

I A C O B O A I E   R A D U   (n . 1 9 6 9)

Absolvent al Universității "Al. I. Cuza", Iași, Facultatea de Drept, promoția 1998.

DEBUT: vol. "Ce se întâmplă în România? *Un proces al comunismului, globalizării și materialismului societății de consum. Criza de morală a conducătorilor*", Ed. a II-a revizuită și adăugită, Editura PIM, Iași, 2005.

Colaborator la revistele "Dacia literară" și "Episteme".

Istoria mișcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluției României în veacul XX, ci și unul dintre domeniile științifice ce presupune pe viitor investigații de amploare […] istoricul de mâine îngăduindu-și, desigur, să renunțe la șabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mișcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu și a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comuniști români (și nu numai ei) au scăpat unei atari "încadrări", deși realitatea istorică este una singură. […] Nu încape îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul și locul Mișcării Legionare în țară și într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităților, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari isme ale veacului nostru: capitalism, fascism și comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentației de arhivă și al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. […] Este un fapt surprinzător că, și după prăbușirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea și judecarea Mișcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste. […] Nu împărtășim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari și liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acționat.

GH. BUZATU; CORNELIU CIUCANU; CRISTIAN SANDACHE

CINE SUNT CEI CARE NE UCID VALORILE CREȘTINE ȘI NAȚIONALE? ■ Radu Iacoboaie

CINE SUNT CEI CARE NE UCID VALORILE CREȘTINE ȘI NAȚIONALE?

Antologie cu texte culese și comentarii de Radu Iacoboaie

Vol. III

2007

CINE SUNT
CEI CARE NE UCID
VALORILE CREŞTINE
ŞI NAȚIONALE ?

*****

CONFRUNTAREA
MASONERIEI CU
MIŞCAREA LEGIONARĂ.
REABILITAREA ADEVĂRULUI.

*****

Antologie
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

VOL. 3

Această antologie este dedicată tuturor eroilor, sfinților şi martirilor neamului românesc, atât de greu încercat de-a lungul întregii sale istorii. Să luăm aminte la spiritul de jertfă al acestor mari români, care pentru convingerile şi idealurile lor, sau chiar pentru împotrivirea demnă şi curajoasă în fața sistemului represiv comunist, alergic față de libertatea de gândire şi de acțiune a omului, au fost prigoniți şi întemnițați; au fost torturați în mod sălbatic şi au fost asasinați cu sânge rece. Să învățăm ceva din lecția tulburătoare oferită de actul lor suprem de curaj şi rezistență. Să le cinstim memoria şi să mai păstrăm în inimile noastre, din când în când, măcar câteva clipe de reculegere…

MOTTO:

În condițiile actuale, trebuie să recunoaştem puterea colosală a informației şi faptul că informația a devenit vitală pentru supraviețuirea noastră. Cine controlează şi manipulează astăzi **informația reală**, de care cu toții avem nevoie şi o deține exclusiv pentru sine, nu poate urmări altceva decât întărirea poziției sale, puterea şi dominația absolută, supremația oarbă şi irațională asupra tuturor celorlalți. Iar la această putere nu mai vrea sau nu mai poate să renunțe, decât cu o foarte mare greutate.

Noi nu ne putem supune sclaviei moderne, care şi-a propus să ne anuleze gândirea, voința, conştiința şi libertatea. Noi nu putem suporta paralizia genei gândirii. Noi trebuie să mergem pe principiul sănătos potrivit căruia «Nimeni nu poate să gândească în locul tău şi nimeni nu trebuie să gândească în locul tău!»

Numai Adevărul şi cultul său, poate să ne redea tuturor, întreaga libertate şi demnitate. Numai Adevărul este mai presus de toate şi de toți. **Numai Adevărul ne poate face liberi!** Liberi într-adevăr, atât în interior cât şi în exteriorul nostru …

*

Încercați să vă amintiți de scrisoarea către Galateeni 4:16: «Pentru asta am devenit inamicul Dvs, pentru că v-am spus adevărul?». Cu siguranță că sunteți total de acord cu sănătosul concept că «este mai bine să aprinzi o lumânare decât să stai în întuneric». În mod just s-a susținut de mii de ani că «până la urmă adevărul va învinge». Noi toți suntem convinşi că ***Adevărul în acțiune se adevereşte singur a fi izvor de forță nelimitată****. Dar adevărul nu porneşte de la sine. El nu poate învinge punctul mort decât numai dacă un apostol valoros îi dă un impuls prin care să învingă inerția. Fără acel impuls va sta liniştit şi nu va ajunge niciodată la destinație. De multe ori până acum Adevărul a murit din acest motiv…*

BENJAMIN FREEDMAN

*

O privință în care planeta noastră este cu siguranță unică, ar fi faptul că, la noi, oamenii care spun adevărul sunt mai degrabă combătuți, decât sprijiniți în afirmațiile lor. Ar trebui admisă însă aflarea adevărului, ***masele preferă în schimb să fie mințite şi să ducă un trai tihnit, în care alții iau decizii în numele lor****.*

JAN VAN HELSING

*

Nimic mai străin de esența creştinismului decât ideea de soartă, de fatalitate şi – implicit - de resemnare în fața acesteia. Soarta sau fatalitatea nu există în afară de noi. Ea nu e decât voința noastră intrată în putrefacție. Soarta e starea de josnicie şi de ticăloşie, pe care un om sau un popor o primeşte cu capul plecat şi brațele căzute. ***Pentru***

creştinism, nu există soartă şi nu există fatalitate. Soarta, omul şi-o făureşte; soarta, neamurile şi-o făuresc. Munţi de obstacole de-ar apărea în faţa omului, creştinismul îi porunceşte îndrăzneală fără margini; abisuri de primejdii de-ar apărea el îi insuflă încredere nebună în biruinţă. *Cine a spus oare că dacă am avea credinţă cât grăuntele de muştar putem să mutăm munţii din loc? Şi cine a rostit în urechea pământului îndemnul eroic: ÎNDRĂZNIŢI! EU AM BIRUIT LUMEA! Dacă Iisus ar fi fost fatalist, creştinismul nu ar fi existat. Creştinismul e cultul îndrăznelii fără limită şi izvorul de inspiraţie al celui mai nobil eroism.*

Preotul S. DIMANCEA

*

Dinaintea atâtor adversităţi, românii nu pot sta nepăsători şi neştiutori de ceea ce li se pregăteşte. ***Adevărul azi nu este uşor să-l afli, să-l înţelegi şi să-i răspunzi cum se cuvine. La fel, nici dreptatea nu se impune de la sine, în virtutea unor principii supra-omeneşti. Aceste principii funcţionează numai prin oameni, prin capacitatea lor de a nu tolera minciuna şi nedreptatea.*** *Dacă această capacitate lipseşte păcatul de a accepta minciuna şi nedreptatea, şi de a te complace ca victimă, este mai mare decât vina celor ce profită de pe urma neadevărului şi a injustiţiei. Căci constituie propriu-zis lepădare de sine şi de Dumnezeu.*

ION COJA

Dă Doamne putere şi uriaşă răbdare
Neamului meu călcat în picioare.

ARON COTRUŞ

I. FRAGMENTE DINTR-O CARTE MAI PUŢIN CUNOSCUTĂ PUBLICULUI LARG

Următoarele citate pot contura o imagine mai fidelă a părţii nevăzute a acestei lumi. Unul dintre personajele cărţii, un mason de rang înalt, se destăinuie unui interlocutor, angajat al SRI, cu intenţia iniţială de a-l atrage de partea lui**:**

*

- Noi ştim că deja sunt mulţi, îndeosebi intelectuali, care cunosc cel puţin o parte a adevărului despre noi şi pe care nu-i mai putem minţi, dar prin comparaţie cu restul populaţiei, care este îndobitocită de sistemul social pe care l-am creat tot noi şi mai ales de cel informaţional pe care îl dirijăm aproape în totalitate, aceştia sunt cu adevărat o minoritate*. În plus, ei sunt dispersaţi şi ameninţaţi de avertismentele indirecte pe care noi le trimitem. În această situaţie, chiar dacă unii oameni cunosc adevăratele noastre intenţii, vor adopta o* ***atitudine pasivă****, considerând că sunt lipsiţi de putere, de avânt, de posibilitatea de a acţiona în mod eficient. Ei adoptă atunci varianta victimei care se lamentează: «Ştiu, dar ce pot să fac? Ce putem noi să facem? Suntem legaţi de mâini şi de picioare. Suntem controlaţi şi supravegheaţi în tot ceea ce facem. Nu cred că mai avem vreo şansă».* ***În acest fel, un segment important al populaţiei care ar putea să ne provoace mari greutăţi şi probleme a depus deja armele înainte de a începe lupta.*** [1]

*

Atunci când mai apare totuşi cineva care urmăreşte să ne atace şi să prezinte realitatea acţiunile noastre celor care nu o cunosc, avem multiple mijloace de „liniştire" a lui. Replicile noastre sunt atunci bine gândite şi au la bază o fină cunoaştere a psihologiei umane. Ele încep aproape totdeauna prin lansarea unei ştiri false, negative, despre acea persoană, pentru că după cum îţi spuneam, controlăm foarte bine sectorul de difuzare a informaţiei prin mass-media. Să presupunem că ştirea apare în câteva ziare, care sunt distribuite în toată ţara. Cititorii află în acest fel despre acea ştire falsă, care este negativă. Chiar dacă a doua zi sau în zilele următoare aceasta este vehement contrazisă sau chiar dacă apare o dezminţire, faptul a fost deja consumat. În primul rând, nu este deloc obligatoriu ca cel care a citit ştirea falsă să mai citească a doua zi şi dezminţirea, rămânînd în acest fel cu o idee negativă despre persoana respectivă, chiar dacă acea idee este falsă. În al doilea rând, noi trebuie să speculăm cât mai mult tendinţa vicioasă a omului contemporan de a se orienta mai mereu spre ştiri senzaţionale care au un pronunţat caracter negativ. Cunoaştem prea bine influenţa unor astfel de sugestii negative sau impactul lor teribil asupra naturii emoţionale a omului.[2]

*

Noi oferim oamenilor tot mai multe tentaţii, deoarece am permis dezvoltarea explozivă a tehnologiei, iar ei cad în plasa stimulentelor şi plăcerilor de tot felul, aproape fără discriminare. Ştim că aceasta le macină voinţa şi ***un om fără voinţă proprie este precum un animal neştiutor care este***

---

[1] Radu Cinamar, *Viitor cu cap de mort. În culisele puterii,* Ed. Daksha, Bucureşti, 2004, pp. 123-124.
[2] Ibidem, pp. 124-125.
[3] Ibidem, p.128.

***dus la tăiere**. O atenţie deosebită acordă aici* ***<u>tineretului</u>**, deoarece dacă vrei ca un copac să nu aibă roade, trebuie să-l usuci încă de când este puiet. Tot ceea ce poate amplifica pornirile vicioase în copii şi adolescenţi este prezentat în mod foarte atractiv, tentant...*[3]

*

Influenţa şi controlul total asupra omenirii nu pot deveni cu adevărat active decât atunci când vom reuşi să supervizăm totul. Forţele şi puterile însumate de la membrii tuturor organizaţiilor noastre conduc treptat spre această variantă de totalitarism, când libertatea şi autonomia unui individ vor fi sufocate şi monitorizate de noi încă de la naşterea fiinţei (chiar prin implantarea unor cipuri! – n.a). Pentru a fi siguri de acest rezultat şi pentru a experimenta valabilitatea lui, am inventat – cu titlu de experiment – ***comunismul**. Totuşi, am constatat faptul că lipsurile îndelungate, angoasele oamenilor, precum şi cultul personalităţii, care apărea, fără excepţie, la toţi şefii de state comuniste, crea anumite tensiuni şi favoriza chiar manifestarea unei viziuni lucide asupra situaţiei la unii membri ai populaţiei care, în timp, puteau crea surprize neplăcute. Sistemul comunist s-a dovedit corespunzător doar pentru o anumită perioadă de timp, de câteva zeci de ani. După aceea, însă el a devenit ineficient şi chiar periculos pentru interesele noastre. Când am înţeles aceasta, ne-am decis să încheiem experimentul şi am dat ,,undă verde'' schimbărilor de natură politică. Era necesară crearea iluziei unui ,,altceva'', dar noi ştiam deja, cu mult înainte, că nimic nu se poate modifica ,, peste noapte''. Ne-am aşteptat deci la multe convulsii sociale, de mentalitate, de gândire şi de scop. Noi suntem cei care am propagat în mod insidios ideile de bază ale noului statut social, prin diferite mijloace mass-media, prin intermediul politicienilor şi prin crearea constantă a unor noi şi noi breşe în sistemul financiar, mai ales în scopul tensionării relaţiilor dintre popor şi guvern.* ***Bunăstarea nu trebuie să se facă simţită la nivel general, dar ea este binevenită la o anumită pătură de oameni corupţi, care ne pot sluji astfel interesele, fără ca ei să aibă nici cea mai mică idee**...*[4]

*

***<u>Pentru noi, unirea oamenilor în idei şi concepte benefice, pozitive, este foarte periculoasă, deoarece numai atunci masele de oameni devin cu adevărat puternice în acţiunea lor.</u>** Acesta este şi motivul pentru care urmărim adeseori să provocăm fragmentarea teritoriilor statale în cât mai multe etnii, fiecare cu interesele, cultura şi credinţele ei religioase ale diverselor ţări şi populaţii până la pragul de la care acestea nu mai au forţa necesară individualizării; atunci ele devin uşor de controlat şi de asimilat într-o formă unică de guvernământ, care bineînţeles că va fi dirijată de elita noastră masonică la nivel mondial.*

Unul dintre marile obstacole pe care le avem în faţă şi pe care trebuie să le depăşim este reprezentat de ***tradiţiile diferite ale popoarelor*** *şi de* ***dorinţa acestora de a se raporta la ele**. Noi urmărim să obţinem o ,,turmă colectivă de animale'' care acţionează în mod automat, căreia îi dai apă şi fân la momente bine stabilite şi care te slujesc astfel în mod necondiţionat. Pentru aceasta, după cum îţi spuneam, trebuie slăbit filonul tradiţiilor strămoşeşti, trebuie aplatizate şi chiar ignorate* ***adevăratele valori şi simboluri populare,*** *trebuie pervertit sufletul şi otrăvită simţirea generaţiilor tinere cu idei false, minciuni şi cu tentaţiile diferitelor vicii; <u>în mare parte am reuşit</u>. A fost destul de uşor în cazul Americii, deoarece ea nu are tradiţie îndelungată. [...] Mai puţin vigilenţi şi uşor de manipulat,* ***<u>ei servesc practic ca ,, vârf de înaintare'' în planul nostru de cucerire a puterii absolute la nivel mondial.</u>***[5]

*

[3] Ibidem, p.128.
[4] Ibidem, pp.129-130.
[5] Ibidem, pp.136-137.

Dacă din conglomeratul general răsare o poziție contrară intențiilor noastre, atunci reprezentantul ei trebuie înlăturat cât mai repede. În general, adoptăm ***tehnica discreditării prin mijloacele mass-media****. Apoi continuăm prin* ***satiră şi ridiculizare****, stârnind* ***suspiciuni şi neîncredere în oameni față de comportamentul şi afirmațiile persoanei respective****, astfel încât în mod treptat nimeni nu îi va mai acorda credit pentru cele spuse. Deoarece atacul nostru este concertat şi perseverent, fiind uneori însoțit şi de* ***metoda şantajului*** *în diferite direcții, omul se va simți curând părăsit de toți şi chiar acuzat pentru ceea ce a avut curajul să spună sau să scrie. El va fi amenințat, şantajat pe linie profesională, marginalizat în societate astfel încât până la urmă va ceda, renunțând la actul său de curaj inițial, dorind să-şi recapete avantajele pe care le avea. În unele cazuri el devine chiar aliatul nostru.*

Aceasta este ***drama principală a societății create de noi (de ei – masonii – n.a.)****: cei mai mulți oameni sunt slabi şi laşi. Foarte puțini sunt cei care rezistă atacurilor şi metodelor noastre. Totuşi, aceştia ne stânjenesc acțiunile şi, ceea ce este mai neplăcut pentru noi, se bucură chiar de simpatia şi de ajutorul altora. Aceasta înseamnă unitate şi forță de opinie colectivă, adică exact ceea ce dorim să împiedicăm. Mai grav este faptul că unele dintre aceste persoane sau grupuri de persoane cunosc foarte bine anumite metode şi tehnici ezoterice pe care le aplică pentru a contracara acțiunile noastre.*[6]

*

Unele persoane, care se opun cu multă forță planurilor noastre, cunosc adevărul în ceea ce ne priveşte. Pentru că metodele obişnuite de anihilare acționează mai greu în astfel de cazuri am adăugat un artificiu: anumiți venerabili pe care noi îi alegem mai ales din eşalonul doi prezintă unele aspecte despre organizația noastră, utilizând pentru aceasta mijloacele mass-media pe care noi le stăpânim. Ei dau interviuri şi scriu câteva cărți sau articole în care sunt expuse unele aspecte adevărate, dar inofensive, despre structura şi activitatea noastră. S-a mers pe principiul de a strecura ***o parte de adevăr şi patru părți de minciună (pentru credibilitate - n.a.)****. În amalgamul de date care este prezentat există deci şi ceva adevăr, pe care oricum noi nu-l puteam contesta, dar care apare astfel în fața lumii ca fiind expus de înşişi membrii organizației. Cum ar mai putea atunci cineva să ne bănuiască de ascunzişuri, când noi înşine ieşim în întâmpinare cu unele informații. Fireşte, acele adevăruri sunt îmbrăcate şi împănate ele însele cu minciuni, astfel încât nimeni să nu mai înțeleagă mare lucru şi, ca urmare, să abandoneze interesul pentru cercetarea subiectului.*[7]

*

Tânărul ofițer din Departamentul Zero al SRI-ului:

- Primul pas este acela de a atrage ***atenția opiniei publice asupra realității care o înconjoară****. Este, analogic vorbind, ca atunci când tragi clopotele duminica, într-un oraş adormit; oamenii încep să se trezească încetul cu încetul şi vor cere mai multe amănunte. Dar chiar mai important decât atât este faptul că ei vor deveni mult mai atenți la tot ceea ce se petrece în jur şi chiar în lumea întreagă, deoarece atunci ei au deja* ***o bază solidă de informare****.* ***Vigilența lor este o primă lovitură, foarte grea, care este dată francmasoneriei, deoarece un om vigilent este mult mai dificil să fie înşelat, manipulat sau controlat. Mai apoi se va naşte un curent general de opinie care va prinde din ce în ce mai multă forță şi astfel multe dintre planurile şi inițiativele masonice vor fi blocate chiar din faşă.***

Chiar dacă au mai fost publicate unele date fundamentale despre francmasonerie şi planurile ei la nivel mondial, inerția şi dramatica stare de „somnolență'' a oamenilor – care este corelată şi cu somnul rațiunii – s-a amplificat atât de mult încât sunt foarte puțini cei care catadixesc chiar să creadă că tot ceea ce se spune despre masonerie este cu putință şi că reprezintă ***o realitate cruntă****. Li se pare totul atât de monstruos şi incredibil, încât într-un impuls subconştient de teamă şi de*

[6] Ibidem, pp.140-141.
[7] Ibidem, pp.141-142.

autoconservare, ei preferă să creadă că poate situația nu este chiar așa de rea cum e descrisă, că poate informațiile de acest gen reprezintă de fapt acțiunile de denigrare ale unor forțe destabilizatoare pentru cine știe ce motive obscure, astfel încât preferă să se închidă din nou în cochilia lor și să rămână mai departe în inerția de care erau cuprinși înainte. Această situație este chiar mai gravă decât aceea în care ei nu știau nimic despre planurile satanice ale francmasoneriei, deoarece ***a ști și totuși a nu acționa în conformitate cu ceea ce cunoști (și conștiința ta) este o gravă abatere de la codul moral elementar****. Într-o asemenea situație nu este prost cel care nu știe, ci e prost cel care știind, acționează ca și cum n-ar ști.* ***De aceea, prima etapă și cea mai importantă este trezirea conștiinței oamenilor din această cumplită „somnolență''. Dacă ei nu devin*** **lucizi,** ***nu vor înțelege de ce condițiile de viață sunt atât de grele și nici de ce se petrec atât de multe lucruri aberante.*** *Aceasta are loc și datorită faptului că, de multe ori, esența acțiunilor masonice este ascunsă în simboluri, care sunt foarte bine ocultate.* [8]

*

Dar - și acest aspect este foarte important de remarcat -, în timp ce omul obișnuit are totdeauna la dispoziție libertatea de a alege (liberul arbitru), în spatele francmasonilor se află orientări profund malefice, chiar satanice, care imprimă membrilor din această organizație o anumită stare de ***teroare****, o atitudine aproape de subordonare ca în armată. Aceasta face ca cei care acționează în aceste grupări sau loji masonice să fie aproape implacabili în deciziile lor.* ***Un ordin în francmasonerie nu se discută, deoarece în momentul inițierii în organizație, cei care sunt primiți depun un jurământ oribil și realizează un ritual pervers, prin care se obligă efectiv la o totală supunere și ascultare, în caz contrar acceptând să fie uciși (ca și în organizațiile de tip Mafia, Ku Klux Klan… - n.a.)*** *[…] Ritualurile și invocațiile malefice sunt realizate doar de acei membri care au ajuns la un anumit grad sau poziție ierarhică foarte înaltă în cadrul lojei din care fac parte. […] Într-adevăr, francmasoneria este una dintre cele mai puternice grupări la ora actuală; aș putea spune că ea este* unica grupare ocultă care are scopuri politice.[9]

*

În aceste grupări ei au atras și încă mai atrag oameni naivi, cu un caracter slab, dar avizi de câștiguri facile, care sunt ***dispuși chiar să-și vândă sufletul numai pentru a parveni în așa-zisa societate înaltă și bogată****. Scopul principal al acestor miniorganizații (lojile masonice) este acela de a bloca orice tentativă de dezvoltare spirituală sau de normalitate socială și economică a populației, creînd totodată impresia că activitatea lor este asiduă tocmai în aceste domenii (de aceea unii lideri din PSD, au și fost acuzați de apartenență la structurile francmasoneriei - n.a.).*

De aceea, atunci când am aflat viclenia planului pe care îl concepuseră cei din elita grupului Bilderberg, am corelat toate aceste aspecte, deoarece situația mi s-a părut evidentă. În plus, aveam cunoștință și despre unele elemente secrete care se refereau la viitorul acestui popor (român), pe care le aflasem de la părintele Arsenie Boca, cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Cel care este înzestrat cu un minim bun simț, cu o judecată lucidă și cu o anumită intuiție, este practic imposibil să nu observe modul – de multe ori uimitor și foarte complex – în care se adeveresc majoritatea profețiilor.[10]

*

Tocmai de aceea îți spuneam că ***este foarte important ca oamenii să afle cauzele care stau la baza acestei situații care există la nivel național și chiar mondial. Atunci poți să fii sigur că cei care au în mod necesar o anumită deschidere sufletească vor fi capabili, la rândul lor, să-i „ trezească'' și pe ceilalți****. Este ca un efect de avalanșă în care, după atingerea unui punct critic – care este de aproximativ 5% din populația țării – dezvoltarea lui să fie aproape exponențială, întocmai cum*

---

[8] Ibidem, pp.160-161.
[9] Ibidem, pp.162-163.
[10] Ibidem,p.168.

bulgărele de zăpadă care la început este mic, se rostogoleşte – acumulând tot mai multă zăpadă – şi devine repede foarte mare.

Deşi masonii urmăresc, la modul general, promovarea nonvalorilor şi anihilarea sau chiar eliminarea fiinţelor umane deosebite, care au o mare iniţiativă şi putere de acţiune benefică, totuşi aş putea spune că **la noi în ţară acest plan este pus cu precădere în aplicare** ***(ca ţară preponderent ortodoxă şi cu un mare potenţial creativ - n.a).*** *De altfel, situaţia politică şi economică a ţării demonstrează că masonii (în fapt, cei mai înfocaţi adversari ai religiei creştine şi, mai ales ai tradiţiei ortodoxe - n.a.) acţionează exact aşa cum ţi-am descris;* ***ei urmăresc să promoveze mai mereu oameni de paie, oameni corupţi şi chiar să instituie o atmosferă generală de corupţie, tocmai pentru a putea după aceea să-şi asigure această infiltrare care să le asigure succesul jocurilor murdare pe care ei le fac.*** *Gândeşte-te că, dacă în posturile cheie ar fi plasaţi oameni intransigenţi şi de bună credinţă, aceştia nu s-ar mai putea preta la intrigile, jocurile şi mizeriile de culise care, după cum bine ştii, infestează în prezent politica şi economia ţării. Ei nu ar mai urma, deci, directivele francmasonice şi în scurt timp s-ar produce un reviriment extraordinar în viaţa oamenilor în toate domeniile. Faptul că, dimpotrivă, lucrurile nu urmează acest curs – deşi de ani de zile (şi nu sunt puţini - n.a.) sunt ,,încercări'', schimbări, remanieri, sau se iau angajamente şi se fac tot felul de promisiuni – îţi poate arăta* ***adevărata faţă a influenţei masonice, care întreţine în mod deliberat o stare foarte tensionată în ţară, prin ascunderea adevărului, prin minciună şi ipocrizie****. [...] În plus,* ***au tot interesul să menţină acest popor la un grad de sărăcie şi prostie care a atins cote aproape incredibile.***[11]

*

Chiar dacă m-aş referi la un singur exemplu, cel al exodului de inteligenţă din România, ar fi suficient pentru a atrage în mod serios atenţia asupra felului în care masoneria manipulează populaţia. Sunt mulţi alţii care au observat aceasta, care au scris manifestându-şi îngrijorarea pentru acest fenomen; dar totuşi ei nu cunosc adevărata sursă, cauza acestei ,,fugi'' a intelectualului român peste hotare. Neştiind nimic sau aproape nimic despre masonerie, ei pun acest fapt pe seama sărăciei din ţară şi a dorinţei de îmbogăţire a celor cu mari aptitudini intelectuale care se angajează în străinătate. Totuşi, când o astfel de stare trenează de foarte mulţi ani, este necesar să analizezi problema dintr-un alt unghi. În realitate, adeseori masonii momesc fiinţele cu înzestrări intelectuale excepţionale către o viaţă tentantă, lipsită de grija zilei de mâine, în institutele sau firmele de cercetare din Occident. În felul acesta, prin plecarea a sute şi mii de ,,creiere'' din România (vezi chiar ofertele pentru studenţi, pe timpul verii, la muncă în SUA, dar şi cheltuielile statului român cu bursele etc. etc. - n.a.), ***ei reuşesc să-şi pună în aplicare,*** **planul lor diabolic de anihilare a impactului de trezire spirituală** ***care trebuie să se producă în această ţară, la care cei foarte dotaţi intelectual, care au plecat în alte state, şi-ar fi adus un aport considerabil.***[12]

*

Eu am spus doar că trezirea spirituală a acestui popor poate să mai întârzie un timp, dar este indubitabil că ea se va produce până la urmă, chiar dacă această zbatere furibundă a francmasonilor urmăreşte să o anuleze.

De aceea îţi spun că dacă o idee profund benefică şi spirituală cuprinde masele de oameni, ea generează atunci o undă colosală de energie pozitivă care poate fi însăşi cheia transformării acestui popor. *Acest aspect este valabil pentru oricare altă populaţie de pe glob. Cea mai importantă dintre ideile benefice ar fi aceea ca oamenii să se trezească din ,,somnul adânc'' impus de francmasoni şi, devenind lucizi, (ideal ar fi ca să fie lucizi precum au fost Eminescu, Cioran şi alţii - n.a.), să*

[11] Ibidem, pp.170-173.
[12] Ibidem, pp.173-174.

acționeze ferm de pe cu totul alte poziții, având atunci o înțelegere superioară asupra situației de ansamblu.[13]

*

- Interesul nostru (al lor/masonilor - n.a.) este acela de a crea diferențe foarte mari între păturile sociale, adică oameni foarte bogați şi oameni foarte săraci, pe cât posibil fără elementul de intermediere şi susținere, care este pătura mijlocie. Întreținem astfel o stare socială generală prin care omul să-şi închipuie că trebuie să facă față unui asalt continuu, că trebuie să se lupte mereu fie pentru a-şi asigura traiul de zi cu zi, fie pentru a-şi spori şi mai mult averea. ***Această stare de spirit încordată şi foarte agitată alimentează sentimentul de frică şi atâta timp cât există frica, nu îşi poate face loc liniştea, împăcarea, relaxarea şi nici spiritualitatea (chiar şi când este vorba de frica zilei de mâine - n.a.)****. De aceea suntem interesați, să obstrucționăm tot ceea ce ar putea conduce spre bine, armonie şi credință religioasă veritabilă, deoarece altfel controlul şi puterea noastră nu mai sunt eficiente.*[14]

*

Aşa cum remarca, pe bună dreptate, autorul acestei cărți, miza uriaşă la nivel mondial este **puterea şi controlul asupra tuturor, adică** „luarea în stăpânire a conducerii politice şi economice a întregii planete prin instituirea unui guvern mondial, aflat sub controlul direct şi total al Francmasoneriei – la momentul cel mai potrivit şi în conjunctura cea mai favorabilă.'' S-ar putea reedita astfel tristele evenimente din octombrie 1917 şi holocaustul roşu care a urmat, cu cele peste 200 de milioane de victime din întreaga lume. Atunci, Rusia cea săracă a constituit terenul cel mai prielnic şi în plus era şi o țară ortodoxă…

Scenariul anticipat de acest curajos autor, deşi într-o carte de beletristică, pare de asemenea plauzibil, constând în **declanşarea de către înalta oligarhie financiară a unei crize mondiale teribile, cu un haos pe măsură şi în care îşi fac apariția masonii în chip de „salvatori ai omenirii'', tot ei având mijloacele necesare (materiale şi logistice) pentru a-i pune capăt**.

În vederea atingerii unor obiective atât de ambițioase la nivel mondial, sunt convins că există un întreg arsenal de mijloace, chiar dintre cele mai moderne, printre care ştiințele experimentale. Prin propriile lor servicii secrete şi rețele informatice, dețin într-adevăr un control tot mai evident asupra mass-mediei de pretutindeni şi a statelor lumii, exploatându-le resursele materiale sau umane, dictându-le propria politică în toate domeniile. Este foarte posibilă chiar subordonarea oricărei rețele mai importante de crimă organizată, care alimentează din plin unele imperii financiare. **Politica, afacerile şi crima organizată (Mafia) reprezintă, atunci când îşi dau mâna pentru interese ilegale şi imorale, o caracatiță pe care cu greu o pot învinge statele lumii.**

Este dificil să identificăm fiecare dintre noi, absolut toate strategiile de manipulare utilizate pe scară largă de masonerie, dar merită să le avem oricând în vedere. Aş enumera măcar unele dintre ele:

- **cultul banului şi a confortului material desăvârşit**, indiferent de suprasolicitarea prin muncă (prin care omul este obligat să-şi reducă foarte mult timpul de odihnă, să înghită divertismentul cretin din mass-media – singura sursă de relaxare mai la îndemână – şi să neglijeze tot ce ține de viața spirituală şi culturală);
- **cultul superspecializării omului** (pe principiul „fiecare cu meseria lui'') şi al lipsei preocupării de a avea o imagine de ansamblu asupra lumii înconjurătoare;
- **cultul consumerismului şi al achiziționării de diverse bunuri**;
- **mirajul îmbogățirii peste noapte şi al goanei după avere**;
- **stimularea şi alimentarea focarelor de conflict de pe tot globul**;
- **globalizarea traficului de carne vie, a drogurilor şi a armelor**;

[13] Ibidem,pp.174-175.
[14] Ibidem,p.132.

- **înrolarea celor mai bogați oameni în rândul masoneriei şi ruinarea celor care refuză;**
- **răspândirea hranei chimizate** în detrimentul sănătății celor mulți;
- **contribuția efectivă la alcătuirea şi apărarea/impunerea Constituției în statele lumii şi a altor legi importante, spre beneficiul intereselor masonice**;
- **crearea unor mari organisme financiare internaționale ca paravan pentru mari afaceri şi mai ales pentru îndatorarea îndelungată a țărilor sărace, care permite dominația politică şi economică asupra lor**;
- **sprijinirea proliferării în masă a imoralității şi vulgarității, mai ales prin intermediul mass-mediei** (a „culturii de cartier'');
- **crearea şi difuzarea a numeroase filme, în care sunt exacerbate instinctele primare/sălbatice ale omului** (violența extremă, amorul pasional, suicidul, crima, răzbunarea…), adresate cu predilecție copiilor şi tinerilor;
- **politica prin jocuri de culise, prin populism şi demagogie, prin propaganda „formelor fără fond''**(a unor teorii care nu sunt puse în practică: democrație, libertate, fraternitate, umanism, toleranță, pace…);
- **oferirea iluziei de fericire prin bunăstare şi de participare reală la viața politică pentru masele largi de cetățeni** (când, în fond, alegerile sunt manipulate, trucate mai mult sau mai puțin şi dirijate cu variate metode: dezinformarea, marketingul electoral ş.a.);
- **folosirea celui mai influent şi mai puternic stat pe post de „vârf de lance'', în planul de cucerire a puterii absolute şi oficiale** (amintind doar faptul numirii majorității preşedinților americani din rândul membrilor marcanți ai lojelor masonice);
- **încurajarea şi sprijinirea corupției de orice fel** (în special a celei economico-financiare, care întăresc economia subterană şi slăbesc veniturile statului, îmbogățind foarte mult pe marii evazionişti şi sărăcind continuu populația onestă);
- **dictarea politicilor fiscale de către marile organisme financiare creditoare (gen FMI, Banca Mondială ş.a.).**

II. DACĂ VĂ MAI ÎNDOIŢI DE EXISTENŢA FRANCMASONERIEI ÎN ROMÂNIA…

Aşa cum se impune să precizez de la început, nu încerc să vă conving eu însumi de ceva, în speţă de existenţa masonilor şi de imoralitatea profundă a apartenenţei la ritualurile lor. Fiecare poate să descopere adevărul într-un fel sau altul, ca în cazul demonstraţiilor matematice. Antologia de faţă nu îşi propune neapărat actul de convingere ci **informarea**, ca pornind de la aceasta, să putem judeca singuri, după cum este şi firesc. Opinia mea, bunăoară, nu pot spune că este relevantă pentru toţi.

La concluziile privitoare la acest fenomen şi a implicaţiilor sale în viaţa noastră, a tuturor, nu am ajuns uşor, dar studiul comunismului m-a condus în această direcţie. Pe de o parte, lecturile cărţilor care tratau un asemenea subiect, pe de altă parte propria-mi logică şi intuiţie, întărite de credinţa altor persoane pe care eu le stimez, m-au ajutat să înţeleg anumite lucruri, inclusiv esenţa diabolică a francmasoneriei şi să doresc să particip la informarea corectă a publicului larg.

Poate că aţi observat şi dumneavoastră câteodată apariţia discretă a unor ştiri televizate şi articole în presă despre activitatea masonilor (cum ar fi investitura unor cavaleri ca pe vremuri, cu sabia, evenimentul inaugurării primului templu masonic în România, prezentat de masonul Florian Pittiş, de la TVR 1 şi cântăreţ de muzică folk! etc).

Un articol anonim a apărut chiar în „România liberă'' din 4 iulie 2005 (pag.24, într-un colţ) şi îl voi reda în întregime: „*Marele Orient al României (MOR) şi-a reluat oficial activitatea ”reaprinzându-şi luminile'' vineri la Bucureşti după 57 de ani de „adormire'', a transmis sâmbătă AFP. Potrivit organizatorilor, prima lojă a MOR a fost reactivată în România în 1991 ”graţie ajutorului preţios al fraţilor Marelui Orient al Franţei''. La eveniment au participat 250 de persoane venite din toate regiunile ţării, precum şi delegaţii de conducători ai Marilor Oriente din Franţa, Belgia, Elveţia, Ungaria, Serbia, Polonia, Bulgaria, Liban. MOR are deja nouă ”ateliere şi triunghiuri'', mai ales la Timişoara, Cluj, Târgu Mureş, Abrud, precum şi două ”ateliere'' la Bucureşti. Spre deosebire de alte obedienţe masonice, cum ar fi Marea Lojă a României, cu care vrea să întreţină relaţii cordiale, MOR înţelege să propage o masonerie fără dogme şi liberală, adică respectând total laicitatea, libertatea de religie şi de conştiinţă. Primul Mare Maestru al MOR, Mircea Deac, lider al unei agenţii de <u>publicitate</u> (sublinierea - n.a.) din capitală, a fost ales pentru a conduce această obedienţă masonică în următorii trei ani împreună cu un consiliu format din români şi francezi expatriaţi.''*

Mesajul de mai sus pare mai degrabă adresat masonilor, decât publicului larg. Masoneria nu ţine să iasă în evidenţă sau să fie cunoscută mai ales, ceea ce pentru o organizaţie ocultă în mare parte cum este ea, este şi vital să fie aşa. Însă demagogia din declaraţia făcută mi se pare evidentă, întrucât intră în contradicţie cu obedienţa ulterioară a fiecărui membru. Iar detaliile „tehnice'' nu par a fi inventate.

Merită reamintită ideea, că la adevăr ajunge până la urmă singur fiecare. Din păcate, astăzi **mass-media şi clasa politică în general, insistă în <u>actul de convingere</u> şi nu în cel de informare**. <u>Discursurile pun accentul pe retorică şi persuasiune, pe prestigiul social, iar nu pe fondul problemelor şi pe moralitate.</u> Mai cu seamă lipseşte informaţia corectă şi dezvăluirea unor aspecte foarte grave. Cazul nostru nu este singular, se întâmplă şi pe plan internaţional, doar că la noi acest fenomen a căpătat amploare, ca de altfel şi corupţia.

Chiar dacă nu-l admir pe fostul nostru preşedinte, dl. Emil Constantinescu, pentru irosirea într-o mare măsură a şansei de a schimba lucrurile în România, unele aprecieri ale domniei sale sunt concludente: „**oamenii au o mare foame de a li se explica şi nu le explică nimeni, iar a nu explica e o formă de dispreţ, pentru că dacă îi explici unui om, el înţelege**''; „oamenii sunt bombardaţi cu minciuni ca şi în timpul lui Ceauşescu''; „**e foarte greu de luptat contra zvonurilor şi contra dezinformării**'' şi „aparatul de dezinformare a continuat să lucreze''. Mi se pare evident faptul că era necesară, ba chiar prioritară reformarea pe deplin a SRI-ului, pentru a face faţă acestui flagel al

dezinformării populației, ceea ce nu s-a reuşit pe deplin nici până în prezent (a înlocuirii, mai ales a vechilor cadre operative şi a strategiei sale), dar sper că se va face până la urmă.

Îmi permit să afirm că noi – românii – avem din fericire ca trăsături dominante **echilibrul** (sau măsura, derivând din morala noastră creştin-ortodoxă) şi **luciditatea** (sau oroarea de neclaritate , dublată de dorința de a şti adevărul până la capăt). Că nu toți suntem aşa, asta e o altă problemă de discutat. Iată de ce, m-am încumetat şi eu în această dificilă întreprindere, poate prea pretențioasă şi de anvergură pentru un singur om. Inițial am dorit să scriu o carte despre calitățile şi defectele românilor, pentru a conştientiza potențialul nostru creativ şi măsurile de îndreptare a lipsurilor noastre, într-un efort general de redresare a României. Dar, pe lângă dezvăluirile adunate (despre masoneria mondială, despre fenomenul legionar din România îndreptat împotriva acesteia, despre globalizare şi atacul ei concertat asupra creştinismului, mai ales ortodox) şi parțial comentate sau analizate, există şi câteva texte care tratează acest subiect, în intenția de a contribui la spulberarea confuziilor, inerțiilor şi mentalităților nocive comuniste, apărute şi pe un fond preexistent.

După cum remarca Mircea Eliade, românii au o spiritualitate proprie remarcabilă, iar dacă am parcurs sau vom parcurge marile opere ale culturii şi spiritualității noastre, vom considera îndreptățite următoarele aprecieri ale păr. arhim. Ioanichie Bălan:

*„**România are o harismă aparte, poate unică. Ştiți dumneavoastră că nu este o altă țară creştină cu atâtea mânăstiri ca România?! Ştiți că nu este vreo altă țară cu o atât de strânsă legătură între sate şi mânăstiri?! […] Deci să pornim de aici, de la ce avem bun deocamdată; să valorificăm ce avem noi mai bun, însuşirile noastre spirituale.** Lumea de la noi este foarte înclinată spre religie. Poporul nostru este foarte aşezat; nu l-a stricat (de tot - n.a.) comunismul, nu l-a stricat ateismul. **Suntem câteva țări ortodoxe care păstrăm cu sfințenie, cu mari sacrificii credința apostolică aşa cum ne spune şi numele: Ortodoxia = credința dreaptă** […] Nu întâmplător România este pusă aici unde e pusă. Carpații formează o catedrală unică în lume, iar România este țara Carpaților. Nu întâmplător este pusă între nişte popoare antagonice, care se resping pe undeva unele pe altele. **România are un extraordinar rol de polarizare, de limpezire a lucrurilor, de pacificare.** […] **Aşadar, luați ce-i bun de la toți şi nu uitați că Dumnezeu a pus țara aceasta, ca un arbitru, ca un spațiu de echilibrare (de unde şi echilibrul sufletesc al românilor - n.a.) a tuturor lucrurilor rele din Europa, fie native fie împrumutate. România este o țară de echilibru. Ea a contat şi contează foarte mult în Balcani şi chiar în centrul Europei, şi nu întâmplător.**''* [15]

De aceea sunt convins pe deplin că **specificul nostru național este echilibrul** şi întreaga noastră istorie confirmă pe deplin acest adevăr, pentru că orice formă de extremism (cum a fost cel de stânga, comunist şi adus odată cu tancurile sovietice) nu a avut aderență în rândul românilor. În 1944, deşi mişcarea comunistă s-a născut la noi, la câțiva ani după revoluția din 1917, existau doar circa 800 de membri în toată țara!…

Dacă Emil Cioran sublinia ideea că echilibrul nostru provenea dintr-o resemnare condamnabilă, eu cred mai degrabă că această trăsătură care ne face cinste, este de fapt nativă şi are o anumită legătură cu istoria noastră, cu poziția noastră geografică şi chiar cu relieful variat şi superb (cum remarca şi criticul Theodor Codreanu). Însă influența cea mai mare a avut-o religia noastră ortodoxă, centrată pe iubirea aproapelui şi pe cumpătarea vieții noastre (simț al măsurii şi semn al înțelepciunii). În acest sens, marele teolog român - Dumitru Stăniloae - preciza: *„Noi nu suntem nici unilateral raționalişti ca latinii din Occident sau ca grecii, care au influențat latinitatea occidentală, nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice şi africane de un panteism şi mai total prin religiile lor impersonaliste, ci **unim luciditatea rațională a latinității personaliste cu sentimentul de taină, prezentă în toate** şi care nu ne anulează ca persoane originare în sentimentul unității de comuniune pe care îl trăim. […] **Românul consideră că echilibrul constituie normalitatea existenței.***

---

[15] Păr. Ioanichie Bălan, în *Duhovnici români în dialog cu tinerii,* Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999, pp.208-212.

Lipsa de echilibru, purtând existența din extremă în extremă, e păgubitoare acesteia, manifestările neechilibrate sunt bolnăvicioase şi producătoare de dezordine sau de boală sufletească. […] Când o pornire unilaterală ia stăpânire asupra lui, aceasta se numeşte patimă. Iar omul respectiv a devenit pătimaş, adică a slăbit în calitatea lui de subiect suveran peste actele sale .''[16]

Luînd în considerare toate acestea, putem constata că filosofia noastră de viață, spiritualitatea şi cultura română, constituie o sinteză monumentală a altor culturi şi pot reprezenta o adevărată punte de legătură între Occident şi Orient. Însăşi filosofia lui Eminescu (cel care reprezintă în opinia d-lui Theodor Codreanu arheul românesc şi geniul creator al poporului român) este un exemplu în acest sens. Prin urmare, cred că **misiunea istorică a României este tocmai aceea de a concilia Vestul cu Estul în plan spiritual**, datorită zestrei primite de la înaintaşii noştri, care au ținut să ne lase o moştenire de valoare şi durabilă.

Aş mai adăuga în treacăt şi alte calități ale românului: inteligența nativă, capacitatea lui de adaptare la diverse situații, omenia sa proverbială, spiritul său deschis şi comunicativ, toleranța față de alte etnii, umorul său de „calitate''.

Dar tot din iubire pentru țara natală şi oamenii săi, va trebui să menționez şi defectele noastre mai importante: **invidia față de alții** şi **pasivitatea față de tot ce se întâmplă în jur**. Din primul cred că derivă chiar discordia românilor sau «blestemul tracic». Să ne amintim că însăşi Miorița, cea mai de seamă baladă românească, cu cele circa 300 de variante de circulație, are un subiect tragic: uciderea păstorului moldovean din invidie. Cât priveşte resemnarea lui în fața destinului, de care s-a tot pomenit, eu cred mai degrabă că se face o confuzie. Cuvintele sale: „de va fi să mor'' ar trebui interpretate în sensul, că el se supune oricum voinței lui Dumnezeu şi nu îi este teamă de moarte. El nu este resemnat şi nu renunță la luptă, ca orice creştin adevărat. Pasivitatea românului de astăzi se datorează în fapt celor 50 de ani de comunism, care şi-au pus o puternică amprentă asupra voinței sale. Apoi, i s-a inoculat şi i se inoculează şi astăzi, de către mass-media actuală, această indiferență şi convingerea că el nu poate face nimic, pentru a schimba ceva.

Defectele de mai sus le întâlnim la mulți români, chiar şi peste hotare (mai ales când renunță la atributul său de român, la limba sa, de care îi este ruşine...). Ele pot fi depăşite sau atenuate printr-o credință puternică în valorile creştine şi prin iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie de unitate şi nu pot să nu-mi aduc aminte de ceea ce mărturisea un preot, şi anume că „**valorile materiale ne dezbină, în timp ce valorile spirituale ne unesc**''. De altfel, creştinismul adevărat înfierează asemenea defecte precum invidia şi inerția sau lipsa faptelor creştineşti şi recomandă mereu lupta împotriva patimilor proprii sau colective, spre slava lui Dumnezeu.

Mai trebuie să descoperim şi alte defecte, pe care avem datoria să le excludem din viața noastră: simțul atrofiat al libertății şi conştiinței (inoculat de comunism); respingerea ideii de sacrificiu în beneficiul comunității; **autodenigrarea devenită sport național**; inconsecvența în tot ceea ce facem ori gândim; neseriozitatea în lucruri importante; predispoziția de imitare şi cosmopolitism; iar lista poate continua.

Avem de asemenea obligația de a nu ne pierde nădejdea sau optimismul. Credința în Dumnezeu şi contactul cu istoria înaintaşilor au darul să mențină această încredere. E necesar prin urmare, să ne împrospătăm amintirea, din când în când, cu marile pilde ale unor cunoscuți patrioți români. Să ne aducem aminte de agonia lui Eminescu, care fiind viu şi sănătos a fost ținut departe de presă şi chiar întreținut de duşmanii săi cinici (francmasoni), între anii 1883-1889. Dacă ei l-ar fi ucis repede, cum s-a intenționat la început, prin otrăvirea lui, Eminescu ar fi ajuns un erou național. Dar, prin denigrarea şi anihilarea lui, treptată şi sadică, s-a evitat acest lucru, întreținându-se mitul nebuniei lui vreme de multe decenii.

Ba chiar am putea să ne aducem aminte de un alt strigăt de protest, cel al lui Cicero, vestitul orator şi filosof roman, care îngrozit de complicitățile care au făcut posibilă o conjurație politică ca

[16] Păr. Dumitru Stăniloae, *Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, Ed. Elion, Bucureşti, 2001.

aceea pusă la cale de Catilina, împotriva senatului roman, sau care altădată referindu-se la lăcomia pretorului Siciliei (Verres), care a jefuit monumentele de podoabele lor prețioase, a răbufnit în exclamația: „O, TEMPORA! O, MORES!'' (O, timpuri! O, moravuri!).

Cineva, al cărui nume îl veți afla în paginile acestei antologii, declara cândva răspicat astfel: „…**cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu şi neamul său, nu va fi învins niciodată**''. Istoria i-a dat dreptate. Lupta în slujba unei cauze nobile şi drepte, cum este cea a interesului național, este binevenită oricând şi este cerută mai ales astăzi de noua teribilă încercare şi provocare a globalizării.

Aş vrea să pot transmite şi un mesaj de încredere în viitor tinerilor, celor care perspectivele actuale nu le surâd deloc, exprimat în câteva versuri simple şi înălțătoare în acelaşi timp, dintr-un şlagăr românesc:

„Să-nvățăm să fim mai buni, mai curați;
Să-nvățăm să fim mai tari, mai bărbați;
Să-nvățăm să luăm din viață ce-i bun şi-adevărat;
Să-nvățăm alături să fim;
Să-nvățăm mai mult să iubim;
Şi o speranță lumii noi să-i dăruim…''

Iar celor mai vârstnici, aş vrea să le reîmprospătez memoria cu doar câteva, dar poate cele mai impresionante versuri, scrise la noi şi transpuse magistral în limbajul cântecului de trubadurul durerilor şi aspirațiilor noastre, dl. Tudor Gheorghe:

„**ACOLO ESTE ȚARA MEA**
ŞI NEAMUL MEU CEL ROMÂNESC .
ACOLO EU SĂ MOR AŞ VREA ,
ACOLO VREAU EU SĂ TRĂIESC …''

III. GLOBALIZAREA CULTURALĂ SAU MUTAREA ACCENTULUI PE CIVILIZAȚIE, ÎN DETRIMENTUL CULTURII

Este evidentă în opinia noastră prioritatea pe care o acordă astăzi omul, lumii materiale în raport cu lumea spirituală sau culturală. Prin urmare, se vorbeşte tot mai mult despre importanța noilor cuceriri ale ştiinței şi civilizației contemporane şi tot mai puțin despre rolul educației şi culturii. De asemenea, resursele sunt direcționate într-o proporție net superioară dezvoltării tehnologice.

Acest raport dintre civilizație şi cultură, prin minimalizarea şi chiar denaturarea sensului acesteia din urmă, comportă astăzi interpretări diferite, care „merg de la suprapunerea noțiunilor până la opunerea lor''. În vreme ce, antropologia culturală americană nu mai delimitează cultura de civilizație, constatăm de pildă la O. Spengler, diferențieri majore între acestea:

*

Opoziția dintre cultură şi civilizație are drept fundament absolutizarea sensului restrâns al culturii, ea reprezentând numai spiritualitate, în timp ce civilizația, ar cuprinde numai valori materiale şi s-ar întrupa în tehnică. Susținătorii opoziției dintre cultură şi civilizație, dintre care cel mai important este O. Spengler, aduc următoarele argumente:

- *cultura înseamnă desprinderea omului de natură, umanizarea, valorizarea, în timp ce civilizația vizează realitatea socială;*
- *cultura are un caracter afectiv, creator, dezinteresat, individual, pe când civilizația presupune raționalitate, caracter colectiv, pragmatic;*
- *culturii îi este proprie interioritatea, sondarea şi dezvoltarea vieții sufleteşti a oamenilor, pe când civilizația presupune exterioritate, relații interumane, societate;*
- *eforturile culturale individuale se cristalizează în valori, civilizația operează cu bunuri şi are drept obiectiv difuzarea valorilor;*
- *dezvoltarea spiritului în cadrul culturii presupune libertatea, în timp ce civilizația se raportează în cea mai mare măsură la necesitate.*

Deşi prezentate ca distincte, la unii autori se observă complementaritatea noțiunilor, continua lor interferență. Astfel, după T. Vianu, ,,civilizația nu este o entitate care s-ar opune culturii, ci numai unul din aspectele ei'', iar după M. De Unamuno, ,,civilizațiile sunt motrice ale culturii, ele nu servesc decât ca să producă cultură''.[17]

*

GLOBALIZARE CULTURALĂ - Mondializarea piețelor economice, a comerțului, investițiilor, comunicațiilor, a mass-media generează şi trăsături culturale mondiale. Este dificil de a vorbi, în prezent, de existența unei culturi globale la scara planetară, dar se pot constata tendințe de omogenizare, la nivel mondial, a modului de viață (acelaşi conținut al mass-media, modele unice de vestimentație, de petrecere a timpului liber, gusturi, aspirații, mentalități ce tind să se generalizeze). [...] Există fără îndoială, temeri justificate legate de g. c., care are, printre altele, şi implicații culturale negative: marile concerne cu puteri economice uriaşe stimulează, într-o manieră ultraagresivă, false nevoi ce modifică stiluri de viață, obiceiuri, ritmuri de existență...[18]

*

Concepția raționalistă – promovată în secolul al XVIII-lea de către J. – J. Rousseau şi M. J. A. de Condorcet – consideră rațiunea drept însuşire naturală, comună tuturor oamenilor, dată lor în

---

[17] Topor Rodica, Florica Diaconu, Georgeta Marinescu, *Cultură: Termeni şi personalități. Dicționar,* Ed. Vivaldi, Bucureşti, 2000, p.77.

[18] Ibidem, pp.121-122.

mod egal. Cultura, prin analogie, cu sensul latin al noțiunii – cultura pământului – nu face altceva decât să dezvolte rațiunea, așa precum sămânța pusă în pământ și bine îngrijită dă roade.

Această concepție – generoasă în sine, deoarece are drept consecință liberalismul, progresul, spiritul pacifist și optimismul – este susceptibilă de critică (prima efectuată încă de romantismul german). Se relevă inconsistența analogiei sus-menționate, neexistând o natură omenească identică tuturor indivizilor, cu totul pură. ***Cultura se imprimă individului prin modele, încă de la naștere, chiar dacă la început asimilarea acestora este inconștientă.***

De asemenea, cultura nu poate avea o finalitate unică - promovarea rațiunii într-o evoluție unitară și progresivă -, fapt infirmat de diversitatea culturilor umane. ***Comportamentul uman nu poate fi supus exclusiv raționalității, deoarece personalitatea, deși o are drept premisă, nu se reduce la aceasta.***[19]

*

În opinia mea, omenirea alunecă tot mai mult pe panta opoziției dintre aceste două categorii, întrucât observăm un asalt sistematic al civilizației asupra culturii, care în filozofie s-ar traduce prin dominarea materiei asupra spiritului, iar cultura este redusă sau înlocuită samavolnic cu una de impostură, cu o „pseudo-cultură'', croită special după tiparele civilizației așa-zis postmoderniste. În mod evident, nu pot să fiu de acord cu autori precum N. Elias și alții, care suprapun cele două noțiuni. Cultura ține mai degrabă de „fond'', pe când civilizația, de „formă''. De aceea, ele pot fi considerate complementare, dar fără a pierde din vedere nici o clipă rolul mult mai important al culturii creatoare de civilizație (aceasta din urmă poate doar înlesni actul creației dar nu creează cultură).

Globalizarea culturală nu vizează altceva decât demolarea culturilor naționale, prin nivelarea lor forțată pe căi diverse și introducerea unui model unic de cultură destinat maselor înrobite. Marii actori ai acesteia se consideră stăpâni de drept și sunt, ca atare, deasupra „legii culturale'' creată tot de ei. Fie că ne place sau nu, **cultura devine tot mai mult un simplu „produs'' sau „marfă'' (ca și oamenii; cât cinism!) și supusă automat regulilor de comercializare**. Acest aspect a constituit, de altfel și tema unui congres UNESCO, în care s-a respins inițiativa propusă de SUA și partenerul său, Israel.

În opinia mea, acest proiect din cadrul strategiei globalizante nu cred că va avea sorți de izbândă, dacă intelectualii vor lua atitudine și vor arăta pericolele care ne pândesc. Apoi, sunt necesare măsuri de îndreptare a situației existente. Educația (mai ales creștină) și cultura, în general, pot oferi o soluție omenirii, în fața autodistrugerii sale prin ateism de masă și nihilism, dar mai ales prin globalizare. **Credința creștină, secondată de cultura autentică, pot împiedica planurile diabolice ale sionismului mondial și acest experiment „de dreapta'' al masoneriei negre (de rit scoțian), care vor să ne „înglobeze'' forțat, așa cum comunismul a vrut să ne facă „fericiți'' cu forța.** Pentru creștini, n-ar fi atât de tragic în ultimă instanță pentru că globalizarea, ca și comunismul, nu sunt decât mari încercări ale credinței lor și un bun prilej de a-și mântui sufletul. Dar, în același timp, ei nu pot sta cu brațele încrucișate, atâta vreme cât au posibilitatea de a se opune. Nu este onorant pentru ei să se resemneze, să lase o povară noilor generații, să-și piardă spiritul de luptă în asemenea momente și să-și lepede astfel…credința în Dumnezeu.

Iată, de ce nu pot fi de acord cu unele afirmații din cartea citată mai sus, care acreditează doar „tendința'' de omogenizare, de parcă globalizarea culturală (vizibilă mai ales în mass-media, care oferă modele) n-ar fi atât de reală, ci doar în mințile noastre. Se minimalizează și influența marilor concerne, prin exemplul concret oferit: *„[…] marile concerne cu puteri economice uriașe stimulează, într-o manieră ultraagresivă, false nevoi ce modifică stiluri de viață, obiceiuri, ritmuri de existență (de pildă, ritualul ceaiului, vestit pentru operațiile sale succesive și atmosfera ce o creează, este periclitat de forța companiei Coca-Cola, localurile de fast-food subminează obiceiurile tradiționalelor prânzuri de familie - fie și numai în zile de sărbătoare). Se vorbește și de o „cultură'' Mc.Donald. Desprinzând*

[19] Ibidem, p.52.

tendințele pozitive (vorba românului: ,,nu e dracul aşa de negru'' sau făcând aluzie la expresia ,,are şi părțile lui bune'', aplicată de unii comunismului! - n.a.) ale g.c. (larga circulație a ideilor, colaborarea culturilor), (aspecte care erau neglijate de comunism, dar în practică şi de globalizare - n.a.) nu se pot omite cele negative, deşi ambele țin de un mers oarecum implacabil al umanității.'' [20]

Nu vi se pare evidentă inocularea resemnării în cele afirmate mai sus? **Nu credeți că omenirea mai are totuşi o şansă?** Sunteți convinşi că vom mai fi aceeaşi dacă va reuşi experimentul globalizării? Iată doar câteva întrebări la care merită să reflectăm cu toții. Poate că n-ar fi rău să ținem seama şi de constatările făcute de către unul din cei mai cunoscuți scriitori sud-americani contemporani, dl. Ernesto Sabato:

*

În 1951 am publicat Oameni şi angrenaje. *Din nefericire, s-a împlinit presimțirea avută înainte, prin aceea că am primit atâtea critici venite din partea unor progresişti renumiți, încât, timp de zece ani, dorința de a publica m-a părăsit. Mai mult de patruzeci de ani au trecut de la apariția acelui bilanț spiritual al existenței mele, scris în miezul unor mari convulsii mondiale. Acum, o mare parte din ceea ce am expus atunci reprezintă o realitate dătătoare de fiori. Mulți din cei care m-au atacat şi m-au ridiculizat atunci, acuzându-mă de obscurantism, au înțeles mai târziu lumea atroce pe care am creat-o (noi, oamenii - n.a.).*

În cartea aceea îmi arătam neîncrederea şi preocuparea față de o lume tehnolatră şi scientistă, față de această concepție asupra omului şi existenței care a început să se supraaprecieze când semizeul renascentist s-a lansat euforic în cucerirea universului, când neliniştea metafizică şi religioasă a fost înlocuită de eficacitate, precizie şi cunoştințele tehnice. Acel proces de neoprit a sfârşit într-un paradox teribil: ***dezumanizarea umanității****. În acea carte, acum mai bine de cincizeci de ani, am scris:*

Acest paradox, ale cărui ultime şi tragice consecințe le suportăm astăzi, a fost rezultatul a două forțe dinamice şi amorale: ***banii şi rațiunea****. Cu ele, omul a cucerit puterea seculară. Dar – şi aici se află rădăcina paradoxului – această cucerire se face prin intermediul abstracțiunii; de la lingoul de aur la clearing, de la pârghie la logaritm, istoria dominației crescânde a omului asupra universului a fost, de asemenea, istoria abstracțiunilor succesive. Capitalismul modern şi ştiința pozitivă sunt cele două fețe ale aceleiaşi realități deposedate de atribute concrete, o fantasmagorie abstractă din care face parte şi omul, dar nu omul concret şi individual, ci* ***omul-masă****, această ființă ciudată, cu un aspect mai degrabă uman, cu ochi şi plânsete, voce şi emoții, dar în realitate un angrenaj dintr-o uriaşă maşinărie anonimă. Acesta este destinul contradictoriu al acelui semizeu renascentist care şi-a revendicat individualitatea, care s-a ridicat* **cu orgoliu** *împotriva lui Dumnezeu, proclamându-şi voința de dominare şi de transformare a lucrurilor. Ignorând că, la rândul lui, va ajunge să se transforme în lucru.* [21]

*

Foarte importanți pentru formația mea au fost Dostoievski, cu subconştientul său transcendental, şi Kirkegaard, care şi-a plasat bombele în dalele catedralei hegeliene. Presa din țara lui şi luteranii l-au caricaturizat cu cruzime chiar pe el, care era un gen de Hristos reînviat. Iar în privința a ceea ce am putea numi fundamente sociologice şi istorice, au fost foarte valoroase studiile lui Munford, Denis de Rougemont, Pirenne, Von Martin şi alții care, ca şi profeții în deşert, au prevestit tragedia care se apropria. ***Când motoarele revoluției industriale s-au pus în mişcare, omul s-a văzut înlocuit în mod tragic. Dar, de asemenea, a crescut şi rezistența spiritelor lucide şi intuitive care au încarnat cu frenezie şi curaj rebeliunea romantică. Mari poeți şi gânditori ai acelei mişcări au avertizat asupra consecințelor pricinuite de desacralizarea cosmosului şi a ființei umane.***

[20] Ibidem, pp.121-122.
[21] Ernesto Sabato, *Înainte de tăcere*, Ed. RAO, Bucureşti, 2000, pp.99-100.

Mulți au fost calomniați, împinși spre alcool sau spre un trist exil. Cum i s-a întâmplat genialului Shelley, care prezisese în versuri: ,,Un popor moare de foame pe câmpuri necultivate''.

Acele avertismente nu numai că n-au fost ascultate, dar au fost adeseori luate în răspăr de către raționaliștii preaputernici. Războaie mondiale, teribile dictaturi de stânga sau de dreapta, sinucideri în masă, apariția neonazismului, creșterea criminalității infantile, depresiune profundă. ***Totul arată că în interiorul Timpurilor Moderne, lăudate cu atâta ardoare, se năștea un monstru cu trei capete: <u>raționalismul, materialismul și individualismul</u>.*** *Iar această creatură, pe care am ajutat-o cu atâta mândrie să se nască, a început să se devoreze pe sine.*[22]

*

Astăzi nu numai că traversăm o criză a sistemului capitalist, ci și o criză a unei întregi concepții despre lume și viață, bazată pe zeificarea tehnicii și a exploatării omului.

Materializarea Universului, legitimă pentru poliedre și reacții chimice, a fost dramatică pentru supraviețuirea viitoare a omului. ***Înnebuniți de supradezvoltare, am comis grava eroare de a ne pierde ființa originală, imitând imperiile mașinii și ale delirului tehnologic.***

Odată ce logosul s-a tehnicizat, procesul de industrializare și mecanizare a fost paralel cu perfecționarea mijloacelor de tortură și exterminare. [...] Odată eșuat comunismul, s-a răspândit credința că alternativa era <u>neoliberalismul</u>. În realitate, asta e o afirmație criminală, deoarece e ca atunci când într-o lume în care ar exista numai lupi și miei s-ar spune: ,,Libertate pentru toți, iar lupii să mănânce mieii''.

Se vorbește despre reușitele acestui sistem al cărui unic miracol a fost <u>să concentreze în a cincea parte din omenire mai mult de optzeci la sută din bogăție, în timp ce restul, marea parte a planetei, moare de foame în mizeria cea mai sordidă.</u> Ar trebui să se pună în discuție ***ce anume se înțelege prin neoliberalism, pentru că de fapt, felul cum e văzut el nu are legătură cu libertatea****. Dimpotrivă, datorită imensei puteri financiare, metodelor propagandei și constrângerilor economice,* ***<u>statele puternice își dispută dominația planetei</u>****.* [23]

*

În fiecare dimineață, mii de persoane (chiar mult mai mulți, în fiecare țară... - n.a.) reiau căutarea inutilă și disperată a unui loc de muncă. Sunt ***marginalizații*** *– o categorie nouă, care ne spune foarte multe despre explozia demografică, cât și despre incapacitatea acestei economii pentru care singurul lucru care de fapt nu contează, este omul cu nevoile sale.*

Sunt marginalizați nevoiașii care rămân în afara societății pentru că sunt de prisos. Nu se mai spune că sunt ,,cei de jos'', ci ,,cei din afară''. Sunt excluși de la necesitățile minime de hrană, sănătate, educație și justiție; sunt excluși atât din orașe, cât și din locurile lor de baștină. Iar acești oameni care sunt zilnic lăsați pe dinafară, ca balastul aruncat peste bordul unei bărci în ocean, reprezintă marea majoritate.

Atâtea valori distruse din cauza banilor, iar acum omenirea, care s-a dedicat în totalitate creșterii economice, nu-și poate adăposti oamenii.

Pentru a face rost de o slujbă, oricât de prost plătită, oamenii își oferă viețile pe de-a-ntregul. Muncesc în locuri insalubre, în subsoluri, pe nave-fabrici, înghesuiți sub ***<u>eterna amenințare de a-și pierde slujba, de a rămâne pe dinafară</u>****.*

După cum se pare, demnitatea vieții omului nu a fost prevăzută în planul globalizării. Neliniștea e singurul lucru care a ajuns pe culmi niciodată bănuite. Este o lume care trăiește în perversitate, unde unii, puțini, își contabilizează câștigurile pe seama amputării vieții imensei majorități*. S-a ajuns la apariția unui biet om care aparține lumii dezvoltate și care are acces la nenumăratele produse dintr-un supermarket. Și în timp ce acel sărman nefericit doarme liniștit, închis în fortăreața lui de aparate și ciurucuri, mii de familii (sau chiar mult mai multe - n.a.) trebuie să*

[22] Ibidem, pp.101-102.
[23] Ibidem, pp.102-103.

reziste cu un dolar pe zi. Marginalizaţii de la marele banchet al economiştilor se numără cu milioanele.[24]

*

Întreaga educaţie depinde de filozofia culturii care o cârmuieşte, şi din cauza acestor imitatori obedienţi ai „ţărilor avansate'' – avansate în ce? – dăm peste pericolul răspândirii şi mai abitir a robotizării. ***Trebuie să ne opunem golirii culturii noastre, devastate de aceşti economişti care ştiu doar de Produsul Intern Brut*** *– niciodată nu a existat o expresie atât de izbutită – care reduc învăţămîntul la cunoaşterea tehnicii şi a informaticii, folositoare afacerilor, dar lipsite de cunoştinţele fundamentale care revelează arta.*

Orice educaţie e accesibilă doar celor dinăuntrul zidurilor societăţii, deoarece lumea tehnicii şi a informaticii care, desigur, ne va duce la o apropiere între noi a însemnat, pentru marea majoritate, un abis insurmontabil. […] ***Educaţia nu ţine de aspectul material, dar este decisivă pentru viitorul unui popor, deoarece reprezintă puterea sa spirituală, şi din această cauză este aservită celor care ţin să vîndă ţara ca pe nişte birouri ale unor mari consorţii străine. Da, dragii mei învăţători, continuaţi să rezistaţi, pentru că nu putem permite ca învăţămîntul să se transforme într-un privilegiu****.* [25]

*

Nu mai suntem aşa de siguri că putem spune, precum Goethe, că „omenirea va sfârşi prin a triumfa''. Dimpotrivă, la orizont par să se audă ultimele horcăieli. Ajunge să priveşti câteva buletine de ştiri sau să citeşti titlurile din ziare ca să înţelegi că ne transformăm în nişte creaturi sinistre, ca acelea groteşti din acuarelele pictate de Goya. ***„Somnul raţiunii naşte monştri''****, a profetizat acest artist genial care ziua picta portretele doamnelor grase de la curte, iar seara se închidea în cameră ca să lucreze la desenele sale, ca nişte defulări care demascau pozitivismul orb al Iluminismului.*

În fine, am ajuns la „lumea frântă'' de care ne pomenea Gabriel Marcel, şi în timp ce realitatea se năruie în bucăţi, omul e istovit psihic şi sfâşiat spiritual.

Probabil că niciodată nu vom înţelege tot ceea ce a vrut să ne spună Kafka, artistul care a exprimat odată, într-una dintre operele sale cele mai profunde şi revelatoare ale secolului al XX-lea, dezorientarea şi abandonarea omului contemporan într-un univers dur şi misterios. Prăbuşirea omului într-o realitate în care ***birocraţia şi puterea au luat locul metafizicii şi zeilor****. Pierdut într-o lume de tuneluri şi coridoare, scurtături şi răscruci, între peisaje întunecate şi colţuri obscure,* ***omul tremură în faţa inexistenţei vreunui scop şi a eşecului oricărei comunicări****.* [26]

[24] Ibidem, pp. 105-106.
[25] Ibidem, 110-111.
[26] Ibidem, pp.139-140.

IV. CUVÂNT CĂTRE TINERII ŞI PROFESORII DE ASTĂZI

De curând am păşit cu toţii pe poarta unui nou mileniu al existenţei omeneşti. După secolul XX sau secolul vitezei, pătrundem acum tot mai mult în secolul sau era informaţiei. Pentru că, vremurile actuale sunt marcate decisiv de **o explozie informaţională**, indusă de tehnologia modernă tot mai sofisticată. Volumul de informaţie creşte vertiginos iar progresele omului, în unele domenii (dirijate), sunt uluitoare în comparaţie cu progresele din trecut. Dar, pe de altă parte, există şi un revers, şi anume stresul suplimentar de a ţine ritmul cu acest boom informatic, efectul adeseori debusolant şi necesitatea unei îndrumări responsabile din partea altora sau identificarea pe cont propriu a unui itinerar cultural şi spiritual.

Analizând această societate dominată de febra modernizării cu orice preţ, desfiinţând tradiţii, valori, principii şi moduri de viaţă autohtone, speranţa de îndreptare a lucrurilor este legată de tineri. **Indiscutabil, tineretul reprezintă o forţă care se poate opune globalizării, cu condiţia ca el să fie avertizat din timp.** El poate conştientiza pericolele la care se expune omenirea, prin manipularea globală şi poate găsi şi el soluţii de a-şi salva viitorul şi drepturile sale fundamentale.

Însăşi oligarhia financiară mondială este conştientă de faptul că implementarea globalizării, a «naţiunii universale» şi a imperiului global, nu poate exclude implicarea şi aportul substanţial al tinerelor generaţii. Acestea sunt deja educate într-un spirit tot mai rebel (în aparenţă doar) şi în optica lor educarea tinerilor în sensul acceptării globalizării, reprezintă o politică strategică.

Nu contestăm principiul potrivit căruia educaţia este un domeniu vital oricărei naţiuni, ci respingem spiritul în care se face ea, şi anume ateu sau ''religios'', în favoarea unor interese obscure sau al unora ''naţionale''. De aceea, considerăm că în România cel puţin, **educaţia trebuie să devină prioritate naţională, parte integrantă a unei strategii naţionale coerente şi eficiente**.

Numai prin educaţie (inclusiv creştină), prin cultură adevărată şi trăirea activă a Ortodoxiei, vom putea evita globalizarea culturală şi a celorlalte tipuri, iar naţiunile vor putea supravieţui în faţa noului experiment malefic. Dacă nu vom insista asupra acestor domenii ale spiritului, omenirea întreagă va suporta noi valuri de orori şi crime, cu siguranţă mai mari şi redobândirea libertăţii ar putea deveni chiar un vis imposibil. Însăşi comunismul a avut nevoie de anumite condiţii prielnice, cum ar fi sărăcia extremă şi ignoranţa, dar şi de contribuţia tinerilor, pentru răspândirea ideologiei marxist – leniniste, în esenţă anticreştină şi antinaţională. Propaganda de atunci a fost extrem de activă şi susţinută de tineri (mulţi studenţi fiind atraşi de ideile noi ori de nevoia unei asocieri încă din anul I sau practic forţaţi de împrejurări: pentru un loc la cămin, pentru un abonament la cantină etc.), sau mai ales dacă luăm în calcul zecile de ziare oficiale ori clandestine, numeroasele întruniri şi progresismul afişat.

Există atunci o manipulare a tineretului român de astăzi? Din păcate, da. Mulţi dintre ei, care nu au informaţii ori suficient discernământ, cad uşor în plasa întinsă de maeştrii ipocriziei şi psihologiei maselor. Pe de altă parte, situaţia din România, datorată politicienilor de stânga, atât de dinainte de 1989, cât şi de după această dată, nu le-a oferit tinerilor nici o perspectivă prea optimistă. Trăim realmente vremuri extrem de dificile, şi chiar greu de suportat de către cetăţenii oneşti, în contrast flagrant cu luxul orbitor afişat sau nu cu ostentaţie de către o minoritate de îmbogăţiţi, care au deprins mai nou şi gustul puterii. Şomajul, sărăcia lucie (care mai iese la iveală uneori, în mass – media, de pildă la inundaţiile din ultimii ani), analfabetismul tot mai mare şi sănătatea precară a românilor, sunt doar câteva cuceriri ale democraţiei „de stânga'', care a predominat la noi de peste 50 de ani. Toate acestea au avut desigur un efect negativ puternic asupra tinerilor, demoralizator şi demobilizator, încât unii şi nu sunt puţini, au preferat în disperarea şi dezorientarea lor să apuce calea străinătăţii, fiind prinşi între realitatea dură a existenţei (pe care ei nu o puteau schimba…) şi lipsa tot mai acută a unor modele autentice sau alternative. **Manipularea tinerilor se realizează cu precădere prin mijloacele de informare mai des utilizate: televiziunea şi internetul. Acestea joacă un rol**

exagerat de mare în formarea conduitelor şi opţiunilor lor (inclusiv electorale). Asocierea imaginii cu informaţia garantează pătrunderea mai uşoară în mintea şi imaginaţia lor, iar nu în puţine cazuri conduce la dependenţă şi la anihilarea voinţei şi a propriei personalităţi. Influenţa ocultă asupra tinerilor are în vedere inocularea încă din primii lor ani de viaţă a unor dorinţe şi informaţii «adecvate», bunăoară pe tema educaţiei sexuale?! Violenţa şi eroticul ajung la ei la vârste tot mai fragede, după cum reiese şi din sondaje. Unii profesori şi educatori ar trebui totuşi să ţină seama de gradul lor de discernământ, înainte de a-i învăţa asemenea lucruri…

Scriitorul Ernesto Sabato sublinia faptul că omenirea este devorată de un monstru cu trei capete: raţionalismul, materialismul şi individualismul. Mă tem că are dreptate şi ceea ce se propagă astăzi cu repeziciune este **noul stil de viaţă american**, prin întreaga industrie de filme din America, impus astfel în cele mai multe ţări ale lumii. Cât priveşte România, contractele încheiate asigură părţii americane o pondere de peste 80% din timpul acordat difuzării filmelor! Cele trei capete ale monstrului îşi fac aici de cap cât doresc.

Mulţi tineri au îmbrăţişat deviza «fac ce vreau cu viaţa mea!» şi îşi cultivă libertinajul, sprijină afirmarea minorităţilor sexuale (a homosexualilor şi a lesbienelor, a prostituatelor), mişcarea feministă, cu aceeaşi ardoare cu care alţi tineri ca ei s-au lăsat seduşi de sloganurile comuniste. **În acest fel, excepţia tinde să devină regula iar majoritatea trebuie să se lase condusă de…minorităţi. Oare, tiraniile n-au fost dictaturi ale unor minorităţi?** Sau, mai nou, instituţia căsătoriei este înlocuită tot mai mult cu starea de concubinaj (condamnat în creştinism) sau chiar cu căsătoriile dintre parteneri de acelaşi sex…

Ne putem pune întrebarea de bun-simţ: oare câte căsătorii, bazate pe interesul materialist sau pasager, au avut şanse de supravieţuire şi au asigurat creşterea şi educarea copiilor în condiţii normale? Ori, familia, atât de neglijată de stat în ultimele decenii, are tot dreptul să supravieţuiască şi să rămână pe mai departe celula de bază a societăţii.

Iată tot atâtea motive, pentru care cerem tinerilor să fie mereu vigilenţi, iar îndrumătorii lor spirituali au datoria de a-i pregăti pentru viaţă, fiind şi responsabili pentru actele lor şi activi în acest sens. Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi şi profesorilor, este **păstrarea şi valorificarea tradiţiilor creştine şi naţionale**. Cea mai importantă religie a lumii nu merită dispreţuită iar **ortodoxia este o soluţie de îndreptare a vieţii noastre**. Cel puţin nouă, românilor, ea ne-a asigurat efectiv supravieţuirea ca popor şi unitatea, în faţa multor alte popoare sau imperii, care n-au reuşit să ne asimileze şi să ne dezrădăcineze. Putem să ne mândrim cu asta ori că suntem ortodocşi, dar să nu cădem în capcana mândriei luciferice sau orgoliului nemăsurat.

Scopul vieţii noastre este căutarea vieţii veşnice, a mântuirii noastre, este trăirea în Adevăr şi înţelegerea lumii actuale, creaţia de bunuri spirituale sau materiale. Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă şi o credinţă vie şi statornică. Apoi, să încerce să-şi dezvolte un simţ obiectiv. Cercetând vieţile sfinţilor şi operele care pun accentul pe valorile morale, îşi vor întări simţul moral. Cercetând faptele înaintaşilor, vor ajunge să aibă un anume simţ istoric şi vor descoperi că istoria e un nesecat izvor de înţelepciune dar şi de optimism faţă de viitorul ţării noastre.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar şi româneşti, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri şi deprinderi în gândire. De asemenea, şi alte arte ne pot îmbogăţi prin valoarea lor sufleteşte pentru totdeauna. Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre şi trăirea acesteia (a Bibliei, Patericului, Vieţilor Sfinţilor, a cărţilor părinţilor Dumitru Stăniloae şi Serafim Rose…), lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Dostoievski ş.a. Nu vom neglija nici operele lui Mihai Eminescu (mai ales scrierile politice şi manuscrisele sale comentate), Emil Cioran (dar cu atenţie sporită, datorită stilului său nonconformist şi încifrat!), Petre Ţuţea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naţionalism), Nichifor Crainic, Constantin Rădulescu – Motru ş.a.m.d.

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii şi internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creaţii inspirate de divinitate, încât orice comparaţie

cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ şi cu măsură. Este bine să nu uităm că pot servi totuşi şi în alte scopuri, de exemplu ca arme politice şi ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o ţintă uşoară. Din păcate, observăm că sunt tot mai puţine emisiuni cultural – educative de valoare, pe care trebuie să le descoperim, cât despre filme…

Tragedia omului contemporan rezidă în fenomenul actual de desacralizare, prin care el devine profund nerecunoscător lui Dumnezeu şi se îndepărtează tot mai mult de coordonatele vieţii sale creştine, pentru că, **creştinii sunt cel mai mult vizaţi de forţele globalizării.** Vidul existenţial şi patimile care-i subminează voinţa, aici îşi au adevărata origine. Postmodernismul reprezintă în plan cultural ruptura de rădăcinile tradiţiei (de pildă, cubiştii, Tristan Tzara etc). Spre exemplu, întâlnim multe poezii postmoderniste care excelează printr-o încifrare aproape totală sau printr-o vulgaritate dusă la extrem, şi rămânem câteodată uluiţi când întâlnind şi autori consacraţi, atraşi în mod inexplicabil de o astfel de «descărcare» poetică. Originalitatea cu orice preţ sau dispreţul faţă de cultură în general iau astfel locul valorii…

Aşa trebuie să arate oare omul de mâine? Răspunsul meu este acesta: NU ! Nici tinerii nu trebuie să se supună arbitrariului unui imperiu global, primul de acest fel din istoria omenirii! În caz contrar, aş vrea să schiţez portretul – robot al „omului universal'': apatrid (fără de ţară), depersonalizat (nul ca persoană, şters), un sclav fidel (obedient), desacralizat („fără de Dumnezeu''), consumerist (consumator programat de alţii) şi un însingurat (lipsit de căldura comuniunii cu alţii).

În continuare, dorim a aduce un cuvânt de învăţătură – sperăm de folos – tuturor tinerilor şi profesorilor, preocupaţi de menirea lor şi de mântuire:

*

Adeseori tinerii care se interesează cum să se aranjeze mai bine, dar să se afle şi aproape de Dumnezeu, se neliniştesc pentru rostul lor în viaţă. Iar lucrul acesta dovedeşte sănătatea lor duhovnicească. A nu se gândi şi a nu se nelinişti un tânăr pentru aflarea rostului său, este dovada unui om indiferent, şi prin urmare unul ca acesta este un neprocopsit. Numai că cei care se neliniştesc pentru aflarea rostului lor trebuie să ia aminte ca neliniştea lor să nu depăşească limita, pentru că diavolul încearcă să o exagereze, să facă din ea un stres, ca astfel să le ţină mintea într-o continuă zăpăceală. […] Pentru a reuşi în ceea ce vor, trebuie să facă o curăţenie generală înlăuntrul lor şi să pună lucrurile în rânduială. Să se îngrijească ca mai întâi să-şi ia diploma, apoi să-şi găsească un loc de muncă – băieţii să-şi facă stagiul militar – şi în continuare, ajunşi la maturitate, să ia cu ajutorul lui Dumnezeu hotărârea de a face o familie bună, dacă simt înclinaţie către viaţa de căsătorie, sau să meargă la mănăstirea pe care şi-au ales-o, dacă au chemare pentru viaţa monahală. […] Hotărârea pentru viaţa pe care o vor urma trebuie să fie a lor. Toţi ceilalţi ne putem exprima numai nişte simple păreri şi singurul drept pe care îl avem este să ajutăm sufletele să-şi afle drumul lor. […] Fireşte, mă bucur mai ales pentru tinerii care urmează viaţa monahală, pentru că este cu adevărat înţelept cel care urmează această viaţă îngerească, deoarece scapă de „cârligul'' diavolului care are ca momeală lumea. Însă nu-i poţi pune pe toţi oamenii pe acelaşi calapod. […] Cu cât mai multă lucrare duhovnicească face cineva în anii copilăriei sale, cu atât mai uşoare îi vor fi toate mai târziu, orice fel de viaţă ar alege. [27]

*

Căci dacă nu iubeşti pe alţii, nici ei nu te iubesc pe tine, şi rămâi mai mult într-o părere că te-ai îmbogăţit şi că te îmbogăţeşti, când de fapt te sărăceşti continuu. Te sărăceşti şi în conţinutul înţelegerii spirituale a lumii, şi în conţinutul pe care îl poţi primi din comunicarea unuia cu altul, şi această sărăcie şi monotonie, această lipsă de atenţie a altora faţă de tine şi a ta faţă de alţii îţi dă şi un chin, îţi dă şi o foarte redusă satisfacţie, o foarte trecătoare şi amăgitoare satisfacţie de viaţă. Nu e viaţă aceasta, e moarte, cum se spune în Evanghelie. ***Viaţa este în comuniunea spirituală, în***

[27] Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovniceşti*, vol.IV, Viaţa de familie, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp.19-33.

comuniunea prin care altul îţi comunică adâncurile lui de iubire, adâncurile lui spirituale, şi tu i le comunici pe ale tale. *[…] Oricât ne-ar mulţumi tehnica, oricât ne-ar mulţumi ceea ce ne oferă mijloacele tehnice, nu ne sunt de ajuns acestea. Omul are alte dimensiuni virtuale în el. Acestea ar trebui să fie descoperite şi să fie puse în aplicare. […] Eu cred că asta este perspectiva societăţii: pe măsură ce înaintează în ştiinţă, poate să înainteze şi în adevărul unei existenţe mai presus de toate, de care depind toate. Toate sunt dependente; trebuie să fie unul care nu e dependent de nimic, care e prin Sine, care e absolut, care are toate prin Sine; are până şi puterea de a le crea pe toate. Şi dacă vom ajunge să înţelegem lucrurile acestea, vom deveni şi credincioşi…*[28]

*

Cineva întreabă: ,,Dacă Mântuitorul a petrecut nopţi întregi în rugăciune, noi ce trebuie să facem ca să ne putem mântui ?''. Sfântul Ambrozie al Mediolanului răspunde: ,,Cel care nu se roagă zace în împărăţia materiei, nu este scris în cartea vieţii din ceruri şi nu are loc în împărăţia lui Dumnezeu.'' De judecata lui Dumnezeu nu scapă nimeni. Unuia ca acesta i se va răspunde : ,,Nu te cunosc pe tine!'', şi e vai de cel ce va primi acest răspuns. Care sunt foloasele rugăciunii? Prin rugăciune se poate dobândi de la Dumnezeu orice ai cere, numai să fie vrednice de Dumnezeu rugăciunile noastre. Trebuie însă ca rugăciunea să fie făcută cu inimă curată, cu stăruinţă şi cu smerenie. […] ,,Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!'' Această scurtă rugăciune o putem spune oriunde şi oricând. […]

Televizorul, această unealtă modernă de comunicare, este şi bun şi netrebnic. Este bun când ştii să alegi ce este bun din el şi este rău când transmite prin imagini nişte lucruri care ne tulbură. *[…] Aşa îi îndemn pe tineri: echilibru, înţelepciune, rugăciune, pază a minţii, pază a gurii şi pază a inimii şi a poftelor ei. Dacă au această acoperire duhovnicească, viaţa lor va fi constantă, cinstită şi aici pe pământ, şi dincolo.* [29]

*

Dumnezeu să-l odihnească pe părintele Serafim de la noi de la mănăstire, care zicea: ,,Măi frate, să şti că ***Dumnezeu n-are pe nimeni de pierdut!****'' E o realitate; adică Dumnezeu vrea să ne ajute, vrea să ne mântuiască. Nu poate fără noi, dar e totdeauna gata de a ne ajuta. De aceea Îl numim pe Dumnezeu ,,tată'' – şi eu cred că Dumnezeu este Tatăl meu şi Tatăl nostru, cum zicem în rugăciunea ,,Tatăl nostru''. […] Sfântul Ioan Gură de Aur (Hrisostom) are un cuvânt la Paşti; un cuvânt care, dacă ar fi fost singurul pe care l-a spus, Sfântul Ioan Gură de Aur ar fi rămas Ioan Gură de Aur: ,,Toţi să vă îndulciţi de ospăţul credinţei''.* ***Credinţa noastră este un ospăţ; un ospăţ care ni se oferă şi pe care îl simţim în măsura în care suntem întăriţi în credinţă. Şi în măsura în care suntem întăriţi în credinţă suntem şi dispuşi să primim suferinţa; este o taină şi rămâne taină, aşa cum sunt şi celelalte.*** *Chiar taina existenţei este o taină care rămâne taină; Întruparea Fiului lui Dumnezeu e o taină în care credem şi n-o putem explica ş.a.m.d. Aşa că nu-i de mirare că nu înţelegem tot ce am vrea noi să înţelegem. […] În orice caz, creştinismul este o religie a bucuriei, nu o religie a tristeţii. ,,Un călugăr trist este un călugăr cu luminile stinse'' – zicea părintele Arsenie. […]* ***Şi credinţa şi cultura înnobilează. O cultură adevărată secondează credinţa.*** *Credinţa mântuieşte, deci înnobilează, pentru că mântuirea înseamnă şi înnobilare, şi la fel şi cultura: aducând în faţă nişte valori deosebite, valorile acelea lucrează pe om spre bine. Însă trebuie să fii selectiv şi să găseşti ceea ce ne poate ajuta. […]* ***Ce înseamnă de fapt a ne mântui? A ne elibera de patimi, de răutăţi, de tot ce este negativ în viaţă, a ajunge la nepătimire şi la o legătură cu Dumnezeu în care nu mai există ceea ce nu vrea El să fie în viaţa omului.*** [30]

*

[28] Părintele Dumitru Stăniloae, în vol. *Duhovnici români în dialog cu tinerii*, Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999, pp.11-13.
[29] Păr. Sofian Boghiu, în op. cit., pp.30-58.
[30] Păr. Teofil Părăian, op. cit., pp.73-119.

Oricine ai fi, orice diplome ai ține în buzunarele tale sau în capul tău, dacă inima nu este cinstită nu acumulezi, şi sigur nici libertate nu ai. Credeți voi că dracul e liber? Nu! E cel mai muncit, pentru că nu e în Hristos. Mai mult, e declarat duşmanul lui Hristos. Aşa că nu vă temeți de el; e tolerat, nu e o putere. ***Aşadar, nu există libertate decât în adevăr, şi adevărul este Hristos, Calea şi Viața.*** *Mai este şi altceva, o problemă mai intimă: sunt convins că* ***cei mai mulți tineri se gândesc la o căsătorie pentru plăceri, mai întâi, ceea ce este o mare greşeală****. Aceste lucruri ți le-a dat Dumnezeu gratuit, nu trebuie să te mai preocupe.* ***Nu naşterea de copii e un scop suprem al căsătoriei, ci stimularea reciprocă pentru mântuire.*** *Naşterea de copii e o consecință. Sigur că ai să te bucuri şi de aceste lucruri, dar să nu fie o lună de miere şi o viață de amar. O căsnicie trebuie să fie dintru început solidă (bazată pe sentimente, respect şi ajutor reciproc - n.a.) [...] Femeile sunt ca florile: toate sunt frumoase, dar fiecare în felul ei. Bărbatul trebuie să se plece să o ia - adică să-i arate eleganță, prețuire. Atunci floarea îşi arată şi mirosul, şi calitățile ascunse, pentru că tu ai ştiut să răscoleşti adâncurile şi ai făcut din ea ceea ce nu ştia că este. Femeia trebuie prețuită, să ştiți, pentru că mai întâi ne reprezintă (pe noi, oamenii - n.a.) o femeie în împărăția cerurilor: Maica Domnului. Te cutremuri, ți-e şi frică să vorbeşti comparând-o pe ea cu oamenii.* [31]

*

Yoga este un exercițiu de spiritualitate care face parte dintr-o religie necreştină, şi în toate religiile lumii omul a atins şi tinde natural spre Dumnezeu. [...] ***Dar yoga merge mai departe şi devine o religie, căci face parte dintr-un sistem religios, şi îți propune să ajungi la Spiritul universal, să te topeşti în el, să te depersonalizezi pe tine însuți. Deja nu mai există nici o asemănare cu creştinismul, ci dimpotrivă, o opoziție absolută.*** *Nu există nici o compatibilitate, ci sunt exact opuse; creştinismul, prin spiritualitatea sa, vrea să ajungă la realizarea omului ca persoană în uniune cu Persoana dumnezeiască, pe când în yoga i se propune depersonalizarea (anularea personalității – n.a.), să se piardă pe sine ca persoană şi să se topească în Spiritul universal. Deci idealul creştin se află exact la polul opus de idealul budismului sau hinduismului, din care fac parte yoga sau alte practici spirituale vecine cu yoga. Dar fiindcă la început yoga e foarte ispititoare şi-ți conferă un fel de pace interioară şi fiindcă cei care învață yoga îi induc în eroare pe discipolii lor spunându-le că e o mare potrivire între Hristos şi yoga, că se poate ajunge la Hristos prin yoga ş.a.m.d., nu se ajunge decât la nişte rătăciri şi confuzii păgubitoare.*[32]

*

Tineretul este atacat în mod premeditat de forțe oculte, care lucrează direct sau indirect (vezi sectele atât de diverse - n.a.) cu diavolul, care vor să atragă tineretul în mreaja lor, să-l deturneze, să-l îndepărteze de la Hristos prin toate metodele posibile. De pildă, muzica aceasta modernă, sau orice muzică când e prea multă, deja degradează omul, îl nevrozează, îl îmbolnăveşte. ***Toate trebuie cu măsură, dar muzica ce înnobilează e una, iar muzica ce degradează şi distruge sufletul e altceva – o armă a sataniştilor.*** *[...] După muzică, aş pune filmele, spectacolele, tot ceea ce se poate vedea la scenă deschisă – cultura aceasta aşa-zis modernă (sau postmodernistă - n.a.) [...] Dacă aluneci pe panta desfrâului, în mod firesc ajungi să le faci şi pe celelalte, şi apoi ajungi la capătul vieții înainte de vreme, şi nu mai ştii care e sensul vieții tale, care îți este drumul şi, bineînțeles, apar şi urmările desfrâului, care sunt groaznice: boli timpurii, epuizare, copii născuți cu malformații etc. De aceea, fiți atenți. [...] O altă armă cu care Satana, prin slujitorii lui, ne atacă sunt sectele, curentele şi mişcările asiatice – satanice toate – care au la bază magia, vrăjitoria, ocultismul, forța demonică, şi care acum se strecoară în sufletul şi în trupul neamului românesc. [...] Pe lângă toate acestea (Sf. Taine), trebuie*

[31] Păr. Arsenie Papacioc, op. cit., pp.130-136.
[32] Păr. Serafim Joantă, op. cit., pp.174-175.

să aveți ca preocupare citirea de cărți sfinte (mai ales - n.a.). Noi nu scriem cartea ca s-o punem în bibliotecă, să se depună praful pe ea. ***Cartea este un organism viu, are personalitatea ei, are harul Duhului Sfânt în ea.*** *[...]* ***Uitați-vă la cruce şi învățați după ea să trăiți. Când veți înțelege taina crucii, veți înțelege şi taina vieții, şi taina nunții, şi taina mântuirii, şi taina neamului românesc (răstignit pe crucea istoriei sale - n.a.). Brațul vertical al crucii ne arată că numai de sus ne vine ajutorul.*** *[...]* ***De nimic un se teme mai mult astăzi Antihrist decât de reînvierea misticii ortodoxe, a trăirii profund ortodoxe. Să te apuci să trăieşti Ortodoxia prin rugăciune, prin post, adică să te angajezi în Ortodoxie – asta este arma noastră numărul unu!*** *[...]*

– La noi ar fi bun naționalismul? – Nu îmbinat cu Ortodoxia (ci alăturat - n.a.). Dar naționalismul acela curat, nu fanatic. În curând, dacă nu vom deveni naționalişti (adevărați patrioți, cetățeni activi - n.a.), vom fi îngenuncheați din afară. ***Suntem atacați pe trei planuri: dispariția frontierelor, deci a naționalismului, atacarea Ortodoxiei – sincretismul religios – şi degradarea morală prin toate metodele. Trebuie să fiți foarte vigilenți.*** [33]

*

Dacă tu îl iubeşti pe aproapele ca pe tine însuți, înseamnă că tu eşti măsura aproapelui. Dar poți fi tu, omule, măsura iubirii? Când tu păcătuieşti, mai poți fi atunci măsură de iubire? Nici pe tine nu te iubeşti! Aşadar, când Mântuitorul spune: ,,Poruncă nouă dau vouă'', care e noutatea poruncii învierii lui Hristos? ,,Aşa să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi'' – aceasta e noutatea. Aici, modelul, etalonul, măsura iubirii nu mai e un om oarecare, ci Dumnezeu - omul. În El, în Hristos, iubirea este totală şi nu poate să cadă. Suportul ei este Dumnezeu, nu e numai omul. [34]

*

Comunismul a distrus fizic câteva sute de mii de oameni (numai în România, iar alte milioane au suportat diverse alte vătămări - n.a.), dar spiritual, mai multe milioane (care au îmbrățişat ateismul guvernanților - n.a.). Martirii strigă azi de sub pământul sfânt pe care îl călcăm să ne întoarcem la Hristos, la Biserică. Acesta e imperativul ceasului de față (să ne întoarcem asemenea fiului risipitor din Sfânta Evanghelie - n.a.). [35]

*

Tinerii de azi Îl au pe Hristos mult mai la îndemână. De aici şi marea noastră responsabilitate pentru aceşti tineri pe care Hristos ni i-a pus înainte. Oricum, tinerețea întotdeauna a însemnat răzvrătire, agitație, tumult…şi e greu, tare greu să-i pui frâu. ***În plus, orientarea actuală a lumii nu e spre cer, ci spre cele materiale. Mai mult, consider că trăim încă într-un stat ateu.*** *[...]*

,,Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari, dar suflete mai mici; autostrăzi mai largi, dar minți mai înguste. Cheltuim mai mult, dar avem mai puțin. Avem case mai mari, dar familii mai mici, avem mai multe accesorii, dar mai puțin timp; avem mai multe funcții, dar mai puțină minte, mai multe cunoştințe, dar mai puțină judecată; mai mulți experți şi totuşi mai multe probleme, mai multă medicină, dar mai puțină sănătate…'' [...] Noi credem că ***păcatul intră în noi prin voia noastră****.* [36]

---

[33] Păr. Ioanichie Bălan, op. cit., pp.199-220.
[34] Păr. Constantin Galeriu, op.cit., pp.226-227.
[35] Păr. Constantin Voicescu, op. cit., p.251.
[36] Laurențiu Dumitru, *Hristos şi tinerii*, Ed. Bunavestire, Galați, 2003, pp.19-24.

V. VOM PUTEA UITA VREODATĂ CRIMELE ŞI FĂRĂDELEGILE INFERNULUI COMUNIST ?

MOTTO: ***Este deprimantă concluzia privind gradul ridicat în care istoria contemporană, inclusiv istoriografia, este manipulată, controlată şi dirijată fără ştiinţa societăţii, a opiniei publice, civile. Fără ştiinţa noastră…Căci în materie de minciuni, uzurpare, impostură, diversiune şi fals a depăşit toate modelele şi precedentele oferite de istorie !***

ION COJA

Comunismul, prin tot cortegiul său de atentate la adresa umanităţii, reprezintă fără putinţă de tăgadă **cea mai neagră pată din istoria omenirii**, după cum au remarcat mai mulţi cercetători ai acestuia. Se poate spune că nu vom putea şti cu exactitate niciodată numărul victimelor şi toate ororile care s-au comis în numele lui. Şi totuşi se încearcă, în condiţii dificile şi ostile, aflarea adevărului până la capăt şi ar trebui să le fim recunoscători pentru toată truda lor.

Câteva mărturii vin să completeze şirul celor din volumul precedent şi să contureze adevăratele dimensiuni ale iadului comunist iar acestea nu trebuie să dispară din memoria noastră şi nici din memoria naţională:

*

La închisoarea din Suceava a fost închis şi Toader Palaghe, pentru motivul că un frate de-al lui, implicat în ,,Gărzile Decebal'', nu fusese încă prins în octombrie 1949. Pentru a afla unde se ascundea fratele său, plutonierul major Marici l-a bătut la tălpi într-un mod barbar, dar care devenise obişnuit în aresturile şi puşcăriile româneşti. Avea tălpile ,,tumefiate, fierbinţi, cianozate''. Deşi era în vârstă de 44 de ani, plângea de durere şi povestea: ,,M-a bătut întâi cu pumnii peste cap şi faţă până am căzut jos. După zece minute a chemat doi miliţieni cât nişte tauri, m-au legat la amândouă picioarele cu o frânghie, m-au ridicat pe o masă specială, mi-au îndoit picioarele sub genunchi, mi-au pus un par, încât tălpile au rămas cu faţa în sus şi au început să lovească. […] Primele 10 lovituri le-am simţit în plin, apoi durerile au cedat şi nu am mai numărat câte am primit, picioarele erau complet amorţite, făcându-mi impresia că nu mai am picioare. În total, am numărat circa 50 de lovituri date cu toată puterea de aceşti doi miliţieni.'' [37]

*

În Gherla am fost întâmpinaţi cu paturi de puşcă şi lovituri de cizmă. Mulţi dintre cei din ,,lotul'' nostru am făcut deplasarea în lanţuri. […] Bătăile erau zilnice, cu motiv sau fără motiv, cu percheziţii noaptea. Se ştie că o celulă nu se mai deschide de la 22.00 la 05.00, decât în situaţii deosebite, grave. La noi, nu era cazul. S-au luat bătăi pentru acele de cusut găsite asupra noastră, sau sculpturi în pâine sau os, pentru texte scrise pe fundul gamelelor sau pe talpa bocancului cu săpun. […] Vai celui care era prins cu aşa ceva, întrucât în închisorile comuniste trebuia să uiţi să scrii sau să citeşti, să ai cea mai mică activitate intelectuală, manuală sau de ,,bricoleur''. […] Ca toţi ceilalţi de pe celular şi mai ales noi, n-am beneficiat de nici un pachet, de îmbrăcăminte sau alimente. Ai mei n-au ştiut timp de aproape cinci ani dacă mai trăiesc sau nu. Era un secret de stat. O altă pedeapsă curentă era punerea noastră în lanţuri, de sărbătorile statului. Ni se nituiau lanţuri la picioare de o aşa mare greutate, de ziceai că sunt lanţuri de ancoră. Nu aveai voie să te atingi de pat de la deşteptare (05.00 dimineaţa) până la stingere (22.00). Singurul lucru permis era să te plimbi în cerc. […] Familia mea a fost şi ea cu aceste ocazii timorată şi nu voi uita niciodată cum mă priveau ca pe

---

[37] Dorin Dobrincu, Rezistenţa armată anticomunistă din Bucovina, articol apărut în rev. Memoria, Nr.2 – 3 / 2005, p.38 ; mărturie consemnată de Constantin Severin .

un ciumat vecinii, cunoscuți, membri ai familiei. Aşa s-a scurs viața mea şi a multora; unii au dus-o şi mai rău decât atât. Pentru suferințele îndurate şi neîmplinirile în viață, eu îi iert pe toți cei ce mi le-au provocat. Nu ştiu, însă, dacă şi Dumnezeu o va face. Oricum, n-aş vrea să fiu în pielea lor la Judecata de Apoi. Prea au lăsat mulțimi de suflete zdrobite, de vieți siluite, ca să nu mai pomenesc de morții pe care îi au pe conştiință. Pentru aceştia, mai ales, am scris cele de mai sus, să nu se ştie uitați.[38]

*

În cei cinci ani şi zece luni petrecuți în închisorile comuniste, am trecut prin multe experiențe care mi-au marcat existența. Am aflat ce înseamnă foamea, frigul, bătaia, înjurătura, izolatorul (neagra sau alba) şi tot cortegiul de suferințe ce şi-au lăsat urme asupra sănătății mele. Acum ştiu ce înseamnă muncă silnică: teroare, bătăi, foame, frig, sete, norme de producție imposibil de realizat, în fapt încercarea de a ne distruge fizic. Am lucrat în Gherla la mobilă, la Stoieneşti (îndiguiri) şi Aiud (metalurgie), ***în condiții infernale****, dar am rezistat pentru că eram tânăr, însă mulți oameni mai în vârstă au fost asasinați de normele de muncă şi de paznicii care le aplicau. Am înțeles doctrina comunistă după ce am cunoscut-o pe propria-mi piele, cu toate ,,calitățile'' ei şi scopurile urmărite,* ***o doctrină pe cât de inumană, pe atât de diabolică****, uzând de schingiuiri, împuşcări, morți prin înghețare, creînd TBC - işti, nebuni şi sinucigaşi, un popor terorizat de o bandă de criminali şi nebuni, trădători de neam, lichele, monştri cu chip de om, exponenți ai ciumei roşii! […] Un lucru nu am putut să învăț, ca urmare a celor cinci ani şi zece luni de iad: nu am reuşit să pot urî pe nici unul dintre cei ce ne-au chinuit, dar nu mă pot ruga pentru mântuirea lor. […] ,,Memorialul durerii'' nu a relevat decât, poate, a suta parte din suferințele ce s-au ridicat din iadul creat de bestiile comuniste pentru a-şi crea raiul lor. Nu trebuie să se uite că suferința unui neam nu poate fi măsurată, distrugerile ce i s-au adus nu pot fi evaluate, dar starea națiunii de astăzi este oglinda calvarului prin care neamul românesc a trecut în ultimii 50 de ani.*[39]

*

Dacă perioada de detenție a fost cumplită, nici perioada care a urmat nu a fost mai uşoară. În permanență am fost urmărit, suspectat, umilit, fără dreptul de a ocupa vreo funcție, fără dreptul de a pleca în străinătate, evitat de prieteni şi colegi pentru a nu avea necazuri; toate acestea timp de 26 de ani (1963-1989). Toate acestea au făcut ca după 40 de ani să am încă nopți pline de coşmaruri, când mă trezesc ud de transpirație, visând că nu se mai termină detenția, că nu voi reuşi să termin facultatea, că voi fi dat afară din serviciu…Dacă datorită milei lui Dumnezeu am scăpat cu viață, şi dacă suferințele fizice au fost date uitării, suferințele sufleteşti probabil că vor dăinui până când bunul Dumnezeu mă va chema şi îmi va dărui pacea şi liniştea pe care nu le-am avut.[40]

*

Am trecut prin penitenciarele Codlea, Gherla şi lagărul de exterminare de la Salcia, din Balta Brăilei. Peste tot am suportat bătaia, înfometarea şi am fost pus la munci istovitoare, 12-16 ore zilnic, inclusiv sărbătorile. Uneori nu făceam baie şi nu eram scoşi la aer cu lunile. În repetate rânduri, am fost încarcerat (izolat) şi bătut pentru nerealizarea normei de muncă. M-am îmbolnăvit de tuberculoză pulmonară, ajungând la o greutate corporală în jur de 50 de kg. Timp de patru ani, nu am avut nici o legătură cu familia, nici drept la scrisoare sau pachet şi nici vorbitor. […] Consecințele detenției?

---

[38] Nicolae Vlad, în lucr. cit., pp.59-60, Istoria unei organizații anticomuniste…; mărturia lui Sabin Horia Homănă .

[39] Ibidem, pp.62-63 ; mărturia lui Paul – René Caftangioglu .

[40] Ibidem, pp.63-64 ; mărturia lui Valeriu Fucidjiu .

.

Sănătatea distrusă pentru tot restul vieții, imposibilitatea promovării în serviciu şi neacordarea examenului de admitere pentru doctorat. [41]

*

Viața deținuților în lagărele de la Canal se aseamănă cu cea din Infernul *lui Dante. Frig şi promiscuitate în barăci, înfometare şi teroare continuă, muncă istovitoare, indiferent de vreme. De foame deținuții mâncau iarbă şi coajă de copac. Erau bătuți de lucrătorii din M.A.I. cu bare de fier, lopeți, hârlețe şi bice, până mureau, şi alții ,,mai norocoşi'' rămâneau infirmi. În gerul iernii, erau încarcerați, îmbrăcați sumar, sau ținuți în apă aproape înghețată, şi vara, legați de mâini, în pielea goală, să-i înțepe țânțarii.*

Referitor la condițiile de viață şi de muncă ale deținuților politici, redăm opinia lui Gheorghe Cristescu – Plăpumaru, fost prim – secretar al P.C.R. din România în perioada 1921-1924, deținut şi înainte de august 1944 şi în puşcăriile comuniste (după 1944 - n.a.): ,, Tratamentul aplicat de Siguranța burgheză în închisorile din acea vreme era «lux», în comparație cu cel aplicat de tovarăşii mei comunişti''. Această mărturisire a fost făcută istoricului Şerban Papacostea, deținut în lagărul Capul Midia, care nu putea să sape 4 m.c. de pământ pe zi şi să-l care cu roaba până la o movilă din apropiere şi era ajutat de locotenentul Filip, milițian de omenie. ***Comandanții, ofițerii politici şi gardienii se întreceau în comiterea de atrocități, inventând cele mai odioase pedepse şi torturi*** *(care, poate n-ar putea fi relatate într-o singură carte, dar au fost unele pomenite în documentarele Luciei Hossu - Longin; - n.a.), pentru obținerea unei prime sau a uni grad în plus. Liderul lor era locotenentul Liviu Borcea, comandantul lagărului Capului Midia, care călca în picioare deținuții sau îi fugărea călare pe cal şi, pentru a se convinge că ,,mortul e mort'', îl împungea cu o sulă să vadă dacă mai mişcă. Morții erau stivuiți într-o magazie zile întregi, până venea medicul să le iscălească certificatele de deces, apoi erau aruncați în gropi comune, fără cruci. În iunie 1955, pentru crimele comise, Liviu Borcea a fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică, dar a fost eliberat după 18 luni şi numit comandant adjunct al puşcăriei din Cluj. În 1999, fostul călău Borcea era la Cluj, cu pensie grasă de colonel. […]*

Numărul morților în cele 14 lagăre de muncă forțată de la Canal nu se cunoaşte decât cu mare aproximație. […] O investigație a Securității din 1967, în privința morților în lagărele de muncă, dezvăluia că, citez: ,,nu s-au întocmit nici un fel de acte pentru 1304 deținuți politici şi decesele nu au fost trecute în registrele de stare civilă ale Consiliilor Locale''. Potrivit datelor Securității, numai în ianuarie 1953 la Canal au murit 133 deținuți. [42]

*

La Cernavodă erau două lagăre, unul pentru bărbați şi unul pentru femei, cu aceleaşi condiții de viață şi de muncă. Şi deținutele trebuiau să spargă cu barosul bolovani mari de piatră şi să-i încarce în vagoane cu mâinile goale sau să sape zilnic 3 m.c. de pământ şi să-l care cu roaba la distanță de 50 de metri în pantă de 2 m înălțime, ajutându-se de juguri de sârmă învelite în cârpe, pe care le purtau pe ceafă. […] Împotriva măsurilor administrative de internare în lagăre de muncă nu era prevăzută nici o cale de atac la alt organ care să verifice legalitatea şi temeinicia internării, în contradicție cu prevederile Constituției referitoare la dreptul de apărare. Sesizată de aceste abuzuri, în 1953 Procuratura Generală a efectuat un sondaj şi a constatat că în toate coloniile de muncă se aflau persoane deținute ilegal. Numai în lagărul Peninsula se aflau 2293 de persoane în această situație. Ca urmare, în loc să se ia măsuri de restabilire a legalității, procurorul general adjunct Alexandru Voitinovici, care efectuase sondajul, a fost înlăturat din funcție. Posibilitatea de a se stabili cât mai complet abuzurile şi ilegalitățile sunt mult limitate de faptul că în arhivele fostei Securități nu se pot identifica prea multe documente. Din relatările unor ofițeri care lucrează în acest sector, fostul şef al Serviciului de Evidență, colonelul Popescu Gheorghe (Gogu) (de curând era ambasador în

---

[41] Ibidem, p.65; mărturia lui Mircea Ştefan Panaitescu

[42] Zicu Ionescu, Lagărele de exterminare a deținuților politici de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, în lucr. cit., pp.25-26.

Birmania) a ordonat distrugerea fişelor de evidenţă a cel puţin 17 000 de persoane internate administrativ. Răspunderea în principal aparţine lui Alexandru Drăghici, ministrul Afacerilor Interne.

În 1968, conducerea P.C.R. a pus în discuţie activitatea tov. Drăghici şi redăm câteva fragmente din stenograma din 30 octombrie 1968, aflată la dosarul 7: ,,Când i s-a comunicat că Plenara C.C. a hotărât excluderea sa din partid, Drăghici a replicat: «Poftim, excludeţi-mă, dar atunci să excludeţi din partid şi pe acela care a făcut represiuni în raionul Focşani, pentru că acolo au fost împuşcaţi oameni, au fost împuşcaţi copii, peste capul meu»''. Se făcea aluzie la Nicolae Ceauşescu, care s-a ocupat de reprimarea revoltelor ţărăneşti din judeţul Focşani. […]

În baza acestor informaţii sumare, este justificată denumirea de Canalul Morţii, iar prezicerea lui Gheorghiu – Dej că şantierul Canalului va fi ,,mormântul reacţiunii'', s-a împlinit. Că nici astăzi, după 50 de ani, nu se cunoaşte numărul martirilor, se datorează faptului că destui autori, direct sau indirect, ai zecilor de mii de crime şi urmaşii lor sunt încă în conducerea ţării şi-şi fac legi de protecţie, ca cea a secretului de stat. Este aberant să admiţi că aflarea datei, a locului şi a cauzei morţii şi a locului unde a fost înmormântat un deţinut politic ar pune în pericol siguranţa naţională. Se impune încetarea acestei politici anormale, prin presiunea opiniei publice şi a organismelor internaţionale. Şi criminalii trebuie cunoscuţi, măcar pentru o condamnare morală. Foştii deţinuţi politici supravieţuitori şi urmaşii martirilor sunt dispuşi să-i ierte dacă îşi mărturisesc faptele, dar n-o fac. [43]

*

Să nu uităm niciodată, *îndeosebi noi, cei care am trecut prin ,,cuptorul de foc'' al prigonirii comuniste şi am cunoscut întemniţări şi lanţuri umilitoare,* ***să nu uităm că orice regim comunist – cum a fost şi cel din ţara noastră – reprezintă lucrarea lui satan în istoria lumii****, fiindcă în cartea Apocalipsei citim că ,,diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce.'' Să nu uităm, mai ales în clipa de faţă, când incertitudinea, manipulările şi demagogia perversiunii comuniste continuă să desfigureze obrazul pătimit al României, de parcă n-ar fi avut loc revolta populară din Decembrie 1989 şi răsturnarea ideologică a defunctei orânduiri,* să nu uităm de datoria slujirii Neamului şi de lupta pe care trebuie s-o ducem pentru izbăvirea lui definitivă.

Ca România să reînvie din cenuşa strivirii actuale, ea are nevoie de o adevărată transformare, de ***o reformă spirituală****, de o a doua revoluţie. De cea mai frumoasă, mai constructivă şi mai utilă revoluţie, care, prin forţa sa înnoitoare, să mături ca pe o pleavă pe saltimbancii puterii neocomuniste, urmaşii fideli ai sinistrului 6 Martie 1945. Este vorba de* ***revoluţia interioară a schimbării omului, a învierii lui, preconizată de Evanghelia lui Hristos****, ca o arvună a inevitabilei emancipări colective. […] ,,Numai o singură doctorie poate da lumii şi ţării noastre sănătatea morală şi mântuirea: să se întoarcă oamenii şi popoarele la Iisus, la învăţătura şi porunca lui de iubire'' (preotul Iosif Trifa). Iată ce înseamnă să fi în slujba neamului tău! Iată calea pe care ar trebui s-o urmeze, în primul rând, oamenii politici care se opun stăpânirii neocomuniste, fostele victime ale tragediei care a durat o jumătate de secol şi care, din nefericire, mai durează încă.* [44]

*

Pentru Ana Blandiana, Memorialul de la Sighet (din Maramureş) ţine locul uneia sau a mai multor cărţi; şi nu atât din pricina faptului că timpul alocat lui putea foarte bine alocat scrierii de cărţi, cât mai ales aceluia că Memorialul a ajuns să reprezinte un fel de ,,carte de învăţătură'', o instituţie a memoriei. ***Cât de importantă este memoria? Măsurând eforturile depuse pentru distrugerea ei, am putea spune că este extrem de importantă.*** *Desfiinţarea sa, ca proces specific comunismului (procesul de spălare a creierelor, de creare a ,,omului nou''), a fost, în opinia Anei Blandiana, un proces împotriva naturii, pentru că memoria există în mod natural…*

---

[43] Ibidem, pp.26-29.
[44] Sergiu Grosu, Vântul cel potrivnic. Repere spirituale, în lucr. cit., pp.4-5.

La fel de natural, istoria prelucra memoria colectivă ,,pentru a o aşeza în tipologii ştiinţifice'', spune Blandiana. Istoria comunismului şi mai ales cea a ieşirii din comunism are însă o responsabilitate mai mare: ea trebuie să resusciteze memoria spunându-le oamenilor ceea ce li s-a întâmplat de fapt. Această memorie care are nevoie de resuscitare s-a dovedit a fi foarte scurtă (dacă a fost cu adevărat): ca dovadă stau primele alegeri libere de după '89, când cei din fostul anturaj al lui Ceauşescu au fost aleşi cu o majoritate covârşitoare – fapt care, conform Anei Blandiana, dacă ar fi povestit locuitorilor unei alte planete ar părea suprarealist…

E nevoie deci de revigorarea memoriei pentru cunoaşterea istoriei. Or, Memorialul de la Sighet tocmai asta face. Şi se pare că o face cu efect, din moment ce este vizitat de zeci, chiar sute de oameni pe zi, din care jumătate sunt tineri.

Exploatându-se faptul că memoria nu funcţionează automat, Ana Blandiana constată eforturile depuse în prezent, pentru ***manipularea înţelegerii adevărului****. Această manipulare nu are loc la nivelul istoriei îndepărtate (aşa cum Ceauşescu îşi ,,adjudeca'' simbolic figura lui Mircea cel Bătrân, transformându-l în Mircea cel Mare). E o manipulare a ceea ce ni s-a întâmplat nouă, celor care trăim în prezent şi care am trecut prin acele fapte despre care suntem manipulaţi. Exemplul oferit cu îndârjire a fost cel al Televiziunii Române care, după difuzarea documentarului despre Piaţa Universităţii (în iunie 2005 - n.a.), a invitat în studio chiar ,,călăii'' fenomenului care susţineau, ,,cu o neruşinare totală'', nişte lucruri inverse decât cele întâmplate cu adevărat.*

Are loc astfel o manipulare a istoriei ,,la distanţe mici'' de timp, chiar sub nasul unor oameni care au trăit acea istorie. Cu toate că există dovezi clare în favoarea adevărului, insistenţa unora de a-şi susţine propriile neadevăruri cere mereu şi mereu demontarea acestora, cu riscul ca cei care se împotrivesc minciunii să devină asemenea unor ,,plăci de patefon care repetă acelaşi lucru''. ***Problema repetiţiei adevărului este cu atât mai necesară cu cât vin din urmă generaţii care nu au trecut prin acele istorii, deci care trebuie cu atât mai mult să ştie ce s-a întâmplat de fapt, pentru a nu trăi în istorii paralele****. Pentru că, aşa cum spunea Blandiana, memoria este o formă de adevăr, distrusă tocmai pentru ca adevărul să fie distrus …*

Într-un expozeu mai concret, Romulus Rusan a prezentat un proiect de ultimă oră al Memorialului de la Sighet (mai exact, ,,de ultim an'') şi anume un recensământ al populaţiei concentraţionare din România în perioada 1945-1989. Această iniţiativă e posibilă prin intrarea în posesia a 93 000 de fişe de detenţie, adică fişe ale celor condamnaţi şi închişi în perioada comunistă (deci nu intră aici cei arestaţi, anchetaţi, deportaţi, strămutaţi, reţinuţi administrativ etc.) […]

Cu toată modestia de rigoare, invitaţii au trebuit să recunoască, la întrebarea unui student despre locul pe care îl ocupă Memorialul în raport cu alte muzee de istorie recentă, că, într-un clasament alcătuit de studenţi şi profesori ai Universităţii din Viena, Sighetul a ieşit pe primul loc, urmat îndeaproape de mai tânărul ,,coleg'', Muzeul Comunismului din Budapesta. Faţă de acesta, însă, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet are avantajul de a aparţine pe de-a-tregul societăţii civile (cel de la Budapesta a fost ridicat, în grabă, în timpul unei campanii electorale).[45]

*

Juriul Tribunalului (Internaţional de la Vilnius, Lituania, 12 iunie – 28 septembrie 2000; în cadrul Congresului Internaţional de condamnare a crimelor comunismului - n.a.) a reţinut că ***regimul comunist din Rusia sovietică şi din ţările europene în care acesta a fost exportat a săvârşit următoarele crime****:* ***crime împotriva păcii, crime împotriva suveranităţii şi independenţei naţionale, crime de război, crime de genocid****. Dat fiind caracterul criminal al ideologiei comuniste, a fost considerat criminal şi exportul de revoluţie. […] Completul de judecată reţine faptul unanim constatat că* ***în toate ţările comuniste se instalase o conducere de partid şi de stat care a practicat sistematic şi coordonat crima organizată, dirijată de Moscova, cu complicitatea partidelor comuniste şi a organelor represive din fiecare ţară şi a Internaţionalei comuniste din Occident****. […] În numele*

45 Mihai Gădălean, ,,Să nu laşi pe nimeni să gândească în locul tău…'' / Ana Blandiana şi Romulus Rusan în dialog cu studenţii clujeni , în lucr.cit., pp.177-179.

acestei ideologii, denumită marxist – leninistă, au fost săvârşite cu cruzime şi în mod sistematic crime împotriva omului, cu caracter de masă. *[...] Conducerile comuniste din aceste țări sunt vinovate de implementarea unei ideologii a terorii şi a morții. Tribunalul civil condamnă unanim toate aceste fapte şi se adresează lumii întregi să vegheze ca astfel de crime, care au făcut victime sute de milioane de oameni, în toată lumea, să nu se mai repete.* [46]

[46] Vasile Boroneanț, Procesul comunismului, în lucr. cit., pp.8-13.

VI. GLOBALIZAREA SAU UNICA DICTATURĂ. DEMOLAREA NAȚIUNILOR ŞI RELIGIILOR TRADIȚIONALE.

În condițiile actuale determinate de accelerarea procesului de unificare a statelor lumii şi a religiilor acestora, sub diverse pretexte invocate precum concurența globală din domeniul economic, era şi este de aşteptat reacția naționalismului adevărat sau al patriotismului autentic. Dar cum aceasta întârzie să apară în rândul politicienilor şi a slujitorilor Bisericii, ne revine unora dintre noi sarcina ingrată de a condamna globalizarea sau noul experiment aplicat pe oameni.

Ca şi în comunism, putem observa cu ochii minții noastre, natura sistemului şi operațiunea de spălare a creierelor şi de intoxicare a informației, precum şi nivelarea dorințelor şi aspirațiilor noastre. Este evidentă astfel tendința către dictatură sau totalitarism, singura formă de guvernare care are nevoie de manipularea maselor şi de înrobirea totală a acestora. Este evident şi faptul, că **noi cei care ne opunem oricărei tiranii, trebuie să ne unim şi să acționăm în consecință.**

Globalizarea a început practic după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când au apărut primele mari organizații internaționale (şi funcționale), motivate în aparență de asigurarea păcii şi dezvoltarea relațiilor dintre state. Războiul acesta a avut rațiunile sale ascunse, după cum şi cel anterior a urmărit destrămarea ultimelor imperii, care stăteau în calea pretențiilor de dominație masonică. Conflictul dintre marii conducători ai lumii şi masonerie exista de multă vreme şi nu se putea stinge decât prin instaurarea unei singure dictaturi, fără rivali şi disidenți.

Unii intelectuali au tras alarma în privința efectelor globalizării, în special pe terenul economic, criticând de pildă **Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Banca Internațională pentru Reconstrucție şi Dezvoltare, ş.a.** Împrumuturile acordate le-au creat posibilitatea de a exercita anumite influențe şi presiuni asupra statelor îndatorate, şi chiar de a dicta politica internă ori externă a acestora! Sunt vinovați mai ales cei care conduc multe din corporațiile sau marile companii, care au creat un sistem economic mondial foarte corupt şi noi instituții, care promovează interesele financiare şi politice ale masoneriei mondiale precum Organizația Mondială a Comerțului, Acordul General pentru Tarife şi Comerț, etc. Este şi părerea unor intelectuali, din întreaga lume, al căror număr sporeşte, dar cred că, totuşi mai importantă este acțiunea lor solidară.

La o privire de ansamblu, omenirea parcurge o perioadă critică şi destabilizatoare. Neoliberalismul şi globalizarea actuală adâncesc permanent dezintegrarea socială şi falimentul democrației. S-a intensificat totodată şi criza ecologică, rezultată din crizele de guvernare şi din birocrațiile guvernamentale. Politica devine tot mai mult un sector iresponsabil şi ineficient, datorită intereselor masonice. Drept dovadă să luăm în calcul, la nivel național şi chiar mondial, actuala stare de sărăcie, infracționalitatea, schimbările climaterice (încălzirea globală, datorată protecției scăzute a mediului în fața poluării şi defrişărilor necontrolate, dar şi politicii jalnice a S.U.A., China şi India, care se opun unor cheltuieli în acest sens, pentru a-şi menține sau mări nivelul creşterii economice…). Acestea sunt doar câteva aspecte, dintre cele mai importante dar nu putem să nu remarcăm de pildă gravitatea acestora din urmă, a inundațiilor tot mai mari, a furtunilor tot mai numeroase şi mai puternice, a alunecărilor de teren de-a dreptul catastrofale. În definitiv, poate că asta se şi urmăreşte: reducerea drastică a populației Terrei, sărăcia în rândul majorității acesteia şi creşterea infracționalității şi extinderea focarelor de război în întreaga lume.

În mod evident, nu pot fi decât întrutotul de acord cu dl. David C. Korten, care are o experiență bogată de specialist; a activat în mari cercuri academice, lucrând în Agenția Americană pentru Dezvoltare Internațională şi în Managementul Afacerilor în proiecte finanțate de Fundația Nord, şi a arătat defectele majore ale sistemului, în aparență democratic şi bine intenționat. Domnia sa, a identificat printre altele, trei forumuri importante, care au servit realizării consensului de sprijinire a globalizării economice: **Consiliul pentru Relații Externe**, **Comisia Bilderberg** şi **Comisia Trilaterală**, adică „**fundamentul pe care se construiesc imperiile noului colonialism corporatist**''. A precizat de asemenea, că este greşit a-i atribui marelui economist Adam Smith rădăcinile noului

liberalism de piață, întrucât idealul lui era o piață formată din „mici comercianți şi cumpărători'' iar el „nu a propovăduit niciodată o filozofie morală în apărarea lăcomiei fără margini''. **Globalizarea**, în opinia sa **nu face decât „să transfere puterea din mâinile guvernelor responsabile pentru binele public, în cele ale câtorva corporații şi instituții financiare, mânate de un singur imperativ, căutarea profitului financiar pe termen scurt''.** (un gen de cămătărie „la nivel înalt'', mai imorală decât cea practicată îndeobşte - n.a.).

În continuare stau mărturie afirmațiile pertinente ale dr. Korten, dar şi ale altor personalități, care au avut curajul să rostească adevărul:

*

Prezentul ne relevă ***un sistem economic mondial foarte corupt****, care practic în multe cazuri a scindat crearea banilor de creația avuției reale şi compensează* ***investițiile extractive*** *(în domeniul financiar; ,,inginerii financiare'' condamnate vehement şi de către Mihai Eminescu! - n.a.) mai presus de cele productive. […] Marii câştigători sunt pirații corporatişti, care jupuie alte companii viabile de activele lor pentru câştiguri pe termen scurt (prin revânzarea lor - n.a.), şi speculanții care mizează pe volatilitatea pieței ca să extragă un impozit privat de la cei care sunt implicați în munca şi investițiile productive. Strategia adoptată, poate fi rezumată astfel: Corsarul (corporatist) identifică o companie cotată la bursă care are «o valoare cu amănuntul mai mare decât prețul curent al pieței oferit de acțiunile sale». Uneori, aceste companii (cu o reputație bună, promovând interesul pe termen lung al angajaților) sunt într-o situație dificilă. […] Odată ce o asemenea companie este identificată, corsarul la pândă poate forma o nouă corporație ca recipient pentru compania pe care vrea să o achiziționeze. Deseori, corporația recipient e aproape în întregime finanțată pe datorie şi are prea puține acțiuni sau deloc. […] Întregul joc se desfăşoară cu un înfiorător simț al detaşării morale''.* [47]

*

În esența lor, teoriile neoclasicismului economic presupun că: oamenii sunt motivați din fire în primul rând de lăcomie; impulsul de a acumula reprezintă cea mai înaltă expresie a ceea ce înseamnă să fii uman; promovarea neobosită a lăcomiei şi spiritului de achiziție conduce la rezultate optime din punct de vedere social; este spre binele societăților umane să încurajeze, să onoreze şi să recompenseze valorile menționate mai sus. Deci, ***un număr de idei şi intuiții valabile au fost răstălmăcite într-o ideologie extremistă care înalță cele mai josnice aspecte ale firii umane la un ideal de autojustificare.*** *Deşi, această ideologie denigrează cele mai fundamentale valori şi idealuri ale omenirii, ea a devenit atât de adânc înrădăcinată în cadrul valorilor, instituțiilor şi culturii noastre de masă, încât o acceptăm aproape fără a o pune la îndoială (referindu-se la societatea americană în special, dar care influențează astăzi întreaga lume - n.a.).*[48]

*

Cu profiturile uriaşe care le intrau în buzunare din ***contractele de livrare pentru armată*** *(începând cu războiul civil american, între 1861-1865, declanşat şi nu aplanat de rațiuni de acest gen - n.a.), cercurile industriale (supuse masoneriei - n.a.) au putut profita de pe urma tulburărilor şi a corupției înfloritoare, pentru a mitui efectiv o legislație care le-a acordat masive donații băneşti şi terenuri. […] milioane de americani au fost lăsați fără loc de muncă în recesiunea economică ce a urmat, pe când o alegere prezidențială falsificată în 1876 a fost aranjată prin negocieri secrete. Aceasta se întâmpla după* ***asasinarea preşedintelui Abraham Lincoln, care s-a opus întronării corporațiilor şi concentrării averii în câteva mâini, când corupția şi afacerile de culise atinseseră cote nebănuite****. […] Unirea ulterioară a mişcărilor sindicale a făcut ca duşmanii de moarte de odinioară ca J. P. Morgan şi John D. Rockefeller, să-şi unească forțele în 1901 pentru a contopi 112*

---

[47] David C. Korten, *Corporațiile conduc lumea. Raport asupra marii finanțe internaționale: FMI, Banca Mondială, BERD, PHARE, G 7*, Ed. Antet, Oradea, 1995, pp.23-65.

[48] Ibidem, pp.83-84.

conduceri de corporaţii, întrunind un total de 22,2 miliarde dolari în active (!), sub egida lui Northern Securities Corporation din New Jersey (Compania nordică a titlurilor de valoare)(oraş, care şi astăzi, este un important centru al masoneriei - n.a.).[49]

*

Pe măsură ce pieţele devin mai libere şi se globalizează, ***puterea de a guverna trece din ce în ce mai mult din mâinile guvernelor naţionale, în cele ale corporaţiilor multinaţionale,*** *iar interesele acestor corporaţii se îndepărtează tot mai mult de interesele umane. […] Corporaţiile există pentru a-şi urmări* ***interesele proprii de maximalizare a profiturilor****, nu aspiraţiile colective ale societăţii. […] Cel puţin trei grupuri importante de susţinători, adepţii raţionalismului economic, adepţii pieţei libere şi membrii clasei corporatiste, au constituit o alianţă politică puternică, dedicată promovării unui program ideologic comun, cu o fervoare dogmatică, asociată de obicei cruciadelor religioase. […] Campionii libertarismului corporatist au salutat cu bucurie dezintegrarea imperiului sovietic în 1989, ca o victorie a pieţei libere (?!) şi ca pe un mandat pentru a-şi susţine cauza.* ***Francis Fukuyama a proclamat că lungul drum al evoluţiei umane se apropie de final: o societate universală, globală, de consum. El a denumit-o «sfârşitul istoriei».****[…] O societate civilă fără un guvern şi o piaţă organizată înseamnă anarhie. […] Societatea civilă este totuşi primul sector în ordinea importanţei. […] Globalizarea economiilor naţionale şi domnia nestingherită a puterii corporatiste inversează această ordine.* ***Piaţa devine primul sector, guvernele se subordonează intereselor corporatiste, iar capacitatea societăţii civile de a trage la răspundere guvernul în apărarea interesului public este grav afectată.*** *[…] Nu degeaba William M. Dugger, caracterizează corporaţia drept «iresponsabilitate organizată».* [50]

*

Este o axiomă faptul că puterea politică se aliniază cu cea economică. Cu cât este mai mare unitatea economică, cu atât sunt mai mari concurenţii săi dominanţi, şi cu atât se concentrează mai mult puterea politică a corporaţiilor şi a aliaţilor lor, cu atât mai mică este puterea politică a poporului, şi cu atât mai lipsită de sens devine democraţia. […] ***Marile corporaţii au devenit tot mai abile în crearea cererii produselor lor.*** *În cele din urmă s-a născut comercializarea ca o specialitate de management şi primele şcoli de afaceri au început să ofere cursuri pentru a satisface cererea.* ***Astăzi, televiziunea este principalul mijloc prin care corporaţiile modelează cultura şi comportamentul americanilor, fiind mijlocul de comunicare aproape ideal pentru servirea scopurilor corporatiste.*** *[…] Când instituţiile financiare conduc lumea, probabil că este inevitabil ca interesele banilor să capete preponderenţă asupra celor umane. Ceea ce trăim ar putea fi cel mai bine descris ca un caz în care* ***banii colonizează viaţa****. […] Putem rezuma globalizarea astfel: banii, tehnologia şi pieţele lumii sunt controlate şi administrate de* ***corporaţii mondiale uriaşe****; cultura de consum aruncă oamenii într-o goană frenetică după bunuri materiale efemere; corporaţiile sunt libere să acţioneze urmărind numai profitul, dispreţuind omul; nu mai există loialitate faţă de ţara natală. Toate aceste lucruri conduc omenirea spre* ***autodistrugere.*** [51]

*

Nimeni nu se bucură în faţa perspectivei unei vieţi într-o lume a sistemelor ecologice şi sociale, care se apropie de colaps. Totuşi continuăm să primejduim civilizaţia umană şi chiar supravieţuirea speciei noastre, numai ca să permitem unui milion şi ceva de oameni să acumuleze bani peste nevoile lor reale. ***Continuăm să înaintăm cu îndrăzneală într-o direcţie în care nimeni nu vrea să meargă (dacă ar şti direcţia).*** *Ajungem acum să înţelegem că globalizarea economică s-a efectuat la un preţ mult prea mare.* ***În numele modernităţii, creăm societăţi disfuncţionale care***

[49] Ibidem, pp.67-72.
[50] Ibidem, pp.80-154.
[51] Ibidem, pp.119-330.

cultivă în orice împrejurare comportamente patologice, cum ar fi violenţa, concurenţa extremă, sinuciderile, abuzul de droguri, lăcomia şi degradarea mediului înconjurător. *Asemenea conduită constituie o consecinţă inevitabilă, atunci când o societate nu reuşeşte să satisfacă nevoile membrilor săi pentru relaţii sociale ca încrederea, afecţiunea şi un ţel împărtăşit şi respectat de toată lumea. Întreita criză a sărăciei crescânde, distrugerii mediului înconjurător şi dezintegrării sociale este o manifestare a acestei disfuncţii.* ***Nebunia colectivă de a urma politici care adâncesc disfuncţiile nu este inevitabilă. Ideea potrivit căreia suntem prinşi ca-ntr-un cleşte de forţe istorice de neînfrânt şi a imperfecţiunilor umane inerente faţă de care nu avem altă alegere decât resemnarea este o minciună sfruntată.*** [52]

*

Civilizaţiei, căreia în mod greşit i se spune occidentală, i se apropie ameninţări şi fenomene de eroziune ce sunt consecinţe ale propriei sale filosofii: falsa toleranţă, pseudoumanism, vulnerabilitate (Weltanshaung). În acelaşi timp, tentaculele capitalismului financiar internaţional, prin băncile sale naţionale şi instituţii ca Banca Mondială, Fondul Monetar Internaţional, etc, dictează mereu legi şi regulamente financiare care reglează şi dereglează umanitatea. Nici o ţară, teritoriu sau stat nu posedă o suveranitate suficientă pentru a refuza această ***«dictatură» a banilor****. […]*

În paralel, şi de o formă mai subtilă, dar întotdeauna persuasivă*, îşi transmit produsele lor «subculturale», găzduite în marile reţele de televiziune, care sunt purtătoare de informaţii subordonate intereselor oligarhiei internaţionale (CNN, Fox News, MTV, etc) şi în gigantica maşină de producţie cinematografică de la Hollywood. […] Am putea concluziona că aceasta este unica imagine a «Occidentului» şi din aceasta reies semnalele «Imperiului» financiar şi subcultural care, puţin câte puţin, uniformizează umanitatea în maniera sa de a mânca (Mac Donald's), de a bea (Coca Cola) şi de a se îmbrăca (Jeans). Dar a gândi aşa ar însemna să cădem într-o eroare primară.*

Este evident că există o pluralitate etnoculturală şi istorică în mozaicul popoarelor «occidentale» deşi esenţa problemei rămâne: tensiunea între fenomenul mondialist – globalizator şi rezistenţele naţionale, regionale, înrădăcinate în memoria istorică şi în culturile primordiale ale popoarelor. ***Calea nu este de a interzice sau a distruge noile «icoane» ale societăţilor de consum cum sunt de exemplu Mac Donald's, ci de a le împiedica să atenueze sau să anuleze modelele culturale ale fiecărui popor.*** *[…]*

În concluzie, «drepturile umane» nu pot fi înţelese în mod absolut. Trebuie să fie subordonate dreptului la propria noastră identitate şi siguranţă în propria noastră casă. Dacă nu o va face, Europa se va îndrepta, cu siguranţă către autodistrugere. Alianţa dintre criminalitate *(traficul de droguri şi carne vie, jocurile de noroc, terorismul)* ***şi monopolul financiar internaţional****, protejat de un discurs neo – liberal şi împotriva comunităţilor cu rădăcini străvechi va distruge cultura noastră.* ***Conştiinţa trecutului nostru este cea mai bună armă de luptă în viitor pentru cultura şi civilizaţia europeană.*** *Protecţia mediului nostru înconjurător şi a propriei identităţi este un drept al nostru!* [53]

*

Şi atunci, fenomenele de globalizare, în măsura în care îşi propun şi reuşesc să echilibreze raportul dintre universal şi specific în aşa fel încât, unitatea în universal să fie o unitate în diversitate, adică să se respecte identitatea şi specificul fiecărei culturi naţionale – sigur că o asemenea înţelegere trebuie salutată. În măsura în care vrea şi asimilare, dar şi ştergerea diferenţelor, atunci vom avea un fenomen negativ şi, deci nimeni raţional şi lucid nu poate fi de acord cu aşa ceva. […] ***Asistăm la un recul, la o scădere a interesului pentru cultură şi la apariţia unor fenomene îngrijorătoare de***

---

[52] Ibidem, pp.297-298.
[53] Miguel Angelo Jardim, *Eroziunea culturală a identităţilor în societatea modernă*, articol publicat în revista Episteme, nr.1/2005, pp.65-69.

recădere în stări de analfabetism, de dezinteres, de indiferenţă, mai ales pentru că indiferenţa este cea care dăunează cel mai mult. *[…] De ce să întrebăm tot timpul ce spune Europa? Să ne întrebăm ce spun cei din jurul nostru şi dacă are eficienţă ceea ce noi singuri facem. Ce, noi ne comportăm pentru imagine, jucăm teatru? […] în ultimă instanţă comportamentul nostru european trebuie să fie sincronizare activă, prin creaţia proprie, prin participarea la creaţia valorică europeană şi nu pur şi simplu o preluare sau o aclimatizare a ceea ce s-a creat în alte părţi (modele politice, structuri organizatorice etc). Acestea sunt preluări necritice, fără discernământ.* [54]

*

Globalizarea promovată de noua ordine mondială constituie numai o înşelătoare faţă a universalităţii. În timp ce pare că-i uneşte pe oameni în exterior sau că favorizează apropierea reciprocă a acestora, că elimină barierele despărţitoare dintre ei şi facilitează comunicarea, în realitate ea duce la transformarea popoarelor în mase de indivizi, la nivelarea culturilor, la amestecul religiilor, la omogenizarea înfăţişării şi comportamentului oamenilor, la ***americanizarea modului de viaţă****. Punctul culminant al acestui proces negativ este anihilarea omului ca persoană şi chiar a adevărului însuşi despre persoană. […]*

Sincretismul religios al noii epoci (New Age), promovat uneori chiar de creştini, ameninţă cu dispariţia adevărul persoanei umane, ţintind direct primul nivel, cel teologic. Prin ***relativizarea creştinismului*** *şi prin* ***încercarea de amestecare a sa cu alte religii şi concepţii religioase****, urmăreşte să facă să dispară adevărul despre Dumnezeu ca Persoană şi despre comuniunea Sa personală cu lumea, ştiut fiind că acesta constituie esenţa creştinismului. Diferitele religii şi creştinismul sunt percepute şi abordate ca simple mijloace de reglare psihologică a omului.* [55]

*

Reaua întrebuinţare a mediului înconjurător se face abuziv şi provocator de cei puternici care nu se interesează de lume, ci urmăresc să-şi realizeze imediat interesele economice, politice sau de alt ordin. Este caracteristic impasul pe care l-au semnalat cele trei conferinţe mondiale referitoare la mediul înconjurător, care s-au întrunit la Rio (1992), la Kyoto (1997) şi la Haga (2000) din cauza nepăsării Statelor Unite, Canadei şi Japoniei privind limitarea deşeurilor. Globalizarea are consecinţe corespunzătoare şi în alte domenii ale vieţii sociale, cum ar fi internaţionalizarea violenţei, lărgirea prăpastiei dintre bogaţi şi săraci, exploatarea celor slabi, exterminarea celor nedoriţi, ceea ce duce la situaţii imprevizibile. Pierderea sensibilităţii oamenilor societăţii contemporane nu este străină de fenomenul globalizării. […]

Globalizarea însă nu se întinde numai la nivelul macroeconomic, ci pătrunde şi în toate structurile microsociale, până în însăşi persoana omenească, insuflând duhul său distructiv, care este ***spiritul banului****. Acest duh a existat, desigur, şi în trecut. În vremea noastră, însă, a câştigat o autoritate mondială de necontestat.* ***Astăzi, toate se reduc la bani.*** *(cu cât ai mai mulţi bani, cu atât eşti mai respectat - n.a.) Patria, religia, conştiinţa, tot ceea ce are sau de care are nevoie omul, chiar şi omul însuşi este apreciat şi cumpărat cu bani. Spiritul financiar paralizează omul din punct de vedere moral şi-l transformă în privitor pasiv al evoluţiilor exterioare. În felul acesta suntem duşi la periferia moralităţii. […]*

Ca singură ieşire din impas este propusă punerea în slujba cantităţii (iar nu calităţii – n.a.): slujirea banului. ***De aceea, nu ar fi exagerat să vorbim de virusul banului, care sub forma unei epidemii universale, epidemia globalizării, contaminează profund persoana umană.***

Merită o atenţie deosebită punctul de vedere al Sfântului Apostol Pavel formulat atunci când, enumerând diferitele stări păcătoase, cum ar fi curvia, necurăţia, patima şi pofta cea rea, se opreşte

---

[54] Acad. Alexandru Boboc, *Vreau să continui tradiţia înaintaşilor*, într-un interviu acordat d-lui Roman Istrati, publicat în rev.cit., pp11-14.

[55] Georgios Mantzaridis, *Globalizare şi universalitate. Himeră şi adevăr*, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2002, pp.6-7.

la ***iubirea de arginţi****, socotind-o drept* ***închinare la idoli****. Aceasta înseamnă că* ***prin iubirea de arginţi, omul întrerupe comuniunea cu Dumnezeu şi se schimbă în sclavul banului****. În felul acesta banul primeşte dimensiuni metafizice. Devine* ***Mamona*** *(menţionat la sfârşitul Bibliei - n.a.) care se luptă cu Dumnezeu, care robeşte omul şi duce la amoralism .*[56]

*

Dar şi ipocrizia, cu care se promovează actualmente globalizarea, este de neimaginat. *În trecut au existat anumite principii morale sau religioase fundamentale, care asigurau un anumit echilibru. Însă, chiar când aceste principii erau încălcate de dreptul celui mai tare, ele nu-şi pierdeau valoarea. În zilele noastre lucrurile nu mai stau aşa.* ***Ipocrizia are la dispoziţia sa toată puterea spre a informa în mod fals, spre a deforma şi a realiza orice ticăloşie şi nedreptate, făcând-o să apară ca o intervenţie umanistă şi filantropică.*** *Exemplu în această privinţă îl constituie bombardamentele din Iugoslavia care s-au făcut pentru ,,eliberarea'' poporului acestei ţări. Singura paralelă a acestui fenomen, în istorie, ar putea fi socotite cruciadele Occidentului ,,creştin'' în vederea ,,eliberării Locurilor Sfinte''. Faptul că în cele două cazuri* ***intervenţiile pretins - creştine au avut ca jertfe creştinii ortodocşi din Răsărit*** *se datorează probabil ciudăţeniilor istoriei. […]*

Astăzi omul comunică cu întreaga lume, fără să iasă din casă. Dar se găseşte şi sub directa supraveghere a puterilor din întreaga lume, în timp ce rămâne în propria lui casă*. În felul acesta, nu numai că nu se promovează comuniunea mondială, ci se distruge orice structură socială sănătoasă şi se pun bazele unei forţe inumane mondiale. În fine, globalizarea sfârşeşte într-o himeră care este întreţinută, determinată şi dirijată de vânătorii de putere, văzuţi sau nevăzuţi.* [57]

*

La antipodul acestei globalizări se găseşte universalitatea creştină*. Aceasta nu se dobândeşte prin distrugerea sau cotropirea celorlalţi, sau prin distrugerea sau cucerirea lumii, ci prin lupta împotriva patimilor şi distrugerea egocentrismului. […] Universalitatea nu este pentru om un lux inutil, ci este identică cu mântuirea sa. […] Premisă pentru universalitate este* ***lepădarea egoismului, care otrăveşte omul şi subminează viaţa sa personală şi comunitară****. Egoismul îl îndepărtează pe om de Dumnezeu şi de aproapele. De aceea,* ***adevărata unitate a lumii, universalitatea, fără lupta împotriva egoismului este imposibilă.***

Aspiraţia spre globalizare este cea care îl caracterizează în mod deosebit şi care, în acelaşi timp, ameninţă să-l distrugă pe omul contemporan. Nevoile comune, pericolele comune, temerile comune şi speranţele comune îi fac pe oameni să se aproprie astăzi unii de alţii mult mai mult decât în orice altă epocă a istoriei. Acest fenomen este exploatat de puternicii pământului pentru a face propagandă şi a promova globalizarea barbară (şi reîmpăgânirea lumii - n.a.) Acelaşi fenomen, însă, având ca măsură pe Hristos, cheamă omul la adevărul naturii sale; îl cheamă să caute şi să trăiască universalitatea. [58]

*

Cunoaşterea lui Dumnezeu nu este o problemă de ordin teoretic, ci o experienţă t*răită. Dumnezeu este iubire. Şi adevărul iubirii se cunoaşte prin trăirea acesteia. Atâta vreme cât omul nu trăieşte iubirea (aproapelui, iar nu cea de sine – n.a.), nu poate să-l trăiască pe Dumnezeu. Iar când cunoaşte adevărata iubire, nu poate să nu recunoască în aceasta pe Dumnezeu. […]* ***Mişcarea de dăruire spre alţii este însă contribuţia dumnezeiască, este energia lui Dumnezeu care se arată în om şi conlucrează cu omul.*** *[…]*

---

56 Ibidem, pp.12-14.
57 Ibidem, pp.18-19.
58 Ibidem, pp.21-40.

Creştinismul nu urmăreşte să pună ordine în viaţa noastră personală, de familie sau socială. Toate acestea pot să apară ca roade secundare. ***Scopul creştinismului*** ***este eliberarea omului de egocentrism şi integrarea lui în perspectiva noii creaţii, în comunitatea care-l îndumnezeieşte.*** *[...]*

Actualmente, în societatea noastră domină o stare de anarhie morală, sau mai degrabă haotică. Această situaţie nu este cauza unor motive sociale şi morale din cauza indiferenţei şi decăderii duhovniceşti. [...] ***Creştinul se socoteşte înainte de toate responsabil faţă de orice se petrece în jurul său.*** *Nu judecă pe ceilalţi şi nici nu-i socoteşte responsabili pentru răul social. Mult mai mult decât atât, el nu socoteşte responsabil sistemul social impersonal, a cărui valoare sau lipsă de valoare depinde de om. În acelaşi timp însă, nu rămâne indiferent faţă de orice se întâmplă în lume, faţă de oameni şi faţă de sistemul social impersonal. Şi aici suntem datori să mărturisim că* ***indiferenţa creştinilor fie din ignoranţă, fie din nepricepere, fie din lipsa de curaj, are o parte foarte însemnată în promovarea răului în lume.***

Izvorul puterii moralei creştine se găseşte însă în voinţa lui Dumnezeu, pe care omul o primeşte prin credinţă [...] Izvorul moralei creştine este iubirea lui Dumnezeu. ***Modelul de viaţă morală al creştinilor este Hristos****, care trăieşte această iubire în forma ei cea mai înaltă..* ***Credinţa nu este investigată de logică Ea revendică realităţi care nu numai că o depăşesc, dar care i se opun.***[59]

*

Idealul dezvoltării (prin creştere economică nelimitată - n.a.), care a luat dimensiuni mitice, este înşelător din multe puncte de vedere. Aceasta nu înseamnă desigur, că pot fi puse la îndoială multele şi impresionantele avantaje care îi oferă omului o viaţă mai comodă şi mai liberă. Acest avantaje au însă şi cele mai serioase efecte negative, care se dovedesc catastrofale. Astfel, omul se întoarce aproape exclusiv spre letargie, comoditate şi plăcere, care pot uşor să-l erodeze şi să-l pervertească din punct de vedere moral şi spiritual, în timp ce, în paralel, uită valoarea efortului, a răbdării şi a jertfei, care constituie premise pentru desăvârşirea sa morală şi spirituală .[...]

Prin logica dezvoltării toate activităţile umane se transformă în activităţi economice, aşa cum, prin morala dezvoltării, singurele valori rămân cele economice. Aceasta înseamnă că şi cele mai lesne de înţeles griji şi servicii personale, cum ar fi grija părinţilor pentru copii sau a copiilor pentru părinţi, ajutoarele prieteneşti ş.a., capătă valoare numai atunci când sunt preschimbate în valori financiare, care se adaugă la venitul pe cap de locuitor. Prin convertirea tuturor în valori financiare se depreciază viaţa omenească, deşi se dă impresia că se îmbunătăţeşte nivelul de trai chiar acolo unde se instalează sărăcia. Spre exemplu, o familie care, deşi nu avea un venit însemnat pe membru de familie, putea să se întreţină singură, acum nu mai poate, cu toate că formal, venitul a crescut de câteva ori.

Considerând dezvoltarea economică drept cel mai înalt bun, summum bonum*, închidem înainte de toate, binele în interiorul lumii şi excludem orice valoare transcendentă sau fie şi metafizică. În consecinţă,* ***dăm naştere unei morale cu totul imanentă, lumească****, care nu numai că se separă de orice sursă harică transcendentă, dar îşi pierde puterea de influenţă chiar şi la nivelul pur lumesc, tocmai pentru că nu dispune de nici un suport metafizic. [...] Cu cât oamenilor le lipsesc mai mult aceste criterii (morale), cu atât mai mult pot să servească mai bine idealul dezvoltării (economice). Însă, cu cât devine mai accentuat acest ideal, cu atât mai mult slăbesc criteriile morale şi orientarea morală a oamenilor. În felul acesta,* ***morala dezvoltării funcţionează, şi ea, ca o antimorală****, nu numai în sensul obişnuit al unei morale specifice, ci şi în sensul opoziţiei ei faţă de orice morală sau al* ***dizolvării criteriilor sau reperelor morale****.* [60]

*

[59] Ibidem, pp.62-113.
[60] Ibidem, pp.122-125.

Prin tehnologia modernă, omul este bombardat permanent de o cantitate uriaşă de informaţii dirijate sau nu. […] Desigur, tehnologia prin ea însăşi nu are calitate morală. Mult mai mult decât atât, ea nu este o lucrare diabolică. Este lucrarea omului care poartă în natura sa chipul lui Dumnezeu, chiar dacă acesta este întunecat. Însă obiectivele realizate prin utilizarea tehnologiei au coloratură morală. Ele exprimă interesele, dispoziţiile şi scopurile celor care le manevrează. Servesc interesele şi avantajele lor speciale. […] ***Dar, o încă şi mai mare importanţă o are identificarea spiritului care generează şi orientează fiecare fenomen. Şi acest spirit nu este altul decât spiritul capitalismului în forma sa mai nouă; în forma spiritului dezvoltării economice, care a insuflat nu numai sistemul capitalist, ci şi pe cel comunist.***

Epoca globalizării coincide cu stadiul cel mai avansat al evoluţiei politice care se datorează influenţei spiritului capitalist. După cum a semnalat Max Weber, mutarea ascezei de la chiliile monahilor la viaţa profesională a contribuit hotărâtor la constituirea lumii necruţătoare a realităţii economice contemporane. Uriaşul dinamism duhovnicesc al ascezei religioase, separat de viaţa religioasă, transformată şi izolată asfixiant în căutarea exclusiv imanentă a îmbogăţirii, pare să-şi arate deja roadele sale mature, adică ,,ultimele produse umane'' ale acestei evoluţii ale civilizaţiei: ***oameni ultraspecializaţi fără spirit, hedonişti fără inimă****; un nimic care se mândreşte că a atins culmi necunoscute omenirii în trecut.*[61]

*

Ceea ce s-ar putea propune din punct de vedere teologic în noua situaţie care se conturează, este o morală teologică autentică. Această morală trebuie să fie în stare să vorbească omului societăţii contemporane. Pentru ca să se întâmple acest lucru, este necesară cunoaşterea acestei societăţi. Şi aici iese în evidenţă utilitatea cunoaşterii sociologiei, şi în general a ştiinţelor sociale*. Sociologia însă trebuie să funcţioneze ca o sociologie autentică, adică în calitate de cartografiere a societăţii şi ca analiză a datelor. La adevărata cunoaştere a societăţii, nu ajută orice gen de sociologie (marxistă, capitalistă etc.).*

Dar, pe de altă parte, ca să existe o morală teologică este nevoie să existe o teologie autentică. Este nevoie de o teologie care nu evită să prezinte adevărul creştin absolut, chiar dacă aceasta vine în contradicţie cu mentalitatea lumii. Este nevoie de teologia care există în Evanghelie şi în învăţătura Bisericii. *[…] De aceea, creştinul poate, de altfel, să spună: ,,Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni (morala nu se supune politicii, ci o depăşeşte)''.*[62]

*

În ciuda acestui fapt, ***proclamarea drepturilor omului s-a sprijinit pe o bază exclusiv laică şi nu s-a apelat la fundamentarea teologică, ci la dreptul natural****. Ba, mai mult, factorii bisericeşti, atât din partea Bisericii Romano-Catolice cât şi din partea protestantismului, nu numai că nu au combătut, dar au şi sprijinit Proclamaţia drepturilor omului. Şi acest lucru nu este paradoxal dacă se are în vedere că poziţiile creştine au fost propuse într-un spirit diferit şi pe baze noi şi deosebite, desigur, faţă de fundamentul lor original. Singurul paradox al acestei proclamaţii constă probabil în faptul că şi factorii bisericeşti care au criticat această proclamaţie nu au făcut-o invocând puritatea evanghelică, ci plasându-se ei înşişi pe o bază greşită. […]*

S-a semnalat în mod corect că ,,Biserica a fost, atât în Orient, cât şi în Occident, învăţător remarcabil al tuturor valorilor morale''. ***Toate valorile morale ale civilizaţiei contemporane vin din izvoare creştine şi, mai mult, chiar din Evanghelia lui Hristos. Acestea însă au o importanţă secundară în raport cu devenirea în persoană a omului, care constituie scopul primordial al***

[61] Ibidem, pp.125-127.
[62] Ibidem, pp.129-136.

moralei creştine şi scopul creației omului. *[…] Morala creştină este totdeauna înțeleasă ca expresie a vieții în Hristos. Aceasta se accentuează mai ales în Biserica Ortodoxă.*[63]

*

Bioetica, ca deontologie (morală) a globalizării, se leagă nemijlocit de tradiția creştinismului secularizat occidental şi, mai ales, de morala occidentală. Este o morală cu caracter legalist, aşa cum este şi morala occidentală, care subzistă ca bază a acesteia. Şi principiile generale pe care le propune nu constituie, în ultimă instanță, puncte de convergență pentru oameni, ci trambuline pentru lansarea contradicțiilor dintre indivizi. Sunt asemănătoare cu principiile aşa-zisei morale sociale, care pot fi interpretate şi aplicate în funcție de interesele şi dorințele celor puternici. […] Bioetica analizează în special problemele morale care se referă la:

a) sterilitate, reproducerea asistată, însămânțarea artificială, controlul prenatal, controlul naşterilor, întreruperea sarcinii şi cele referitoare la toate acestea;

b) intervențiile privind păstrarea sau îmbunătățirea vieții umane, clonarea, prelevarea şi transplantul de țesuturi sau de organe;

c) abordarea perioadei terminale a vieții, eutanasia pasivă sau activă şi cele conexe acesteia.

În felul acesta, în cadrul bioeticii sunt puse în evidență următoarele principii: 1) principiul autonomiei; 2) principiul evitării provocării durerii şi suferinței; 3) principiul binefacerii; 4) principiul dreptății. Aceste principii însă, care sunt interpretate de obicei din puncte de vedere diferite, se dovedesc în practică foarte elastice şi chiar contradictorii. În plus, astăzi este cunoscută erodarea principiilor şi a valorilor morale în societate. Chiar şi cazurile de comportamente împotriva firii, cum ar fi homosexualitatea, sunt recunoscute şi acceptate ca normale. Atunci când omul se goleşte de orice particularitate duhovnicească şi se identifică cu funcțiile sale biologice, toate acestea vin de la sine şi sunt considerate normale.[64]

*

Absolutizarea primului principiu al bioeticii, principiul autonomiei, nu-i apropie pe oameni, ci îi izolează, nu-i uneşte, ci îi separă. Desigur, acest principiu pare că respectă particularitatea fiecăruia. Însă acest respect se dovedeşte, prin natura lucrurilor, a fi o himeră, deoarece este imposibil să se propună principiul autonomiei individului atâta vreme cât societatea are nevoie de unitate şi nu are pe ce să o fundamenteze. ***Dacă individul este absolutizat, dispare comuniunea, societatea.*** *De aceea cei puternici propun de fiecare dată poziția lor arbitrară drept factor unificator al societății. Legile vin să limiteze acest arbitrariu. Dar, la nivelul moralei, absolutizarea autonomiei şi confruntarea ei cu orice idee sau valoare colectivă duce la confuzie şi incoerență.*

Desigur şi morala creştină are ca ideal autonomia. Aici însă, autonomia nu se realizează prin opoziția individului față de societate, ci vine ca rod al maturizării morale şi duhovniceşti a omului prin împlinirea dublei porunci a iubirii. ***Omul ajunge autonom nimicindu-şi egoismul, îmbrățişându-şi aproapele şi unificând, în cele din urmă, înăuntrul său întreaga ființă divino – umană. În felul acesta se realizează şi desăvârşirea lui ca persoană.*** [65]

*

Persoana nu poate fi concepută ca un individ izolat, deoarece nu poate exista decât în comuniune. Iar adevărata comuniune se realizează totdeauna în comunitatea divino – umană care este Biserica. În fața pericolului îngropării omului sub grămada genelor sale, morala creştină prezintă perspectiva nelimitată a desăvârşirii şi a îndumnezeirii acestuia. […] Devine astfel evident că

---

63 Ibidem, pp.141-143.
64 Ibidem, pp.148-155.
65 Ibidem, pp.155-156.

omul nu este alcătuit numai din genele sale. Este înțeles faptul că suferința şi boala nu sunt forme fatale ale răului, care pot să-l zdrobească pe om, ci se oferă şi ca posibilități ce pot funcționa pozitiv, în vederea desăvârşirii omului ca persoană şi membru al societății. În felul acesta devine posibilă participarea reală la suferința aproapelui, ca factor esențial al vieții sociale şi al coeziunii sociale. […] Referința la viața viitoare pare utopică omului contemporan. ***Omul de azi vrea totul aici şi acum, iar cele care nu-i sunt accesibile sunt considerate utopice.*** *[…] Imitarea grosolană şi dificultatea firească de a asimila şi folosi în mod creator elemente specifice ale unor culturi străine creează dezordini de ordin personal şi social.* ***Superioritatea ortodocşilor se găseşte însă la nivel teologic. Se găseşte la nivelul rămânerii în adevărul credinței creştine. În Biserica Ortodoxă există adevărul nefalsificat al creştinismului şi se păstrează vie perspectiva lui eschatologică. Aceasta este marea valoare a Ortodoxiei şi aceasta garantează calitatea ofertei sale la adresa întregii omeniri.*** [66]

*

Perspectiva care se schițează actualmente în lume prin extinderea fenomenului globalizării este sumbră. Toate fenomenele existente confirmă criza şi anunță viitoarea explozie. Atâta timp cât omul lucrează având ca scop exclusiv interesul său individual, neinteresându-l aproapele, viața socială este subminată şi se ajunge la impas. Idealul dezvoltării economice se transformă în trambulină a autodistrugerii.

Astăzi, când lumea vede totul prin prisma banului, când este guvernată de ban şi îndumnezeieşte banul, mărturia Ortodoxiei nu poate evita desconsiderarea banului, dărâmarea statuii acestui dumnezeu mincinos. *Această mărturie trebuie să fie dată înainte de toate de monahismul ortodox, dar şi de pleroma Bisericii.*

Dacă lumea a fost amăgită şi crede că toate se cumpără pe bani, are nevoie să vadă forme autentice de viață, cum ar fi obştea monahală ortodoxă sau familia tradițională, care îşi păstrează libertatea în fața banului. Este nevoie încă să se afle că se cumpără cu bani numai ,,cele mărunte şi neînsemnate'', pe când cele absolut necesare şi care susțin viața noastră sunt la dispoziția tuturor. ***Banii întregii lumi şi chiar lumea însăşi nu înseamnă nimic în fața valorii unui singur om, în fața unui singur suflet.*** *Conştientizarea acestui adevăr îndepărtează pericolul degradării spre care este condus omul de spiritul banului, pune în evidență persoana umană, care riscă să dispară în vâltoarea globalizării, şi deschide orizontul universalității.*[67]

*

Precum cele mai multe fenomene sociale majore ale contemporaneității, globalizarea se află sub semnul unui ,,cuplu''. În cea mai blândă ipostază, membrii acestuia se contrazic; de regulă, ei se luptă cu ardoare, nu atât pentru supremație, cât pentru anularea/anihilarea duşmanilor, reprezentați de către celelalte jumătăți ale cuplurilor. Tendinței de a proiecta şi construi un viitor mai bun pentru toată lumea, sau măcar pentru cât mai mulți posibil, i se opune cu ardoare (şi forță!) aceea de a obține un profit cât mai mare, cu orice preț.

Din nefericire, tendința din urmă, expresie a intereselor cercurilor financiare, dobândeşte tot mai mulți simpatizanți şi chiar combatanți din rândul politicienilor şi nu numai, toți membri ai ,,frăției profitorilor''. Din fericire, cultura mai este, o vreme, la adăpost; la UNESCO, SUA şi Israelul au fost învinse de către 150 de țări, în frunte cu Franța, care au impus adoptarea unui proiect ce proclamă neincluderea ,,produselor culturale'' în cadrul tratativelor Organizației Mondiale a Comerțului. Ca urmare, fiecare țară semnatară va putea finanța prin fonduri (publice sau de altă natură) arta şi cultura națională. Dar e de bănuit că această stare de grație nu va putea dura foarte mult, în condițiile atacurilor tot mai insistente – şi concertate – la adresa valorilor tradiționale şi naționale. Miticii lui Caragiale, astăzi ,,re-încărcați'' şi răspândiți pe tot globul, inclusiv sub forma unor

[66] Ibidem, pp.157-180.
[67] Ibidem, pp.181-188.

trăienici sau georgici, atacă la baionetă, încercând să de-mitizeze, să înlocuiască valori şi simboluri tradiționale cu non-valori sau, culmea ororii, cu vid! În rândurile ce urmează, despre câteva dintre aceste atacuri.

Cinematografia americană este, de departe, campioană a tentativelor de lansare şi impunere a unor altfel de ,,eroi''. ,,Shrek'' este o pe cât de bună comedie, o pe atât de murdară tentativă de a arunca în derizoriu personaje clasice, precum Motanul Încălțat sau Făt Frumos, aducând în prim plan un travestit, care şi câştigă competiția muzicală inițiată pe site-ul filmului! Încă şi mai recent, nu numai că tradiționala şi frumoasa legendă a cowboy-ilor este transformată într-o telenovelă cu homosexuali, dar i se mai acordă şi o importantă distincție (e de bănuit că va lua şi cel puțin un Oscar) (ceea ce a şi luat - n.a.).

Dar nici bătrâna Europă nu-i deloc cuminte. Pe malul Balticii, Fiul lui Dumnezeu e înfățişat făcând reclamă la bere. Pe malul Bahluiului, ca urmare a faptului că o individă se uită în oglindă şi se sperie ce vede, respectiva avortează un text, făcut spectacol de către un individ infam, mai mult decât blasfematoriu. Tot în România, de-mitizarea loveşte în stânga şi-n dreapta, de la imnul național, transformat în manea, până la Eminescu şi alți ctitori ai culturii, înfățişați pe motocicletă şi-n alte ipostaze ,,trendy''. [...] De la asemenea afirmații până la arderea cărților scrise până mai ieri, ca inutile, necorespunzătoare, nu e cale lungă. Dar să sperăm că ea nu va fi parcursă niciodată! [68]

[68] Dorian Obreja, în art. *Năzuind globalizarea, miticii încearcă de-mitizarea*, publicat în Evenimentul, 1 februarie 2006, p.3.

VII. PENTRU A ÎNȚELEGE LUMEA ÎN CARE TRĂIM, E NECESAR SĂ DEZLEGĂM ENIGMA «CHESTIUNII EVREIEŞTI»

Una din caracteristicile globalizării şi mai puțin cunoscută este ceea ce numim noi secularizarea sau laicizarea. Se vorbeşte câteodată de societatea de tip occidental, ca fiind secularizată, adică desprinsă de câteva secole de instituția Bisericii, mai ales în plan cultural dar şi în sfera vieții social-politice. Această separare s-a adâncit treptat, pornindu-se de la provocarea acelor excese regretabile (ale Inchiziției în primul rând) din Evul Mediu ale Bisericii Catolice şi continuând cu apariția protestantismului şi neoprotestantismului, care au subminat permanent tradiția creştinismului, creştinism, care şi astăzi este considerat prima religie a lumii ca importanță.

Occidentul a devenit astăzi o societate, care s-a autodefinit laică sau secularizată, de fapt atee în toată regula, încercând să mascheze interesul extrem de scăzut față de morala creştină sau valorile creştinismului. Calea înstrăinării omului de Dumnezeu este străbătută în continuare, dar din păcate de tot mai mulți creştini şi chiar de către unii din preoți! Subminarea din interior a Bisericii lui Hristos şi subordonarea mass-mediei sunt fenomenele oculte care atacă în mod premeditat toate tradițiile şi valorile creştine autentice. Este firesc să ne întrebăm şi să identificăm pe cei care îl slujesc pe Antichrist şi trasează această traiectorie a omenirii.

În opinia mea dar şi a tot mai multor intelectuali, mersul lumii de astăzi se leagă în mod inextricabil de ceea ce Mihai Eminescu numise «chestiunea evreiască». Este vorba de ''problema'' creată de către o parte dintre evrei, pe care o putem numi oligarhia evreiască, interesată dintotdeauna nu numai de dominația economică asupra altor popoare, multe din ele fiind cele care i-au primit cu generozitate, dar şi de o dominație totală şi necondiționată.

În continuare, sunt redate mai multe fragmente, cu valoare chiar istorică sau documentară, care pot contribui indiscutabil la înțelegerea lumii actuale şi la trăirea în adevăr, în virtutea dreptului de liber acces la informațiile de interes public:

*

*În ultimul deceniu al secolului XX, orice critică la adresa poporului evreu, a religiei sale sau a statului Israel este considerată cea mai cumplită crimă morală (chiar dacă acuzele vizau doar pe unii dintre evrei! - n.a.). […] Odată ce un om primeşte acest calificativ (,,antisemit''), adevărat sau nu, nimic nu-l mai poate exonera de vina pe care mass-media o echivalează cu păcatul suprem. Prin urmare, irecuperabil cum sunt, am libertatea de a scrie şi a vorbi deschis despre un tabu pe care puțini îndrăznesc să-l abordeze. Nu sunt antisemit şi resping acest epitet (mai ales că în lumina cercetărilor recente, evreii de astăzi nici nu au origini semite, fapt demonstrat de Benjamin Freedman şi arătat în alt capitol, fiind un popor relativ nou, apărut în al doilea mileniu d.Hr. - n.a.). Totuşi, trebuie să atac **,,principala problemă a lumii''**, cum a numit-o Henry Ford, o problemă critică pentru supraviețuirea şi libertatea poporului nostru (şi nu numai - n.a.).*

În lumea noastră saturată de Holocaust este aproape imposibil să rosteşti cuvântul ,,evreu'' fără a trezi emoții (milă, compasiune, chiar simpatie - n.a.). Acesta este rezultatul acțiunii întreprinse de mass-media lumii occidentale, care a experimentat şi reexperimentat la nesfârşit rețeta ,,Holocaustului'' (care în fond, a existat, dar a fost supralicitat - n.a.). După cum spune respectabilul istoric britanic David Irving (autor al câtorva zeci de cărți, şi în prezent închis pentru unele dezvăluiri - n.a.), «se scrie ,,Holocaust'' cu ,,H'' mare marcă înregistrată». Holocaustul a evoluat de la statutul de adnotare al celui de-Al Doilea Război Mondial până la situația în care Al Doilea Război Mondial a devenit o notă istorică de subsol a Holocaustului. […]

Rareori se întâmplă ca un eveniment să devină tot mai comentat, în presa scrisă şi vorbită, pe măsură ce rămâne tot mai departe în timp. De exemplu, subiectul celui de-Al Doilea Război Mondial ocupa o proporție mult mai mare în filmele artistice, emisiunile de televiziune, documentarele, cărțile şi articolele de presă de la sfârşitul anilor cincizeci decât în cele dinaintea anului 2000. Nu la fel s-au întâmplat lucrurile şi cu Holocaustul: cu cât ne îndepărtăm mai mult de acest eveniment (şi dispar

martorii supravieţuitori - n.a.), cu atât el ne agresează mai tare, pe măsură ce ***industria holocaustului*** *se dezvoltă şi se extinde. Ar fi o muncă herculeană să numărăm, măcar, toate reportajele şi emisiunile speciale de televiziune dedicate Holocaustului, filmele documentare şi ,,istorice de ficţiune'', cărţile (atât documentare cât şi de ficţiune), articolele din reviste şi ziare, piesele de teatru. Povestirile despre victimele Holocaustului, despre rude, supravieţuitori, crime de război, criminali, daune, literatura şi arta dedicate Holocaustului, amintirile şi memorialele ne bombardează aproape zilnic (în America - n.a.). În Washington D.C. există un muzeu al Holocaustului, în valoare de milioane de dolari. [...] În mod interesant, a fost construit înainte da a se fi făcut orice efort real pentru înălţarea unui memorial al celui de-Al Doilea Război Mondial.* [69]

*

Holocaustul nu este singurul traumatism pe care trebuie să-l deplângem cu toţii, căci vedem multe relatări istorice dureroase şi producţii dramatice hollywoodiene şi despre alte persecuţii istorice ale evreilor. Evreii sunt victimizaţi de teroriştii arabi din Orientul Mijlociu, de fasciştii din Europa şi chiar de membrii Ku Klux Klan-ului din Statele Unite. Există resurse virtualmente inepuizabile de cărţi, articole, filme şi piese de teatru despre evreii individuali care au avut de suferit din vina antisemiţilor.

În fiecare an, zeci de mii de scenarii despre evrei inteligenţi, generoşi, altruişti, creatori, morali şi curajoşi inundă ecranele de şaizeci de centimetri ale televizoarelor şi ecranele de zece metri ale cinematografelor, ziarele, revistele şi cărţile noastre, teatrele, estradele şi amvonurile, undele radio şi transmisiunile prin satelit. Există mii de portretizări ale evreilor persecutaţi ca fiind nevinovaţi, nobili şi eroici, câtă vreme adversarii lor sunt reprezentaţi ca nişte întruchipări ale răului. Nici un grup omenesc nu are un sistem de public relations *mai eficient decât poporul evreu. [...] Churchill (Winston) susţinuse că* ***evreii din lume oscilau între devotamentul faţă de comunism, pe de o parte, şi cel la adresa sionismului, pe de altă parte****. Churchill îşi exprima speranţa ca evreii să adopte sionismul ca alternativă (capitalismul imperialist neoliberal, având Sionul sau capitala la Ierusalim, disputat în prezent de evrei - n.a.) la ceea ce el numea bolşevismul ,,diabolic'' şi ,,sinistru''. În acest articol contemporan cu primii ani ai revoluţiei ruse şi foarte bine scris, Churchill descria comunismul ca pe o ,,confederaţie sinistră'' a ,,evreilor internaţionali'', care ,,i-a înşfăcat pe ruşi de păr şi au devenit practic stăpânii necontestaţi ai acelui enorm imperiu''. [...]*

La data de 9 iunie 1919, Schuyler (ofiţer de Informaţii al Armatei americane în Rusia) îl citează pe Wilton cu următorul paragraf: ,,Un tabel întocmit în 1918, de Robert Wilton, corespondentul din Rusia al ziarului ,,London Times'', arată că în acea perioadă existau 384 de comisari, incluzând 2 negri, 13 ruşi, 22 de armeni şi peste 300 de evrei. Dintre aceştia din urmă, 264 veniseră din Statele Unite, după căderea Guvernului Imperial. [...] Mă întrebam cum era posibil ca ,,revoluţia rusă'' să fi fost făcută de numai 13 militanţi de etnie rusă, dintre cei 384 de membri ai principalului grup de conducere. [...] ***Rolul evreilor în revoluţia comunistă*** *a fost, însă, menţionat în numeroase publicaţii evreieşti importante, cum ar fi ,,Enciclopedia evreiască'' şi ,,Enciclopedia evreiască universală''.* ***Am descoperit cu uimire că evreii se laudă efectiv cu rolul lor de pivot din cadrul revoluţiei ruse.*** *Ba chiar scot în evidenţă efortul evreilor comunişti de a deghiza rolul evreiesc, un efort încununat de succes întrucât majoritatea goyimilor (ne-evrei) din America şi Europa nu îl cunosc nici acum.*[70]

*

*,,În prezent există probe concludente că bolşevismul este o mişcare internaţională controlată de evrei'' – preciza Directorul Serviciului Britanic de Informaţii, către secretarul de stat al SUA. [...] ,,****Comunismul s-a răspândit în virtualmente toate comunităţile evreieşti****. În unele ţări,* ***evreii au***

[69] David Duke, *Trezirea la realitate*, Ed. Antet XX Press, Filipeştii de Târg, Samizdat, pp.3-4.
[70] Ibidem, pp.4-12.

devenit elementul conducător al partidelor comuniste legale şi ilegale, iar în unele cazuri au fost chiar instruiţi de Internaţionala Comunistă să-şi schimbe numele cu sonoritate evreiască şi să se dea drept non - evrei, în scopul de a nu confirma propaganda aripii drepte care prezenta comunismul ca pe o conspiraţie străină, evreiască.

Cartea lui Troţky, Stalin*, scrisă în exil, încerca să arate că Stalin jucase doar un rol nesemnificativ în primele zile ale victoriei comuniste. Troţky a încercat să ilustreze acest aspect reproducând o carte poştală ilustrată care se bucurase de o largă circulaţie în lunile următoare revoluţiei. Ilustrata îi reprezenta pe cei şase lideri ai revoluţiei. Se văd Lenin (care era cel puţin pe sfert evreu, vorbea acasă limba yiddiş şi era căsătorit cu o evreică), Troţky (pe adevăratul său nume evreiesc: Lev Bronstein), Zinoviev (pe adevăratul său nume evreiesc: Hirsch Apfelbaum), Lunacearsky (ca goyim), Kamenev (pe adevăratul său nume evreiesc: Rosenfeld) şi Sverdlov (Edgar). Cartea poştală nu numai că demonstrează dominaţia evreiască a revoluţiei, ci şi ilustrează faptul că liderii comunişti evrei reprezentaţi îşi schimbaseră numele, întocmai cum se spune şi în Enciclopedia iudaică. Deşi adevărul privitor la ascendenţa evreiască a lui Lenin a fost ţinut secret ani de zile, în prezent scriitorii evrei iau notă de el. […]*

Ceka, sau poliţia secretă, era condusă de un evreu, Moses Uritzky, iar majoritatea celorlalţi comandanţi erau de asemenea evrei, inclusiv Sverdlov şi Genrikh Yagoda (forma rusească a cuvântului „Yehuda'', „evreul''), care a coordonat masacrele soldate cu zeci de milioane de victime. […] **Poliţia secretă comunistă, a cărei denumire a suferit multe schimbări, trecând prin formele Ceka, O.G.P.U., N.K.V.D., M.G.B. ŞI K.G.B., a fost cea mai temută agenţie poliţienească din istoria lumii, închizând, torturând sau ucigând peste patruzeci de milioane de ruşi şi est – europeni.** *Până şi istoricii sovietici mai conservatori din anii şaizeci situau numărul victimelor asasinate între treizeci şi cinci şi patruzeci de milioane, cifre care nu includ milioanele de oameni deposedaţi, încarceraţi, exilaţi, torturaţi şi dislocaţi. Sciitorul Alexandr Soljeniţîn, laureat al Premiului Nobel, estimează în opusul său* Arhipelagul Gulag*, folosind cercetările unui statistician sovietic care avea acces la dosarele secrete ale guvernului, pe nume I. A. Kurganov, că între 1918 şi 1959 au murit cel puţin şaizeci şi şase de milioane de oameni, victime directe ale conducătorilor comunişti ai Rusiei. În volumul II al* Arhipelagului Gulag*, Soljeniţîn afirmă că evreii au creat şi administrat sistemul sovietic organizat al lagărelor de concentrare în care au murit zeci de milioane de oameni. La pagina 79 a volumului […] figurează principalii administratori ai* ***celei mai mari maşini de ucis din istoria lumii.*** *Aceştia sunt: Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvei Berman, Genrikh Yagoda şi Naftaly Frenkel. Toţi şase sunt* ***evrei****. Interesant însă este că pe tot parcursul acestei perioade de haos şi omoruri evreii au rămas o clasă protejată, ajungându-se până în situaţia în care partidul comunist a luat măsura fără precedent de a echivala exprimările antisemite cu o ofensă contrarevoluţionară, pasibilă astfel de pedeapsa cu moartea.*[71]

*

„The Jewish Communal Register of New York City 1917 – 1918'', *redactat şi publicat de comunitatea evreiască, îl prezintă pe Jacob Schiff, care în acea perioadă era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, în fruntea enormei Casei bancare Kuhn, Loeb & Company. În articol se arăta cum firma Kuhn, Loeb & Company „a girat marile împrumuturi japoneze de război din 1904 – 1905, astfel făcând posibilă victoria Japoniei asupra Rusiei.'' În continuare, articolul spune: „Domnul Schiff şi-a folosit întotdeauna averea şi influenţa în interesul poporului său. El i-a finanţat pe duşmanii Rusiei autocratice şi şi-a folosit influenţa financiară pentru a ţine Rusia la distanţă de piaţa banilor din Statale Unite.'' Practic, Jacob Schiff a dat în total o sumă cuprinsă între şaptesprezece şi douăzeci şi patru de milioane de dolari pentru a-i finanţa pe revoluţionarii comunişti evrei din Rusia, sumă care ar echivala cu multe sute de milioane de dolari, la valoarea zilei de azi. […]*

[71] Ibidem, pp.12-14.

M-am hotărât să investighez ***rădăcinile ideologice ale comunismului****. Am găsit la biblioteca publică* Capitalul *şi* Manifestul Partidului Comunist. *Cărţile lui Karl Marx erau obtuze, în special fragmentele care dezvoltau dialectica hegeliană, dar aveau o anumită logică, dacă presupuneau că omenirea ar avea o natură de maşină ca aceea descrisă de Marx. Unul dintre profesorii mei a emis neinspiratul comentariu că, comunismul este minunat în teorie dar deficitar în practică.* ***După părerea mea, o idee bună în teorie trebuie să se aplice şi în practică, ceea ce e clar că nu se întâmplă în cazul comunismului. Niciodată nu a existat o teorie care să promită mai multă fericire omenească şi totuşi să genereze mai multă sărăcie, opresiune mintală şi fizică şi mai multă nefericire şi moarte.*** *Până când am studiat fundamentele comunismului, crezusem întotdeauna că Marx a fost german. De fapt, citisem că tatăl lui Marx fusese creştin. A reieşit că tatăl lui, un avocat de succes, era evreu convertit la creştinism după emiterea unui edict din* „Chicago Jewish Sentinel'' *care dezvăluia faptul că Marx fusese nepotul unui rabin şi ,,descendentul multor generaţii de cărturari talmudici''.*

Un excelent articol din ,,Barnes Review'' evidenţiază ,,Rasismul lui Marx şi al lui Engels''. ***Karl Marx nu numai că făcea parte dintr-o lungă genealogie de cărturari talmudici, dar îi şi ura pe ruşi cu o pasiune care nu poate fi descrisă decât ca patologică.*** *L-am căutat pe Karl Marx în enciclopediile evreieşti şi am descoperit, spre marea mea uimire, că omul care-l învăţase multe dintre principiile comunismului a fost Moses Hess. Oricât de incredibil ar putea să pară, liderii sionişti contemporani îl venerează pe Moses Hess ca fiind ,,înaintaşul'' sionismului modern. [...] În* ,,Ultimele zile ale Romanovilor, *Robert Wilton, care a lucrat în Rusia pentru* ,,The London Times'' *timp de şaptesprezece ani, rezumă ,,revoluţia rusă'' cu aceste cuvinte: ,,****Întreaga istorie a bolşevismului în Rusia poartă pecetea de neşters a unei invazii străine****. Asasinarea Ţarului, planificată cu deliberare de evreul Sverdlov şi executată de evreii Goloşekin, Sîromolotov, Safarov, Voikov şi Yuvski, nu este fapta poporului rus, ci a invadatorului său ostil. (în alt capitol se va arăta de unde provine ura unor evrei, talmudici, împotriva poporului rus - n.a.)* [72]

*

În romanul său clasic 1984*, George Orwell a scris despre adevărul istoric care ,,dispare în Gaura memoriei'', cum a fost şi soarta adevărului privitor la adevăraţii autori ai ,,revoluţiei ruse''. Mi-am pus două întrebări: ,,De ce a fost suprimat adevărul istoric despre revoluţia comunistă?'' şi ,,Cum s-a putut realiza această suprimare, într-o lume liberă?'' Prima întrebare îşi găseşte un răspuns evident în faptul că* ***forţele evreimii internaţionale nu vor să se ştie, în general, că evreii au fost principalii autori ai celui mai represiv şi mai ucigaş regim din istoria omenirii : comunismul. (cu peste 200 de milioane de victime, după mai multe surse avizate - n.a.) Evident, cunoaşterea acestui fapt nu creează*** **public relations** ***avantajoase pentru evrei.*** *Răspunsul la întrebarea a doua, ,,cum ?'', este mai greu perceptibil. [...] Evident, evreii au avut multă putere pe plan istoric după cum o dovedeşte cazul lui Jacob Schiff, al familiei Rothschild şi altele [...]*

Când vedeam la televiziune emisiuni despre antisemitism, cuvântul ,,ură'' era folosit aproape întotdeauna pentru a descrie orice opinie negativă despre evrei. Eu unul, nu simţeam nici un fel de ură la adresa evreilor. Investigaţiile mele constituiseră strict un exerciţiu intelectual. Eram un neofit care examina o lume unde nu-şi avea locul, dar lumea aceea mă intriga. Analizând chestiunea ,,urii'', am întrebat o profesoară din şcoală ***de ce mass-media nu foloseau niciodată cuvântul „ură'' pentru a descrie motivaţia asasinării în masă a milioanelor de creştini ruşi din Uniunea Sovietică.*** *Desigur, era nevoie de foarte multă ură pentru a fi comis asemenea crime monstruoase. Profesoara nu a avut nici un răspuns, iar eu mai aveam încă destule întrebări.*

Odată ce am descoperit **rădăcinile comune ale comunismului şi sionismului***, m-am hotărât să examinez istoria poporului evreu, atât a iudaismului istoric, cât şi a dezvoltării sionismului modern.*

---

[72] Ibidem, pp.15-18.

Simţeam că, pentru cercetările mele, aveam acces la cele mai complete surse de informaţii din lume. Şi am început cu trei excelente şi exhaustive enciclopedii evreieşti.[73]

*

Căutând răspunsurile, am revenit la sursa de unde deprinsesem pentru prima dată respectul faţă de evrei: Sfânta Biblie. Am revenit asupra Vechiului Testament, citind din nou, cu cea mai mare atenţie, fragmentele privitoare la relaţiile dintre evrei şi non-evrei. […] Unele dintre cele mai sângeroase scrieri pe care le-am citit vreodată descriu în amănunt modul cum îşi anihila poporul evreu inamicii tribali. Masacrele canaaniţilor, iacobiţilor, filistenilor, egiptenilor şi ale altor zeci de popoare sunt consemnate în Biblie cu o elocvenţă sinistră. În terminologia zilelor noastre, măcelărirea unor popoare întregi se numeşte genocid. Evreii din Vechiul Testament nu cruţau nici bărbaţii, nici femeile şi chiar animalele agricole sau de casă ale inamicilor. […] În calitate de creştin, nu puteam să-mi explic aceste pasaje care păreau adevărate celebrări ale genocidului. Recunoşteam că Dumnezeu are căi nebănuite şi neînţelese, dar nu-mi puteam stăpâni compasiunea faţă de cei masacraţi, printre care mii de bărbaţi, femei şi copii nevinovaţi. Nu este deloc greu să ne imaginăm ce simţeau puţinii supravieţuitori ai acestor masacre la adresa ,,evreilor''.

Membrii grupurilor rasiale se pot contrazice cu privire la istoria, spiritualitatea sau capacităţile lor comparative. ***Dar să sugerezi că Dumnezeu favorizează un singur popor în detrimentul tuturor celorlalte mergând până la a susţine şi scuza genocidul pentru a le face loc celor „Aleşi''? Cu siguranţă, acesta nu poate fi decât apogeul supremaţiei rasiale.*** *[…] Propagarea timpurie a creştinismului de către Apostolul Pavel îi încuraja pe creştini să devină mai toleranţi cu diferitele grupări etnice. Pavel însuşi era un fariseu evreu care s-a convertit la creştinism şi o mare parte din viaţă le-a predicat goyimilor (ne-evrei) de diverse naţionalităţi. […] Religia evreiască a avut o evoluţie cu totul diferită de aceea a creştinismului timpuriu. Poporul evreu şi religia lui se întrepătrundeau. Credinţa în Dumnezeu era necesară pentru a conserva tribul, în aceeaşi măsură în care protejarea tribului era importantă pentru salvgardarea religiei.* ***Totuşi, conform Statului Sionist al lui Israel, rasa este mult mai importantă decât credinţa religioasă.*** *Un emigrant de perspectivă nu e obligat să practice iudaismul sau să creadă în el pentru a emigra în Israel; ba chiar, poate fi ateu sau comunist declarat. Nu trebuie decât să-şi dovedească originile evreieşti.*[74]

*

Respingându-l pe Iisus Christos, împreună cu iubirea şi toleranţa predicate de el, iudaismul şi-a continuat drumul în ***direcţia şovinismului****. Punctul culminant a fost atins în* ***paginile Talmudului****, o expunere enciclopedică a legilor şi tradiţiilor evreieşti, compilată de sute de rabini de-a lungul secolelor.* ,,American Heritage Dictionary'' o descrie ca „reprezentând baza autorităţii religioase pentru iudaismul tradiţional''. *Talmudul a fost transcris pentru prima oară în epoca babiloniană, iar tradiţia orală este mai veche cu numeroase secole. Prin secolul al VI-lea î.Ch. a fost formulat în scris, devenind cel mai important text religios al poporului evreu, principalul canon al religiei sale. În Talmud, evreii îşi codificau în sfârşit cele mai şovine tendinţe. […] Frazele din Talmud sunt vitriolante: ,,Numai evreii sunt oameni. [Goii] sunt animale. (Baba Mezia 114a-114b)… Dacă un evreu este ispiti să facă rele, el trebuie să se ducă într-un oraş unde nu e cunoscut şi să facă relele acolo. (Moed Kattan 17a)…Dacă un păgîn [goi] loveşte un evreu, goyimul trebuie să fie ucis. Lovirea unui evreu este lovirea lui Dumnezeu. (Sanhedrin 58b)…[Goii] sunt în afara protecţiei legii iar Dumnezeu le-a ,,expus banii pentru Israel'' (Baba Kamma 37b)…Evreii pot folosi minciuni*

[73] Ibidem, pp.19-20.
[74] Ibidem, pp.22-24.

(„subterfugii'') pentru a amăgi un [goi]. (Baba Kamma 113a)…[Goii] preferă sexul cu vacile. (Abodah Zarah 22a-22b)…''

Am fost uimit să găsesc o ură atât de totală exprimată în cel mai important text scris al religiei evreieşti. Era evident că toate aceste citate erau autentice, întrucât copiile pe care le citisem eu fuseseră publicate de organizaţii evreieşti. Nu puteam găsi nici o explicaţie raţională pentru prezenţa unor asemenea scrieri în cărţile sfinte evreieşti; ba chiar, înţelegeam tot mai clar că majoritatea americanilor nici măcar nu ştiu de existenţa lor. Îmi era greu să dau crezare unor asemenea citate, după cum ştiu că şi multor cititori le va fi la fel de greu. Oricum, dacă cineva se îndoieşte de autenticitatea lor, o cale foarte uşoară pentru a confirma ura extremă a Talmudului la adresa goyimilor este aceea de a citi „Enciclopedia evreiască''.[…]

Am fost tulburat să găsesc în Talmud descrierile de o obscenitate violentă ale Mântuitorului şi ale creştinilor. Printre altele, Christos este calificat drept şarlatan, seducător şi răufăcător. Talmudul îl acuză pe Christos că a avut relaţii sexuale cu măgarul lui, iar pe Fecioara Maria o descrie ca pe o târfă (caricaturile recente ale profetului islamic sunt de-a dreptul minore faţă de aceste afirmaţii şocante!!! - n.a.). […] În acelaşi timp, însă, faptul de a şti că asemenea pasaje există m-a ajutat să înţeleg de ce au circulat atât de multe sentimente anti-evreieşti de-a lungul secolelor. De asemenea, mi-a prilejuit o mai bună asimilare a animozităţii anti-goi care domina iudaismul. Trebuie să se reţină că toţi rabinii studiază Talmudul. Cum ar reacţiona evreii dacă pastorii creştini ar studia Mein Kampf *ca pe un fragment al sfintelor lor scripturi, scuzându-l numai pretextul că nu are nici un efect asupra atitudinii lor actuale? Orice cititor cu vederi largi care citeşte atât* Mein Kampf, *cât şi* Talmudul, *va constata că acesta din urmă este **mult mai intolerant**. Când am căutat antisemitismul în enciclopediile importante, am constatat că toate încercau să explice antisemitismul istoric exclusiv ca pe o formă a intoleranţei creştine la adresa evreilor non – creştini. Uneori, se sugera chiar că evreii au fost persecutaţi de creştini numai fiindcă Evangheliile îi acuză de crucificarea lui Christos. Nicăieri nu se sugera că una dintre sursele antisemitismului ar putea să fi fost atitudinile etnocentrice şi pline de ură ale evreilor înşişi faţă de goyimi, exprimate în propriile lor legi religioase.*

*Chiar şi în timpul vieţii lui Iisus Christos, forţele evreimii organizate i se opuneau acestui învăţător bun la inimă, care vorbea despre puterea iubirii şi a reconcilierii, cu mai multă înverşunare decât măsurile militante anti-romane pe care le sperau fariseii. **Noul Testament consemnează cu fidelitate intensa teroare evreiască folosită pentru a suprima credinţa creştină timpurie.** Într-unul dintre cele mai cutremurătoare versete se spune: „Totuşi, de frica evreilor, nimeni nu vorbea de El (Christos) pe faţă.'' (Sfânta Evanghelie cea de la Ioan 8:13)* [75]

*

*Încă din primele secole ale creştinismului, unii cărturari goyimi au învăţat să vorbească fluent limba ebraică. Pornind de la conţinutul scrierilor talmudice, li s-a format o ostilitate înverşunată faţă de evrei. Pe tot parcursul secolelor ulterioare, zeci de papi au emis edicte şi enciclice care condamnau iudaismul, îşi exprimau indignarea nu pentru că evreii l-au crucificat pe Christos, ci din cauza veninoaselor pasaje anti-goi şi anti-creştine. […] Pius al V-lea. I-a expulzat pe toţi evreii din statele papale (1569). Grigore al XIII-lea. A spus într-o Bulă Papală din 1584: „Mişcaţi de o intensă ură contra membrilor lui Christos, **continuă să plănuiască oribile crime împotriva religiei creştine, cu o îndrăzneală crescândă pe zi ce trece**''. […] Nu numai că fondatorii Bisericii Catolice aveau această opinie tulbure despre evrei, dar am fost uimit să constat că marele reformator şi fondator al protestantismului, Martin Luther, împărtăşea aceeaşi opoziţie pătimaşă la adresa lor.*

Câtă vreme creştinii proslăvesc în zilele lor sfinte bunele sentimente universale, evreii aniversează victoriile militare istorice împotriva duşmanilor lor goyimi. […] Când creştinii intră în Postul Mare şi se pregătesc să celebreze mântuirea dăruită de Christos, evreii sărbătoresc Paştele lor, o ceremonie care se bazează din nou pe un conflict străvechi între israeliţi şi goyimi. Paştele

[75] Ibidem, pp.25-29.

evreiesc constituie o referire lipsită de ambiguitate la noaptea când spiritul morții a ,,trecut peste'' casele evreiești, inofensiv, pentru a se coborî în casele dușmanilor lor egipteni, unde i-a ucis pe toți primii născuți de sex masculin, de la copiii din leagăn și până la bătrâni, din toate familiile egiptene. O asemenea exprimare poate părea șocantă, dar ***în realitate Paștele evreiesc este omagierea unei pruncucideri în masă.***

O altă sărbătoare evreiască importantă este Festinul Sorților, numit Purim. […] Petrecerea sărbătorește masacrarea de către evrei a mii de persani, împreună cu primul lor ministru, Haman, și cei zece fii ai acestuia. Festinul include până și mâncatul simbolic al urechilor antisemiților (urechile lui Haman, hamantaschen) sub forma unor mici prăjituri cu trei laturi. […] Aflând aceste lucruri, mi-am dat seama că dacă oricare alt grup etnic ar fi avut asemenea ceremonii, ele ar fi fost numite barbare și pline de ură. Imaginați-vi-i pe membrii Ku Klux Klan-ului oficiind un ritual în care ar prepara și mânca fursecuri în forma urechilor lui Martin Luther King și ar ține o ceremonie sfântă cu biciuirea lui simbolică! Purim este sărbătorit anual încă de mult dinainte de Christos și, cu siguranță, a jucat un rol important în ***cultivarea urii și a suspiciunii față de goyimi, în inimile și mințile copiilor evrei*** *(ură care transpare mai ales la evreii cu funcții de mare autoritate, în diverse state, în serviciile secrete și în politică, justiție ș.a.m.d. - n.a.). Această ceremonie repulsivă ar fi analoagă cu situația în care bisericile noastre creștine i-ar învăța pe copii să-i bată simbolic pe fariseii evrei care l-au condamnat pe Iisus și apoi să mănânce alimente simbolizând părți din trupurile sfârtecate ale preoților evrei. Desigur, așa ceva ar contraveni total spiritului creștin, și totuși atitudinile de acest fel reprezintă însăși esența iudaismului.* [76]

*

Înainte de Al Doilea Război Mondial, Nahum Goldman, președintele Organizației Mondiale Sioniste, i-a îndemnat pe evreii germani să emigreze în Palestina, folosind următoarele cuvinte directe: ,,Iudaismul nu poate avea nimic în comun cu germanismul. Dacă aplică standardele de rasă, istorie și cultură, […] germanii au într-adevăr dreptul să-i împiedice pe evrei să se amestece în afacerile volk-ului lor. […] Același lucru îl cer și eu volk-ului evreu față de cel german. […] Evreii sunt împărțiți în două categorii, cei care recunosc că fac parte dintr-o rasă distinctă printr-o istorie veche de mii de ani și cei care nu recunosc acest lucru. Aceștia din urmă se expun acuzației de necinste. […]''

În prezent, o generație întreagă de evrei crește inundată cu povești despre perfidia goyimilor. Nu numai germanii și est-europenii sunt acuzați de Holocaust, ci au început să apară multe cărți scrise de autori evrei care susțin că și națiunile occidentale au o parte din vină, precum și președintele Franklin D. Roosevelt, Biserica Catolică, ba chiar întreaga lume creștină.

Am descoperit că ***atragerea atenției asupra scrierilor talmudice, citând textual chiar cuvintele folosite de liderii și scriitorii evrei moderni, atrage acuzația de antisemitism****. Părerea mea era că, dacă repetarea cuvintelor unor lideri evrei înseamnă antisemitism, atunci trebuie să existe elemente dezgustătoare chiar în acele cuvinte. Poate că, atunci când analizăm cauzele antisemitismului, ar fi bine să ținem seama și de atitudinea istorică a evreilor față de goyimi. Bernard Lazare, un popular intelectual evreu din Franța secolului al XIX-lea, a investigat rolul jucat de poporul său în secularul conflict cu celelalte popoare. În cartea lui de largă circulație* Antisemitismul*, Lazare a scris: ,,Dacă această ostilitate, această repugnanță s-ar fi manifestat față de evrei numai la un moment dat sau într-o singură țară, ne-ar fi ușor să explicăm cauzele locale ale unor asemenea sentimente. Dar această rasă a făcut obiectul urii din partea tuturor națiunilor în mijlocul cărora s-a așezat vreodată.''* [77]

---

[76] Ibidem, pp.29-32.
[77] Ibidem, pp.33-34.

*

Cinematograful şi televiziunea exercită o influenţă enormă asupra emoţiilor omeneşti. Relatările în serial ale persecuţiilor suferite de evrei, de la Torah şi până la Holocaust, sunt acum propagate într-un format irezistibil. *În mii de filme lucrate profesionist, de la ,,Cele zece porunci'' şi până la ,,Lista lui Schindler'', evreilor li se reaminteşte despre perfidia goyimilor, în timp ce goyimii sunt atraşi să simpatizeze cu cauza evreiască. Povestirile de groază repetate la nesfârşit ale Holocaustului nu pot servi decât la a intensifica suspiciunile evreului de categorie medie faţă de goyimi, subliniind totodată necesitatea solidarităţii evreieşti. [...] Evreii au cerut ca Biserica Catolică să elimine din liturghie tot ceea ce ei consideră că e ofensiv, iar catolicii, precum şi membrii altor confesiuni creştine (dar nu ortodoxe - n.a.), s-au conformat. Totuşi , nimeni nu îndrăzneşte să insiste ca şi credinţa evreiască să excludă referirile la goyimi ca fiind ,,răi din naştere, cu suflete inferioare''.*

Pe măsură ce începeam să examinez toate aceste chestiuni dintr-o perspectivă nouă, am observat că ***în centrul iudaismului se află conservarea moştenirii evreieşti şi propăşirea intereselor evreieşti.*** *[...]* ***Religia evreiască, aşa cum o codifică Talmudul, se referă mai puţin la viaţa de Apoi şi mai mult la supravieţuirea şi puterea poporului evreu.*** *Animat de credinţa că evreii sunt ,,Poporul Ales'', iudaismul este comentat de recitările sub formă de cronici ale persecuţiilor din trecut.* ***Într-o lume care renunţă la rasism, iudaismul este singura confesiune de pe Pământ lăudată pentru cultivarea excluderii genetice, a elitismului, etnocentrismului şi spiritului de supremaţie.*** *Israelul modern este singurul stat ,,occidental'' cu o teocraţie declarată, care se auto- proclamă cu neruşinare o naţiune al cărei scop este acela de a împinge înainte o singură religie şi un unic popor. Israelul defineşte iudaismul ca religie de stat, cu o separaţie foarte redusă între biserică şi stat la nivelul legilor religioase şi civile. În pofida statului lor religios, majoritatea evreilor din Israel se consideră ,,laici''. Însă chiar şi evreii mireni din Israel şi America susţin statul izraelian de conducere ortodoxă (tradiţională) şi sprijină numeroasele organizaţii conduse de evreii ortodocşi din întreaga lume, ca pe un mecanism pentru conservarea moştenirii lor culturale şi rasiale. [...] După ce am citit cuvintele fondatorului sionismului modern, Theodore Herzl, mi-am dat seama pe deplin că în civilizaţia noastră există, aşa cum se exprima el, agenţi ai unei puteri ,,străine''. Aceştia sunt oamenii care nu ne împărtăşesc cultura, tradiţiile, credinţa, interesele sau valorile. Am înţeles că, dacă doream să păstrez moştenirea şi valorile poporului meu, trebuia* ***să-mi apăr valorile*** *de sectorul intolerant din cadrul comunităţii evreieşti care caută nu concilierea, ci* ***dominarea****.*[78]

*

În cele din urmă, creştinismul a devenit o credinţă răspândită preponderent în rândurile goyimilor, iar evreimea organizată a ajuns duşmanul său implacabil, susţinând că Iisus era un bastard şi Maria o târfă, iar creştinii meritau să fie fierţi de vii în excremente.[...] Mulţi creştini cred că singurele cărţi religioase ale evreilor sunt cele care se găsesc în Vechiul Testament.[...]

Există trei ramuri principale ale religiei iudaice: ,,ortodoxă'', conservatoare şi reformată. ,,Ortodoxismul'' reprezintă sursa tradiţională a iudaismului şi este considerat ca aflându-se la baza acestuia. Foarte asemănătoare cu iudaismul ,,ortodox'' este ramura conservatoare (similară astfel Bisericii Catolice, din creştinism? - n.a.), dar aceasta acordă o mai mare libertate în respectarea celor mai severe dintre legile evreieşti. Mai modernistă, mişcarea reformată este mult mai puţin legată de tradiţiile fariseice decât oricare dintre celelalte două ramuri. ,,Encyclopedia Judaica'' *descrie actuala panoramă religioasă a naţiunii israelite astfel: ,,În statul Israel există foarte puţine congregaţii reformate sau conservatoare. Ortodoxismul (foarte stranie această denumire, în cadrul iudaismului, creînd o confuzie pentru cei neavizaţi...- n.a.) constituie poziţia religioasă oficială în Israel, cu majoritatea rabinilor aparţinând vechii şcoli de jurişti* ***talmudici****''. [...]* ,,Enciclopedia evreiască universală'' *afirmă foarte clar că autoritatea supremă a iudaismului este Talmudul, nu*

[78] Ibidem, pp.35-38.

Torah sau Vechiul Testament. ,,Astfel, autoritatea supremă a ortodoxismului (iudaic - n.a.) este Talmudul babilonian''. […] În Talmud scrie clar că iudaismul îl consideră pe Iisus un ,,şarlatan'', ,,magician'', ,,seducător'' şi ,,înşelător''. De asemenea, Talmudul afirmă că relatarea biblică a crucificării a fost o minciună, susţinând că Iisus a fost strangulat într-o hazna cu bălegar (ceea ce pare a fi o variantă masonică - n.a.) şi că evreii Îl urau atât de tare încât L-au executat în patru moduri diferite! Christos este portretizat ca fiind fiul bastard al unei târfe şi se sugerează chiar că era goyim. În unele paragrafe şocante, Talmudul merge până la a se lăuda că romanii nu au avut nimic de-a face cu moartea lui Iisus, numai evreii fiind aceia care L-au executat, pentru idolatria Lui. De asemenea, Talmudul declară că Iisus a fost înviat din morţi de un magician evreu, apoi pedepsit prin fierberea în sământă clocotită. (?!) [79]

*

În continuare figurează câteva citate directe pe care le-am verificat în Talmud (şi Vechiul Testament), cu referire la Iisus şi creştini: ,,Balaam [Iisus] preacurvea cu măgarul lui (Sanhedrin, 105a-b); Preoţii evrei L-au trezit pe Balaam [Isus] din morţi şi L-au pedepsit [fierbându-L] în sământă clocotită.(Gittin,57a) […] Cei care citesc cărţile necanonice [Noul Testament] nu vor avea parte de nimic în Lumea de Apoi (Sanhedrin, 90a); Evreii trebuie să distrugă cărţile lor [ale creştinilor]. (Shabbath, 116a); Iar robii tăi şi roabele tale, pe care îi vei avea, să-i cumperi din neamurile care sunt împrejurul tău. Tot aşa din fiii străinilor care petrec între voi: puteţi să cumpăraţi şi din aceştia cum şi dintre urmaşii lor aflători pe lângă voi şi care s-au născut la voi în ţară. Ei vor putea să intre în stăpânirea voastră. Şi voi puteţi să-i lăsaţi pe ei moştenire fiilor voştri de după voi, în stăpânirea lor. ***Pe ei să-i aveţi robi de-a pururi; dar când este vorba de fraţii voştri, fiii lui Israil, nici unul dintre voi să nu împileze pe celălalt cu silnicie*** *(Leviticul, 25: 44-46) […] În privinţa căsătoriilor inter-rasiale există pasaje inconfundabile, unde Dumnezeu a poruncit: ,,Să nu te încuscreşti cu ele''; ,,Şi le va da Domnul Dumnezeu în mâinile tale şi le vei înfrânge, să le nimiceşti, să nu închei cu ele legământ, nici să-ţi fie milă de ele. Să nu te încuscreşti ce ele: pe fiica ta să nu o măriţi după fiul lui şi pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău.'' (Deuteronomul, 7: 2-6)*

Încă din cele mai vechi timpuri ale creştinismului, ***papii catolici au emis edicte prin care îi condamnau pe evrei pentru cămătăria lor, dominarea comerţului cu sclavi, prostituţie şi alte vicii, precum şi pentru învăţămintele şi activităţile lor anticreştine.*** *[…] Fondatorul protestantismului, Martin Luther, a citit cărţile Talmudului şi i-a numit pe evrei ,,agenţi ai diavolului''. […] Se poate susţine convingător, din perspectiva Noului Testament, că* ***fariseii l-au crucificat pe Iisus fiindcă a sfidat puterea şi practicile evreieşti (fariseice). Iudaismul din zilele noastre îşi revendică descendenţa direct de la farisei.*** *Cu doar câteva zile înainte de răstignire, Christos le-a provocat mânia răsturnând tarabele cămătarilor din templu. […] ,,Voi aveţi pe diavolul de tată şi ţineţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, de la început a fost omorâtor de oameni şi cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Când spune minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii. Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeţi. Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeţi? Cine este de la Dumnezeu ascultă vorbele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu mă ascultaţi, pentru că nu sunteţi de la Dumnezeu''.* [80]

*

Creştinii iudaizaţi par să nu citeze niciodată pasajele de acest fel. Dacă în zilele noastre cineva ar spune, în esenţă, aceleaşi lucruri rostite de Iisus sau de apostoli ar fi declarat cu siguranţă antisemit. […] Şi totuşi, oricine se plânge în prezent despre atitudinile pline de ură anticreştină ale evreilor este etichetat pe loc ca ,,necreştin''.

După crucificare, de-a lungul secolelor, antagonismele dintre creştini şi evrei au devenit tot mai intense şi mai ostile. La Roma, prima mare persecuţie asupra creştinilor a avut loc sub domnia lui

---

79 Ibidem, pp.46-47.
80 Ibidem, pp.42-52.

Nero. Biserica timpurie a consemnat cu grijă faptul că această persecuție s-a declanşat la insistențele necontenite ale amantei evreice a lui Nero, Poppaea Sabina. Chiar şi istoriile evreieşti înregistrează cârdăşia dintre evrei şi maurii musulmani în timpul ocupației opresive a Spaniei de către aceştia din urmă.

*ÎN EPOCA MODERNĂ, **COMUNIŞTII EVREI** AU JUCAT UN ROL PRINCIPAL ÎN CEL MAI MARE GENOCID ŞI OPRESIUNE A CREŞTINILOR DIN ISTORIE CARE A AVUT LOC SUB REGIMURILE COMUNISTE DIN UNIUNEA SOVIETICĂ ŞI EUROPA DE EST. După cum am menționat în capitolul anterior, Alexandr Soljenițîn a arătat că evreii au administrat lagărele din Rusia unde au murit milioane de credincioşi creştini. [...]*

Cu ajutorul dovezilor de acest fel descoperite pe tot parcursul cercetării mele, am ajuns să înțeleg pe deplin unul dintre cele mai cutremurătoare versete din Noul Testament. Acesta apare de mai multe ori în Evanghelii: „Totuşi, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea de El [Christos] pe față''. (Ioan 7: 13)

***În societatea modernă din Statele Unite, evreii conduc efortul de decreştinare a Americii. Mai important, evreii domină înseşi mass-media necreştine**. Publicarea şi distribuirea cărților, ale principalelor ziare, reviste şi filme, cele mai importante rețele de televiziune sunt imperii în care evreii au o reprezentare enorm de disproporționată, creştinii ocupă proporții infime, iar acei câțiva creştini au învățat adesea să spună ceea ce trebuie ca să supraviețuiască şi să prospere.*[81]

*

*Faptele erau inevitabile: comunismul şi sionismul se născuseră din acelaşi suflet evreiesc, personificat de Moses Hess. Treptat, am devenit conştient de un dualism moral care îmbiba relațiile dintre evrei şi goyimi (ne-evrei). **Evreii practică o morală pentru ei înşişi şi predică o alta pentru lumea non-evreiască** (în spiritul talmudic sau fariseic - n.a.). Propria lor moralitate a mândriei rasiale propovăduieşte solidaritatea, tradiția (talmudică) şi urmărirea propriilor interese. Celor pe care-i consideră concurenți, însă, le recomandă diversitatea şi liberalismul. Dacă un asemenea dualism nu ar exista, cum ar putea mas-media americane, dominate de evrei să sprijine statul Israel, care promovează iudaismul în şcoli în timp ce se împotrivesc fie şi doar cântatului colindelor de Crăciun (precum s-a întâmplat şi în România, când comuniştii au cucerit puterea, interzicând în general marile sărbători creştine - n.a.) în şcolile publice americane? [...] să sprijine statul Israel, care îi permite fiecărui cetățean evreu să poarte asupra lui un pistol-mitralieră dacă doreşte, în timp ce susțin un control strict al armelor pentru cetățenii americani? [...] Ipocrizia morală e strigătoare la cer. [...] Dacă politica lor de solidaritate este moralmente valabilă pentru ei, de ce n-ar fi la fel de valabilă moralmente şi pentru noi? De unde acest dublu - standard? Dacă „rasiştii albi'' sunt moralmente reprobabili, de ce nu sunt la fel de reprobabili şi adepții supremației evreieşti? [...]*

Scribul evreu Nathan Glazer declara cu dezinvoltură că, în anii şaizeci şi şaptezeci, evreii reprezentau jumătate din toți comuniştii activi din Statele Unite şi patru din cinci lideri ai mişcării. [...] Am citit o carte intitulată „Dincolo de comunism'' şi am avut surpriza de a descoperi că cel puțin patru cincimi dintre toți cei prinşi şi condamnați pentru trădare şi spionaj în favoarea comunismului, în Statele Unite şi Canada, erau evrei. Poate că cel mai infam act de trădare din istoria Americii a fost furtul secretelor bombei atomice, de către Ethel şi Julius Rosenberg. Aceştia făceau parte din cercul de spioni Fuchs-Gold care acționa în cadrul Proiectului Manhattan şi în jurul acestuia, precum şi în relație cu alte branşe ale programului american de arma nucleare. Şapte membri ai cercului Fuchs-Gold au pledat vinovați de acuzațiile aduse asociate cu spionajul. [82]

*

Franz Boas este părintele acceptat al actualei şcoli egalitariste de antropologie. Boas e un evreu care a emigrat din Germania, având foarte puține studii oficiale în domeniul antropologiei şi o

---

[81] Ibidem, pp.52-53.
[82] Ibidem, pp.57-58.

teză de doctorat pe tema culorii apei. Boas a introdus în disciplina de studiu ramura numită de el ,,antropologie culturală''. Până la apariția lui, antropologia se înscria în domeniul științelor fizice. Boas a divizat eficient antropologia în disciplinele separate ale antropologiei culturale şi a celei fizice. [...] În mod surprinzător, înainte de a deveni un antropolog atât de reputat, Boas şi-a exprimat acceptarea diferențelor rasiale din punct de vedere al caracteristicilor mintale. În „Mintea omului primitiv'', *a scris: ,,Diferențele de structură trebuie să fie însoțite de diferențe de funcție, fiziologice precum şi psihologice; şi, întrucât găsim probe concludente ale diferențelor de structură între rase, trebuie să anticipăm că se vor găsi şi diferențe între caracteristicile mintale ale acestora''.*

Amândoi părinții lui Boas erau socialişti radicali în mişcarea revoluționară care a străbătut întreaga Europă în 1870. În biografia lui Boas, Melville Herskovits, un student al acestuia, a scris că simpatiile politice ale lui Boas ,,înclinau spre o variantă a socialismului''. Camera Reprezentanților din Congresul Statelor Unite a citat implicarea lui Boas în patruzeci şi patru de organizații care făceau parte din frontul comunist. Concomitent cu ascensiunea nazismului în Germania şi influența crescândă a antropologilor cu conştiință rasială în comunitatea ştiințifică mondială, Boas a început să-şi folosească influența antropologică în slujba simpatiilor lui politice. A început să susțină ideea aberantă că nu există rase omeneşti individuale. A afirmat că, deşi prezintă deosebiri ale trăsăturilor şi culorii pielii, grupurile numite rase diferă prin foarte puține deosebiri de natură genetică şi, indiferent de diferențele superficiale dintre ele, sunt exclusiv nişte creații ale mediului ambiant. [...] Boas şi întregul lui cadru de discipoli aveau relații extinse cu comuniştii. A proclamat în repetate rânduri că participa la un ,,război sfânt împotriva rasismului'' şi a murit subit, în timpul unui prânz, unde încă o dată şi pentru ultima oară, insista asupra necesității de a combate ,,rasismul''. Boas şi tovarăşii lui au obținut controlul asupra catedrelor de antropologie din majoritatea universităților, încurajându-şi tovarăşii egalitarişti să-şi folosească întotdeauna pozițiile pentru a-şi sprijini confrații de opinie în numirile universitare. Câtă vreme antropologii tradiționali nu aveau nici o cauză sfântă de susținut, Boas şi discipolii lui s-au angajat în misiunea sacră de a extirpa conştiința rasială din instituția academică. Şi au reuşit. [...] Egalitatea rasială era (şi încă mai este) prezentată publicului ca o realitate ştiințifică, având de întâmpinat numai opoziția ,,bigoților'' şi a ,,ignoranților''. [...]

Ashley Montagu a devenit cel mai cunoscut purtător de cuvânt al farsei egalitariste, întrecându-l pe Boas ca exponentul cel mai popular al antirasismului. Numele său aristocratic şi glasul bine modulat, cu accent britanic, adăugau instantaneu credibilitate declarațiilor lui rasiale. [...] Adevăratul nume al lui Montagu era Israel Ehrenberg. Într-un strălucit exercițiu de camuflaj psihologic, Ehrenberg şi-a schimbat numele de mai multe ori, oprindu-se în cele din urmă nu doar la o formulă anglo-saxonă, ci şi la ,,Montagu'', una dintre cele mai vechi şi mai aristocratice familii nobile din Evul Mediu al Marii Britanii. La sfârşitul anilor 1990, autorii evrei au început să scrie cu obrăznicie despre felul cum dominau antropologia americană. [83]

*

La fel ca antropologia, şi psihologia a căzut pradă măcelului evreiesc. Încă de pe vremea lui Sigmund Freud, psihologia a ajuns să fie definită ca o ,,ştiință evreiască''. Unul din biografii evrei ai lui Freud s-a exprimat astfel: ,,Istoria a făcut din psihanaliză o «ştiință evreiască». Ea a continuat să fie atacată ca atare. A fost distrusă în Germania, Italia şi Austria şi exilată în cele patru vânturi, ca atare. Chiar şi acum continuă să fie percepută ca atare, de duşmani şi prieteni deopotrivă.'' Desigur, între timp au apărut distinşi analişti care nu sunt evrei. [...] Dar avangarda mişcării din ultimii cincizeci de ani a rămas predominant evreiască, aşa cum a fost încă de la bun început.

Încă de pe vremea Marii Crize, psihologia academică a eliminat impactul eredității, punând aproape toate configurațiile umane individuale de comportament pe seama condiționării din partea mediului ambiant. Ştiința susținea că nu ereditatea, ci mediul este în realitate sursa tuturor deosebirilor comportamentale şi mintale dintre rase. Dar teoriile lui Freud şi ale discipolilor lui nu se

[83] Ibidem, pp.59-61.

rezumau numai la a ataca principiile de rasă, ci desfăşurau un asalt pe toate fronturile şi asupra valorilor spirituale şi morale ale civilizației europene. ***Freud a sugerat că moralitatea noastră sexuală de sorginte creştină era cauza bolilor mintale pe scară largă. El a subminat încontinuu conceptele de fidelitate sexuală şi fundamentele instituției căsniciei.*** *În 1915, Freud a declarat: ,,Moralitatea sexuală aşa cum o defineşte societatea, în forma ei cea mai extremă, cea americană mi se pare vrednică de tot dispreţul. Susțin o viață sexuală incompatibil mai liberă.'' În* ,,Moise şi monoteismul'' (1939), *Freud atacă în repetate rânduri creştinismul, în timp ce promovează supremația spirituală a poporului evreu: ,,Poporul, fericit în convingerea sa de a deține adevărul, copleşit de conştiința faptului că este cel ales, a ajuns să pună un mare preț pe toate izbânzile intelectuale şi etice. Religia creştină nu s-a putut menține pe înaltele culmi ale spiritualității unde se înălțase religia evreiască''.* [84]

*

La fel cum universitarii evrei conduc lupta scolastică pentru egalitarism în ştiință şi sociologie, mogulii mass-media evreieşti conduc lupta de propagandă, însăşi mişcarea pentru ,,drepturile civile'' găsindu-şi cea mai mare parte a conducerii şi a sprijinului financiar în comunitatea evreiască. Aproape din prima zi când a apărut, în 1909, Asociația Națională pentru Progresul Oamenilor de Culoare (N.A.A.C.P.) a fost principala organizație care activa pentru o societate americană mixtă din punct de vedere rasial. În mod destul de interesant, din comitetul de direcție al membrilor fondatori nu făcea parte decât un singur negru de prestigiu, W.E.B. Dubois (care de fapt era mulatru). Majoritatea consiliului consta din ideologi marxişti evrei. [...] Relațiile dintre evrei şi negri au devenit mai încordate în ultimii ani, pe măsură ce simpatiile politice ale negrilor au dobândit o tentă mai naționalistă cu drepturi depline. Asocierea evreilor cu cauzele pentru drepturi civile ale negrilor (altădată introduşi ca sclavi în SUA de către comercianții evrei) data încă de pe vremea când mulți comunişti îi considerau pe negri posibili revoluționari în solda comunismului. La înființarea statului sovietic, comuniştii au câştigat temporar lupta fratricidă evreiască între sionism şi comunism pe care o descria Winston Churchill în 1920. Evreii radicali americani din Rusia are puteau fi folosiți ca aliați care să-i ajute să declanşeze o revoluție comunistă.[...] După Al Doilea Război Mondial, doi factori majori au început să-i îndepărteze pe evrei de comunism: rusificarea statului sovietic şi înființarea statului Israel. Pentru a lupta contra germanilor, Stalin şi regimul sovietic au motivat poporul rus apelând la profundele sale sentimente patriotice. Stalin însuşi, unul dintre cei mai paranoici şi lipsiți de scrupule conducători ai tuturor timpurilor, a manipulat cu abilitate facțiunile evreieşti una împotriva celeilalte, până când s-a impus ca autoritate necontestată în Rusia. Leon Troțky (Lev Bronstein), principalul rival al lui Stalin, a fost silit să plece în exil şi, mai târziu, asasinat de un agent al N.K.V.D.-ului sovietic. Deşi unii evrei individuali au rămas în funcții-cheie ale regimului, Stalin considera toate alianțele cu evreii amenințări la adresa propriei lui puteri. A reprimat brutal toate posibilele amenințări pe care le putea găsi şi a înscris Uniunea Sovietică pe o direcție mai naționalistă. Imnul comunismului sovietic, egalitaristă şi antinaționalista ,,Internaționala'', a fost înlocuit de un imn rusesc tradițional. [85]

*

În timp ce în Statele Unite se desfăşurau aceste fenomene (cei mai mulți evrei comunişti îmbrățişând aici o nouă ideologie marxistă, respectând preceptele sociale ale comunismului dar şi economia capitalistă) a luat ființă statul Israel, dând impresia că vechile profeții ortodoxe şi etnocentriste se împlineau în sfârşit. Timp de două mii de ani, evreii rostiseră rugăciunea ,,La anul în Ierusalim''. Dintr-o dată, fiecare dintre evrei se putea duce într-un Ierusalim aflat din nou sub controlul lor politic direct. În acei ani, America asista la transformarea multor evrei radicali ai Noii

---

[84] Ibidem, pp.62-63.
[85] Ibidem, pp.64-66.

Stângi. Norman Podhoretz şi revista „Commentary'', *de exemplu, au devenit din apologeţi ai comunismului, susţinători ai capitalismului şi din porumbei împotriva Războiului din Vietnam, şoimi israelieni neînduplecaţi. În anii şaptezeci, un torent de evrei ai Noii Drepte ca aceştia a inundat ,,mişcarea conservatoare'', adaptându-se la preceptele conservatorismului economic dar adăugându-le şi elemente de liberalism social, egalitarism, Noua Ordine Mondială şi, desigur, supersionism.* ***Evreii s-au infiltrat în organizaţiile de toate coloraturile politice posibile, îmbrăţişând diferite puncte de vedere dar fără să scape un moment din ochi interesele evreilor şi ale statului israelian.***

Simultan cu sacrificarea naţiunii noastre pe altarul imposibilei ,,egalităţi'' cu negrii s-a produs şi promovarea la fel de fictivei idei de ,,egalitate'' sexuală. Femeilor li se spunea că sunt similare fiziologic cu bărbaţii şi numai condiţionarea socială din partea mediului ambiant le face să fie soţii şi mame, în loc de cercetătoare ştiinţifice şi capitaliste ale industriei. ,,Liberaţionistele femeilor'' încercau nu numai să le convingă că pregătirea şi cultivarea următoarei generaţii era mai puţin importantă decât transpiratul pe linia de montaj sau pe scaunul de la birou, ci mergeau mult mai departe, vestejind complet rolul de soţie şi mamă.

Freud a contribuit şi el la distrugerea familiei, prin sprijinul pe care l-a acordat presupusei eliberări sexuale prin promiscuitate. *Unul dintre punctele forte ale Occidentului a fost dintotdeauna marele preţ pus pe rolul părinţilor, spre deosebire de Lumea a Treia. Freud şi partizanii săi evrei ai psihanalizei au exacerbat sexul şi dragostea, justificând distrugerea unităţii familiale sub pretexte cum ar fi gratificarea sexuală nesatisfăcătoare. […] Cele mai proeminente dintre feministele moderne au fost Gloria Steinem, Betty Friedan şi Bella Abzug. În mod interesant, toate trei proveneau din cele mai represive sexual religii de pe Pământ: iudaismul. Cartea ,,*O gaură în cearşaf*'' de Evelyn Kaye, care a crescut într-o familie ,,ortodoxă'', ilustrează poziţia înjosită şi adeseori degradantă a femeii în credinţa evreiască, precum şi ura exprimată faţă de femeile goyim din afară. Evelyn Kaye discută despre Bar Mitzvah şi rolul totalmente ascendent al bărbatului, scriind următoarele: ,,În cadrul rugăciunilor pe care le recită bărbatul evreu în fiecare dimineaţă există o serie de binecuvântări, care includ: «Îţi mulţumesc, Doamne, că nu m-ai făcut neevreu, că nu m-ai făcut sclav şi că nu m-ai făcut femeie»''.* [86]

*

Talmudul conţine în multe locuri caracterizări ale femeilor ca fiind necurate, târfe şi înşelătoare, inferioare ca fiinţe. Are chiar şi pasaje lungi care justifică relaţiile sexuale ale bărbaţilor adulţi cu fetiţele. În sinagoga ortodoxă (tradiţională), femeile sunt segregate. Femeile sunt aproape la fel de defăimate ca goyim-ii. […] Numai partea reformată a iudaismului aşează femeile oarecum pe picior de egalitate. […] ***Printr-o ironie a sorţii, femeile din cultura religioasă care are cea mai înjositoare atitudine faţă de femei îşi concentrează eforturile asupra promovării unei revoluţii sexuale printre femeile de descendenţă europeană.*** *[…]*

Pe măsură ce descopeream tot mai multe informaţii despre dominaţia evreiască a revoluţiei anti-albi şi anti-familie, am avut revelaţia că mulţi evrei puternici ar putea să vadă America albilor la fel cum i-au văzut odinioară pe ţar şi ruşii albi. Am început să mă întreb dacă nu cumva suntem destinaţi să devenim un popor demis, o naţiune cucerită nu cu armatele şi tunurile, ci ***prin puterea pungii şi puterea presei****.*

Dacă nu ne-ar vedea la fel ca Theodore Herzl ca pe nişte străini, de ce ar ataca atât de mulţi dintre ei tradiţiile şi obiceiurile americane, de la structura familiei şi până la cântatul colindelor de Crăciun în şcolile noastre? Deşi nu toţi evreii participă la cruciada contra moştenirii noastre, o vastă majoritate sprijină organizaţiile evreieşti şovine şi îi susţin pe acei candidaţi la funcţiile publice care corespund cel mai mult cu preocupările evreieşti. Sprijinul evreiesc înseamnă mult mai mult decât

[86] Ibidem, pp.67-68.

blocul electoral; înseamnă fonduri grase pentru campanie şi ajutorul celor mai puternice mijloace de informare. [87]

*

*Am început să înţeleg că **presa (mass-media, în general - n.a.) este cea mai puternică armă pe care o folosesc împotriva noastră**, aşa că mi-am concentrat continuarea investigaţiilor asupra infiltrării şi dominaţiei evreieşti din mijloacele americane de comunicare în masă. ,,Aşa stând lucrurile, **presa a devenit cea mai mare putere din Lumea Occidentală, mai puternică decât legislatura, executivul şi judiciarul**. Am dori să întrebăm: de cine a fost aleasă şi în faţa cui răspunde?''- Alexandr Soljeniţîn. […] În perioada primelor mele cercetări, Richard Sarnoff era directorul postului de televiziune N.B.C., William Paley conducea C.B.S., iar Leonard Goldenson, A.B.C. Am descoperit cu uimire că toţi trei erau evrei, toţi activau în organizaţii sioniste şi toţi trei primiseră numeroase premii din partea multor grupări evreieşti, sioniste şi pro- israeliene. Apoi am constatat că ziarul cel mai important din America, ,,The New York Times'', se află în proprietatea şi redactarea unor evrei. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ziarul cu cea mai mare influenţă dintre toate asupra guvernului federal, ,,The Washington Post''. Tot evreii sunt proprietarii cotidianului cu cel mai mare tiraj din America, ,,The Wall Street Journal''. […] Am aflat că evreii dominau Hollywoodul de ani de zile. A fost interesant să descopăr că dintre cei ,,Zece de la Hollywood'', care au invocat Al Cincilea Amendament când au fost întrebaţi în faţa Congresului dacă erau comunişti, nouă erau evrei. Examinând publicistica de presă şi carte, am găsit din nou o preponderenţă frapantă a evreilor în majoritate, devotaţi intereselor evreieşti, la fel cum este în zilele noastre Steven Spielberg, regizorul filmului ,,Lista lui Schindler'', susţinător sonor al cauzelor sioniste. De fapt, cel mai văzut film al tuturor timpurilor făcut vreodată despre Holocaust, considerat de milioane de oameni un document istoric, a fost o producţie integral evreiască.* [88]

*

*Puterea publicitară evreiască nu numai că a mărit monopolizarea şi consolidarea evreiască a ziarelor americane, ci a afectat enorm şi publicaţiile cu directori sau proprietari goyim. **Toate publicaţiile importante depind de câştigurile obţinute din publicitatea evreiască, astfel încât politicile lor editoriale, de ştiri şi conţinut trebuie să se acordeze cu grijă conform atitudinilor şi intereselor evreieşti. În ultimă instanţă, presa liberă nu este deloc liberă. Ea funcţionează cu bani.** […] Influenţa lor acţionează pe tot întinsul naţiunii. Ele lansează ştiri, se concentrează asupra subiectelor pe placul lor, înalţă personalităţile publice pe care le aprobă şi le denigrează pe cele care le displac. Ne influenţează modul de gândire despre mii de subiecte diferite şi, de fapt, aleg adeseori subiectele la care să ne gândim, propagând cu surle şi tobe unele teme şi ignorându-le pe altele. […] Editurile de carte reprezintă, poate, partea din mass-media americane cea mai puţin controlată de evrei. […] Totuşi, şi aici influenţa evreiască este puternică, întrucât scrierea unei cărţi, oricât de provocatoare şi bogată în informaţii ar fi, nu oferă nici o garanţie de publicare, iar publicarea nu oferă nici o garanţie de distribuţie, promovare profesională sau măcar recenzare. […]*

Cel mai mare conglomerat mediatic din zilele noastre este Walt Disney Company, al cărui preşedinte şi director general, Michael Eisner, e evreu. Imperiul Disney are în proprietate Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, propria sa reţea de televiziune prin cablu cu paisprezece milioane de abonaţi şi două companii de producţie video. În privinţa filmelor de lung metraj, Walt Disney Picture Group, condus de Joe Roth (tot un evreu), include Touchstone Pictures, Hollywood Pictures şi Caravan Pictures. Disney are de asemenea în proprietate Miramax Films, condusă de fraţii Weinstein, care au produs filme ultra-desfrânate ca ,,Jocul de-a plânsul'', ,,Preotul'' şi ,,Puştanii''. Pe lângă televiziune şi filme, corporaţia este proprietatea parcurilor de distracţii Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland şi Euro Disney. […] Time

---

[87] Ibidem, pp.69-71.

[88] Ibidem, pp.73-77.

Warner Inc., este al doilea dintre leviathanii mediatici internaţionali. Preşedintele consiliului de administraţie şi directorul general al trustului, Gerald M. Levin, e evreu. H.B.O., subsidiar al Time Warner, e cea mai extinsă reţea de televiziune prin cablu cu plată din ţară. [89]

*

Warner Music este pe departe cea mai mare companie de discuri din lume, cu cincizeci de mărci, dintre care cea mai importantă este Warner Brothers Records, condusă de Danny Goldberg. Stuart Hersch e preşedintele Warnervision, unitatea de producţie video a Warner Music. Goldberg şi Hersch sunt amândoi evrei. Warner Records, a ajutat la popularizarea unui gen nou, ale cărui versuri pitoreşti îi instigă explicit pe negri să comită acte de violenţă împotriva albilor. […]

Forţele evreieşti din industria cinematografică incipientă şi-au dat seama că era mai eficient să controleze producţia de filme din interior, decât să trebuiască să lupte în acţiuni de ariergardă pentru a suprima filme pe care nu doreau să le vadă poporul american. […] Reprezentarea spectacolului cu ,,Neguţătorul din Veneţia'' de Shakespeare a fost interzisă în primii ani ai secolului XX, în New York City, la cererea comunităţii evreieşti, care susţinea că era o piesă antisemită.(?!)[90]

*

*În mod deloc surprinzător, cea mai deşănţată campanie de promovare a tuturor timpurilor i s-a făcut celui mai important film despre evrei: ,,**Holocaust**''. Filmul era o producţie sută la sută evreiască. A fost realizat de regizorul ,,Rădăcinilor'', Marvin Chomsky. […] **Pe parcursul a douăsprezece ore, serialul, un film impregnat cu cea mai extremă ură etnică, îi portretizează pe germani şi alţi est-europeni ca fiind sau însetaţi de sânge sau fără şira spinării câtă vreme, desigur, fiecare evreu e un monument de virtute, iubire şi bunătate.** Nici o altă producţie de televiziune nu a beneficiat vreodată de mai multă publicitate în avanpremieră sau laude elogioase decât ,,Holocaust''. **Teoreticienii şi publicaţiile evreieşti se comportau de parcă ar fi fost cea mai importantă operă din istoria cinematografului.** […]*

Filme ca ,,Naşterea unei naţiuni'' al lui Griffith, care onora moştenirea noastră albă, au fost înlocuite cu imnuri închinate emigraţiei şi multi-rasismului. Îl intervievează pe scriitorul evreu Neil Gabler, care spune sincer cum a înlocuit ,,adevărata'' America: ,,Au creat propria lor Americă, una care nu este America adevărată. […] Dar, în cele din urmă, această Americă – fantomă a devenit atât de populară şi atât de larg răspândită încât imaginile şi valorile ei au ajuns să devoreze adevărata Americă. Şi astfel apare cea mai mare ironie din toate, cea de la Hollywood, faptul că americanii au ajuns să se auto-definească în conformitate cu fantoma Americii, care a fost creată de emigranţii evrei din Europa de Est cărora nu li se permisese accesul în incinta adevăratei Americi.'' În continuare, naratorul spune că evreii de la Hollywood au atins un grad de putere aproape la fel de mare ca al zeilor şi au înfiinţat un sistem pentru a-şi ridica prestigiul în ochii americanilor. ,,Unde există noi zei trebuie să apară şi noi idoli. Astfel, şefii studiourilor au pus bazele unei bresle cinematografice cu titlul infatuat de Academia de Arte şi Ştiinţe Cinematografice. Mayer a avut geniala idee de a crea premiile Oscar, unde mogulii breslei cinematografice se onorează între ei dându-şi unii altora premii. (Conform unui banc degustat şi în România la sfârşitul anilor nouăzeci: ,,Care sunt cele mai importante sărbători evreieşti? Purim, Yom Kippur şi Oscar - n.tr.) În acest mod, au devenit, dintr-un grup de emigranţi evrei, producători americani laureaţi cu premii.''

*Puterea evreiască este atât de mare, încât poate stârni chiar şi invidia celor mai mari idoli de la Hollywood. În timpul unei apariţii în emisiunea de televiziune a lui Larry King (arhicunoscută), actorul Marlon Brando a spus că ,,**Hollywoodul este condus de evrei. Este proprietatea evreilor.**'' Brando susţinea că evreii sunt întotdeauna reprezentaţi ca fiind hazlii, blânzi, iubitori şi generoşi, în timp ce ei calomniază toate celelalte grupuri rasiale, ,,dar au mereu cea mai mare grijă să se asigure că nu apare nici o imagine negativă a lor înşile.'' Grupurile de evrei l-au atacat puternic pe Brando,*

[89] Ibidem, pp.79-83.
[90] Ibidem, pp.83-89.

declarând în comunicatele lor de presă că aveau să aibă ei grijă „să nu mai lucreze niciodată''. Nimeni din presa evreiască n-a părut să observe că această ameninţare nu făcea decât să confirme observaţia lui Brando cu privire la puterea lor mediatică fără egal. Brando a fost atât de intimidat (ameninţat, ca şi actorul Mel Gibson, mai recent - n.a.), încât a trebuit să obţină o audienţă la însuşi Wiesenthal. A plâns, a căzut în genunchi, i-a sărutat mâinile, cerându-şi iertare că spusese adevărul. Wiesenthal l-a absolvit de păcat, iar de-atunci încoace Brando n-a mai spus decât lucruri pozitive despre evrei. [91]

*

În timp ce studiam dominarea evreiască a mijloacelor de informare şi divertisment la sfârşitul anilor şaizeci, am găsit şi dovezi abundente despre enorma lor putere politică. Am descoperit că aceasta avea două capete. ***Evident, prin dominaţia asupra mass-media, evreii au o influenţă copleşitoare în alegeri şi în toate problemele publice. Nu numai că pot influenţa percepţiile publicului, accentuând propaganda pro sau contra unui candidat sau a unei chestiuni, dar pot în esenţă chiar să determine dacă anumite probleme vor fi cât de cât discutate sau nu. Al doilea mod în care pot influenţa politica e mai direct. Evreii au devenit, pe departe, cei mai puternici participanţi la finanţarea campaniilor americane, sprijinul lor fiind crucial pentru orice candidat important. (relevând interesul enorm pentru putere - n.a.)*** *Cei care le arată cea mai mare slugărnicie primesc ajutor, în timp ce sprijinul le este refuzat celor pe care ei îi consideră mai puţin servili. Le oferă mari recompense celor care le fac jocul şi îi anihilează politic pe cei ce nu-l fac (prin variate metode, inclusiv,, şantajul provocat'', însoţit de imagini compromiţătoare - n.a.) […]*

Ziarul israelian de mare tiraj „Maariv'' a publicat în numărul din 2 septembrie 1994, un articol intitulat „Evreii care conduc Curtea lui Clinton'', în care se laudă cu dominaţia evreiască din cabinetul şi grupul de consilieri ai lui Bill Clinton. Articolul citează un proeminent rabin din Washington D.C., cu afirmaţia că guvernul Statelor Unite nu mai este un guvern de goyim. [92]

*

Poate că evreii au tot dreptul să încerce a influenţa guvernul american şi politica acestuia. Noi însă, marea majoritate a poporului american, avem la rândul nostru dreptul de a cere ca guvernul nostru să fie „al nostru'', nu „al lor''. ***Dreptul la autoguvernare este fundamental pentru toate libertăţile politice.*** *Un guvern manipulat împotriva propriilor interese ale poporului său în folosul unei minorităţi infime capătă denumirea de tiranie.[…]*

Instinctul omenesc de apărare a propriei familii, rase şi naţiuni se numeşte patriotism. […] Asemenea impulsuri nu mai ţin de antisemitism, ci pur şi simplu de patriotismul cel mai adevărat. Avem tot dreptul să stăm pe propriile noastre picioare, la fel cum şi evreii stau pe ale lor. În America şi în lumea apuseană, numai evreilor li se permite să manifeste adevăratul patriotism*, căci aceia dintre noi al căror patriotism îndrăzneşte să depăşească bucuria de a admira artificiile de Patru Iulie suntem atacaţi necruţător.* ***Evreii (sionişti) care caută să exercite controlul asupra altor naţiuni nu sunt condamnaţi niciodată, însă noi, goyim-ii care nu dorim decât să ne controlăm propriile noastre naţiuni suntem stigmatizaţi ca antisemiţi şi plini de ură. Această ipocrizie sfruntată nu va dispărea decât după ce se sparge menghina în care evreii au prins mass-media.*** *[…] În cadrul sutelor de reacţii civile, naţionale şi religioase împotriva evreilor conturate în aceste cărţi (scrise de evrei, despre antisemitism - n.a) nu apare nici o aluzie că evreii ar fi putut săvârşi ceva reprobabil, care să fi provocat asemenea riposte înfiorătoare.* [93]

*

[91] Ibidem, pp.89-93.
[92] Ibidem, pp.95-105.
[93] Ibidem, pp.105-108.

Este oare antisemitimul o atitudine irațională, care își află geneza în patologia mintală a adepților săi, sau originile sale sunt reacții de înțeles față de comportamentul evreiesc? Rațiunea ne îndeamnă să credem că supremația evreiască și antisemitismul s-au alimentat reciproc de-a lungul generațiilor, ajungând ca în cele din urmă să provoace ororile contemporane ale celui de-Al Doilea Război Mondial, Holocaustului și imperialismului sionist. […] Așa-numiții antisemiți au afirmat de-a lungul secolelor că ***evreii ca grup, s-au angajat într-o măsură disproporționată în practici neetice și exploatatoare, cum ar fi cămătăria, comerțul cu sclavi, prostituția, afacerile frauduloase și diverse alte acțiuni criminale****. Mulți au susținut că* ***evreii folosesc practicile necinstite și cârdășia în afaceri pentru a dobândi controlul asupra comerțului****. Antisemiții* ***acuză existența multor exemple istorice de colaborare a evreilor cu dușmanii străini ai națiunilor gazdă****.* [94]

*

Pe tot parcursul studiului interacțiunii istorice între evrei și goyimi, se relevă faptul că învinuirea evreilor pentru răstignirea lui Iisus Cristos nu a jucat decât un rol minor în antisemitismul antic și modern. De exemplu, pasajele biblice care afirmă că evreii l-au crucificat pe Christos nu i-a împiedicat pe creștini să încerce să-i convertească pe evrei și să-i aducă în comunitatea creștină. Evident, Biserica Creștină nu-i considera pe evrei irecuperabili numai din cauza faptelor comise de strămoșii lor farisei. Creștinii timpurii multi-etnici li se împotriveau evreilor nu pe baza rasei sau a etnicității, ci în primul rând din cauza convingerilor și practicilor evreiești. În privința religiei, evreii ca grup erau respinși în primul rând din pricina caracterului inflexibil anti-creștin și anti-goyim al Talmudului și dintr-a actelor anti-creștine asociate cu acesta și ilustrate prin persecutarea și uciderea în masă a creștinilor la ordinul amantei evreice a împăratului Nero, Poppaea Sabina. […]

Am cercetat operele titanilor literaturii, filosofiei și științelor europene în ceea ce privește problema evreiască. Uneori, petreceam ore întregi în sala de lectură a bibliotecii, căutând termenii ,,evrei'' și ,,iudaism'' în indexurile alfabetice ale cărților unora dintre cei mai mari scriitori apuseni. Am descoperit că mulți aveau de spus destule lucruri care în zilele noastre ar fi considerate antisemite. Mi-ar fi imposibil să-i înșir pe toți, dar printre ei se includ Milton, majoritatea papilor, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoi, Dostoievski, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville și Dickens. Chiar și autorul meu favorit american, Mark Twain, a făcut unele comentarii interesante cu privire la evrei. […] În Viața socială a evreilor din nordul Franței în secolele al XII-lea – al XIV-lea, reflectată în literatura rabinică a epocii*, Louis Rabinowitz observă cum înșiși cămătarii evrei își considerau propria ocupație mult mai profitabilă decât agricultura sau meșteșugurile.* **Mulți istorici au atestat documentar averile fabuloase acumulate de evrei prin cămătărie. […] Cămătăria a fost cea mai mare sursă de putere pentru evrei și cu siguranță, mina de aur a familiilor de bancheri evrei care au dominat Europa sute de ani***, însă evreii au găsit profituri și de pe urma multor alte activități, atât onorabile, cât și vrednice de dispreț.* [95]

*

Faptul că evreii practicau un sistem etic dual altruist pentru ei înșiși și prăduitor pentru goyimi a contribuit la dominația lor economică chiar și în întreprinderile de afaceri mai modeste. […] Următorul pasaj, din fundamentalul volum Codul lui Maimonides*, arată clar dualitatea moralei economice în tratativele de afaceri. Nu trebuie să uităm că evreii îl consideră pe Maimonides cel mai mare filosof al lor din perioada iluminismului: ,,Un păgân nu poate depune plângere pentru întrecerea măsurii, pentru că se spune «de la aproapele vostru»'' (Leviticul, 25:14). Dacă, însă, un păgân a înșelat un israelit, el trebuie să înapoieze suma peste măsură potrivit legii noastre (în scopul ca drepturile unui păgân să nu le întreacă pe acelea ale) unui israelit.''[…]*

Roth discută numirea unui evreu marrano, Diego Arias Davilia, ca trezorier de stat în Spania secolului al XV-lea. Termenii ,,marrano'' și ,,creștin nou'' sunt folosiți cu referire la evreii care se

---

[94] Ibidem, p.110.
[95] Ibidem, pp.110-115.

convertiseră în mod fals la creştinism în timp ce continuau să practice pe ascuns iudaismul. Roth subliniază că, prin influenţa lui Davilia, mulţi alţi ,,creştini noi'' au urcat funcţii înalte. De asemenea, el arată că evreii marrano controlau toate importurile şi exporturile din şi în Lumea Nouă, precum şi distribuirea mărfurilor în Spania. Dacă Roth are dreptate şi evreii ***controlau, ca un sindicat închis, tot comerţul acelei epoci****, nu era firesc ca acest lucru să provoace ostilitatea negustorilor goyimi? […] Stanford Shaw arată cum evreii aveau un sistem de bancnote onorat numai de ceilalţi negustori şi bancheri evrei, ceea ce le conferea un avantaj concurenţial. […]*

Se înregistrau încontinuu plângeri că evreii refuzau să se înscrie în breslele meşteşugăreşti; că aveau sub control comerţul şi preţurile la materii prime; că importau produse finite în oraş, subminându-i pe meşteşugarii locali; că nu cumpărau de la creştini; că se semnalau reclamaţii […] Hundert scrie că ,,dominarea comerţului din oraş de către evrei … era aproape completă.'' De asemenea, el remarcă faptul că evreii ajunseseră să domine toate etapele afacerilor cu băuturi alcoolice, inclusiv fabricarea, distribuirea şi desfacerea cu amănuntul. [96]

*

Fondatorul Casei Rothschild (celebră în rândul elitei financiare actuale - n.a.), Mayer Amschel Rothschild, s-a născut în 1743, la Frankfurt am Main, în Germania. Amschel a început prin a studia ca să devină rabin, după care s-a hotărât să intre în afacerile financiare şi de împrumuturi băneşti. În cele din urmă, a devenit agentul financiar al guvernului britanic în timpul războaielor napoleoniene. […] În timpul marii bătălii de la Waterloo, între Napoleon şi Wellington, piaţa acţiunilor din Londra a avut de suferit, comercianţii temându-se de posibilitatea unei victorii a lui Napoleon. Amschel a identificat în acea importantă bătălie o ocazie de afaceri fără egal. Ştiind că, dacă Napoleon învingea, bursa acţiunilor avea să se prăbuşească, iar dacă Franţa pierdea, preţurile aveau să sară până la cer, Aschel a înfiinţat un sistem prin care să afle rezultatul războiului înainte ca vestea să ajungă la oricine altcineva. Folosind porumbei voiajori pe uscat şi o serie de ambarcaţiuni cu felinare de semnalizare dispuse la intervale de circa un kilometru şi jumătate pe toată lăţimea Canalului Mânecii, a aflat înaintea tuturor că Napoleon pierduse bătălia de la Waterloo. Atunci, i-a pus pe confederaţii lui să lanseze informaţia falsă că Napoleon câştigase. Această minciună a provocat o cădere devastatoare a valorii acţiunilor la bursa din Londra. Acţiuni valoroase se vindeau pentru câţiva pence la un dolar. Amschel şi asociaţii lor evrei, ştiind că Marea Britanie învinsese de fapt, au cumpărat aproape pe degeaba toate acţiunile. Peste noapte, când piaţa londoneză a aflat despre victoria englezilor, aceste acţiuni au ajuns să valoreze o avere imensă. […] În cele din urmă, sute de mii de muncitori au fost siliţi să plătească (prin munca lor suplimentară - n.a.) preţul scump al cacealmalei lui Rothschild. Mayer Amschel a folosit enorma avere dobândită prin vicleşugul de la Waterloo (printre altele!) pentru a le înfiinţa celor cinci fii ai lui, Amschel, Salomon, Nathan, Karl şi James propriile lor case bancare din restul Europei. Aşa cum am discutat în capitolul despre revoluţia rusă, familia Rothschild şi-a folosit imediat masiva avere pentru a influenţa naţiunile în sprijinul intereselor evreieşti, ca atunci când au copt condiţiile pentru revoluţie în Rusia prin anularea împrumuturilor în semn de protest faţă de Legile din Mai ale Ţarului.[97]

*

Spre uimirea mea, lista personajelor din Murder Inc. consta aproape în întregime din evrei. Membrii ei iniţiali au devenit liderii crimei organizate pe tot parcursul anilor optzeci, printre ei numărându-se şi bossul crimei Meyer Lansky. […] Principalele surse din agenţiile de aplicare a legii şi reporterii de investigaţii au confirmat că Lansky era cel mai mare gangster din America. Fusese cel mai puternic individ din organizaţiile criminale americane, timp de patru decenii (!!), şi totuşi majoritatea americanilor care cunosc, cu siguranţă, numele de Al Capone şi John Dillinger n-au auzit

[96] Ibidem, pp.116-118.
[97] Ibidem, pp.118-122.

niciodată de Meyer Lansky. Cel mai notoriu gangster nu a fost italian; de fapt, era evreu şi susţinător înfocat al sionismului. […]

La căderea regimului comunist, puterea grupurilor criminale evreieşti, deja foarte mare, a crescut dramatic, atât de mult încât se poate spune că nici o naţiune nu a suferit mai mult de pe urma flagelului crimei organizate decât suferă Rusia, în zilele noastre*. Chiar şi Preşedintele Rusiei, Boris Elţîn, se află în mod vizibil sub dominaţia crimei organizate, după cum o dovedeşte numirea de către el a lui Boris Berezovsky, un evreu din conducerea crimei organizate ruseşti, în Consiliul Naţional de Securitate al Rusiei. Elţîn a trebuit să revoce numirea lui Berezovsky după ce unele dintre ziarele neevreieşti din Rusia au făcut caz de relaţiile lui cu lumea interlopă. Berezovsky este considerat a fi cel mai bogat om din Rusia, urmat îndeaproape de acolitul său Vladimir Gusinsky, care a devenit cel mai puternic boss al mass-media.*[98]

*

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost faptul că evreii au jucat un rol de răsunet în sclavia americană. […] Un exemplu concludent îl oferă studiul ,,Evreii şi iudaismul în Statele Unite. Istorie documentară'', de Marc Raphael: ,,Negustorii evrei au jucat un rol important în comerţul cu sclavi. De fapt, în toate coloniile americane, fie franceze (Martinica), fie britanice sau olandeze, negustorii evrei dominau frecvent piaţa sclavilor. […] Am descoperit că, deloc printr-o coincidenţă, la Newport, centrul comerţului cu sclavi (negri), se afla cea mai veche sinagogă din America şi cea mai numeroasă şi prosperă comunitate evreiască din coloniile americane. […]

Prostituţia, sau sclavia albilor, cum i se mai spune pe bună dreptate, este o altă instituţie la fel de veche precum civilizaţia. Încă din cele mai vechi timpuri, frumuseţea cu ten deschis a femeilor şi băieţeilor europeni atrăgea oferte grase din partea celor ce comercializau cel mai brutal gen de sclavie din toate: siluirea sexuală a trupului omenesc. Supunerea unor inocenţi fără număr pângăririi şi suferinţei degradării sexuale e o crimă de o magnitudine incalculabilă. La fel cum dominau comerţul cu sclavi organizat, evreii au dominat şi prostituţia. Iniţial, aceasta fiinţase ca o anexă firească a sclaviei. […] Talmudul este obsedat de ,,împreunările'' sexuale de gen ,,natural şi nenatural'', cum sunt numite în paginile lui, de relaţiile sexuale ale adulţilor cu băieţei sau fetiţe, cu fecioare legate şi cu târfe. În epoca modernă, Freud şi colegii lui de la academie au adus această viziune pervertită asupra naturii noastre în sălile de clasă şi căminele din America. Cu ajutorul mass-media de influenţă evreiască, Freud a înştiinţat societatea occidentală cu cea mai serioasă expresie pe faţă că organele sexuale şi excretoare sunt cei mai importanţi factori ai vieţii şi că fiecare băiat doreşte în secret să aibă relaţii sexuale cu mama lui. (?!) [99]

*

Una dintre cele mai repetate acuzaţii aduse de antisemiţi este aceea că, păstrându-şi loialitatea faţă de interesele declarate ale propriului lor grup, evreii şi-au trădat naţiunile-gazdă pe tot parcursul istoriei, în vreme de război, ocupaţie şi alte greutăţi. Istoria bizantină oferă un exemplu de conflict neîmpăcat între evrei şi poporul-gazdă, pe timpul războiului. […] Evreii au trecut de partea invadatorilor persani la începutul secolului al VII-lea şi, în complicitate cu samaritenii, au masacrat o sută de mii de creştini. […] Evreii i-au sprijinit pe arabi când aceştia au cucerit regiunea, în anii 636-640. În secolul al XII-lea, evreii bizantini au susţinut armatele invadatoare ale turcilor seliuci. În secolul al XIV-lea, au sprijinit invaziile turcilor otomani, cucerirea finală a Constantinopolului având loc printr-un cartier evreiesc, cu ajutorul activ al evreilor. În semn de recunoştinţă pentru ajutorul acordat (trădare), sultanul le-a impus supuşilor săi creştini dominaţia economică evreiască, iar evreii au emigrat în acea regiune din toată Diaspora. Există multe dovezi că evreii au sprijinit cucerirea sarazină a Spaniei şi au servit ca administratori severi ai guvernului represiv de ocupaţie musulmană.

---

[98] Ibidem, pp.123-126.
[99] Ibidem, pp.127-134.

După Al Doilea Război Mondial, evreii au devenit principalii administratori şi agenţi ai poliţiei secrete din regimurile brutale instalate de sovietici în Europa de Est. În cartea sa din 1981 ,,Revolta'', *David Irving arată că evreii dominau într-o asemenea proporţie poliţia secretă care a torturat şi asasinat sute de mii de oameni în Ungaria controlată de sovietici, încât ,,antisemitismul'' s-a înscris printre principalele motivaţii ale insurecţiei anticomuniste. Ţinând seama de implicarea evreilor în spectrul ucigaş al comunismului, nu mai e de mirare că est-europenii sunt cei mai ,,antisemiţi''. În Rusia însăşi, comuniştii evrei au constituit forţele care i-au deposedat pe ruşi de propriul lor guvern, care au alcătuit conducerea maleficului K.G.B. şi au asasinat familia regală rusă, inclusiv copiii (prin împuşcare şi ardere cu acid sulfuric).* [100]

*

Departe de a fi împlinirea unei făgăduieli religioase (statisticile guvernamentale israeliene arată că 85% din locuitorii ţării sunt atei), ***crearea Israelului s-a produs nu printr-o intervenţie divină, ci prin intrigile sioniste care au început în timpul Primului Război Mondial****. Acesta a pus bazele politice ale Statului Sionist. Marea Britanie trecea prin vremuri grele. Ani de zile, războiul îi smulsese un număr îngrozitor de vieţi omeneşti. […] În acest moment de criză a intervenit Lordul britanic Arthur Balfour.* ***Balfour s-a întâlnit cu membrii familiei Rothschild şi a încheiat un acord ca, în schimbul angajării sprijinului britanic pentru crearea unei patrii evreieşti în Palestina, evreii să-şi folosească enorma putere şi influenţă internaţională pentru a atrage Statele Unite în război.*** *Lordul Balfour a redactat un document – Declaraţia Balfour – care proclama patria evreiască. […] Protagoniştii evrei ai războiului au fost ajutaţi în jongleriile lor şi de un număr de magnaţi americani care considerau că participarea Statelor Unite în conflictul european echivala cu un cec în alb completat pentru complexul militaro-industrial (o afacere extrem de profitabilă - n.a.) […]*

Mass-media i-a orbit pe americani faţă de influenţa evreiască asupra participării noastre în Primul Război Mondial, la fel cum camuflaseră şi decisiva implicare a evreilor în revoluţia rusă. ***Lumea n-a aflat decât în 1999 că Lordul Balfour era de fapt, fără ştirea celorlalţi, un evreu care în timp ce pe faţă susţinea interesele britanicilor acţiona în secret spre folosul organizaţiilor sioniste mondiale.*** *[…] Declaraţia Balfour suna destul de inofensiv şi făcea eforturi să declare: ,,că nu se va face nimic care să poată prejudicia drepturile civile şi religioase ale comunităţilor non-evreieşti existente în Palestina, sau statutul şi drepturile politice de care se bucură evreii din orice altă ţară.'' Sioniştii, însă, nu doreau o patrie care să conţină o comunitate multiculturală şi pluralistă, pe care erau atât de ocupaţi s-o planifice pentru America şi restul lumii europene. Voiau un stat pur evreiesc, etno-religios şi şovin, dar nu puteau dezvălui acest lucru până nu ajungeau la putere. Între ei, însă, îşi declarau limpede intenţiile de a crea un stat etnic uluitor de similar cu naţiunea pe care o urau cel mai mult: Germania nazistă.* [101]

*

La prima vedere, pare de necrezut ca sionismul şi nazismul să fi cooperat vreodată de bunăvoie, dar documentele istorice dezvăluie probe fascinante. […] În sânul comunităţii evreieşti, însă, existau mulţi sionişti care vedeau în politica antisemită a Germaniei un ajutor adus creării statului evreiesc. Ei considerau această politică (de fapt susţinută de la bun început, înainte de 1933 - n.a.) o încurajare a emigrării în Palestina şi a intensificării furiei şi solidarităţii evreieşti. Şi, lucru destul de interesant, priveau gândirea rasială a lui Hitler ca pe o analogie cu ceea ce-şi doreau ei pentru propriul lor popor. În opinia acestor evrei, cooperarea dintre sionişti şi nazişti ar fi servit interesele amândurora. […]

[100] Ibidem, pp.135-136.
[101] Ibidem, pp.156-159.

În cartea – cheie a sionismului modern, „Statul evreu'', *Theodore Herzl susținea că evreii reprezentau mult mai mult decât o comunitate religioasă; erau un popor. Herzl folosea cu referire la ei chiar bine cunoscutul termen rasist german ,,Volk''. ,,Volk'' era şi unul dintre cuvintele favorite ale lui Hitler, cu ajutorul căruia acesta descria statul ideal, ,,Volkishe Staat''.* ***Herzl a scris, cu mult timp înainte de ascensiunea lui Hitler, că antisemitismul este o reacție firească a goyimilor față de evrei. El susținea un stat separat ca singura soluție a conflictului.*** *[...]*

Guvernul nazist a înființat o serie de patruzeci de centre agricole pe toată întinderea Germaniei, ca să-i instruiască pe tinerii evrei pentru viața de chibuț din Palestina (apți de muncă) până când războiul a împiedicat desfăşurarea acesteia. [...] SS-ul a colaborat cu Haganah, organizația paramilitară sionistă din Palestina, cu ajutorul emigrației evreieşti, şi chiar a trimis arme prin contrabandă pentru forțele sioniste. În ciuda tuturor neajunsurilor, Hitler a continuat să sprijine obiectivele sioniste din Palestina. În 1939, apoi din nou în 1941, Hitler i-a spus aghiotantului său militar că, în 1937 îi consultase pe britanici în legătură cu transferul tuturor evreilor din Germania în Palestina sau Egipt. Britanicii au respins propunerea, spunea el, pentru că ar fi cauzat noi dezordini. Pe măsură ce guvernul britanic devenea tot mai restrictiv față de emigrarea evreilor în Palestina, la sfârşitul anilor treizeci, SS-ul a încheiat un pact cu agenția sionistă secretă Mossad le-Aliya Bet pentru a tranzita clandestin evrei în Palestina. Ca rezultat al acestei colaborări, emigrația evreiască, atât legală cât şi ilegală, din Germania (inclusiv Austria) în Palestina a crescut dramatic în anii 1938 şi 1939. Zece mii de evrei erau programați pentru emigrare în luna octombrie a anului 1939, dar izbucnirea războiului i-a împiedicat să mai plece. Pe parcursul anilor 1940 şi 1941, până în luna martie a anului 1942, Germania a continuat să ajute emigrarea indirectă a evreilor în Palestina şi să aibă pe teritoriul țării cel puțin o tabără oficială de antrenament, autorizată de sionişti, pentru potențialii emigranți.[102]

*

Probabil că cel mai grăitor document despre bunăvoința unor facțiuni sioniste de a intra într-o alianță cu Hitler a fost oferta lansată în 1941 de Luptătorii pentru Libertate din Israel, organizație numită popular ,,Lehi'', sau Banda Stern. Unul dintre principalii ei conducători era Yitzhak Shamir, care a devenit liderul şi cel mai important terorist al organizației după moartea lui Stern, iar în anii optzeci a ajuns primul ministru al Israelului. Banda Stern îi considera pe britanici cei mai mari duşmani ai sionismului, pentru că Marea Britanie încerca să apere drepturile civile ale palestinienilor localnici (în acord cu Declarația Balfour) şi căuta să încetinească insurgența emigrației evreieşti.

Printr-unul din cele mai uluitoare fapte ale istoriei moderne, Lehi a înaintat efectiv Germaniei propunerea oficială a unei alianțe militare între organizația revoluționară evreiască şi nazişti. Practic, ***sioniştii se ofereau să intre în război de partea Germaniei****. Iată câteva fragmente din textul comunicatului lor pentru nazişti: ,,În cuvântările şi declarațiile lor, principalii oameni de stat ai Germaniei național-socialiste au subliniat adeseori faptul că o* ***Nouă Ordine*** *în Europa necesită în prealabil soluționarea radicală a problemei evreieşti prin evacuare («Europa fără evrei»). Evacuarea maselor de evrei din Europa este o condiție esențială pentru rezolvarea problemei evreieşti. Totuşi, singurul mod în care se poate realiza complet un asemenea lucru e prin stabilirea acestor mase în patria poporului evreu, Palestina, şi prin înființarea unui stat evreiesc în limitele hotarelor sale istorice.''*

În ziua de 10 noiembrie 1975, o sesiune plenară a Națiunilor Unite (şi nu singura) a declarat că Sionismul este o formă de rasism. *Din toată America şi din întreaga lume au început să se audă urlete de protest, din partea bieților evrei persecutați. Erau furioşi că se putuse aduce o asemenea acuzație la adresa ,,singurei democrații adevărate din Orientul Mijlociu''. Dar ce este sionismul, dacă nu rasism? [...]* ***Israelul a fost şi este o națiune înființată exclusiv pentru evrei.*** *Conform ,,Legii Întoarcerii'' israeliene, un evreu este definit nu prin convingerile sale religioase, ci*

[102] Ibidem, pp.160-163.

prin genealogia evreiască, dovedită cu ajutorul moştenirii părinţilor. […] În 1948, aproape nouăzeci şi patru la sută din totalul pământurilor din Israel se aflau în proprietatea palestinienilor. De atunci, pământurile palestinienilor au fost confiscate sistematic de guvernul israelian. […] În Israel există oraşe şi aşezări întregi unde e ilegal să locuiască palestinieni. Se găsesc spaţii şi complexe locative, şcoli şi unităţi d recreere segregate, unde palestinienilor nu li se permite accesul. ***Această segregare (rasială) nu este de facto, ci e o politică guvernamentală oficială.*** *Palestinienilor nu li se permite să-şi facă serviciul militar şi, cu toate că reprezintă între cincisprezece şi douăzeci la sută din populaţia Israelului, în guvernul ţării nu a existat niciodată un singur palestinian. Legea israelită nu recunoaşte legalitatea căsătoriilor dintre evrei şi palestinieni.*[103]

*

După ce am devenit conştient de etnocentrismul care îmbiba iudaismul şi sionismul şi despre omniprezenţa evreilor în mass-media, am citi unele cărţi şi articole care insinuau că relatările despre atrocităţile comise de germani în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial erau exagerate şi denaturate. Unii sugerau că suprasaturarea persistentă a mijloacelor de informare cu ceea ce se numeşte acum Holocaust, la zeci de ani după război, era motivată de interesele strategice ale Israelului. […]

În anii nouăzeci, multe persoane şi-au exprimat îngrijorarea că programele de televiziune şi filmele de cinema sunt prea violente şi sângeroase pentru copiii mici şi totuşi, scenele oribile ale Holocaustului au devenit materiale obligatorii de vizionare pentru unii elevi de şcoală, conform legii de stat. Grupurile evreieşti au făcut campanii pentru emiterea unor legi care să ceară „studiul Holocaustului'' în şcolile publice şi mii de sisteme locale de învăţământ, la îndemnurile evreilor, le-au aprobat fără să stea pe gânduri. *[…]* ***Unul dintre argumentele folosite de cei care promovează Studiile despre Holocaust pentru copiii noştri este acela că Holocaustul dezvăluie efectele nefaste ale rasismului (şi războiului). Holocaustul arată, susţin ei, că uciderile în masă sunt consecinţele ultime ale conştiinţei rasiale. Omit să menţioneze că mult mai multe fiinţe omeneşti au fost masacrate în numele egalităţii decât în numele rasismului. Din zilele exceselor sângeroase ale Revoluţiei Franceze şi până la milioanele de oameni exterminaţi de sovietici în lagărele lor, la ucigaşele Gărzi Roşii din China şi la câmpiile morţii din Cambodgia, nici o doctrină nu a ucis mai mulţi oameni decât comunismul în centrul căruia se află devotamentul fanatic faţă de egalitarism.*** *[…] Comuniştii din Rusia, Europa de Est şi China au omorât de cel puţin zece ori mai mulţi oameni nevinovaţi decât se susţine că ar fi ucis naziştii. În adolescenţă, nu eram conştient de existenţa acestor victime ale comunismului. Auzisem comentarii despre atrocităţile săvârşite de comunişti, dar nu văzusem nici o fotografie sau imagine de film documentar despre victimele comunismului. Nu-mi pot aminti nici măcar una. […]* ***Mi se părea uluitor că presa (mass-media) învrednicea cu atât de multă atenţie atrocităţile contra evreilor, în timp ce se arăta indiferenţă faţă de uciderea în masă a milioane de creştini de către comisarii evrei din statul sovietic. […] Acum, după căderea comunismului, de ce nimeni nu cere zgomotos nişte procese de tip Nürnberg pentru ucigaşii în masă comunişti?*** [104]

*

Dacă eficienta maşină de război nazistă îi controla pe toţi evreii din Europa şi urmărea să-i ucidă, cum de putuseră supravieţui atât de mulţi? […] Dacă aveau intenţia să-i omoare, n-ar fi putut s-o facă mult mai eficient cu gloanţe, care costau câteva centime bucata, eliminând cheltuielile enorme şi coşmarul logistic al transporturilor, cazărilor, alimentaţiei şi îngrijirilor medicale? M-am întrebat: ***Dacă naziştii intenţionau cu adevărat să-i ucidă pe toţi evreii, de ce mai era nevoie, măcar să construiască lagăre de concentrare?*** *(oare nu pentru alte scopuri, cum ar fi izolarea lor, trierea lor pentru expulzare, şi muncă pe timp de război?- n.a.) […] În mod interesant, prima viziune*

[103] Ibidem, pp.163-167.
[104] Ibidem, pp.172-174.

alternativă pe care am citit-o despre Tribunalul Militar Internațional de la Nürnberg provenea de la un om pe care îl considerasem un duşman al Sudului: ***Preşedintele John F. Kennedy****. În paginile cărții sale premiate cu Pulitzer* „Profiluri ale curajului'', ***Kennedy a scris despre eroismul politic al Senatorului Taft, al cărui cod personal al onoarei îi cerea să denunțe Procesele de la Nürnberg cu riscul de a-şi periclita scopul de-o viață: preşedinția. În pofida opoziției zgomotoase şi a unei campanii de mânjire fără precedent, dezlănțuite împotriva lui de mass-media influențate de evrei, Taft a pus la îndoială corectitudinea Proceselor de la Nürnberg. El a condus o anchetă a Senatului în cadrul căreia mulți martori americani au dezvăluit faptul că asupra inculpaților germani se folosise cu precădere tortura****. O asemenea conduită l-a revoltat pe Senatorul Taft, care a avut temeritatea de a afirma că în asemenea confesiuni nimeni n-ar fi putut să aibă încredere. […] Taft argumenta că justiția învingătorilor nici nu se poate numi justiție. Deşi mass-media au conferit proceselor o aparență de corectitudine în decor de tribunal, aceasta era superficială.* ***Adevărata justiție nu se poate găsi atunci când acuzatorii dețin controlul asupra judecătorilor, procurorilor şi apărătorilor.*** *[…] Putem avea încredere în confesiunile unor oameni ale căror testicule (doar un exemplu - n.a.) au fost vătămate (grav) în timpul interogatoriilor? De asemenea, am fost şocat să aflu că pe banca judecătorului stăteau ofițerii superiori ruşi din K.G.B., care ei înşişi comiseseră crime pe scară largă contra umanității (rămase nepedepsite - n.a.).* [105]

*

Un alt exemplu concludent al denaturării din Procesele de la Nürnberg a fost acela că Aliații afirmaseră ca pe o certitudine faptul că în lagărul de concentrare de la Dachau, lângă München, fuseseră omorâți prin gazare trei sute de mii de oameni. În zilele noastre, nici o autoritate a Holocaustului nu mai susține că germanii ar fi gazat o singură persoană la Dachau, iar numărul oficial al morților s-a redus la aproximativ treizeci de mii, cu toții decedați din cauze diverse. Aproximativ jumătate din decese au fost cauzate de epidemiile care bântuiau prin lagăr, multe dintre acestea declanşându-se chiar şi după ce Aliații l-au preluat sub control. După eliberarea lagărului de la Dachau, mii de deținuți au murit de tifos, în timp ce Aliații se chinuiau să oprească epidemia. […] Spre sfârşitul războiului, guvernele Aliate trebuiau să-l zugrăvească pe inamicul german în cea mai proastă lumină posibil. Zvonurile proliferau, exagerările erau exploatate (multe provenind de la agenții sovietici - n.a.). N-a fost nevoie de un salt prea mare de propagandă pentru a prezenta camerele de deparazitare pentru păduchi drept camere de gazare pentru oameni. […] Şi astăzi, la ani de zile după război, când se ştie de mult că nici un soldat american nu a văzut o singură victimă a gazării, mass-media continuă să susțină acest mit. […]

La sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci, am remarcat începuturile unei revizuiri semnificative ale poveştii Holocaustului (în vremea lui Kennedy). ,,Lagărele de exterminare'' unde se presupunea că fuseseră gazați sute de mi de oameni au devenit dintr-o dată ,,lagăre de concentrare'' unde nu se făcuse nici un efort intenționat de a extermina prizonierii. Lagăre ca acelea de la Dachau, în care înainte se susținuse că fuseseră gazați evrei, au încetat dintr-o dată să mai facă orice referire la gazare, iar numerele de morți au fost corectate prin scădere. Plăcile de pe porțile lagărelor, care prezentau fostele numere umflate ale victimelor au fost înlocuite discret. […]

Extravaganta poveste care spune că naziştii preparaseră săpun din trupurile evreilor este, poate, una dintre cele mai sfruntate pilde despre natura frauduloasă a probatoriilor şi procedurilor din Procesele de la Nürnberg şi celelalte falsuri pe care le conține istoria Holocaustului. În timpul Proceselor de la Nürnberg, L. N. Smirnov, consilier juridic principal din partea U.R.S.S., declara: ,,Aceeaşi mentalitate josnică şi pragmatică a tehnicienilor SS care crease camerele de gazare şi dubele ucigaşe a început să găsească metode de […] producție a săpunului şi prelucrare a pielii omeneşti în scopuri industriale. (Corpul delict URSS de la Nürnberg 197) […] După Procesele de la Nürnberg, Legenda săpunului evreiesc s-a amplificat cu fiecare reluare. Supraviețuitorii povesteau că

[105] Ibidem, pp.176-184.

se spălau pe mâini cu săpunuri făcute din evrei. […] Wiesenthal (Simon) a scris: „În ultimele săptămâni ale lunii martie, presa românească (evreiască, mai ales - n.a.) a publicat o ştire neobişnuită: în orăşelul românesc Fălticeni (din județul Suceava - n.a.) au fost îngropate în cimitirul evreiesc douăzeci de cutii de săpun, cu ceremonie de onoare şi rituri funerare complete. Acel săpun fusese găsit recent într-un fost depozit al armatei germane. Pe cutii erau înscrise inițialele R.I.F., „Grăsime evreiască pură''. Cutiile respective erau destinate trupelor Waffen – SS. Hârtia de ambalaj dezvăluia cu o obiectivitate complet cinică faptul că săpunul era fabricat din trupuri de evrei. În mod surprinzător, meticuloşii germani au uitat să precizeze dacă săpunul fusese produs din copii, fete, bărbați sau persoane în vârstă.'' (de remarcat ultimele cuvinte, adresate ca şi în cazul scenelor „tari'' ale Holocaustului, emoțiilor omeneşti inerente - n.a.) […]

*În urma unei anchete prelungite, procuratura nu a găsit nici o dovadă că Institutul din Danzig ar fi fabricat vreodată săpun din trupuri omeneşti, iar acuzațiile au fost casate. A reieşit că inițialele „R.I.F.'' care apăreau pe săpunurile respective nu însemnau „Grăsime evreiască pură'', ci denumirea oficială a agenției guvernamentale care distribuia săpunul şi alți detergenți. „Reichsstelle fur Industrielle Fettversorgung'' nu înseamnă altceva decât „Centrul Reich-ului pentru aprovizionarea cu Grăsime Industrială''. De fapt, „Grăsime evreiască pură'' s-ar scrie „R.J.F.''(Rein Judisches Felt), nu „R.I.F.'' Dar, în isteria atmosferei anti-germane de la sfârşitul războiului, **fanaticii Holocaustului** nu se împiedicau de asemenea fleacuri. Când „revizioniştii Holocaustului'' i-au confruntat pe inventatorii atrocităților cu adevărul, aceştia au fost nevoiți să recunoască minciuna cu săpunurile, ca să nu-şi piardă credibilitatea (dar cât de mult a şocat şi câte resentimente a stârnit această minciună! - n.a.)* [106]

*

***În anii nouăzeci, sute de persoane din toată lumea occidentală, inclusiv mulți cercetători şi oameni de ştiință, au suferit hărțuiri, intimidări, agresiuni fizice, concedieri, amenzi şi chiar condamnări la închisoare, numai pentru că prezentaseră dovezi care contestă unele părți ale ortodoxiei Holocaustului. Profesori, magistrați şi oameni de cultură au fost dați afară din funcții. Unii au fost amendați cu zeci de mii de dolari, numai pentru că-şi exprimaseră opinii incorecte politic (marele istoric David Irving, dar şi A. J. P. Taylor, H. R. Trevor-Roper, Gordon Craig, Stephen Ambrose…**) […] În tradiția americană a drepturilor stipulate prin Primul Amendament, puțini îşi dau seama că în aşa-numita „Lume Liberă'' este posibil ca un istoric să fie închis numai pentru că şi-a exprimat o opinie despre un eveniment istoric consumat cu cincizeci de ani în urmă. […] De ce anume le este frică adversarilor lui David Irving (autor a peste 30 de volume despre Al Doilea Război Mondial) sau ai tuturor revizioniştilor (Proceselor de la Nürnberg)? […] Ce „fapt istoric'' este atât de vulnerabil încât trebuie să fie apărat prin teroare, deportare şi încarcerare? […] Sunt cumva argumentele revizioniste atât de convingătoare încât adversarii lor trebuie să folosească opresiunea politică fățişă pentru a le reduce la tăcere?* [107]

*

Dacă ar fi fost în curs de desfăşurare uciderea şi incinerarea a milioane de oameni, ar fi fost necesare mii de tone de cocs pentru a alimenta crematoriile. Totuşi în fotografii nu se vede nici un munte de cocs şi nici o garnitură lungă de tren cu vagoanele pline de combustibil. La uşile pretinsei camere de gazare de la Auschwitz nu stau oameni la rând, iar pe acoperişul pe unde se susține că era introdus gazul Zyklon B pentru uciderea victimelor nu există nici o deschizătură. […]

În mesajele decifrate (de englezi şi Aliații lor) nu există nici o referire la gazări (toate rapoartele privind aceste lagăre naziste n-au pomenit de execuții prin gazare) […] Nu există nici o dovadă ştiințifică indicând gazarea în masă la Auschwitz sau în oricare alt lagăr german. […] Dacă

[106] Ibidem, pp.185-191.
[107] Ibidem, pp.192-194.

naziştii gazaseră într-adevăr oameni cu milioanele, n-ar fi înaintat acuzarea măcar o singură autopsie care să probeze cauza morţii ca otrăvire cu cianura emanată de gazul Zyclon B? […]

Aşa cum indică Mayer, o mare parte din povestea Holocaustului se bazează pe relatări ale martorilor oculari. […] ***Custozii oficiali ai Holocaustului desfăşoară o campanie internaţională pentru a reduce la tăcere întrebările deranjante. Majoritatea oamenilor nu pot auzi niciodată poziţia revizionistă, pentru că forţele evreieşti domină mass-media şi blochează principalele căi de acces la materialele care exprimă dubii despre ortodoxismul Holocaustului. Printre cele mai puternice dintre forţele de acest gen figurează „Liga Anti – Defăimare a B'nai B'rith, o organizaţie cu caracter mondial, care are în Statele Unite un buget anual de treizeci şi şapte de milioane de dolari (una din principalele organizaţii ale Francmasoneriei)*** *[…]* ***Revizioniştii nu fac altceva decât să afirme că evreii nu au fost singurele victime ale celui mai oribil război din istorie. Mulţi revizionişti susţin de asemenea că motivaţia cutremurătorului mit al Holocaustului nu s-ar fi putut înfiinţa fără povestea celor „şase milioane'' (până şi cifra aleasă nu pare a fi întâmplătoare, având relevanţă pentru simbolistica masonică - n.a.)*** *[…]*

Numai perpetuarea legendei Holocaustului (cu imaginea de „cel mai mare genocid din istoria umanităţii'', când de fapt există altele mai mari, cum este exterminarea triburilor de indieni din S.U.A. - n.a.), ar fi putut face ca aceste crime (faţă de populaţia palestiniană) să devină tolerabile pentru opinia publică mondială (şi nepedepsite, deşi O.N.U. a protestat în repetate rânduri faţă de încălcarea legilor şi convenţiilor internaţionale de către statul Israel - n.a.). Compasiunea faţă de evrei, adânc răscolită de amintirile Holocaustului (mereu reîmprospătate - n.a.) făcea ca toate gravele ofense săvârşite la adresa palestinienilor, oricât de nedrepte, să pară neînsemnate (nici astăzi nu există pace în Orientul Mijlociu, mai ales după izgonirea a peste 750 000 de palestinieni din Israel, iar atentatele se ţin lanţ…- n.a.).

Povestea Holocaustului a generat zeci de miliarde de dolari, sub forma ajutoarelor din Statele Unite, şi sume chiar mai mari, din Germania, cu titlul de daune. Cel mai important, poate, este faptul că Holocaustul a fost combustibilul care a alimentat flacăra sionismului evreiesc din întreaga lume. Recitările Holocaustului (atât de dese -n.a.) i-au unit pe evreii din toată lumea şi au atras enormul sprijin financiar şi politic necesar pentru înfiinţarea şi susţinerea statului Israel. După cincizeci de ani de conflicte aproape neîntrerupte cu palestinienii şi vecinii săi arabi, Israelul continuă să se bazeze din greu pe sprijinul american şi german *(ultimul prin plata unor daune - n.a.). Israelul este cel mai mare beneficiar anual de ajutoare externe din America, aşa cum a fost tot timpul de la înfiinţare. Recursul permanent la Holocaust face banii să curgă în continuare, de la evrei şi neevrei deopotrivă, constituind în acelaşi timp o scuză subtilă pentru toate silniciile comise asupra arabilor. […]* ***În*** **„Paradoxul evreiesc''**, ***Goldmann recunoaşte că ideea Proceselor de la Nürnberg şi cea a daunelor germane nu le-au aparţinut Aliaţilor, ci sioniştilor, înainte de a fi existat cel mai mic semn al vreunui Holocaust, iar despăgubirile aveau să fie vitale pentru fundamentarea statului Israel. (Holocaustul a atras până acum cu mult peste 150 de miliarde de dolari!!).***[108]

*

Nu e vorba decât despre două „naţiuni'': evreii şi goyimii în stare de război etnic. ***Desigur, majoritatea evreilor şi a goyimilor nici măcar nu-şi dau seama că suntem în război. Dar în timp ce noi, goyimii, învăţăm în mod inconştient lecţia sinuciderii culturale şi politice, evreii sunt învăţaţi să le fie loiali celor de-un neam cu ei, iar pe noi să ne urască şi să nu ne acorde nici cea mai mică încredere.*** *[…] Desigur, există şi evrei care au deplâns ipocrizia adepţilor supremaţiei. Unii chiar şi-au riscat viaţa pentru a-i avertiza pe goyimi despre pericolul sionist. Printre asemenea oameni se numără Noam Chomsky, Benjamin Freedman şi Alfred Lilienthal, trei oameni de origine evreiască deveniţi* ***conştienţi că extremismul sionist îi poate duce la dezastru****. Mişcarea de pace din Israel conţine mulţi asemenea evrei. Unii evrei, deşi sunt totuşi dornici să-şi păstreze propriul genotip, caută*

[108] Ibidem, pp.196-209.

o politică de separare şi coexistenţă paşnică, nu absolutismul sionist. ***Îşi dau seama că spiritul supremaţiei evreieşti poate sfârşi prin a-i distruge.*** *[...]*

Cu siguranţă, hegemonia evreiască nu va putea aduce niciodată soluţionarea cinstită a conflictului. ***Numai după ce vom detrona puterea evreiască din propriile noastre naţiuni vom putea negocia cu ei, cu şanse de succes.*** *În acest punct al conflictului, deşi o conferinţă de pace etnică ar fi cea mai fericită soluţie pentru toate părţile implicate, istoria ne spune că e improbabil ca aceasta să aibă loc. Tiraniile nu se înclină decât în faţa unei puteri mai mari decât a lor. [...] Evreii au o putere enormă, o putere născută din talentul conjugat cu lipsa de scrupule. Ceea ce pe noi ne slăbeşte, pe ei îi fortifică. [...] Backman prezintă coeficienţi de inteligenţă verbală semnificativ superiori şi de inteligenţă a raţionamentelor vizio-spaţiale mult inferiori pentru evrei. În termenii inteligenţei, evreii le sunt superiori europenilor la nivelul aptitudinilor lor verbale. Sunt un popor isteţ şi iute la vorbă, versat în arta manipulării şi a medierii (buni în afaceri, diplomaţie ş.a.) [...]*

Aşa cum am arătat anterior, cei mai influenţi trei evrei din secolele al XIX-lea şi al XX -lea au fost ***Karl Marx****,* ***Sigmund Freud*** *şi* ***Franz Boas****. Toţi trei era oameni inteligenţi, dar fiecare a avut un efect catastrofic asupra societăţii europene. [...] Evreii s-au adaptat la vicisitudinile lumii din jur, în timp ce-şi conservau propriul genotip. Dar, în timp ce ei se adaptau, noi* cream. *Am creat şi tehnologie, şi artă. Am găsit mari frumuseţi şi în trup, şi în suflet. L-am îmbrăţişat şi pe Dumnezeu, şi Natura; ştiinţa şi religia. Am învăţat cum să punem în balanţă atât guvernarea, cât şi libertatea. [...]*

Setea de putere a evreilor îi împinge spre dominaţie, aşa cum au făcut de două mii de ani încoace. Strategia lor evolutivă a fost perfecţionată până în punctul în care noi, europenii, am ajuns să suferim pe scară globală efectele hegemoniei evreieşti. Suntem nevoiţi să le recunoaştem actuala putere politică şi socială, dar mai ştim şi că puterea lor a fost realizată cu preţul degradării civilizaţiei noastre. Eşecul de a răsturna această putere nu poate duce decât la dispariţia noastră definitivă, iar acest fapt îi conferă sarcinii noastre importanţa unei lupte pe viaţă şi pe moarte de cea mai mare întâietate pentru poporul nostru. [109]

[109] Ibidem, pp.237-240.

VIII. O ISTORIE SUMARĂ DESPRE «EVREI» ŞI DESPRE MASONERIA DIN ROMÂNIA

Pentru a înțelege mai bine unele aspecte referitoare la etnia evreiască în general, abordate şi în capitolul anterior, consider că ar fi necesară o prezentare fie ea şi sumară, a relațiilor acesteia cu alte popoare:

Jules Isac (evreu) pretinde că nu există nici o mărturie scrisă despre Patimile Mântuitorului în afară de cele ale evangheliştilor. Să auzim ce zice şi romanul Pillat, din Pont, martor important la evenimente: ,,Către Cezarul Tiberius, Împăratul Romei, [...] Blestemată să fie ziua aceea când am urmat lui Vallerius Flaceus la guvernarea Iudeii; pentru că de atunci viața mea a fost într-o continuă nelinişte şi întristare. [...] Eu n-am cetit niciodată în lucrările filozofilor ceva care să se compare cu maximele lui Iisus. [...] Prețuirea mea pentru înțelepciunea exprimării sale m-a făcut să-i acord toată libertatea Nazarineanului; fiindcă aveam puterea să-l arestez şi să-l exilez la Pontus. Dacă aş fi făcut aceea ar fi fost contrară justiției şi dreptății, ceea ce a caracterizat întotdeauna Guvernul Roman în afacerile lui cu oamenii. Acest om nu a fost nici răzvrătit şi nici nu îndemna la răzvrătire, de aceea i-am oferit protecția mea, ceea ce el probabil nu a ştiut. [...] «Voi Cărturari şi Farisei», le-a zis el lor, «voi sunteți o rasă de vipere, ***voi sunteți ca mormintele văruite; voi vă arătați buni înaintea oamenilor, dar voi aveți moartea în voi****». De multe ori a disprețuit pomana celor bogați şi mândri, spunându-le că obolul săracilor este mai prețios în fața lui Dumnezeu. Zilnic s-au făcut reclamații la Pretorium împotriva insolenței lui Iisus. [...] Văzând cum stau lucrurile, am cerut un lighean şi mi-am spălat mâinile în prezența acelei mulțimi gălăgioase, aceasta ca o dovadă că Iisus din Nazaret, după judecata mea, nu a făcut nimic pentru ca să merite moartea. Dar totul a fost în zadar, nemernicii aceia erau setoşi după viața lui. [...] Eu l-am trimis pe el (preotul care se temea că va fi furat trupul lui Iisus) la căpitanul gărzii regale (Malcus) să-i spună să ia soldați Evrei, de câți ar fi nevoie, să-i plaseze în jurul mormântului. [...] Ei (preoții) i-au cerut să spună mai târziu) că a fost cutremur de pământ şi că ei au dormit. I-au oferit bani ca să spună că discipolii au venit şi au furat pe Iisus; dar el nu a văzut pe discipoli şi nici nu a ştiut că trupul nu mai era acolo până ce i s-a spus. [...] Mie mi se pare că dacă teoria Evreiască ar fi adevărată, dacă aceste concluzii sunt corecte, pentru că sunt în acord cu viața acestui om, după cum a fost cunoscut şi adeverit atât de prieteni, cât şi de duşmani, elementele au fost în mâinile sale la fel cum e lutul în mâinile olarului. [...] Eu sunt aproape gata să spun, aşa cum a spus Manlius la cruce: «Într-adevăr, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu»...''* [110]

*

Iată ce spune istoria: dupǎ anul 73 d.I.H. romanii ce ocupau Iudeea devin creştini (dar nu creştini autentici, sau cel puțin la nivel de conducere - n.a.) şi îi ucid în masă pe evrei, ca pedeapsă că-l omorâseră pe Iisus prin mărturii false. Evreii au încercat să-l îmbuneze pe Cezar, aruncându-i în brațe pe frumoasa Berenice, dar ea nu i-a putut salva şi au fost nevoiți să-şi părăsească propria țară, fugind până la Marea Caspică. ***Evreii îşi fac acolo un stat autonom în pustiurile din Biro-Bidjan şi trăiesc liniştiți până se formează Statul Rus la 1100. Când ruşii şi-au întins stăpânirea până la Caspica, ei au fost absorbiți şi aşa au devenit cetățeni ruşi.*** *[...] Apropo de Biro-Bidjan: ,,După prăbuşirea regimului comunist din Uniunea Sovietică în 1991, noul stat Israel a cerut guvernului rus să-i vândă regiunea Biro-Bidjan, spre a face acolo o anexă a Israelului. Târguiala continuă''. [...]*

Pentru că evreii îi defăimau pe creştini, la 896 d.I.H., francezii îi atacă pe evrei şi îi forțează să se boteze creştini, sau să plece din țară. Evreii au refuzat şi, cum nu aveau unde să plece, s-au sinucis în masă. La 1215, Papa Grigore al IX-lea dă un edict, prin care îi obliga pe evrei a purta o

[110] Benjamin H. Freedman, *Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiți evreii de azi?)*, Ed. Samizdat, pp.109-138.

tichie galbenă, spre a fi deosebiți de creştini. În acelaşi an, Curtea din Paris ordonă ca Talmudul (alcătuit din 63 de volume) să fie ars în Piața publică şi evreii aruncați peste graniță, că-i defăimau pe creştini. În 1489, rabinul şef din Constantinopol le scrie evreilor din Franța: ,,Vă plângeți că vă amenință viața? ***Faceți-vă copiii doctori şi farmacişti. Ei vor face ca aceia să-şi piardă viața fără teamă de pedeapsă****''. […] La 1593, evreul Roderigo Lopez era doctorul Reginei I a Angliei. El a încercat s-o otrăvească pe Regină la ordinul Regelui Spaniei, dar a fost prins şi spânzurat.* [111]

*

În 1492, 400 de mii de evrei sunt expulzați din Spania. […] George Washington, care lupta împotriva englezilor spre a forma Statul American independent, spunea: ,,Evreii lucrează împotriva noastră mult mai eficient decât armatele inamice (înainte de a deveni el însuşi francmason). Petru cel Mare al Rusiei, a spus: ,,Prefer să văd în țara mea mahomedani decât evrei. Sunt excroci, pungaşi şi mincinoşi. Ei încearcă să mituiască pe oficialii mei spre a fi admişi în Rusia''. Iar Napoleon Bonaparte a spus în martie 1808: ,,Evreii sunt un popor capabil de cele mai oribile crime'' (referindu-se probabil la evreii implicați în Revoluția franceză din 1789 - n.a.). […] ,,La 5 aprilie 1710, evreii din oraşul Piatra Neamț au fost acuzați că au ucis un copil creştin, pentru a folosi sângele lui la prepararea azimei pascale. Cadavrul a fost găsit în curtea sinagogii.'' (acesta fiind doar unul din cazurile consemnate istoric - n.a.) […]

Începând cu anul 1811, rabinii decid să elimine din Talmud profanarea, defăimarea şi omorul ritual al creştinilor, iar evreii să se «emancipeze» […] declarându-se reformați şi conservatori. Apoi cu un aer că ar fi fost oameni civilizați de la Facerea Lumii, au şters cu buretele crimele comise împotriva «goimilor» timp de 1811 ani. […] Şi iată o altă probă din secolul al XX-lea. În anul 1952, doctorii evrei care îl tratau pe Stalin şi pe ştabii comunişti sunt prinşi că au omorât prin injecții cu otravă câțiva dintre veteranii bolşevici. Stalin ordonă arestarea lor. […] ,,Ei au recunoscut că C.I.A.-ul american îi plasase să-l lichideze pe Stalin şi pe ştabii comunişti, prin injecții cu otravă.'' Aşa au fost ucişi Beria şi Jdanov. […] Stalin, furios pe toți evreii din U.R.S.S., dă ordin să fie eliminați din posturi şi relocați în Siberia. Cum Stalin moare subit în 5 martie 1953, planul său de pedepsire a populației evreieşti n-a mai avut loc. […]

Rezultă că, nu numai Codreanu (Corneliu Zelea) îi considera pe evrei periculoşi (fără însă a-i decima), ci întreaga omenire creştină i-a detestat pentru urâțenia lor morală. Rezultă că toate conflictele din lume (mai importante) au fost provocate de evrei, pentru că ei au năvălit peste popoarele creştine, voind să fie admişi cu forța de cei pe care ei îi scuipau. Evreii din Biro-Bidjanul rusesc, au agravat acest conflict prin mentalitatea lor primitivă de a practica ***omorul ritual prescris de Talmud şi confirmat de Vechiul Testament****, de a înjunghia un animal pe scările templului. Şi cum ei îi considerau pe creştini nişte animale, încep să-i ucidă în numele religiei lor. […] Cei care îndrăznesc să amintească de ele, sunt cotați antisemiți, cuvânt inventat la 1887 de Lippe (un doctor evreu din Galiția pripăşit la Iaşi), cu scopul să facă un paravan evreilor, după care ei să pozeze în victimele…victimelor lor.* [112]

*

În legătură cu evreii pripăşiți în Estul Europei, ei erau considerați de toată lumea ca urmaşii lui Abraham. Dar din 1974, scriitorul Arthur Koestler le contestă originea semită, în cartea scrisă de el cu titlul: „Al Treisprezecelea Trib''. *Koestler susține că, după vaste cercetări a descoperit că: ,,Iudeii din Estul Europei sunt khazari şi japhestic ca origine şi nu semiți. Când tribul Sephardim s-a aşezat în Khazaria, iudeii s-au amestecat cu khazarii care au adoptat iudaismul la 740 A.D. şi aşa împărăția khazarilor a devenit împărăția iudeilor. ,,Aceşti iudei sunt mai aproape de huni, de uiguri şi*

---

[111] Joana Damaschin, *Pasiuni şi crime regale*, Ed. Junimea Română, Târgovişte, 1998, pp.166-167.
[112] Ibidem, pp.167-170.

mongoli, decât de sământa lui Abraham, Iacob şi Isac. În legătură cu omorul ritual, Koestler spune că, iudeii din Estul Europei ***omorau nu numai pentru izbăvirea de păcate, ci pe oricine îl considerau periculos pentru ei****. „Parte din ei erau adepții lui Falus şi în omorul ritual omorau pe oricine era prea inteligent, oferind viața victimei ca ofrandă dumnezeului lor'' (A. Koestler).*

Răspunsul logic ar fi: Koestler a scris cartea „Al Treisprezecelea Trib'', ca să inventeze o scuză ştiinţifică bazată pe antropologie, pentru ca evreii comunişti să nu fie acuzaţi de crimele comise asupra popoarelor creştine. Şi, totodată să-i prostească pe goimi, sugerându-le: «Nu evreii au făcut revoluţia bolşevică din 1917 omorând milioane de creştini, ci khazarii din Asia. Nu evreii comunişti au invadat România cu tancurile sovietice în 1944, ci uigurii au răsturnat monarhia, au instaurat regimul comunist şi au interzis religia creştină (în mare parte), arestând pe preoţi şi sigilând bisericile. [...] Aceşti barbari din Tribul 13 nu erau urmaşii lui Abraham, deci, nu aveţi motiv să fiţi antisemiţi!...» [113]

*

Evreii comunişti care luptau în Spania (anului 1936) nu luptau pentru a păstra puterea, ci pentru a se răzbuna pe clerici şi distruge tradiţia creştină şi asta confirmă „asasinarea în masă a 7000 de preoţi catolici, spânzuraţi de copaci'' (amintind de crimele abominabile asupra preoţilor ruşi, după anul 1917 - n.a.). Numai ***ura şi răzbunarea*** *pentru Edictul de la Alhambra, dat de preoţii catolici în 1492, i-a mânat pe evrei să lupte în războiul civil din Spania în anul 1936, fiindcă strămoşii lor, numiţi marranos, au fost expulzaţi din Spania de către preoţi (şi regalitate). Din această cauză, evreii au rătăcit mulţi ani prin Europa cu tribul numit Sephardim, fiindcă nu-i primea nici o ţară şi, asta ei n-au uitat nici după 444 de ani…O parte i-au primit românii şi îi numeau „maramoi, de la marranos''. [...]*

Pe timpul acela, America era cuibarul comuniştilor. Ei l-au ales Preşedinte pe Roosevelt în 1933. Ei au împins America să intre în război cu Germania şi au aliat-o cu Rusia. Ei au furat secretul bombei atomice şi l-au dat lui Stalin, ce a dus la 44 de ani de ocupaţie sovietică a 10 ţări din Europa (ca adevărată armă, pentru înţelegerile secrete la nivel înalt - n.a.). Aşa de bine erau infiltraţi comuniştii în aparatul statului american, că au fost descoperiţi abia în 1953. Când spionii sovietici Iulius şi Ethel Rosenberg au fost judecaţi şi condamnaţi la moarte de americani, ei au declarat în faţa instanţei: „Da, am dat secretul bombei atomice la sovietici, că ei meritau să-l aibă. Ei au dus tot greul războiului. Ei l-au înfrânt pe Hitler care a ucis 6 milioane din fraţii noştri evrei. Pentru asta, noi le-am fost recunoscători. Aşa am simţit atunci şi aşa simţim şi azi.'' Până şi „Tatăl bombei atomice'', evreul Robert Oppenheimer era agentul Moscovei. [...]

Orlov a încărcat într-un tren tezaurul Spaniei în valoare de 600 milioane de dolari aur şi l-a dus lui Stalin. Când acesta a văzut tezaurul, şi-a mângâiat mustaţa şi i-a zis: „o să-şi vadă spaniolii aurul..., când şi-or vedea ceafa...'' [...] Franco a devenit conducătorul Spaniei. El a impus o dictatură naţională şi a declarat: „Tragedia Spaniei este opera bancherilor evrei din Masoneria Internaţională, care au conceput invazia bolşevico-marxistă a Spaniei, prin dezastru şi crimă''. Un număr de 340 de mii de comunişti s-au refugiat la Moscova.[114]

*

Mişcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internaţional evreiesc ţinut la ***Basel*** *în* ***1897*** *(în Elveţia actuală, după refuzul germanilor de a găzdui întrunirea - n.a.). Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai B'rith („Fiii Alianţei'') cu sediul în S.U.A. (New York). Însuşi Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care – până la 1897 – încurajase, în special marea finanţă, socialismul şi sindicalismul. [...]*

*Acutizarea naţionalismului iudaic are însă, şi un revers: antisemitismul începe să capete proporţii, în primul rând în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S. Nilus publică o carte ce va face carieră: „****Protocoalele Înţelepţilor din Sion****''. Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret*

[113] Ibidem, pp.170-171.
[114] Ibidem, p.195.

conceput la Basel în 1897 pentru ca evreii să poată stăpâni lumea (adevăr care nu e departe de realitate, după cum s-a putut constata ulterior - n.a). [...]

Franc-Masoneria este o alianță universală de oameni (uniți mai mult decât printr-o religie, de ***legea tăcerii****! - n.a.). [...] ,,****Evreii****, atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație şi prin ştiința lor de a guverna,* ***au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparținând neamului lor se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni****.'' (din discursul lui Jean Bidegain în fața Marelui Orient al Franței, 1905) [...]* ***Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în tainițele lojilor.*** *[...]*

,,Franc-Masoneria este o asociație de societăți secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizației creştine ariene actuale şi înlocuirea ei cu o civilizație naturalistă atee, ***având ştiința şi rațiunea drept religie****, să stabilească dominațiunea universală a rasei semite. Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizații: una pe care o cunoaştem cu toții şi alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenți, până în ziua de azi.''(N. Casian)* [115]

*

Primul război mondial fusese câştigat de către armata germană în primii doi ani, arată el (Benjamin Freedman), în care armata franceză fusese complet incapacitată, iar Marea Britanie stătea izolată şi neputincioasă înconjurată de ape patrulate de submarine germane. Chiar în aceste condiții, Germania a oferit Marii Britanii condiții de pace extrem de avantajoase: încheierea păcii cu revenirea la situația dinainte de război. Guvernul britanic se gândea serios să le accepte, când în octombrie 1916, sioniştii din Londra, reprezentanți ai evreimii est-europene, au împiedicat închiderea păcii promițând Marii Britanii o victorie pe care le-o vor procura Statele Unite – care nu intraseră în primul război mondial şi nu erau în conflict cu nimeni – cu condiția ca Marea Britanie să le dăruiască sioniştilor patria palestinienilor, Palestina, la care nici Marea Britanie, nici evreii din Europa răsăriteană nu aveau nici un drept. În Statele Unite, zice Benjamin Freedman, evreii dețineau pe atunci (ca şi acum) presa de mare circulație; ei urau Rusia țaristă şi-i doreau înfrângerea, motiv pentru care bancherii de pe Wall Street ca Kuhn şi Loeb refuzau să finanțeze aliații Rusiei, Anglia şi Franța. [116]

*

Este un moment vital al luptei de supraviețuire, sau Creştinismul va capitula în fața adversarilor săi. Pentru credința creştină timpul în care trăim acum pare să fie ORA ZERO. După cum ați putut observa, nici o instituție în zilele noastre nu poate să supraviețuiască dacă structurile ei nu sunt bazate din capul locului pe Adevăr. Creştinismul a fost de la început ridicat de către fondatorii săi pe o foarte sănătoasă bază de Adevăr. Pentru ca să supraviețuiască el trebuie să rămână tot aşa. [...] El nu poate fi niciodată relativ. Nu pot fi grade de adevăr. Adevărul este sau nu este. Pe jumătate este ca şi a fi jumătate cinstit sau pe jumătate loial. [...] Când va sosi ziua ca creştinii din lumea liberă să nu-şi mai poată profesa credința, atunci creştinismul îşi va fi văzut sfârşitul. [...]

Faptul care produce cea mai multă confuzie în lumea creştină este repetarea continuă a afirmației că «Iisus a fost evreu». [...] Această greşită interpretare şi distorsiune a unui fapt istoric de necontestat este afirmată de către cler la toate ocaziile. [...] ***Iisus a fost recunoscut de către contemporani în timpul vieții sale ca «iudean» şi nu ca «evreu» (de altfel, cum să-L revendice azi evreii, când ei nu-L recunosc ca Fiu al lui Dumnezeu, îi urăsc pe creştini şi-l aşteaptă încă pe***

---

[115] Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, *Francmasoneria,* vol. I: O nouă viziune asupra istoriei lumii civilizate, Ed. Samizdat, pp.37-110.
[116] Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.7-8.

***Mesia?; I s-a mai sus Nazarinean, fiindcă a trăit în Nazaret** - n.a.) […] În ceea ce-l priveşte pe Ponţiu Pilat, oficial sau în particular, locuitorii Iudeii erau iudeeni şi nu aşa zişi evrei (Jews) şi după cum au început să-şi spună singuri din secolul al 18-lea încoace. […] Cuvântul ,,Jew'' (evreu) astăzi nu este în nici un caz considerat sinonim cu ,,Judean''(iudeu). […] **Când cuvântul „Jew'' a fost prima dată introdus în limba engleză în secolul al 18-lea, singura lui implicaţie, deducţie şi aluzie a fost cel de „Judean''. Totuşi, în cursul secolului al 18-lea, 19-lea şi al 20-lea un grup de presiune (pressure group) bine organizat şi abundent finanţat a creat un aşa zis al doilea înţeles, un înţeles secundar, o semnificaţie secundară a cuvântului „Jew'', nu are nici o relaţie cu înţelesul originar al cuvântului „Jew''. Este o greşită şi tendenţioasă prezentare. […] Nu există astăzi nici o persoană în întreaga lume care vorbeşte engleza care să-l considere pe „evreu''(Jew) ca pe un „iudeu''(Judean , în sensul literal al cuvântului).** [117]*

*

Acceptarea în general astăzi, aproape fără excepţie, al ,,înţelesului secundar'' al cuvântului ,,Jew'' este fabricat din patru teorii, care constau din afirmarea că un aşa-zis sau autoproclamat ,,Jew'' (evreu) este:

1. O persoană care astăzi practică religia aşa-zisă ,,Iudaică'' (Judaism).

2. O persoană care pretinde c-ar aparţine unui grup rasial asociat cu semiţii din antichitate (cele 10 triburi biblice).

3. O persoană care este descendentă directă a naţiunii antice care a trăit în Palestina în perioada istoriei biblice.

4. O persoană binecuvântată de Dumnezeu cu deosebite caracteristici culturale care au fost refuzate altor grupuri rasiale, religioase sau naţionale. Toate aceste patru calităţi desigur însumate într-una singură. *(all rolled into one)*

*Creştinii care nu mai pot fi amăgiţi cu aceste teorii false, îi suspectează pe preoţii care continuă să afirme până la saturaţie melodia lor favorită că ,,Iisus a fost evreu''. (Jesus was a Jew) Pentru mulţi dintre preoţi acest lucru tinde să devină o psihoză. Mulţi creştini îşi dau seama. […] În prezent credincioşii cer de la preoţii lor «să li se spună adevărul şi numai adevărul». A sosit timpul ca preoţii să le spună credincioşilor ceea ce ar fi trebuit să le spună de multă vreme. Dintre toate grupurile religioase din lume credincioşii par să fie cel mai puţin informaţi pe aceste teme. […] Nenumăraţi creştini inteligenţi nu vor să mai accepte fără să înfrunte afirmaţiile preoţilor lor că Iisus în timpul vieţii Sale ar fi fost membru al unui grup în Iudeea care a practicat cultul religios care azi este numit ,,Iudaism''. […] **Iisus nu putea suferi şi a denunţat cultul religios practicat în Iudeea în timpul vieţii Sale şi care este cunoscut şi practicat azi sub numele de „Fariseism''.** Preoţii creştini au învăţat acest lucru pe timpul cât au frecventat seminarele teologice, lucru pe care n-au încercat însă niciodată să-l lămurească credincioşilor.* [118]

*

*Eminentul rabin Louis Finkelstein, directorul Seminarului teologic Evreesc al Americii: ,,…Iudaismul…Fariseismul devine Talmudism, Talmudismul devine Rabinism medieval, şi Rabinismul medieval devine Rabinism modern. Dar de-a lungul acestor schimbări de nume…**spiritul vechi al Fariseismului a supravieţuit neschimbat**.'' […] Pentru a o distinge de Creştinism şi de Islam(ism), filozofii evrei au desemnat-o câteodată ca credinţa sau religia evreilor. A fost Flaviu Iosif cel care a scris, la cererea grecilor şi romanilor, care a folosit cuvântul Iudaism, pentru a înfrunta Helenismul. […] Evreii ei înşişi, care l-au detestat intens pe trădătorul Iosif, s-au abţinut de la a citi lucrările lui Iosif. De atunci, cuvântul Iudaism, creat de Iosif, a rămas necunoscut Evreilor. **A fost doar în timpurile relativ recente, când evreii au devenit familiari cu literatura creştină, că ei au început să numească religia lor Iudaism (când, de fapt, e vorba de mozaism sau cultul mozaic - n.a.).** […]*

[117] Ibidem, pp.16-31.
[118] Ibidem, pp.31-34.

Forma cultului religios cunoscut în Iudeea sub numele de Fariseism şi practicat în timpul lui Iisus a fost o practică religioasă bazată exclusiv pe Talmud. *[…]* ***Talmudul astăzi exercită virtual o dictatură totalitară asupra vieţii celor aşa-zişi sau auto-proclamaţi «evrei», indiferent dacă sunt conştienţi de asta sau nu.*** *Conducătorii lor spirituali nu fac nici un efort să ascundă controlul pe care-l exercită asupra vieţii lor aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei». Ei îşi extind autoritatea mult dincolo de limitele legitime ale domeniului spiritual. […] Rabinul Morris N. Kertzer a afirmat: ,,Talmudismul constă din 63 de cărţi care cuprind scrieri cu conţinut legal, etic şi istoric al rabinilor antici. Au fost editate în decurs de cinci secole după naşterea lui Iisus (dar el exista dinainte, aducându-i-se doar adăugiri - n.a.). Este un compendice de legi şi înţelepciune. Este* ***codul legal care formează baza legii religioase a Evreilor şi este manualul folosit pentru instruirea rabinilor****. […] «Aici, spun ei (rabinii evrei), este sursa de unde Iisus din Nazaret şi-a extras învăţăturile care I-au dat putinţa să revoluţioneze lumea şi problema devine de aceea foarte interesantă pentru fiecare creştin. Ce este Talmudul? Talmudul este forma scrisă a ceea ce pe timpul lui Iisus a fost numit tradiţia Bătrânilor.» […] De la naşterea lui Iisus şi până azi nu au fost înregistrate mai multe insulte, mai josnice şi mai vicioase batjocuri la adresa lui Iisus, a creştinilor şi a credinţei creştine din partea cuiva oriunde şi oricând decât le veţi găsi între copertele infamelor 63 de volume…''* [119]

*

,,…Evreii sunt oameni, creştinii nu sunt oameni… Creştinii sunt creaţi pentru a-i servi pe evrei… De creştini să-ţi fie milă la fel ca de porcii bolnavi…Un evreu este considerat bun în ciuda păcatelor ce le comite… Este permis să-i înşeli pe creştini… Evreii botezaţi trebuie omorâţi… Dacă un evreu omoară un creştin nu comite un păcat… Vărsare de sânge a necredincioşilor este ofrandă adusă lui Dumnezeu…'' […]

Rugăciunea Kol Nidre *extinde în avans pe un an de zile imunitatea în a observa termenele oricăror obligaţii angajate contractual sau ca jurăminte depuse, promisiuni făcute şi legăminte asumate, începând din ziua când s-a recitat Kol Nidre. În fiecare an această «licenţă» trebuie reînnoită prin participare într-o sinagogă de Ziua Răscumpărării la recitarea rugăciunii Kol Nidre (Toate legămintele) care te absolvă automat în avans de orice obligaţii pentru anul ce urmează. Sunteţi de acord cu asta?* [120]

*

,,Neîncetate cercetări au stabilit ca adevărat că aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» din Răsăritul Europei în nici o echipă din istoria lor nu pot fi consideraţi ca descendenţi lineari direcţi ai legendarelor «zece triburi» după «indicaţiile» Bibliei. […] Cum şi mai ales de ce a fost ţinută ascunsă cu atâta grijă de-a lungul atâtor secole originea Khazarilor şi a regatului lor? […] Acesta a fost ***unul dintre cele mai bine păzite secrete până recent****, când s-a dat o largă publicitate cercetărilor mele în acest domeniu.''(Benjamin Freedman)*

Înainte de secolul al X-lea, Regatul Khazar a fost deja redus de cuceriri ruseşti la o suprafaţă de aproximativ 800 000 mile pătrate. […] ***Khazarii nu au fost semiţi. Ei erau o naţiune asiatică mongoloidă. De către antropologii moderni sunt clasificaţi drept rasă fino-turcă. […] Khazarii când au invadat Europa erau o naţiune păgână. Cultul lor religios a fost un amestec de cult falic şi alte culturi idolatrice practicate în Asia de către păgâni.*** *[…]*

Forma josnică a exceselor sexuale la care s-au dedat khazarii ca formă a cultului lor religios a produs o degenerare morală pe care regele lor n-a mai putut-o suporta. […] După o sesiune istorică cu reprezentanţi ai celor trei religii monoteistice (din lumea civilizată), s-a decis împotriva Creştinismului şi împotriva Islamului şi a adoptat ceea ce pe acele timpuri se numea ***Talmudism*** *(explicaţia logică a alegerii făcute rezidă în afinitatea sau înrudirea dintre religia lor politeistă*

[119] Ibidem, pp.34-37.
[120] Ibidem, pp.57-76.

dinainte şi religia talmudică - n.a.), (talmudism) care astăzi este cunoscut şi practicat sub numele de «Iudaism». Acest eveniment este bine documentat în istorie. Regele Bulan şi cei 4000 de nobili feudali ai săi ***au fost repede convertiţi de rabini importaţi din Babilonia pentru acest eveniment****. […] După convertirea regelui Bulan numai un aşa-zis sau auto-proclamat «evreu» mai putea ocupa tronul Regatului Khazar, care a devenit astfel virtual o «teocraţie». Conducătorii religioşi erau şi administratori civili.* ***Conducătorii religioşi au impus populaţiei să înveţe Talmudul, care a devenit normă de viaţă pentru ei.*** *[…] Talmudul a furnizat legile religioase şi civile. […]*

De la cucerirea khazarilor de către ruşi şi a dispariţiei Regatului khazar, limba khazarilor este cunoscută sub numele de «Yiddish». Timp de şase secole aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» din Europa Răsăriteană s-au referit la ei înşişi în timp ce încă mai locuiau în ţinuturile lor de obârşie, ca naţionalitate «Yiddish». *[…] Există azi în New York, după cum bine ştiţi, iubite Dr. Goldstein, multe ziare în limba «Yiddish», teatre «Yiddish» şi multe alte organizaţii culturale. […]* ***«Yiddish»-ul este numele modern al limbii vorbite de khazari cu multe adaosuri de cuvinte germane, slavone şi baltice adoptate şi adaptate.*** *[…]* ***«Yiddish»-ul nu trebuie confundat cu «ebraica» numai pentru că amândouă folosesc acelaşi alfabet. Nu există nici un cuvânt yiddish în vechea ebraică, după cum nu există nici un cuvânt ebraic în yiddish.*** *[…] Aproximativ 90% din aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» ai lumii, care trăiesc în 48 de ţări diferite din lumea de azi (circa 200 de milioane) sunt sau emigranţi din Europa de răsărit, sau părinţii lor au emigrat de acolo. Yiddishul este limba comună a tuturor. […] Pentru ei este un limbaj «internaţional». […] Talmudismului, sau Iudaismului, cum este cunoscut azi Talmudismul, i-a fost dat cel mai mare stimulent din istoria sa prin convertirea khazarilor la Talmudism. Fără această convertire este îndoielnic că Talmudismul, sau Iudaismul cum este cunoscut azi, ar fi putut supravieţui.* [121]

*

Reverendul Oesterreicher nu lasă nici o piatră neîntoarsă pentru a-i convinge pe Catolici că ***«Iudeo-creştini» e o combinaţie de două cuvinte care teologic sunt sinonime****.* ***Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.*** *[…]* ***Cuvântul «anti-semitism» este un altul care ar trebui eliminat din vocabularul englez****.* ***Anti-semitismul serveşte azi unui singur scop, să-l păteze pe cineva.*** *Când aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» simt că unul se opune oricăruia din obiectivele lor, ei încearcă să-l descalifice, spunând că este «anti-semit» sau «anti-semitic»…pe toată gama de posibilităţi care le stau la dispoziţie. […]*

Când am fost în total dezacord cu ei pe tema Sionului şi a intenţiilor sale în Palestina, am devenit «anti-semitul Nr.1». […] Răsplata notorie pentru succesul lor, este că ***au reuşit să creeze numeroase şi efective «prostituate masculine» creştine care să facă «front» cu ei****. […] Crima - crimelor din întreaga istorie pe plan internaţional, acea ticăloşie de condamnat în care această naţiune a jucat rolul major, a fost comisă în Palestina, aproape în întregime ca un rezultat al interferenţei Statelor Unite în sprijinul exclusiv al organizaţiei mondiale sioniste care-şi are cartierul general în New York. […]*

Duminică de Duminică, an da an, au repetat din amvon, cu voce înaltă şi insistent, în urechile celor 150 de milioane de creştini care frecventează regulat Biserica, că ,,creştinii trebuie să accepte ca obligaţie a lor să sprijine conspiraţia sionistă ca să cucerească Palestina''. Bine, ,,am semănat vânt şi acum culegem furtună''. Cele 150 de milioane de creştini din Statele Unite au fost puternic presate de clerul creştin pentru a-şi da întregul suport programului sionist ca să poată să-i «repatrieze» pe aşa-zişii sau auto-proclamaţii «evrei» din Europa răsăriteană, care erau…descendenţii Khazarilor. […] Fără participarea activă a Statelor Unite sionismul nici nu ar fi încercat măcar să cucerească Palestina prin forţa armelor. […] Orice s-ar putea spune contrar de oricine, ***Catolicismul şi aşa-zisul Iudaism sunt la extremele opuse ale spectrului spiritual.*** *[…] Dacă*

[121] Joana Damaschin, op.cit., pp.57-65.

este să fie salvată credința creştină din ghearele inamicilor ei dedicați, toți ***trebuie să ne unim*** *pentru a forma un front al salvării.* ***Trebuie să ne unim eforturile, nu să le dispersăm.***[122]

*

Iată ce consemnează fondatorul ziarului „Dacia'', colonelul Ştefan Zăvoianu, erou în primul război mondial, într-o conferință cu titlul „Cum s-a desfăşurat infiltrarea evreilor în România'', ținută în octombrie 1936:

În momentul de față România are pe teritoriul ei circa 2.000.000 de evrei (oficial, în realitate mai mulți - n.a.). Nu este fără explicație faptul că peste 1.000.000 se găsesc în Moldova, Basarabia şi Bucovina. De asemenea, nu este fără explicație faptul că aproape 500.000 s-au adunat în capitala țării, Bucureşti. Evreii au început invadarea pământului românesc (colonizarea - n.a.) la jumătatea secolului XIX. Până atunci erau mici comunități răzlețe, care nu jenau pe românii autohtoni şi nu constituiau o problemă social-economică. ***Primii evrei au venit (la noi) în sec.XVI, aduşi de ocupația turcă pentru a fi perceptori şi a strânge birurile****. Când a ridicat steagul independenței naționale la 13 noiembrie 1595, Mihai Viteazul a executat numai în Bucureşti: 2000 turci şi 500 evrei aflați în slujba primilor.*

Ceea ce i-a determinat pe evrei să se colonizeze în spațiul dintre Carpați şi Dunăre a fost fondarea în 1859 a Statului Român Modern sub ocrotirea şi deci sub controlul marilor puteri din Occidentul Europei (şi alte motive, cum ar fi: resursele naturale neexploatate, oportunitatea unor afaceri extrem de profitabile etc. - n.a.). Până la jumătatea sec. XIX, pământul românesc a fost un fel de «țară a nimănui» între armatele ruse şi turceşti (teatru de război ideal pentru acestea - n.a.) şi de «pradă disputată» între imperialismul ruso-țarist şi imperialismul turco-otoman. Odată cu fondarea Statului Român Modern: s-a asigurat ordinea, a venit libertatea, a început siguranța şi s-a îngăduit stabilitatea.

Evreii au trecut granița şi au pătruns în teritoriu prin două locuri. Primul loc se află în Nord. *Al doilea loc a fost* Galați (oraş-port la Dunăre, unde se consemnează înființarea primei lojă masonice din România, pe la 1734 - n.a.). *La nord de Bucovina, Moldova şi Basarabia se găseşte* Galiția. *Această Galiție este clocitoarea şi puernița evreilor din întreaga Europă. Evreii din Galiția au coborât spre sud: pe potecile munților, în grupuri mici, fără paşapoarte, plătind vameşilor sau ascunzându-se de grăniceri şi timp de şase decenii în chip de fluviu continuu. A doua masă de evrei invadatori ne-au venit din porturile Mediteranei şi din Occidentul Europei. Au călătorit cu vapoarele, au debarcat la Galați, s-au prezentat ca reprezentanți ai căpitanului străin şi sub formă de comercianți s-au răspândit radial. [...] Aceasta este explicația faptului că mai mult de jumătate din evreii României sunt în Moldova, Bucovina şi Basarabia, unde monopolizează oraşele şi comerțul (în detrimentul populației autohtone - n.a.). [...] Nu ca efect al hazardului, ci în mod deliberat Bucureştiul a ajuns după 1918 ca 1/3 din populația sa să fie evrei şi 1/6 să fie maghiari.* [123]

*

Pentru sprijinitorii francmasoneriei, aceasta a contribuit, printre altele, la realizarea unui climat de toleranță şi libertate politică, la constituirea statelor naționale, la evitarea unor conflicte. Pentru adversarii francmasoneriei, aceasta a fost o forță în principal ocultă, prin care răul major s-a revărsat asupra lumii. Ea ar fi contribuit la izbucnirea revoluțiilor şi războaielor mondiale din ultimele secole, la împărțirea lumii în zone de influență, la vânzarea unei părți a Europei comunismului sovietic, chiar la fundamentarea şi biruința acestuia, la triumful nu al toleranței benefice, ci la încurajarea imoralității, pornografiei, homosexualității, în numele unei false lupte împotriva discriminării şi sprijinirii aşa-ziselor minorități, la tendințele anticreştine în numele democrației, în realitate a unui libertinaj criminal. *[...]*

---

[122] Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.80-87.

[123] Flor Strejnicu, *Mişcarea legionară şi evreii*, Ed. Imago. Sibiu, 1996, pp.20-21.

Astăzi, membrii francmasoneriei văzute pretind că ea este un fel de asociație nevinovată, care nu are nici nu fel de caracter sau țeluri politice, religioase, estetice, etc. Este greu, dacă nu imposibil de imaginat şi admis că miliardele de dolari din dosul acestor asociații sau loje, răspândite în toată lumea, nu urmăresc şi nu cer membrilor lor nimic politic, religios sau artistic. […] Dar toleranță față de ce şi de pe ce poziție? Toleranța ca atare, fără a lămuri în prealabil aceste elemente şi fără a avea o poziție față de ele, este o noțiune goală (ca şi cea de umanism… - n.a.) […] Nu ar fi de mirare ca această poziție, transparent afirmată, să ascundă, aşa cum mulți cred, un țel ocult, mergând până la dorința de dominație a lumii, de anihilare a credințelor religioase, îndeosebi a creştinismului, şi chiar, aşa cum unii o susțin, de satanizare a societății noastre. [124]

*

Singura justificare de neînlăturat, de fapt liantul şi forța pe care o au şi pe care o mărturisesc formal de la început societățile masonice, rămâne ***organizarea, în mijlocul unor societăți mai mari, de nuclee cu oameni ce se ajută reciproc, transferând criteriile de selecție şi promovare sociale*** *(ca şi în cazul sectelor religioase - n.a.). Aceasta este de fapt singura justificare posibilă, chiar dacă aceasta nu se recunoaşte deschis, pentru apartenența la francmasonerie, în condițiile în care se ia în serios afirmația că ea a renunțat la orice țeluri politice, religioase etc.* ***Analizăm deci imoralitatea apartenenței la francmasonerie, în condițiile în care dăm crezare afirmației că ea nu mai are țeluri religioase sau politice (doar oportuniste). Dacă aceste țeluri există totuşi, bine mascate, aceasta nu ar face decât să agraveze caracterul imoral şi dăunător al apartenenței la francmasonerie.*** *[…]*

O asociație cum ar fi cea a francmasoneriei, care nu are nici un alt scop decât cel al întrajutorării reciproce a membrilor săi, prin eludarea sau în orice caz, transgresarea criteriilor transparente de promovare în societate, este evident imorală. *[…]* ***Prin urmare, pentru un creştin nici nu se pune problema justificării participării la francmasonerie, dar chiar pentru un necreştin situația este inacceptabilă moral.*** *În general, cei care intră astăzi în francmasonerie sunt intelectuali şi, din păcate, aceştia au în general o mare capacitate ca, atunci când interesele lor o cer, să-şi justifice poziția. […] Pentru ca acest sentiment al penibilului să mijească în conştiința celor cărora le-a mai rămas o urmă de bun-simț şi sunt membri ai francmasoneriei, am scris, poate cu naivitate şi în zadar, aceste rânduri.* [125]

[124] Pr. Matei Boilă, în articolul „ Imoralitatea apartenenței la Francmasonerie'', publicat în rev. Puncte cardinale, Nr.8/176 August, 2005, p.16.
[125] Ibidem.

IX. DIN NOU COBAI PENTRU EXPERIMENTE SIONISTE ŞI IMPERIALISTE ?

Cunoaştem astăzi faptul că istoria lumii a fost scrisă adeseori prin fapte sângeroase şi condamnabile. Protagonişti au fost şi țin să fie în continuare masonii. Despre ei se va vorbi în continuare:

Cu alte cuvinte, prin anumite elemente specifice lumii exterioare (îmbrăcăminte, automobil, televizor, avere, prestigiu, putere…) se creează dependența omului de acea lume exterioară, fixația lui asupra acesteia, abătându-i-se astfel atenția de la lucrurile cu adevărat importante în viața terestră. […] Pentru că întreg imperiul Iluminaților este construit pe ideea de a putea «vinde» oamenilor lucruri despre care aceştia să creadă că le sunt neapărat necesare (crearea cererii produselor de larg consum) […] ***Bunurile pământeşti nu au nici o valoare, pentru că nu pot fi luate cu sine după moarte. Cel care a înțeles acest lucru, nu poate fi cumpărat.*** *[…] Nu există Stânga şi Dreapta (în politică), ci numai cei care au instalat şi plătit ambele părți, şi care o vor face în continuare.*

Înainte de a-şi introduce ordinea «lor», Iluminații trebuie să creeze mai întâi haosul. Pentru a crea însă haos în lume, trebuie mai întâi să creeze haos în capetele oamenilor. *Jocul Iluminaților e să concentreze înspre EXTERIOR căutările oamenilor de sine, de Dumnezeu, de adevăr, de cunoaştere şi înțelegere, de dragoste şi siguranță: noroc din întâmplare, libertate prin bani şi călătorii, dragoste prin sex, putere prin avere şi bogăție, Dumnezeu într-o carte […] Iluminații îl distrug pe om de la intuiția sa, de la mica voce stinsă pe care o are fiecare în interiorul său (conştiința) şi care spune dinainte dacă un lucru «îmbogățeşte» sau nu pe cineva.* [126]

*

În mod firesc această conştientizare ar trebui să fie opera presei şi a televiziunii, a mass-media din România care, în principiu, în orice societate normală, reprezintă conştiința de sine a unei societăți! Din nefericire, mass-media din România este aproape în totalitate aservită unor interese străine, se află sub ascultarea unor directive, a unor indicații, a unor liste alcătuite pentru a promova anumite persoane, idei, cuvinte chiar, sau pentru a le interzice, a le face uitate, pentru a le scoate din circulație, din conştiința publică.

Globalizarea, ca fenomen „inevitabil'', s-a produs deja în mai multe domenii, îndeosebi malefice, degradante, cum ar fi traficul de droguri şi de ființe umane. S-a globalizat cel mai mult sistemul financiar, bancar, punând un veritabil jug pe întreaga planetă şi producând o răsturnare a valorilor contrară tuturor religiilor lumii. Obsesia vițelului de aur s-a globalizat şi a îmbolnăvit sufletul omului ca un cancer al minții, al sensibilității noastre. *La fel se extinde la scară mondială sistemul politic democratic (cu forța adesea) şi statul de drept, formule (care se dovedesc de fapt) mincinoase, înşelătoare, care maschează cu subtilitate şi cinism* ***dictatura oligarhiei financiare transnaționale şi a serviciilor secrete de informații****.* [127]

*

Căutarea profitului practic, material şi social, în orice împrejurare a vieții, chiar şi în alegerea Dumnezeului la care să te închini, va deveni o trăsătură de caracter şi de mentalitate pentru foarte mulți evrei. ***Termenul*** **Holocash,** ***din ce în ce mai cunoscut şi mai folosit, prin răspândirea sa planetară dă expresie conştiinței publice mondiale cu privire la comportamentul atât de imoral al acelor evrei care au transformat moştenirea spirituală a Holocaustului într-o afacere extrem de profitabilă pentru câteva firme de avocați şi pentru câteva fundații deloc «nonlucrative». Adică au transformat suferința unor evrei în câştig fabulos al altor evrei! Este şi cazul comisiei prezidate de***

---

[126] Jan van Helsing, *Cine conduce lumea,* Cartea a 2-a, Ed. Samizdat, 1998, pp.99-400.
[127] Ion Coja, *Protocoalele Kogaionului,* Ed. Țara Noastră, Bucureşti, 2004, pp.126-127.

mult-contestatul chiar şi de către evrei Elie Wiesel, comisie care şi-a propus să evalueze, în miliarde de dolari, suferinţele evreilor din România, îndeosebi a evreilor care, câteva sute de mii (?), au fost omorâţi de români în Transnistria.(?) Sumele în discuţie oscilează între 10 (zece) şi 50 (cincizeci) de miliarde de dolari! *Adică între 25 000 şi 125 000 de dolari pentru fiecare suflet de evreu dintre cei 400 000 trecuţi în «palmaresul» românilor. Autorii holocauşti cât de cât mai puţin necinstiţi, oareşicât oneşti, îi reproşează lui Ion Antonescu şi implicit românilor condiţiile precare în care au fost obligaţi să trăiască evreii din Basarabia şi Bucovina în Transnistria, în primele luni după deportare, când, din pricina lipsei medicamentelor şi a unor condiţii normale de igienă, zeci de mii de evrei s-au îmbolnăvit de tifos şi nu puţini dintre ei au murit…*

Este singura acuzaţie care ar merita să fie examinată, având oarecari temeiuri. Din păcate pentru cei care ne acuză, documente până nu demult ascunse cu grijă dovedesc că în foarte multe cazuri epidemia de tifos a făcut ravagii chiar şi acolo unde condiţiile de igienă şi medicamentele nu se poate spune că au lipsit: printre militarii şi civilii germani. Şi aceasta pentru că în timpul celui de-al doilea Război Mondial, de cele mai multe ori îmbolnăvirea cu tifos a fost provocată de mâna criminală a unor agenţi ai Puterilor Aliate. […] ***Simplu spus, Ion Antonescu a fost anti-semit (deşi evreii nu sunt semiţi, nu sunt urmaşii direcţi ai triburilor biblice - n.a.), dar numai faţă de evreii comunişti, bolşevizaţi, agenţi ai intereselor antiromâneşti şi ai politicii criminale a URSS, a Cominternului. Mareşalul, adresându-se prietenului său, arhitectul evreu H. Clejan (şi altora), recunoştea că aceşti evrei trădători de ţară «vor fi loviţi fără milă şi aruncaţi dincolo de hotarele ţării».***[127]/[128]

*

Pe întreg teritoriul Basarabiei, Nordului Bucovinei şi ţinutului Herţa, în perioada 28 iunie – 2 iulie 1940, bande înarmate de evrei au trecut la asasinarea civililor şi militarilor fără excepţie (de unde aveau armele?; nu de la comuniştii ruşi, interesaţi de propagarea revoluţiei bolşevice mondiale? - n.a.), ştiind că armata română avea la dispoziţie ordin să nu riposteze. În total au fost asasinaţi, dezarmaţi, dezonoraţi peste 32 000 de ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi români, care apoi au fost predaţi autorităţilor ruse care i-au lichidat. La un bilanţ făcut pe data de 6 iulie 1940 de către autorităţile române a reieşit că au fost asasinaţi 4 324 de civili, ca : preoţi, învăţători, jandarmi, comisari, agenţi fiscali, muncitori şi ţărani – asasinaţi d elementul evreiesc din teritoriile ocupate de sovietici. Totodată, bande de evrei înarmaţi au jefuit în sate, târguri şi oraşe pe toţi cei pe care îi ştiau că deţin obiecte de valoare. Din scurta relatare prezentată reiese clar cine a ridicat primul sabia, împotriva poporului român. […] Până la sfârşitul ostilităţilor, un număr de 170 000 de cetăţeni români au fost asasinaţi, deportaţi, exilaţi din teritoriile ocupate de sovietici, şi cu contribuţia evreilor din ţară şi din URSS. […] ***Asasinarea celor 4 [Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu şi Constantin (Piki) Vasiliu – care cunoscuseră unul din cei 7 înţelepţi ai Sionului – Haham, lucru interzis la evrei], abdicarea Regelui Mihai I, soarta României la Yalta au fost dirijate de sionişti.*** [129]

*

La 1881 (conform ipotezei lui Gheorghe Mateevici) Theodore Hertzl înfiinţează la Odessa organizaţia mondială a francmasoneriei (sioniste). […] Singurul, Stalin, simte primejdia şi, ca un bun cunoscător al regulilor francmasonice şi sioniste, face pact cu diavolul hitlerist. Peregrinările prin lume după 1906 au fost de mare ajutor pentru el. La Londra devine francmason, sionismul îl cunoaşte din Rusia căci aici Stalin ştia foarte bine că toţi evreii care deţineau puterea financiară, economică şi politică erau francmasoni şi sionişti. Restul de susţinători ai evreimii erau manipulaţi prin lojile masonice sau prin diverse organizaţii secrete şi oculte, ca, de exemplu, Ku Klux Klan în America. Lupta K.K.K. împotriva negrilor a fost dirijată din umbră de evreii care vedeau în negri un pericol

[128] Ibidem, pp.107-112.
[129] Ibidem, pp.158-162.

enorm, fiindcă se adaptau uşor condiţiilor de viaţă şi ajungeau rapid în vârful piramidei sociale. ***Toată lupta dintre albi şi negri este falsă şi creată de sionişti, pentru a putea domina America, pe care în prezent o conduc. Sectele religioase, rupte din sânul bisericii creştine, ajunse la un număr impresionant, sunt tot opera sionismului mondial****.*

Sioniştii lucrează în două feluri: pe faţă, prin Congresul Mondial Evreiesc, Joint sau subteran, pentru a putea pune mâna pe puterea mondială. *Cei două sute de milioane de evrei şi-au pus în gând ca cel târziu în anul 2005 – 2010 să pună mâna pe puterea mondială, manipulând pe neevreii conducători din toate ţările lumii, indiferent de rasă şi religie, care s-au vândut sionismului din prostie sau cu bună ştiinţă. […] Au fost sacrificaţi evreii de «mâna a II-a», în sensul de a cădea victime neevreilor, pentru a putea demonstra că numai ei au suferit nedreptăţi. […]* ***Comunismul a fost creat de evrei (cei sionişti) pentru a grăbi stăpânirea mondială şi manipulat în vederea distrugerii oamenilor deştepţi, a religiilor şi a proprietăţii particulare (pentru a-i sărăci pe toţi).*** [130]

*

Sistemele comuniste de colectivizare au fost create după modelul kibuţurilor, înfiinţate înainte de primul război mondial în Palestina. […] Numai că kibuţurile aveau faţă umană pentru evrei, colectivele comuniste având scop îndobitocirea oamenilor până la a deveni roboţi. În kibuţuri se practica religia mozaică şi preceptele Talmudului, în colectivele comuniste nu numai proprietatea era desfiinţată, dar şi religia, ateismul fiind singura formă acceptată de conducătorii comunişti. […] Nimic nu mişcă în lume fără ştiinţa lor. ***Acolo (în loja masonică B'nai B'rith…) s-a hotărât ca o bună parte din evreii din Europa, în general Eskenazi, să fie sacrificaţi pentru gloria sinismului mondial.*** *[…] Să nu uităm că preşedintele Roosevelt, adept al sionismului mondial, l-a întrebat pe Stalin ce crede despre sionism. Acesta i-a răspuns că este bun în teorie, dar nu în practică. Stalin şi-a dat seama a doua oară în viaţă că evreii (sionişti) sunt un pericol pentru omenire, ca şi hitleriştii. […] Cele scrise în Talmud, că poporul evreu este popor ales, iar restul de goimi sunt animale, se realizează sub ochii noştri. […] Sionismul, ajuns la putere, va distruge întreg globul. Popoarele şi religiile ar trebui să se unească împotriva celor care practică Talmudul.* [131]

*

Subliniem de la început că reclamanţii («partea evreiască»), nici până astăzi nu au putut prezenta o listă cu numele victimelor „Holocaustului din România'', aceasta în condiţiile în care toată arhiva comunităţii evreieşti din România acelor ani a fost transportată în Israel şi este inaccesibilă pentru istorici, inclusiv pentru istoricii evrei cinstiţi. Nu putem, în momentul de faţă, decât să tragem o singură concluzie: actele şi documentele din arhiva Comunităţii Evreieşti din România contrazic teza Holocaustului şi contravin pretenţiilor materiale formulate de anumite cercuri evreieşti, motiv pentru care accesul la această arhivă este practic interzis. […] Este o mare nedreptate, propriu-zis o abjecţie, să acuzi pe cineva de crima cea mai odioasă şi totodată să ascunzi cu bună ştiinţă probele nevinovăţiei celui acuzat. […] Deşi nu s-a găsit după război nici o groapă comună cu cadavre de evrei ucişi de români şi nici vreo instalaţie menită să facă dispărute cele patru sute de mii de cadavre, istoricii holocaustizanţi nu catadixesc să explice de ce nu se găseşte nici o urmă materială a hecatombei umane. […]

Conform normelor juridice, cei ce pretind daune trebuie să producă dovada săvârşirii faptelor incriminate. Fără certificate de deces, fără cadavrele celor ucişi şi fără a se şti măcar numele victimelor şi al asasinilor nimeni nu poate lua în serios pretenţiile evreieşti la despăgubiri! […] Menţionăm că în Basarabia şi Bucovina au fost totuşi găsite gropi comune, cu oameni ucişi în perioada 1940-1944. Numai că victimele erau români, victime ale căror asasinate în masă comise, o parte din ele, de concetăţeni evrei! Când evreii au fost într-adevăr victime, ale ocupanţilor unguri, hortyşti, în Nord-Vestul Transilvaniei, la Sărmaş şi alte localităţi, cadavrele lor au fost găsite şi

[130] Ibidem, pp.155-156.
[131] Ibidem, pp.155-159.

identificate, la fel şi asasinii! […] ***Din păcate, avem motive să credem că această teză falsă, mincinoasă, a participării românilor la Holocaustul antievreiesc, urmăreşte deopotrivă să facă posibilă revenirea în România a unor importante contingente evreieşti. Evrei pe care societatea românească să-i accepte fără nici o rezervă, cu sentimentul de căinţă pentru faptele părinţilor noştri, cu sentimentul că evreii, prin suferinţele îndurate de la români (?), şi-au dobândit drept de cetate pe pământul românesc!*** *[…]* ***Este important de subliniat şi faptul că teza holocaustului din România este de dată recentă, despre un asemenea genocid nu s-a spus nimic nici la Nürnberg, nici la Conferinţa pentru pace de la Paris, 1947.*** *Dimpotrivă, avem din anii de după război nenumărate mărturii evreieşti, ale celor mai importanţi lideri evrei, precum şi ale unor oameni de rând, prin care este consemnată excepţia pe care Antonescu şi România au constituit-o în anii războiului, ai ocupaţiei germane, în ceea ce priveşte tratamentul aplicat evreilor. Abia după 1990 teza unui holocaust anti-evreiesc produs în România a fost intens mediatizată şi însuşită de oficialii evrei.* [132]

*

Dar ce poate fi mai semnificativ decât faptul că toţi trei liderii şi artizanii «Revoluţiei furate» din Decembrie 1989 sunt evrei (Petre Roman şi Silviu Brucan) sau au ascendenţi evrei apropiaţi (Ion Iliescu) *[…]* ***Românii nu au voie să cunoască originea etnică a celor care îi conduc, şi nici a celor care, prin privatizarea frauduloasă şi Israelului, semnată în 1994 (în timpul lui Iliescu - n.a.), prin care România este de după 1990, au devenit stăpânii avuţiei naţionale.*** *[…]* ***Există deja o înţelegere între guvernele României gata să ofere găzduire unui număr de 300 000 de refugiaţi evrei din Israel.*** *Cunoscute fiind ameninţările şi primejdiile cu care se confruntă statul Israel, este de înţeles că autorităţile israeliene îşi iau asemenea măsuri de prevedere.[…]*

Aceste pretenţii (evreieşti), pe cât de arbitrare pe atât de imorale, au de-acum, din păcate, şi sprijinul autorităţilor evreieşti, al Israelului, ceea ce pune România într-o situaţie deopotrivă absurdă şi primejdioasă. ***Ştiind fiind dificultăţile economice în care se zbate România, este evident că românii nu-şi vor putea plăti aceste «datorii» faţă de evrei, situaţie pentru care Israelul va avea toată înţelegerea, drept pentru care s-a şi declarat dispus să renunţe la plata în*** **cash** ***şi să accepte echivalentul în proprietăţi imobiliare, terenuri mai ales, cât mai întinse, inclusiv câteva staţiuni balneare, precum Vatra Dornei, Slănic Moldova, Moeciu ş.a.*** [133]

*

O bună parte din umanitate trăieşte dramatic epoca de maximă virulenţă a imperialismului evreiesc, al cărui scop este instaurarea Republicii Universale sub conducerea plutocraţiei iudaice. *Cu un program istoric perfect etapizat, folosind o varietate largă de mijloace şi metode de la cele psihologice la cele economice, iudaismul a reuşit să stăpânească şi să folosească, în vederea scopului propus, trei state occidentale:* ***Franţa, Anglia şi Statele Unite****, care* ***s-au transformat în portdrapelul desfiinţării statelor naţionale şi al federalizării lor în vederea realizării voinţei conducerii supreme a iudaismului mondial****. […]*

Informez cititorul român asupra a două aspecte-cheie ale înţelegerii contemporaneităţii:

1.a. Un inginer american, Fred Leuchter, specialist în sistemul de execuţii capitale în Statele Unite, unde democraţia nu exclude excluderea radicală a criminalităţii – cel care a conceput camerele de execuţie prin gazare cu acid cianhidric, a făcut o cercetare amănunţită a lagărelor de la Auschwitz, Birkenau şi Majdanek. Raportul lui absolut ştiinţific întins pe 193 de pagini, cu analize de laborator, infirmă existenţa urmelor semnificative de cianură.

b. Un şef al rexismului belgian şi comandant al voluntarilor belgieni pe frontul antisovietic, care a luptat în Divizia 28 Waffen S.S. «Walonia», Léon Degrelle pune pe două coloane crimele oribile, adevăratul genocid făcut de bombardamentele anglo-americane, de explozia celor două bombe atomice la Hiroşima şi Nagasaki, asasinatele în masă de la Hamburg şi Dresda, cu adevărul

---

[132] Ibidem, pp. 10-43.
[133] Ibidem, pp.41-121.

de la Auschwitz, unde propaganda sionistă, spre a estorca Germania învinsă de sume fabuloase, a impus opiniei publice cifra de 6 milioane de evrei asasinați, demonstrează raportând suprafața aşa-ziselor camere de gazare la numărul de «gazați» zilnic, că ***totul este o minciună odioasă spre a face din evrei martirii secolului (şi nu numai - n.a.), spre a le asigura privilegii şi a ucide din faşă orice protest împotriva înstăpânirii lor pe plan mondial.***

c. Apariția şcolii istorice revizioniste este bomba atomică pe care istoricii conştienți au aruncat-o asupra uriaşei construcții propagandistice a meşterilor Alianței Universale Israelite. Demonstrând că la Auschwitz şi în celelalte lagăre nu s-a produs genocid prin gazare ***se pune problema revizuirii procesului de la Nürnberg****. Această revizuire impune revizuirea procesului făcut Germaniei celui de al II-lea Reich. Asta înseamnă punerea în discuție a «tributului» plătit de Germania postbelică Israelului şi Organizațiilor mondiale evreieşti de la pensii la subvenții de toate felurile.* [134]

*

2. În România, după 50 de ani de la sfârşitul celui de al doilea război mondial, ca o manevră de punere în mişcare a rezervelor, cercurile sioniste internaționale coordonându-l pe mai sus amintitul rabin (Moses Rosen) au organizat un circ internațional cu scopul de a acuza Armata şi poporul român de genocid împotriva evreilor. Circ la care înalte oficialități absolut iresponsabile, iudaice sau iudaizate au participat, dându-i un oarecare gir oficial. ***Manevra din România este declanşată de sionism spre a câştiga în Est ceea ce se pierde în Vest din pricina punerii în discuție a aşa zisului holocaust împotriva evreimii. Condițiile puse României spre a fi «iertată» de crimele închipuite sunt mortale. Prezența preşedintelui statului (Ion Iliescu) la muzeul holocaustului de la New York a fost una din greşelile capitale ale acestuia.***

Revizuirea procesului Mareşalului Antonescu a stârnit un cor de proteste din partea sionismului internațional, care dictează la ONU, în Consiliul de Securitate, la NATO, în Consiliul Europei şi mai ales la Banca Mondială şi la Fondul Monetar Internațional. De aici penibilul efort al preşedintelui statului de a înăbuşi orice acțiune de restituire a adevărului în legătură cu Mareşalul. Revizuire care ar crea un precedent pentru revizuirea procesului aşa zişilor criminali de război români, dar şi germani, condamnați la Nürnberg. *[...] Cartea de față încearcă să răspundă acestor probleme cardinale printr-un punct de vedere, dând în acelaşi timp un disperat semnal de alarmă menit să trezească opinia publică din apatia politică, morală şi socială în care a aruncat-o deliberat* ***războiul psihologic şi economic dus de ocultă împotriva noastră****. Măcar în ceasul al unsprezecelea:* ***TREZIȚI-VĂ, ROMÂNI!*** [135]

*

Rabinul Z. P. Chajes din Viena, membru al lojei masonice Massadok afiliată ordinului B'nai B'rith definea astfel imperialismul iudaic în Almanahul național iudeu pentru anul 5682: ,,Imperialismul iudaic, singurul care nu oprimă, ci eliberează; imperialismul iudaic care-şi are expresiunea cea mai înaltă în aceste cuvinte din Biblie: Va veni vremea, va trebui să vină vremea când ideile noastre vor umple întreg pământul…***Imperialismul nostru este singurul care poate sfida fără teamă secolele, singurul care nu se teme de retragere, care fără a se rătăci şi invincibil îşi urmează drumul spre țintă cu un pas lent, dar hotărât.''(!?)*** *[...]*

Theodor Herzl – *Un stat evreiesc* – pag. 5. 23: *,,Noi suntem un popor…Când noi slăbim, noi devenim un proletariat revoluționar, slujbaşi subordonați ai unui partid revoluționar; când noi ne întâlnim se întăreşte în acelaşi timp şi teribila noastră putere a banului.''[...]* John Clayton în The Chicago Tribune: *,,Troțki conduce pe radicalii jidovi spre stăpânirea lumii.* ***Bolşevismul este numai un instrument pentru acest plan.****''[...]*

[134] Radu Theodoru, *România ca o pradă*, Ed. Lucman, Bucureşti, 2005, pp.5-8.
[135] Ibidem, pp.8-9.

Talmud, rugăciunea de dimineață: *O, Doamne, dezrădăcinează, surpă, dărâmă şi nimiceşte pe toți neevreii. […]* Zenov : *Lumea s-a creat numai pentru iudei. […]* Rabbi Salman: *Celui mai blând dintre şerpi scoate-i ochii. Pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l. […]* Abarbanel Ad. Isaia V: *Numai iudeii înseamnă ceva în lumea asta, ei sunt asemănători cu grâul, goii sunt pleava. […]* Schaftal Horviz: *Sufletul fiecărui iudeu în parte are valoare mai mare înaintea lui Dumnezeu decât sufletul unui întreg popor (creştin).*

Oricât de sumară analiză a textelor de mai sus, atât aparținând epocii arhaice, cât şi epocii moderne, demonstrează că doctrina religioasă a evreilor este una de un rasism feroce. Afirmă superioritatea rasială a poporului ales de Dumnezeu, în virtutea căreia evreii au dreptul şi datoria să stăpânească lumea. [136]

*

Iată acum o sinteză a ideilor cu valoare axiologică şi normativă conținute în PROTOCOALE, […] complex pe care autorul îl numeşte ***RĂZBOIUL PSIHOLOGIC*** **al sionismului împotriva popoarelor lumii**: *Gloata este oarbă. Războaiele declanşate din rațiuni economice constituie fundamentul supremației evreieşti. […]* ***Rolul important al agenților franc-masoneriei în dezagregarea statelor şi a instituțiilor lor fundamentale.*** *Rolul speculei. Cultul aurului. Cum să iei în mâini opinia publică. […]* ***Importanța creării de antisemitism pentru consolidarea sionismului.*** *[…] Lovitura de stat într-o singură zi. Universitățile făcute inofensive politic.* ***Reducerea şi anularea influenței preoților creştini.*** *Organizarea poliției şi a spionajului după modelul evreiesc. […]*

Sionismul duce un război psihologic implacabil împotriva restului umanității şi anarhia, dezinformarea, calomnia, destabilizarea, zvonul, negarea valorilor naționale sau universale, fac parte din arsenalul lui curent. […] Nici un concept moral, național, istoric, filosofic, ştiințific în jurul căruia se coagulează un grup social, care dimensionează şi structurează o societate n-a scăpat de războiul psihologic, de imperialismul sionist pentru a-l anula teoretic şi a sorti societatea respectivă la destrămare din interior pentru a putea fi manipulată şi aservită. Fiecare om politic (în general - n.a.) are un consilier evreu… [137]

*

Dacă exilarhii există, înseamnă că noblețea iudaică a păstrat peste secole Sanhedrinul, consiliul superior iudeu, compus din 71 de membri numiți de principe, nu aleşi de popor, stăpânind cu autoritate de necontestat. […] Iată că Napoleon Bonaparte reînvie Sanhedrinul desființat formal prin anii 70 d.H. şi anume: spre a rezolva probleme ale chestiunii israelite din Franța acelui timp, s-a convocat o Adunare a Notabililor evrei. De fapt notabilii evrei au convocat Sanhedrinul la Paris în ziua de 9 februarie 1807, ştiind că ***revoluția franceză a fost opera evreimii francmasonice*** *şi că, indirect, Napoleon a ajuns împărat speculând haosul postrevoluționar. Iată că o forță* națională, *Napoleon, este obligat să trateze cu o forță* supranațională, *Sanhedrinul evreiesc de la 1807, care declară că este identic cu vechiul Sanhedrin, fiind: o adunare legală investită cu puterea de a întocmi ordonanțe în scop de a perpetua fericirea Israelului. […] De la acest Sanhedrin derivă Congresele Mondiale evreieşti care stabilesc obiectivele, strategiile şi mijloacele politicii suprastatului bancar-financiar-evreiesc. […]*

Asistăm la edificarea Mijloacelor şi Instrumentelor prin care Sanhedrinul suprastatal îşi construieşte suprastatul. În plan vizibil acestea sunt: Masoneria, Liga Națiunilor, ONU, Consiliul de Securitate, NATO, Consiliul Europei, Banca Mondială şi Fondul Monetar Internațional, având în subordine, directă sau indirectă, sute de ligi umanitariste, filosofice, asociații, organizații mondiale pentru drepturile omului, partide suprastatale, organizații ale tineretului ca cercetăşia sau

[136] Ibidem, pp.12-14.
[137] Ibidem, pp.18-19.

ca ale homosexualilor şi lesbienelor, culte aberante, menite să spargă unitatea religioasă, organizaţii filantropice. [138]

*

În viziunea autorului s-au localizat trei centre de putere sioniste suprastatale: două în Europa: Franţa şi Rusia Sovietică la începutul secolului, împingând vectori kominternişti până în Extremul Orient: Coreea, China şi Vietnam, unde s-a dat o luptă mortală între kominternism şi doctrinele comuniste naţionale şi, al treilea centru, cel mai puternic şi cu o istorie ascendentă, în Statele Unite ale Americii. […] ***În Europa, drumul sionismului pentru cucerirea puterii suprastatale şi a hegemoniei politice este un drum sângeros, plin de crime politice, războaie locale, revoluţii făcute în paguba revoltaţilor, culminând cu cele două războaie mondiale, care au aservit o bună parte din ţările continentului finanţei internaţionale iudaice.*** *[…]*

Procesul de dezagregare rapidă a statului naţional francez a culminat în 1870, când se stabileşte aşa zisa republică democratică sub guvernarea evreilor care-l aduc la şefia guvernului francez pe evreul Crémieux; în acelaşi timp şeful guvernului francez iudaizat, mai marele lojilor masonice şi al Alianţei Israelite Universale, care s-a amestecat violent în treburile interne ale Principatelor Unite, impunând până la urmă împământenirea puhoaielor de mozaici khazari fugiţi la noi din Rusia şi Galiţia. […] A papagalici la infinit lozincile primitive lansate de propaganda evreiască fără a analiza în profunzime cauzele care au determinat naşterea naţional-socialismului (german) este o greşeală grosolană, la fel ca greşeala grosolană care se face în aprecierea îngustă a fenomenului legionar din România (ca doctrine politice antidot la imperialismul suprastatal iudaic) […] Desigur că aşa zisele democraţii occidentale ar fi dispărut dacă ramura iudaică însărcinată de Sanhedrinul mondial ar fi reuşit să ducă până la capăt iudeo-bolşevizarea Germaniei, după ce iudeo-bolşevizase Rusia şi Ungaria. […] Reiese limpede din această succesiune de atentate comise de anarhiştii evrei asupra ţărilor şi conducătorilor Rusiei, că ţara fusese aleasă drept teritoriu şi leagăn al revoluţiei universale. Nenorocirea a fost că Rusia s-a lăsat condusă de străini şi că abia spre sfârşitul vieţii lui Stalin, acesta a dezevreizat parţial uriaşul aparat de partid şi de stat evreiesc care a aruncat Rusia în marasmul iudeo-comunismului. […] ***Teribilele CEKA şi GPU sunt invenţii diabolice ale iudeilor, conduse de iudei, având drept scop exterminarea fizică a tuturor inamicilor revoluţiei iudaice din Rusia.*** *[…]* ***Nu a fost distrusă nici o sinagogă. Împotriva preoţimii creştine s-a dezlănţuit cea mai sălbatecă represiune.*** *[…] Mitropolitul Vladimir al Kievului a fost torturat în altar spre a mărturisi unde ţine tezaurul.* [139]

*

În Rusia iudeo-bolşevizată s-au pus în practică dezideratele PROTOCOALELOR după cum urmează:

Protocol 4:*…Trebuie să subminăm credinţa, să smulgem din mintea creştinilor adevăratele principii despre Dumnezeu şi spirit şi să înlocuim aceste concepţii prin calcule matematice şi pofte materiale. […]*

Protocol 14:…*Când vom deveni stăpâni, vom privi ca indezirabilă existenţa oricărei religii afară de a noastră proprie, proclamând un singur Dumnezeu de care este legată soarta noastră de popor ales…Pentru aceste motive noi trebuie să distrugem toate celelalte religii…*

Numărul victimelor iudeo-bolşevismului din Rusia martiră între anii 1917-1940 se ridică la milioane de oameni. 99% din aceştia, creştini*. […]* ***NAŢIONALUL constituie inamicul cel mai puternic care barează drumul spre realizarea Republicii Universale (aşa se explică ura înverşunată împotriva naţionalismului creştin sau legionar din România - n.a.)*** *[…] Comunităţile evreieşti s-au*

[138] Ibidem, pp.25-26.
[139] Ibidem, pp.28-48.

dezvoltat şi îmbogățit pe comercializarea şi specularea muncii productive a popoarelor pe teritoriile cărora s-au aşezat, constituind, de la început, cadrul unei formațiuni suprastatale, neasimilându-se, nestabilind nici un fel de legături spirituale de continuare istorică sau de solidaritate cu popoarele respective. [140]

---

[140] Ibidem, pp.49-59.

X. MODURI DE «OPERARE» A SIONISMULUI POLITIC ŞI A BRAȚULUI SĂU LUNG - FRANCMASONERIA

În lumea contemporană, sunt inventate şi se perfecţionează mereu noi şi noi arme şi mijloace, utilizate împotriva omului şi a omenirii întregi. Noile arme sunt net diferite de cele convenționale şi ele devin pe zi ce trece tot mai sofisticate şi necunoscute desigur publicului larg. Amintind în treacăt doar pe cele «economice» şi cele «psihotronice» şi fără a oferi o prezentare exhaustivă, voi avea în vedere în mod special modul sau stilul în care «lucrează» sionismul mondial şi braţul ei mai lung, francmasoneria.

*

*Rezultat al unei emigrații europene masive alcătuind un conglomerat de etnii, religii, limbi, culturi, obiceiuri, care au intrat în interdependențe unificatoare fără structuri statale consolidate, fără o religie de stat, coloniile din Lumea Nouă au fost deschise penetrării capitalului evreiesc, fără opreliști. […] George Washington a deschis era preşedinților francmasoni. […] Cel mai puternic dintre ei, F. D. Roosevelt, a cedat experimentului comunist, frate al francmasoneriei, popoarele Europei de Est. În revista L' EXPRES nr. 214, din 9 ianuarie 1992, sub titlul FRANCMASONII ŞI CUCERIREA ESTULUI se scrie: …**Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile francmasoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care francmasoneria le-a formulat timp îndelungat în tainițele lojelor.** […] Războiul nu este decât o întreprindere de afaceri colosale. […] ,,De soarta războaielor hotărâm noi şi, în consecință, şi de destinele națiunilor respective.'' (Isak Markosson) […] Wilson, ca expresie politică a ocultei iudaice, lucrează la planificarea lumii postbelice din 1917, anul revoluției iudeo-bolşevice şi al intrării SUA în primul război mondial. Curioasă coincidență, menită să zdrobească Germania, în Vest, **spre a da mână liberă iudeo-bolşevismului în Est, politică repetată fără nici o imaginație în al doilea război mondial**. […] Începând cu New York World, din 1918, **presa din Statele Unite sprijină revoluția iudeo-bolşevică, nu se ridică întru apărarea drepturilor omului**. […] Anii 1939-1945, cu tot războiul mondial care face ravagii pe glob, sunt anii în care se esențializează doctrina şi ideologia Noii Ordini Mondiale – adică a Republicii Universale. Aşa cum revoluțiile europene au dus la emanciparea socio-politică a evreimii, **războaiele mondiale au dus la îndatorarea statelor naționale la Fondul Monetar Internațional şi la subordonarea acestora intereselor guvernului iudeu, punând premisele dominației lui universale**.* [141]

*

*Cronologic, divorțul dintre comunism şi capitalism se produce în timpul celui de-al doilea război mondial, când creația iudeo-bolşevismului, Rusia sovietică, devine o superputere conştientă de forța sa şi când mişcările comuniste din China, Coreea de Nord şi Vietnam întrunesc adeziunea maselor, abolesc regimurile de tip feudal-colonial şi instaurează regimuri național-comuniste, lezând direct interesele ocultei financiare care, spre a-şi păstra privilegiile în Extremul Orient, declanşează o serie de războaie, unele sub flamura noului internaționalism capitalist cu participarea simbolică a unor state subordonate Statelor Unite, având ca forță principală de izbire armata americană. […] **Naționalizarea comunismului în Extremul Orient este una din cele mai grele lovituri date ocultei internaționale iudaice şi planurilor ei de dominație mondială.** […] **Capitaliştii evrei, care au stat în spatele aşa-zisei revoluții proletare din Rusia țaristă, şi-au ucis opera care nu mai corespundea țelurilor Republicii Universale realizată prin proletariat. Proletariatul este aruncat din nou în lanțurile robiei capitaliste.** Mihail Gorbaciov publică PERESTROIKA, un fel de a vrea, teoretic socialism, dar prin mijloace capitaliste. […]*

[141] Ibidem, pp.59-73.

De la blestemul ritual aruncat asupra lui Spinoza (unul din marii filosofi ai lumii, evreu convertit la creştinism), până la războiul psihologic dus prin intermediul mass-mediei mondiale, oculta iudaică a folosit abil, succesiv sau simultan, grupări de arme sau armele întrunite, realizând obiectivele fixate prin PROTOCOALE: DEZBINAREA SOCIETĂŢII CREŞTINE ŞI ANULAREA FORŢEI STATELOR NAŢIONALE. […] CORUPŢIA, ŞANTAJUL, ÎNDOIALA, DEZINFORMAREA, INTOXICAREA INFORMATIVĂ, FALSIFICAREA ISTORIEI ŞI A REALITĂŢII CONTEMPORANE, MANIPULAREA INFORMAŢIILOR, PORNOGRAFIA, COMPROMITEREA IDEILOR, A PERSONALITĂŢILOR ISTORICE SAU CONTEMPORANE, DEZAGREGAREA FAMILIEI ŞI A INSTITUŢIILOR NAŢIONALE FUNDAMENTALE: BISERICA, ŞCOALA, ARMATA, CONFLICTUL SOCIAL, CREAREA ANTISEMITISMULUI, MONOPOLUL MASS-MEDIEI, FINANŢELOR, CONTROLUL ŞI DIRECŢIONAREA OPINIEI PUBLICE, A JUSTIŢIEI, STĂPÂNIREA DIRECTĂ SAU INDIRECTĂ A GUVERNELOR, COMERŢULUI, INDUSTRIEI, CRIMA POLITICĂ conform poruncii talmudice tob şebegoim harog *(pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l!), LOVITURA DE STAT, alcătuiesc arsenalul armelor folosite de oculta internaţională pentru distrugerea societăţilor creştine tradiţionale şi a statelor naţionale.''* [142]

*

Protocol 1: …*Libertatea politică este o idee, nu un fapt. Este necesar să ştii cum trebuie întrebuinţată această idee, când este nevoie ca, printr-o momeală dibace, să se câştige sprijinul poporului pentru un partid, dacă acest partid şi-a luat sarcina de a distruge alt partid care deţine puterea.*

Protocol 5: …***Pentru a stăpâni opinia publică este necesar în primul rând de a introduce confuzia prin exprimarea unor opinii care se bat cap în cap şi care vin din diferite direcţii, aşa încât creştinii se vor pierde singuri în acest labirint şi vor ajunge la concluzia că este mai bine de a nu avea nici o opinie în chestiunile politice…*** *Acesta este primul secret. Al doilea secret constă în a spori şi intensifica lipsurile în obiecte de primă necesitate pentru popor…încât nimeni să nu mai fie capabil de a-şi reveni din haos şi, în consecinţă, poporul să fie adus în situaţia de a nu mai pricepe nimic. Aceste măsuri ne vor servi nouă pentru a introduce învrăjbire între toate partidele, în a dezagrega toate acele forţe colective care n-au voit încă să se supună nouă şi în a descuraja toate iniţiativele personale care se pot pune în calea planului nostru.[…]*

Protocol 10: …*Inspirând pe fiecare cu* ***idei…noi****, vom sfărâma influenţa familiei creştinilor şi importanţa ei educativă.*

Protocol 2: *...Noutăţi succesive pe care le-am obţinut prin* ***darwinism, marxism, nietzscheism****. Efectele demoralizatoare ale acestor doctrine asupra spiritelor creştinilor sunt evidente cel puţin pentru noi.*

Protocol 12 : …*toate ştirile sunt primite prin diferite agenţii în care ele sunt centralizate din toate părţile lumii. Aceste agenţii sunt propriile noastre instituţii şi vor publica* ***numai ceea ce noi permitem****.* [143]

*

B'nai B'rith (I.O.B.B.) sau «Fiii Legământului», lojă francmasonică exclusiv evreiască, a fost înfiinţată, în 1843, la New York. […] În 1925, Terra a fost împărţită (pentru ea) în 15 districte. Primele 7 în SUA, districtul 8 în Germania, ***districtul 9 în România****. Deci* ***al doilea district ca importanţă europeană****. […] Prima lojă* B'nai B'rith *din România a fost creată de consulul Statelor Unite la Bucureşti, francmasonul iudeu Benjamin Peixotto, în 1872, trimis în misiune specială spre «a ameliora soarta evreilor persecutaţi». Peixotto determină chiar intervenţia Ministrului de Externe al SUA în favoarea evreilor prin intermediul francmasonului Simon Wolf (să fie o coincidenţă de nume cu cel al amantei regelui Carol al II-lea, despre care se poate afirma că i-a fost plasată anume,*

[142] Ibidem, pp.74-83.
[143] Ibidem, pp.85-87.

tocmai pentru a-l aservi intereselor masonice şi a-i extermina pe legionari? - n.a.). […] Marele Orient al României creat după 1918 a fost înfiinţat tot prin funcţionari ai ambasadei SUA.[…]

SUNDAY EXPRESS (1938) publică o teorie a unui evreu din Cernăuţi conform căreia Rusia, Polonia şi România ar trebui să cedeze câte 30-40 000 km^2 care să alcătuiască viitorul stat evreiesc care să cuprindă o parte din Bucovina, Basarabia, Galiţia şi Ucraina, cu capitala la Odessa. Cele trei ţări cedante ar fi obligate să înscrie un buget necesar acestei ţări a lui Israel. […] Tot de secole este supusă unor tendinţe imperialiste aparţinând ca elemente organice unor alte sisteme statale, economice sau financiare care ***au considerat şi încă consideră România ca o pradă****. […] Abia la începutul secolului XX ideologii evreimii şi doctrinarii Republicii Universale, destăinuie în lucrările lor, faptul că şi-au fixat drept obiectiv strategic transformarea unei părţi din teritoriul românesc în parte componentă a unui viitor stat iudeu în estul Europei, pentru a canaliza aici întreaga emigraţie mozaică din Rusia, Ucraina şi Polonia, mutând pe Nistru şi Nipru vechiul imperiu al khazarilor de la gurile fluviului Volga. […]*

Cele mai importante ***tactici*** *folosite în a doua jumătate a secolului trecut, corelate la evenimentele europene fabricate de francmasonerie ca organ executiv al Alianţei Universale Israelite, au fost obţinerea Emancipării Evreilor prin* ***revoluţiile de la 1848, conduse în majoritate zdrobitoare de francmasoni****; INVAZIILE SUCCESIVE ale evreilor ruşi şi galiţieni în Moldova şi Basarabia, cu o infiltrare masivă, subterană în Muntenia, Transilvania, Maramureş şi Banat; obţinerea ÎMPĂMÂNTENIRII sau a INDIGENATULUI sub presiunea diplomaţiei europene aflată în subordinea finanţei iudaice şi, sub aceeaşi presiune, obţinerea DREPTURILOR CETĂŢENEŞTI care, prin sprijinul finanţei suprastatale, au făcut din evreimea rezidentă în România puterea economică dominantă, cu o influenţă majoră în sfera politicului.'' [144]*

*

Programul invaziei Ţărilor Româneşti, mai apoi a Principatelor Unite şi României de până la 1916, se execută minuţios, cu tenacitate şi foloseşte două metode: una ilegală, trecerea graniţelor în mod clandestin, aşezarea în comunităţile constituite, apoi mituirea funcţionarilor publici pentru acordarea actelor necesare şi una legală, mult mai puţin uzuală, făcându-se apel la consulatele străine aflate la ordinul centrelor de presiune iudaice. […] Recensământul din 1859 stabileşte o creştere de 22% a evreilor din Moldova faţă de 1831, comunităţile evreieşti însumând 119 000 suflete (oficial), ca în 1899 evreii să ajungă la 195 887 suflete, adică 10,15% din totalul populaţiei, numai la ***Iaşi*** *trăind 38 441 evrei faţă de 38 626 creştini. […] Maramureşul constituie a doua placă turnantă a emigraţiei evreieşti din estul continentului, spre centrul şi vestul acestuia, ca şi baza de operaţii pentru infiltrarea în Transilvania, Crişana şi Banat. De unde înainte de 1857 evreii nu se ridicau dincolo de 14 581 de suflete (aproximativ - n.a.), în 1900 ajung la 96 150 suflete (oficial vorbind - n.a.). […] Am putea stabili că, în anul 1900, trăiau pe teritoriul nostru naţional 823 740 evrei şi că, datorită sporului anual, la 1918 când se realizează visul de aur al românilor, în România Mare şi-au dat mână cu mână un număr de 1 275 000 evrei (cifra reală fiind desigur mai mare - n.a.).'' [145]*

*

ARTICOLUL 7 din Constituţia votată la 30 iulie ***1866*** *anulează toate beneficiile legii din 1864 prin care evreii puteau fi naturalizaţi individual la 10 ani după depunerea cererii către domnitor, şi specifică: ...Singuri streinii de rit creştin vor putea obţine naturalizarea. Votarea articolului 7 şi a Constituţiei a însemnat o înfrângere internaţională a Alianţei Universale Israelite şi un vot de blam pentru preşedintelui ei Adolphe Crémieux. Reacţia s-a manifestat în întreaga presă europeană de sub controlul finanţei iudaice care a acoperit România şi poporul român cu insulte, făcându-l pe*

[144] Ibidem, pp.92-98.
[145] Ibidem, pp.105-107.

***EMINESCU** să intre în luptă şi să publice un lung şir de articole privind problema evreiască în România.* [...]

*Iată riposta lui Eminescu în CURIERUL DE IAŞI, din 5 decembrie 1876: «...Puterile europene au recunoscut însele că pretenţiile evreilor din România sunt neîndreptăţite. Austria şi Rusia au încheiat tratate în acest sens cu România...Conferinţa (n.n. a Alianţei Universale Israelite) se va oferi desigur de a amesteca în discuţii cestiuni care să le complice şi mai mult. Cât pentru români, egala îndreptăţire a 600 000 de lipitori şi precupeţi este pentru ei o cestiune de moarte şi viaţă şi poporul nostru cred că ar prefera moartea repede prin sabie, decât moartea lentă prin vitriol (băuturi spirtoase cu otrăvuri)...dar când în ţară avem 700 000 de lucrători care produc, ţăranii, nu înţelegem alături de aceştia 600 000 de speculanţi ai productelor, încât fiecare evreu să trăiască din precupeţirea muncii unui singur ţăran român. Drepturile d-nialor civile şi publice nu-nsemnează decât dreptul de a exploata poporul român în bună voie. [...]...Până atuncia să mai fie încă şapte alianţe, ca cea universală, care să conspire cu uşile închise în contra naţiei româneşti, noi vom şti să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne spăriem nici de înjurăturile presei jidoveşti, nici de declamaţiile oratorilor idealişti, **pe câtă vreme e vorba de existenţa poporului nostru**.»[...]*

Eminescu, în EVREII ŞI CONFERINŢA, articol în CURIERUL DE IAŞI, 9 ianuarie 1877: «...O seminţie care câştigă toate drepturile fără sacrificii şi muncă e cea evreiască...Deputaţii ţărani din Adunarea ad-hoc s-au plâns prin memoriile lor că aceşti oameni (n.n. evreii cârciumari) le otrăvesc băuturile... Astăzi când un prefect opreşte de la acest trafic pe un evreu, PESTER-LLOYD, organ redactat de evrei şi după el JOURNAL DES DEBATS (idem) descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România.» [146]

*

*Între 1866 şi 1877, în primul deceniu al domniei lui Carol I, **Alianţa Universală Israelită pune în mişcare presa europeană care montează un scenariu uriaş împotriva României, difuzând cele mai fanteziste ştiri despre persecuţia evreilor, declanşând un război psihologic mondial, cam în genul războiului rece şi al campaniei mondiale împotriva lui Nicolae Ceauşescu.** [...] Alianţa Universală Israelită, prin presiunea marii finanţe, reuşeşte să influenţeze marile puteri astfel încât **în Tratatul de la Berlin, din 28 iulie 1878, se condiţionează recunoaşterea independenţei statului român de acordarea de drepturi politice evreilor**. Articolul 44 impus de Alianţa Universală Israelită puterilor semnatare stipula că: ...naţionalii tuturor puterilor, comercianţi sau alţii, vor fi trataţi în România fără deosebire de religie, pe picior de perfectă egalitate...deci, toţi evreii ruşi, polonezi, germani, austrieci intraţi clandestin în ţară. Adică peste 600 000 de imigranţi. Zadarnice demersurile lui I. Brătianu şi Kogălniceanu care invocă principiul de neamestec în treburile interne ale ţării. **Bismarck bate cu pumnul în masă, ba şi ameninţă cu invazia, cerându-i domnitorului, la presiunea bancherilor evrei de la Berlin, ca România să răscumpere căile ferate, fapt cunoscut ca afacerea Strousberg.** [...] Reţin din PROTESTAREA lui A. D. Holban un adevăr de mare şi dramatică actualitate: ...bătrânii noştri Domnitori, în epocile critice, au preferat să sacrifice formele vane ale politicii externe pentru a conserva fondul real al independenţei lor naţionale. [...] Ion Brătianu declara la 1877, că fiecare evreu venit în conflict cu autoritatea, spre a ieşi basma curată se declara supus austriac (în unele zone ale ţării). Din zece contravenienţi la impozite, 9 sunt evrei, declara I. C. Brătianu. [...]*

***În preajma celui de al doilea război mondial 70% din economia naţională aparţinea străinilor, în majoritate absolută evrei.** [...] **Perioada de vârf a dominaţiei economice şi politice evreieşti în România antebelică se realizează în timpul domniei nefaste a regelui Carol al II-lea, condus de amanta sa Elena-Grünberg-Wolf-Lupescu şi prin ea de oculta financiară evreiască şi de francmasonerie, fapt care a născut legic reacţia naţională prin Mişcarea Legionară.** (care lupta*

[146] Ibidem, pp.126-128.

deja contra comunismului şi marxismului, agreate de acest rege - n.a.) [...] După PROTOCOALE, ***statul naţional fiind duşmanul de moarte al supra-statului evreiesc****.* [147]

*

Ne-am întors la Constantin Brâncoveanu pentru că atunci se semnalează prezenţa bancherilor David Jidovul, Juda Musabac Jidovul şi Mentesi Avram Jidovul, care-şi aveau sediile la Ţarigrad şi care îi dădeau împrumuturi voievodului, extinzându-şi aria operaţiunilor cămătăreşti la boieri şi negustori. Dobânzile ajungeau la 24-26%. [...] Pentru a-şi plăti datoriile, domnitorii dau în arendă bancherilor şi zarafilor evrei (chiar la cererea sau sugestia lor - n.a.) strângerea diferitelor ***biruri*** *sau le acordă* ***monopoluri comerciale.*** *Este începutul războiului economic. Setea de bani peşin pentru a-şi satisface* ***nevoia de lux*** *(indusă de ,,moda vremii''- n.a.), îi îndeamnă pe marii boieri spre pierzanie prin împrumuturi (nu rareori pierzând averi întregi - n.a.).*

Prin cârciumărit şi fabricarea băuturilor alcoolice fie din bucate stricate, fie prin amestec cu spirt metilic au atacat fibra biologică a ţărănimii şi a târgoveţilor (români, pentru că evreii nu erau consumatori ai acestora... - n.a.), sporind rata mortalităţii şi diminuând alarmant rata natalităţii (în vreme ce evreii înregistrau un spor demografic - n.a.). [...] Anii cu recolte proaste lichidează proprietatea funciară în folosul cămătarilor, cârciumarilor şi bancherilor evrei. [...] Acelaşi lucru se întâmplă în Moldova până la Unirea Principatelor şi până la ADOPTAREA Codului civil. Cămătarii evrei neputând executa vânzări silite de imobile, iau în contul datoriilor şi al dobânzilor recoltele, ceara, mierea, vitele, carul şi plugul debitorilor ţărani; iar de la boieri şi cler obţin în arendă vaduri, iarmaroace, silişti pentru clădit târguri, dughene în jurul bisericilor (!!), monopol asupra dărilor şi mai ales arenzi de moşii pe timp limitat. [...] Raportul economic al vremii (spre exemplu, în 1831 - n.a.) este net împotriva românilor. [...] existau 3757 firme româneşti la 3342 firme evreieşti sau 3757 firme româneşti la 5369 firme străine. [...] Prin instrumente de credit şi ipoteci, evreii au reuşit să-şi subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească. [...] Marea afacere care a făcut din evreime stăpâna economică a României a fost concesiunea. [...]

«Astăzi mai toate accizele comunale sunt în mâinile israeliţilor, nu numai în Moldova, dar şi dincolo de Milcov. Chiar perceperea de impozite indirecte ale statului, precum ale băuturilor spirtoase au ajuns în mâinile israeliţilor; încât în materie de impozite indirecte israeliţii au obţinut şi o jurisdicţie...statul le-a oferit acestora putinţa de a mânui capitalul public, veniturile bugetului statului, al judeţelor şi al comunelor. Cu aceasta au fost înlesniţi a-şi face capitaluri cu banii publici. [...] Mai mult, evreimea reuşeşte să monopolizeze ***aprovizionările pentru armată****, începând cu echipamentul şi terminând cu materialele de toate genurile. Afacerea devine o mină de aur. Prost hrănită, dar la preţurile pieţii, prost echipată, prost dotată, una scrie pe hârtie, alta se dă la cazan şi la magazia de echipamente,* ***armata devine una din principalele surse de îmbogăţire a furnizorilor evrei.»*** [148]

*

Nu evreii sunt vinovaţi de faptul că, spre sfârşitul secolului al 19-lea, au pus mâna pe mai toate concesiunile statului român, însuşindu-şi sume fabuloase pe care într-o formă sau alta le-au transferat în străinătate. Vinovăţia principală, de o iresponsabilitate egală cu înalta trădare, având consecinţe tragice pentru poporul român, a fost ***clasa politică şi funcţionărimea*** *începând cu cel mai umil conţopist şi terminând cu miniştrii. Atunci, ca şi astăzi,* ***corupţia*** *a fost şi este elementul dezintegrator al statului, evreimea devenind stăpâna ştiinţei şi artei de a corupe. [...]*

După lovitura de stat din decembrie 1989 războiul economic purtat de evreime împotriva României s-a reactivat prin mijloacele clasice ale penetrării capitalului evreiesc pe piaţa românească, sub protecţia diplomatică şi politică a Statelor Unite ale Americii şi a aliaţilor ei

[147] Ibidem, pp.127-138.
[148] Ibidem, pp.153-167.

occidentali şi sub presiunea mortală a Fondului Monetar Internaţional. *[...] Arendaşii evrei din România se subordonează (în jurul anului 1900) rabinului Reichorn, din Praga, care în 1896 îşi alcătuise planul de iudaizare a proprietăţii funciare după cum urmează: « ...În numele justiţiei sociale şi a egalităţii, vom împărţi marea proprietate la ţărani care, fiind lipsiţi de mijloace de expoatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noştri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari şi puterea va fi a noastră.» [...] Metodele arendaşilor evrei, fie individuali, fie organizaţi în trusturi erau în general asemănătoare. O parte din moşii le subarendau ţăranilor cu preţuri de patru ori mai mari decât preţul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca ţăranilor nevoiaşi înrobiţi prin legea tocmelilor agricole, poliţe cu clauză penală şi dobânzi la dobânzi. [...] Analiza făcută de* ***Eminescu*** *tocmelilor agricole stabileşte că dobânzile percepute de arendaşi începeau cu 90%, cele mai ridicate fiind de 300%.* ***Decăderea morală a marii boierimi a mers până acolo încât unii boieri au arendat evreilor până şi bisericile de pe moşiile lor*** *(se subînţelege că la cererea evreilor - n.a.). [...] Cu un instinct milenar al naţionalului, ţărănimea a rezolvat (în 1907, când s-au răsculat împotriva arendaşilor, îndeosebi evrei; iar represiunea s-a realizat cerându-se ajutorul armatei române! - n.a.) dilema clasei politice, plătind din nou cu sânge şi suferinţe (peste 11 000 de morţi şi zeci de mii de ţărani arestaţi şi bătuţi crunt - n.a.) eliberarea moşiei ţării de sub jugul cămătăresc.* [149]

*

Fiind legat de mijloacele de informare (războiul psihotronic) şi-a perfecţionat strategiile în interdependenţă cu perfecţionarea telefoniei, radiofoniei, cinematografiei, televiziunii, parapsihologiei, gazetăriei, tiparului, electronicii şi ciberneticii, având ca obiectiv principal manipularea gândirii, sentimentelor, acţiunilor şi comportamentelor indivizilor, unor categorii socio-profesionale alese ca ţintă sau a maselor. [...] ***În războiul psihotronic un rol important îl are mass-media prin posibilitatea de a depotenţa informaţia.*** *[...]* ***A depotenţa informaţia înseamnă a dezorganiza. La nivelul stat naţional, societate naţională, naţiune, depotenţarea, manipularea şi demotivarea informaţiei poate conduce la perturbaţii macro şi micro-sociale, la anularea coeziunii, la dezorientare şi demobilizare psiho-morală, la subminarea capacităţii de rezistenţă a naţiunii.*** *[...]*

Protocol 2: *...Există o mare forţă în mâinile guvernelor moderne care pune în mişcare spiritele popoarelor şi aceasta este* ***presa****...Dar guvernele sunt incapabile de a profita de această putere şi ea a căzut în mâinile noastre. [...]*

Protocol 12: *...****Poporul nu va primi nici o ştire care să scape de sub supravegherea noastră.*** *[...] Dacă noi permitem 10 ziare private, noi vom organiza 30 proprietatea noastră...Aceasta nu trebuie observată de public, pentru care motiv toate jurnalele publicate de noi vor fi* ***cu aparenţă*** *de opiniuni şi tendinţe cu totul contrarii, câştigând astfel încrederea şi atrăgând pe adversarii noştri «astfel vor cădea în cursa noastră şi vor fi făcuţi inofensivi»...Mai înainte de a accepta o lucrare pentru tipărire, scriitorul sau editorul trebuie să obţină o autorizaţie de la autorităţi. Astfel noi vom cunoaşte în prealabil ce atacuri se prepară în contra noastră şi vom fi în stare să le contraatacăm publicând mai înainte explicaţiuni asupra subiectului...*

Protocol 5: *...Noi trebuie să dirijăm educaţiunea societăţii creştine în aşa fel încât să pătrundă în ea* ***slăbiciunea descurajării în faţa oricărei întreprinderi care cere iniţiativă****...În societatea creştină noi am plantat* ***discordia şi protestarea****. [...]*

Războiul psihologic a fost purtat fără întrerupere împotriva României de la jumătatea secolului trecut până astăzi şi va fi purtat în continuare până când umanitatea sătulă de dominaţia feroce a capitalului financiar suprastatal va pune capăt imperiului mondial iudaic; sau, conform previziunii Protocoalelor, obosită, derutată, destabilizată va accepta sclavia în imperiul universal condus de «poporul ales». [...] Aici se însumează întregul arsenal al războiului psihologic de la dezinformare la calomnie; de la persuasiune la zvon; de la discreditare la «dezvăluiri» senzaţionale;

[149] Ibidem, pp.167-181.

de la abaterea atenției opiniei publice de pe probleme esențiale și pericole reale spre neesențial, la manipularea unor factori politici, culturali, sindicali; de la intoxicare psihologică la convulsia socială; de la pornografie la trivialitate și morbiditate. [150]

*

Eminescu în EVREII ŞI CONFERINȚA: ...„Punând odată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are țintă luminarea, ci ațâțarea urilor între clase și popoare, ușor li-i să spună orice minciună patentă. Publicul cafenelelor, bazat pe hipercultura europeană și setos de noutăți de senzație, găsește plăcere în citirea monstruozităților ce se vor fi petrecând în România. ***Evreii fac din jurnalistica europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi – otravă.*** *'' [...] S-au dezlănțuit campanii de presă împotriva tuturor valorilor naționale, mai ales atunci când se pregăteau asalturi asupra unor obiective de interes pentru evreime. De la Kogălniceanu, la I. C. Brătianu, Ionel și Vintilă Brătianu la Xenopol, Pârvan, Iorga, Vasile Conta; de la Eminescu la Goga; de la Mareșalul Antonescu la Ceaușescu, de la ideea de patriotism la cea de etnicitate, de la valorile ortodoxiei la cele ale moralei populare, nimic n-a scăpat războiului psihologic secular. [...]*

Armand Levy (în gazeta L'ETOILE D'ORIENT)...„Alianța Universală Israelită urmărește în înalta sa sferă umanitară o acțiune binefăcătoare (atenție la următoarele precizări - n.a.) de a fi cu bunăvoință ascultată de toate guvernele, de a lumina opinia publică și de a domina pe cei mai recalcitranți...a dezlănțui vânturile cărora nici cei mai tari nu le-ar putea rezista...ea are cuvântul repede și brațul lung''...Deci gazetarul evreu din România, amenință guvernul cu intervenția Alianței, prezentând-o ca pe o forță universală. [...]

Houston Stewart Chamberlain *pe la 1900:...„Acordați evreilor toată protecția legală pe care o acordați tuturor străinilor; ...lăsați-i (deoarece nu mai puteți împiedica aceasta) să lucreze pe câmpul comercial și industrial, dar controlați-i bine cum lucrează. Nu le dați însă drepturi politice și drepturi de proprietate rurală. A face aceasta ar însemna pentru România a se sinucide. Și băgați de seamă ca evreii să nu ajungă să domine opinia publică prin gazete și mințile și inimile prin stăpânirea școlii și a producțiunii de librărie.'' [...]*

A. C. Cuza: ...„*Căderea presei în mâinile unui neam străin și neasimilabil, element dizolvant prin excelență este o adevărată nenorocire. [...]* ***Evreii introduc anonimatul în presă (!!!) și pentru a înșela opinia publică își iau drept pseudonime cele mai neaoșe nume românești, uzurpând până și numele voievozilor români.*** *[...] Minciuna atinge limitele nebuniei. În tranșeele Plevnei a murit un singur soldat evreu și acela înghețat, alți trei au murit de tifos , per total 4 evrei, pe lângă peste 10 000 de români. În numele celor 4 morți, se cere împământenirea a 50 000 de «eroi» care pe tot timpul războiului își văzuseră de afaceri, unii din ei prosperând pe seama furniturilor și aprovizionărilor armatei.''* [151]

*

Hechter-Sebastian*, grafoman și cenaclist pripășit pe la «Fundațiile Regale»:...„Pasiune, iubire, eroism, sacrificiu sunt niște «lucruri sfinte» bune de pus în ghilimele și de expus în vitrina prostiilor omenești de mare circulație.'' [...]*

*Nicolae Iorga (înainte de a fi ''cumpărat'' de regele Carol al II-lea și amicii săi evrei - n.a.): ...„**Zilnic în aceste foi (n.n. evreiești) toate mizeriile noastre sunt expuse, subliniate, luate în batjocură, pârâte în fața lumii pentru a ne discredita, întinse în fața noastră pentru a ne demoraliza.**'' [...]*

[150] Ibidem, pp.199-204.
[151] Ibidem, pp.204-215.

Nichifor Crainic: „*Scoborârea omului spre animalitate a fost adusă şi propagată de spiritul iudaic care a substituit înălţarea prin decădere, paradisul prin pornografie.'' [...]*

Dr. N. Minovici: *...„ne-am ocupat de protecţia animalelor, dar n-am întemeiat o societate care să pună frâu imoralităţii exprimată prin teatru, cinema şi literatura pornografică.'' [...]*

Pictorul Constantin Vlădescu: *...în literatură şi în artă, superficialul, meschinăria, platitudinea, grosolănia, trivialitatea, pornografia, au fost promovate pe planul marilor cuceriri ale spiritului...şi ca atare* ***cubism, dadaism, futurism, primitivism şi nesfârşitul şir de reţete inventate peste noapte în laboratoarele impertinenţei sterile, au scos capul pe rând la lumina zilei în urlete de trâmbiţe şi surle, cu reclamă desfrânată în presa lor*** *(n.n. a evreilor) complice şi conştientă de valoarea distructivă a acestor* ***atentate la bunul gust şi bunul simţ, la temelia edificiului moral ridicat cu pioasă râvnă în decursul secolelor de cultură şi civilizaţie****.'' [...]*

Nicolae Iorga: *...„Se poate să le convie a face o naţiune de nebuni, de criminali şi de dezmăţaţi, dar noi nu o putem îngădui. Din 13 teatre bucureştene, doar 4 sunt româneşti şi din 57 de cinematografe numai 11 au proprietari români, restul aparţin evreilor.''* [152]

*

În 1931-1932 banca iudeo-masonilor cu figuraţie din clasa politică românească este descoperită cu un deficit de 1 600 000 000 lei. Intervenţia masonică a lui Grünberg-Wolf-Lupescu, tatăl amantei regelui, îl determină pe Carol să spolieze statul român pentru a preveni falimentul bancar al B'nai B'rith. Regele trădător şi degenerat obligă Banca Naţională să acopere deficitul, primăria Capitalei să cumpere la un suprapreţ uluitor – o jumătate de miliard, un teren al evreului Marmorosh-Blank, de la Otopeni, şi i se concesionează monopolul vânzării produselor R.M.S. Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune ca statul să preia activul şi pasivul băncii Marmorosh-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreieşti să fie suportate de contribuabilii români. Scandalul n-a deranjat pe nimeni (cu excepţia formaţiunii politice legionare, care prin Corneliu Zelea-Codreanu a condamnat acest jaf imens şi a prezentat şi o listă cu politicienii îndatoraţi la această bancă şi chiar cu sumele respective, aspect abordat în alt capitol - n.a.).

Francmasoneria din România interbelică a constituit, alături de iudeo-comunism, cea mai puternică armă folosită de evreime în războiul psihologic dus împotriva poporului român. *[...]* ***În România terorismul iudeo-francmason şi iudeo-bolşevic au vizat asasinatul politic la nivelul vârfurilor guvernamentale şi asasinarea reprezentanţilor ordinei publice spre a destabiliza, înspăimânta şi imobiliza administraţia, poliţia, jandarmeria şi armata.*** *Nici până astăzi nu sunt lămurite morţile misterioase ale lui* ***I. I. C.Brătianu****, pe care Alianţa Universală Israelită şi evreimea din România l-au declarat inamic de moarte, şi a poetului* ***Octavian Goga****, după un banchet la Cluj, care în timpul scurt cât a fost prim-ministru a luat măsuri drastice împotriva presei evreieşti şi a reţelei monopoliste evreieşti care stăpânea economia naţională. [...]*

În perioada interbelică, întocmai perioadei 1850-1870, clasa politică se face vinovată de complicitate cu evreii în exploatarea sângeroasă a ţării şi a poporului român*, o bună parte din ea lăsându-se coruptă prin mită, participare în consilii de administraţie, propulsare în posturi administrative, căsătorii cu evreice, totul sub patronajul regelui Carol al II-lea, care, de pe urma protecţiei făţişe acordată evreilor, a ajuns cel mai bogat om al Terrei (şi datorită amantei sale, care avea ''spiritul'' afacerilor - n.a.).* [153]

*

La declararea Războiului Întregirii Neamului, considerat de iudeo-comunişti ca un război imperialist [...] românii din 7 milioane prezentând la mobilizare până în decembrie 1917: 741 399 de militari, în timp ce evreii au prezentat numai 15 959 militari. Prima concluzie: cu mult peste 50% dintre evrei s-au sustras de la mobilizare (evident contracost - n.a.), adică 34 041 evrei. Dintre cei 15

---

[152] Ibidem, pp.227-233.
[153] Ibidem, pp.241-260.

959 militari evrei prezentați la mobilizare, prin certificate medicale false, prin corupție și protecție politică, 7 980 s-au așezat la serviciile auxiliare; iar din cei plecați pe front o bună parte au dezertat la inamic, punându-se în slujba acestuia ca tălmaci, spioni, delatori și furnizori de alimente și furaje, alții dezertând la ruși după izbucnirea revoluției și devenind fie ''revoluționari'' de profesie, fie teroriști. [...]

Autorul (Traian Romanescu în ,,Marea conspirație iudaică'', Mexic, 1959) notează că prelungirea domniei regelui Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen căruia Ana Pauker i-a dăruit o amantă evreică: Dolly Cristodulo, a costat România 300 de milioane dolari-aur și tezaurul național, prețuit la 40 de vagoane-aur, totul predat Uniunii Sovietice. [...] ***Mareșalul (Antonescu) a fost asasinat prin intermediul agenturii evreiești condusă de Ana Pauker. Ceaușescu, prin intermediul aceleiași agenturi condusă de Brukner-Brucan, Petre Roman-Neulander și restul profitorilor loviturii de stat din 1989.*** *S-a dovedit astfel că minoritatea evreiască constituie în România un instrument docil în mâna intereselor străine (cel puțin, o mare parte din ea - n.a.). Gh. Gheorghiu-Dej, care poate fi trecut fără nici o rezervă în rândul conducătorilor români asasinați (după o vizită la Moscova, fiind iradiat; pentru vina de a stopa jaful ce continua achitării datoriilor de război față de Uniunea Sovietică - n.a.). Lojile francmasonice, închise de către guvernul Dr. Petru Groza în 1948, își continuă activitatea în clandestinitate. Pe măsură ce Nicolae Ceaușescu plătea Fondului Monetar Internațional datoriile și dobânzile acestor datorii, evreii din țară rămași în anumite posturi de conducere, fie că erau francmasoni sau nu, au organizat un complot vast împotriva șefului statului și un sabotaj economic bine pus la punct, mai ales în domeniul comerțului exterior. [...]*

Programul Iluminaților s-a pus în practică prin revoluțiile din Franța, Rusia și Germania; prin cele două războaie mondiale, prin războiul rece și prin pregătirea războiului împotriva islamului, repetiția generală având loc în Golful Piersic (împotriva Irakului). [...] Din Planul-Program al Iluminaților, aflat la baza Protocoalelor: ,,Președinții de stat vor fi aleși de noi, din rândul celor care ne dau ascultare…Vom corupe înalții funcționari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a deveni sclavii datornici ai băncilor noastre. [154]

*

***Propunerile d-lui profesor Ion Coja** :*

***1. scoaterea în afara legii (naționale și internaționale) a proiectelor și strategiilor politice oculte, secrete**, inclusiv și îndeosebi a acelor – persoane și instituții, care au conceput asemenea proiecte și strategii secrete de anvergură transnațională sau mondială, indiferent de intențiile declarate ale acestora;*

2. divulgarea și punerea în discuție publică a proiectelor și strategiilor desfășurate în lume în ultimele trei secole și mai ales după 1990, strategii deseori responsabile de marile suferințe prin care a trecut omenirea în acest interval de timp: cele două războaie mondiale, regimurile totalitare nazist și comunist, terorismul;

3. identificarea practicilor juridice și politice prin care principiile democrației au fost și sunt eludate, lipsite de orice efect real în beneficiul majorității, permițând denaturarea voinței publice, falsificarea procesului electoral, dezinformarea și manipularea sistematică a electoratului și a mass-mediei, succesul acțiunilor și activităților disimulate, oculte, necunoscute marelui public, dar cu un impact malefic devastator în viața oamenilor;

4. instituirea unor principii de comportament transparent și corect față de adevăr și dreptate pentru uzul persoanelor și instituțiilor cărora societatea le atribuie sau le recunoaște un rol în acest proces al aflării și răspândirii adevărului, a binelui, a justiției. Deschiderea tuturor arhivelor și reducerea la cel mult zece ani a perioadei pentru protecția secretului de stat în materie de acte și documente de interes istoric și juridic;

[154] Ibidem, pp.273-300.

5. crearea unui cadru juridic şi instituţional pentru elaborarea unor strategii şi proiecte la scară regională şi planetară prin care atât persoanele cât şi comunităţile umane să fie încurajate şi sprijinite în efortul lor de a se edifica sub raport moral şi spiritual, de a-şi cunoaşte şi împlini potenţialul de spiritualitate cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pe fiecare, de a-şi asigura condiţii decente de existenţă materială;

6. reforma sistemului financiar şi bancar, prin introducerea unor reguli de totală transparenţă în circulaţia bunurilor de orice fel, mobile şi imobile, renunţarea la proprietatea anonimă, formă de proprietate care face posibilă cea mai mare parte a manevrelor financiare oneroase, frauduloase, vinovate de sărăcia şi mizeria planetară.

Numai adevărul ne face liberi. [155]

[155] Ion Coja, op.cit., pp.132-133.

XI. OFENSIVA TALMUDISMULUI ÎMPOTRIVA CREŞTINISMULUI ŞI VALORILOR NAȚIONALE

*Un mare cunoscător «în materie» este şi dl. Benjamin H. Freedman, cel care ,,a făcut din convertirea sa un adevărat apostolat, asemenea lui Pavel, asemenea profeților biblici care combăteau ereziile poporului din care făceau parte'', cel care ,,a înțeles mai bine decât mulți din nomenclatura eclesiastică, **valoarea şi rolul determinant al creştinismului în istoria umanității**.'' [...]*

*Freedman ştia foarte bine cu cine are de-a face (cu ,,bestia fără nume'', cum a numit-o cândva Churchill - n.a.). Cu o putere care acționează în subteran, care încurcă şi descurcă ițele politice, totdeauna în favoarea ei şi spre ruinarea altora. Ramificațiile ei se întind pe întreaga suprafață a Planetei (imensa ,,caracatiță'' a lojilor masonice - n.a.). Ea poate aduce un guvern la putere şi tot ea îl poate înlătura, dacă obiectivele şi interesele ei o cer. De fapt nu există decât un obiectiv: **dominația popoarelor**. Armele ei? Una singură: **Banul**. Cu ea poți aduce un popor la sapă de lemn. Poți declanşa o revoluție, un război, pentru ca pe ruinele lăsate în urma lor să scoți bani, necesari să-ți consolidezi puterea. Şi totul acoperit de un fum publicitar cu **lozinci cât mai atrăgătoare**: **drepturile omului, drepturile popoarelor, noua ordine mondială**, vis frumos care bântuie mințile celor ce se cred învestiți de către un Dumnezeu fictiv, cu supremația asupra lumii întregi (în numele ,,poporului ales'' - n.a.).* [156]

*

*Comunitatea evreiască de azi, scrie Ivor Benson în cartea sa -,,Factorul sionist'' e împărțită în ,,reformatori'' şi ,,ortodocşi'', în ,,sionişti'' şi ,,antisionişti'', în ,,religioşi'' şi ,,nereligioşi''. Această divizare a dus la situația pe cât de inedită pe atât de periculoasă, ca reformatorii care sunt cei mai numeroşi să renunțe la argumentul religios spre a-şi atinge scopul. Ei par să spună : ,,Să-l lăsăm în plata Domnului pe Moise. Noi nu mai avem nevoie de ficțiuni. Trăim în secolul XX. Noi am găsit un aliat mult mai eficace pentru atingerea țelului nostru. Şi acest aliat se numeşte America.'' De fapt, ştiu şi arabii că ei nu se bat cu cele trei milioane de israeliți, ci cu americanii. Milioanele de arabi i-ar putea bate fără arme, numai cu pietre. [...] Dacă evreii reformatori au renunțat la argumentul religios, vin în schimb unii creştini şi slujitori ai Bisericii să le dea o mână de ajutor evreilor ortodocşi, în speță talmudiştilor. Sunt cei pe care Freedman îi numeşte ,,prostituate masculine'': care se încăpățânează să susțină că evreii sunt într-adevăr poporul ales, şi că abia acum şi în acest mod se înfăptuieşte profeția lui Iehova: **,,Vă dau în stăpânire toate popoarele lumii. Voi sunteți ai mei, ceilalți nu sunt ai mei.''** Înțeleagă cineva, ceva, dacă poate. Argumentul religios invocat de-a lungul a trei mii de ani, la care a renunțat cum s-a văzut majoritatea evreilor este preluat de creştini, mai precis de ,,prostituatele masculine'', spre ruinarea şi lichidarea propriei lor biserici. Încă una din ereziile veacului. [...] **Prea des se vorbeşte despre ,,cultura iudeo-creştină''. E un non-sens. O aberație. O diversiune şi un fals istoric.** O găselniță a prostituatelor masculine cu care nu sunt de acord nici rabinii talmudişti. [...] Dar să nu confundăm apa cu focul, nici Vechiul Testament cu Noul Testament. Pe Iisus cu talmudiştii. Sunt două lumi ireconciliabile, total opuse una celeilalte.* [157]

*

Încă din 1889 la Sinodul Universal de la Berlin, evreii după lupte interne acerbe au căzut în cele din urmă de acord că fiecare din ei poate interpreta Scriptura cum vrea şi cum îl duce capul (!!),

---

[156] Simion Ghinea Vrancea, în Comentariu la vol. *Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiți evreii de azi?)* de Benjamin H. Freedman, Ed. Samizdat, pp.88-89.
[157] Ibidem, pp.89-90.

poate fi agnostic sau ateu dacă vrea, dar trebuie să rămână membru devotat al naţiunii evreieşti. [...] Numai că, aşa cum arată Freedman evreii botezaţi, aşa zişii evrei sau autoproclamaţii evrei, fie ei reformatori sau nu, ortodocşi sau nu, agnostici sau nu, atei sau nu tind spre atingerea aceluiaşi ţel, la supremaţie şi la dominarea altor popoare, pe alte căi şi cu alte mijloace, chiar dacă au renunţat la vechiul slogan mesianic, chiar dacă nu mai cred într-un Dumnezeu antropomorf, care să-şi conducă poporul ales în ţara făgăduinţii şi zic că toate astea sunt doar metafore şi simboluri, ***ei au descoperit un alt Dumnezeu simbolizat prin «viţelul de aur»****. Se mândresc cu el şi au şi de ce. Deocamdată. Au mai fost în istorie şi alte imperii financiare. Toate au venit şi toate s-au dus: pe toate le-a înghiţit neantul. [...]*

Totul a început în 458 înainte de Hristos, scrie Douglas Reed în monumentala sa operă „Controversa Sionului'' când un mic trib palestinian din Imperiul Persan, despărţit de israeliţi şi anume tribul iudaic, a instaurat ***teoria unei seminţii alese pentru a jefui şi stăpâni popoarele lumii care îi sunt «prin lege» inferioare****. În secolul XX Hitler nu spunea altceva. A luat fiinţă* ***casta leviţilor****: fanatici, şovini, intoleranţi, bântuiţi de visurile lui utopice, în total dezacord cu istoria, cu legile ei fireşti. Ei sunt înaintaşii talmudiştilor de mai târziu, care vor iniţia şi transforma ideea de Dumnezeu unic al întregii omeniri într-o* ***doctrină de segregaţie, ură de rasă şi religioasă, de masacre în numele religiei lor,de răzbunare care nu cunoaşte limite.*** *Din legendele Vechiului Testament rescrise de leviţi vedem cum Moise, întâi vine cu cele zece porunci de cinste, de bunătate şi respect pentru aproapele, pentru ca apoi povestea lui să continue cu genocid, cu masacrarea pe scară mare a oamenilor nevinovaţi pe care îi întâlneau iudaicii în migraţiile lor. Iehova întâi zice: „Să nu ucizi'', iar apoi ordonă uciderea tuturor triburilor învecinate, cruţând doar fecioarele pentru a le lua sclave urmând a fi violate de soldaţii poporului ales. La acestea se va fi gândit Iisus când le-a răspuns* ***fariseilor, urmaşii leviţilor****, care îl acuzau că încalcă legea. „*Eu nu am venit să încalc legea, ci s-o îndrept*''.*[158]

*

*Cel mai sfâşietor tablou de segregare etnică îl găsim în Neemia (13,23) în „Mustrarea pentru femeile streine''. În timpul celor 70 de ani de exil în Cetatea Babiloniană mulţi dintre fiii lui Iehova s-au căsătorit cu femei din alt neam. La întoarcerea din exil toţi aceştia au trebuit să cunoască mânia lui Iehova, zice Neemia fiul lui Macalia în istorisirea sa. [...] «*Să nu vă daţi fetele după fiii lor, şi să nu luaţi fetele lor de neveste, nici pentru fiii voştri, nici pentru voi.*» Limbaj care nu se deosebeşte cu nimic de limbajul lui Hitler. [...] Pentru că locul leviţilor va fi luat de farisei, care Îl vor ucide pe Iisus, iar locul fariseilor va fi luat de talmudişti. [...] Dar legea lui (Neemia) se mai aplică şi astăzi, chiar dacă nu cu efecte atât de tragice. Familiile mixte care se stabilesc în Israel nu sunt privite cu ochi buni şi li se fac tot felul de şicane. Cât priveşte Palestinienii, lor li s-a aplicat întocmai « legea curăţirii etnice» după 1948, când a fost înviat din morţi statul Israel sionist. Satele lor au fost şterse de pe faţa pământului (în multe cazuri - n.a.) şi fântânile lor otrăvite. [...] De altfel,* ***talmudiştii nu fac nici un secret şi nu se sfiesc să spună pe faţă că Vechiul Testament poate fi încălcat, nu şi Talmudul, încălcarea lui fiind considerată păcat capital****. [...] Deşi teoria rasei superioare şi antica teorie a „poporului ales'' merg mână în mână. Sunt deopotrivă de aberante. Amândouă dau frâu liber aspiraţiilor imperialiste.*[159]

*

Deci, după rabinii ortodocşi din America cum am văzut, nu poate exista nici o înţelegere reciprocă. Şi spun şi de ce („folosesc categorii diferite, evreii şi creştinii''). Dar acest lucru nu e valabil şi pentru partea cealaltă, pentru creştini, care sunt obligaţi să înţeleagă fără să fie la rândul lor înţeleşi şi să cedeze la infinit până nu le-a mai rămas nimic, nici măcar viaţa. ***Cât priveşte bisericile lor (n.n. ale creştinilor) ce soartă le aşteaptă? Soarta bisericilor din Rusia bolşevică, sau a celor din Spania republicană: date pradă flăcărilor, transformate în saloane de dansuri, în WC-uri***

[158] Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.91-92.
[159] Ibidem, pp.92-94.

publice (!!), în magazine de cereale, în grajduri de vite, sau în temple pentru alte culte, printre care şi cele satanice.

Biserici minunate, zidite de arhitecţi autentici şi fondate de creştini adevăraţi din trecut, au fost deja ocupate de culturile Noii Ere*: în biserica St. James's din Londra, acum se propovăduieşte druismul şi yoga, iar în biserica St. John the Divine din New York, trupul lui Hristos de pe Crucifix a fost înlocuit cu trupul unei femei cu sânul dezgolit (!!), şi unde a apărut şi bustul lui Buda. Extratereştrii din farfurii zburătoare sunt şi ei parte din culturile anticreştine ale Noii Ere. În 1959 un oarecare Brad Steinger care a luat contact cu spiritele de pe cealaltă lume ne dezvăluie că extratereştrii vor veni într-o zi ca să aducă locuitorilor acestui pământ Noul Guvern Mondial şi religia Noii Ere, amestec de tehnologie şi concepte religioase tradiţionale.* ***Ca manipularea să dea roade, toţi aceşti propovăduitori vin în numele lui Iisus, se pretind creştini în timp ce se face apel la blasfemiile talmudice: neagă Sfânta Treime şi dumnezeirea lui Iisus.*** *Un alt cult (şi sunt cu miile în America) «Urantia» fondat în 1955 la Chicago, se declară de asemenea dedicat lui Hristos: în realitate practică un satanism deghizat.* [160]

*

Se lucrează şi pe faţă la distrugerea bisericii creştine. *Lawrence E. King devine în Decembrie 19…, adept al bisericii Satanei (francmasonice - n.a.). El a participat la un ritual satanic în care a fost ucis un sugar, drept* ***desacralizare*** *a naşterii lui Hristos. S-au folosit pumnale, a fost tăiat copilul, au umplut o ceaşcă cu sângele lui, l-au amestecat* ***cu urină*** *(,,ingredient'' folosit ca ''terapie'' de yoghini! - n.a.) şi le-au dat celor de faţă să bea şi să repete: «Satana este domnul Lucifer regele nostru. Regat al întunericului, vino şi ne dă putere nouă sclavilor tăi». (!) Ziarele americane locale de mic tiraj scriu despre toate aceste grozăvii. Cele de mare tiraj de la centru, finanţate de conspiratorii talmudişti n-au timpul să se ocupe cu asemenea fleacuri. Dezbat probleme mult mai importante (?!), de interes mondial: Sondajele privind popularitatea lui Bill Clinton în continuă creştere, sau arma americană ultramodernizată oferită Israelului ca să se apere împotriva palestinienilor care luptă cu pietre. [...]*

Această decădere n-ar fi fost cu putinţă dacă în Biserica Creştină n-ar bântui paragina «Suflul laşităţii şi al lăcomiei». [...] În 1988 creştinii americani s-au simţit ofensaţi de un film în care Hristos este prezentat ca un obsedat sexual. Filmul se numeşte The Last Temptation of Christ (Ultima tentaţie a lui Hristos). *A fost făcut de Universal Studios conduse de Lew Wasserman, Sidnei, Sheinbeeg, Thomas Polbok şi Irwing Azoff, toţi fideli liniei talmudiste. Când o piatră funerară dintr-un cimitir evreiesc oarecare, este mişcată din loc talmudiştii sionişti prin presa lor, precum şi prin cea cumpărată cu bani grei, fac spume la gură şi ţipă în cor: «Profanare!». Când milioane de credincioşi creştini sunt ofensaţi, jigniţi în sentimentul lor religios de o mână de talmudişti cinici puşi pe rele, nimeni nu are curajul să protesteze, în primul rând conducătorii Bisericii* ***de teamă să nu fie acuzaţi de ură de rasă****. [...]*

Toate bune până aici. Dar ia apucă-te şi spune ceva rău despre Talmud, tot o credinţă încetăţenită, să vezi ce păţeşti. Sau când le aminteşti sioniştilor că nu respectă rezoluţiile Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite, sfidând întreaga Comunitate Internaţională sar în sus ca arşi. Te încarci de Doamne ajută. Îţi pun pumnul în gură şi te arată cu degetul. «Uite antisemitul». ***Ei au dreptul să spună ce le trece prin cap în timp ce tu nu ai dreptul să spui adevărul. Logică de tip Talmudistic.*** *[...] Vei avea parte de toate invectivele. Ţi se vor pune în cârcă toate păcatele pe care nu le-ai săvârşit. Într-un cuvânt, eşti un om pierdut, ca în cazul «holocaustului», unde aşa zisa «cercetare a credinţelor încetăţenite» ia turnură de-a dreptul dramatică. Întreg Occidentul, ca să le facă pe plac sioniştilor (există şi în politică « prostituate masculine») este inundat de legi, regulamente, programe, instituţii şi publicaţii dedicate impunerii poveştii holocaustului. În Germania dacă îţi exprimi dorinţa de a examina dovezi care să ateste cât adevăr şi cât neadevăr există în prezentarea faptelor, eşti*

[160] Ibidem, pp.95-96.

aruncat în închisoare; în Statele Unite, în Florida, este obligatorie ***îndoctrinarea în şcoli cu această poveste pusă sub semnul întrebării****. Te întrebi şi pe bună dreptate, de ce atâta zel pentru impunerea ei? Adevărul nu are nevoie de legi coercitive care să facă din Cercetarea lui o infracţiune. Răspunsul, ni-l dau tot evreii, care circulă la ei acasă în Israel: «*cea mai bună afacere e holocaustul*».* [161]

*

După cel de-al doilea război mondial evreii – mai precis sioniştii au provocat cu ajutorul mass-media, pe care ei o controlează la scară planetară, ***un joc psihologic devastator: frica de antisemitism: sperietoare care cutreieră pretutindeni, pe toate meridianele: o adevărată psihoză cu efecte adesea tragi-comice****. Psihoza antisemitismului cu formele ei aberante a pătruns în lumea inocenţilor, a copiilor. Intoxicarea şi-a atins ţinta, nu numai în Germania ci şi aiurea. O ştire publicată în ziarul* România Liberă *te lasă cu gura căscată. Adela Schwartz (cetăţeană israeliană de origine română) a pus la cale, plătind 2 000 de dolari plus 100 000 de lei, jefuirea sinagogii din Brăila. Cei trei borfaşi şi conducătorul loviturii au fost arestaţi. Odoarele sfinte , sfeşnicele de argint, cele două menore grele, îmbrăcămintea sulurilor Torei au fost recuperate. Asemenea fapte sunt de domeniul psihiatriei: autorii lor ar trebui să fie internaţi la balamuc. Dar ele sunt bine-venite pentru* ***întreţinerea isteriei antisemitismului, a imaginii evreului persecutat, a evreului victimă.*** *O veche* ***tactică de care s-au folosit talmudiştii de-a lungul veacurilor.*** *[...]*

Mass-media a fost cuprinsă de indignare când la 10 Ianuarie 1994, Elke Jägel din Halle, de 17 ani, suferind de o isterie care o ţintuieşte în fotoliu, a povestit cum neo-naziştii ţipând: «Heil Hitler! Să gazăm schilozii!» au atacat-o şi i-au crestat o zvastică pe faţă. Luni de zile (!!) publicul german şi internaţional s-a cutremurat de oroare şi dezgust (ca în cazul masacrului imaginar de la Abatorul din Bucureşti n.n.) [...] În timp ce 15 000 de oameni mărşăluiau în protest la Halle împotriva «crimei de ură» făcute împotriva lui Elke, aceasta a recunoscut că n-a atacat-o nimeni şi că şi-a crestat singură pe faţă Svastica. [...] Dar despre asta mass-media n-a şoptit un cuvânt şi oamenii au continuat să mărşăluiască protestând. [...] Svastici crestate pe feţe nu sunt un lucru rar în Germania. [...] Auzisem apoi de cimitire evreieşti profanate, pietre funerare răsturnate: dar nu mai auzim că cei ce le-au răsturnat au fost înşişi proprietarii lor. (Traian Golea - ,,Până unde am ajuns''). [162]

*

În această sinistră cursă întinsă de talmudişti a căzut şi Biserica Catolică, acuzată de antisemitism: fără să riposteze, cum s-ar fi cuvenit, cum i-ar fi impus trecutul ei, prestigiul ei de campioană a unei civilizaţii milenare, cea mai strălucitoare din întreaga istorie a umanităţii. Dimpotrivă, s-a înclinat în faţa duşmanilor ei de moarte: s-a pocăit punându-şi cenuşă în cap, renegându-şi valorile care au făcut-o de neînvins în faţa tuturor furtunilor. Talmudiştii se pot felicita. ***Metoda lor preferată de «spălare a creierului», a dat rezultatele scontate – fireşte şi cu preţiosul concurs al «prostituatelor masculine».*** *După refuzul Papei de a promulga textul schemei de «înţelegere a religiilor necreştine», din 1964, dezbaterile au continuat şi o schemă mai diluată a fost votată la 17 Octombrie 1965, şi promulgată de Papa Paul al VI-lea, spre satisfacţia cercurilor israelite şi a Comitetului Evreiesc American. [...]*

Aşadar, afirmaţia, mai bine zis rechizitoriul evreului botezat Benjamin H. Freedman, făcut cu 11 ani în urmă, că Vaticanul a permis ***infiltrarea în rândul său a «prostituatelor masculine»*** *(Ziarul «Le Monde» preciza că s-au înregistrat atunci 1763 de voturi pentru şi 250 voturi contra, adică 10%),* ***s-a adeverit****. Şi nu putea fi altfel, el fiind la curent cu planurile ocultei de* ***lichidare a Bisericii Creştine****, întrucât făcuse parte din ea după cum singur o spunea. Dar să vedem ce zice mai departe* Le Monde*, ziar care nu este străin de maşinaţiile demolatorilor creştinismului din acest secol satanic. ,,Biserica condamnă toate persecuţiile tuturor oamenilor (foarte frumos până aici n.n.), ea îşi aminteşte moştenirea comună ce o are cu evreii (s.n.) şi acţionând nu din motive politice ci mai*

---

161 Ibidem, pp.96-97.
162 Ibidem, p.98.

degrabă din iubire spirituală şi evanghelică, deplânge orice ură, persecuţii şi alte manifestări ale antisemitismului, oricare ar fi pericolul şi oricine ar fi responsabil. [...] încă o idee din logica strâmbă a talmudiştilor pe care vor s-o impună Bisericii Creştine: ***Nu există responsabilitate colectivă când este vorba de crime comise de evrei; în schimb există responsabilitate colectivă pentru pretinse crime comise împotriva evreilor.*** *[...] Catolicii trebuie să creadă de acum încolo că evangheliştii sunt nişte mincinoşi şi Părinţii Bisericii nişte antisemiţi. [...]*

Textul schemei votate de Consiliul de la 19 Noiembrie 1964 a fost scris sub influenţa lui Jules Isac, Lobel Katz, preşedinte al lojei masonice evreieşti B'nai B'rith, Nahum Goldman, preşedinte al Consiliului Mondial Evreiesc şi alţii. Cu un an înainte, la 19 Noiembrie 1963, apăruse următorul articol în Le Monde: *,,Organizaţia internaţională evreiască (toate structurile organizatorice ale evreimii au un caracter internaţional - n.n.). B'nai B'rith şi-a exprimat dorinţa de a stabili relaţii (cuvântul potrivit ar fi de a se ,,infiltra'') cu Biserica Catolică. A supus Consiliului o declaraţie în care arată că toată omenirea este responsabilă pentru moartea lui Hristos (chiar toată? Se confundă* ***secta fariseilor*** *care L-au condamnat la moarte, cu întreaga omenire? - n.n.). Dl. Paul Iacob de Mulhouse, preşedintele B'nai B'rith-ului în Europa, a spus că aprobarea acestei declaraţii va eradica antisemitismul în multe ţări din Europa (El nu ne spune şi care erau acele ţări antisemite în 1964, fiindcă ştia că nu exista nici una la acea dată - n.n.).* [163]

*

Catolicismul şi-a revizuit părerile despre patimile lui Hristos, pe când iudaismul nu şi-a revizuit părerile despre nimic. Cărţile Talmudului au rămas neatinse: Cu ponegrirea, ura şi ideea primordială - obiectiv principal – *de lichidare a creştinismului. Stingerea conflictului dintre creştini şi iudaism a însemnat <u>o farsă sinistră în dauna creştinilor</u>, întrucât nici un consiliu iudaic n-a avut loc ca să recomande «înţelegere şi apreciere reciprocă» din partea iudaică. Că totul n-a fost decât o farsă o dovedesc evenimentele care au urmat, confirmând o dată în plus, dacă mai era nevoie, că cinismul şi impertinenţa sionisto-talmudistă nu cunoaşte limite. La Bucureşti a apărut nu demult, deci după 30 de ani o carte cu procesul Mântuitorului scrisă de însuşi Procurorul General al Tribunalului din Israel din care reiese că Evangheliştii care s-au ocupat cu biografia lui Hristos nici n-ar fi existat. Şi asta într-o ţară în care 90% sunt creştini ortodocşi. Ne-am aşteptat la o ripostă promptă şi fermă din partea Patriarhului României (postdecembriste): să declare răspicat că apariţia acestei cărţi în România constituie un atentat la viaţa bisericii pe care o conduce: să convoace Sfântul Sinod pentru a denunţa lumii planurile Ocultei anticreştine: să ceară tuturor Bisericilor Ortodoxe să procedeze la fel. Aşteptare zadarnică. De ce oare? De frică să nu fie trecut de talmudişti în rândul antisemiţilor notorii?* ***Ar fi, deci, nedrept să acuzăm doar Biserica Catolică, că este dominată de «prostituate masculine». Au şi Bisericile Ortodoxe Răsăritene <u>destui Cavaleri ai Diavolului care pregătesc înmormântarea creştinismului</u>: mai ales că aceste Biserici, având de traversat lungul drum al ateismului bolşevic au ieşit din acest infern nu tocmai neprihănite. Dimpotrivă.*** *Slujitorii lor s-au făcut că nu văd, când misiunea care le-a fost încredinţată le cerea să vadă şi să rămână în stare de veghe. Au tăcut când aveau datoria să vorbească sus şi tare despre adevărurile Bisericii lui Hristos.* ***Vremurile, desigur, au fost grele, de cruntă prigoană. Dar <u>când, dacă nu în vremuri ameninţătoare, de restrişte</u>, Îl aperi pe Hristos cel veşnic viu în inima ta şi-i sari în ajutor Bisericii Lui pândită de vrăjmaşi şi ameninţată de profanare şi distrugere ?*** [164]

*

<u>Replica a venit de la cine nu te-ai fi aşteptat. Scriitorul Fănuş Neagu în cuvinte simple şi de bun simţ, numai că nu le-a spus celor în drept să-şi ia tălpăşiţa cu carte cu tot şi n-au decât s-o</u>

---

[163] Ibidem, pp.99-103.
[164] Ibidem, p.103.

difuzeze *(A vorbit şi Răzvan Theodorescu în calitate de istoric: n-a spus nimic sau atât cât trebuia ca să nu fie luat drept antisemit). Scriitorul vorbea în acea clipă în numele milioanelor de creştini din România. [...] Ce sorţi de izbândă ar putea avea un creştin dacă i-ar trece prin cap să publice în Israelul de astăzi o carte care să atace dogmele fundamentale ale mozaismului? Că publicarea ei este de neimaginat nu mai încape îndoială. [...] Dacă naziştii după căderea lui Hitler şi-ar fi lepădat masca dictaturii devenind peste noapte democraţi, cum au procedat şi pedeseriştii cu masca dictaturii proletariatului, şi dacă Alfred Moses ar fi fost trimis în Germania ca ambasador, ce-ar fi făcut? Ar fi trimis rapoarte la Casa Albă în sensul că naziştii travestiţi au devenit oameni cumsecade şi vajnici apărători ai democraţiei, încât merită să fie ajutaţi cu banii contribuabilului american? [...]* ***Nu noi creştinii suntem cei care nu ţinem pasul cu istoria. Talmudiştii au rămas înţepeniţi în tipare anacronice ale unui trecut îndepărtat din care nu vor să iasă în ruptul capului, când casta leviţilor şi a fariseilor, conspirau împotriva umanităţii, în numele unui Dumnezeu barbar, care cerea sânge, să curgă cât mai mult sânge.*** [165]

*

Doctrină politică, naţionalistă, colonială, acestea sunt cele trei caracteristici ce definesc sionismul politic pe care l-a făcut să triumfe la Congresul de la Basel, din august 1897, Théodore Herzl, genialul şi machiavelicul său fondator, care putea spune, pe bună dreptate, la sfârşitul acestui Congres: „ Am fondat Statul evreu.'' (prima etapă a planului sionist) [...] (În cadrul Conferinţei de la Montreal din 1897) la propunerea Rabinului Isaac Meyer Wise a fost votată o moţiune care punea în mod radical în opoziţie două interpretări ale Bibliei: interpretarea politică şi tribală a sionismului şi interpretarea spirituală şi universalistă a Profeţilor: „Afirmăm că obiectivul iudaismului nu este nici politic, nici naţional (cum stabilise sionismul mondial - n.a.), ci spiritual… El vizează o epocă mesianică, când toţi oamenii vor recunoaşte că aparţin unei singure mari comunităţi pentru instituirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.'' [...] Evocând această „criză naţionalistă'' a sionismului politic care este o denaturare a spiritualităţii iudaismului, el concluzionează: ***„Speram să putem salva naţionalismul evreu de eroarea de a face dintr-un popor un idol. Dar nu am reuşit.''***

Profesorul Judas Magnes, Preşedinte al Universităţii ebraice din Ierusalim, din 1926, considera că «Programul Bitmore» din 1942, care cerea crearea unui stat evreu în Palestina, „ar conduce la război împotriva arabilor''. [...] „Glasul cel nou al evreilor se face auzit prin ţevile puştilor… Aceasta este noua Thora a ţării lui Israel. ***Lumea a fost subjugată de nebunia forţei fizice.*** *Cerul să ne păzească acum ca iudaismul şi poporul evreu să nu fie subjugate de această nebunie.* ***UN IUDAISM PĂGÂN A PUS STĂPÂNIRE PE O MARE PARTE A PUTERNICEI DIASPORE.*** *Am crezut, în vremurile sionismului romantic, că Sionul trebuia să fie răscumpărat prin spiritul dreptăţii (Sionul=Ierusalimul). Toţi evreii din America poartă responsabilitatea acestei greşeli, acestei mutaţii… chiar şi cei care nu sunt de acord cu uneltirile orientării păgâne (a iudaismului), dar care stau cu braţele încrucişate.* ***Anestezierea simţului moral duce la atrofierea sa.''*** [166]

*

Deja, în 1938, Albert Einstein condamnase această orientare: „Ar fi, după părerea mea, mai rezonabil să se ajungă la un acord cu arabii pe baza unei vieţi comune paşnice decât să se creeze un stat evreu… Conştiinţa pe care o am despre natura fundamentală a iudaismului se opune ideii unui stat evreu dotat cu frontiere, cu o armată şi cu un proiect de putere temporală, oricât de modest ar fi el. ***Mă tem de stricăciunile interne pe care le va suferi datorită dezvoltării, în rândurile noastre, a unui naţionalism îngust…*** *Nu mai suntem evreii din perioada Macabeilor. A redeveni o naţiune, în*

[165] Ibidem, pp.104-106.
[166] Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene,* Fundaţia Fronde, Ed. Alma Tip, Oradea, 1998, pp.11-15.

sensul politic al cuvântului, ar echivala cu îndepărtarea de la spiritualizarea comunității noastre, spiritualizare pe care o datorăm geniului profeților noştri.'' [167]

*

,,Dacă Biblia îi aparține, dacă este considerat poporul Bibliei, ar trebui să stăpânească toate teritoriile biblice.'' (Generalul Moshe Dayan, Jerusalem Post, *10 august 1967) [...] La 9 aprilie 1948, Menahem Beghin, împreună cu trupele sale Irgun, masacrează cei 254 de locuitori ai satului Deir Yassin, bărbați, femei şi copii (cu scopul evident de a răspândi teroarea şi panica în rândul palestinienilor - n.a.) [...] în 1950, au început acțiunile teroriste israeliene la Bagdad. În fața reticențelor evreilor irakieni (110 000 de persoane în 1948) de se înscrie pe listele de emigrare către Israel, serviciile secrete israeliene nu au ezitat, pentru a-i convinge pe evrei că erau în pericol, să arunce asupra lor bombe. [...] Este vorba aici de o metodă aplicată constant de când Théodore Herzl a înlocuit definirea prin religie a evreului, cu cea prin rasa acestuia. [...] ,,**Antisemiții vor deveni prietenii noştri cei mai siguri iar țările antisemite aliatele noastre.**'' Dar **«Reîntoarcerea» nu s-a produs decât sub impulsul amenințărilor antisemite din țările străine.** [...] ,,Sarcina noastră viitoare este de a-i aduce pe toți evreii în Israel.'' (Ben Gurion) [...] Dar grupul sionist german, care de altfel era minoritar la acea epocă, a adoptat o atitudine inversă (față de cvasitotalitatea organizațiilor evreieşti) şi, din 1933 până în 1941, s-au angajat într-o politică de compromis şi chiar de colaborare cu Hitler. [...] După război ei au devenit, ca Menahem Beghin sau Itzac Shamir, conducători de prim rang ai statului Israel. [...] Dintre victimele evreieşti ale nazismului refugiate în străinătate, doar 8,5% au mers să se instaleze în Palestina.* [168]

*

,,Această țară ne-a fost promisă şi avem un drept asupra ei.'' (Menahem Beghin, într-o declarație la Oslo, pe 12 decembrie 1978) Generalul Moshe Dayan scrie: ,,Luați Declarația de Independență americană. Nu conține nici o referire la limitele teritoriale. Nu suntem obligați să fixăm limitele statului.'' Politica corespunde foarte exact acestei legi a junglei. ***«Împărțirea» Palestinei în conformitate cu rezoluția Națiunilor Unite, nu a fost niciodată respectată.*** *[...] Evreii constituiau 32% din populație şi posedau 5,6% din teritoriu; ei au primit 56% din teritoriu, cu pământurile cele mai fertile. Aceste decizii au fost obținute* ***sub presiunea Statelor Unite***. *[...]* ***De la lordul Balfour care declara, atunci când dădea sioniştilor o țară care nu îi aparținea: „Puțin ne interesează sistemul pus în practică pentru ca să ne păstrăm petrolul din Orientul Mijlociu. Esențial este ca acest petrol să rămână accesibil'', până la secretarul dastat american Corden Hull: „Trebuie înțeles bine că petrolul din Arabia Saudită constituie una din cele mai puternice pârghii ale lumii''***, *o aceeaşi politică trasează o aceeaşi misiune conducătorilor sionişti israelieni, cea pe care a definit-o Joseph Luns, fost secretar general al NATO: ,,Israelul a fost mercenarul cel mai puțin costisitor din epoca noastră modernă.'' Un mercenar totuşi bine plătit pentru că, de exemplu între 1951 şi 1959, două milioane de israelieni au primit pe cap de locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de oameni din Lumea a Treia; şi mai ales un mercenar bine protejat: între 1972 şi 1996 ,,Statele Unite au opus de treizeci de ori veto-ul lor, la Națiunile Unite, oricărei condamnări a Israelului, în timp ce conducătorii acestuia aplicau programul lor de dezintegrare a tuturor statelor din Orientul Mijlociu, program expus de revista* Kivounim (Orientări*, nr.4, februarie 1982, pp.50-59), pe vremea invadării Libanului. Această politică se întemeiază, grație sprijinului necondiționat al Statelor Unite, pe ideea că legea internațională este o «o bucată de hârtie» (cf. Ben Gurion) şi că, de exemplu, rezoluțiile 242 şi 338 ale Națiunilor Unite, care cer ca Israelul să se retragă din Cisiordania şi din Golan, sunt*

[167] Ibidem, pp.15-28.
[168] Ibidem, pp.19-62.

sortite să rămână literă moartă, ca şi condamnarea unanimă a anexării Ierusalimului, votată chiar şi de Statele Unite, dar excluzând orice sancţiune. [169]

*

Cum arabii protestau împotriva unor astfel de nedreptăţi, respingându-le, conducătorii israelieni au profitat de acest lucru pentru a ocupa noi teritorii, în special Jaffa şi Acra, astfel încât în 1949 sioniştii controlau 80% din ţară iar 770 000 de Palestinieni fuseseră izgoniţi. Metoda folosită a fost cea a ***ororii****. Exemplul cel mai grăitor a fost cel de la Deir Yassin. [...] Orice palestinian care îşi părăsise domiciliul înainte de 1 august 1948 era considerat «absent». Aşa se face că cele 2/3 din pământurile posedate de arabi (70 000 ha din 110 000) au fost confiscate. Când în 1953 a fost promulgată Legea asupra proprietăţii funciare, despăgubirea a fost fixată la valoarea terenurilor din 1950, însă între timp lira palestiniană se devalorizase de 5 ori. [...]* ***În 1947****, în momentul creării statului Israel, în Palestina erau 600 000 de evrei la o populaţie totală de 1 250 000 de locuitori. Atunci* ***a început dezrădăcinarea metodică a palestinienilor****. În 1949 mai rămăseseră 160 000 de arabi. [...]*

La recensământul britanic din 31 decembrie 1922, erau 88% arabi şi 11% evrei. [...] Amintim că Ariel Sharon a fost generalul care a comandat invadarea Libanului, care a înarmat miliţiile care au executat ,,pogromurile'' din lagărele de refugiaţi palestinieni de la Sabra şi Chatila. Sharon a închis ochii în cazul acestor violenţe, şi le-a fost complice, cum a arătat chiar şi comisia israeliană însărcinată cu anchetarea masacrelor. [...] 1116 palestinieni au fost ucişi de gloanţele militarilor, ale poliţiştilor sau ale colonilor de la începutul Intifadei (revolta pietrelor), pornită la 9 decembrie 1987. [...] Surse militare cifrează la aproape 20 000 numărul palestinienilor răniţi de gloanţe, iar Oficiul Naţiunilor Unite pentru ajutorarea refugiaţilor din Palestina (U.N.R.W.A.) la 90 000. [...] Conform organizaţiilor umanitare, 15 000 de palestinieni erau deţinuţi, în 1993, în închisorile administraţiei penitenciarelor şi în centrele de detenţie ale armatei. [...] Atâtea violări ale legii internaţionale, considerată drept o ,,o bucată de hârtie'', şi chiar mai rău, cum scrie profesorul Israël Shahak: ,,deoarece aceste colonii, prin chiar natura lor, se înscriu într-un sistem de spoliere, de discriminare şi de apartheid.'' (Au existat şi multe asasinate politice, chiar împotriva unor oficialităţi străine, cum ar fi cazul raportorilor ONU - contele Bernadotte Folke şi asistentul său francez, colonelul Serot în Ierusalimul ocupat de sionişti, lordul Moyne - Secretar de Stat la Cairo de către doi membri ai grupului Stern al lui Itzac Shamir, personalul statului-major militar britanic într-un hotel din Ierusalim prin atentatul revendicat de Menahem Beghin…) [170]

*

*Toate mijloacele sunt bune pentru «lobby»-ul sionist: de la presiunea financiară la şantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media şi al editorilor şi ameninţarea cu moartea. Paul Findley concluziona: ,,****Oricine critică politica Israelului trebuie să se aştepte la dureroase şi neîncetate represalii şi chiar la pierderea mijloacelor sale de existenţă prin presiunile «lobby»-ului israelian. Preşedintele se teme de el. Congresul cedează tuturor exigenţelor sale. Cele mai prestigioase universităţi au grijă să îndepărteze din programele lor, tot ceea ce i se opun; giganţii mijloacelor media şi conducătorii militari cedează presiunilor sale.****'' Puterea mediatică a lobby-ului, al cărui centru conducător îl constituie astăzi «L.I.C.R.A.» (Liga internaţională împotriva rasismului), este atât de mare încât poate manipula opinia publică după bunul său plac. [...]*

Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanşarea conflictului (cu Irakul): 1. «Lobby»-ul evreiesc, deoarece eliminarea lui Sadam Hussein înlătură ameninţarea celei mai puternice ţări arabe…Evreii americani joacă în sistemul mediatic de dincolo de Atlantic un rol esenţial. Compromisul permanent între Preşedinte şi Congres conduce Casa Albă să ţină seama foarte mult de insistenţele lor.

[169] Ibidem, pp.142-144.
[170] Ibidem, pp.145-160.

2. «Lobby-ul afacerilor»... a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. [...] Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America... [...] În războaiele actuale, forţa nu se măsoară în numărul soldaţilor mobilizaţi, ci în echipamentul tehnic al armatei: cea a Israelului, graţie fluxurilor financiare care s-au revărsat asupra ţării, dispune de o putere de lovire infinit superioară celei a statelor arabe reunite. [171]

*

(Profesorul Yeshayahou Leibowitz de la Universitatea ebraică din Ierusalim) în cartea sa Israël et Judaisme*, apărută în ebraică, la Ierusalim, în 1987 (şi tradusă de Brouwer), rezumă astfel* opinia sa asupra sionismului politic*, din punctul de vedere al unui evreu jignit în credinţa sa de sionist religios care trăieşte în Palestina din 1934: ,,Sistemul nostru este putred la bază.'' Şi aceasta din două motive:*

1. ,,Nenorocirea vine din faptul că totul este articulat la problema naţiunii şi a statului. (,,popor ales'', ,,ţara promisă''...) Dacă statul şi naţiunea sunt considerate ca un scop în sine, atunci «iudaismul este respins deoarece cel mai important devine statul Israel». [...] Naţionalismul înseamnă distrugerea esenţei omului. (naţionalismul şovin sau extremist, ultranaţionalismul - n.a.) [...] Statul Israel nu este un stat care posedă o armată, ci o armată care posedă un stat.''

2.,,Dependenţa acestui stat de Statele Unite. [...] Americanii nu sunt interesaţi decât de ideea de a menţine aici o armată de mercenari în uniformă Tsahal. [...] Forţa pumnului evreiesc vine din mănuşa de oţel americană care îl îmbracă şi din dolarii care o capitonează.'' (cele circa 3 miliarde primite pe an numai de la SUA şi 1 miliard de la diasporă). Priviţi, copiii colonilor evrei de la Hebron, ei se aseamănă exact cu tineretul hitlerist. ***Din copilărie le este impregnată ideea că orice arab este rău, şi că toţi neevreii sunt împotriva noastră.*** *Se face din ei nişte paranoici: ei se consideră o rasă superioară...''*

Sionismul nu ezită nici în a utiliza cenzura, în Franţa ca şi în alte state din Occident, care se laudă cu sistemul lor «democratic»*: ,,Franţa, ţară unde cenzura este sub controlul unui Birou al Libertăţilor Publice, care funcţionează în cadrul Ministerului de Interne. [...] Iată câteva maniere specifice de cenzură: 1.Cenzură prin decizie a Ministerului de Interne sub pretextul că este vorba de o carte care riscă să tulbure ordinea publică. [...] 2.Cenzură prin decizie judecătorească. Ori de câte ori apare o carte care-i deranjează, sioniştii deschid un proces şi de cele mai multe ori reuşesc să obţină interzicerea ei. [...] 3.Cenzură prin presiuni oculte la adresa editorului. [...] 4. Cenzura prin manipularea şi intimidarea editorilor şi cititorilor cu ajutorul presei şi al televiziunii. [...] 5.Cenzura prin consens editorial.''* [172]

*

Rezumând critica teologică fundamentală, rabinul Hirsh spunea cu vehemenţă, în Washington Post *din 3 octombrie 1978: ,,Sionismul este diametral opus iudaismului. Sionismul vrea să definească poporul evreu ca o entitate naţională... Este o erezie.'' [...] Folosirea religiei drept instrument politic pentru a garanta întreprinderea sa colonială este evidentă la Herzl. Herzl consideră astfel credinţa evreiască drept străină proiectului sionist. Esenţial pentru el este să întregească o* naţiune *a evreilor. De aceea antisemitismul este pentru el un aliat obiectiv pentru că incită concetăţeni de religie evreiască la emigrare. [...] ,,Pentru Europa, vom constitui un zid de apărare împotriva Asiei, vom fi santinela avansată a civilizaţiei împotriva barbariei.'' Astfel, crearea statului care să joace acest rol în Orientul Apropiat era asigurată, pentru un termen mai mult sau puţin îndepărtat, de sprijinul tuturor colonialiştilor occidentali. [...]*

Rabinul Moshe Menuhin (tatăl muzicianului) în cartea sa The Decadence of Judaism*, decadenţa provocată de erezia sionistă, scria: ,,****Astăzi oamenii sunt scârbiţi de noţiuni ca rase superioare, popoare alese, de povara omului alb, de uniri cu Dumnezeu şi pământurile promise,***

[171] Ibidem, pp.172-199.
[172] Ibidem, pp.205-244.

pretenţii care sunt exploatate acum de forţele agresive şi imorale ale naţionaliştilor (ultranaţionaliştilor, de fapt - n.a.) contra celor mai slabe popoare. *[...]* ***Ei nu mai au decât un Dumnezeu: spaţiul vital (prezent şi în ideologia nazistă - n.a.) şi naţionalismul şovin.**'' Autorul arată că, opusă universalismului profeţilor evrei, interpretarea tribală şi naţionalistă a unirii şi a poporului ales, de aceia pe care îi numeşte ,,barbari tribali precum Ben Gurion, Moshe Dayan şi bandele militare care au pervertit Israelul'', a făcut din Agenţia Evreiască şi din organizaţiile sioniste, în lumea întreagă, ,,organe de guvernământ ale Israelului''. [...] Astfel, profesorul Kimmerling de la Universitatea ebraică din Ierusalim, scria că: ,,acest regim nu este nici evreiesc, nici democratic''. [...] Deşi dorise separarea religiei şi a statului, (Ben Gurion) a impus învăţământul religios în şcoli (pentru a menţine cheia de boltă a doctrinei sioniste asupra pământului făgăduit) şi a acceptat ca legile cu privire la căsătorie, la divorţ, la înmormântări să se înscrie în tradiţia talmudică a rabinatului. [...] În acest sens, Schlomio Avieri putea să scrie: ,,**A fi evreu astăzi înseamnă a fi legat de Israel**''.* [173]

*

In această politică mondială, Israelul joacă un rol privilegiat, fiind jandarmul câmpurilor petroliere din Orientul Mijlociu (care dau 50% din producţia globală de petrol). Astfel, după căderea Şahului Iranului, care asigura Statelor Unite controlul asupra Golfului Piersic şi mai ales asupra trecătorii Ormuz, pe unde traversează jumătate din petrolul mondial, cu această sarcină a fost investit Israelul. De aceea, în dorinţa sa de expansiune pentru realizarea Marelui Israel, care coincide cu scopul Statelor Unite în regiune, rolul esenţial al Israelului este de a construi o imagine diabolică a noului Iran, ca orchestrator clandestin al terorismului mondial. [...]

Ariel Sharon propunea în mod deschis, la Convenţia partidului Likud din mai 1993, ca Israelul să-şi clădească propria politică oficială pe noţiunea de **frontiere biblice**. *Această erezie, al cărei fondator este Théodore Herzl, a fost denunţată, încă de la apariţia sa, de rabinii şi evreii fideli profeţilor lor. Tentativa din 1956 de a invada Egiptul pentru a cuceri Canalul Suez, cu complicitatea Franţei şi a Angliei, a eşuat.(SUA neacceptând să piardă controlul asupra Mării Roşii)...La zece săptămâni după evacuarea deşertului Sinai, graţie acordurilor de la Camp David, era realizată invazia Libanului (1982): din 567 de avioane de care dispunea atunci Israelul, 457 erau din Statele Unite, subvenţionate fiind prin donaţii şi împrumuturi din Washington. După* războiul de şase zile*, Israelul, care ocupase toate frontierele vecinilor, de la Liban la Golan şi până în Cisiordania, anexa Ierusalimul. [...]*

Acest cult al urii permanente (al sioniştilor - n.a.) poate să se rezume la ceea ce un istoric izraelian a numit complexul lui Amalec *(Amalec, în istoria lui Joshua: ceea ce trebuie distrus). Politic, acest lucru se exprimă în strigătul de ură al lui Beghin: ,,Nu doar un german solitar v-a ucis părinţii. Fiecare german este un nazist. Fiecare german este un asasin.'' [...] La 15 noiembrie 1996, Curtea Supremă a Israelului a legalizat tortura. L.I.C.R.A. A TĂCUT. Două institute israeliene de apărare a drepturilor omului (Betselem şi Ha Moked) denunţă politica ,,de expulzare silenţioasă a palestinienilor din Ierusalim, pe care o caracterizează drept epurare etnică.'' [...]*

Fata generalului Peled, sub titlul Bibi, ce-ai făcut?, *amintind că propria-i fiică fusese ucisă în atentatul palestinian din 4 septembrie 1997, scria în* Le Monde Diplomatique *din octombrie 1998: ,,Consider vinovat guvernul de moartea fiicei mele...Politica sa este o provocare permanentă la adresa poporului palestinian.'' Încă o dată L.I.C.R.A. A TĂCUT. [...]* ***Atunci, vă întreb: cine este vinovat? Cel care comite crima sau cel care o denunţă? Cel care caută adevărul sau cel care încearcă să muşamalizeze faptele? Ceea ce hrăneşte antisemitismul nu este denunţul crimelor unei politici, ci crimele comise.*** *[...]*

---

[173] Roger Garaudy, *Procesul sionismului israelian,* Ed. Samizdat, Imprimeria de Vest, Oradea, 1999, pp.19-53.

Toate organizațiile evreieşti au obligația de a ajuta Israelul chiar încălcând legislațiile naționale. Statele ostile politicii israeliene vor fi subminate prin orice mijloace. Lobb-ul sionist decide politica statelor naționale. [174]

[174] Ibidem, pp.107-132.

XII. CUM SE POATE «EXPLICA» URA EXTREMĂ A MASONILOR, A LUI CAROL AL II-LEA, A LUI ION ANTONESCU ŞI A COMUNIŞTILOR FAŢĂ DE MIŞCAREA LEGIONARĂ

Din nefericire, nu voinţa poporului a fost aceea care i-a adus pe Hohenzollerni să le fie regi, ci o mână de afacerişti şi politicieni fanaroţi, aciuiaţi pe pământul României de pe timpul ocupaţiei otomane. Aceştia veniseră cu o boccea în mână şi cu o «ţidulă» de la Poarta Otomană să fie satrapi peste români, ca să-i forţeze de a plăti biruri turcilor invadatori. ***Din acei fanarioţi se trag familiile aşa zise nobile: Cantacuzino; Catargi; Lahovari; Ghica; Ştirbei; Sturdza; Bibescu; Mavrocordat; Moruzzi; Şoutzu; Krisoveloni şi mulţi alţii.*** *Aceşti fanarioţi şi alţi venetici, s-au împământenit prin Valachia şi Moldova, luând cu japca pământul de la românii ce nu puteau plăti birurile, ca apoi să se auto-declare «prinţi» şi să pretindă că ei erau cei mai «buni-fii» ai ţărilor Româneşti.* [175]

*

Pe ici, pe acolo, unii români s-au strecurat în tagma satrapilor prin alianţe politice şi matrimoniale, cum a fost cazul cu familia Brătianu. Un astfel de «bun fiu» a fost şi ***Ion I. C. Brătianu****, care l-a răsturnat de pe tron pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza, ca să-i facă loc unui «străin la vorbă şi la port».* ***Brătianu împreună cu fanarioţii Ghica şi Bibescu au plănuit eliminarea lui Cuza, pentru a aduce un rege străin, care să protejeze interesele lor adânc lezate de reformele sociale făcute de Cuza în avantajul românilor. La conspiraţie s-au alăturat şi clericii greci, supăraţi foc pe Cuza că decretase Statutul Organic şi, pe baza lui le confiscase 25% din miile de hectare acaparate de ei cu japca în «numele» lui Christos, pământ cu care i-a împroprietărit pe români. Prin acelaşi decret, Cuza a unificat şi Biserica Ortodoxă din Moldova cu cea din Muntenia, declarându-l Mitropolit Primat al României pe românul Nifon. Tot atunci, el a abrogat folosirea limbii greceşti, declarând limba română ca limbă naţională, fapt ce i-a supărat pe greci, că pierdeau controlul asupra poporului român.*** [176]

*

Şapte ani mai târziu (după arestarea din cursul nopţii de 11 februarie 1866 şi izolarea într-o încăpere cu pereţii umezi şi reci dintr-o cazarmă din Heidelberg din Germania - n.a.), Cuza moare în exil la numai 55 de ani. Când Doamna Elena Cuza a cerut voie de la «regele românilor» să aducă în ţară trupul lui Cuza, Măria Sa Carol I i-a aprobat cererea, dar cu o condiţie, «fără pompă». Doamna Cuza a adus trupul soţului ei în ţară, şi în mare taină şi fără pompă l-a îngropat în pământul moşiei lor de la Ruginoasa, din Moldova. Familia de Hohenzollern a făcut tot ce i-a stat în putinţa sa regală, ca uitarea să se aştearnă peste numele Domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Nu i-au sărbătorit nici naşterea, nici moartea. El nu are o statuie în fiecare capitală de judeţ, cum s-ar fi cuvenit. În cărţile şcolare se vorbea de 24 ianuarie, Ziua Unirii, dar prea puţin de Alexandru Ioan Cuza, care a făcut Unirea. Iar în Palatul lui Cuza din Iaşi, în loc să facă un muzeu, l-au închiriat la nişte evrei polonezi, care au făcut o bancă în palat şi un teatru idiş în grădina lui. Tot ce ar fi amintit românilor de Cuza, a fost cenzurat, ori distrus de către Hohenzollerni. [177]

*

Lui Carol I i s-a deschis pofta de îmbogăţire, după ce a primit «cadou» 118 mii hectare de pământ de la Ion C. Brătianu, care fiind ministru de Finanţe, a ajustat averea statului, să-l «răsplătească» pe german, că acceptase a fi rege românilor. Cum avea nevoie de un administrator,

---

[175] Joana Damaschin, op. cit., p.11.
[176] Ibidem.
[177] Ibidem, p.13.

Regele n-a luat un român, ci pe un grec cu rădăcini semite, numit Ion Kalinderu. [...] din 118 mii de hectare, le-a făcut 500 de mii până-n anul 1900, Carol I devenind cel mai bogat om din România, unde venise cu mâinile în buzunare…La 13 iunie 1878, s-a deschis Conferinţa de Pace de la Berlin şi Germania aprobă răpirea Basarabiei de către Rusia, dând în schimb Cadrilaterul ca recompensă. Regele Carol I nu s-a opus la această nedreptate făcută României, chiar de neamurile lui. El s-a mulţumit că România a fost recunoscută ca stat independent, ce de fapt întărea existenţa dinastiei sale. Datorită nepăsării sale, ruşii vor stăpâni Basarabia până în anul 1918 şi vor ridica mereu pretenţii asupra ei…Carol I a zidit Regatul România, a dat ţării Constituţia de la 1879 şi ca «bun român» ce era, i-a împământenit pe evrei cu drepturi egale cu românii, aşa cum îi fusese impus de bancherii evrei, la Congresul de la Berlin (Rothschild şi Sir Moses Haim zis Montefiore, în special). [178]

*

Cum pedagogul (M. Schmidt, cu concepţii marxiste - n.a.) locuia cu Carol (al II-lea - n.a.), se dezvoltase o afecţiune foarte stranie, dar nimeni n-a observat asta, timp de 3 ani. [...] Schmidt a fost concediat (în urma unui control medical cerut de Maria (mama lui Carol - n.a.), dar pentru Carol care avea 18 ani, era prea târziu. Nefasta influenţă a lui Schmidt a lăsat urme adânci în gândirea şi simţirea lui Carol, făcându-l timid, influenţabil şi cu un mare complex de inferioritate faţă de femei. Forţat de familie şi doctori să se lase de «nărav», Carol s-a aruncat cu sete în aventuri cu femei de toate categoriile, spre a se convinge el însuşi că era un bărbat normal. Acea goană pentru satisfacerea minţii şi trupului său bolnav l-a făcut pe Carol din homosexual, un obsedat hetero-sexual, ***femeile devenind singura lui preocupare****.* [179]

*

Astfel, a cunoscut-o şi pe viitoarea sa amantă de nedespărţit, Magda Wolf (zisă Elena Lupescu). Aceasta era o evreică vulgară şi urâtă, şi cu o faimă proastă (fusese căsătorită cu un ofiţer român, care s-a grăbit şi a aflat mai târziu că era o prostituată! - n.a.), care a visat întotdeauna de a fi regină în România. Pentru a nu fi deranjat, fuge cu ea în străinătate. [...] Dintre toate versiunile care au circulat în epocă, mai credibilă şi cea care s-a adeverit în mare măsură este că ***afacerea amoroasă dintre Carol şi cocota Lupescu era de fapt a comunităţii evreieşti din România****, având pilde în experienţe din trecut. Dintre acestea cea mai relevantă este plasarea Estherei în braţele Regelui persan Xerxes I, care s-a căsătorit cu ea şi care a înrâurit dobândirea puterii politice şi economice de către refugiaţii evrei, fugiţi din Iudeea ocupată de Regele Nabucodonosor. Ceea ce nu s-a realizat la noi este faptul că ,,românii n-au fost chiar atât de proşti…, să o facă şi Regină pe cocota Magda Lupescu.'' Acestei versiuni i se poate substitui cea potrivit căreia ,,era un om bolnav mintal, cu mari complexe de inferioritate, ce numai ea ştia să i le risipească'' (faţă de care se simţea superior sau cel puţin egal - n.a.), că ,,suferea de «priapism», boală care-i dădea un interminabil apetit sexual, ce numai ea ştia să i-l potolească, fiindcă avea experienţă «în materie».''* ***De altfel, Carol ,,a recunoscut dependenţa lui sexuală de Magda Lupescu****, faţă de bunul său prieten, profesorul Iorga, căruia i-a mărturisit: «Nu pot trăi fără femeia asta! Ea este jumătatea fiinţei mele şi jumătate din trupul meu…».''* [180]

*

Pentru ,,iubirea lui'', Carol al II-lea semnează în faţa ministrului Hiott (Şambelan al Curţii Regale), la Milano în 28 decembrie 1925, actul de renunţare la tron, iar peste trei zile, regele Ferdinand declară public acest fapt, pentru a pronunţa moştenirea la tron a principelui Mihai, în

[178] Ibidem, pp.15-16.
[179] Ibidem, pp.31-32.
[180] Ibidem, p.101.

vârstă de numai 5 ani. Sub noul său nume – Caraiman – el va rătăci prin lume împreună cu amanta lui, deşi era căsătorit cu regina Elena. Dar el nu a fost exclus cu totul din calculele politicienilor români, care îşi făceau visuri de mărire, precum Maniu şi Iorga, ultimul fiind trimis mai înainte cu mesaje de la Curtea Regală către dânsul. [...]

Carol, care nu muncise un minut în viaţa lui, că fusese «ales de Dumnezeu» să-l întreţină poporul român, a acceptat cu indolenţa sa princiară, să fie întreţinut (peste hotare - n.a.) de familia Ionescu (Yvonne şi Barbu), după ce-l ajutase o vreme foarte mult regina Maria. În acelaşi timp, ***Iuliu Maniu cu Nicolae Iorga, aflând că Regele Ferdinand avea cancer şi deci zile numărate de trăit, s-au pus pe lucru să-l aducă pe Carol înapoi*** *(pe teoria că ,,Prinţul Carol a fost forţat de Brătianu să fugă la Paris, fiindcă el era contra politicei Partidului Liberal…''). [...] Barbu Ionescu s-a obligat faţă de Carol, să plătească toate cheltuielile pentru restaurarea lui pe tronul României. În acest scop, el s-a adresat magnatului Rothermere, care era proprietarul mai multor ziare engleze şi l-a plătit cu bani grei, să-i facă propagandă lui Carol, prin ziarele londoneze. [...] În legătură cu «generozitatea» lui Barbu Ionescu, unii spun că ar fi avut o inimă de aur şi şi-a cheltuit averea pe Carol, numai pentru că a fost impresionat de «mizeria» în care se zbătea în exil un prinţ ca el. Acestea erau motivele unor idealişti, pe când motivele lui Ionescu, erau de altă natură. Erau rasiale, pentru că curtezana era evreică precum el. Erau politice, ca s-o vadă regină şi să-şi ajute neamul aflat în România. Şi erau motive materiale, pentru că visa să-şi tripleze averea exploatând România. Dar ,,generozitatea'' lui Barbu Ionescu faţă de Carol n-a fost pornită numai din exaltare şi inimă de aur, ci* ***şi din ordinul ce-l avea de la Loja Masonică a Angliei, la cererea Lojei Masonice a Franţei, la care Carol aderase cum a ajuns la Paris****.* [181]

*

După moartea Regelui ferdinand, pe 17 iulie 1927, dar şi a lui Ionel Brătianu, care formase guvernul şi era preşedinte al Consiliului de Miniştri, pe 8 iunie 1930 Senatul a votat cu 485 de voturi pentru Carol de a fi declarat rege, iar ***contra lui au fost doi: Brătianu (Vintilă) şi Cuza (A. C.)*** *În aceeaşi noapte, juriştii de la Curtea de Casaţie s-au pus pe lucru, să anuleze Regenţa şi testamentul Regelui Ferdinand, ca să-l declare pe Carol rege cu data de 17 iulie 1927, când tatăl său decedase. Au lucrat la falsificarea actelor doi celebri avocaţi, Istrate Micescu şi Iunian. [...] Chiar dacă îi părea rău de ce făcuse (că a sprijinit înscăunarea pe tron a lui Carol al II-lea - n.a.), Maniu nu mai putea schimba nimic, decât să se scufunde odată cu poporul, în marea de corupţie şi crimă a regelui Carol al II-lea, care pentru asta revenise în ţară (de unde până atunci, nu voise a domni întrucât nu i-au plăcut niciodată constrângerile vieţii regale - n.a.), nu să-i facă fericiţi pe ţărani, cum sperase el.* ***(Primele măsuri luate au fost cele de pedepsire aspră a inamicilor şi de recompensare a susţinătorilor. S-au făcut multe destituiri, exilări şi confiscări a averilor.*** *Deşi iniţial l-a sprijinit, Iuliu Maniu şi-a dat demisia în semn de protest faţă de decizia regelui de a nu renunţa la amantă, cum promisese - n.a.)*

Carol s-a opus exilării (amantei Lupescu, intrată fraudulos în ţară - n.a.) şi atunci Maniu şi-a prezentat demisia, iar el a primit-o bucuros că scăpa de el. [...] ***Dar greşeala lui Maniu (de a nu-l acuza pe rege în faţa Parlamentului că o ţinea ascunsă pe amantă în Pelişor - n.a.), i-a creat condiţii lui Carol să-şi impună amanta poporului român, ca pe o regină neîncoronată. La acest act abuziv şi imoral, mulţi demnitari l-au susţinut, căci slugarnici şi corupţi cum erau, le convenea un rege imoral, că aşa erau şi ei. Iar Nicolae Iorga, zis «Apostolul Neamului» (altădată, până în jurul anului 1920, un om remarcabil şi intransingent în slujba neamului său, pe linia gândirii eminesciene… - n.a.), l-a încurajat pe Carol cu cuvintele: „Sire, numai cine nu-i în stare să păcătuiască nu-i un păcătos. Eu Vă sfătuiesc să nu mai ascundeţi legătura cu doamna Lupescu, ci***

[181] Ibidem, pp.109-117.

s-o impuneți poporului, căci cu timpul se va obişnui cu prezența ei.* Eu sunt primul care voi merge să-i sărut mâinile în semn de omagiu. ''[182]

*

(Este acelaşi Nicolae Iorga, care înainte de 1920 fusese un naționalist şi un critic mai ales la adresa evreilor? - n.a.) În anul 1913 scria: ,,Evreii cumpără țăranului dinainte puiul în ou, mierea în floare şi mielul din pântecele mamei, pe un preț de nimic. Prin această camătă, el suge cu totul pe locuitori şi îi aduce la sărăcie, că țăranii împovărați de datorii şi pentru viitor, nu află altă mântuire decât să fugă ei din țara lor.'' (Chiar nu observase Iorga, că amanta regelui era evreică şi încă una de cea mai joasă speță posibilă? Chiar atât de mult voia să-i facă pe plac unui rege imoral şi desfrânat? Nu întâmplător, s-a spus că Iorga fusese cumpărat cu bani grei şi un trădător - n.a.)

Evreii săraci au fost ajutați de Comunitatea evreiască condusă de rabinul Willi Filderman, să deschidă câte-o dugheană prin târguri şi sate, cu gaz, chibrituri şi rachiuri făcute cu alcool metilic. Cum țăranii trăiau prin sate îndepărtate de oraş, deveneau clienți la evreul ce se aciuase în satul lor. [...] Evreul prospera şi când nea Ion nu avea bani, îi dădea marfă şi pe datorie. Când țăranul venea să-i plătească evreului cu câte-o găină grasă, cu lapte, ouă şi grâu, el îi făcea socoteala cât datora, că țăranul era de regulă analfabet, că aşa îl voia Casa de Hohenzollern. Apoi țăranul îi mulțumea pentru «omenie», fără să ştie că evreul îl înşelase şi la bani şi la cântar. Iar evreul, în urma lui, îşi freca mâinile, zicând: «Oii-vei! Ce bun client e goimul acesta!». [183]

*

Duduia (Lupescu) trăia ca o Regină, dar trăia cu frica în sân să nu fie omorâtă de anonimii care îi trimiteau scrisori de amenințare. [...] Printre cei mai preferați de «Regina Duduia» era evreul Max Ausschnit, care acaparase Uzinele Reşița şi care i-a devenit partenerul permanent la poker. [...] Şi când Duduia s-a văzut aşa de puternică şi răsfățată (de Casa Regală şi musafiri), a «decretat», că oricine avea onoarea (!!) s-o vadă, să-i aducă o bijuterie cadou. Ausschnit a transmis ordinul ei, celor care îi cerşeau favoarea. Prin această metodă, curtezana a împământenit ***şperțul*** *în Casa Regală şi a acumulat valize pline de bijuterii. [...] Aşa a ajuns calica de la Hertza cea mai bogată femeie din România, vânzând la afaceriştii străini şi sufletul românilor. Şi la aşa un chilipir, un puhoi de evrei au năvălit iar în România. [...] Prin venirea lui Carol pe tron, evreii cu bani au luat cu asalt toate fabricile de producție şi piețele de desfacere. Au monopolizat toate ziarele şi băncile. Au luat în exploatare pădurile, minele de fier şi aur, lacurile şi Dunărea, industria uşoară şi grea, unde în acel timp s-a înfipt şi Max Ausschnit. Au apărut firme de exploatarea petrolului la Câmpina şi Ploieşti, conduse de evrei ce pozau în englezi şi americani. Oriunde te întorceai, vedeai o firmă cu numele de Goldenberg; Leibu; Friedman şi Ițic Ştrul şi auzeai o românească stâlcită cu accent idiş sau rusesc. Unii români au râs de vorbirea lor, iar alții supărați, ziceau: «Ce cauți, tu mă jidane, în țara mea? Pleacă în Palestina ta!» Dar nu era de glumit cu frații «Reginei Duduia» , că ei se plângeau la autorități şi românii erau arestați şi bătuți. Şi s-a dus vestea în lume că acela care accepta să piardă câteva milioane la poker cu Duduia, care îi oferea bijuterii şi o trata ca pe o Regină neîncoronată, ea îl recomanda regelui Carol şi el semna orice contract de exploatare a României. După asta, fabricantul X sau Y trebuia să aducă Duduiei, drept mulțumire, un pachet de acțiuni pe numele ei, ce însemna un venit minim de câteva zeci de milioane anual.* [184]

*

[182] Ibidem, pp.136-142.
[183] Ibidem, p.143.
[184] Ibidem, pp.142-143.

«Regina Duduia» şi-a adus toate rudele sărmane din Austria şi i-a împroprietărit în «ţara Chilipirului» devenită moşia ei. Neamurile lui Muter au ajuns în cele mai înalte poziţii în Stat, deşi nu aveau studii şi nu vorbeau limba română. Ea a avut grijă şi de Papa şi de fraţii lui. Cum toţi trei erau «specialişti» în cârpit şi vândut zdrenţe, i-a numit furnizori guvernamentali. Ei au fost împuterniciţi de Regele Carol să cumpere pentru Armata română totul, de la săpun până la uniforme. [...] Astfel că, de când domnea în România «Regina Duduia», sărăcia se cuibărise în casele românilor iar evreii se îmbogăţeau şi numărul lor crescu de la 750 de mii, la 2 milioane şi ceva…Zic ceva, că niciodată nu se ştia numărul lor. Trebuia ţinut secret, că mulţi erau intraţi ilegal în România, dând Şperţ curtezanei. Avea grijă de asta, evreul Leon Coler zis Colescu, numit de Duduia, Director al Statisticii din Ministerul de Finanţe. [...]

La o şoaptă a ei, Carol i-a numit miniştri la Afacerile Externe, pe Tătărăscu şi Titulescu, nu pentru că erau geniali, ci pentru că erau umili faţă de el şi respectuoşi faţă de amantă. Tătărăscu la Ambasada României din Londra şi Titulescu la cea din Paris au devenit oamenii lor de încredere, care au cărat în străinătate ***milioanele făcute de ei în mod ilicit*** *şi le-au depus în bănci cu cifru secret. Titulescu a avut «onoarea» să fie chemat într-o audienţă de «Regina Duduia», cu care ocazie i-a ordonat să schimbe politica rigidă a României faţă de Uniunea Sovietică, susţinând că ruşii erau oameni buni şi paşnici, cum era tăticul ei, care se născuse undeva, pe un maidan rusesc. Titulescu imediat a început o campanie pentru «relaţii frăţeşti» cu sovieticii şi acest oltean cu mutră de mongol şi simpatii pentru bolşevici, va fi lăudat pentru asta, că a fost cel mai inteligent diplomat. Datorită lui, România a recunoscut regimul comunist de la Moscova în anul 1933 şi Titulescu va lupta pentru «frăţia» cu ruşii până va muri în februarie 1941. [...]*

Lăcomia de bani a curtezanei Lupescu a explorat orice domeniu, inclusiv prostituţia, în care era expertă. [...] Prefectul Marinescu s-a supus ordinului Duduiei şi a schimbat legile. Nu-i mai aresta pe proxeneţi şi prostituate, ci i-a obligat să plătească o taxă lunară, chiar la biroul lui din Prefectura Capitalei. [...] O femeie onorabilă nu putea merge singură pe aceste străzi după ora 5 după masă, că risca o păruială de la prostituatele ce ţipau în gura mare: «Ce cauţi, tu în teritoriul meu aprobat de la Prefectură?». Tot în acea perioadă, proxeneţii evrei deschid bordelul «Crucea de Piatră» din mahalaua evreiască Dudeşti-Văcăreşti. Era un bordel de mărimea unui cartier, unde mii de femei creştine venite din toate colţurile ţării să cunoască «mirajul» Bucureştiului, cădeau în gheara lor şi deveneau prostituate. [...] Cât Carol stătea în bordel, Marinescu îl păzea, stând în maşină la uşa blocului. [185]

*

Despre omul politic Nicolae Iorga, se pot spune multe: ,,Carol nu se acomoda cu nici unul (prim miniştrii ţărănişti) şi, la sfârşitul anului 1931, îl face prim-ministru pe Nicolae Iorga. Prin asta, românii au câştigat un asupritor în plus, căci Iorga dispreţuia oamenii de rând şi prefera numai clasa celor culţi şi bogaţi. Îi crescuseră aceste ifose, de când fusese profesor de istorie a lui Carol şi Casa Regală îl trata cu mult respect. [...] «Curba de sacrificiu» a fost o metodă criminală să refacă bugetul Statului golit de cheltuielile nebuneşti ale familiei regale şi mai ales ale lui Carol, prin care Iorga a înfometat poporul român. Iorga a blocat pe 4 luni salariile celor ce lucrau la Stat, trimiţându-i la lucru cu burta goală, prin ordin de concentrare. [...] Învăţătorii l-au întrebat: ,,Dar Domnule Prim Ministru, la cine să cerem ajutor?''. ,,Nu ştiu. Mai bine aruncaţi-vă în Marea Neagră.'' [186]

*

Erau contra evreilor Nicolae Iorga şi A. C. Cuza. Care pentru a trezi neamul românesc de pericolul ce-l pândea de la ei, au fondat la 23 aprilie 1910 Partidul Naţional Democrat, sub lozinca: «România românilor, numai a românilor şi tuturor românilor». În Programul politic la Art. 45, cei doi spuneau: ,,Soluţia problemei ţărăneşti din România, stă în eliminarea lor (a evreilor - n.n.) din

[185] Ibidem, pp.144-145.
[186] Ibidem, p.149.

comerț, dezvoltând forțele productive ale românilor şi proteguind întreprinderile lor. Acest program îl vom păstra, răspândi cu toată puterea şi statornicia noastră, aceasta fiind datoria noastră de cinste. [...] Aceşti doi erudiți, Iorga şi Cuza, au ținut aprinsă făclia națională până în anul ***1923****, când subit, Iorga trece de partea evreilor. ,,În Marea Adunare Națională din 23 martie 1923, în care 34 deputați au votat contra deciziei Regelui Ferdinand a da dreptul la cetățenie oricărui evreu, Iorga a votat pentru. Prin acel vot, Iorga a ajutat ca art.7 din Constituție să fie modificat cu art. 133, prin care evreii căpătau drepturi egale cu românii.'' [...]* ***Cuza l-a considerat pe Iorga un trădător de neam şi a rupt relațiile cu el. Şi alți români l-au socotit pe Iorga un trădător şi circula zvonul că evreii l-au plătit cu bani grei să le dea votul****. [...] Deci, când Carol l-a făcut prim ministru pe Iorga, l-a făcut să aibă în el un suport moral şi politic, ca prin personalitatea lui cunoscută ca naționalist şi antisemit, să potolească furia poporului împotriva cocotei Lupescu şi a neamului ei, căci nu toți românii ştiau că Iorga devenise sluga evreilor din 1923. La ordinul lui Iorga, ministrul de interne Argetoianu dizolvă Garda de Fier în martie 1932. [...] Legionarii au fost arestați şi bătuți. [...] La 17 aprilie (1932), Garda de Fier intră din nou în alegeri pentru locurile de deputați pe județe şi le câştigă cu 5 600 de voturi. Guvernul Iorga cade şi vine Vaida Voevod ca prim ministru, «țărăniştii plecau şi țărăniştii veneau...».* [187]

*

Duşmanul de moarte al Mişcării Legionare era Masoneria*, cea care crease comunismul dar şi nazismul, prin cele două mari ramuri ale ei (Loja Marelui Orient şi Loja de Rit Scoțian). Că lucrurile stau aşa, avem mărturiile lui Corneliu Zelea-Codreanu din 29 şi 30 noiembrie 1937. Dar, ceea ce i-a supărat cel mai tare pe evrei era* ***spargerea monopolului comerțului de către legionari, afectându-le marile interese economice****: ,,De mulți ani, Corneliu Codreanu îi instruia pe legionari să devină oameni de afaceri şi comercianți, voind prin aceasta să ia înapoi comerțul monopolizat de evrei, care ziceau: «Eh! românii sunt proşti pentru comerț! Ei sunt buni de popi, soldați şi muncitori cu sapa. Dacă nu veneam noi aici..., țara asta rămânea înapoiată!...» Codreanu face un program de revitalizare a comerțului românesc, bazat pe sfaturile lui Iorga şi Cuza. [...]* ***Românii ştiau să facă comerț şi încă foarte bine. Da, dar asta i-a înfuriat pe evrei.*** *Şi ca să poată menține monopolul comerțului din țară (mai ales în Moldova), au plănuit distrugerea lui Codreanu şi a Gărzii de Fier. Şi cum avea cine să-i ajute, au bătut la uşa «Reginei Duduia». [...] Carol imediat i-a dat ordin lui Călinescu (Armand) să pună jandarmii şi polițiştii pe legionari, folosind trucul cu «Ordinea Publică». Negustorii legionari au început a fi sâcâiți prin diferite forme. Nu mai primeau autorizație. [...] Titulescu care tocmai sosise la Bucureşti, i-a cerut (regelui) să declare că: ,,Garda de Fier trebuie distrusă, fiindcă ne împiedică a dezvolta relații frăţeşti cu Uniunea Sovietică.'' (de fapt, cu Masoneria; motivul lui Titulescu este evident neplauzibil - n.a.)* [188]

*

C. Zelea-Codreanu declară la sfârşitul lui noiembrie 1937: ,,Cerem Majestății Sale [...] Țara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalțe, şi să-i înfrunte pe cei care îi pregătesc moartea. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naționale, au datoria să ceară şi să impună ***scoaterea politicei româneşti de sub influența şi comanda Masoneriei, Comunismului şi Iudaismului.*** *Aceasta este* ***singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului Românesc.*** *[...] Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micei Înțelegeri, eu sunt contra Înțelegerii Balcanice şi nu am nici un ataşament pentru Liga Națiunilor Unite, în care nu cred. Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma – Berlin, alături de toate statele revoluționare şi naționale în contra bolşevismului. În 48 de ore după biruința Mişcării Legionare, România va avea o Alianță cu Roma şi Berlin, intrând astfel în linia misiunii istorice din lume:* ***apărarea Crucii şi a civilizației creştine****.''*

[187] Ibidem, pp.163-164.
[188] Ibidem, pp.213-214.

*Declarația asta a cutremurat biroul rabinului **Willi (Wilhelm) Filderman** de la Centrala Sinagogilor din România. Şi cum rabinul era un înțelept talmudist, comunist din 1919 pe de o parte, sionist şi capitalist pe de altă parte şi regalist de circumstanță, s-a gândit că singura cale să nu se întâmple ceea ce **Codreanu făcuse imprudența să spună înainte** (şi în campanie electorală), era să-l oprească prin orice mijloc de a câştiga alegerile. Şi dacă le câştiga, să fie ucis. Cu acest plan în minte, rabinul Filderman s-a dus la «Regina Duduia» şi i-a spus ce are de făcut. [...] Ea a cerut capul lui Codreanu, iar Carol i l-a dat, oferindu-i şi un* Purim*, ce a ținut din anul 1938 până în 1940, prin asasinarea a sute de români. (se face referire la sărbătoarea evreilor din luna martie, care celebrează izbânda asupra perşilor, după aruncarea în brațele regelui persan Xerxes a evreicei Esther, la cererea căreia el a măcelărit 75 de mii de perşi iar averile le-a dat evreilor…)* [189]

*

*Merită să fie precizate câteva aspecte. Regele şi amanta lui nu puteau accepta şi le era teamă de popularitatea şi caracterul Mişcării Legionare. **Spre deosebire de alegerile din noiembrie 1937, când Garda de Fier ajunsese pe locul al treilea, în februarie1938, ea era pe punctul de a câştiga alegerile. Mii de legionari au fost bătuți, mutilați, iar alții au fost ucişi, determinându-l pe Codreanu, în 8 februarie să-şi retragă partidul din alegeri. Dând vina pe legionari pentru violențele comise, Carol şi Armand Călinescu au dat lovitura de Stat militară în noaptea de 12 februarie 1938. Guvernul Goga – Cuza este demis iar Goga „de supărare ajunge la spital, unde a fost otrăvit şi apoi a murit.'' De asemenea, Cuza ajunge pe străzi**, „dat afară din învățământul superior după 30 de ani de activitate, fiindcă fusese «prea naționalist» şi îi jignise pe evrei.'' Este dizolvat Parlamentul, anulată Constituția din 1923. Sunt desființate toate partidele. Se impune cenzura. Apoi Carol formează partidul său personal (de buzunar) numit Frontul Renaşterii Naționale (!!) şi se auto-declară dictatorul României. Dă o nouă Constituție „în care introduce un amendament cerut de amanta sa prin care îi încetățenea pe cei 200 de mii de evrei intrați ilegal în țară'', evrei pe care Goga îi refuzase…)*

Şi ca fericirea să fie deplină, Carol, împins de amanta Lupescu, decide să distrugă comerțul legionarilor şi să-l extermine pe Corneliu Codreanu (împreună cu toată conducerea Mişcării Legionare - n.a.). La discutarea acestui plan, au luat parte Duduia, Urdăreanu, Călinescu şi Iorga. [...] Nicolae Iorga a început (în cercul grupării de la ziarul său şi la radio - n.a.) o campanie de denigrare a Gărzii de Fier şi a lui Codreanu. [...] Executarea ordinului de distrugere a comerțului românesc era în sarcina ministrului de Interne, Armand Călinescu. El devenise şi prim-ministru în martie 1938, în locul Patriarhului Cristea, care fusese «chemat» de Dumnezeu să dea socoteală, de ce îi mistificase numele pentru gloria pământească…(fusese chiar un apropiat al Duduiei Lupescu - n.a.)

C.Zelea-Codreanu, într-o scrisoare trimisă lui N. Iorga la redacția ziarului Neamul Românesc*: „Eu nu mă pot bate cu D-ta. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul şi nici situația D-tale. N-am nimic. D-ta ai totul. Dar din adâncul unui suflet lovit şi nedreptățit îți strig şi îți voi striga din adâncul gropii, eşti un necinstit sufleteşte, care ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate. **Voi care ne acuzați de violențe, după ce ați întrebuințat contra noastră cele mai mari violențe, împingându-ne la disperare şi păcat.** [...] **Vă vom dovedi acum, că nu vom reacționa în nici un fel la provocările voastre.** [...] **Dar de acum şi până voi închide ochii, domnule Iorga şi după aceea, te voi privi aşa cum meriți.**'' Această dramatică scrisoare, care l-a costat (până la urmă) viața pe Corneliu Codreanu, este **un act de acuzare veşnică împotriva lui Iorga**, care deşi avea glorie şi bani, era înhămat la «carul crimei» Carol – Lupescu, pentru că îi satisfăcea înfumurarea şi grandomania, că el era pionul principal din Casa Regală. **Pe cât a fost de mare profesor de istorie, pe atât a fost de mare criminal, Iorga fiind autorul moral la distrugerea comerțului românesc, la asasinarea lui Codreanu şi a sutelor de oameni politici, care culmea, nu lui nu-i plăceau, (doar el îi***

[189] Ibidem, pp.215-216.

inspirase) ci curtezanei Lupescu. *[...] S-a sfătuit cu Carol, cum să-l distrugă pe «ignorantul» care avusese îndrăzneala să-l acuze de distrugerea comerțului legionar. [...] Consilierul Regal Nicolae Iorga a făcut o plângere la Tribunalul Militar împotriva lui Codreanu, că l-a ultragiat.* [190]

*

În timpul procesului (i s-a înscenat un proces politic pentru ,,Crimă de trădare'', aceasta fiind o infracțiune ce rezulta din noul decret regal din 24 mai 1938, prin care s-a introdus pedeapsa cu moartea - n.a.), Iorga scrie un articol în ziarul Neamul Românesc*, care arată câtă* ***ură*** *nutrea el pentru Codreanu, spunând cu sarcasm: ,,Să asiste lume multă, să vină să cunoască dezbaterile de la proces. Să se deschidă uşile, spre a se constata nu nevinovăția lui Codreanu, ci nulitatea lui.'' Era aşa o grabă să-l condamne pe Codreanu, că procesul s-a judecat şi noaptea. [...]*

,,Nu ştiu dacă a existat vreodată în viața publică a României, un om care să fi fost atacat cu atâta înverşunare, patimă şi rea credință de întreaga presă şi de toate cluburile iudeo-politicianiste, aşa cum am fost eu de la arestarea mea şi în timpul instrucției.'' [...] În noaptea când Codreanu a fost arestat, Armand Călinescu arestase şi 700 de legionari, printre care se aflau vârfurile elitei legionare, ca membrii fondatori ai Legiunii şi comandanții de Cuib, numit «Grupul 19». [...] Pe lângă aceştia, au fost aretați toți legionarii care dețineau posturi la Stat. [...] Legionarii nu aveau dreptul să fie naționalişti în propria lor țară şi să lupte pentru păstrarea identității lor creştine, dar evreii şi-au luat dreptul să fie naționalişti şi să expulzeze din Israel pe toți cei de altă religie, mergând până la asasinarea lor. [...] Deşi Codreanu nu era în guvern, campania de calomnii împotriva lui continua în presa din «Sărindar» (evreiască). La asta s-au asociat şi o mulțime de românaşi, toți interesați să fie bine cu camarila regală. [...] Nicolae Iorga care era sfătuitorul lui Carol, a scris în gazeta sa Neamul Românesc *că: ,,Legionarii sunt o grupare de provocatori, nişte criminali ce trebuie să fie extirpați.''* [191]

*

«Pentru o mai strânsă relație între Franța şi România, ar fi bine să-l lichidați pe acel Codreanu…» (sunt cuvintele adresate lui Armand Călinescu de către colegii săi masoni din Franța; *care el însuşi declarase în fața regelui, a amantei acestuia şi a lui Iorga că: ,,cel mai bun lucru ar fi să-l lichidăm pe Codreanu, aşa cum a sugerat şi domnul Iorga'', iar ,,dacă Codreanu dispare, legionarii se vor potoli'', referindu-se la cei aproape un milion de legionari liberi şi ,,aruncându-şi o privire de complicitate către Duduia , care dădea din cap afirmativ.''- n.a.)*

Numai la bănuiala că cineva era Legionar, polițiştii şi jandarmii îl împuşcau fără somație. Îi împuşcau pe străzi, prin localuri, prin trenuri şi chiar în locuințele lor. *[...] Legionarii nu ştiau că trădătorul (cel mare) era Mihail Vârfureanu, care-i dădea toate informațiile lui Armand Călinescu. [...] Din această cauză, Sima cu Christescu renunță temporar la planul lor de a-l răsturna pe Carol şi ordonă retragerea în Germania a Legionarilor cu posturi de comandă. (Violența regimului carlist a ajuns repede la paroxism şi satanism. În asemenea condiții de violență extremă la adresa Mişcării Legionare, se ştie că nouă legionari l-au asasinat pe Călinescu. Ceea ce se cunoaşte mai puțin este faptul că ei au fost torturați în mod sălbatic, au fost împuşcați chiar pe locul unde au tras ei în primul ministru, iar trupurile au fost lăsate pe caldarâm timp de trei zile. Chiar Iorga a avut ,,plăcerea'' de a lovi cu piciorul în cadavre. Apoi, s-a dat ordinul să fie împuşcați câte 3 legionari în toate județele țării şi să fie spânzurați de stâlpii de telegraf în locuri publice timp de 3 zile. Evident, până şi simbolistica aceasta este masonică. Iarăşi. Mai puțin cunoscut este şi faptul că, înainte de asasinarea lui Călinescu, care umbla nepăzit adesea şi mândru de teroarea instaurată, neînchipuindu-şi că ar putea păți ceva, o altă echipă de 7 legionari, compusă din 4 medici, 2 avocați şi un student la Teologie şi-au luat răspunderea actului lor şi au încercat acest lucru. Prinşi însă, fără nici un proces, după 10 zile de*

[190] Ibidem, pp.216-224.
[191] Ibidem, pp.224-242.

tortură zi şi noapte, au fost ***aruncaţi de vii în crematoriu****. Dintre ei, Nicoleta Niculescu este mai întâi violată şi îi sunt tăiaţi sânii…- n.a.)* [192]

*

(După 3 septembrie 1940, adică după cedarea unor mari teritorii de către România fără luptă, încep manifestaţiile anticarliste, care vor conduce la forţarea abdicării lui în favoarea generalului şi Preşedintelui Consiliului de Miniştri, Ion Antonescu şi prinţului regent Mihai. ***Însă prigoana legionarilor a reizbucnit cu o mare forţă, după ruptura dintre general şi Horia Sima, ruptură provocată pe filieră masonică de Ică Antonescu (Mihai), care a creat o mare rivalitate între cei doi lideri (devenit dintr-un avocat anonim care l-a apărat pe general timp de 2 ani într-un proces de bigamie, un „prieten de mare încredere'' - n.a.).*** *Generalul (Ion Antonescu) se retrage din Consiliu şi tocmai când Sima credea că spiritele s-au liniştit (după evenimentele de la Jilava), vine Ică Antonescu şi îi spune: „Singura condiţie de a se continua guvernarea cu Garda de Fier este, ca Generalul Antonescu să fie proclamat Şef al Legiunii.'' (idee subversivă încercată chiar şi de Carol al II-lea, la sugestia unui apropiat de-al său - n.a.) [...]*

Ilegalităţile lui Ică Antonescu (nenumărate favoruri contracost faţă de evreii care voiau să ocolească legea, chiar şi de la evreii comunişti, care i-au adus o mare avere - n.a.) au fost sesizate de Serviciul Secret German prin 1942, şi i-a cerut generalului să se dispenseze de el, dar el nu l-a destituit. ***Aşa de mare încredere avea în Ică, încât, la insistenţa lui, s-a dus la Palat în acea zi de 23 august 1944 şi a căzut în cursa întinsă de Regele Mihai condus de comuniştii evrei.*** *[...] La sfârşitul războiului, evreii salvaţi de Ică şi ajunşi la conducerea României, l-au dus pe el şi pe general în faţa plutonului de execuţie (unde ultimul a avut parte de o moarte demnă şi curajoasă, în timp ce lui Ică îi tremurau genunchii şi a fost dus pe sus de soldaţi, suferind pentru trădarea lui; fiind considerat slab, Ică „trebuia'' sacrificat pentru a nu divulga nimic niciodată - n.a.).* [193]

*

Antonescu ca ofiţer şi şef de Stat, nu se împăca cu faptul că legionarii ***prea se grăbeau*** *(în zelul lor, după atâtea persecuţii anterioare - n.a.) să modifice structura Statului după legile Legiunii şi ascultau numai de ordinele lui Horia Sima. Asta îl incomoda (în plus, nu-i putea ierta uşor pe legionari, în general, pentru uciderea lui Nicolae Iorga şi a lui Virgil Madgearu, neştiind de implicarea KGB-ului şi implicit a Masoneriei în aceste atentate - n.a.). [...]*

Protectorii acestui asasin (este vorba de cazul uciderii unui maior german în Bucureşti - n.a.), un grec de origine, sunt: ***Eugen Cristescu****, şeful Serviciului Secret, fostul om de încredere al lui Armand Călinescu şi* ***Alexandru Rioşanu****, omul jidanilor şi al grecilor (aceştia doi fiind cei care au complotat împreună cu Ică, pentru a-l despărţi pe Ion Antonescu de legionari - n.a.). În loc să fie îndepărtate aceste elemente satanice, a fost silit să plece din guvern viteazul general şi om de caracter generalul Petrovicescu (ministrul de Interne legionar), fiindcă aşa a ordonat* ***Legaţia engleză şi masoneria****. Rugăm pe Generalul Antonescu să facă dreptate pentru români. Cerem înlocuirea tuturor persoanelor masonice iudaizate din guvern. Cerem guvern legionar. Vrem pedepsirea vinovaţilor pentru asasinarea ofiţerului german… (dintr-un manifest, citit pe 20 ianuarie 1941 de Viorel Trifa şi scris de Horia Sima - n.a.) Acest manifest, cât şi strigătele legionarilor pe străzile Capitalei: «Jos Rioşanu! Jos Cristescu! Jos jidoviţii! Vrem guvern şi disciplină legionară cu Horia Sima la conducere!», a dezlănţuit furia generalului Antonescu. [...] Văzând că legionarii nu se supun ordinelor lui, generalul ordonă armatei să ocupe instituţiile cu forţa şi să-i împuşte pe cei ce se opun.* [194]

*

[192] Ibidem, pp.242-256.
[193] Ibidem, pp.356-364.
[194] Ibidem, pp.367-368.

*Manifestanții (adunați pentru a-i sprijini pe legionari - n.a.) au fost atacați de mitraliere trase din tancuri. [...] Că **armata a atacat prima poporul** (adică, pe aceştia - n.a.), o confirmă generalul Antonescu în propriul său raport. [...] Ciocnirile dintre armată şi legionari au continuat, succesul fiind de partea Legiunii. [...] Hitler cerea (după ce îi recomandase lui Antonescu, la ultima vizită a lui în Germania, să-i excludă din guvern - n.a.) pe 23 ianuarie 1941: ,,Garda de Fier să înceteze orice rezistență. Evenimente importante se pregătesc în această parte a Europei, care necesită ordine şi linişte în România. Generalul Antonescu să făgăduiască, că dacă rezistența legionară încetează, nici un legionar nu va fi urmărit şi mişcarea nu va fi trasă la răspundere.'' [...] ,,Când legionarii (îndemnați de Sima) au început să iasă din instituții în mod paşnic şi neînarmați, armata a tras în ei. A fost un măcel. [...] Un total de 800 de vieți omeneşti secerate cu mitraliera.''*

Aşa zisa rebeliune, din 21-23 ianuarie 1941, a fost de fapt o lovitură de stat militară dată de generalul Antonescu cu avizul lui Hitler, ca să-i elimine pe legionari de la conducerea Statului. *[...] Majoritatea legionarilor însă, au rămas în țară, fiindcă nu s-au aşteptat că Antonescu se va năpusti asupra lor ca o fiară, cu o teroare asemănătoare cu cea a lui Carol al II-lea, după ce declarase public că nu va pedepsi pe nimeni şi dăduse o amnistie pentru cei care împuşcaseră pe deținuții de la Jilava. Dar după ce Antonescu a recâştigat puterea prin mitraliere, a umplut închisorile cu legionari şi a ucis pe mulți. [...] În **ura lui față de legionari**, Mareşalul Antonescu a mers aşa de departe, că a ordonat să fie ucis ultimul bărbat din familia Codreanu. (dar mai ales, a trimis pe frotul rusesc în linia întâi peste 60 000 de legionari, dintre care mulți au murit. - n.a.) [...] A cerut lui Hitler să-i aresteze pe toți legionarii refugiați în Germania. [...] După doi ani de lagăr, chiar în ziua de 23 august 1944, când legionarii închişi (400 în frunte cu Horia Sima) habar nu aveau că în România avusese loc o lovitură de Stat a Regelui Mihai condus (orbeşte, oare? - n.a.) de comunişti, avioane Liberator bombardează lagărul Buchenwald, dar numai barăcile unde erau luptători naționalişti ai României şi ucid mulți dintre ei. [...] Iar legionarii băgați în închisori de Antonescu, au fost exterminați prin torturi barbare. Asta au făcut-o evreii comunişti, care erau «monarhiştii» de ieri ai «Reginei Duduia» şi care au fost salvați de la moarte în Auschwitz de către Ică Antonescu şi generalul Antonescu.* [195]

*

*,,În Siberia, generalul Dragomir (Nicolae) a fost tovarăş de suferință cu un general rus, fost membru al CC al PCUS, căzut în dizgrația lui Stalin. Acest general rus, al cărui nume, din pricina vârstei mele înaintate, nu-l mai țin minte – i-a făcut generalului Dragomir dezvăluiri extrem de interesante în legătură cu împrejurările în care a fost asasinat marele profesor Nicolae Iorga, susținând că persoanele care l-au ucis pe Iorga nu erau propriu-zis legionari, ci **agenți ai URSS, introduşi în mişcarea Legionară**. [...] Însuşi generalul rus se arăta cutremurat şi indignat de **caracterul diabolic al diversiunii comuniste îndreptate împotriva conştiinței naționale româneşti**. Succesul acestei maşinațiuni s-a bazat pe trădătorii de neam de teapa acelui odios Boieru din Constanța. (care n-au mai putut fi opriți în timp util de alți legionari, de la ceea ce şi-au propus ,,singuri'' - n.a.) [...] Generalul Nicuşor Dragomir a povestit aceste lucruri şi în puşcăria de la Jilava, de față fiind subsemnatul, avocatul Nicu Miloiu, doctorul Popescu Vişină din Ploieşti şi un preot protopop de la Drăgăşani, al cărui nume l-am uitat. [...] Acest general a fost ministrul coordonării în timpul guvernării ilustrului mareşal Antonescu, motiv pentru care a fost arestat de comunişti şi predat autorităților ruseşti, care l-au deportat în Siberia, unde a pătimit timp de 10 ani. [...] Detaliul cel mai important este că domnia sa nu a fost legionar şi nici nu are simpatii legionare. Dimpotrivă, aş putea spune.'' Dar l-am sfătuit pe dl.X...X... să rămână totuşi anonim, nu de teama Legionarilor, ci a altora, ştiind eu bine cât de lung a rămas brațul celor pe care îi incriminează propriu-zis mărturia generalului Dragomir. [...] Încă de acum 6-7 ani circula printre istorici zvonul că în Occident, după deschiderea arhivelor perioadei interbelice ar fi apărut unele **dovezi de implicare a unor forțe străine în asasinarea lui Nicolae Iorga**. În Bucureşti, erau persoane pe care le-am auzit afirmând categoric*

[195] Ibidem, pp.368-371.

acest lucru, inclusiv regretând la vremea aceea că aceste dezvăluiri nu pot fi aduse la cunoştinţa opiniei publice româneşti. [196]

*

O mare primejdie ameninţă organizaţia legionară. Intrarea în cadrul organizaţiei a o mulţime de elemente slabe sau chiar rele. Este un fapt cunoscut: de câte ori un curent se ridică mai puternic în favoarea unei organizaţii, de atâtea ori năvălesc asupra ei şi o serie întreagă de elemente inferioare, uneori chiar haimanale, oameni fără căpătâi, escroci, secături etc… Altă serie o formează voiajorii politici, care au bătut la uşa tuturor partidelor şi acum stau gata să se arunce şi în braţele Mişcării Legionare. [...]

În cartea lui Cristian Troncotă intitulată Eugen Cristescu, destinul unui mare român*, (Ed. Roza Vânturilor, 1994), sunt inserate nenumărate documente, inclusiv stenograme din consiliile de miniştri ale guvernului Statului Naţional Legionar, prin care se demonstrează că* ***partidul comunist a reuşit să se infiltreze în Mişcarea Legionară, în special în Corpul Muncitoresc Legionar, care a luat fiinţă în vara anului1937 sub comanda lui Gheorghe Clime şi apoi a lui Dumitru Groza, personalitate asupra căreia încă se poartă discuţii şi există suspiciuni în sensul de a fi aparţinut sau nu, cândva sau întotdeauna, ideologiei comuniste, respectiv mişcării active comuniste din România.*** *În raportul Corpului Detectivilor, care activa în cadrul Serviciului Român de Informaţii, către Eugen Cristescu, se afirmă: ,,Încă de la instaurarea regimului legionar, Comitetul Central al Partidului Comunist a dat dispoziţii confidenţiale membrilor de încredere, să se infiltreze în Mişcarea Legionară.'' (la p.69)* [197]

*

În cartea Ion Antonescu şi Garda de Fier*, apărută la editura Rom-Edition (Târgu Mureş, 1991) şi care nu este altceva decât reeditarea cărţii ,,Pe marginea prăpastiei'', (scrisă de Ion Antonescu), apărută în 1941, la pag.108, în subcapitolul ,,Infiltraţia comunistă în rândurile legionare'', se scrie: ,,Însuşi ministrul de interne trebuie să recunoască, într-un consiliu de miniştri, infiltraţia comunistă în Mişcarea Legionară şi pericolul ei: «De multă vreme avem informaţia – spune generalul Petrovicescu – că se produce o penetraţie de comunişti în Mişcarea Legionară. Am informat şi Conducerea Mişcării. Pe aceşti comunişti îi urmărim de aproape.» Dl. general Antonescu, conducătorul Statului: «În ce priveşte chestiunea cu comuniştii, să nu ne culcăm pe o ureche cu gândul că în alţi ani nu s-a întâmplat nimic. Anul acesta ei vor căuta să profite de faptul că situaţia nu este bine pusă la punct.» [...] Din cartea lui Grigore Opriţă* Garda de Fier *(Timişoara, Ed.Gordian, 1994), aflăm că: ,,Dumitru Groza, şeful Corpului muncitorilor Legionari, a organizat de capul lui un serviciu de poliţie care a făcut câteva descinderi în casele evreieşti de la marginea Bucureştiului şi a ridicat o serie de obiecte de valoare. În urma reclamaţiilor primite de la evreii din cauză, Horia Sima şi Ion Boian au căutat personal şi au dat de urma misterioasei poliţii.'' (p.163) De fapt, în acest timp existau în România trei poliţii (din care una legionară cerută de Antonescu pentru propria-i securitate, ameninţată de foşti regalişti ai lui Carol al II-lea). [...]* ***Elementele declasate ale mahalalelor marilor oraşe au făptuit (pentru bani) sub «protecţia» cămăşii verzi fapte reprobabile, unele din ele dovedite ca atare, altele rămase să fie, pe nedrept, atribuite Mişcării Legionare.*** *[...]*

În revista Magazin Expres*, nr.4, domnul Simion Ghinea afirmă că, deşi Antonescu a vrut să implice cât mai mulţi legionari în crime (contra evreilor - n.a.), până la urmă* ***nici un legionar nu a fost acuzat de a fi avut vreun conflict cu evreii, pentru simplul motiv că nu a existat niciunul****. ,,A fost în schimb mahalaua şi cu agenţii provocatori care au intrat pe scenă şi au comis crime care trebuiau apoi puse pe socoteala Legionarilor. Dar* ***presa nu a ţinut seama de hotărârile justiţiei şi de glasul autorităţii conspirative, şi a continuat atribuirea acestor crime Mişcării Legionare****.'' (Ovidiu Guleş,* Cum am cunoscut Legiunea Arhanghelului Mihail*, Timişoara, Ed. Gordian, 1994, p.291)*

[196] Ion Coja, *Legionarii noştri*, Ed.UMC, Bucureşti, 2001, pp.52-54.
[197] Flor Strejnicu, op.cit.*, p.125.*

N. Steinhardt, cu obiectivitate, scrie în cartea Monologul polifonic *(Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1991), în capitolul* O lecție bună*: ,,…Rebeliunea nu a fost numai o revoltă politică, ci şi un excelent prilej pentru scursorile mahalalei de a invada centrul oraşului, - cetății – a jefui, a prăda şi a dezlănțui nediscriminatoriu'', pomenind cu un rând mai sus ,,deopotrivă români şi evrei'' (p.262).*

*Tiberiu Hentea, comisar în Poliția Legionară, depune mărturie că a văzut în zilele puciului antonescian din ianuarie 1941, cum un comisar din vechea poliție carlistă distribuia cămăşi verzi cu centură şi diagonală unor grupuri de țigani din Ferentari, iar aceştia – astfel îmbrăcați – s-au năpustit apoi asupra unor prăvălii din Capitală. (*Gazeta de Vest*, nr.120 din aprilie 1996)…*[198]

[198] Ibidem, pp.129-138.

XIII. CUM INTERPRETĂM NAȚIONALISMUL MEMBRILOR ŞI SIMPATIZANȚILOR MIŞCĂRII LEGIONARE?

Istoria ne confirmă faptul, că o mare parte din intelectualitatea interbelică - una dintre cele mai reprezentative pentru poporul român şi afirmarea sa în sfera culturii universale -, a aderat cu entuziasm sau a admirat sincer Mişcarea Legionară. Mărturiile în acest sens sunt numeroase şi credibile, dar ceea ce frapează este însă declararea drept tabu a oricărui subiect legat de acest fenomen național din România sau adoptarea perspectivei comuniste ori chiar masonice (pentru ultimul caz este relevantă prezentarea în două documentare a „nocivității legionare'' şi „a personalității ilustre a lui Carol al II-lea'', de către un francmason precum Alexandru Paleologu).

Este timpul ca istoricii români să se pronunțe categoric şi fără teamă în această privință. Este suficient să amintim numai de faptul că această mişcare a marcat istoria noastră şi a împiedicat vreme de mai bine de două decenii instaurarea comunismului în România. A fost o mişcare de masă, cu mulți aderenți, care în 1938 era pe punctul de a câştiga alegerile. Fiind în sine o mişcare națională şi antipoliticianistă, este lesne de înțeles actualul demers de minimalizare sau denigrare a acesteia, de scoatere din memoria noastră şi de deformare a caracterului ei profund creştin şi naționalist. Masoneria a luat şi ia toate măsurile pentru a desființa orice naționalism autentic, de felul celui legionar sau a unuia asemănător.

*

Cum ar putea fi explicată participarea sau adeziunea (la Mişcarea Legionară - n.a.) unor intelectuali de primă mărime din România, şi în general a multor personalități intelectuale „ creatoare sau morale de o certă prestanță'', de diverse orientări şi profesii? Iată de ce, merită să amintim întru eternitate numele lor, şi precizând că această listă nu este exhaustivă: ***Arşavir şi Haig Acterian, Ion Barbu (Dan Barbilian), Vasile Băncilă, Ernest Bernea, Lucian Blaga, Arsenie Boca, Dan Botta, I. Al. Brătescu-Voineşti, Gheorghe Calciu, Emil Cioran, Horia Cosmovici, Aron şi Ovidiu Cotruş, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Ion Gavrilă Ogoranu, Radu Gyr, Vintilă Horia, Nae Ionescu, Constantin Joja, Horia şi Vasile Lovinescu, Mihail Manoilescu, Simion Mehedinți, Constantin Noica, P.P. Panaitescu, Arsenie Papacioc, Nicolae C. Paulescu, Marcel Petrişor, Anastasia Popescu („Mama Sica''), Sextil Puşcariu, Marietta Sadova, N. Steinhardt, Petre Țuțea, George Uscătescu, Pan M. Vizirescu, Constantin Voicescu, etc.;*** *altele mai puțin cunoscute publicului larg actual, dar reprezentative în sfera axiologică şi/sau morală a dreptei creştine:* ***Demostene Andronescu, Ion Banea, Radu Budişteanu, Ion Moța (bătrânul), Mihail Polihroniade, Ion Zelea Codreanu (tatăl Căpitanului), Ion I. Moța, Vasile Marin, Horia Sima şi mulți alții.*** [199]

*

Mişcarea lui Codreanu a polarizat clasa intelectuală cum nu a mai făcut-o nici o altă formațiune politică *din România Mare; nu doar majoritatea covârşitoare a tinerei intelectualități creştine s-a apropiat în diferite grade de legionarism, dar şi mulți intelectuali naționalişti din generația mai veche, imediat post-eminesciană (de la N. C. Paulescu, Simion Mehedinți, I Al. Brătescu-Voineşti, I. Găvănescul sau C. Şumuleanu până la N.Crainic, Nae Ionescu sau Aron Cotruş). Mişcarea s-a născut, de altfel, în mediile studențeşti, unde a şi crescut cu timpul, extinzându-se apoi şi asupra liceenilor din ciclul superior (pe care-i aflăm angajați masiv, mai ales în anii '40, în vestitele «Frății de Cruce»).*

Închisorile comuniste au fost pline ochi de „tineretul legionar'' (elevi şi studenți), care a eliminat masiv, atât cât a fost cu putință, şi rezistența armată anticomunistă din munți. ***«Decapitarea» sălbatică a Mişcării (1938-39), în loc s-o reducă numeric, cum se scontase, a făcut-o să crească în***

[199] Răzvan Codrescu, în Prefața vol. de crestomație *Intelectualii şi Mişcarea Legionară. Mari conştiințe româneşti.* , Ed. Fundației Culturale Buna-Vestire, 2000, pp.3-4.

popularitate, astfel că, în toamna lui 1940, Garda de Fier avea în jur de un milion de membri activi şi încă şi mai mulţi simpatizanţi, putând fi considerată ceea ce se cheamă «un partid de mase». *Deşi foarte receptivă la problematica socială şi cu o popularitate deloc neglijabilă în mediile ţărăneşti şi chiar muncitoreşti, Mişcarea Legionară şi-a păstrat totuşi caracterul* elitist*, specific tuturor autenticelor mişcări de dreapta. Elitismul «totalitarismului» legionar e tot ce poate fi mai opus, în spirit şi în literă, faţă de populismul «totalitarismului» comunist, încât o aserţiune precum a unui Al. George, cum că «Legionarii au fost bolşevicii noştri», rămâne o culme a inepţiilor propagandei antilegionare!* [200]

*

La o evaluare senină, oricâte reproşuri politice s-ar putea face legionarismului dintr-un unghi de vedere sau altul, într-o fază sau alta a devenirii sale istorice, cert este că tot ce a fost mai de soi în cultura românească a acestui secol s-a intersectat, mai intim sau mai superficial, cu marea «aventură» legionară. Cazul unui Mircea Eliade este pe cât de ilustru, pe atât de exponenţial. Faptul se datorează, fără îndoială, dezideratelor spirituale *care s-au aflat întotdeauna îndărătul demersurilor politice ale legionarismului; aşa cum Corneliu Codreanu, subliniase în nenumărate rânduri, **mai mult decât un partid politic, Legiunea a fost o «şcoală spirituală»**, urmărind* nu *atât să parvină la putere, cât **să formeze o «elită naţională» capabilă să împlinească, într-un viitor indefinit, «schimbarea la faţă a României»**.*

Linia Legiunii (aflate sub patronajul mistic al Arhanghelului Mihail, arhistrategul legiunilor cereşti) se voia paralelă cu linia Bisericii, fiind pătrunsă, mai mult decât oricare altă mişcare contemporană de dreapta, de spiritul jertfelnic şi trasfigurator al Crucii. *Aristocraţie cavalerească a românismului în târziul unei istorii mucenicite,* **legionarii s-au vrut şi au fost cruciaţii secolului XX**, zdrobiţi de vitregia vremurilor, dar moralmente neînvinşi. *Dacă neamul românesc va mai cunoaşte cândva o resurecţie esenţială, aceea nu va mai fi dată în vălmăşagul istoriei, jertfa lor va mărturisi pentru «sufletul românesc» la Judecata din urmă a neamurilor.* [201]

*

Lupta dintre aceste formaţiuni (politice, din România - n.a.) se desfăşoară fără menajamente, ajungându-se deseori la invective şi grave calomnii pasibile de prevederile Codului penal. Un consens al lor se observă însă ori de câte ori este vorba de Mişcarea Legionară. Atunci disputele lor încetează şi, la unison, sunt incriminate cele mai vagi aluzii care ar încerca să elogieze pe legionari. ***Cei care, nu contestă constituirea unui nou partid comunist, cu aceeaşi emblemă, secera şi ciocanul, etalându-şi doctrina şi programul pe posturile TV, se arată îngrijoraţi de posibila reapariţie a unei organizaţii legionare.*** *(Mişcarea Legionară a fost o autentică expresie a destinului naţional, care de la un efectiv de 5 membri, în 10 ani a ajuns la circa 700 de mii, ceea ce o scuteşte de orice comentarii, ea nefiind o imitaţie ideologică străină - n.a.).*

*O scurtă privire asupra cadrului socio-politic din perioada interbelică evidenţiază faptul că, după ce se realizase visul de aur al românilor, înfăptuirea României Mari, în ţara noastră şi-a făcut loc **o gravă demobilizare a energiilor naţionale**. Generaţia idealului naţional a rămas, după realizarea lui, o generaţie fără ideal. Parte din combatanţi au trecut, nu la organizarea victoriei, ci la exploatarea acesteia în folosul lor. Transformarea spiritului de luptă şi jertfă, de pe front, în spirit de afaceri, sporea şi mai mult pustiul moral al epocii. Politicianismul venal pătrundea în viaţa publică a României, cu urmările lui nefaste:* corupţie, afacerism, decadenţă. *Generaţia de la 1922 a tineretului universitar din întreaga ţară a aprins flacăra unei mişcări care a produs o învolburare sănătoasă, de apărare a tradiţiilor şi drepturilor sacre ale naţiunii noastre, deschizând lupta împotriva pericolelor dinăuntru şi a celor din afară. **Protestul tineretului** a fost îndreptat atât împotriva politicianismului şi corupţiei din administraţie, cât şi împotriva comunismului, pericol grav şi ameninţător ce apăruse*

[200] Ibidem, pp.4-5.
[201] Ibidem, pp.5-6.

după revoluția bolșevică din 1917. Lupta tineretului s-a izbit de reacția violentă a politicienilor și a forțelor antinaționale. Noua mișcare, de orientare național-creștină, dispunea de un potențial de idei și energii creatoare, deosebindu-se fundamental de celelalte formațiuni animate de interese materiale, ușor coruptibile. De aceea, noua mișcare a fost considerată un adversar doctrinar redutabil și a fost urmărită și lovită cu deosebită înverșunare. [202]

*

Apariția meteorică în istoria modernă a României, Mișcarea Legionară a cunoscut însă, ca nici o altă formațiune, în scurta ei existență publică legală, 5 decizii de desființare, cu totul ilegale, călcându-se principiile democrației și prevederile constituționale. Din rândurile ei, numai până la 23 august 1944, au fost câteva sute de morți, mii de arestări și s-au înregistrat zeci de mii de ani de închisoare și lagăre, sub acuzația de violențe și ilegalități. În legitimă apărare, legionarii au răspuns la provocările întreținute de reprezentanții puterii. Ionel Moța afirmă pe drept cuvânt: ,,Declarăm în fața lui Dumnezeu și a istoriei că violențele noastre au fost întotdeauna de apărare și legitim răspuns. Inițiativa ilegalităților și a violențelor (într-o disproporție uriașă, dacă le ,,cântărim''; sunt net în favoarea dușmanilor Legiunii, iar după 1938, violențele legionarilor au crescut ca rezultat al infiltrărilor comuniste sau masonice - n.a.) revine în întregime inamicilor noștri.'' [...]

Se impune o întrebare firească: ***de ce această ură înverșunată împotriva Mișcării Legionare*** *din partea păturii conducătoare a vieții politice și economice din România interbelică?* ***Răspunsul la această întrebare trebuie căutat în primul rând în reacția politicienilor corupți, a jefuitorilor banului public, care își vedeau amenințate pozițiile dominante, atât pe plan politic cât și economic. Acestora li se asociau forțele oculte antinaționale și anticreștine, cu largi ramificații în cercurile economico-financiare interne și externe, interesate să mențină România într-o situație de totală dependență și să exploateze în folosul lor bogățiile acestei țări.*** *Regele Carol al II-lea și camarila din jurul Palatului pregăteau un regim de dictatură personală și nu se temeau de opoziția politicienilor corupți și coruptibili, ci de intransigența Mișcării Legionare. [...] La scrutinul organizat la 20 decembrie 1937, partidele procarliste de guvernământ au înregistrat o înfrângere, iar Garda de Fier o răsunătoare victorie electorală. Ca ripostă, la scurt interval (februarie 1938), regele instituie dictatura personală, dizolvă partidele politice și aruncă Mișcarea Legionară într-o sălbatică prigoană, la care își asigură concursul forțelor opresoare din Siguranță, Poliție și Jandarmerie. Regele transformă țara într-o închisoare.* [203]

*

Codreanu este arestat și condamnat iar pușcăriile și lagărele sunt umplute cu legionari. În noiembrie 1938, Corneliu Codreanu este asasinat prin strangulare, ***după o veche tradiție masonică****. Crima lui Carol al II-lea și a instrumentului său executiv, Armand Călinescu, a cutremurat întreaga țară. Aflat în închisoare cu o condamnare de 10 ani, Corneliu Codreanu, după lege, se impunea să fie ocrotit. Legal, Armand Călinescu, după această crimă, trebuia judecat. Dar cine avea îndrăzneala să-i intenteze proces, când acest act era similar cu o sinucidere? Și totuși o soluție trebuia găsită, fiindcă onoarea și spiritul de dreptate cereau satisfacție. S-a ales o variantă mai puțin ortodoxă pentru pedepsirea crimei. O echipă de 9 legionari prahoveni s-a decis să se sacrifice, fizic și spiritual, împușcându-l pe primul ministru, vinovat de masacru. Când i s-a comunicat regelui acest lucru, a rostit o sentință demnă de un dement: ,,Să fie omorâți toți legionarii!'' Cei nouă nu au fugit de răspundere; s-au predat și au acceptat un supliciu de o ferocitate fără precedent după care au fost executați și expuși timp de trei zile pe caldarâm. [...] În noaptea de 21/22 septembrie 1939 au fost uciși în închisori, în lagăre și pe tot cuprinsul țării sute de oameni total nevinovați, care nu aveau nici o legătură cu cele întâmplate. [...]* ***De remarcat că nici un ziarist, nici un magistrat, nici un om***

[202] Nicolae Hristu, Octavian Daniel, Alexandru Mircea, în Cuvânt înainte la vol.cit., pp.7-8.
[203] Ibidem,pp.10-11.

politic – cu excepţia lui Iuliu Maniu – nu a schiţat vreun gest de protest public împotriva acestui cutremurător holocaust! Pe parcursul a zeci de ani nu a surprins faptul că presa străină de neam i-a invectivat pe legionari ca huligani şi terorişti. Dar, după ce în temniţele comuniste, legionarii au dat pe departe cel mai mare număr de jertfe şi-au avut cea mai bună comportare, să asistăm astăzi la calomnierea calităţii morale şi intelectuale a acestor luptători ni se pare o ofensă gravă adusă sângelui vărsat pentru demnitatea României. [204]

*

Care a fost rezultatul acestui eroism? Dispreţul faţă de ateism, de comunism şi de orice formă de politicianism, a sute de mii de tineri, care mai ales din 1938 până în 1964 au umplut puşcăriile politice ale acestei ţări. **Întreaga intelectualitate interbelică a României a fost legionară, adică creştină şi naţională.** *[...] Carol al II-lea a aruncat în lagăre şi temniţe câteva mii de tineri, dintre care pe mulţi i-a ucis. Antonescu a făcut acelaşi lucru cu alte câteva zeci de mii. Regimul comunist a procedat întocmai cu peste 200 000. [...]*

,,Mişcarea Legionară este înainte de toate ***o revoluţie spirituală, una din acele prefaceri lăuntrice şi totale ale sufletului omenesc, care nu se petrec în istorie decât la răscrucile vremii, la deschiderile de epocă****.'' (Victor P. Gârcineanu* - Din lumea legionară*, Bucureşti, 1999). Atitudinea legionarilor nu a fost singulară: tot pentru mântuirea neamului, au luptat atunci şi alte mişcări ortodoxe de tineret, în Bulgaria, tot sub semnul Sfântului Arhanghel Mihail, şi în Serbia, mişcarea numită «Bogomoliacichi pocret», îndrumată de Sfântul Ierarh* **Nicolae Velimirovici**. [205]

*

I. Heliade Rădulescu: ,,Nu vedeţi Dumneavoastră că Târtanii din Englitera şi Franţa nu cer drepturi de cetăţeni în România ci privilegii, supremaţia; vor a fonda o aristocraţie a banilor, a Viţelului de Aur? [...] Vin Târtanii din Englitera şi Franţa cu dreptul Omului bazat pe egalitate să pretindă numai ei privilegii şi supremaţie? Şi fiindcă nu pot invoca dreptul acesta, cutează, după cum le-a plesnit în cap paradoxul de Român de ritul Israelit*, să-şi împingă cutezanţa şi mai jidănească de a ne ameninţa cu numele suveranilor Europei!...Să nu cerce la una ca aceasta (să ne cucerească) că Dumnezeu ştie unde vor ajunge românii în legitima lor şi cea mai sacră din toate urgiile, apărându-şi drepturile lor ca orice naţiune ce îşi are instinctul de conservare!* [206]

*

Căci era o realitate la noi. Din cauza sărăciei în care se zbăteau tinerii români, consecinţă a stărilor materiale grele în care se aflau păturile sociale mai umile din mijlocul cărora proveneau majoritatea studenţilor, îi transformau într-o pradă uşoară în faţa tentaţiilor partidelor politice, în veşnică căutare de clientelă. Acestea le promiteau situaţii optime în viitor şi le ofereau chiar ajutoare materiale pe parcursul studenţiei în formă de sinecure statale. Condiţia era ca să se înscrie şi să militeze în rândurile partidului respectiv. Prin urmare, valorile latente ale individului se vindeau pe câteva monede, necesare pentru a trăi. Dar Corneliu Codreanu nu convocă tineretul ţării pentru a forma un nou partid. [...] ***Era o încercare de revenire sinceră la tradiţia românească pură, o redescoperire a valorilor poporului român.*** *[...] Era o reîntâlnire a omului român cu tradiţia lui. Căci tradiţia era cureaua de transmisie a unor valori naţionale permanente care conduc popoarele spre maturitatea lor istorică.* ***Ruperea de tradiţie înseamnă saltul în gol al naţiunii şi moartea ei istorică. Este poate paradoxal, dar trecutul, cunoaşterea lui, este chezăşia sigură a viitorului. Ca şi indivizii, popoarele nu mai sunt nimic dacă le rupi de trecutul lor. Duşmanii cunosc aceste adevăruri, de aceea încearcă pe toate căile să rupă popoarele de tradiţiile lor, să le întunece conştiinţa lor istorică.***

---

[204] Ibidem, pp.11-12.
[205] Corneliu Zelea-Codreanu, *Pentru legionari*, vol.I, Ediţia a IX-a, Ed. Scara, Bucureşti, 1999, pp.4-5. (Argumentul editorilor)
[206] Corneliu Zelea-Codreanu, op.cit., pp.110-111.

Este interesant de remarcat că organizația tineretului român, din care Frăția de Cruce este secțiunea elevilor de liceu, care se pune în mişcare încă din anul 1924, este precursoare însăşi a Mişcării Legionare propriu zisă, care ia ființă de abia în 1927. Aceste frății de cruce, cu elementele ieşite din sânul lor, au avut o importanță covârşitoare la închegarea mişcării, căreia i-a servit primele cadre de organizare, după dezastrul curentului naționalist şi ruperea în două a Ligii Apărării Naționale Creştine, a Profesorului A. C. Cuza, evenimente ce s-au petrecut, după cum se ştie, în primăvara anului 1927 (o cauză a rupturii, fiind probabil şi antisemitismul profesorului, care aducea deservicii românismului şi întărea poziția evreilor; xenofobie întâlnită mai recent la Corneliu Vadim Tudor, liderul incontestabil al PRM - n.a.) «Frăția de Cruce» însemnează frăția până la moarte în jurul Crucii, a acelora care simt în suflete scânteia sfântă a iubirii pentru țărâna românească. [207]

*

Cum s-ar putea explica această aliniere totală, rapidă şi decisă, a tineretului român la postulatele codreaniste? Numai printr-o perfectă coincidență de nelinişti, de gânduri şi de aspirații, a unor suflete setoase de absolut, cum erau acelea ale tineretului nostru, cu viziunea clară despre viață şi despre necesitățile naționale ale unui mare educator şi patriot, cum era Corneliu Codreanu. Ideile de bază ale lui erau: ***Dumnezeu şi Neamul românesc****. Şi amândouă aveau rezonanțe puternice şi în sufletul tineretului. [...] Dumnezeu şi Patria: Dumnezeu ca sursă unică de împlinire a destinului omului, ridicându-l de pe planul biologic pe cel spiritual, mult mai bogat; Patria, ca împlinire pe plan național a tuturor frământărilor şi aspirațiilor sociale ale omului. [...] Pe scara valorilor spirituale ale acestuia,* ***în concepția legionară, pe prima treaptă stă Dumnezeu, urmează Patria şi la nivel mai jos stă viața lui personală, aceea a realizărilor sale ca familie, profesiune, etc.*** *Iubirea de Dumnezeu va imprima omului curățenie sufletească şi morală înaltă. Iubirea de patrie va trezi în el simțul răspunderii, generozitatea față de cei umili şi noblețea, atât în gândire cât şi în fapte.* [208]

*

În viziunea legionară a lui Gheorghe Istrate, liderul Frăției de Cruce (succesorul lui Ionel Moța) ***adevărata esență a omului este ființa lui spirituală şi nu rațiunea, pe care pun accent societățile materialiste de consum****: „Trebuie să ne desprindem, spune el, de «raționalismul» pur, care a acaparat era noastră. [...] Din ființa spirituală – care este adevărata lui esență – acesta a devenit un simplu «animal rațional» (apropiat cumva de definiția lui Aristotel dată omului, aceea de «animal social» - n.a.) Şi aici s-a înfundat omul, căci rațiunea singură este pur şi simplu impotență omenească. (conducând la sisteme filosofice închise, toate având pretenția relevării adevărului pur - n.a.)* ***Rațiunea, numai prin ea însăşi, cum ni se oferă în zilele noastre, nu poate construi valori autentice. Acestea pătrund în persoana omenească pe alte fire pe care rațiunea nu le poate contabiliza. Şi atunci, în îngâmfarea ei nemăsurată, le neagă pur şi simplu. Aceasta este în realitate drama vremurilor moderne, care împiedică realizarea unor planuri sociale binefăcătoare pentru umanitate. Sigur că putem analiza totul şi putem critica totul. Sigur că putem diseca orice proiect social descoperindu-i lipsurile. Dar îi este imposibil omului, sprijinindu-se numai pe rațiunea lui, să construiască altul mai bun. De aceea, epoca noastră se împotmoleşte tot mai mult în propria ei neputință.***

Pentru asta, spune Istrate, Frăția de Cruce se străduieşte să scoată la suprafața omului valorile spiritului său şi să lucreze cu ele în binele societății. Pentru asta vrea să creeze, printr-o educație sănătoasă, pe acel individ (moral, am putea spune - n.a.), care să nu se limiteze numai la

---

[207] Nicolae Roşca, *Ce este Frăția de Cruce. Origini – organizare – doctrină*, Ed. Mişcării Legionare, Madrid, 1987, pp.10-14.

[208] Ibidem, pp.16-17.

critica timpului şi a societăţii lui, ci, înarmat cu forţele sufletului, cu o voinţă puternică şi cu o credinţă neşovăitoare în ceva, să acţioneze cu hotărâre, să galvanizeze energiile mulţimilor naţionale şi să le angajeze în nişte proiecte sociale adevărate. Omul va deveni, dacă urmează acest drum, un restaurator al vieţii colective sănătoase, binefăcătoare pentru naţiunea lui. [...] Caracterul fundamental al Mişcării Legionare – şi cu atât mai mult al Frăţiei de Cruce, prima etapă a acesteia – este ***educaţia****. Formarea unor oameni dotaţi cu o serie de calităţi indispensabile pentru a fi un om adevărat. Este piedestalul care sprijină edificiul creat de Corneliu Zelea Codreanu.* ***Frăţia de Cruce era în esenţă o şcoală creatoare de caractere*** *(de oameni ,,de esenţă tare''- n.a.).* ***Nu este de ajuns să fi învăţat, inteligent, înarmat cu sentimente patriotice chiar, pentru a fi şi un bun român, folositor ţării tale. Mai trebuie să fi ordonat, cinstit cu tine însuţi, şi cu alţii, să fi un pătimaş al ideii naţionale (în sensul bun al cuvântului - n.a.) şi înarmat cu o convingere puternică şi cu o voinţă de fier. Numai aşa se poate oferi poporului românesc toate valenţele unui bun patriot.*** [209]

*

Trei idei de bază:

1. *–* ***O viaţă sufletească virtuoasă şi profundă****. (În suflet se joacă destinul omului);*
2. *–* ***O viaţă intelectuală temeinică şi bogată.*** *(Intelectul cu cât este mai cultivat este mai roditor pentru ţară);*
3. *–* ***O viaţă fizică igienică şi curată****.*

Spirit – intelect – fizic. Iată aici, în termeni simpli, o soluţie tridimensională, armonioasă şi roditoare pentru existenţa omenească. Căci potenţializarea şi perfecţionarea în individ a acestor trei coordonate de viaţă va putea da poporului nostru: - un om creştin şi moral, cavaler al înălţimilor, încadrat rostului lui omenesc; - un om bine pregătit din punct de vedere intelectual şi profesional, creator de bunuri culturale şi materiale necesare ridicării poporului său; - un om viguros fiziceşte, sănătos şi energic, radical în decizii şi cu voinţă de victorie. (,,Urmăream să fac din ei, spune Codreanu, oameni de voinţă cari să privească drept şi se comporte cu bărbăţie faţă de orice greutate.'') [...]

Frăţia de Cruce era prima etapă a acestei şcoli de înaltă educaţie morală şi civică. Ea se baza pe câteva puncte esenţiale, care vor aprinde în sufletul tineretului român de atunci o minunată ***revoluţie interioară****. Aceste puncte doctrinare, pe care Codreanu le considera absolut necesare pentru formarea tineretului, erau:*

- Credinţa în Dumnezeu; - Conştiinţa istorică; - Sănătatea morală; - Capacitatea de lucru şi de creaţie; - Înfrângerea interesului personal; - Dragostea. [210]

*

Asistăm la o erupţie de viciuri şi perversităţi născute în sânul ei (a decadenţei - n.a.) din cauza lipsei totale în oameni de emoţii curate, de gânduri înalte, de idealuri. Este parcă o plictiseală, o lehamite, o oboseală de a trăi în frumos, în autentic, şi o dorinţă nebună de se scormoni noroiul şi de se bălăci în el. Şi ce este mai grozav încă, mai trist şi mai îngrijorător, este faptul că omul care practică astfel de viaţă de aberaţiuni, nu mai are nici măcar conştiinţa păcatului şi posibilitatea de consolare prin admiterea lui. Individul, astăzi, parcă face totul pentru a fi nefericit. Şi reuşeşte din plin. Satisfacerea simţurilor numai, activarea patimilor, revărsarea instinctelor lui primare peste tot pe unde păşeşte, însemnează renunţarea lui la fericire. Plăcerea animalică şi fericirea, sunt două noţiuni contradictorii. *Nu încap amândouă, şi în acelaşi timp în om.*

Tineretul acela al României, de care s-a scris până acum, tineretul frăţiilor de cruce, a trăit în fericire (în armonie totală cu legile adevărate de viaţă). Tineretul de astăzi al lumii întregi trăieşte

---

[209] Ibidem, pp.27-81.
[210] Ibidem, pp.14-86.

numai în plăcere, în satisfacerea imatură şi rutinară a simţurilor. [...] Înnebuniţi în cluburi desfrânate, în discoteci excitante, răpiţi de droguri şi de sexualitate joasă, tineretul lumii coboară vertiginos spre abisuri imposibil de ocolit, dacă nu se face calea întoarsă. Un vid moral se cască în faţa lui şi-l îndreaptă spre ultima treaptă care-l mai separă de nivelul animal. Drogurile, homosexualitatea, lesbianismul – afirmate acestea din urmă cu orgoliu chiar – excită în tineret numai pulsaţiile lui animalice. Din frumoasa făptură creată «după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu», nu a mai rămas decât o sărmană caricatură, deformată şi ridicolă. Aici a fost adus tânărul, de către manipulatorii pasiunilor dezlănţuite, aceşti «mesias» ai unei societăţi materialistă şi, aşa zisă, liberalizată. [...] Tineretul român nu trebuie să dispere. Nu se poate trăi fără lumina speranţei. [...] Fără de speranţă, acesta începe să moară încet, încet, în viaţă fiind. ***Cu cât greutăţile sunt mai mari cu atât hotărârea de a le învinge trebuie să fie mai mare. Tineretul nostru să scuture de pe el scepticismul, îndoiala şi vagul sentiment de neputinţă. Duşmanul ne vrea demoralizaţi şi înspăimântaţi, căci aşa ne poate distruge mai uşor.*** [211]

*

Urmărirea nemiloasă a Mişcării Legionare, sub toate denumirile sub care a fost cunoscută, de către toate guvernele care s-au succedat la cârma Ţării între cele două războaie, s-a atribuit, cu o oarecare aparenţă de dreptate, antisemitismului ei (majoritatea însă, a oamenilor politici şi a mass-mediei, au deformat în mod premeditat realitatea - n.a.). Existau însă în Ţară partide şi organizaţiuni al căror antisemitism se manifesta în mod mult mai palpabil decât cel al Legiunii lui Corneliu Codreanu, care nu a tolerat niciodată din partea partizanilor lui vreun act de violenţă fizică împotriva persoanelor sau a bunurilor evreieşti. Aceste partide şi organizaţiuni, nici un moment nu au fost supuse la brutalităţile, nelegiuirile, asasinatele şi măcelurile ale căror victime au fost legionarii. Ceea ce s-a chemat antisemitismul legionar nu era decât o consecinţă inevitabilă a poziţiunilor fundamentale luate de Mişcare în lupta sa pentru apărarea economică, naţională şi spirituală a celei mai numeroase părţi a Poporului Român, în lupta împotriva corupţiei şi, mai presus de toate, în lupta sa contra comunismului. Cu cât treceau anii cu atât creştea cârdăşia între Moscova şi anumite puteri internaţionale, anonime dar atotputernice în lumea apuseană – puteri al căror «pro-consul» în România era Titulescu – cu atât creşteau campaniile de calomnie şi persecuţiile împotriva lui Corneliu Codreanu şi a camarazilor săi. [212]

*

MINCIUNA, VEŞNICA ARMĂ A NEMERNICILOR. Nici asasinatele cu sutele, nici schingiuirile cu miile, nici închisorile cu zecile de mii nu au fost armele cele mai crunte şi cele mai eficace în mâinile duşmanilor Mişcării Legionare, ci MINCIUNA. Omorurilor, prigoanelor, Legiunea le opunea zalele vitejiei şi statorniciei sale, răbdarea, resemnarea şi încrederea creştinului într-o dreptate vreodată biruitoare, încredere pe care nu a pierdut-o nici acum. Ce arme însă putea avea ea împotriva minciunii, răspândită prin toate ziarele din lume, prin toate almanahurile, prin toate enciclopediile, prin toţi «istoricii», prin toate mijloacele de informaţie şi de difuziune, toate sau aproape toate în aceleaşi mâini, în mâinile duşmanilor ei? Fiecare din minciunile gogonate răspândite împotriva Legiunii ar avea totuşi, pentru orice observator cinstit, dezminţirea ei imediată şi elocventă în faptele cunoscute de toţi.

Să analizăm unele din aceste minciuni: 1). MIŞCAREA AR FI FOST O ORGANIZAŢIE TERORISTĂ. – Adevărul este că tocmai Mişcarea Legionară a fost, fără nici o întrerupere, de la înfiinţarea ei şi până astăzi, victima celei mai crunte terori. De la dizolvările ilegale, de la capetele sparte, uciderile şi încarcerările în masă, ale guvernelor Vaida, Iorga-Argetoianu, Duca, Goga, Miron Cristea, Tătărăscu, Călinescu, Argeşanu, Argetoianu, Antonescu până la lagărele de

[211] Ibidem, pp. 128-134.
[212] Mihail Sturdza, *România şi sfârşitul Europei. Amintiri din ţara pierdută.* , Ed. Fronde, Petreşti, p.75.

exterminare de astăzi (în timpul comunismului - n.a.), descrise de Léonard Kirshen în înspăimântătoarea lui carte Prisoner of Red Justice.

2). MIŞCAREA AR FI FOST O PERMANENTĂ AMENINŢARE PENTRU STAT. – Adevărul: Mişcarea Legionară a fost, dintre toate partidele şi grupările politice care râvneau numai puterea, singura apărătoare consecventă a Statului Român, împotriva corupţiei, a uzurpărilor, a trădării şi până la sfârşit a vânzării României.

3). MIŞCAREA AR FI FOST O DUŞMANĂ A LEGALITĂŢII: - Cititorul şi cercetătorul obiectiv va descoperi că Istoria Mişcării Legionare este o lungă luptă pentru legalitate. Niciodată Legiunea nu a cerut mai mult decât legalitatea, beneficiul drepturilor legale şi naturale, care i-au fost negate în mod constant, fără nici o excepţie, de către toate guvernele în faţa cărora a stat.

4). ACTIVITATEA MIŞCĂRII AR FI FOST SUPUSĂ UNOR INFLUENŢE STRĂINE. – Adevărul este că Mişcarea Legionară a fost singura grupare politică – nu vorbesc aici de personalităţi răzleţe – care nu a fost influenţată niciodată de alte interese şi de alte dureri decât cele româneşti. Nu şi-a căutat investitura nici la Paris sau Londra, nici la Berlin sau Roma. Nu se pregătea a deschide hotarele Ţării hoardelor sovietice, pentru că aşa o dorea Beneş şi anumite cercuri politice din Franţa. Nu s-a conformat ordinelor lui Blum, ordine care cereau desfiinţarea, prin cele mai sălbatice violenţe, a unui tânăr partid politic românesc. Ea a fost singura grupare politică care a cerut împotrivirea cu armele în mână la ciuntirea frontierelor noastre apusene pe care le pregăteau, în vara anului 1940, Germania Socialist-Naţională şi Italia Fascistă. [213]

*

Adevărul despre legionari este de interes naţional românesc! Acest adevăr e departe de a fi fost recuperat şi pus la dispoziţia conştiinţei publice! La fel, adevărul despre comunişti, despre Ceauşescu, despre Decembrie 1989!…Despre tranziţia noastră!…

***Mişcarea Legionară a fost şi ea un răspuns, românesc, la problema cu care istoria a confruntat omenirea în acest secol: ideea bolşevică!** [...] Esenţa anticomunismului românesc a fost de natură naţionalistă, intuind funcţia distructivă, antinaţională a ideii bolşevice. De aici trebuie să pornească orice încercare cinstită de a înţelege Mişcarea Legionară. [...] Ceea ce te umple de mirare atunci când începi să afli mai multe despre legionari este faptul că legionarii au fost loviţi din toate direcţiile. [...] **De comunişti, că s-au purtat aşa cum s-au purtat cu legionarii, nu e de mirare, căci legionarii au apărut în viaţa noastră politică exact ca replică la pericolul bolşevic, dar e greu de înţeles de ce a fost atâta înverşunare şi atâta violenţă împotriva legionarilor înainte de 1944.** [...]*

Cum să nu supere întreaga «clasă politică» texte legionare (de ex: din Cărticica şefului de cuib*) de felul: „**Bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănătatea morală a naţiunii române. Legionarul va căuta să desfiinţeze aceste apucături şi să reînvieze sentimentul demnităţii omeneşti.** [...] **Ţelul politicianului este de a-şi construi avere (când politica este deturnată de la menirea ei de a fi în slujba cetăţii şi a fiecărui cetăţean - n.a.); al nostru este de a ne construi o Patrie înfloritã şi puternică.** [...] Calomnia şi diversiunea mediatică (îndeosebi) împotriva legionarilor a fost teribil de eficientă. Susţinerea de care s-a bucurat minciuna a meritat efortul, căci minciuna a prins şi vreme de cincizeci de ani s-a lăfăit în mintea imensei majorităţi a publicului românesc. [...] Propaganda, cum i se mai spune minciunii, a devenit arma cea mai utilizată, permanent utilizată, mai ales în timp de aşa zisă pace. Adică în zilele noastre. [...] Menirea acestor pagini nu este să-i reabiliteze pe legionari decât în măsura în care aceasta ar fi o consecinţă firească a restabilirii adevărului. [...] **A spune adevărul nu este un act de curaj, ci o datorie. Şi un drept al lumii noastre.*** [214]

*

[213] Ibidem, pp.199-200.
[214] Ion Coja, *Legionarii noştri* , op.cit, pp.7-10.

Legionarii au fost, în esență, anticomuniști, antibolșevici, înțelegând printre primii caracterul mortal al pericolului ce ne pândea din Răsărit. Oarecum consecutiv acestei atitudini antibolșevice, legionarii au fost și antisemiți (dacă admitem într-adevăr, că evreii sunt semiți - n.a.). Dar antisemitismul lor a fost unul defensiv, manifestându-se în apărarea unor valori și interese românești (întocmai pe linia gândirii eminesciene! - n.a.), iar nu împotriva intereselor autentice evreiești. Așa se face că legionarii au privit cu înțelegere – se zice, politica sionistă, planurile sionismului de a reda poporului evreu o patrie și o limbă. [...] Existența unei legislații antievreiești în perioada dictaturii antonesciene este un lucru evident. Aceste legi antievreiești e bine însă să fie apreciate în funcție de legile nescrise ale locului, ale comportamentului tradițional românesc. Spațiul românesc este, așa cum a demonstrat cu pertinență «evreul» N. Steinhardt, un teritoriu binecuvântat de Dumnezeu, unde niciodată legile nu se aplică cu exces de zel. Dimpotrivă, îndeosebi legile aspre sunt aplicate de mântuială, de ochii lumii, ai unei lumi, ai unei Europe care, la data aceea ne cerea să fim antisemiți, ne cerea să aplicăm un program de exterminare (sau de deportare - n.a.) a evreilor. Am fost antisemiți mai mult în vorbele din textul legii decât în faptele vieții trăite. Exemplul, clasic deja, al discriminării antisemite care i-a dus pe evreii din București la corvoadă pe peroanele Gării de Nord, la curățat zăpada, sarcină de care cei mai mulți s-au achitat tocmind cu ora câtiva nevoiași dintre cei ce roiesc de obicei în jurul gării. Asta în vreme ce românii, neaoși și favorizați de legile lui Antonescu (mai ales zeci de mii de legionari, trimiși în linia întâi - n.a.), degerau și mureau cu miile în nămeții de la Stalingrad. [...] Aceste legi au fost deseori resimțite de români ca pozitiv discriminatorii, ca privilegii acordate evreilor. [215]

*

***Mișcarea Legionară a adoptat totalitarismul ca principiu esențial al organizării Statului (în acea conjunctură, când comunismul era în plină expansiune și era greu de contracarat - n.a.) și naționalismul ca ideal politic.** La începuturile ei, mișcarea legionară a făcut un primat din afirmarea etnicității românești, un crez al luptei ei. Pentru supraviețuirea ființei românești luptăm toți în aceste zile. Obiecția totalitarismului din trecut nu mai este valabilă azi față de acceptarea fără rezerve de către Consiliul Legiunii a principiilor fundamentale ale democrației de tip occidental. [...] Guvernele occidentale s-au pronunțat de mult asupra caracterului mișcării legionare. Aliații n-au considerat-o drept «organizație fascistă», fiindcă ea nu figurează pe lista întocmită de guvernul Statelor Unite în scopul de a se interzice fasciștilor intrarea în America. Nici o țară democrată n-a refuzat legionarilor azilul politic. În multe din aceste țări, ei au dobândit cetățenia. Unii sunt profesori universitari sau au situații importante, care fac cinste Românilor. [...] Eu nu apăr mișcarea legionară. Aceasta este treaba ei. Apăr cauza unității românești, care nu poate fi realizată fără mișcarea legionară și contra ei. Această mișcare a reprezentat un curent politic și naționalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne și a aderat la principiile fundamentale ale democrației.* [216]

[215] Ibidem, pp.57-63.
[216] Ibidem, pp.101-102.

XIV. SCURTE CONSIDERAȚII DESPRE IZVOARELE DOCTRINEI MIȘCĂRII LEGIONARE

Este datoria istoricilor actuali de a face lumină în ceea ce priveşte această importantă mişcare de mase din România, rămasă în istorie sub numele de Mişcarea Legionară. Ei trebuie să se pronunțe categoric, să ajungă la un consens şi să consemneze adevărul obiectiv pentru toate generațiile care vor veni după noi. Adevărul nu poate fi decât unul singur: cel petrecut în realitate. Or, relativizarea adevărului în societatea noastră actuală, nu face altceva decât să ne îndepărteze şi mai mult față de acesta, ba chiar deschide perspectiva îndepărtării definitive sau rupturii totale față de el.

În acest scurt capitol, ne vom opri la esența conflictului dintre legionari şi adversarii lor încrâncenați. Este vorba despre doctrina promovată. Istoricii nu pot trece cu vederea faptele petrecute, fără a înțelege cauzele lor profunde. Crimele şi violențele atribuite legionarilor sunt incompatibile cu profilul moral al acestora. „Meritul'' acestor acuzații grave a aparținut desigur comuniştilor, dar mai degrabă a masonilor aflați în rândul lor, interesați în cel mai înalt grad de zdrobirea acestei mişcări naționaliste de afirmare a „românului nou'' sau a românismului.

*

*Doctrina legionară, în fundamentele ei ultime, este o nouă concepție asupra lumii şi vieții. Corneliu Codreanu nu s-a imobilizat într-o atitudine pur negativă, nu s-a mulțumit să combată numai relele care măcinau vigoarea neamului nostru, ci a oferit acelora care l-au urmat, **o nouă perspectivă a existenței**. [...] Doctrina legionară nu este o schemă rece de idei. Nu s-a creat rațional şi n-a existat la origine sub un sistem de gândire, care apoi, prin efectul propagandei (minciunii - n.a.), să cucerească aderenți şi să fie adoptat ca bază ideologică a unei organizații. În stadiul ei inițial, doctrina legionară a existat ca stare de spirit, pe care Corneliu Codreanu a fixat-o în câteva propoziții: credința în Dumnezeu, încrederea în misiunea noastră, dragostea dintre legionari (spirituală - n.a.) şi folosirea cântecului ca mijloc de manifestare a noii spiritualități. (câteva din aceste idei fiind preluate ulterior de comunişti, ca şi ideea taberelor de muncă, dar total deformate…- n.a.) **În câțiva ani, Mişcarea a depăşit cadrul restrâns al unei generații, pentru a lua proporțiile unei revoluții naționale, spre care s-au îndreptat apoi toate nădejdile de mântuire a neamului nostru.** [...] Folosirea Sfintei Scripturi pentru legitimarea doctrinei legionare nu trebuie să surprindă pe cititor şi nici să-l inducă în eroare, crezând că ne-am apucat să facem teologie. Orice doctrină cu pretenții de a reforma societatea are nevoie de un fundament metafizic, de un mănunchi inalterabil de principii. Democrația şi-a întemeiat existența pe credința infailibilității rațiunii, comunismul are la bază filosofia materialistă, național-socialismul pleacă de la dogma rasistă, iar fascismul s-a proiectat în mistica Statului. **Mişcarea Legionară şi-a căutat izvoarele în creştinism**.* [217]

*

*Ideea fundamentală a doctrinei legionare este crearea unui om nou în mijlocul colectivității româneşti (a unui om activ în cetatea lui, lucid, conştient de apartenența la neamul său, curajos şi responsabil… - n.a.), care să constituie punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viața neamului nostru. [...] Potrivit gândurilor ce le exprimă Corneliu Codreanu, **adevărata luptă a Mişcării Legionare nu se desfăşoară în sfera rivalităților politice, ci se poartă înlăuntrul sufletului omenesc.** Realizarea obiectivelor politice ale Mişcării nu e posibilă decât în măsura în care* „omul nou'' *învinge pe cel vechi în fiecare dintre noi şi astfel iluminarea ce s-a produs în sufletul nostru se extinde în toate ramurile vieții naționale. [...] **Mişcarea Legionară este o aspirație spre perfecțiune, iar legionarul devine viu, adică dă un conținut numelui său, numai în măsura în care face progrese pe drumul desăvârşirii interioare.** Dacă legionarul, sub identitatea lui cea mai aleasă, s-ar ivi pe o arie întinsă în mijlocul poporului românesc, atunci fără îndoială că fenomenul ar lua proporțiile unei*

---

[217] Horia Sima, *Doctrina legionară*, Ed. Metafora, Constanța, 2005, pp.I-VI .

revoluții spirituale. [...] Mişcarea Legionară nu urmăreşte să înnoiască creştinismul, ci să înnoiască națiunea. Ea nu vrea să creeze un creştin nou *(cum fac sectele de fapt - n.a.), ci un* ***român nou****. [...] Mişcarea Legionară proclamă necesitatea, fixându-şi obiectivele în această direcție, ca valorile creştine să fie scoase din surghiunul în care trăiesc astăzi la periferia istoriei naționale şi să se extindă aplicarea lor în viața politică, economică şi socială, adică în sfera de realități care până acum au fost guvernate exclusiv de forța interesului.* [218]

*

Dacă interesul nu este în stare să realizeze acordul voințelor omeneşti, el însuşi fiind semănătorul discordiei, trebuie să facem apel la o forță mult mai eficace, la un factor de altă esență decât substanța lui egoistă. Interesul este expresia naturii telurice a omului ; factorul de armonie care să-l îmblânzească şi să-i asigure buna funcționare nu poate fi decât expresia naturii spirituale. Acest element regulator al vieții politice, sociale şi economice, de esență superioară interesului, este dragostea. „**Dragostea aplicată înseamnează pace în suflete, în societate şi în lume**.'' *(cf. C. Z. Codreanu) [...] Viața creştinului de astăzi nu este întemeiată, cum am înclina să credem, pe un compromis înțelept între cerințele sufletului şi cerințele vieții, ci pe un abis care îi desparte ființa în două. Compromis ar însemna găsirea unui* modus vivendi*, a unei satisfacții posibile pentru ambele părți. Dar poate să conviețuiască, dragostea şi negația ei? Spiritul de armonie şi spiritul de vrăjmăşie? Sunt două tendințe diametral opuse, care se exclud una pe alta în fiecare moment al vieții. Omul dragostei creştine nu poate face pace cu omul interesului denaturat, căci din acea clipă ar înceta să mai existe. Sau unul sau altul e chemat ca să determine conduita noastră, dar niciodată amândouă. [...]*

Ceea ce caracterizează însă criza actuală, este forța compactă cu care se manifestă şi cadrul universal în care s-a amplificat. Nu mai e un popor, o pătură socială, o instituție care suferă, ci întreaga umanitate, cu toate activitățile şi toate națiunile pe care le cuprinde. Nu faptul crizei alarmează, ci intensitatea şi proporțiile ei. ***Nu e un anumit rău care ne chinuie, ci o avalanşă a răului.*** *[...] Aceste simptome grave nu pot fi atribuite unui fenomen trecător, ci indică o criză de structură, cu efecte decisive pentru soarta întregii umanități.* [219]

*

Formula trinitară: libertate, egalitate, fraternitate, care împodobeşte frontispiciul Revoluției Franceze, are profunde afinități cu filosofia creştină. Dacă a avut o putere de rodire atât de mare, meritul trebuie atribuit conținutului evanghelic din structura ei; după cum efectele dăunătoare ale aceloraşi principii se datoresc elementului rațional care a participat la plăsmuirea lor. Rațiunea nefiind competentă să rezolve marile probleme istorice, a tulburat, prin amestecul ei, perfecțiunea ordinii sociale fixate de Dumnezeu. [...] ***Drama revoluției constă în alterarea obiectivelor ei inițiale (de către conducătorii acesteia - n.a.): a eliberat pe individ din cătuşele feudalismului, dar, în acelaşi timp, l-a îndepărtat de neam şi de Dumnezeu. (sub influența directă a Masoneriei - n.a.)*** *S-a petrecut cu Revoluția Franceză un fenomen de înstrăinare de la scopurile ei primordiale analog cu ce s-a produs şi în domeniul revoluției ştiințifice. Ambele revoluții au apărut împreună, însuflețite de cele mai nobile aspirații, dar tot împreună s-au alterat şi din aceleaşi cauze. Spiritul generos în care au fost concepute la origine ideile de libertate, egalitate şi fraternitate a fost subminat în decursul timpului de partea inferioară a sufletului, de curentele materialiste ale epocii noastre, aceleaşi energii dizolvante care au abuzat şi de invențiile ştiințifice în dauna tuturor popoarelor. [...] Lipsa de vigilență a spiritului omenesc, lăsând neisprăvită opera Evului Mediu, a provocat deviația Renaşterii şi a alterat şi cursul Revoluției Franceze. Valul de orgoliu care a invadat omenirea de atunci încoace (împreună cu un spirit al supremației/imperialismului - n.a.) a netezit drumul tendințelor anarhice. Ca urmare, principiile de libertate, egalitate şi fraternitate (şi justiția socială - n.a.) au fost disociate de*

[218] Ibidem, pp. 3-9.
[219] Ibidem, pp.10-15.

arhetipul individ - neam - Dumnezeu şi au luat ***o direcţie de realizare anti-naţională şi anti-creştină****.* [220]

*

<u>Adevărata libertate este de natură interioară.</u> *Ea îşi are rădăcinile înfipte în suflet şi nu este tributară nici unei oprelişti sociale. Numai în sfera vieţii psihice expansiunea nelimitată a individului devine o realitate tangibilă. Numai pe teritoriul ei nu există pietre de hotar. Singurul ei inamic este omul însuşi, omul care nu-i conştient de prezenţa libertăţii în eul său şi o caută cu înfrigurare în lumea externă.*

*Când individualismul anarhic se ridică împotriva neamului, în numele cărei libertăţi vorbeşte? ''*Se ridică*'', accentuăm, pentru că indiferenţa individului faţă de neam nu e un act ''*indiferent*'', o stare neutrală, o atitudine inofensivă, care poate fi tratată cu indulgenţă. Nu e necesar ca individul să facă acte directe de ostilitate contra neamului pentru ca să ajungă în conflict cu el. E de-ajuns această indiferenţă, această ''* sterilizare a simţirii, a dragostei, a durerii pentru neamul tău*'', pentru ca să se numere printre inamicii lui. [...] Cel mai mizerabil sclav este desigur acela care nu-şi dă seama de condiţia tristă a vieţii lui. Neavând înţelegere pentru starea nenorocită în care se găseşte, nu-şi poate făuri nici mijloacele de eliberare. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu indivizii care se lasă atraşi pe povârnişul libertăţii anarhice. Nu e om care să nu poată fi sedus de voluptatea libertăţii anarhice şi foarte mulţi indivizi rămân pentru toată viaţa lor prizonierii ei. [...]*

Deplasarea centrului de greutate al neamului din lumea materială în viaţa spirituală impune o schimbare profundă în comportamentul său istoric. ***Adevărata luptă a unui neam nu se desfăşoară pe câmpurile de bătaie, ci înlăuntrul conştiinţei sale.*** *Factorul căruia trebuie să i se acorde o specială îngrijire este energia lui spirituală. [...] Misiunea unui neam nu diferă de a unui individ. Ea constă în străduinţa de a-şi armoniza în mod permanent activitatea lui istorică cu chemarea lui supranaturală. [...] Neamurile sunt înzestrate de Dumnezeu cu un suflet colectiv, iar personalitatea lor istorică nu-i decât manifestarea acestui suflet într-o formă perceptibilă.* [221]

*

Prescripţiile de pe Muntele Sinai pătrund în viaţa omului sub forma unei porunci. [...] Etica Noului Testament are cu totul alt caracter. Ea e etica libertăţii. Esenţa ei se concentrează în dragoste. Dragostea nu se afirmă, pentru că ar exista o obligaţie de îndeplinit, ci pentru că propriul ei elan o poartă în afară. Ea ţâşneşte nechemată, neprovocată din suflet, ca magma vulcanică din măruntaiele pământului. ***Morala lui Hristos face apel la forţele interioare ale individului, la acele forţe pe care nu le putea mobiliza legea şi a căror lipsă aşează pe un om în stare de permanentă inferioritate faţă de păcat.*** *[...]* ***<u>Etica legionară urmează strâns poziţia Noului Testament.</u> Moralitatea este un mod fundamental de a fi al eului. O autentică conduită morală nu se obţine fiind mereu grijulii să nu se calce cutare sau cutare paragraf al legii (precum făceau fariseii - n.a.), ci <u>dezvoltând în noi puterile uriaşe ale dragostei.</u>*** *[...]*

Adevărul care ne face liberi este dragostea, care se manifestă prin <u>acţiuni dezinteresate. Cine posedă această rodnicie interioară, care se deschide în afară, nu mai poate fi îngenuncheat de nici o tiranie internă sau externă.</u> *E ca un punct de lumină în univers, care scânteiază fără încetare şi fără a-şi epuiza vreodată substanţa. [...]* ***Ţelul cel mai înalt spre care trebuie să năzuiască fiinţa noastră este Dumnezeu. De la El vin toate darurile şi toată puterea. E firesc ca sufletul să-şi caute împlinirea supremă spre izvorul de lumină de la care emană.*** *[...]*

,,- Mai e o instanţă care trebuie consultată, Dumnezeu. Căci o acţiune poate fi bună pentru Legiune, bună pentru neam, dar să nu fie plăcută lui Dumnezeu, să tăgăduiască spiritul etern al

[220] Ibidem, pp.26-28.
[221] Ibidem, pp.34-53.

adevărului. Numai când inițiativa a întrunit toată seria consimțămintelor, începând de la individ şi până la Dumnezeu, putem fi siguri de rodnicia ei.'' (cf. C. Z. Codreanu) [222]

*

*''Dragostea, explică Corneliu Codreanu, e împăcarea între cele două principii: autoritate şi libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele. [...] Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. [...] Pacea nu ne-o va da justiția, ci bunătatea şi dragostea, pentru că justiția e foarte greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, e imperfect omul, care neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulțumit. [...] Dar nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică şi tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile şi să-l jupoaie literalmente de piele, fluturând prin văzduh necontenit: **Patrie** - pe care n-o iubesc – **Dumnezeu** – în care nu cred – **Biserică** – în care nu intră niciodată – şi **Armata** pe care o trimit la război cu brațele goale.'' [...]*

*Fiecare individ poartă în sufletul său imaginea unei națiuni. Aceasta înseamnă că cine gândeşte politica în funcție de națiune, de la sine trebuie să acorde cel mai mare respect persoanei umane. **Fiecare individ reprezintă un potențial creator al națiunii. A-i stânjeni posibilitățile lui intrinsece sau a le lăsa în paragină, e tot una cu a săvârşi un atentat contra națiunii.** Nu poți fi naționalist, fără a arăta cea mai largă solicitudine tuturor compatrioților tăi. Un individ nu e un capital biologic, nu este un număr între milioane de ființe, nu se măsoară aritmetic sau prin capacitatea sa de producție în economie, ci este o energie națională, o irupție a conştiinței naționale în istorie. **Unui naționalist nu îi este indiferent cum trăiesc semenii lui, cu ce se hrănesc, ce locuințe au, de ce mijloace de existență şi cultură dispun.*** [223]

*

De fapt rătăcirile politice ale păturii muncitoreşti nu sunt decât rezultatul rătăcirilor ce bântuie în clasele posesoare. Atitudinea muncitorului ce se revoltă, la instigația agenților străini, contra patriei lui se explică prin mizerie şi ignoranță. Dar cum se justifică reprezentanții claselor avute, care l-au împins la această stare de disperare? Ele n-au suferit nici de foame nici de frig şi nici nu le-au stat închise izvoarele culturii. Mai mult decât atâta. Membrii acestor clase nu s-au mulțumit cu existența politică a cetățeanului de rând, ci au pretins întotdeauna să fie la conducerea țării. Cum s-au achitat de acest rol? În loc de a se simți solidari în suferință şi bucurie cu toate păturile unei națiuni şi a lucra pentru bunăstarea întregului popor, şi-au clădit o existență egoistă, bazată pe exploatarea celor mulți. Este de mirare dacă la mentalitatea lor de clasă s-a răspuns cu altă mentalitate de clasă, în care agenții Internaționalei Comuniste au găsit un teren fertil de agitație? Dar cine a rupt întâia oară pactul național? Acei care împinşi de mizerie au ascultat de lozincile agitatorilor fără patrie sau ceilalți care, în mod conştient, au săvârşit păcatul exploatării? Vai, spune Biblia, de cei prin care vine sminteala în lume! [...]

Căpitanul înalță pe muncitor la o demnitate pe care socialismul de profesie nici nu o poate bănui măcar. Revoluția socială pe care o întrezăreşte Corneliu Codreanu depăşeşte cu mult orizontul intereselor materiale. Socialismul profesionist se consumă într-o veşnică agitație în jurul salariilor. Această ideologie pleacă exclusiv de la perspectiva mizeriei materiale a muncitorului şi luptă pentru îmbunătățirea condițiilor lui de trai. Revoluția legionară nu ignoră latura materială a problemei, dar nu vede în ea decât o mică parte din ceea ce conducătorii țării datorează muncitorului. A-l trata pe muncitor exclusiv în funcție de nevoile lui materiale, înseamnă a-l degrada şi umili. Oare muncitorul să n-aibă alte aspirații decât acelea strict legate de existența lui biologică? Să se simtă mulțumit numai atunci când stăpânii îi aruncă o bucată de pâine mai mare? Pentru asta luptă el? Asta e

---

[222] Ibidem, pp.67-107.
[223] Ibidem, pp.135-155.

fericirea lui? Nu are şi el alte gânduri şi idealuri? Marile comandamente ale naţiunii nu se revelează şi conştiinţei lui? Şi atunci poate fi exclus muncitorul din sfera marilor tensiuni naţionale, ca şi cum ar fi un cetăţean de categorie inferioară, azvârlit la periferia societăţii? Iată ce îl doare pe muncitor, mai mult decât mizeria pe care o suferă. Dispreţul cu care e tratat, izolarea în care e ţinut. Şi sufletul lui strigă după sacrificiu şi inima lui sângerează la durerile patriei. [...]

Corneliu Codreanu era profund îndurerat de starea înapoiată a ţării. *Căi de comunicaţie puţine, drumuri desfundate, oraşele neîngrijite, satele fără lumină, apele neîndiguite. România Mare realizase incomparabil mai puţin decât România Mică de dinainte de război. Bugetul Statului dispărea în buzunarele politicienilor. Existau bani pentru viaţa de noapte a Capitalei, pentru vilele somptuoase din staţiunile balneare, pentru călătorii costisitoare în străinătate, dar nu se găseau bani să se construiască o cale ferată, să se repare un pod, să se ridice o clădire publică. Lucrări începute rămâneau neterminate cu anii, din lipsă de fonduri. Bunurile Statului erau ţara nimănui. Frontiera dintre banul public şi banul privat nu se cunoştea. Ideea de serviciu public dispăruse. Orice potentat al zilei, primar, prefect, ministru, era un mic satrap, care se gândea în primul rând cum să-şi rotunjească veniturile personale. Ministerul, Primăria, Prefectura deveniseră perimetre de exploatare.* [224]

*

Naţiunea este o integrantă a sufletului omenesc. Omul nu creează orice tip de societate, ci numai naţiuni. Există o vocaţie socială a omului, cum spune Aristotel, dar exclusiv aceea de a se grupa în naţiuni şi a-şi desfăşura puterile creatoare în intimă conexiune cu naţiunea. Exact cum fiecare individ caută instinctiv pe Dumnezeu, chiar dacă nu profesează adevărata religie, în acelaşi mod pe plan social omul caută să se organizeze în naţiuni.

Drama omenirii este în realitate drama naţiunilor. Oriunde în istorie nu vom întâlni decât un lanţ de lupte pentru afirmarea popoarelor. În toate planurile de existenţă vom întâlni naţiunea: în istorie, în cultură, în marile religii. Naţiunea este principiul constructiv al oricărei civilizaţii. Fără naţiune am reveni la haosul iniţial, la un fel de turn al lui Babel. [...]

Dumnezeu nu este responsabil de ceea ce se petrece în lume. Omul este o fiinţă liberă. Dacă Dumnezeu i-ar prescrie omului ce conduită să urmeze, i-ar lua îndărât darul cel mai preţios pe care i l-a făcut: ***libertatea interioară****. Excluzând din capul locului ideea că Dumnezeu ar putea să-l împingă pe om la rău, chiar dacă l-ar constrânge să facă binele, faptul n-ar fi mai puţin grav. Omul ar înceta să păcătuiască, cu acelaşi titlu şi în aceleaşi condiţii în care nu păcătuiesc animalele. El şi-ar pierde definitiv calitatea sa intrinsecă, imaginea sa de om. El n-ar mai fi făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, el n-ar mai exista ca subiect creator, ci ar deveni un fragment depersonalizat al lumii materiale.* [225]

*

Dumnezeu nu dirijează cursul evenimentelor, dar nici nu trebuie să ni-L închipuim absent din mijlocul lor. *Ca un bun părinte, Dumnezeu nu poate lăsa în părăsire pe fiii săi. Mai întâi scena pe care se joacă viaţa omului – universul material – n-ar putea subzista nici o clipă fără de suportul puterii Divine. Cum ar hrăni natura pe om, cum s-ar reînnoi viaţa pe pământ, fără de asistenţa necurmată a Divinităţii? Apoi Dumnezeu este un sfetnic permanent al omului. Îl mustră, îl avertizează, îl pedepseşte chiar, aşa cum un părinte se poartă cu copiii lui. Din dragoste, din durere de tată, Dumnezeu intervine în istorie. Dar nu într-o formă agresivă, de natură să disloce persoana umană din ţâţânile ei, să-i vateme autonomia ei caracteristică. [...]*

Nu este exclus, aşadar, ca Dumnezeu să modifice cursul evenimentelor individuale sau colective, dar întotdeauna ca rezultat al unei colaborări cu omul. Creştinismul, cum spune Sf. Dionisie

[224] Ibidem, pp.154-158.
[225] Ibidem, pp.161-165.

Areopagitul, a introdus un nou mod de lucrare în lume: modul teo-andric. Ca Dumnezeu să mântuiască poporul francez, a trebuit ca Ioana D'Arc să accepte misiunea ce i s-a încredinţat, creând un câmp de înaltă tensiune spirituală între francezi şi Dumnezeu. Căci trebuia să înfrângă neîncrederea contemporanilor ei. [226]

*

Şi acum transcriem mărturia supremă de care dispunem, pentru a dovedi nu numai marea dragoste de neam a lui Corneliu Codreanu, dar şi adâncul lui respect faţă de suveranitatea naţiunii:

„ Domnule Ministru,

O naţiune nu e condamnată să trăiască toată viaţa ei în aceleaşi forme. Constituţia acestei ţări prevede orice schimbare posibilă, cu o singură condiţie: respectarea normelor legale trasate de legea fundamentală a Statului. Această formă nouă (noua Constituţie - n.n.) ridică însă o serie de probleme.

I. Dispreţ pentru poporul român. Caracteristica noilor forme statale din lume nu stă atâta în forma Statului, pe cât stă în contribuţia naţiunii în crearea acestor forme de Stat. Nu are importanţă mecanica statului pe cât are în aceste schimbări voinţa naţiunii. Acea stare de înaltă conştiinţă, acea stare de elan în care se poate ridica un neam chemat să-şi hotărască propria lui soartă. Viitorul sau înălţimea de conştiinţă la care în văzul lumii s-au ridicat alte neamuri. Ca român mă simt ofensat şi mă întreb:

Ce aţi crezut Dumneavoastră despre naţia noastră, desconsiderând-o în modul acesta? La acest mare examen, la acest concurs care se dă între naţiile lumii, unde se apreciază nu forma şi înfăţişarea exterioară a Statului, ci capacitatea de conştiinţă şi demnitate a naţiunii.

Dumneavoastră, prin actul de la 10-11 februarie ne-aţi oprit pe noi românii de a lua parte. Dându-ne un regim nou şi dictându-ne o Constituţie alcătuită în câteva nopţi, punând pe întreaga naţiune pecetea de ''incapabil şi dobitoc''.

Mă întreb încă o dată: Să ne fi crezut Dumneavoastră ca o turmă de animale? În toate aceste schimbări ale Statului, apare, alături de ideea unei forme noi, ideea naţiunii biruitoare, nu sclavă să poarte un jug ce i se pune. Naţiunea care voieşte a lua parte, care este chemată a lua parte la stabilirea soartei sale viitoare, dacă voieşte să aibă o soartă şi dacă voieşte să se valideze ca naţiune cu drept la respect printre celelalte naţiuni ale lumii.

II. Legalitatea. Dumneavoastră toţi ne-aţi cântat nouă timp de 10 ani pe această strună ''Legalitate'', existenţa Statului stă în ideea de legalitate; cine atinge acest principiu al legalităţii, cine calcă legile ţării este un criminal. Dumneavoastră, care ne-aţi aruncat în închisori pentru cele mai mici abateri faţă de codul penal, terminaţi acum, la sfârşitul acestui imn frumos, prin a deveni cei mai mari infractori la legile fundamentale ale Statului, călcând în picioare Constituţia ţării, respectată de toţi de la înfiinţarea Statului Român şi până astăzi. Sunt mărturie dosarele din Tribunalele şi Consiliile de Război şi închisorile în care am intrat; fiind acuzat, rând pe rând, de Dumneavoastră că voiesc ''Să dau lovitură de Stat''. Nu este proces al meu în care această formulă să nu fi apărut în toată amploarea şi viclenia ei.

Pentru ca după 10 ani de chinuri, pe care le-aţi imprimat Gărzii de Fier şi sufletului din mine, să terminaţi prin a da Dumneavoastră ''lovitură de Stat''.

Prin a săvârşi Dumneavoastră, delictul de care ne-aţi acuzat şi pentru care ne-aţi chinuit pe nedrept. Toate teoriile care ni s-au făcut nouă, tineretului, ani de-a rândul de generaţia Dumneavoastră, pe tema unică a legalităţii, se termină prin acest oribil exemplu.

Priviţi-ne pe noi în cadrul legalităţii şi uitaţi-vă la Dumneavoastră, cei mai mari dispreţuitori de lege.

III. Sperjurul. Dar Dumneavoastră, aţi jurat pe aceste legi. Aţi jurat că vă veţi supune lor şi le veţi aplica. Iar acum aţi călcat jurământul depus.

[226] Ibidem, pp.165-166.

Asupra întregii Dumneavoastră generații politice planează sperjurul. Trist exemplu, îngrozitor exemplu pentru biserica ortodoxă care patronează un asemenea act şi pentru neamul nostru. (cu referire, îndeosebi la patriarhul Miron Cristea, numit chiar prim-ministru - n.a.)

Ce grozăvie cuprind aceste două cuvinte: infractori şi sperjuri.

IV. Nulitatea operii Dumneavoastră. Întreaga operă a Dumneavoastră de legislație este lovită de nulitate. Tot ce este născut din sperjur şi călcare de lege este condamnat pieirii. Iar celor ce săvârşesc asemenea acte, nu le ajută Dumnezeu niciodată. Un vot luat prin silnicie, sub stare de asediu, cenzură, nesecret şi verbal, mai rău ca sub regimul bolşevic, nu conferă faptelor Dumneavoastră nici o valoare. *(C.Z.C., Scrisoare adresată D-lui Ministru Alex. Vaida Voievod, Circulări şi manifeste, p.275).* [227]

[227] Ibidem, pp.145-146.

XV. CINE A FOST CU ADEVĂRAT CORNELIU ZELEA CODREANU, ZIS «CĂPITANUL»?

Corneliu Zelea Codreanu (având-şi obârşiile în Bucovina de Nord şi născut la Iaşi, pe 13 septembrie 1899, în numeroasa familie a profesorului Ion Zelea Codreanu), absolvent de liceu militar şi licenţiat în Drept, supranumit «Căpitanul», şi-a început lupta naţională în 1919 şi a înfiinţat în 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail, devenind liderul absolut al tineretului naţionalist. Împotriva legionarilor, care incomodau atât clica politicienilor venali, cât şi conspiraţia iudeo-comunistă, s-a declanşat un adevărat «terorism de stat», determinând un lung şir de violenţe şi «răzbunări», pe care însă Căpitanul nu le-a ordonat ca atare (cum a dovedit-o chiar Justiţia vremii). În 1936, Codreanu şi-a publicat, la Sibiu, cartea intitulată **Pentru legionari** *(principalul îndreptar ideologic al legionarismului), scriere deopotrivă memorialistică, polemică şi doctrinară (completată, pentru latura organizatorică, cu vestita* Cărticică a şefului de cuib*). Ne-au mai rămas de la el un corpus de* Circulări şi manifeste*, precum* Însemnările de la Jilava *(redactate în temniţă, în 1938) – adevărat testament spiritual. Aceste scrieri au cunoscut multe ediţii în ţară sau în exil, beneficiind şi de traduceri în limbile de mare circulaţie. În decembrie 1937, în urma pactului electoral cu Iuliu Maniu şi Gh. I. Brătianu, Mişcarea Legionară, aspru prigonită vreme de un deceniu, repurtează un strălucit succes în alegeri (ultimele alegeri din România Mare). Regele Carol al II-lea anulează însă alegerile şi îşi instaurează dictatura personală. Corneliu Codreanu, în semn de protest, dizolvă Partidul «Totul pentru ţară» (expresia politică a Legiunii) şi îndeamnă la rezistenţă non-violentă (nevoind, mărturisea el, «să prefacă România într-o Spanie însângerată»). Răspunzând unui atac de presă al lui Nicolae Iorga, este învinuit de «ultragiu» şi arestat. Condamnat întâi la 6 luni, i se înscenează apoi o parodie de proces (mai 1938) şi este condamnat abuziv la zece ani de închisoare.* [228]

*

În noaptea Sfântului Andrei (29 spre 30 noiembrie) a anului 1938 (zi aleasă nu tocmai la întâmplare de către masonerie, având în vedere faptul că Sf. Apostol Andrei a adus creştinismul la noi - n.a.), împreună cu alţi 13 camarazi aflaţi în detenţie, este asasinat de autorităţi în marginea pădurii Tâncăbeşti *(acţiune monstruoasă, ordonată de Carol al II-lea şi coordonată de Armand Călinescu, cu care începe «decapitarea» Mişcării Legionare, desăvârşită în 1939). După dispariţia lui Corneliu Codreanu, legionarismul a cunoscut un scurt triumf în toamna lui 1940 (după aplicarea Dictatului de la Viena şi ultimatumul părăsirii Basarabiei), sub conducerea lui Horia Sima, după care a intrat într-o lungă agonie instituţională, pierzându-şi treptat unitatea iniţială.* Ideea legionară *supravieţuieşte însă, printr-un lung şir de mărturisitori, în ciuda întreitei prigoane (carliste, antonesciene şi comuniste) de peste o jumătate de secol, iar Căpitanul rămâne o figură legendară a dreptei creştine româneşti. Omul acesta, mort la 39 de ani (ca şi Eminescu, de care-l leagă în eternitate, dincolo de obârşiile bucovinene, aceeaşi evlavie faţă de tradiţia naţională şi aceeaşi responsabilitate faţă de destinul nostru comunitar), a fost deopotrivă personalitatea publică cea mai pios adorată şi cea mai crunt urâtă a României Mari. «O personalitate harismatică», fără îndoială, aşa cum se văd siliţi s-o recunoască, fie şi numai cu jumătate de gură, până şi adversarii lui ireductibili.* [229]

*

---

[228] *Intelectualii şi Mişcarea legionară. Mari conştiinţe româneşti*, op.cit, p.21.
[229] Ibidem, pp.21-22.

O parte a opiniei publice româneşti, formată la şcoala stângismului de sorginte franceză sau a aşa-numitei «prese din Sărindar» (Adevărul, Dimineața, Lupta etc.)*, a fost convinsă încă din anii'30 că tânărul luptător naționalist era un soi de monstru democratofag, iar Mişcarea sa un cap de pod al nazismului în România! Şi totuşi, pentru cine ar fi fost dispus să se informeze corect, de la surse, în cărțile lui stătea scris negru pe alb: ,,Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorității (ca mişcările politice extremist-totalitariste - n.n.) şi nici pe acela al libertății (ca mişcările politice anarhic-democratice - n.n.). Ea îşi are temeliile înfipte în* ***principiul iubirii creştine****. [...] Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau de lovitură de stat. Consider aceasta ca o prostie.* ***Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior, de conştiință, al Națiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor şi se va desăvârşi, atunci biruința va veni automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat.''*** (primul citat din vol. *Pentru legionari*, iar al doilea din *Circulara Nr.58, «Către Şefii de Regiuni»*, 26 febr. 1937) [230]

*

Iată deci adevăratul înțeles al «biruinței legionare»: ea nu este urmarea unui război civil sau a unei forme oarecare de violență politică, aşa cum se crede îndeobşte, ci capătul de drum al unei năzuite prefaceri moral-spirituale, al unei metanoia *de proporții naționale! Prin această înaltă năzuință (care deosebeşte legionarismul de majoritatea mişcărilor de dreapta din Estul Europei, şi mai ales de nazism), mărturisită cu însuşi sângele său, Corneliu Zelea Codreanu se impune în memoria posterității ca* ***unul dintre marii pedagogi naționali ai istoriei noastre****, aşa cum recunoscuse, spre sfârşitul vieții, şi Iuliu Maniu (unul dintre puținii oameni politici oneşti din România interbelică): ,,Recunosc că Corneliu Zelea Codreanu a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt, în slujba şi salvarea țării, căi politice; el a ales* ***o cale superioară, şi anume să realizeze mai întâi caractere****, educând un tineret care, pe căi de înălțare patriotică, să se dăruiască total, moral şi spiritual; să creeze mai întâi o elită conducătoare şi abia apoi un partid.''*

Tragedia lui Codreanu şi a Mişcării sale se integrează în tragedia mai generală a dreptei europene; dacă însă «Istoria a făcut pipi pe noi» (cf. Mircea Eliade), nu înseamnă că marile principii de conservare şi renaştere națională care au călăuzit generația legionară n-ar mai fi valabile. Formele se pot perima, dar principiile dăinuiesc, aşteptând un ceas istoric mai fast pentru a se reîntrupa în forme corespunzătoare noilor realități. Din acest punct de vedere, Codreanu rămâne o permanentă «provocare» pentru generațiile care vin, iar destinul postum, oricâte vicisitudini ar cunoaşte, nu se va încheia decât la «marea Judecată a neamurilor», în fața Judecătorului «nemitarnic», către care sângele Căpitanului strigă încă din pământ, pentru dreptatea sa şi a neamului românesc. [231]

*

,,Tinerii studenți sunt foarte uşor influențabili mai ales când le lipseşte o credință. Ei se lasă amăgiți nu atât prin avantagiile materiale imediate – cari li s'ar oferi – cât mai ales prin măgulirile ce li se aduc şi prin perspectivele de mare viitor ce li se oferă. ***Tânărul însă va trebui să ştie că în orice post va fi, este o santinelă în slujba neamului şi că a se lăsa cumpărat, flatat, ademenit, însemnează o părăsire de post, poate însemna o dezertare sau chiar o trădare.*** *[...]*

Congresul acesta (de la Cluj, 4-6 septembrie 1920 - n.a.) a avut loc în sala Teatrului Național din Cluj, într'o atmosferă de mare entuziasm, datorită unirii neamului românesc. [...] Dar, pe atât de mare era desorientarea față de linia viitorului. De această desorientare a căutat să profite puterea iudaică. Ea a sugerat şi până la sfârşit a făcut presiuni prin minister, prin masonerie şi oamenii politici, ca la ordinea de zi a congresului să se pună: intrarea studenților evrei în centrele studențeşti. Cu alte cuvinte se încerca transformarea unor centre româneşti în centre mixte româno-jidăneşti.

---

230 Ibidem, pp.22-23.
231 Ibidem, p.23.

Primejdia era mare cu bolşevismul bătând la uşă şi cu perspectiva de a fi copleşiţi ca număr de elementele iudeo-comuniste în propriile noastre centre. Cel puţin în două din ele, Iaşi şi Cernăuţi, situaţia era tragică. Cu toate acestea, conducătorii congresului erau câştigaţi acestei idei. [...] Micul nostru grup de la Iaşi, invincibil prin hotărârea sa, unit cu grupul Bucovinenilor, s'a luptat timp de două zile cu îndârjire. Până la urmă a învins. Congresul a admis moţiunea propusă de mire, prin vot nominal, împotriva moţiunii susţinută de întreaga conducere studenţească. Votul acesta crede că nu l-a dat congresul din convingere, ci mai mult impresionat de hotărârea şi disperarea cu care a fost dusă lupta. [...] 100 contra 5 000. Victoria noastră de atunci a fost hotărâtoare. Centrele studenţeşti, dacă punctul nostru de vedere ar fi căzut, şi-ar fi pierdut caracterul lor românesc, şi în contact cu jidanii, ar fi apucat pe calea bolşevismului. Studenţimea română a fost la o mare răspântie. Iar mai târziu, la 1922, n'am mai fi avut o izbucnire a unei mişcări studenţeşti româneşti, ci poate o izbucnire a revoluţiei comuniste. [...] Mai grav: universitatea Iaşului creştin, cea mai înaltă şcoală românească, proclama în ceasurile grele de atunci, lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din şcoală, din instituţii, din ţară. [232]

*

Curierul Israelit*, organ al Uniunii evreilor pământeni, din 23 Aprilie 1922 (ziua Sf. Gheorghe - n.a.), publică în articolul de fond sub titlul «Strigoii»…Aşadar,* tagmă de măscărici, insultători publici, bandă de făcători de rele, ipochimeni, strigoi întârziaţi, ticăloşie, acţiune sălbatică, infamă postură; iată ce sunt profesorii românismului: Cuza, Paulescu şi Şumuleanu, şi iată ce este acţiunea lor mântuitoare de neam *[...] Primim peste obraz şi peste sufletele noastre româneşti batjocură peste batjocură, palme peste palme, până la aceea de a ne vedea cu adevărat în grozava situaţie: jidanii apărătorii românismului, la adăpost de orice neajuns, trăind în linişte şi belşug, iar noi,* duşmanii românismului, *cu libertatea şi viaţa în pericol, urmăriţi ca nişte câini turbaţi, de toate autorităţile româneşti. [...] Nu programe trebuie să creiem, ci oameni, oameni noi. Pentru că aşa cum sunt astăzi oamenii* crescuţi de politicianism *şi* infectaţi *de influenţa iudaică, vor compromite cele mai strălucite programe. [...] Cea mai mare primejdie naţională (creată de evrei) stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană dând naştere acestui tip de om, creând această stârpitură morală: politicianul care nu mai are nimic cu nobleţea rasei noastre; care ne dezonorează şi ne omoară. [...] Este pentru prima dată în istoria noastră, şi de aceea ne simţim dezarmaţi şi cădem învinşi, când Românii se întâlnesc cu un neam, care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice cu care izbesc şi paralizează mai întâiu instinctul moral al neamurilor, împrăştiind în mod sistematic toate bolile morale şi distrugând astfel orice posibilitate de reacţiune. De aceea, piatra unghiulară de la care porneşte legiunea este* omul*; nu programul politic, Reforma omului, nu reforma programelor politice. «Legiunea Arhanghelului Mihail» va fi, prin urmare, mai mult o şcoală şi o oaste decât un partid politic.* [233]

*

Cine îşi închipuie că jidanii *sunt nişte bieţi nenorociţi, veniţi aici la întâmplare, aduşi de vânt, mânaţi de soartă etc, se înşală. Toţi jidanii de pe faţa pământului formează o mare colectivitate legată prin sânge şi prin religia talmudică. Ei sunt încadraţi într-un adevărat stat foarte sever, având legi, planuri şi conducători cari formulează aceste planuri şi-i conduc. La bază, au Cahalul. Aşa că noi nu ne găsim în faţa unor jidani izolaţi, ci în faţa unei puteri constituite, comunitatea jidănească.*

În general se întrebuinţează următoarele sisteme: I. Pentru captarea oamenilor politici locali*: 1. Cadouri; 2. servicii personale; 3. finanţarea organizaţiei politice pentru propagandă, tipărire de manifeste, deplasări cu automobile etc. [...]*

[232] Corneliu Zelea-Codreanu, *Pentru legionari*, op.cit., pp.34-35.
[233] Ibidem, pp.121-239.

II. Pentru captarea autorităţilor*: 1. Corupţiunea, mituirea [...] 2. şantajul [...] 3. A treia armă este distrugerea [...] 4. Dacă nu vei avea aceste defecte atunci vor întrebuinţa : minciuna, calomnia la ureche sau prin presă, pâra faţă de şefi [...]*

III. Pentru a se strecura în diferite cercuri sau în jurul unor oameni de frunte *folosesc: 1. slugărnicia; 2. consilii de administraţie; 3. servicii personale josnice; 4. linguşiri. Astfel toţi oamenii politici au secretari jidani, pentru că: aduc din piaţă, fac ghetele, leagănă copiii, ţin geanta etc, linguşesc, se insinuează. [...]*

IV. Planuri pentru distrugerea unui comerciant român: *1. Flancarea Românului cu un comerciant jidan sau încadrarea lui între doi comercianţi jidani; 2. Vânzarea mărfurilor sub preţul de cost, pierderea acoperindu-se cu sume speciale date de Cahal. [...]*

De unde cunoaştem aceste planuri? (ale iudaismului faţă de pământul şi neamul românesc) Le cunoaştem sigur, trăgând concluzii din mişcările adversarului. [...] Aceste planuri sunt însă ca şi gazele de războiu. Să le întrebuinţezi pentru adversar, dar să nu te atingă pe tine. ***Propovăduiesc ateismul pentru Români, dar ei nu sunt atei, ci ţin cu habotnicie în respectarea celor mai mici precepte religioase. Vor să deslege pe Români de dragostea pământului lor, dar ei acaparează pământuri. Se ridică împotriva ideii naţionale, dar ei rămân naţionalişti şovini.****'' *[234]

*

,,Nimic nu înspăimântă mai mult pe jidani decât unitatea perfectă*: blocul sufletesc al unei mişcări, al unui popor. De aceea ei vor fi necontenit pentru «democraţie» care are un singur avantaj şi acela pentru inamicul naţiei. Pentru că democraţia va sparge unitatea şi blocul sufletesc al unui neam şi în faţa unităţii şi solidarităţii perfecte a iudaismului din ţară şi din întreaga lume, naţia, divizată în* partidele democraţiei*, se va prezenta desbinată şi va fi înfrântă. [...]* ***O mişcare niciodată nu moare din cauza duşmanilor dinafară. Ea moare din cauza duşmanilor dinăuntru. Ca orice organism omenesc.*** *[...]*

În realitate, în democraţie omul nu are nici un drept. El însă nu şi le-a pierdut nici în folosul colectivităţii naţionale, nici în acela al naţiunii, ci în folosul unei caste politico-financiare *de bancheri şi agenţi electorali. În sfârşit, ultima binefacere pentru individ,* democraţia masonică printr-o perfidie neasemuită *se transformă în apostol al păcii pe pământ. Dar în acelaşi timp proclamă războiul dintre oameni şi Dumnezeu. [...] Perfidia stă în aceea că întrebuinţează cuvintele Mântuitorului.* [235]

*

Mişcarea naţională, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, ne întrebăm: Ce este atunci? Este democraţie? Nu este nici democraţie. Pentru că şeful nu este ales de mulţime. Democraţia are la bază sistemul eligibilităţii. Aici nici un şef nu este ales prin vot. Şeful este consimţit. *Dacă nu-i dictatură şi nici democraţie, atunci ce este? Este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. [...] Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conştiinţă naţională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului naţional. Este o stare de lumină interioară [...] o stare de* ecumenicitate naţională*. Un popor în întregimea lui ajunge la conştiinţa de sine, la conştiinţa rostului său şi a destinului său în lume. [...] El nu mai face «ce vrea» (şeful). El face «ce trebuie». Şi este condus: nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de* **interesele naţiunii** *eterne la a căror conştiinţă au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese şi numai în cadrul lor îşi află maximum de satisfacţie normală şi interesele personale şi cele colective. [...]*

Un popor nu se conduce prin el însuşi, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuţi din sânul său cu anumite aptitudini şi specialităţi. *După cum albinele îşi cresc regina, tot astfel un popor trebuie să-şi crească* elita *lui. [...]* ***Cine alege această elită? Mulţimea? [...] Mulţimea e cea mai capricioasă şi cea mai nestabilă în păreri.*** *[...]* ***Găsirea adevărului nu poate fi încredinţată***

[234] Ibidem, pp.115-118.
[235] Ibidem, pp.164-334.

majorităţilor. *[...]* ***Mulţimile fiind chemate să-şi aleagă elita, acestea nu numai că nu sunt în stare să-şi descopere şi să-şi aleagă elita, dar mai mult,*** **aleg**, ***afară de mici excepţii, tot ce este mai rău în sânul unei naţiuni.*** *Deci nu numai că democraţia înlătură* elita naţională*, dar o înlocuieşte cu ce este mai rău în mijlocul naţiei. Democraţia va alege: pe oameni fără nici un fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei cari vor plăti mai bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupţie. Pe scamatori, şarlatani, demagogi, cari vor ieşi mai bine la concursul de scamatorie, şarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecura şi câţiva oameni de treabă, oameni politici chiar, de bună credinţă. Vor fi sclavii celor dintâi. Adevărata elită a unei naţii va fi înfrântă (în democraţie), înlăturată, pentru că ea va refuza să concureze pe aceste teme. Ea se va retrage şi va sta ascunsă. De-aici, consecinţe funeste pentru stat.'' [236]*

*

,,Deci, în ultimă analiză, problema cari se pune azi poporului român şi de cari depind toate celelalte este înlocuirea acestei elite, cu o elită naţională, având la bază: virtutea, iubirea şi jertfa pentru ţară, dreptatea şi dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale şi onoarea. [...] Noua elită românească şi orice elită din lume trebuie să aibă la bază principiul selecţiunii sociale. Adică ***în mod natural, se selecţionează din corpul naţiunii****, adică din marea massă sănătoasă a ţărănimii şi muncitorimii, permanent legată de pământ şi de ţară, o categorie de oameni cu anumite însuşiri, pe care apoi şi le cultivă. Ea devine elita naţională. Aceasta trebuie să conducă o naţiune. Când poate fi sau când trebuie consultată o mulţime? În faţa marilor hotărâri cari o angajează. [...]*

În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia. [...] Un monarh e mic atunci când face ce vrea şi e mare atunci când face ce trebuie. [...] Ştefan cel Mare, de o jumătate de mie de ani, străluceşte în istorie şi Românu nu-l mai uită, pentru că s'a confundat perfect cu linia de viaţă a neamului. Regele Ferdinand, împotriva oricăror legături şi interese, s'a plasat pe linia neamului, a îndurat cu el, a făcut jertfă alături de el, a izbândit cu el. Prin aceasta este mare şi nemuritor.'' [237]

*

Doi bărbaţi de stat români, I. G. Duca şi N. Titulescu, vor aranja cu faţa politică a trusturilor bancherilor jidani de la Paris, interesaţi pe de o parte de exploatarea nemiloasă a bogăţiilor ţării şi pe de altă parte, în a asigura o cât mai fericită situaţie coreligionarilor lor din România, venirea la putere a Partidului Liberal. Aceasta cu condiţia formală, cu condiţia de exterminare, prin orice mijloace, a mişcării legionare. Bancherilor străini (predominant străini), nu le convine o naţiune românească, legionară, tânără, puternică, mândră şi cari să-i scuipe afară din ţară, cu toate capitalurile lor de pradă. [...]

La urmă formulez 7 cereri: 1. Cer introducerea pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloşi ai banului public. [...] între moartea ţării mele şi aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. [...] 2. Cerem revizuirea şi confiscarea averilor celor cari şi-au furat ţara. 3. Cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici cari se vor dovedi că au lucrat contra ţării, fie sprijinind afaceri incorecte, fie în alt mod. 4. Cerem împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliile de administraţie ale diferitelor bănci sau întreprinderi. 5. Cerem alungarea cetelor de exploatatori nemiloşi cari au venit pe pământul acesta să exploateze bogăţiile solului şi munca braţelor noastre. 6. Cerem declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă şi imprescriptibilă a neamului românesc. 7. Cerem trimiterea la muncă a agenţilor electorali şi stabilirea unui comandament unic, căruia să i se supună, într'un singur gând, toată suflarea românească.'' [238]

---

[236] Ibidem, pp.261-329.
[237] Ibidem, pp.330-337.
[238] Ibidem, pp.324-373.

*

,,În orice caz țin să afirm de la început, că noi nu suntem o generație aşa cum ne cunoaşteți d-voastră dintr'o anumită presă. Noi nu urmărim decât să ne apărăm Patria sacră, Patria amenințată de viscolul furtunei. [...] Şi ca să fixez punctele cardinale, în scurt, voi spune: nu este nici o generație imorală, nu este nici una fără Dumnezeu, nici una republicană sau antiregalistă. Fixez aceste puncte în: **Dumnezeu, Patrie, Rege, Familie, Proprietate şi Armată**, *cari să garanteze existența Statului Român. [...] D-lor deputați, generația aceasta a noastră trece ca o generație antisemită. Aş dori să ştiți că nu am venit să strig: jos jidanii, după cum cred că n'a făcut nimeni. Am observat însă un singur lucru, că de câte ori s'a pus aici problema naționalismului românesc, d-voastră ați privit-o şi ați primit-o cu ilaritate şi ați transformat-o dintr'o problemă cari este de un tragic fără pereche, într'o chestiune comică. [...] Pentru mine este clar şi precis: inteligentă sau neinteligentă, parazitară sau neparazitară, morală sau imorală, această populație este o populație duşmană aici pe pământul țării. [...] Cu noi se săvârşeşte exact acelaşi lucru cari s'a săvârşit cu Pieile Roşii din America de Nord: Ne găsim în fața unei invazii străine şi avem tot dreptul, şi avem şi datoria să ne apărăm Patria (împotriva expansiunii evreilor). Pe mine nu mă interesează cine vine, şi este – mi se pare lucru curios, ca atunci când veneau duşmanii cu arma să ne fure pământul nostru, noi încremeneam cu toții în tranşee, cu arma în mână, iar* ***astăzi când arma s'a schimbat în bani şi când aceştia sunt în stare cu banii lor să vină să ne cumpere țara, atunci nu mai este nimeni la noi să protesteze?*** *[...] Am adus aceste bucăți de pâine învelite şi puse în această elegantă cutie, ca să vedeți în câtă artificialitate şi în câtă poleială de civilizație se îmbracă această mizerie românească. [...] În orice caz, vă spun că* ***poporul nu iubeşte partidele politice***. *Acesta e un lucru precis şi* ***d-voastră, într'un regim democratic, nu vă puteți menține la conducerea statului în contra voinței poporului***. *[...] În ce priveşte orientarea noastră, dacă este chestiunea să alegem între aceste două extreme, suntem dintre acei cari cred că soarele nu răsare la Moscova, ci la Roma.*[239]

*

În fapt, d-lor, asupra partidelor generația noastră – privind din afară – constată: 1) Că un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal; 2) Că toate partidele sunt democratice, deoarece utilizează votul universal în acelaşi mod; 3) Că neglijează interesele poporului şi ale patriei satisfăcând numai interesele particulare ale partizanilor, că democrația este iresponsabilă, îi lipseşte puterea sancțiunii, că toate partidele fac fărădelegi, se dau pe față unele pe altele, nimeni nu aplică sancțiuni contra alor săi, fiindcă îi pierde, nici în contra adversarilor, fiindcă ei dețin la rândul lor fărădelegile lor. [...]

Democrația văzută din afară ne dă impresiunea unei vaste complicități în fărădelege; Concluzia: democrația este incapabilă de autoritate. Şi încă ceva. Declar aici că democrația e pusă în slujba marei finanțe naționale sau internaționale jidoveşti. *D-lor, dovada. Am venit aici cu o listă cari are să vă supere, însă vă spun să nu-mi luați în nume de rău, fiindcă nu pot să tac în această chestiune, este vorba de ceea ce se numeşte* portofoliul de la banca Blank. *Dați-mi voie să vă citesc – fiindcă fiecare vă regăsiți aici. [...] D-lor, s'or plăti sau nu, nu ştiu, dar să vă spun un singur lucru: există obligația pe care o are cineva când împrumută bani de la o asemenea finanță, de a o satisface când este la guvern, de a o sprijini în opoziție şi în orice caz de a nu lovi în ea când trebuie să fie lovită.* [240]

*

Mişcarea noastră legionară are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale. Ea tinde să aprindă credinți nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluționeze sufletul românesc. Strigați în toate părțile că ***răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet***. *Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului şi sufletul mulțimii. O minciună sunt*

[239] Corneliu Zelea-Codreanu, *Cărticica şefului de cuib*, Colecția «Europa», München, pp.95-102.
[240] Ibidem, pp.102-106.

toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceiaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceiaşi faptă de risipă şi de lux. Chemaţi sufletul neamului la o viaţă nouă. Nu căutaţi succesele electorale dacă ele nu înseamnă în acelaşi timp biruinţa forţelor organizate ale sufletului înnoit. Programe? Cum adică? Credeţi că noi nu putem seca mlaştini? Nu putem capta energiile din munţi şi electrifica ţara? Nu putem înălţa oraşe româneşti? Nu putem face ca lanurile noastre să producă împătrit? Nu putem pe pământul nostru bogat asigura pâinea fiecărui român? Nu putem face legi cari să asigure o bună funcţionare a unui mecanism de stat apropiat timpului şi specificului nostru naţional? [...] Putem. Dar marea greşeală a multor oameni politici a fost aceea de a-şi fi etalat programele în amănunte, mai înainte de a fi puşi în situaţia de a le realiza. Avem şi noi programe în buzunar. Ele se studiază necontenit dar se păstrează pentru timpul lor.'' [241]

*

Anticomunismul, principiile moralei creştine, patriotismul, spiritul de jertfă, bărbăţia, atitudinea ofensivă, adevărata revoluţie spirituală (creştină) *au fost susţinute timp de peste 15 ani de Corneliu Codreanu, împotriva defetismului politicianist. Marea lui însemnătate constă în faptul că a captat efervescenţa spirituală şi moral-politică a generaţiei sale, convertind-o într-o energie ordonată şi orientată spre adevăratele sensuri ale destinului naţional. Fără intuiţia lui de vizionar, totul s-ar fi limitat la aspecte politice minore şi efemere. Prin el, Mişcarea Legionară a depăşit cadrul restrâns al unei generaţii, pentru a lua proporţiile unei adevărate revoluţii naţionale care a captat toate nădejdile de realizare plenară a naţiunii noastre. Lucrările sale:* Pentru legionari, Cărticica şefului de cuib, Circulări, Jurnalul de la Jilava*, ilustrează şi confirmă concordanţa dintre viaţa şi opera sa. [...] ,,A crede că odată cu dispariţia lui Corneliu Codreanu se va nărui şi opera lui, ar însemna să ne facem o slabă idee despre adâncimea acestei opere. Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu este aşa de mare că de acum îl depăşeşte şi pe el.'' (Nae Ionescu)* [242]

*

Corneliu Codreanu nu era deloc un visător sau numai un mistic, aşa cum încearcă să-l descrie toţi duşmanii lui. El nu se scălda deloc în iluzii. Nu era posedatul unor utopii imposibile. Dimpotrivă, era ***un realist în sensul cel mai legitim al cuvântului****. Realismul se bazează pe ceva palpabil, pe ceva adevărat şi verificabil. [...] Rebeliunea raţionalistă de astăzi, unde totul vrea să se facă numai după logica oamenilor – care nu poate fi decât subiectivă şi mărginită – este tocmai îndepărtarea de realitatea umană. Este o rebeliune îngâmfată şi periculoasă pentru om. Asemenea lui Adam, în Grădina Paradisului, sau a rebeliunii de la Turnul Babel, unde omul vrea să iasă – e mai comod pentru el – din sistemul legilor în care a fost aşezat de Creatorul său. Acestea sunt singurele legi realiste – prin originea lor divină şi eternă – (legile lui Dumnezeu) care pot să împlinească omul şi să-l facă fericit. [...] Corneliu Codreanu a privit cu ochi critici în jurul său şi şi-a dat seama că împotmolirea tuturor formulelor politice pe care le-a adoptat* ***societatea modernă*** *se datoreşte tocmai faptului că* ***a pierdut contactul cu realitatea de bază, pe care a înlocuit-o cu «realităţi» fictive****. ,,Poporul, spunea el, nu se conduce după voinţa lui: Democraţie. Nici după voinţa unei persoane: Dictatura. Ci după legi. Nu e vorba de legi făcute de oameni. Sunt norme, legi naturale de viaţă şi norme, legi naturale de moarte. Legile vieţii şi legile morţii. O naţiune merge la viaţă sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi.'' [...]* [243]

*

[241] Ibidem, p.111.
[242] Nicolae Hristu, Octavian Daniel, Alexandru Mircea, în Cuvânt înainte la vol. *Intelectualii şi Mişcarea legionară…*, op.cit., pp.9-10.
[243] Nicolae Roşca, op.cit., pp.82-86.

Numai acest realism conştient al lui l-a împins ca să creeze pentru tineretul ţării sale o şcoală de educaţie şi de recompunere morală: şcoala omului nou. *Acest om nou, adică înnoit sufleteşte, trebuia să fie conştient de misiunea ce-o avea, trebuia să fie activ în lupta lui şi trebuia să fie bine pregătit pentru a înfrunta circumstanţele istorice adverse care-i ameninţau naţiunea. Acest «om nou» nu era, prin urmare, o entitate abstractă. Nu era o persoană creată teoretic din visurile imposibile ale unui om nou, ci era o fiinţă concretă, înrădăcinată în necesităţile poporului ei, care trebuia ca să dezvolte în el nişte calităţi, esenţiale luptei în care se angajase. Aceste calităţi, de altfel latente în el căci îi veneau pe linie genetică – istorică şi formează caracteristica neamului românesc, sunt: sentimentul creştin şi virtuţile neamului. Ele trebuie numai reîmprospătate şi activate în omul român. […] Codreanu aducea cu el o viziune istorică clară şi un concept românesc de proporţii universale.* ***Tineretul român aducea o voinţă de fier, nişte convingeri inflexibile şi un spirit de sacrificiu ce rar se întâlnesc în istoria lumii.*** *[...] Codreanu şi generaţia lui au vorbit mulţimilor româneşti cu un limbaj clar şi profetic (mesianic), iar acestea i-au înţeles şi s-au urnit la dinamica discursului lor. Rezultatul a fost un măreţ imn naţional căruia evenimentele politice ulterioare şi neînţelegerea unor compatrioţi înşelaţi, i-a stins armonia.* [244]

*

Deşi Codreanu ştia că lupta împotriva unui rege despotic (dar nu şi a monarhiei) şi a unor demnitari puternici şi corupţi, el a continuat să demaşte abuzurile lor. În frământările sale de a-şi salva naţia din ghearele jefuitorilor, Codreanu a spus: ,,Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva şi s-au aşezat pe pământul pe care trăiesc. Istoria ne dă date precise despre venirea bulgarilor, a turcilor, a maghiarilor, etc. Un singur neam n-a venit de nicăieri. Acela suntem noi românii. Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii şi cu brazii. De el suntem legaţi nu numai prin pâinea şi existenţa ce ne-o dă muncindu-l din greu, dar şi prin toate oasele strămoşilor noştri care dorm în ţărâna lui. Toţi părinţii noştri sunt aici. Toate amintirile noastre, toată gloria noastră războinică, întreaga noastră istorie e aici, în acest pământ stă îngropată. Întreb şi aştept răspuns: Pe ce drept voiesc jidanii să ne ia acest pământ? [...] Dar şi legile ţării opresc invazia jidănească. Articolul 3 din Constituţie spune: «Teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţie de o gintă străină.» Ce însemnează, dacă nu colonizare, faptul instalării a două milioane de jidani pe teritoriul românesc? [...] În Iaşi, parcurgi străzi şi cartiere întregi şi nu mai întâlneşti nici un român, nici o casă românească, nici un magazin românesc. [...] Să ne fie nouă românilor indiferent cine sunt stăpânii bogăţiei naţionale? [...] Cine stăpâneşte oraşele, are direct şi indirect conducerea politică a ţării în mână. Iar românii rămân o gloată de milioane fără libertate, şi copiii lor fără ţară şi fără viitor.'' [245]

*

,,Poporul român n-a cunoscut de-a lungul istoriei sale, nici ura de rasă, nici de clasă, nici vrajba religioasă. La noi n-au avut loc pogromuri, nici procese împotriva evreilor pentru omor ritual (satanic), ca în ţările civilizate din Occident, nici vânătoare de vrăjitoare, nici arderi pe rug, nici o Noapte a Sfântului Bartolomeu. *Religia noastră a fost o religie a ţăranilor, cum a numit-o filozoful român Nae Ionescu, profesor de logică, metafizică şi mistică creştină. Înconjurat de neamuri ostile cu tendinţe imperialiste poporul nostru n-a practicat totuşi, şovinismul, călăuzit de zicala : «Fiecare cu legea lui».* ***A trăit o mie de ani fără o ierarhie eclesiastică. Poporul nostru, născut creştin, a întreţinut legătura cu Dumnezeu direct, fără mijlocitori, prin rugăciuni: acasă, pe ogoare sau în bisericuţele umile de lemn. L-am păstrat pe Dumnezeu în sufletul nostru. Ne-am închinat Lui cu umilinţă şi smerenie şi când credinţa ne-a fost ameninţată ne-am ridicat la luptă pentru apărarea ei. Asta nu se numeşte şovinism.*** *Eu însumi mă inspir din Apostolul Pavel care zice: «La Judecata de Apoi toate Neamurile se vor înfăţişa, în frunte cu regii şi împăraţii lor, pentru a da*

---

[244] Ibidem, p.7-86.
[245] Joana Damaschin, op.cit., pp.160-161.

socoteală de faptele lor săvârşite pe pământ.» ***Un om care crede, cum cred eu, nu numai în judecata istoriei, ci şi a lui Dumnezeu, nu poate urî alte neamuri, egale în fața lui.*** *Şi poporul meu şi poporul dumneavoastră a avut aceeaşi soartă tragică. După ce poporul evreu îşi va regăsi Patria pierdută, va trebui să facem împreună pasul decisiv: «pentru o reconciliere istorică între cele două popoare ale noastre».'' (într-o scrisoare adresată rabinului David Şafran din 11 febr.1937)* [246]

*

,,Maiestate,

Nu dorim să supărăm pe nimeni cu părerile noastre în materie de politică externă. Acum este vorba însă de ceva mai mult decât de o simplă părere, e vorba de viitorul Țării noastre. [...] Dacă noi, tineretul, vom fi puşi în situația tragică de a intra într-un război alături de puterile bolşevismului, împotriva celor care apără civilizația creştină a lumii, care apără Bisericile de dărâmare, care apără moaştele sfinților, care apără de profanare mormintele eroilor – declarăm pe față că vom trage toți cu revolvere în acei care ne-au adus acolo, şi pentru că nu vom putea dezerta, spre a nu face act de dezonoare, ne vom sinucide. ***Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub semnul Satanei, împotriva lui Dumnezeu****. [...] Nicolae Titulescu a făcut cea mai mare crimă față de viitorul Statului Român. [...] (Remarcăm) ura neîmpăcată manifestată de politicienii români şi în politica internă: politica de vrăjmăşie, de mare prigoană față de tineretul naționalist al Țării, din ordinul Masoneriei şi din îndemnul zilnic al presei iudaice. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului şi a istoriei naționale au datoria să ceară şi să impună* ***scoaterea politicii româneşti interne şi externe de sub influența şi comanda masoneriei, comunismului şi iudaismului****. Este singura măsură salvatoare, pentru viitorul Neamului acesta. Să trăiți, Maiestate! '' (într-un Memoriu, adresat regelui Carol al II-lea şi oamenilor politici, 5 noiembrie 1936) O dovadă a credinței profunde că «în istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi…monarhia, însă, a fost totdeauna bună».* [247]

*

În activitatea interbelică a mişcării legionare – taberele de muncă au avut un rol aparte în educarea civică şi morală a tineretului. La început, pe lângă scopul realizării unor lucrări de interes general, se urmărea ***schimbarea unei mentalități*** *care făcea pe tânărul absolvent de liceu sau student să-i fie ruşine să execute o muncă manuală. Aceeaşi concepție o aveau şi cea mai mare parte a intelectualilor. De aici provenea şi modul cum intelectualii priveau activitatea manuală a muncitorilor şi țăranilor. Tineretul care va înțelege că munca fizică înnobilează şi nu înjoseşte va privi altfel pe muncitorul din fabrică şi pe țăranul de pe ogoare, atunci când va ajunge în funcții publice sau private, legate de contactul cu aceştia.*

În linii mari, acestea erau îndemnurile pe care Corneliu Z. Codreanu le-a adresat tinerilor pe care i-a chemat să participe la prima tabără de muncă, organizată la 8 mai 1924, la Ungheni, lângă Prut, pentru a confecționa cărămizi, în vederea construirii unui cămin studențesc la Iaşi (au urmat multe altele, construindu-se diguri pe malul unor râuri, biserici, case de adăpost, cabane, drumuri, şcoli, cămine etc. - n.a.). [...] Mai puțin cunoscut este, însă, conținutul discuțiilor, pe aceeaşi temă, pe care Corneliu Z. Codreanu le purta în fiecare seară, după încheierea unei zile de lucru, cu toți legionarii aflați în tabără.

În mod obişnuit, la aceste discuții erau abordate probleme din domeniul politic, social, religios, moral ş.a. La tabăra de la Carmen Sylva din anul 1936, cu participarea fraților de cruce – pe lângă aceste teme, accentul a fost pus pe subiecte legate de ***cultivarea virtuților****. [...] Una din teme asupra căreia s-a insistat a fost aceea a cinstei. Corneliu Z. Codreanu vedea în eradicarea mitei, bacşişului, hoției şi corupției, în general, o problemă de demnitate umană şi națională. ,,Această racilă pe care ne-a lăsat-o anii de stăpânire străină trebuie stârpită'', spunea Căpitanul. El cerea*

[246] Ion Coja, *Legionarii noştri*, op.cit., pp.113-114.
[247] Gabriel Constantinescu, în art. Şah la rege…, Puncte cardinale Nr.3/171, Martie 2005, p.14.

fraților de cruce ca prin exemplul lor să fie ***modele de cinste****, în viața de toate zilele şi în serviciile publice unde vor activa după terminarea studiilor.* [248]

*

Dat fiind nedreptatea care mai dăinuia în diverse medii şi instituții, Corneliu Z. Codreanu vedea ***necesitatea restaurării spiritului de dreptate în România****. Reținem un îndemn pe care îl vom găsi şi în scrierile sale: ,,Legionarul trebuie să fie drept cu toată lumea. Nici adversarului nu-i va face nedreptate, va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptății şi ale moralei…''*

Un subiect care, de asemenea, forma obiectul discuțiilor, se referea la ideea de ***bun simț****. Acea facultate pe care o pot avea unii oameni de a aprecia cu justețe semenii, faptele lor şi diversele împrejurări în care ei se află. Corneliu Z. Codreanu considera că orice legionar ar trebui să fie dotat cu bun simț, care să-i spună cum trebuie să procedeze, când trebuie să tacă şi când trebuie să vorbească, când trebuie să intervină şi când nu, într-o dispută de idei etc.*

Referindu-se la modestie – adică la moderația asupra propriei persoane, Corneliu Z. Codreanu o aprecia ca o calitate deosebită a comportamentului unui legionar, numind-o: ,,cea mai frumoasă floare a sufletului''. Îngâmfarea, prețiozitatea şi lauda de sine trebuie să fie străine unui adevărat legionar.

În aceeaşi măsură erau dezbătute alte virtuți şi reguli de conduită morală cum sunt: corectitudinea, punctualitatea, simțul onoarei, respectul cuvântului dat, sinceritatea, buna cuviință, buna credință, simplitatea şi comportamentul natural…După cum vedem, o ***adevărată şcoală a cultivării virtuților şi principiilor morale****, pe care marea majoritate a fraților de cruce, participanți la dezbaterile de fiecare seară, de la tabăra de muncă Carmen Sylva, le-au însuşit şi le-au păstrat în suflet şi în conştiință, pentru tot restul vieții lor.* [249]

*

,,Corneliu Codreanu a trăit pe dimensiunea tragică a neamului românesc. Îl dureau şi chinuiau toate durerile, suferințele şi amărăciunile vieții sale istorice şi ale epocii sale. ***Îşi iubea cu o pasiune uriaşă neamul…****''(cf. mărturiei lui Nichifor Crainic, închis la Aiud - n.a.) Ideologia naționalistă pe care o desenase Codreanu pentru România şi tineretul său, preconiza o sumă de principii şi idei, care urmau să valorifice potențialul spiritual al românilor şi să îi orienteze spre o viață nouă, de virtuți morale şi de demnitate omenească, în conformitate cu legile cugetului şi omeniei româneşti.* ***Niciodată în istoria națională n-a existat un ideal, care să ajungă la înălțimea valorilor spirituale la care se găsea idealul legionarismului, zidit de Corneliu Codreanu.***

Erau indicații şi prescrieri riguroase, pentru realizarea unor valori care să formeze omul nou autentic, nefalsificat de elemente străine de fondul lui național, strămoşesc. ***Mişcarea avea forme noi de educație: cuibul, tabăra, temnița şi legiunea. Toate erau trepte educative, care puneau la încercări reale pe acela care adera la Mişcare.*** *Până ajungea la o verificare completă pentru a fi legionar, căreia i s-a revelat un nou sens al existenței din comunitatea națională. Aşa, de exemplu, moartea nu mai era o sperietoare, ea avea în viața omului o altă semnificație (asemenea celei străvechi, dacice - n.a). În concepția legionară,* ***moartea dă măsura adevărată a unei vieți.*** *Ideea de răspundere morală lumina viziunea morții şi armoniile sale.* [250]

*

Legionarul nu se temea de moarte; prin moarte legionarul vedea, pentru acela care a trăit o viață curată, deschise porțile până la mântuirea prin înviere, odată cu neamul său întreg. De aceea,

[248] *Corneliu Zelea-Codreanu. 100 de ani de la naştere*, Ed. Fundației ,,Prof.Gheorghe Manu'', Timişoara, 1999, pp.43-45.
[249] Ibidem, pp.45-46.
[250] Ibidem, pp.97 (dintr-un art. semnat de Ion Banea).

*legionarul avea **curajul jertfei pentru colectivitatea națională**, căci trăia cu adevărat o viață spirituală, care singura dă sens, ideal moral și virtuți.*

Prin educația lor – legionarii deveneau cavaleri ai unui ideal național și, prin caracterul lor de aristocrați ai spiritualității românești, înfruntau moartea cu bucurie și curaj, căci așa puteau depune mărturie pentru credința în idealul lor (și ca mărturisitori ai ortodoxiei - n.a.). Și în toate colțurile de țară se găsesc morminte de legionari, unele fără nici o cruce, din bunăvoința ucigașilor.

*Idealurile legionare pe care le aducea Legiunea lui Corneliu Codreanu nu erau utopii, ci valori spirituale pe care se putea întemeia o comunitate morală, prin voința de a înfăptui o misiune, care i-a fost încredințată de Creator. De aici disponibilitatea extraordinară a legionarilor pentru **jertfă**, care izvora din libertatea de voință. [...] Lupta legionarilor pentru credința lor creștină îi punea în contact cu puterea divină, adică **trăiau mistic viața lor spirituală, ceea ce însemna o reîntoarcere la izvoarele creației, la Dumnezeu**. Prin mistică te menții în contact cu Dumnezeu, un contact permanent cu viața spirituală.* [251]

*

*Corneliu Zelea Codreanu a fost o personalitate charismatică. Născut în sânul poporului său, i-a pătruns tainele sufletului, i-a înțeles durerile și năzuințele și s-a angajat total în opera de redresare a acestuia. [...] **Gândirea lui a atras după sine marea majoritate a intelectualității de vârf a României**. [...] A rămas de la el, schițată clar, o cugetare asupra vieții individului cu rosturile sale și a Neamului cu finalitatea sa în istorie. Se grijește de viața omului privită din punct de vedere eschatologic, care trebuie să se conducă numai după „legile eterne de viață'' și să abandoneze cărările false ale unui hedonism la modă. Se ocupă și de viața, de aspirațiile națiunii, de drepturile și datoriile ei, de componența ei de-a lungul timpului istoric, de forma ideală a Statului care o reprezintă în lume, de relațiile dintre clasele sociale, de armonia și solidaritatea ce trebuie să domnească în sânul ei. [...]*

În sectorul politicii contribuția sa este enormă și realizată într-un timp extrem de scurt: abia 10 ani. Nu a fost un teoretician în politică. Nu și-a confecționat apriori un sistem de gândire politic, o ideologie aliniată mai mult sau mai puțin curentelor la modă, cu programe prezumțioase, dar nerealiste. Dezvoltarea și multi-orientarea vederilor sale politice se produce gradual, pe măsură ce detecta carențele Statului român, care carențe îngreuiau, dar mai ales primejduiau viața și securitatea poporului. Și pe măsură ce descoperea aceste defecte, le ataca cu energie atât pe plan ideatic, cât și prin acțiuni concrete. [252]

*

*Primul pericol ce depistează a fost comunismul, pe care-l combate cu virulență. Această primă manifestare politică a rămas constantă de-a lungul întregii sale vieți și a fost transmisă și organizației pe care a creat-o. A intuit cu o claritate profetică, în ciuda vârstei fragede – avea numai 19 ani când începe lupta anticomunistă – primejdia ce pândea întreaga societate creștină și mai ales țara noastră, prin revoluția care se dezlănțuise în Rusia. Internaționalismul militant și agresiv al comunismului și frivolitatea de care dădea dovadă clasa noastră politică în abordarea acestei probleme, îl obligă pe tânărul Codreanu să se avânte într-o luptă grea, periculoasă, contra bolșevismului. S-a spus de către denigratorii lui – care nu sunt puțini – că anticomunismul lui Corneliu Z. Codreanu (deci și al legionarismului) era numai visceral, născut dintr-o ură nestăpânită. Nimic mai neadevărat. **Acest anticomunism era strict rațional. El s-a născut din constatarea pe care o face Căpitanul observând pe teren penetrația primejdioasă a propagandei comuniste la noi**. [...] În puțin timp (ceea ce denotă lipsa de convingere și de adeziune sinceră a românilor la ideile comuniste) Corneliu Zelea Codreanu schimbă această stare de lucruri. Împreună cu un mic grup de studenți și muncitori naționaliști dau*

---

[251] Ibidem,pp.97-98.
[252] Ibidem, pp.149-150 (dintr-un art. semnat de Nicolae Roșca).

bătălia contra comunismului şi îi închide drumul către sufletul poporului nostru (începând cu coborârea drapelului roşu comunist de pe Atelierele CFR de la Nicolina, din Iaşi... - n.a.) ***A fost o victorie importantă care îndepărtează pentru 25 de ani pârjolul bolşevic şi care-l face pe Căpitan să spună că s-a convins acum că cel ce luptă, chiar singur fiind, în folosul şi pentru dreptatea poporului său, va învinge.*** *Agenţii de penetraţie comunistă sunt descoperiţi, prezentaţi opiniei publice şi obligaţi să se retragă peste Nistru unii, sau în clandestinitate, alţii. Atât lumea universitară, cât şi muncitorimea, ca şi clasa de mijloc se aliniază total şi entuziast îndrumărilor anticomuniste ale Căpitanului. Împreună cu Mişcarea sa Legionară au galvanizat poporul român în lupta anticomunistă.*

Că a avut dreptate în această luptă a confirmat-o istoria ultimilor 50 de ani. În acest interval de timp ne-au fost atacate şi alterate toate structurile: statale, sociale, economice, morale. *Şi iată că nici după cei 10 ani ce s-au scurs de la eliberarea noastră de acest flagel al secolului, nu am scăpat încă de consecinţele lui.* [253]

*

Corneliu Z. Codreanu constată o slăbire îngrijorătoare a moralităţii clasei noastre conducătoare. Aceasta era uşor coruptibilă şi nu era interesată decât de căpătuiala proprie. Slujeau cu uşurinţă interesele altor naţii ce ziceau că ne sunt prietene, că sunt ,,aliaţii noştri fireşti''. Acestea le ofereau beneficii, îi lăudau, le excitau orgoliul bătându-i prietenos pe umăr.

Carenţa aceasta a păturii noastre politice l-a determinat pe Corneliu Zelea Codreanu să ia atitudine contra ei şi să dispreţuiască această ,,democraţie originală'' pe care politicianismul o reprezenta la noi şi în numele căreia opera. [...] Voinţa poporului era denaturată cu fiecare scrutin, fie prin promisiuni neîndeplinite, fie prin băutură care se oferea gratis alegătorilor pentru a vota un partid determinat, fie prin timorarea lor de către bande de agenţi electorali ce ameninţau şi poluau liniştea secţiunilor de votare, fie prin furt direct de urne şi înlocuirea lor cu altele prefabricate. [...] ***În momentul lichidării democraţiei în 1938, prin lovitura de stat a regelui Carol II, numai Corneliu Zelea Codreanu şi Mişcarea sa Legionară au protestat.***

Aceste luări de poziţie ale Căpitanului în contra unor factori ce-i considera primejdioşi pentru ţară: comunism, iudaism, politicianism maladiv, ,,democraţie balcanică'', l-au determinat să-şi înjghebeze propria organizaţie de luptă: legionarismul. Care legionarism, pentru a fi eficient, trebuia să pornească de la bază, de la ***transformarea omului****, de la înnobilarea lui.* ***Degeaba ai programe bune de guvernare dacă nu ai oamenii care să le aplice aidoma. În omul legionar trebuia să fie substituit interesul personal cu acela al dragostei pentru poporul care i-a dat mandatul ca să-l guverneze. Nu de programe, spune Corneliu Z. Codreanu, are nevoie ţara aceasta, ci de oameni cinstiţi care să le ducă la îndeplinire, de oameni în care să ardă pasiunea naţională.*** *El preconiza o transformare interioară a omului pe fundamente temeinice: umane, patriotice, etice, morale, spirituale. Alternativele pe care le oferă Căpitanul circumstanţelor politice româneşti nu puteau da rod, în înţelegerea lui, decât prin exaltarea valorilor morale ale omului. Acestea vor călăuzi şi neamul nostru pe drumul destinului său istoric.* [254]

*

Acest fel de a înţelege şi de a programa lupta politică a Căpitanului se înscrie pe linia tuturor înaintaşilor care au luptat şi murit pentru apărarea şi înălţarea neamului românesc. Se înscrie pe linia naţionalismului românesc tradiţional, acea poruncă lăuntrică care ne-a ajutat să străbatem secolele şi să înfruntăm atâtea primejdii. Însă naţionalismul lui nu este agresiv, de expansiune, de încălcare a drepturilor altor popoare sau naţionalităţi conlocuitoare. Naţionalismul românesc al lui

[253] Ibidem, pp.150-151.
[254] Ibidem, pp.152-154.

Corneliu Z. Codreanu, adevărat idealism colectiv, nu seamănă deloc cu cel pe care ni-l prezintă mass-media, într-un haos de idei ce schimbă sensul noțiunilor.

*Lupta contra naționalismelor şi încercarea de a fi devalorizate au început-o comuniştii printr-o **vastă acțiune de dezinformare**. Naționalismele împiedicau expansiunea revoluției bolşevice. Erau o barieră ridicată contra propagării şi a pătrunderii virusului roşu în organismul național. De aici **furia propagandistică care s-a abătut peste naționalism**. De aici minciunile insinuante şi perseverente care au fost strecurate zi de zi în mințile oamenilor, alterând dreapta lor înțelegere a fenomenului (Ne referim la acele naționalisme adevărate, nu la acele profesate prin barăcile unor saltimbanci politici, agitatori de meserie, care încearcă să-şi ridice un piedestal din învolburarea unor pasiuni naționale).*

***Naționalismul autentic nu este demagogie. El reprezintă un proces de interiorizare a națiunii, căreia îi activează potențialul creator.** Este o energie colectivă, un principiu activ care organizează sinteza socială a unui popor şi îi conservă personalitatea istorică. Este şi o valoare universală (dar nu cosmopolită), căci toate popoarele – fără excepție aproape – sunt naționaliste pentru că îşi iubesc neamul, îl apără şi scot în evidență valorile lui culturale, etice, concepțiile lui despre ,,Dumnezeu, lume şi viață'', weltanschaung-ul lui. S-ar putea spune că **naționalismul este o misiune care perpetuează în istorie specificul național al unui popor** de la apariția lui până în străfundurile secolelor din urmă.*

Corneliu Z. Codreanu a fost misionarul acestui naționalism, tradiționalist în valorile pe care le propovăduia, dar revoluționar în viața morală. [255]

*

***Ieşirea României din impasul în care se află nu se poate face, credem noi, decât descoperind şi reluând firul gândirii Căpitanului**: o țară nu poate fi condusă spre bunăstare, spre securitatea ei, spre pacea socială, spre edificarea unui Stat modern, dacă nu are oameni capabili, decişi să înfrunte laolaltă cu poporul greutățile schimbărilor, oameni cu dragoste de țara lor şi cu spirit de sacrificiu în slujba obştească. Învățămintele, normele pentru educarea şi formarea unor astfel de oameni se găsesc în scrierile Căpitanului, sintetizându-se în următoarele norme pe care le cere elitei conducătoare:*

- *Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.*
- *Să trăim o viață aspră şi severă, cu alungarea luxului şi îmbuibării.*
- *Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.*
- *Să jertfim permanent pentru țară.*

***Numai urmând această linie, linia dreaptă a românismului, țara noastră va putea ieşi din marasmul în care se află astăzi.** [...] Poporul nostru merită să fie izbăvit. El are valori latente, are virtuți şi vitejii care abia aşteaptă să fie potențializate, aşa cum s-a întâmplat când a simțit chemarea istorică a lui Corneliu Codreanu şi s-a mobilizat în jurul său.*

Rămâne în sarcina generației tinere, generație care nu a fost marcată cu semnele bestiei roşii, să reia lupta Căpitanului (de această dată împotriva comunitarismului sau globalizării - n.a.) şi să realizeze mărețul vis românesc al acestui mare vizionar al Neamului nostru, care a umplut cu personalitatea sa veacul ce acum se sfârşeşte. [256]

[255] Ibidem, pp.154-155.
[256] Ibidem, pp 157-158.

XVI. DE LA SADISMUL REEDUCĂRII COMUNISTE, LA CINISMUL ŞI PERVERSITATEA ACTUALULUI EXPERIMENT AL «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Acest capitol îşi propune să pună în lumina adevărului istoric natura intimă diabolică a ideologiei şi regimului cunoscut de noi sub numele de «comunism». În realitate, aşa zişii comunişti, care s-au folosit din plin de visul omenirii şi al capitalismului, n-au fost decât nişte impostori şi amăgitori. Au fost **uneltele Diavolului**, care au încercat să transforme întreaga lume într-o masă uniformă de manevră sau de adulatori ai acestuia. Desigur, comunismul a înregistrat un eşec dar mentalităţile sale au supravieţuit şi pe fondul lor se dezvoltă noul sistem al „comunitarismului'' (echivalentul ecumenismului din planul vieţii religioase). Acesta din urmă se anunţă a fi poate mai primejdios decât predecesorul său.

Cititorul este invitat să reflecteze el însuşi asupra subiectului expus şi să analizeze mărturiile şi consemnările următoare, pentru ca în final să se pronunţe asupra existenţei sau inexistenţei politicii independente a statelor naţionale din prezent. Suntem sau nu suntem guvernaţi din exterior ? În caz afirmativ, ce putem face pentru ca noi să nu fim excluşi din istorie? SUNT ÎNTREBĂRI LA CARE ASTĂZI TREBUIE SĂ OFERIM UN RĂSPUNS.

În pofida atâtor mărturii, documente şi analize, „fenomenul'' (cunoscut sub numele de „Experimentul Piteşti'' - n.a.) este departe de a fi fost elucidat sub toate aspectele lui, iar fiecare nou document sau nouă mărturie îşi au importanţa lor în perspectiva unei viitoare sinteze rezervate ***celui mai diabolic experiment concentraţionar din spaţiul european*** *(asupra căruia „uitarea românească'' n-are dreptul să se înstăpânească, pentru că asta ar însemna că un Horia-Roman Patapievici va fi avut dreptate să vorbească despre „spaţiul mioritic ca anticameră a fenomenului Piteşti''!) [...] „Experimentul Piteşti'' a putut zdrobi oameni, dar n-a putut distruge, până la capăt, Omul.*

Adăugându-se cu folos miilor de pagini care au precedat-o, mărturia d-lui Traian Popescu (unul din foarte puţinii supravieţuitori şi încă printre noi - n.a.) capătă dimensiunea ultimă a datoriei împlinite: faţă de Dumnezeu, faţă de sine, faţă de memoria camarazilor de suferinţă şi faţă de ceea ce a mai rămas cu adevărat nealterat din fibra morală a acestui neam, la cumpăna dintre veacuri şi milenii. [257]

*

Răsăritul a fost incontestabil ''teatrul unui experiment'', iar Piteştiul un segment al acestuia. El a fost un ''Laborator'', ale cărui rezultate şi metode trebuiau extinse în toate închisorile, apoi în întreaga ţară. Dar, în acelaşi timp, Piteştiul a reprezentat şi un fenomen. El a cuprins, la cele două extremităţi ale sale, rezultatul efectului maxim la care se poate ajunge prin exercitarea unei terori permanente şi îndelungate, fizice şi psihice în acelaşi timp, după un minuţios şi ştiinţific program. La un capăt s-a produs o dezumanizare totală printr-o degradare psihică, morală şi fizică a elementului asupra căruia s-a acţionat, iar la celălalt capăt rezultatul torturii a fost martirajul. Sfinţi şi mucenici *pe de o parte,* monştri *pe de alta. Între cele două extreme s-au manifestat toate posibilităţile de comportament uman în faţa terorii şi torturii maxime şi continue.*

Acolo s-a experimentat acel principiu materialist: acumulări lente cantitative duc la salturi bruşte calitative*. Rezistenţa umană acumulând cantităţi uriaşe de tortură poate ajunge într-un moment dat la o clipă când cel torturat cedează psihic, moral şi fizic, transformându-se din victimă în călău – cum se cerea de cel care îl tortura. Astfel s-au putut produce mutaţii psihice asemănătoare stării de*

[257] Răzvan Codrescu, în Cuvânt Înainte , la vol.d-lui Traian Popescu, *Experimentul Piteşti. Reeducarea prin tortură în închisorile Piteşti, Gherla, Tg.Ocna, Canal. Atacul brutalităţii asupra conştiinţei*, ed. a II-a, Ed. Criterion Publishing, Bucureşti, 2005, pp.10-12.

agregare a materiei, când un metal sau un lichid se transformă în lichid sau gaz, din momentul în care atinge punctul critic. Oameni care, în condiții normale de existență, au dat dovadă de acte cu adevărat eroice, acum, supuşi torturii şi presiunilor psihice permanente, timp de luni de zile sau ani, s-au transformat în neoameni. *Unii, din fericire puțini – dacă aceasta se poate numi aşa – nu şi-au mai putut reveni niciodată, părăsind această viață tot în condiții tragice oferite de cei care îi folosiseră.* [258]

*

După 1945 țara noastră s-a bucurat de o dublă guvernare, care în esență era una singură. Guvernul şi conducătorii marilor instituții centrale, în calitate de simpli executanți, pe de o parte şi consilierii sovietici care îi dublau la toate nivelele, pe de altă parte. Aceştia din urmă transmiteau directivele primite de la Moscova şi vegheau la stricta lor execuție. Vârful piramidei organizatorice era constituit de Comitetul Central P.C.R. sau P.M.R. şi organul său represiv, Securitatea, aceasta având''privilegiul'' de a le controla şi pe primele. Ambele organisme se aflau desigur sub directul control sovietic.

În felul acesta, ştiind structura organismelor statale la acea oră, răspunsul firesc la cele două întrebări inițiale, Cine a conceput satanicul experiment? *şi* Cine au fost autorii proiectului? *este: Comitetul Central al P.C.R. sau P.M.R., respectiv Biroul său Politic şi în acelaşi timp Securitatea, iar peste ambele Consilierii Sovietici, cu experiența lor de 30 de ani (1917-1947), deloc neglijabilă.*

Din documentele apărute în ultima vreme, inclusiv monumentala lucrare Holocaustul Roşu, *autor Dr. Florin Mătrescu, reiese clar experimentarea în spitalele de psihiatrie din Rusia a procedeelor de alienare psihică şi* spălarea creierelor *pentru opozanții comunismului. [...]* ***Menirea Psihopoliticii este, în prima etapă, aceea de a organiza supunerea şi de a orienta scopurile pe care aceştia trebuie să le urmărească şi, apoi, aceea de a menține starea de supunere prin anihilarea acțiunilor persoanelor şi personalităților care ar putea să îndrepte grupul spre nesupunere.*** *[...]* ***Religia trebuie să fie socotită demodată (?!), prin îndoctrinare psihopolitică demonstrându-se că nu există suflet şi că Omul este un animal.*** *[...]* ***Oamenii profund credincioşi vor fi considerați din ce în ce mai puțin responsabili de propria lor sănătate mentală şi vor fi trecuți din ce în ce mai mult în grija agenților psihopolitici.*** [259]

*

Elementele succint prezentate până în prezent (referitoare la activitatea ofițerilor politici - n.a.) ne duc clar la concluzia categorică, că Experimentul demascare – reeducare *a aparținut în exclusivitate aparatului politic şi administrativ al Statului, sprijinit de consilierii sovietici care îi dirijau, îndrumau şi supravegheau.*

Sprijinitorii din umbră*. Aceştia au făcut parte tot din pleiada executanților şi inițiatorilor care, transmițând ordinele primite, verificau la fața locului îndeplinirea lor întocmai. Experimentul însă s-a bazat şi pe alte elemente şi anume:*

- *de cunoaştere a specificului, a structurii umane pe de o parte, cât şi pe necesitatea distrugerii pivotului de rezistență anticomunistă:* ***conştiința creştină****.*
- *pe posibilitatea manevrării şi influențării unor destine individuale şi colective, prin aplicarea de torturi îndelungate.*
- *De a avea un caracter ultrasecret şi conspirativ care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile şi metodele de executare a Experimentului.*

Or, aceste condiții nu puteau fi asigurate decât de aceia care conduc de secole o luptă fățişă sau uneori subtilă de subminare şi combatere a spiritualității umane, de înlocuire a

[258] Traian Popescu, vol. cit., pp.14-15.
[259] Ibidem, pp.16-19.

*''teocentrismului'' prin ''antropocentrism'', şi anume a ''curentelor materialiste de toate felurile'' (şi anume, **francmasonii** - n.a.).* [260]

*

La Suceava, în anul 1948, Bogdanovici Alexandru are un vorbitor cu tatăl său, prefect de Botoşani, întrevedere nesolicitată de el, ci înlesnită de afară. Bogdanovici, originar din Soroca, activase în Frăţiile de Cruce*, făcuse închisoare în timpul perioadei antonesciene, iar după 1947 conducea Grupul Studenţesc Legionar Iaşi. În concepţia lui* reeducarea *trebuia să fie un act voit şi liber consimţit, nicidecum un act de constrângere şi violenţă. Astfel ia fiinţă la Suceava O.D.C.C. (Organizaţia Deţinuţilor cu Convingeri Comuniste), care în gândirea lui Bogdanovici reprezenta un* joc politic *(mai mult ca sigur la rugămintea tatălui său) pentru salvarea lui şi probabil a celor cu care intrase în închisoare. Dar în acelaşi timp, se poate aprecia că* forurile conducătoare*, care au gândit, condus şi supravegheat* Experimentul *au urmărit în această fază la Suceava* testarea *celor mai şovăielnici dispuşi să accepte acest demers criminal. Astfel se explică faptul că* Ei*, găsind în Ţurcanu colaboratorul ideal pentru punerea în practică a satanicului* Experiment*, îl folosesc instruindu-l asupra modului de desfăşurare a acţiunii. Se ştie că după plecarea studenţilor, majoritatea legionari, de la Suceava la Piteşti, Ţurcanu a lipsit un anumit timp din închisoarea Suceava, bănuindu-se că a fost dus la Bucureşti, iar dintr-o sursă care nu am calitatea de a o dezvălui, a fost şi la Moscova. (acolo unde s-au făcut primele experimente ale lui Pavlov - n.a.)*

Omorârea lui Bogdanovici la Piteşti, ca ''oportunist'', de către Ţurcanu şi primii lui colaboratori, confirmă faptul că ''iniţiatorii'' au hotărât dispariţia lui în acea primă ''fază'', după ce el inconştient îşi îndeplinea misiunea de ''turnesol''. Trebuie menţionat faptul că adeziunea *la O.D.C.C. a fost extraordinar de mică, insignifiantă, toţi ceilalţi deţinuţi proveniţi din cadrul Mişcării Legionare opunându-se în proporţie covârşitoare acestei acţiuni. [...] Trebuie menţionat că anchetele Securităţii se făceau (în această fază - n.a.) în incinta închisorii Suceava. [...] Ulterior, numărul celor care se pun la dispoziţia lui Ţurcanu se măreşte cu deţinuţi din alte categorii de arestaţi, care acceptă totul din oportunism, frică sau din slăbiciune umană, văzând ce se petrece în jurul lor. La Piteşti şi apoi la Gherla, pe măsura amplificării torturilor, numărul celor care cedează creşte, dar în acelaşi timp şi al acelora care sunt omorâţi, se sinucid sau săvârşesc tentative de sinucidere.* [261]

*

Experimentul ***urmărea ca prin torturi fizice şi morale asupra victimelor să se obţină transformarea lor, ştergerea conştiinţei etnice – de apartenenţă la un neam şi o cultură. Procesul ţintea extirparea centrului naţional din creierul deţinutului.*** *Kominternul obţinuse lucrul acesta la toţi comuniştii care n-aveau nici o aderenţă la ideea de patrie, pe care o substituiseră cu ideea de* revoluţie universală *şi de* patrie proletară universală.

Reeducarea întreprinsă la închisorile Piteşti, Gherla, Canal, Aiud, Târgşor, de către agentul regimului comunist, sovieto-kominternist a fost un experiment identitar desfăşurat în mediu concentraţionar şi carceral, cu scopul distrugerii identităţii etnice, religioase, morale, la scară individuală şi de grup.

Rostul acestui experiment era acela de a depista mecanismele care pot contribui la modificarea identităţii şi de a determina condiţiile diseminării unor operaţii de schimbare a identităţii în sânul întregii societăţi, pentru a-i disloca sentimentul etnic religios şi de a declanşa astfel o mutaţie tehnico-religioasă la scara întregii comunităţi naţionale. *[...] La Piteşti s-a urmărit* desfiinţarea acelei forţe care se opusese constant comunismului încă din anii 1919-1920, când s-a înlocuit drapelul roşu de pe Atelierele Nicolina şi de la Regia Monopolurilor Statului din Iaşi cu tricolorul românesc. *Lupta anticomunistă nu a reprezentat numai acţiuni şi atitudini cu caracter politic de* rezistenţă. *De-a lungul timpului, ea a îmbrăcat haina spiritualităţii creştine care s-a opus*

[260] Ibidem, pp.20-21.
[261] Ibidem, pp.22-23.

materialismului. ***Pe măsură ce omul luase locul lui Dumnezeu, devenea tot mai evident că va sosi momentul*** **războinării** ***satanice împotriva apărătorilor credinței în Dumnezeu.***

Acest rol de apărător şi-l asumase Mişcarea Legionară. Comunismul brutal şi agresiv, precum şi forțe nocive camuflate mult mai subtil nu-l puteau ierta. *Dintre cele trei entități distincte, Individul, Colectivitatea Națională şi Națiunea, ultima a fost cea mai contestată şi în final agresată. [...] Studenții încarcerați la Piteşti reprezentau factorul dinamic al societății, prin care aceasta se opunea comunismului. [...] Planul* Experimentului *minuțios pregătit a găsit că metoda cea mai eficientă de distrugere a Mişcării Legionare era cea din interiorul ei. (prin infiltrări; metodă aplicată şi mişcărilor/partidelor de dreapta înființate după 1989 - n.a.).* [262]

*

Noi *(declara Țurcanu)* facem altceva şi o facem mai bine: **vă ucidem moral** până vi se face scârbă de voi înşivă, să nu mai puteți aştepta nimic, să nu mai puteți dori ''biruința legionară''. Care dintre voi să dorească aşa ceva? Pop Cornel mai poate dori biruința legionară?… Acum nu mai sunteți decât nişte epave. Iată ce am reuşit să facem! [...]

Regretatul Dr. Banu Rădulescu, trecut prin demascări neavând apartenență partinică, scrie în revista Memoria, nr.15: *Alegerea n-a fost întâmplătoare, fiindcă* ***se ştia că legionarii erau adversarii cei mai de temut ai regimului comunist*** *şi ei nu se bucurau nici de simpatia marilor democrații din Occident (care au devenit tot mai ateiste sau descreştinate - n.a.).*

Dacă voi cita câteva nume din cele câteva zeci aflate în documentele Securității şi care au aparținut altor formațiuni politice, nu o fac pentru incriminarea lor, ci pentru a demonstra că ***pe organizatori nu i-a interesat pedepsirea unor vinovați de atrocități, ci incriminarea în demascări numai a legionarilor****. Din cei mulți, foarte mulți, voi aminti câteva nume: Bogdănescu, Enăchescu, Fucs, Steier, Dan Deaca, Titus Leonida, Burculeț Viorel, Rusu Gh., Griga Ion, Andreev Andrei, Doncea D., Stănescu Cezar, Gherman Coriolan, Zaharia Nicolae, Matei Alex., Reck Ştefan, etc. [...]*

Procesul Țurcanu nu-i mulțumeşte pe organizatori*. De aceea, încă din anul 1954, pe când se definitiva acest proces, Securitatea şi toți cei care au gândit şi executat* Experimentul *elaborează un nou plan, care în concepția lor trebuia să desăvârşească opera de compromitere definitivă a Mişcării Legionare. Pentru aceasta, din cei 22 de condamnați la moarte în procesul Țurcanu, sunt executați numai 17, fiind grațiați 5. [...] Această grațiere se face şi se comunică mai târziu, abia în octombrie 1957. Trebuie menționat că cei cinci, cu excepția lui Popa Alexandru, au cedat în timpul* Experimentului *ca urmare a torturilor ce li s-au aplicat.* [263]

*

Mai sosise în cameră vestitul magistrat şi comandant de închisoare la Suceava, Mănaru. Acesta persecutase ceva comunişti pentru care fapt acum plătea, dar el mai avea pe suflet alții cărora le fusese adevărat călău. La închisoarea Suceava, în timpul guvernării antonesciene instaurase un mod de pedepsire al legionarilor. Îi băga în closete de tip turcesc atârnându-i de rezervor cu capul în jos, apoi trăgea apa. Era extrem de slăbit, venea de la Spitalul Văcăreşti unde se întâlnise nu ştiu prin ce împrejurări cu deținuți de drept comun care îl cunoscuseră sau ştiau de el, şi care l-au terorizat, încât era destul de timorat. Căuta să stea în preajma legionarilor ştiind, spunea el, că ***nu se vor răzbuna*** *şi-l vor ocroti. Dormea pe jos unde era mai comod, iar preotul Limberea, legionar spre ironia soartei îi făcea rugăciuni. [...]*

Abia ajungând în cameră pentru curățenie mi-am dat seama de proporțiile dezastrului şi promiscuității în care trăisem atâta timp. Saltelele, cele 3-4, erau un vraf de bălegar pentru că se impregnaseră cu transpirație, urină şi fecale. Sudoarea pătrunsese şi prin crăpăturile dintre scânduri, picurând pe cei de jos. Rogojinile erau tărâțe îmbibate cu transpirație, devenite mocirlă. Pe jos se aluneca pe acel mâl ca pe gheață. Toată camera era o imensă hazna. Şi acolo trăiseră atâtea sute de

---

[262] Ibidem, pp.25-29.
[263] Ibidem, pp.29-32.

oameni (pentru că între timp se mai primenise). Întinşi pe pământ sau pe câteva rogojini, ne uitam unii la alţii ca după un naufragiu. [264]

*

Nu pot trece peste această fericită întâlnire cu profesorul ERNEST BERNEA, fără a sublinia în detalii aspecte din gândirea dânsului care a avut pentru mine o mare înrâurire, fixându-mi o serie de jaloane ce mi-au fixat metodic percepte, chiar dacă îmi erau cunoscute. [...] ,,Omul modern a avut o sete de mai bine, dar nu s-a aplecat îndeajuns asupra naturii acestui bine. ***Lumea nouă s-a încrezut prea mult în civilizaţie şi progres, dar nimeni nu a stat să se gândească ce anume sunt acestea pentru fiinţa spirituală a omului…****A mânca bine, a îndrăgi femei frumoase, a fura şi exploata pe cei slabi, a dormi în lenea unui trup obosit de senzaţii tari, a te închina icoanelor rotunde ale banului devenit în acest fel un adevărat Dumnezeu făcător de minuni, iată expresia unei vieţi pentru care a trudit o lume întreagă de milenii…Totul trebuie consumat acum pe calea simţurilor însetate de puternice zguduiri, trebuie îndrumat către totala satisfacţie a pământului uscat şi neroditor din noi. Acest om* ***îndobitocit de binele material*** *(pe care îl are într-o anume măsură sau aspiră la el - n.a.), acest om al* ***prezentului stors de sensuri*** *îşi duce viaţa numai cu perdelele trase, închis, apăsat, căzut în propria sa întunecime. Omul trăieşte dezgustător de intens toate libertăţile făpturii sale căzute: libertatea desfrâului, a minciunii, a lenei şi a furtului, libertatea tuturor păcatelor, libertatea care distruge, care schimbă viaţa într-o mlaştină unde cresc numai plante otrăvitoare. [...] Adesea omul uită cine este; se socoteşte Dumnezeu. Cu adevărat, el este faţă a lui Dumnezeu, are putere şi lumină, dar are şi slăbiciune, întuneric. Când omul uită aceste lucruri, trece prin grele încercări.''* [265]

*

Presiunile anchetei asupra lui Ţurcanu (1954) cresc, iar acesta se apără dându-şi seama de cursa care ise întinde pentru a recunoaşte că tot ceea ce a făcut a fost din ordin legionar sau cu această conştiinţă. ,,Nu mi s-a cerut de către organele de stat ca să devin informator, ci eu singur am mers şi mi-am oferit serviciul de informator.'' [...]

Tot în procesul verbal de Interogatorii din 20 martie 1954 el declară: ,,Acţiunea lui Bogdanovici Alexandru a fost primită de comandamentul legionar din Suceava ca o acţiune compromiţătoare şi trădătoare faţă de organizaţia legionară, fiind primită de ei cu ostilitate.''

Stimate cititor, întrucât justiţia pământească nu a găsit de cuviinţă să se autosesizeze asupra acestui ,,EXPERIMENT'' socotesc că şi dacă ar fi făcut-o, TOTUL RĂMÂNE DE FAPT ÎN JUDECATA CELUI DE SUS CĂRUIA SĂ-I INVOCĂM AJUTORUL ŞI BINECUVÂNTAREA. DOAMNE FII CU NOI! [266]

*

În legătură cu răsturnarea criteriului de bine şi de rău, nu pot să nu vă amintesc că, ***în civilizaţia americană, protestantismul a răsturnat valoarea binelui şi a răului, declarând că bogăţia este virtute şi sărăcia este păcat****. Vă imaginaţi care a fost vectorul care a împins psihologia americanului la goana după aur, la goana pentru a poseda etc. [...] Civilizaţia occidentală a fost* ***triumful singurătăţii****. Progresul a dus, în sfârşit, la cucerirea singurătăţii. Acest fapt este o tragedie pentru om, şi singura posibilitate de a ieşi din singurătate este o religie fondată pe comunitate, pe comuniunea între oameni. Nu este cazul doctrinelor orientale, care sunt în mod exasperat individualiste. Ele sunt rezultatul unei retrageri în acel eu profund pentru a se contopi în absolut şi nu există nici o punte pe care o trimit celui de alături. Europa are nevoie să iasă din singurătatea*

[264] Ibidem, pp.82-84.
[265] Ibidem, pp.154-155.
[266] Ibidem, pp.161-164.

existențială în care ne-a adus progresul. ***Trebuie să redescoperim capacitatea de a comunica.*** *Or, acest lucru este pentru noi, europenii, o lecție de creștinism. [...]*

Dar creștinismul este minoritar în Europa! ***Majoritatea europenilor sunt atei, laici și antireligioși.*** *Nu văd cum creștinismul ar putea să persecute celelalte forme de credință religioasă. Dimpotrivă, eu cred că, astăzi,* ***imperativul cel mai acut este ca toate concepțiile religioase ale planetei să se unească pentru a face față nihilismului și ateismului*** *(prin unirea eforturilor, iar nu în alt mod - n.a.). [...] Majoritatea oamenilor sunt apatici, sunt atei din prostie, din neglijență, din lene; sunt puțini cei care sunt atei din convingere filozofică. [...] O jucărie, oricât de sofisticată ar fi, nu poate răspunde la marile întrebări ale existenței. Prezumția cunoașterii prin tehnologie este o formă de limitare a cunoașterii și de limitare a capacității de înțelegere a lumii.* [267]

*

Ana Blandiana: În libertate toată lumea publică ce vrea. Se selectează, în timp, ceea ce are valoare. Din punctul acesta de vedere, comunismul nu mai este acum un pericol. Pericolul în cadrul vieții literare, deci nu al literaturii, este că ***sunt reactivați, sau șantajați, sau puși să facă diverse lucruri, oameni care au avut relații cu Securitatea în perioada dinainte****, care, între timp au ajuns în funcții de conducere și care încearcă să domine viața literară, în sensul că fac în așa fel încât* ***lumea scriitorilor să nu fie un pol al societății civile****.* ***Să nu fie lider de opinie al societății****. În 15 ani, Uniunea Scriitorilor n-a văzut, n-a auzit, n-a spus, nu s-a amestecat în nimic. [...]*

Romulus Rusan: Există totuși subcultura publicată, mai ales de securiști, în volume fie de memorii, fie de falsă istorie. Este vorba despre elucubrațiile generalului Pleșiță, care are tupeul și cinismul să se laude cu ce-a făcut. El a fost un general terorist, a colaborat în multe din acțiunile lui, în particular împotriva ,,Europei Libere'', cu Carlos Șacalul, l-a anchetat pe Paul Goma și l-a torturat. Și acum își bate pur și simplu joc, în emisiuni de televiziune și într-o carte pe care a publicat-o, de propriile lui victime. Sau Pavel Coruț care a produs o întreagă bibliotecă în care face elogiul securiștilor. Și a avut și succes de public. Dar aceasta nu este literatură, ci maculatură, subcultură. Confuzia între cultură și subcultură poate fi, uneori, fatală... [268]

*

Obiectivul regimului totalitar a fost întotdeauna ***să controleze gândirea****, aplicând o dublă manevră: pe de o parte, distrugerea gândirii antitotalitare sau totalitare – reprimarea artiștilor, închiderea editurilor, suprimarea revistelor etc. – și, pe de altă parte, impunerea gândirii totalitare. Pentru a ajunge la acest rezultat,* ***toate regimurile totalitare au pus în acțiune un sistem care se numește „spălarea creierului''.*** *Trebuie să speli, să cureți creierul fiecărui individ de această gândire rea, proastă.* ***Este vorba de suprimarea liberului arbitru al fiecărui individ și chiar de distrugerea personalității sale. Pentru că, dacă împiedici un om să gândească, îi distrugi personalitatea.*** *Pentru a ajunge la aceasta, regimurile totalitare au avut un sistem similar celui al lui Pavlov. Cunoașteți sistemul pavlovian: iei un câine, iei o bucată de zahăr, i-o arăți, și câinele salivează.*

Regimurile totalitare au încercat să facă același lucru la nivelul gândirii. Și pentru asta au inventat un mod special de gândire, care este ***sloganul****. Sloganul este o frază foarte simplă, foarte primară, care exprimă tot (total opuse, în privința conținutului, aforismelor - n.a.). Nu trebuie să ieși din fraza aceasta. Exemplul de experiment cel mai avansat de acest tip a avut loc în regimul comunist cambodgian al lui Pol Pot. Acest regim comunist a fost unul din cele mai criminale pentru că, în trei ani și jumătate, a ucis 2 milioane de oameni din ceva mai mult de 7 milioane, cât era populația. Pol Pot a pus în acțiune un sistem care interzicea orice gândire. Toată populația a fost obligată la muncă*

---

[267] Camilian Demetrescu, în vol. *Școala memoriei 2005* (Prelegeri și discuții de la a VIII-a ediție a Școlii de Vară de la Sighet ; 11-18 iulie 2005), Ed. Fundației Academia Civică, București, 2005, pp.34-43.

[268] Ana Blandiana, Romulus Rusan, în vol.cit., pp.98-99.

forțată şi, de cum se termina aceasta, populația satului era reunită şi trebuia să suporte încă ore întregi, obosită şi flămândă, şedințe de sloganuri. Un specialist francez a strâns într-o carte toate sloganurile. Sunt în jur de 150 şi ele constituie singura gândire care a fost permisă între 1975 şi 1979. Eu cred că este experiența cea mai avansată de spălare a creierului. Exceptând poate experiența românească de la închisoarea din Piteşti.

La Memorialul de la Sighet *există o sală despre Piteşti. „Fenomenul Piteşti'' a constat din următorul lucru: un număr de studenți români – bineînțeles studenți anticomunişti, naționalişti – au fost adunați într-o închisoare, fiind supuşi unei* ***operațiuni care trebuia să-i transforme în cadre ale regimului comunist****. Pentru a ajunge la acest rezultat, comuniştii au obligat pe fiecare prizonier să-i tortureze pe ceilalți, până când prizonierul torturat ajungea să aibă un discurs comunist, şi chiar un discurs al distrugerii propriei personalități.* ***Vă invit să studiați mai profund „fenomenul Piteşti'' pentru că, pe plan psihologic, este unul dintre lucrurile cele mai teribile care au fost văzute în secolul XX.***

Lecția pe care o învățăm la dezbaterea din această dimineață este că fiecare trebuie să se bată ca să-şi păstreze liberul său arbitru. Şi chiar dacă noi nu mai suntem supuşi unui regim comunist, vedem totuşi răsărind în societate ceea ce se poate numi „politică corectă'', „istoric corect'' etc. Când auziți un discurs care pare foarte conformist, pe care toată lumea îl repetă, să începeți să vă neliniştiți şi să vă puneți întrebări. De unde vine acest discurs, cine îl ține, în ce scop? ***Tot timpul trebuie să ne punem întrebări.*** [269]

*

Ca cercetătoare a postcomunismului românesc m-am ocupat, în mod special, de anul 1990, şi concluzia mea este că ***spălarea creierului a izbutit în România****. Nu la nivelul* Fenomenului Piteşti, *care a încercat o spălare a creierului şi o reeducare prin tortură, ci prin metoda insidioasă a supravegherii populației de către Securitate şi a felului în care delațiunea a existat aproape în forme concentrice în România. Datorită acestui fapt, după presupusa cădere a comunismului, în chiar primul an, 1990, pe străzile Bucureştiului, muncitori sau mineri au strigat ''Moarte intelectualilor!'' sau ''Noi muncim, nu gândim!'' (agresați pentru că purtau ochelari şi stilou - n.a.) Mineriadele au fost, de fapt, o instrumentare a noii puteri instalate – a celei criptocomuniste cum i se spunea – de a instiga o anumită clasă socială împotriva populației. Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla într-o țară, în care a avut loc, totuşi, măcar la început, o revoluție anticomunistă, dacă spălarea creierului nu ar fi reuşit. Aşa încât, răspunsul meu este următorul: cred că România se îndreaptă spre bine, cred că este o țară parțial democratică – oricum paşii sunt spre a ajunge o țară aproape democratică, lucrurile nu mai pot fi întoarse. Despre comunism nici nu se mai pune problema să vorbim în România, astăzi. Oricum, generația dumneavoastră, care este o generație proaspătă, nu va mai prinde aşa ceva, dar* ***există reflexe aproape pavloviene în mentalul oamenilor****. Lucrurile acestea nu vor dispărea decât o dată cu extincția fizică, adică în momentul în care generațiile respective vor muri. [...] Actualmente lucrez la o carte despre deprogramarea creierului în România – folosesc acest termen. Asta pentru că susțin teoria că spălarea creierului a izbutit în România, la nivel psihologic. Cred că o deprogramare a creierului ar putea fi realizată prin intermediul unor instituții şi organizații precum: Academia Civică, Institutul de Istorie, de pildă, Institutul Xenopol – unde lucrează domnul Al. Zub -, Institutul pentru Istorie Orală din Cluj, Institutul Român pentru Istorie Recentă (IRIR), în Bucureşti. Editura Humanitas a avut până acum câtiva ani o colecție intitulată chiar ''Literatură şi totalitarism''. Academia Civică are zeci de cărți pe care le publică. Să nu uităm* Memorialul Durerii, *realizat de Lucia Hossu-Longin (dar şi recentele documentare ale lui Cornel Mihalache - n.a.). Prin toate aceste mijloace şi prin cursuri de tipul acesta s-ar putea realiza o publicitate a încercării de a ne recupera memoria legată de istoria recentă.* [270]

---

[269] Stéphane Courtois, în vol. cit., pp.104-106.
[270] Ruxandra Cesereanu, în vol.cit., pp.124-131.

*

Da, categoric ofiţerii (politici - n.a.) erau „programaţi'' şi educaţi, formaţi ca nişte „mini-maşini'', care trebuie să vorbească după un tipic şi, mai ales, să scrie după un tipic. [...] ***Securitatea s-a temut întotdeauna, în cazul scriitorilor, de puterea cuvântului, pentru că un cuvânt neavând nevoie decât de o hârtie şi de un binevoitor care să îl dea mai departe sau de o editură şi, în cele din urmă, de nişte ochi care să-l citească şi să-l înţeleagă, avea o putere explozivă, şi atunci era clar că ofiţerii se temeau de scriitori, pentru că ar fi putut să transmită lucruri contrare propagandei oficiale.*** *[...]*

Sunt foarte multe mărturii ale oamenilor care au intrat atei în închisoare şi au ieşit creştini adevăraţi, pentru că închisoarea a fost un loc în care calităţile oamenilor ieşeau la iveală datorită mediului opresiv. Dacă aveai un dram de bunătate, deveneai mai generos în mod natural, pentru că îl vedeai pe cel de lângă tine suferind. La fel, dacă erai rău prin natura ta, puteai să trăieşti bine pentru că te duceai la direcţia închisorii şi deveneai turnător şi primeai în felul acesta mai multă mâncare şi suportai detenţia mai uşor decât ceilalţi. ***Fericirea este, pentru Steinhardt, „fericirea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu''. Şi de a se cunoaşte pe sine.*** [271]

*

Da, exista o inducere în mediocritate pe care o dorea regimul comunist, dar să ştiţi că există şi o inducere în mediocritate la care asistăm astăzi: gândiţi-vă că poate fi la fel de periculos să fii pus în situaţia, cum se întâmpla în comunism, să citeşti numai cărţi despre stahanovişti sau cărţi despre canalul Dunăre-Marea Neagră, sau mai ştiu eu ce. Aceasta e periculos în sine pentru că te face să devii unilateral; dar la fel de periculos este să trăieşti totuşi într-o societate liberă şi, din mimetism, să citeşti numai Coelho, cu care de altfel nu am nimic. Vreau să spun că sunt anumite automatisme de care e bine să scapi. Dacă toată lumea ar citi numai, de exemplu, „Aşa s-a călit oţelul'' *de Ostrovski sau* „Tânăra Gardă'' *de Fadeev, asta poate fi la fel de absurd ca şi cum ar citi numai* „Harry Potter'' *sau Coelho. Nu mai vorbesc de Sandra Brown, care…*

În aceste condiţii cred că pericolul inducerii în mediocritate este o ameninţare pentru noi toţi şi indiferent de sistem, doar că mediocritatea comunistă era una care vroia să spele creierul, iar mediocritatea de astăzi e una care doreşte să spele creierul pentru a deveni un bun consumator. E la fel de periculos. *Eu sunt un om de dreapta şi mă reclam ca atare, deci sunt pentru piaţă şi pentru tot ce presupune, dar să ştiţi că sunt anumite limite ale normalităţii. Dacă îţi imaginezi că libertatea e ca un fel de păpuşă Barby şi zi de zi eşti tentat să-i cumperi o rochie nouă, sau dacă eşti tentat să-ţi cumperi săptămânal câte un telefon, iarăşi e ceva în neregulă,* ***trebuie păstrată o balanţă în toate***. [272]

*

Voi examina, mai întâi, problema creării de către Lenin a unui grup extremist cu o logică totalitară. Dar, mai întâi, ce este comunismul secolului XX ? ***Este un fenomen politic care-şi are izvorul, îşi trage forţa din trei pasiuni.*** *Mai întâi,* pasiunea revoluţionară *strâns legată de* pasiunea egalitaristă*; ea a apărut în Franţa, în timpul Revoluţiei franceze, când au fost iacobinii la putere, între 1792 şi 1794; din acel moment, asistăm la punerea în aplicare a unei terori sistematice împotriva aristocraţilor şi chiar a unei întregi populaţii dintr-o provincie franceză, la Vendée, care n-a acceptat anumite aspecte ale revoluţiei. Această pasiune revoluţionară va fi adusă în Rusia, în special printr-un om, Serghei Neciaev; născut în 1847 şi mort în 1882. Acest revoluţionar a publicat în 1869 un text foarte important,* „ Catehismul revoluţionarului''*, adevărată regulă de conduită a ceea ce trebuie să fie un revoluţionar şi care îl va influenţa apoi pe Lenin. Vă citez câteva rânduri:* ***„*** *[...]* ***Revoluţionarul («de profesie» - n.a.) dispreţuieşte orice doctrină şi a renunţat la ştiinţele profane, pe care le lasă***

[271] Clara Mareş, în vol.cit., pp.151-154.
[272] Adrian Cioroianu, în vol.cit., pp.175-176.

generațiilor viitoare. El nu cunoaşte decât o singură ştiință, ştiința distrugerii. El disprețuieşte opinia publică. El disprețuieşte şi detestă morala actuală a societății, în toate manifestările şi judecățile ei. Pentru el este moral tot ce contribuie la victoria revoluției, imoral şi criminal tot ceea ce o frânează (având în vedere revoluția proletară/comunistă - n.a.). *[...]* ***Revoluționarul nu intră în lumea politică şi socială, în aşa-zisa lume instruită, el nu trăieşte decât cu credința în distrugerea acelei lumi, în distrugerea ei cea mai completă şi cea mai rapidă. El nu mai este un revoluționar dacă are milă de ceva, în această lume. El trebuie să distrugă situații, relații, persoane care aparțin acestei lumi („burghezo-moşierească'' - n.a.); în viziunea lui, totul trebuie urât cu egală tărie.***

Aceste câteva rânduri arată clar climatul psihologic în care trăiau unii dintre aceşti revoluționari ruşi. Mai ales că vorbele erau urmate de fapte corespunzătoare. După ce a scris acest text, Neciaev s-a întors în Rusia şi a creat o organizație revoluționară secretă; un grup de studenți, dintre care unul a înțeles, după câteva luni, cine este Neciaev şi a hotărât să părăsească grupul. Neciaev n-a putut suporta aceasta şi a organizat asasinarea lui de către toți ceilalți studenți, membrii grupului. (probabil în cadrul unui ritual masonic de sacrificare - n.a.) A fost un scandal enorm, au fost arestați, în afară de Neciaev, care a fugit. Această ,,poveste'' l-a impresionat atât de mult pe foarte cunoscutul scriitor rus, Fiodor Dostoievski că, doi ani mai târziu, a scris pornind de la această întâmplare unul din cele mai bune romane ale sale, **„Demonii''**. *Şi este fascinant să vezi cum Dostoievski, care nu-şi putea imagina nici o clipă că în 1917 va fi un regim comunist în Rusia, a înțeles imediat, în profunzime, psihologia acestor revoluționari, dimensiunea lor nihilistă, lipsită de milă! [...] Dacă vrem să rezumăm* „Catehismul revoluționarului'' *găsim în el mai ales* ***o voință de distrugere radicală a societății existente****. Şi pentru a o putea distruge apare necesitatea de a crea o organizație specială compusă din anumiți oameni,* **specialişti în distrugere**. *Aceste două idei fundamentale Lenin le va prelua.* [273]

*

A doua mare sursă a comunismului secolului XX a fost pasiunea utopistă. *Utopia este ideea imaginării unei societăți perfecte. Este o idee veche, ea pleacă de la faimosul text al unui englez, Thomas Morus, care, în 1516, a scris* „Utopia''*, inventând cu această ocazie cuvântul respectiv. Thomas Morus era un intelectual şi în mintea lui era vorba despre un exercițiu filosofic. Imaginarea unei societăți perfecte era pentru el un mijloc de reflecție asupra societății engleze de la începutul sec. XVI.* ***Problema este că, de-a lungul secolelor, această utopie s-a transformat dintr-un exercițiu filosofic într-un program politic****, ceea ce este cu totul altceva. Şi în acest caz, avem în Rusia un important punct de reper: în 1864, un alt revoluționar rus, Cernâşevski, a scris un roman revoluționar în dimensiune utopică: descrie societatea viitoare, ideală, şi revoluționarul, un* **om nou**, *singurul capabil s-o instruiască. Acest roman,* „Ce-i de făcut ?''*, îl va marca pe Lenin.*

Al treilea izvor de forță al comunismului este pasiunea scientistă, *dictată de acest postulat: putem înțelege şi cunoaşte întreaga realitate materială, precum şi cea economică, socială, psihologică, spirituală, istorică, etc. prin ştiință.* ***Postulat din care decurge o concluzie: o asemenea cunoaştere trebuie să permită modificarea realității în sensul dorit, ea dictează/cere transformarea lumii.*** *Personalitatea cheie în acest domeniu este evident* ***Karl Marx****, care a scris: ,,Până acum filosofii n-au făcut decât să dea lumii diferite interpretări; ceea ce contează este să o transforme.'' Inspirându-se din lucrările lui Darwin asupra evoluției speciilor animale, Marx a vrut să aplice acest tip de interpretare societății umane. El a pretins că a stabilit legi ştiințifice ale evoluției societății de-a lungul istoriei. A decretat că, în mod necesar, obligatoriu, socialismul va urma după capitalism, că burghezia va fi înfrântă de către proletariat. Unul din cuvintele care devin permanență în întreaga literatură comunistă este* „necesar'', ,,în mod necesar''. ***CÂND COMUNIŞTII FURĂ, ARESTEAZĂ, ASASINEAZĂ, EI SE JUSTIFICĂ ÎN NUMELE LEGILOR NECESARE ALE ISTORIEI.*** *Ori caracterul ştiințific al legilor lui Marx n-a fost demonstrat. Sunt deja 158 de ani de când în 1848, în*

[273] Stéphane Courtois, în vol.cit., pp.180-183.

„Manifestul partidului comunist'' *Marx a anunțat prăbuşirea capitalismului, dar mi se pare că acestuia nu-i merge prea rău.*

Până la Lenin, aceste trei mari pasiuni erau relativ separate. Lenin este cel care le va aduna şi le va uni în aceeaşi doctrină. [...] Lenin va pune în aplicare două logici. Mai întâi, logica războiului civil. *Încă de la începutul secolului, obsesia lui Lenin a fost de a organiza în Rusia u război civil, care să-i dea ocazia să pună mâna pe putere şi apoi să-şi pună în aplicare proiectul comunist. [...] Războiul civil este total diferit (de cel tradițional - n.a.): este un război în sânul aceleiaşi societăți, un război fără reguli şi fără limite. (!!) Fără limite de mijloace: în războiul civil totul este permis. (a se aminti ororile celui american,dar şi multe alte sute de asemenea războaie! - n.a.) Fără limite de spațiu: pentru Lenin războiul civil începe în Rusia şi trebuie să cuprindă toată Europa, apoi lumea întreagă, deoarece este conceput ca un* război între clasele sociale. *[...] În toată societatea modernă, îți aparții ca individ. Dar pentru Lenin, ca şi pentru Neciaev, individul nu-şi aparține, el aparține grupului revoluționar. (ca şi în cazul altor „frății'': masonice, mafiote ş.a. - n.a) [...] Aflând despre acest decret, comisarul poporului la Justiție, Steinberg (alt evreu - n.a.), este înspăimântat. Îl vede pe Lenin şi îi spune: „Pentru ce mai trebuie să ne încurcăm noi cu un comisariat al Justiției? Să-l numim sincer şi deschis comisariatul* exterminării sociale*!'' La care Lenin îi răspunde:* asta trebuie să fie. Dar nu o putem spune.'' [274]

*

Cred că românii sunt mai conştienți de calitatea de europeni decât britanicii, spre exemplu, şi este încurajator progresul pe care l-a făcut România în ultimii zece ani în sensul abandonării naționalismului (naționalismului extrem, pentru că sunt de părere că ***naționalismul în sine este un concept sănătos şi, poate unul din punctele slabe ale României actuale este că a mers prea departe în direcția opusă şi s-a abandonat cumva perspectiva națională****) (Domnia sa referindu-se la naționalismul extrem, de genul celui practicat de PRM şi liderul său C. V. Tudor - n.a.)*

Este necesar ca UE să fie criticată atunci când este clar că unele dintre politicile sale ar putea fi contrare intereselor naționale. Pentru că România are în anumite cercuri reputația de ultra-naționalistă, românii ezită atunci când ar trebui să critice UE. *Dacă politica Uniunii periclitează, spre exemplu, agricultura, Polonia nu ar ezita şi ar transmite la Bruxelles că acest lucru este greşit, că nu sunt înțelese necesitățile de la nivel național. [...]*

Cred că ***pericolul care amenință România este lipsa unui simț patriotic****. Patriotismul ia diferite forme. Eu aş fi mai optimist dacă, spre exemplu, ar demara o mişcare de curățire a României, de îndepărtare a mizeriei pe care o găseşti până şi în cele mai frumoase, mai pitoreşti locuri. Acest tip de inițiativă ar aparține mai degrabă societății civile decât Guvernului.* [275]

*

Colectivismul este mentalitatea care-şi propune ca statul să dirijeze totul: liberalismul este doctrina ce pleacă de la Adam Smith, mizează în primul rând pe libera inițiativă, pe libera concurență, pe ideea că oamenii au drepturi civile egale. Treptat, lumea se va conduce după aceste două doctrine: după doctrina colectivistă sau după cea liberalistă.

Fascismul şi comunismul sunt doctrine tipice pentru colectivism. *În gândirea politică comună, fascismul este socotit extremă dreaptă, comunismul este socotit extremă stângă: în realitate, şi unul şi celălalt, din punctul de vedere al organizării societății, mizează pe colectivism. Pretextul unora este naționalismul (de fapt, denaturat în ultranaționalism sau naționalism de paradă - n.a.), pretextul altora este internaționalismul proletar (o formă de globalizare sau de supranaționalism - n.a.), dar asta n-are importanță.De fapt, modul de conducere şi modul de organizare a societății (ca stat militarizat sau polițienesc - n.a.) este la amândouă absolut identic. Lor li se opune liberalismul, regimul parlamentar al democrației de tip tradițional. E drept că fasciştii şi comuniştii s-au luptat*

[274] Ibidem, pp.183-191.
[275] Tom Gallagher, în vol. cit., pp.221-222.

<u>între ei, s-au detestat reciproc.</u> Când un comunist vrea să insulte pe cineva, îi spune fascist*; când un fascist vrea să insulte pe cineva, îi spune* comunist*. <u>Sunt aparenţele unui</u>* <u>qui pro quo</u> *<u>de limbaj; în realitate, ceea ce uneşte aceste două grupări este infinit mai important decât ceea ce le desparte.</u> Hayek spunea simplu: ,,***<u>comuniştii şi fasciştii sunt două grupări socialiste rivale</u>***''. Şi cu asta a surprins esenţialul (după cum există şi cele două mari grupări masonice: Masoneria roşie şi Masoneria neagră sau de rit scoţian - n.a.). <u>Sunt realmente două grupări socialiste care se duşmănesc între ele, din raţiuni practice</u>. Ar fi fastidios, poate, să fac o listă a trăsăturilor care marchează substanţa comună fascistă sau comunistă, dar ele sunt foarte numeroase: e vorba de un **antiliberalism violent** şi într-un caz, şi într-altul; de **sistemul partidului unic**; de **lupta contra democraţiei parlamentare**, de desfiinţarea parlamentarismului, de **teroarea poliţiei politice**; de **economia dirijată**, de **cultul şefului suprem**, care ştie tot, face tot, ne arată tot. Aceste modele sunt asemănătoare până la identitate. Sigur că doctrina uneia ar fi aparent naţionalistă, a celeilalte – internaţionalistă (ori, tot naţionalistă, ca în cazul ,,epocii Ceauşescu'' - n.a.). <u>Dar, imediat ce-au ajuns la putere</u>, tot Hayek ne spune lucrul acesta foarte clar, <u>comuniştii se comportă în ţara respectivă cu un naţionalism la care nici cele mai tradiţionale viziuni de dreapta nu îndrăzneau să ajungă</u>. Ceea ce a făcut regimul sovietic în Rusia nu visase nici cel mai dement ţar; pentru că naţionalismul sovietic a atins forme hipertrofiate.* [276]

*

*Dacă v-aţi apleca puţin asupra tinerilor din perioada interbelică, asupra conştiinţelor din perioada interbelică, aţi reuşi să faceţi un pod fantastic de rezistenţă (naţională - n.a.), pe care aţi putea să traversaţi acest prăpăd pe care îl trăim astăzi. [...] **Trecutul acesta pe noi ne izbăveşte, şi să fim foarte atenţi că sunt doi termeni foarte diferiţi. Eşti responsabilizat ca individ, ca cetăţean în faţa cetăţii. Eşti izbăvit ca persoană. Persoana în termeni teologici este fiinţa cu integralitatea ei, în faţa, faţă cu Dumnezeu. Individul, cetăţeanul este responsabil faţă de cetate. Această cetate numită România are pereţii fisuraţi, are cărămizile făcute praf.** [...] **<u>Ţara asta este o ţară inundată de comunism şi de sechelele comunismului.</u>** Nae Ionescu spunea: ,,copilul trebuie să se ferească de rujeolă, câinele de jigodie şi tânărul de comunism pentru că toate sunt sechelare''. Ceea ce urmăriţi voi acum sunt urmări. Eu, ca artist, am de a face cu oameni care sunt sechelari ca mentalitate, nici nu mai pot fi altfel. Au altă fiziologie. Dacă i-aţi pune faţă în faţă cu trecutul nu s-ar recunoaşte. Schiller, tânăr fiind, a scris în* **,,Teatrul ca instituţie morală''*:*** *,,Dacă se joacă o piesă cu un avar (avarul lui Moliére) şi dacă în sală se află au avar, el nu se recunoaşte. El râde, el zice că este altul. [...] Publicul cu bun simţ, însă ghidat de un echilibru al spiritului, îl va vedea şi-l va recunoaşte.'' [...]*

<u>Vreau să vă spun că în creştinism nu există toleranţă – în creştinism există îngăduinţă, există iertare. Dar nu uitare. A uita aşa ceva (prigoana comunismului - n.a.) este de neiertat!</u> *Să nu fiţi resentimentari! [...] Dar să învăţaţi şi să nu uitaţi ce au făcut ei cu elita românească, cu tot ce a fost mai frumos. V-aţi uitat vreodată puţin la grupul de rezistenţă (din munţi - n.a.): Arnăuţoiu, Ogoranu – cine erau acei partizani? Erau elevi de liceu, studenţi, intelectuali, ofiţeri. Deci, ce era mai frumos în ţara asta. Au luat o armă în mână şi au plecat în munţi, că au ţinut loc de poporul român! Deci, aceştia au fost şi au fost eliminaţi. [...] Veţi fi mai demni într-o istorie, iată, care e în criză şi-şi caută identitatea. **<u>De fapt, această izbăvire prin trecut este o reconstrucţie aproape tainică nu numai a fiinţei noastre naţionale, ci şi a fiinţei noastre intime.</u>** [...] Există o remarcă teribilă a unui filosof creştin occidental, Gabriel Marcel, care spune: ,,**Occidentul are probleme, Răsăritul are taine**.'' Dumneavoastră vă aflaţi într-o taină. Taina nu se explică, taina se trăieşte. Într-un fel, Paul Evdochimov spunea: ,,*Noi încercăm să înţelegem taina şi, de fapt, taina ne înţelege pe noi.*'' **<u>Noi suntem aici în mijlocul unei taine, care se numeşte taina poporului român.</u>** Într-una din celulele de aici, de la Sighet, a murit Gheorghe Brătianu, cel care a scris: ,,<u>Poporul român e un miracol</u>.'' <u>Poporul român i-a dat această răsplată: să-l crucifice</u>.* [277]

---

[276] Mihai Zamfir, în vol.cit., pp.286-287.
[277] **Dan Puric**, în vol.cit., pp.306-310.

*

Iată o majoritate mânată de un instinct gregar, iată o intelectualitate destul de oportunistă de tip argumentativ, ,,deştepţi'' – cum a spus părintele Papacioc. ***Unde sunt trăitorii? Unde sunt oamenii responsabili?*** *Ceea ce se întâmplă în acest locaş, la Sighet, este un act de responsabilitate, de recuperare a acestui neam. [...] Ceea ce se întâmplă aici ţine de o atitudine singulară în România. Aproape că nici nu pot s-o numesc şcoală. Este un exerciţiu de reabilitare a fiinţei. Este unul de trezire dintr-o pareză naţională. Lucrul acesta trebuie să îl declinaţi după ce plecaţi de aici. Dacă aţi văzut ce s-a întâmplat şi, mai ales, la ce înălţime morală au trăit oamenii închişi aici, atunci trebuie să ştiţi ce să faceţi.*

Să nu vă sperie o majoritate dacă este oligofrenă. Baronul de Condorcet, înainte să-l ghilotineze, a demonstrat matematic că majoritatea e stupidă. ***Să nu vă tulbure faptul că sunteţi în minoritate.*** *[...]* ***Dumneavoastră vă asumaţi să refaceţi ţara.*** *În matematica inferioară, partea este mai mică decât întregul, în matematica superioară partea poate fi egală cu întregul şi mai mult decât atât.* ***S-ar putea ca cei, câţiva, care veţi înţelege lecţia de aici şi veţi lua cheia de existenţă, să ţineţi loc de poporul român. Restul este figuraţie. Civilizaţia a mers înainte prin elită – îi puteţi ajuta!*** *[...] Repet întrebarea: să-mi spuneţi dacă vă simţiţi bine în această ţară? Dacă fiinţa voastră, eul vostru se simte bine? Sau ce-ar trebui ca să vă simţiţi bine? Pentru că să ştiţi: nimeni de aici nu monopolizează adevărul.* ***Dacă reparăm ''căruţa'' asta, o reparăm doar împreună.*** *[...]* [278]

*

Conştiinţele vii nu sunt decât foarte rare. În clipa în care veţi ceda de la acest exerciţiu, veţi fi nişte oameni morţi. *Faptul că sesizaţi este o dovadă că aveţi senzorii vii. Să trăiţi în viaţă cu această capacitate de a sesiza, de a riposta. Nu vă îndemn la baricade, eu vă sfătuiesc spre conştiinţe.* ***Ştiţi cum se recucereşte această ţară? Nu cu tancuri sovietice, ci cu tancuri de conştiinţă, de spirit! Este paradoxal, dar viitorul nu aparţine politicului, ci spiritului.*** *Şi, când spun spirit, nu spun să stai în poziţia ''lotus'', în ceakra 18, total detaşat, ci mă refer la această trăire în ''cetate'', ca persoană liberă în faţa lui Dumnezeu. E foarte bine! Dar căutaţi-vă învecinarea! Căutaţi-vă structuri de rezistenţă! [...]*

Asumaţi-vă exerciţiul de a fi **altfel**. *Şi - mare atenţie! -, nu intraţi în valea plângerii. Nu facem manele. Nu facem melodramă:* ***din tragedia unui popor nu se face melodramă!*** *Pentru că asta vor* ***ei*** *să facă:* ce tot îi tragi, dom'ne, cu puşcăriaşii şi cu trecutul? m-ai înnebunit cu toţi boşorogii ăştia… *Asta ştiu să facă. Ştiţi ce fac ei?! V-aţi uitat la televizor?!* ***Fac băşcălie – băşcălia este desacralizantă, este ''copil comunist'', este ateu. Umorul este creştin, umorul este nădejdea care trece prin tragedie, dar nu-şi bate joc de cele sfinte. Ăştia n-au nimic sfânt: arma mitocanului este băşcălia în faţa valorii. El desacralizează tot: pe Eminescu, Mama, trecutul. El are o singură valoare: prezentul acesta, vila de la Snagov, banii din Elveţia şi jeep-ul.*** [279]

*

Am observat următorul lucru: că acest popor nu coagulează în faţa nici unei doctrine, ci doar în faţa unei stări de spirit. ***Daţi-i acestui popor o stare de spirit şi îl aveţi la picioare. Daţi-i o ideologie şi o să vedeţi o mascaradă.*** *[...] Sunt două distincţii: una, a te zbate în actul de subzistenţă, pur şi simplu a te zbate,''a da din coate''; alta, a lupta.* ***''A te zbate'' presupune instinct de conservare. ''A lupta'' presupune instinct de jertfă.*** *[...]* ***Eu te sfătuiesc să lupţi! Când lupţi, intră rezistenţă, jertfă, sacrificiu, asumare, trăire, asceză.*** *[...] De fapt, exerciţiul pe care-l face clasa politică actuală este să vă aşeze în tribună pentru totdeauna, să vă lase să mâncaţi seminţe şi cel mult să comentaţi, adică să aveţi păreri. Părerea e de bodegă. Opinii găsiţi la televizor. Dar niciodată atitudini, centrate puternic, care să nu permită să se întâmple aşa ceva. [...]*

---

[278] Ibidem, pp.311-318.
[279] Ibidem, pp.320-330.

Camus spunea că unii fac istorie, iar alții o îndură. *Știți când a apărut ideea republicii platoniciene despre care vorbești? De la prima spaimă. Știți care a fost prima ''victimă'' a democrației? Socrate. A doua era cât pe ce să fie Aristotel, dar a luat corabia. Şi a treia a fost Hristos. Deci, şi această democrație trebuie văzută ca găsindu-şi soluția în ea însăşi, cum a spus Tocqueville. De-asta v-am spus că s-ar putea să ne aflăm într-o perioadă în care trebuie să găsim soluții de aici, din interior, nu soluții originale cum a dat ''tov''. Vom fi ambalați într-un proces de căutare a unei formule – nimic nu este perfect, totul este perfectibil. [...] Avem datoria să găsim un sistem politic, cel puțin pentru România, bazat pe trei lucruri la ora actuală: refacerea onestă a trecutului, această asimilare şi trăire a trecutului; refacerea de urgență a elitelor – exercițiu de atitudine politică, civilă, morală; redresarea, ceea ce face de ani de zile Alianța Civică, a societății civile – prin naşterea unui om dezinhibat, cu un creier liber, apt să relaționeze, viu în reacții, care să găsească soluții, dar nu soluții de moment, ci soluții pe termen lung. La ora actuală soluțiile Occidentului sunt soluțiile de guvernare,* **soluțiile României sunt soluții de supraviețuire***.* ***Deocamdată noi trebuie să ieşim din actul de subzistență.***

Cele trei lozinci ale Revoluției franceze sunt Liberté, Egalité, Fraternité*. Dar, cum a arătat Tocqueville, libertatea şi egalitatea intră în conflict. Tocqueville nu era contra egalitarismului. El spunea: ,,să ai mai puțină nobilitate, dar mai multă justiție şi mai puțină suferință''. Totuşi, era nostalgic după vremea când erau doar isprăvi ale marilor eroi ş.a.m.d. Trebuie să echilibrezi libertatea şi egalitatea.* ***Libertatea absolută duce la legea junglei, la înlăturarea celor mai slabi, iar egalitatea absolută duce la uniformizare, având numai cetățeni slabi în fața unui stat puternic.*** *Cel mai greu de realizat într-o societate modernă, complexă, deschisă spre lume, este fraternitatea. Astăzi este o criză datorită absenței unui consens religios sau tradițional. Fiecare trebuie să-şi croiască singur soarta, cum zice şi imnul ,,Deşteaptă-te române!'': ,,Croieşteți altă soartă/La care să se-nchine/Şi cruzii tăi duşmani.'' Soarta trebuie să ne-o croim noi. (adică, să facem istorie - n.a.)* [280]

*

Majoritatea autorilor evită însă analiza istorică, procedând la speculații de tip eseistic în definirea comunismului şi a urmărilor sale nefaste. Nicolae Dima defineşte comunismul ca fiind triplu negativ: ***antihristic*** *(din punct de vedere religios),* ***patologic*** *(antropologic şi medical) şi* ***deznaționalizator*** *(etnic). În acest sens autorul vorbeşte despre* antiistorie *ca urmare a reeducării comuniste, prin coborârea în animalic, proces denumit sugestiv ,,reînmaimuțizare''. Nicolae Dima denunță succesul politic al comuniştilor ca fiind susținut de un simț rudimentar-ştiințific de exterminare, ce a dat rezultate malefice.* ***Fiind un totalitarism perfid, deloc simplist, comunismul, crede N. Steinhardt, este o crimă perfectă, săvârşită de un clan de maniaci. Spre deosebire de celelalte totalitarisme, comunismul foloseşte înşelăciuni care derutează, astfel încât numai inițiații sunt apți să-i depisteze fățărnicia.*** *[...]*

După principiul Matrioşei ruseşti, închisoarea (microcosm) este amplasată în închisoarea – țară (macrocosm). Deşi cei de afară sunt aparent liberi (doar trupeşte), ei sunt ,,morți'', căci sufletul lor le este supus unui regim schizoid de falsificare; în schimb, ***cei dinlăuntrul închisorii mici, deşi au trupul mortificat, au sufletul liber, ei fiind vii prin recunoaşterea libertății lor interioare****. [...]*

Latura grotescă a reprezentantului aparatului de represiune putea fi percepută atât în violențe punitive trupeşti, cât şi în violențe psihologice. Unul dintre amănuntele şocante asupra căruia insistă memorialiştii detenției este percheziția corporală, care culmina cu o percheziție anală, provocând umilirea şi degradarea deținutului, iar uneori violentarea lui sufletească până la deces chiar. [281]

*

---

280 Pierre Hassner, în vol.cit., p.346.

281 Ruxandra Cesereanu, *Gulagul în conştiința românească. Memorialistica şi literatura închisorilor şi lagărelor comuniste. Eseu de mentalitate,* Ed. Polirom, Iaşi, 2005, pp.116-177.

*Florin Constantin Pavlovici îşi concepe mărturia – iar titlul acesteia este elocvent (*Tortura pe înțelesul tuturor) *– ca pe un compendiu al torturilor, dar nu inventariate ca într-un dicționar, ci relatate pe parcursul experienței de detenție a autorului, ca într-un* bildungsroman *lent al schingiuirilor de tot felul (sau ca un fel de* thriller*), inclusiv al acelora mai puțin spectaculoase. Personajele sale principale, actorii săi, sunt în primul rând torționarii, într-o serie aproape teatrală. Primul anchetator al lui Pavlovici, locotenentul Voicu, îi arată, de pildă, victimei sale diferite instrumente de tortură (baston, furtun cu miez de oțel, cuțite, cleşti, box cu ghinturi, revolver), dar de lovit îl loveşte doar cu bastonul de cauciuc, pumnii şi picioarele: panoramarea instrumentelor de tortură a avut loc doar pentru intimidare. Altfel, anchetatorul bate metodic, depune chiar efort punitiv (chipul i se contorsionează), scoate icnete şi îşi urăşte ideologic victima din toate măruntaiele.*

Cum am spus, Tortura pe înțelesul tuturor *este construită prin intermediul portretelor schingiuitorilor mai mari sau mai mici pe care îi va întâlni sau de care va auzi autorul. Un alt torționar care intră pe rol la un moment dat este locotenentul Ştefan de la Jilava, care în 1950 izbutise performanța de a hrăni deținuții cu supă de iarbă: autorul depune mărturie însă despre felul în care acest călău smulge prin răsucire urechea unui deținut. Următorul portret îi este făcut unui soldat din lagărul de la Salcia, care se specializase în a-şi asmuți câinele asupra deținuților considerați leneşi. În acelaşi lagăr, un ofițer poreclit Harşti era specializat în lovitura la fese. Plutonierul Hahău, poreclit astfel după felul în care acest caraliu denumea ciomagul, este într-atât de dependent şi identificat cu instrumentul său de tortură, încât a devenit un om-ciomag. Sergentul Androne este şi el un ,,artist'' al ciomagului, dublat de un ,,artist'' al injuriilor.*

Memorialistul descrie apoi <u>torționarii specializați pe maltratarea intelectualilor, cărora li se loveşte mai cu seamă capul, creierul fiind vizat, întrucât schingiuitorii considerau că de acolo vine răul</u>. Există apoi călăi înşelători, al căror fizic induce în eroare: aşa este sergentul Negoiță, al cărui chip îngeresc nu îl împiedică să salte pe pieptul şi abdomenul naratorului, ca la horă. Urmează caraliul Şoşoiu, specializat în bătaia la tălpi, considerată a fi o pedeapsă sănătoasă pentru deținuți, şi plutonierul poreclit Cap-de-Mort, care preschimbă victima într-o masă informă de carne şi sânge. Nu în ultimul rând, maiorul Ioanițescu de la lagărul Grindu, care ordonă şi supraveghează tortura prin înghețare metodică a unui deținut, sau comandantul Goiciu de la Gherla, care ordonă zidirea de viu a unui deținut.

<u>Observația generală a lui Florin Constantin Pavlovici este aceea că tortura poate fi întâmplătoare (aceasta stimulează, de obicei, fantezia şi inventivitatea călăului), dar că ea este de obicei organizată şi rutinizată (tehnicizată)</u>, oricare dintre cele două forme fiind însă la fel de periculoasă. Inclusiv bărbieritul şi tunsul sunt forme de tortură în condițiile în care deținuții erau cicatrizați continuu şi crestați de uneltele tăietoare neascuțite, care răneau. Nu există membru al aparatului de represiune care să nu fi schingiuit niciodată deținuți: unii au avut, poate, momente de îndoială ori de milă față de victime, dar de torturat i-au torturat cu siguranță pe alții, iar aceasta este caracteristica nu doar a universului concentrațional din România.[282]

*

De-a lungul anilor fatidici 1949-1952, cât a durat reeducarea, Țurcanu întocmise un dosar de aproape 2 000 de pagini în care inventaria şi clasifica torturi (!!), adăugând constatări psihologice şi de rezistență corporală privitoare la victime (!!) (ca şi când torturile erau de fapt, testări de ,,rezistența materialelor'', adică testări ,,ştiințifice''- n.a).

Memorialul ororii *(1995, p.695) inventariază torturile utilizate în reeducare într-o amplă listă pe care o voi cita în întregime <u>pentru expresivitatea ei **malefică**</u>: ,,bătaia deținuților cu ciomege, cu vâna de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură, apoi ținerea deținuților în poziții chinuitoare, timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20-40 kg, pe spate, cu fața la perete, pe şezut, cu mâinile întinse la picior, smulgerea părului din cap şi a mustăților cu mâna, pe*

[282] Ibidem, pp.177-178.

viu, sau cu ajutorul unui aparat confecționat dintr-un nasture prins cu ață, strivirea degetelor de la mâini şi picioare, prin folosirea unui instrument special, confecționat de ei, punerea unei cantități exagerat de mare de sare în mâncare fără să li se dea apă deținuților, obligarea deținuților sub teroare de a mânca în poziții incomode, fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte direct, fără să o mestece, opărindu-şi limba şi esofagul, deslipindu-se pielea de pe buze şi limbă, obligarea deținuților, sub tortură, să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deținuți, să bea urină, urinându-se în gura lor, punerea deținuților să se bată în cap unii cu alții până li se umflau capetele şi cădeau în nesimțire, dezbrăcarea deținuților complet, după care erau trecuți printr-un cerc de bătăuşi care-i loveau până cădeau în nesimțire, apoi erau călcați în picioare şi bătuți cu diferite corpuri tari şi cu picioarele până le rupeau coastele şi-şi pierdeau conştiința, apoi apăsarea pe coşul pieptului de către mai mulți deodată şi lovirea deținuților cu bocancii şi cu cărămizi peste piept sau față sau peste alte părți sensibile ale corpului, punerea deținuților cu capul în closet şi picioarele în sus câte o zi sau mai mult şi alte metode de tortură nemaiauzite până acum şi pe care acum o minte omenească normală nu le poate concepe! [...] Au existat însă şi femei – torționar, manifestând un sadism axat pe tortura organelor genitale. [...] O formă de schingiuire postumă şi de profanare a cadavrelor avea loc uneori atunci când morții erau verificați în mod brutal: unora li se înfingea un piron în piept (precum strigoilor, ca şi cum verificatorii ar fi dorit să se asigure că morții nu vor învia) – această manieră de verificare avea loc mai ales în lagărele de muncă -, iar alții erau loviți cu o daltă în țeastă, locul de unde membrii aparatului de represiune considerau în mod predilect că venea răul (această scenă avea loc mai ales în închisori). În lagărele de muncă din Balta Brăilei, iarna, morții erau legați între ei şi lăsați să fie mutilați de şobolani, până când venea primăvara şi puteau fi îngropați. [283]

*

*Înainte de a publica această lucrare de sinteză, Doina Jela a realizat o carte spectaculoasă, şi anume confesiunea comentată a unui fost torționar comunist, Franț Țandără. [...] Fostului schingiuitor nu îi este ruşine să recunoască totul (concret), dar îi este ruşine în fața lui Dumnezeu. De aceea este necesar un proces al comunismului, conchide el: „**La noi un proces al comunismului să fi avut loc, măcar unul moral**, că am văzut că românu este îngăduitor. [...] **Comunismul e sadic şi mai sadic ca la noi n-a fost în nici o țară.** [...] **„Asta a fost comunismul: a avut nevoie de oameni sadici. A avut nevoie, şi i-a creat!''** [...]*

*Psihologul Adrian Neculau consideră că închisoarea Piteşti a fost un „laborator experimental de psihologie aplicată, organizată după criterii ştiinţifice''; iar tema experimentului a fost „**transformarea omului în contrariul său**''. [...] Inițial, reeducarea a fost susținută din două puncte de vedere opuse, atât de „Cain'', cât şi de „Abel'': unul clama reeducarea prin violență (Eugen Țurcanu), altul prin nonviolență şi propagandă (Alexandru Bogdanovici, care ar fi ajuns, poate, la o metodă apropiată de cea chinezească, dacă autoritățile ar fi avut răbdare). **Testată la Suceava** prin nonviolență (într-o formulă numită autoreeducare), reeducarea a eşuat; reluată amplu şi machiavelic la Piteşti, atât la nivel moral (blasfemie, trivialitate), cât mai ales fizic (tortura de uzură), reeducarea prinde rădăcină. Tehnica lui Țurcanu şi formula sa predilectă era aceea de „a stoarce'' şi „a beli''. Studenții au fost cei pe care s-a mizat în primul rând, astfel ca prin reeducarea lor să fie slăbită rezistența anticomunistă. Ei au fost triați în funcție de virulență şi de gradul de periculozitate: erau vizați studenții cu aptitudini creştine, aşa-zişii studenți mistici, clasificați după tăria lor morală în reeducabili şi „catolici'' (fanatici anticomunişti). [...] Marcel Petrişor îi compară pe reeducați cu martirii ori eroii încercați de Dumnezeu: Avraam, Iov, Hristos, Pavel (ultimul, în cazul reeducatorilor redeveniți victime); cel mai des apare numele lui Iov, dar observația pe care o face Marcel Petrişor este aceea că, **dacă în acest caz Diavolul s-a atins doar de trupul lui Iov, în privința celor care au***

[283] Ibidem, pp.181-183.

trecut prin experimentul de la Piteşti Diavolul s-a atins şi de sufletul lor, pe acesta mutilându-l mai grav. [284]

*

Deoarece scopul ardent al reeducării era negaţia metafizică (uciderea aproape ,,carnală'' a lui Dumnezeu) şi autonegaţia umană (omul ipostaziat ca o creaţie diabolică), Mihai Rădulescu recomandă studierea acestui fenomen ,,în şcolile teologice, ca revers al creaţiei lui Dumnezeu''. ***În ultimă instanţă, esenţa fenomenului Piteşti consta în obţinerea unui om invers celui iniţial (omul pe dos), prin instaurarea autodemolării****:* ,,Omul, în loc să-l urască pe duşmanul care l-a adus în starea aceasta de distrugere fizică şi morală, ajunge să lupte împotriva propriei persoane. Împotriva propriei lui existenţe. Se pune total în slujba adversarului…''

Ion Cârja relatează, de pildă, cum un fost reeducat ajunge chiar să-l viseze pe Diavol, simţind în vis că arde în flăcările iadului, în timp ce Diavolul îl agresează şi hipnotizează. Dumitru Gh. Bordeianu, o victimă silită să devină călău efemer şi care vede în fenomenul Piteşti o satanizare intensă, vorbeşte despre ,,mlaştina disperării'' în care se aflau reeducaţii despre o disperare maculată şi solitară. El este silit să îl lovească tocmai pe cel pe care-l considera a fi mentorul său. [...] Autorul va reveni asupra ,,mlaştinii disperării'' care înseamnă neputinţa de a te sinucide *pentru a evita tortura continuă şi* neputinţa de a lupta bărbăteşte *cu schingiuitorii; ,,mlaştina disperării'' mai înseamnă şi necredinţa cu de-a sila (în liturghiile negre de Crăciun sau Paşti) ori chiar nebunia. [...]* ***Una dintre tehnicile specifice la care apelau Ţurcanu şi echipa sa de torţionari era fecalizarea victimelor: acestea erau astfel reduse la stadiul de excremente şi, în acelaşi timp, silite să consume excremente, ca să-şi uite şi să-şi piardă umanitatea.*** *Terciul din închisoare prilejuia, la rândul lui, o tehnică aparte: reeducaţii erau siliţi să grohăie, imitând porcii, şi apoi să rămână muţi: ,,Nu aveam voie să vorbim între noi, pentru că porcii nu vorbesc.'' (cf. Aurel Vişovan)*

Voi analiza în cele ce urmează fenomenul Piteşti şi condiţia reeducaţilor şi prin intermediul unei metafore celebre propuse de prozatorul Cinghiz Aitmatov în O zi mai lungă decât veacul. *La un moment dat, în roman, apare narată legenda* mankurtului*, or, în opinia mea, condiţia reeducaţilor de la Piteşti conţine în mod limpede structura mankurtului. [...]* ***Mankurtizarea este echivalentul fizic al spălării creierului: o dată mankurtizată, victima nu mai trebuia supravegheată, pentru că îndeplinea cu o supunere totală tot ceea ce i se pretindea.*** *Sugestia lui Cinghiz Aitmatov este aceea că* ***în societatea comunistă individul este un mankurt depersonalizat, la comanda autorităţilor.***

Făcând acum legătura cu fenomenul Piteşti, care a apelat la o tortură fizică aproape continuă, se poate spune pe bună dreptate că ***reeducaţii erau aduşi în stadiul de mankurt: chiar dacă nu îşi pierdeau identitatea întru totul, ei acţionau ca nişte roboţi, torturându-şi orbeşte camarazii de detenţie, în funcţie de indicaţiile pe care le primeau de la Ţurcanu şi echipa sa de schingiuitori.*** *Reeducaţii nu îşi ucideau rudele directe (mama, tatăl), pentru că nu s-a ajuns la o asemenea situaţie extremă, dar o ucidere în efigie tot avea loc atunci, când, în etapa demascării morale publice. Reeducaţii erau siliţi să relateze şi să inventeze perversiuni şi acte de sadomasochism care s-ar fi petrecut în familia lor, spurcându-şi părinţii, surorile etc.* [285]

*

Aproape două decenii mai târziu va fi iniţiată a doua reeducare, la Aiud, strict ideologică (spre deosebire de cea de la Piteşti), înrudită cu metodele chinezeşti, urmărind compromiterea şi desolidarizarea deţinuţilor, în special a legionarilor, în şedinţe publice (,,cluburi de reeducare''). Ea este echivalentă etapei propuse cândva de Bogdanovici la Suceava. Deţinuţii, de preferinţă legionari, erau convinşi să îşi renege trecutul şi să îşi denigreze principiile de odinioară; autocritica era mai întâi redactată în scris şi apoi citită public, pentru a produce efectul scontat asupra auditoriului care

---

[284] Ibidem, pp.188-225.
[285] Ibidem, pp.225-230.

comenta mostrele autodenigratoare. Intransigenții care nu au cedat presiunilor au perceput acest gest ca pe o lepădare, în sens teologic, de Dumnezeu. Regimul miza, în acceptarea autocriticii, pe faptul că rezistența deținuților politici devenise minimă în urma numeroşilor ani de regim carceral dur, aceştia fiind, prin urmare, vulnerabili (fizic şi psihic) şi, implicit, mai puțin recalcitranți la ideea de reeducare pe care o parte dintre victime au acceptat-o în cele din urmă. Autocritica era obligatoriu secundată de elogiul adus comunismului şi Partidului, şi acesta era lucrul care dezamăgea profund în lepădarea reeducaților. [...]

Pe tot parcursul experimentului de la Piteşti de altfel, a existat un fel de teatralitate absurdă, atunci când ea nu era tragică: unii reeducați îşi amintesc de procedeul mascării în Sfântul Ion, Unchiul Sam, zeul comerțului (!), călugări iezuiți, Papa, victimele fiind silite ca travestite astfel să joace rolul de măscărici; uneori, reeducații erau porecliți cu nume de sfinți şi convocați sub aceste porecle pentru a fi torturați după ritualul de martiraj al sfântului respectiv (!). Mărturiile abundă şi în relatarea ritualului de transformare a omului în animal, reeducații fiind siliți să alcătuiască turme de porci care grohăie şi golesc gamelele cu mâncare din poziția patrupedelor. [286]

*

Dumitru Gh. Bordeianu, care îşi centrează cartea de mărturisiri pe originea satanică a reeducării de la Piteşti şi Gherla, susține că reeducatorii erau nişte îndrăciți posedați, reeducarea fiind în esență, deci dincolo de tortură, un fenomen metafizic, ***o înfruntare între creştini şi cei posedați de duhul Satanei****. Autorul insistă obsesiv pe ideea de sectă satanică, văzând în Țurcanu un ,,înger căzut'', bărbat atletic şi atrăgător, demonic de inteligent, având un orgoliu luciferic, ,,turbat'' ca violență şi ,,beat'' de voința de a fi stăpân. [...] Mărturia autorului este esențială mai ales pentru* ***spectacolele blasfemice realizate de Crăciun şi Paşti, însoțite de o retorică satanică specifică***.

Crăciunul anului 1950, de pildă, va fi conceput de reeducatori (spectacolul era probabil gândit după acelaşi calapod punitiv pentru toate celulele, la care se adăuga inventivitatea torționarului de serviciu) ca o ceremonie de ingerare a excrementelor şi ca o ,,corală satanică'', prin intermediul unor colinde scabroase. De Bobotează se înscena, de asemenea, o ceremonie satanică, în cadrul căreia botezul, era desacralizat, iar urina era pe post de aghiasmă. În Duminica Floriilor era mimată intrarea lui Hristos în Ierusalim: o victimă era silită să joace rolul măgarului (în patru labe), iar o alta rolul lui Hristos călare. Paştele anului 1951 va fi consacrat de reeducatori ca anti - Paşti hulitor: deținuții sunt siliți să confecționeze cruci din instrumentele de tortură, colindele abjecte de Crăciun (aşa cum fuseseră ele pervertite la Piteşti) sunt înlocuite cu un Prohod scabros, deținuții considerați a fi mistici trebuie să parcurgă camera în genunchi întreaga Săptămână a Patimilor, fiecare purtând o cruce; este ales chiar şi un ,,Hristos'' căruia i se confecționează o coroană de spini: ceilalți deținuți sunt siliți să îngenuncheze în fața lui, să îi sărute dosul şi organele genitale; cutiile de conserve în care s-a introdus mangal sunt aprinse pentru a tămâia celula. (cf. Bordeianu) La ceasul Învierii, torționarii repetau ritualic, ore întregi, ,,Hristos s-a masturbat'', iar victimele erau silite să răspundă ,,Adevărat s-a masturbat'' (scenă relatată, într-o mărturie orală, de Nicu Ioniță). [...] Alte texte amintesc scene de împărtăşanie cu excremente şi chiar crucificări (cf. Ierunca) ori ,,botezul'' în latrină, căci exista o directivă a pregătirii liturghiei negre mai ales de Paşti, printr-un ceremonial obscen (conform Memorialului ororii*).* [287]

*

Ioan Ploscaru, prelat greco-catolic, consideră închisoarea ca pe un dat, exclamând exaltat: ,,Pentru toate suferințele îndurate, să fie binecuvântat Dumnezeu în veci!'' Detenția este văzută de mulți oameni ai Bisericii ca o voie *a Domnului, ca un loc de ,,torturi drăceşti şi de extazuri divine''*

[286] Ibidem, pp.232-235.
[287] Ibidem, pp.236-237.

(cf. Rațiu). Ioan Ploscaru recunoaşte că **sentimentul cel mai primejdios în detenție este** **deprimarea, adică părăsirea de Dumnezeu** *(*Eli, Eli, lama sabahtani!*) şi, spirit practic, opune activitatea de rugăciune (nu ignoră răul, ci îl exorcizează prin rugăciune) aceleia de onirism cu ochii deschişi, preferată de mulți deținuți. [...]*

Închisoarea este o şcoală a vieții, a voinței, a disciplinei şi a răbdării, ea schimbă perspectiva valorilor şi adânceşte. *Chiar supradotat intelectual dacă ar fi, deținutul este judecat după criterii interioare, creştineşti şi morale. Radu Budişteanu vede doar două atitudini de rezistență decentă în detenție: refugiul în religie şi supraviețuirea egoistă (adică nerespectarea poruncii creştine de a-i iubi pe ceilalți ca pe tine însuți, dar fără colaboraționism). Budişteanu recomandă tinerilor de azi un regim spartan necesar pentru înfruntarea vieții în general, acela de a se retrage voluntar timp de şase luni în condiții asemănătoare cu cele din închisoare.* [288]

[288] Ibidem, pp.246-249.

XVII. PERSUASIUNEA ŞI MANIPULAREA

În accepţiunea largă a celor două cuvinte şi concepte - persuasiunea şi respectiv manipularea, vom constata unele aspecte comune dar şi diferenţierile majore. Ceea ce le apropie prin înţelesul acestora este faptul că fiecare în parte desemnează o acţiune dar şi o metodă.

Prin persuasiune vom înţelege acea acţiune, dar sau putere de a convinge pe cineva (sau o masă de oameni) să creadă, să gândească sau să facă un anumit lucru. De regulă, noţiunea este strâns legată de disciplina care studiază «arta vorbirii» şi anume retorica. A fi persuasiv nu înseamnă altceva decât a fi convingător sau elocvent şi a câştiga astfel adeziunea celor din jur.

Al doilea element sau concept avut în vedere - manipularea, în mod obişnuit înseamnă acţiunea de a mânui sau a manevra (diverse obiecte). Într-un alt înţeles, destul de uzual astăzi vom înţelege prin manipulare acea acţiune de manevrare a unei persoane sau a maselor, ori a unui grup, cu scopul vădit de impunere a unor idei sau măsuri de către cineva, care devine astfel manipulator.

Asocierea dintre persuasiune şi manipulare are darul de a pune în evidenţă caracterul şi tehnicile manipulării. Cei care vor să manipuleze masele sau opinia publică au o mare trebuinţă tocmai de persuasiune pentru a-şi atinge scopurile şi interesele personale sau de grup. În acest sens, persuasiunea devine mijloc de realizare a manipulării. Prin urmare, voi insista mai mult asupra acţiunii de manipulare pe care, în acord cu filosofia lui Kant, o voi cataloga drept imorală. Omul nu trebuie să devină un mijloc, o unealtă mânuită de către alţii, indiferent de «măiestria» manipulatorului.

Trebuie să recunoaştem că în prezent cea mai mare putere de convingere este exercitată prin mijloacele de informare ale mass-mediei şi în special prin televiziune. Astăzi când oamenii resimt lipsa unor modele vrednice de urmat (dar şi greu de găsit!), mass-media a devenit o forţă colosală şi modelatoare, şi mult mai puternică decât realitatea înconjurătoare. Informaţiile primite de noi însă, sunt de cele mai multe ori sărace în conţinut; ele nici nu educă dar nici nu documentează. Prin urmare, se ajunge la **o manipulare a informaţiei**, aceasta neavând un rol constructiv, să zicem educativ sau de documentare autentică.

Potrivit teoriilor lui Charles U. Larson, **există cu adevărat manipulare prin intermediul ştirilor**, fie că apar la televiziune sau în presă iar menirea ştirilor este să facă afaceri în primul rând (obţinând un profit din succesul clienţilor şi consumatorilor). Iar „rezultatul constă *într-un program*, şi nu *o difuzare* a ştirilor. Acestea sunt manipulate, selectate, modelate şi transmise pentru a atrage cea mai mare parte a audienţei - trebuie să placă majorităţii şi să deranjeze cât mai puţin.“ [289]

Modalităţile de a manipula ştirile sunt în cartea autorului citat mai devreme mai multe: simpla lor ignorare, favorizarea finanţatorului, pseudoevenimentul (atracţie pentru evenimente bizare sau melodramatice), punerea într-o lumină discutabilă a unei persoane (sau candidat în alegeri), caracterul tendenţios (prin scoaterea lor din context ori citarea lacunară a sursei) etc. Pentru a ne sustrage unei astfel de manipulări, putem diversifica numărul programelor de ştiri, de ziare şi reviste ori posturi de televiziune. Astfel „**ne putem proteja de consecinţele persuasive ale media începând să privim dincolo sensul aparent al mesajelor**.“ [290]

În general, e bine să evităm capcana oricărui tip de propagandă, ţinând seama că aceasta este în principal ideologică şi încearcă de regulă prin mass-media să vândă „un ansamblu de *păreri* sau *dogmă*“. Această propagandă poate îmbrăca unele forme, putând fi de natură religioasă, politică sau economică.

---

[289] A se vedea în acest sens Charles U. Larson *Persuasiunea. Receptare şi responsabilitate*, Editura Polirom, Iaşi, 2003, p.384.

[290] Ibidem, op.cit., p. 387.

Trebuie iarăşi reţinut faptul că „Propaganda urmăreşte uniformizarea *părerilor*, *atitudinilor* şi *comportamentelor* receptorilor [...] **Propaganda obstrucţionează procesul gândirii. În general, propaganda se adresează sufletului publicului, şi nu raţiunii acestuia.** Dacă le-ar avea în vedere pe ambele, membrii audienţei ar judeca raţional şi efortul propagandistic ar eşua. Pentru a ocoli gândirea logică, propaganda se foloseşte de informaţii tendenţioase menite a stimula emoţional publicul, «forţând» orientarea acestuia către o părere ori o concluzie bine cunoscută propagandistului. De pildă, evangheliştii din cadrul programelor televizate (în SUA) utilizează propriile surse (tendenţioase) pentru a prelucra temerile, pasiunile, urile şi celelalte sentimente ale auditoriului, conducându-l spre o concluzie inevitabilă (cum ar fi: căinţa, oferirea de donaţii sau convertirea altora).“ [291]

Din punct de vedere al diferenţierilor dintre ele, dacă prin arta vorbirii (sau retorica) înţelegem bunăoară un mijloc ori o acţiune de convingere (dar în sens pozitiv), putem aprecia că manipularea reprezintă în sine o deturnare a acesteia, încercând să convingă mai degrabă prin alte mijloace sau printr-o metodă subtilă de inducere în eroare (chiar prin minciună). Manipularea este un mijloc fraudulos de condiţionare şi de «adaptare» a individului la interesele unui grup deţinător de putere. Manipularea condiţionează însăşi masele de a crede în ideile şi în promovarea intereselor celor care urmăresc să acceadă la putere sau să o conserve perpetuând astfel politica lor, mai degrabă impusă decât acceptată şi înţeleasă ca atare. **Iar mijlocul de manipulare cel mai eficient pentru a impune aceste idei (şi interese) în rândul maselor este tocmai mass media aservită cauzei celor care doresc să deţină controlul absolut.**

Se mai poate aprecia că manipularea maselor nu este de dată relativ recentă. Ea a apărut încă din antichitate iar cel mai concludent exemplu este cel al marelui orator roman Cicero, care şi-a condiţionat lupta împotriva lui Catilina tocmai prin convingerea şi manipularea senatului roman pentru a-l elimina pe acest adversar politic. În Evul Mediu, este grăitor exemplul lui Niccolò Machiavelli, care în celebra sa carte „Principele” descrie printre altele tehnici de manipulare şi modul în care poate fi cucerită puterea. Graţie acestor scrieri, cultura europeană modernă a preluat asemenea idei în modul de a concepe politica şi statul. Pentru Machiavelli, politica este arta atingerii scopului cu mai multă uşurinţă: „Căci, pe lângă cele spuse aici, trebuie să ştim că firea omului e schimbătoare şi că e uşor să-l convingi de ceva, dar e mai greu să-l ţii în această convingere. De acea e bine ca totul să fie rânduit în aşa fel, încât, atunci când oamenii n-or să mai creadă, să fie posibil să-i obligi s-o facă [...] Aşadar, cel care crede că are nevoie să-şi asigure noul principat împotriva duşmanilor, trebuie să-şi câştige prieteni, să învingă ori prin forţă, ori prin înşelăciune, să se facă iubit şi temut de oameni [...] Cruzimea e bine întrebuinţată (dacă se poate spune «bine» despre «rău») când e comisă o singură dată din nevoia de a-ţi asigura puterea, când nu stărui în aplicarea ei.” [292]

În timpurile moderne, începând cu secolul al XVII-lea, manipularea devine treptat un mijloc tot mai eficace de luptă şi de constrângere a maselor. Conducătorii joacă un rol considerabil în acest sens iar cel mai adesea nu sunt aleşi din rândul cugetătorilor ci din rândul oamenilor de acţiune. În acest sens, Gustave Le Bon stăruia asupra misiunii conducătorilor în raport cu masele: „Să insufle credinţă, indiferent că e vorba de credinţă religioasă, politică sau socială [...] aceasta este, mai ales rolul marilor conducători. [...] **A-i da omului o credinţă înseamnă a-i înzeci forţele**.” [293]

Mijloacele lor de convingere sunt: forţa exemplului (afirmaţia), repetiţia lucrului afirmat şi imitaţia (adoptarea modelelor după care se conduce mulţimea). În viziunea lui Gustave Le Bon retorica este strâns legată de politică: „Oratorul care ştie cum să le folosească (*cuvintele* şi *formulele*)

---

[291] Ibidem, p. 394.
[292] Niccolò Machiavelli, *Principele*, Editura Minerva, Bucureşti, 1995, p.29-46.
[293] Gustave Le Bon, *Psihologia mulţimilor* , Editura Anima, 1990, p. 66.

dirijează mulțimile după bunul său plac [...] **Într-o adunare parlamentară, succesul unui discurs depinde aproape în întregime de prestigiul oratorului şi nicidecum de argumentele pe care le oferă.** Un orator necunoscut, care vine cu un discurs plin de argumente îndreptățite, dar numai de argumente, nu are nici cea mai mică şansă de-a fi ascultat.“ [294]

Iar metoda manipulării a ajuns ca auxiliar şi argument al forței în timpul dictaturilor. Napoleon Bonaparte s-a folosit el însuşi de manipulare, în haosul revoluționar, ca să poată obține puterea supremă în stat şi apoi, să fondeze un imperiu. Benito Mussolini, promotorul fascismului italian aduce în prim plan forța manipulării ca argument politic hotărâtor. Marşul asupra Romei a fost rodul dezinformarii şi punerii în interesul personal a manipulării.

Loviturile de stat au putut fi perfecționate de către Lenin şi Troțki, care şi-au pus în practică manipularea şi propaganda bolşevică. Se ştie doar că aşa - zisa revoluție din octombrie a fost de fapt rodul manipulării maselor şi expresia ei. **Hitler şi Stalin, care au avut un aparat de informare şi de propagandă impresionant, au fost fără îndoială cei mai mari artizani ai manipulării maselor folosind manipularea drept mijloc principal de cucerire şi de conservare a puterii.**

Adolf Hitler, s-a remarcat de la început ca orator, folosindu-se din plin de acest dar şi reuşind să convingă poporul german să i se alăture necondiționat în lupta lui personală pentru «puritatea rasei» şi hegemonia ei mondială. La baza manipulării unor asemenea lideri a stat exploatarea sentimentului naționalist. Într-o manieră asemănătoare, dar nu cu aceeaşi intensitate şi eficiență, Horthy în Ungaria, Franco în Spania şi Salazar în Portugalia au apelat şi ei la manipularea în masă şi prin forță au reuşit să-şi pună în aplicare propriile idei. Trebuie reținut însă faptul că persuasiunea angajată în exercitarea forței nu durează decât atâta timp cât există teroarea.

De asemenea, Stalin nu a fost nici el străin de tehnicile manipulării. El şi-a creat un vast aparat de propagandă, cu ajutorul căruia a izbutit să convingă o populație de peste 150 de milioane de oameni că el este persoana potrivită pentru a decide destinul Rusiei. Considerat mai târziu a fi „cel mai mare criminal al tuturor timpurilor “, el totuşi a reuşit să exercite o influență formidabilă dar nefastă asupra multor contemporani, care chiar l-au adulat, şi care după moartea lui s-au trezit din această „vrajă’’ şi s-au dezis de acesta, condamnând abuzul de putere şi cultul personalității lui. Printre aceştia, s-a numărat şi Nicolae Ceauşescu, dar care n-a mai ajuns să-l renege, ci din contra s-a străduit să-l imite.

Nici America de Sud nu a dus lipsă de dictatori, atât în trecut cât şi în prezent, care să nu apeleze la manipularea maselor. Există nenumărate exemple şi în alte părți ale lumii.

Secolul XXI perfecționează tehnicile manipulării printr-o propagandă asiduă pentru a stăpâni întru totul masele şi a le manevra cu uşurință. Aceste tehnici sunt astăzi concertate în direcția obținerii puterii la scară globală, continuându-se în felul acesta visul comunismului.

Manipularea a fost nu o dată asociată cu tehnica loviturii de stat „mascate’’. Orice lovitură de stat de acest tip implică tehnica manipulării - ca mijloc subversiv şi eficient de dobândire a puterii. De regulă, pentru a câştiga credibilitate manipularea exploatează sentimentele naționaliste, în numele creării unei identități false, care nu corespunde desigur cu realitatea. Alteori, se bazează pe frustrările şi aşteptările populației pe nemulțumirile unei anumite părți a populației şi a celor de la putere (ori numai aspiranți la ea). În consecință, se poate spune că manipularea are succes cu atât mai mult atunci când îmbină argumentele logice cu cele sentimentale.

Comunismul a ridicat manipularea pe culmi nebănuite, aceasta nefiind altceva sau fiind înainte de toate «exacerbarea minciunii». Propaganda comunistă a avut în vedere mereu «măreţele realizări» şi deformarea gravă a realității. Un exemplu de manipulare şi de mistificare, de dezinformare şi intoxicare a opiniei publice este mai ales cel din Republica Moldova, unde în urma eşecului proiectului de rusificare s-a născut proiectul moldovenesc iar ideea aceasta a moldovenismului antiromânesc a fost ridicată la rangul de «ideologie de stat, ideologie profund ostilă spiritului eminescian».

[294] Ibidem, op. cit. pp 99 şi 106.

Se poate spune mai mult, că: „**nicăieri însă, în republicile sovietice tragedia rusificării nu a dus la suferințe mai mari decât în Basarabia** [...] Neexistând fondul unei superiorități funciare, ca să se impună ruşii au recurs la artificii opresive, a căror istorie ar necesita sute de pagini. Între acestea, în prim plan s-a situat inocularea statornică, în doze paralizante şi cu efecte de lungă durată, a otrăviri unui «complex de inferioritate» al băştinaşilor, constând în sentimentul ruşinii de a fi moldovean sau român“. [295]

Autorul citat - Theodor Codreanu, precizează că „a existat în Basarabia renăscută etnic un entuziasm, o dezlănțuire a sentimentelor care a culminat în 1990 cu celebrele *poduri de flori* care au adunat numai la Albița, lângă Huşi, în jur de 300 000 de români de pe ambele maluri ale Prutului. Mai mult în timpul «podului de flori» la Vaslui, pe locul unde Ştefan cel Mare dobândise o strălucită victorie antiotomană, în ianuarie 1475, s-a petrecut un lucru uluitor pe care nimeni ne mai vrea să-l ia în considerație sau nu-i sesizează perfidia: ca o contrapondere la podul de flori, în aceeaşi zi, premierul Petre Roman a organizat o manifestație în urma căreia s-a adoptat *Declarația de la Podul Înalt*, o diversiune menită să abată atenția de la singurul eveniment miraculos al momentului. Nici unul dintre oamenii politici importanți n-a participat la aceste poduri de flori (şi nici presa nu s-a arătat interesată prea mult de acest eveniment irepetabil şi extraordinar)”. [296]

În opinia lui Bogdan Ficeac „principalul scop al liderilor unui sistem totalitar nu este de a stăpâni prin forță sau de a-şi distruge adversarii, ci de a-şi determina supuşii să gândească aşa cum vor ei, conducătorii (uniformizarea gândirii). Noul sistem social (creat de dictatori are ca unitate reprezentativă «omul nou», cu o gândire total diferită de a predecesorilor. Forța este ca auxiliar, în cadrul unui sistem de recreare a conştiințelor, sistem în care manipularea, în principal prin controlul informațional, are un rol de determinant [...] Minciunile din sfera concepțiilor sunt cel mai minuțios elaborate, deoarece menirea lor este să confere ideologiei totalitare acest caracter de sacralitate, de adversar final, dincolo de orice îndoială”. [297]

Comunismul a introdus cenzura ca tehnică de manipulare şi de obstrucționare a informațiilor. Populației i se serveau numai informațiile pozitive ale «epocii de aur». Poporul nu avea voie să afle ceea ce se petrecea în culisele puterii sau informațiile ce ar fi prejudiciat imaginea partidului sau a liderului comunist.

Dar „chiar şi după colapsul comunismului, foarte mulți oameni au rămas prinşi în capcana fostei ideologii, limitându-se la discutarea efectelor nocive asupra societății pe care le-a avut minciuna, demagogia şi megalomania foştilor lideri comunişti, fără a încerca să clarifice dacă bazele întregii doctrine erau adevărate sau false. Iar această lipsă a dorinței de clarificare se datorează tocmai sistemului de promovare a «ştiinței sacre», care avea ca principală menire ***dezobişnuirea oamenilor de a pune şi de a-şi pune întrebări fundamentale*** ”. [298]

R. J. Lifton identifică opt căi principale de acțiune pentru remodelarea gândirii sau metode de manipulare a conştiințelor, a căror variațiuni sunt întâlnite în majoritatea sistemelor totalitare. Acestea sunt: controlul comunicațiilor umane, «manipularea mistică», cerința de puritate, cultul confesiunii, «ştiința sacră», remodelarea limbajului, doctrina mai presus de oameni şi delimitarea socială. În toate aceste direcții, minciuna joacă un rol primordial. [299]

Adeverind o constatare recentă din domeniul psihologiei sociale, care revelă faptul că remodelarea minții umane nu se face prin forță sau prin îndoctrinare excesivă, comuniştii nu au reuşit

---

[295] Theodor Codreanu, *Basarabia sau drama sfâşierii*, Editura Pax Aura Mundi, Galați, 2004, p.31.
[296] Ibidem, op. cit.,pp. 43-44.
[297] Bogdan Ficeac, *Cenzura comunistă şi formarea «omului nou»,* Editura Nemira, Bucureşti, 1999, pp. 13 şi 25.
[298] Ibidem, op.cit., pp. 27-28.
[299] Ibidem,p. 14.

să schimbe mentalitatea ci doar să-i forțeze pe cei ostili să accepte ideologia comunistă". În perioada «destinderii» din România de după 1965 „manipularea conştiinţelor a trecut la acțiuni subtile": „Persecuțiile violente au încetat , lagărele au fost desfiinţate, torturile şi prigoana au scăzut considerabil în intensitate şi, în paralel, a început dezvoltarea «politicii» de şantaj". Dacă individul se conforma ideologiei, putea promova în carieră, putea avea unele privilegii, putea duce o viață liniştită şi, chiar cu unele satisfacții. [...] faptul că în România regimul ceauşist a căzut printr-o revoluție (ulterior confiscată) s-a datorat într-o mare măsură neglijării acestei tactici în ultimii ani de domnie a lui Ceauşescu. Presiunile asupra cetățenilor au devenit mult prea puternice pentru a le mai da senzația unei libertăți de alegere." [300]

Vorbind mai ales despre istoria colaboraționismului românesc, scriitorul Eugen Negrici remarca etapele distincte ale acestuia precum şi „categorii de cedări şi convertiri şi numeroase cazuri particulare de adeziune (trădare stipendiată sau nu, autosugestionări, colaborări benevole sau dictate, adeziuni precoce sau tardive, parțial motivate sau cu totul şi totul gratuite). Dar în spatele acestei diversități a «răspunsurilor la stimuli»se află aceleaşi *principii ale manipulării* inspirate din tehnicile dresajului prin momeli şi pedepse date la timp. Perfecționate de decenii în URSS, predate viitoarelor cadre de conducere la universitatea Lomonosov şi cuprinse şi în setul de directive oferit de NKVD noilor conducători ai democrațiilor populare, aceste principii şi aceste tehnici au devenit un fel de *manual al stăpânirii şi supunerii*. În ceea ce îi priveşte pe scriitori, acesta dovedea o cunoaştere adâncă a ambițiilor, nevoilor şi slăbiciunilor lor." [301]

Despre noile metode de manipulare ne vorbeşte un sciitor grec - K. ΚΑΡΟΥΣΟΥ: „**Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează şi parapshihologia, care nu este altceva decât ridicarea la rang de ştiință a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la naşterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorități care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viața noastră. Începem să nu ne simțim bine decât dacă suntem sclavi. Ni s-a inhibat, prin mijloace oculte, magice şi parapshihologice gena gândirii, acțiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiționate. Se lucrează consecvent la *îndobitocirea omenirii*. Nimic exagerat!**" [302]

Putem afirma cu certitudine că manipularea s-a rafinat tot mai mult în zilele noastre, prin moduri subtile de convingere ce depăşesc adeseori capacitatea şi puterea noastră de imaginație: manipularea electorală (prin cumpărarea voturilor), dezinformarea în masă, diversiunea cu scopurile ei bine definite de autori, prezentarea tendențioasă a informațiilor, şantajul economic şi altele asemenea. Este dacă vreți acea metodă potrivită de a lovi adversarul sub centură, potrivit principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele." **Manipularea este metoda care ne transformă în sclavi convinşi de libertatea noastră deplină, dar care, de fapt nu există.** De aceea, în opinia mea manipularea este o «modalitate individualistă» de atingere a unor scopuri personale sau de grup, care în sine este profund antidemocratică şi imorală, şi ca atare trebuie condamnată din toate punctele de vedere. Manipularea opiniei publice este poate practica cea mai nesănătoasă, care dăunează la nivelul întregii societăți, mai ales când ea este angajată pe drumul unor reforme structurale.

Manipularea este strâns legată de informație, datorită faptului că informația înseamnă astăzi putere, ea creează şi întreține puterea. De aceea serviciile secrete sunt atât de puternice, şi mă refer aici în primul rând la cele ale marilor puteri.

---

[300] Ibidem, pp. 31-32.
[301] Vezi Eugen Negrici, într-un interviu acordat lui George Arion de la revista *România literară.*
[302] K. Καρουεου, *Noile buletine Antihrist 666,* Atena, 1993.

Este dureros faptul că în secolul trecut dar şi în lumea contemporană „**sistemele totalitare au redus chintesenţa existenţei umane de la celebra teză carteziană «cuget, deci exist», la o constatare mult mai practică: «mă supun, deci exist»”**. [303]

În consecinţă, astăzi când încă constatăm că supravieţuiesc rămăşiţe ale trecutului prin toate mentalităţile şi practicile comuniste, şi ne pândeşte perfid pericolul globalizării totale şi definitive, mă întreb atunci şi vă întreb: unde este libertatea despre care s-a vorbit la noi atât de mult?

Iată de ce, în opinia d-lui Octavian Paler, ratarea libertăţii ar constitui un lucru înfricoşător.

[303] Bogdan Ficeac, op. cit., p.31.

XVIII. COMUNICAREA PRIN INTERMEDIUL CULTURII. MISIUNEA CULTURII ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

1. Comunicarea inadecvată şi degradarea culturii

Etimologic vorbind, prin comunicare se înțelege acea relație dintre persoane, care se realizează prin mijlocirea unui limbaj, considerat însă a fi unul imperfect. Acest limbaj obiectiv este considerat de cei mai mulți oameni astfel, deoarece nu este un mijloc de a comunica realmente. Discursul unei persoane este doar un „mijloc" de expresie, în serviciul unei personalități care nu este reductibilă la cele spuse („de aceea două ființe nu-şi vor spune niciodată totul, o dată pentru totdeauna"). Limbajul este totuşi singurul tip obiectiv de comunicare care respectă integral personalitatea celuilalt. Este nevoie de „un înalt grad de cultură şi o lungă inițiere pentru a şti că limbajul este făcut spre a conversa şi a schimba idei". [304]

Comunicarea este în sine, de regulă un proces interactiv, un dialog care se poartă deschis şi are utilitatea lui. Nu în toate cazurile, apreciem aceleaşi lucruri într-o relație interpersonală, deoarece putem împărtăşi viziuni diferite. Astfel, dacă pentru Platon şi Seneca, relația ideală sau cea mai pură constă în „prietenie", pentru Kant ea este dată de „respect" iar pentru Max Scheller de „simpatie". Chiar şi noi înşine, putem avea o viziune proprie sau originală.

Potrivit filosofiilor actuale ale comunicării, de pildă a unui M. Buber în Germania sau E. Levinas în Franța, care au cercetat în amănunt legile guvernării raporturilor dintre oameni, se apreciază că „problema fundamentală este cunoaşterea celuilalt". Comunicarea a fost redusă, de unii psihologi (precum Lagache din Franța) la noțiunea de „influență", iar asupra acesteia se oprise şi filozoful german Fichte, în *Teorie a dreptului,* definind-o drept „acțiunea unei libertăți asupra altei libertăți", prin care ea se opune atât violenței, cât şi indiferenței.

Comunicarea devine inadecvată în mai multe situații, dar cel mai adesea se datorează evoluției defectuoase a culturii. Dar ce este cultura, acest concept care ni se pare ori prea vag, ori prea vast? În mod uzual, înțelegem prin cultură o anumită „formație socială şi intelectuală a unui individ". Dacă ne referim la un context mai larg, la o comunitate, prin cultură putem înțelege şi „o formă de civilizație". Aici se disting multe tipuri, corespunzătoare fiecărei societăți, care posedă instituțiile sale particulare, exprimând în fond trecutul ei spiritual. De pildă, cultura indiană sau cea chineză, se exprimă atât în moravurile şlefuite ale acestora, cât şi în tezaurul lor cultural.

Astăzi, cultura tinde să mai aibă şi un alt înțeles. Se încearcă asimilarea ei în conceptul filosofic al „umanismului", prezent îndeosebi la Auguste Comte. Umanismul e acea doctrină morală care „recunoaşte în om valoarea supremă", propagând „principiul *toleranței*" şi „ideea de progres al civilizației către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, față de contingențele naturii (foame, frig, boli), cât şi față de ceilalți oameni (într-o societate fără lupte, fără clase şi totuşi organizată), grație instituirii unei constituții mondiale ideale". Dar „acest termen de «umanism», se aplică, istoriceşte, «Religiei umanității» pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop dezvoltarea nelimitată a posibilităților omului şi respectul real al demnității persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral şi, de asemenea, un program economic)". Filosof al pozitivismului, el a redus morala la altruism şi a considerat acest pozitivism ca un stadiu ultim al umanității („stadiul metafizic"), care l-a

[304] Didier Julia, *Dicționar de filozofie, Larousse*, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.57.

depăşit pe „cel teologic". Prin urmare, „nu cunoaştem nimic altceva decât ceea ce ne este dat de experienţă" şi „nu există nimic absolut". [305]

Poate că nimeni n-a analizat mai responsabil „proasta evoluţie a culturii", decât un om de cultură în plină afirmare, şi anume Andrei Pleşu. Domnia sa avea dreptate desigur să condamne varianta actuală a „culturii de tip glossogonic", existentă în spiritul european. Referindu-se la împărţirea filosofiei în trei categorii, de către un istoric al filosofiei presocratice (Felix Cleve), domnia sa le compara cu trei etape parcurse succesiv de cultura europeană, constatând o potrivire. Dacă iniţial, cultura era percepută a fi „un mod al cunoaşterii detaşate, neutre, a lumii şi a naturii", mai târziu s-a trecut „de la *cunoaşterea* lumii la *suportarea* ei". Astfel, „de la «vreau să ştiu» s-a trecut la «vreau să mă mântui», vreau să transfigurez cu demnitate suferinţa lumii". Ambele variante de cultură erau considerate de A. Pleşu, legitime şi benefice.

Din păcate, a apărut şi o a treia variantă de cultură - „cea de tip glossogonic" -, adică „o cultură preocupată în primul rând de problema limbajului". Astfel, „problema cunoaşterii şi problema fericirii fac loc unei probleme insolite: problema *enunţului* oricărei probleme". De aceea, domnia sa declara că „asistăm la hipertrofia formularismului logic, la o amplă analitică a discursului, pe scurt la **o enormă speculaţie în jurul limbajului**, independentă de ceea ce acel limbaj comunică", iar „**problema formulării devorează savant conţinutul formulării**". Insistând, în mod nejustificat, asupra unei părţi a filosofiei („cea care întemeiază şi rânduieşte diferitele categorii"), neglijăm ceea ce este mai important, acele părţi care sunt cu adevărat importante („folosirea preceptelor filosofice" şi „demonstraţia"). Iată de ce, „**această deplasare a preocupărilor noastre de la conţinut la formă, de la sensul lucrului la expresia lui este una din fatalităţile epocii contemporane şi unul din semnele proastei evoluţii a culturii"**. Iar, „această manie alexandrină a veşnicei disecări a enunţurilor, cu ocultarea crescândă a sensurilor, ne face din ce în ce mai şubrezi ca oameni de cultură." [306]

Însăşi originea termenului de „cultură" a marcat evoluţia ulterioară a culturii. Potrivit domniei sale, acesta apăruse în ambianţa latină iar „cultura romană a fost un fel de a face agricultură pe ogorul grecesc" (pe valori deja existente), adică „romanii cam asta au făcut, cel puţin până la un punct: au administrat valorile altora" şi nu întâmplător „şi astăzi, încă, a face cultură înseamnă nu o dată a *manipula* valori care nu-ţi aparţin, cu care nu te identifici integral, cu care nu comunici în mod autentic, deşi manipularea lor îţi dă un suspect sentiment al propriei competenţe". Astfel, "mai trebuie ceva dincolo *de cultură*, ceva care să o susţină şi care să ne susţină pe noi înşine o dată cu ea". Altfel, „cultura intră într-un proces de degenerescenţă, cu rezultate destul de grave". („*omul livresc*", care răspunde la orice întrebare printr-un citat; „*estetismul* de un anumit tip", al unor „intelectuali, foarte graţioşi, pentru care totul trebuie preluat în sfera culturii"). [307]

[305] Ibidem, p.351.
[306] Andrei Pleşu, *Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului*, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1998, pp. 105-106.
[307] Ibidem, pp. 102-104.

2. Comunicarea prin intermediul culturii. Misiunea culturii în lumea contemporană

Subiectul ales este într-adevăr vast dar şi important, mai ales pentru a pune în lumină „condiția intelectualului din totdeauna". A fi cu adevărat om de cultură, în condițiile vremurilor actuale se pare că e ceva nefiresc, întrucât ştim că întreaga lume a alunecat pe o pantă materialistă, aceea a materialismului societății de consum. Pentru a deveni „obiect de consum", şi cultura trebuie să fie de o anumită factură, chiar dacă pare sau este îndoielnică. Putem aminti, aici de aceste orientări noi, aşa-numitele mişcări culturale (mai ales în poezie): „modernism", „postmodernism" etc.

E adevărat că „din valorile culturii nu poți extrage suficiente forțe" – cum susținea dl. Pleşu într-o conferință în 1982. E adevărat că prin cultură nu poți face față întotdeauna, onorabil „situațiilor curente de viață şi cu atât mai puțin unor situații limită". În asemenea cazuri şi momente, ea poate să nu ajute sau să nu fie de nici un folos. Astfel, „îți poți da seama ce şubredă e cultura". Totuşi, cultura a fost mereu o redută greu de cucerit iar „cultura câştigă bătălii pe termen mai lung" şi astfel ea nu mai pare atât de descurajantă. Mai grav este însă faptul că, cultura „ nu presupune, în mod necesar, rigoare morală; din cultură nu se poate deduce un cod moral". Aceasta înseamnă că, **începând cu epoca modernă, cultura şi morala (religioasă) s-au despărțit şi s-au îndepărtat tot mai mult, fapt vizibil pentru noi, cei de astăzi.**

Şi totuşi cultura este „un lucru necesar şi important". Filosoful român – Constantin Noica menționa cel puțin *patru motive* pentru care merită să faci cultură, pentru care cultura are dreptul a fi socotită o valoare supremă, singura pe care te poți sprijini într-o viață de om:

„1. Întâi - spunea Noica - cultura, este singura sursă certă a unei *bucurii permanente*. [...] 2. Cultura e adevărata formă de *maturitate a spiritului*. [...] 3. Cultura este singurul loc în care *libertatea* e la ea acasă (Cultura e instanța funciarmente eliberatoare; ea îți dă toate dezlegările). [...] 4. Disciplina culturii e o formă foarte eficientă de *igienă a spiritului.* [...] Mai e ceva – spunea el: **cultura face să primeze *posibilul* asupra realului** [...] **cultura e singura zonă a cunoaşterii contemporane în care te poți baricada împotriva matematicilor care cuceresc totul.** [...] cultura e singurul teritoriu în cuprinsul căreia te poți baricada *împotriva iubirii*! Iubirea e o temă care te urmăreşte pretutindeni în viață; doar blindat în spațiul culturii poți avea aerul că o eludezi, că o poți uita". [308]

Rostul culturii sau misiunea ei până la urmă este dezvoltarea potențialului existent în fiecare om, dar într-un sens pozitiv, în consens cu principiile morale. Cel puțin, aşa cred că ar trebui să fie. Cultura este un mijloc de a accede la înțelegerea lumii în ansamblul ei, şi totodată un mijloc de comunicare sau apropiere față de semenii, cu care împărtăşeşti în general aceleaşi gusturi sau valori. Acestea rezultă şi dintr-un pasaj semnificativ al d-lui Pleşu:

„Toată lumea acceptă că, uneori, sunt lucruri mai importante decât cultura. Pentru omul comun, de pildă, mai importantă decât cultura e viața imediată. El plasează deci un «dincolo de cultură» la nivelul empiriei zilnice. Există apoi omul politic care spune: e bună cultura, dar mai importantă e pragmatica politică, căci ea se ocupă de făurirea fericirii lumii. Cultura e o valoare secundă, de suprastructură. Există, în fine, omul religios care spune: există un «dincolo de cultură» care trebuie plasat la nivelul sacrului. Întrebarea este dacă, admițând rând pe rând fiecare din aceste «dincolo»-uri, drumul spre ele nu e *optim* când trece prin cultură. Şi dacă, atunci, cultura nu e cumva **cel mai bun drum către altceva decât ea, medierea optimă, calea cea mai bună a propriei transcenderi**. [...] Între doi monahi cu *la fel de intensă* vocație spirituală (căci cultura nu poate ține loc de vocație), e, poate, mai bun cel, care *în plus* e şi un om de cultură. [...] Cultura nu trebuie înțeleasă,

[308] Ibidem, pp. 97-101.

aşadar, ca un capăt de drum, ca un absolut: ea poate fi însă o modalitate foarte potrivită de a viza absolutul. [...] Cultura nu dă soluţii, nu dă reţete de viaţă (decât firilor bovarice), dar face suportabilă absenţa soluţiei. **În general, cultura face totul suportabil şi mai ales face suportabil insuportabilul lipsei de convingeri în care trăim uneori.** Poate că, în această accepţie a ei, cultura este o componentă «fatală» a lumii moderne. [...] «Numai prin intermediul formelor şi structurilor culturale ne mai putem întoarce la surse, numai în cărţi mai putem găsi spiritul». O dată mai mult, cultura apare ca o mediere, singura formă de mediere – crede Eliade – care ne-a mai rămas. **O presupusă instanţă de dincolo de cultură este sensul însuşi al culturii**". [309]

Dar, cultura mai are un rost, acela de a pune temelia unui dialog permanent cu ceilalţi din jur, şi uneori cu întreaga umanitate. Un dialog cultural este benefic pentru cei care iau parte direct la el, dar chiar şi pentru cei care doar asistă neutri. Iată de ce, un scriitor insista atât de mult pe ideea fructificării dialogului: „Nu e uşor de spart cochilia în interiorul căreia ne zidim de unii singuri. [...] Mulţi dintre noi ajung să-şi irosească întreaga viaţă fără a-şi cunoaşte drumurile interioare. [...] Nu vom ajunge niciodată nişte «atotştiutori», însă **cu cât vom cunoaşte şi vom înţelege mai multe**, cu atât mai mari vor fi şansele ca lumea pe care o promovăm să înfrumuseţeze Universul, prin armonia ei. Să gândim mai profund, să nu mai respingem nici o idee pe motiv că ar fi imposibilă, nefirească sau inutilă şi mai presus de toate, **să dialogăm în permanenţă**, să ne mărturisim dorinţele şi frământările, idealurile şi incertitudinile. Greşesc oare afirmând că **dialogul reprezintă preţul supravieţuirii noastre**? …" [310]

3. Şi totuşi, fără cultură nu se poate!...

Este vizibil pentru mulţi intelectuali, că asistăm astăzi la o decădere accentuată a culturii şi civilizaţiei umane, prin propagarea unor „modele culturale" de aiurea (kitsch-ul comercial). Se poate vorbi, aşadar, chiar de o criză a culturii (alături de multe altele), determinată de faptul că oamenii au început să se preocupe exagerat de mult de existenţa lor materială şi de confortul traiului lor. Televizorul şi internetul au câştigat – se pare – competiţia cu cartea. Putem spune, că omul însuşi se face vinovat şi răspunzător pentru declinul spiritual din lumea contemporană. Nu tehnologia este de vină, ci omul care a creat-o şi pe care a integrat-o mult prea mult în viaţa sa.

Avem nevoie de informaţii corecte şi de emisiuni culturale valoroase în toate mijloacele mass-mediei. Vidul culturii autentice se face tot mai mult simţit printre noi, înstrăinându-ne şi mai mult unii de alţii. Iar cel mai tare afectaţi sunt tinerii, lipsiţi de modele culturale incontestabile. Nu ne mai pasă de acest fenomen al imbecilizării tineretului (chiar analfabetizării!), care deşi lent, are efecte pe termen lung? Putem asista în continuare nepăsători faţă de dărâmarea morală şi intelectuală a tineretului?

Astăzi, spre deosebire de trecutul mai îndepărtat „lumea se preocupă de extinderea civilizaţiei, nu de sufletul creator de cultură", iar **„tendinţa aceasta de înlocuire a culturii prin civilizaţie se manifestă în domeniul public prin *imperialism* (sau *neocolonialismul* mai aproape de zilele noastre), prin năzuinţa de expansiune a puterii politice şi economice, prin tendinţa de a înăbuşi viaţa şi forţa creatoare a popoarelor mai slabe şi mai puţin numeroase"**. [311]

Oare, nu civilizaţia „de tip nou" a fost cea care l-a răpus pe distinsul domn de la TV, animatorul neobosit al unei emisiuni culturale de certă valoare? „Iosif Sava a fost – potrivit lui C.T. Popescu – singurul care, în toţi aceşti ani ai politicii, negoţului şi tâlhăriei, a oferit omului de cultură **un refugiu pentru demnitate**. S-a opus cu toată fiinţa lui căruntă şi distinsă asaltului mârlăniei, pragmatismului feroce, ignoranţei mulţumite de sine, rânjetului dizolvant, kitschului dezlănţuit,

---

[309] Ibidem, pp. 107-109.
[310] Şerban Dinger, *Preţul supravieţuirii*, Ed. Occident, Bucureşti, 1999, pp. 18-32 şi 236-237.
[311] Petre Andrei, *Sociologia revoluţiei*, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1998, p. 205.
[312] Cristian Tudor Popescu, *România abţibild*, Ed. Polirom, Iaşi, 2000, pp. 178 şi 27.

divertismentului cretin. Şi lumea aceasta nouă, de orori şi porcării colorate, nu l-a iertat. [...] **Dacă fiecare ființă omenească ar iubi cu adevărat o altă ființă omenească, omenirea ar fi salvată**". [312]

Într-o lume, în care cultul fanatic al banului şi interesului personal este neîngrădit şi nelimitat, „excesul de civilizație" se întoarce împotriva noastră. Cultura non-valorilor nu poate salva lumea, ci dimpotrivă: „Cultura însă, în înțelesul ei adevărat, e altceva. **Este înțelegerea mai adâncă a lumii şi prețuirea mai justă a valorilor ei**. [...] Cultura propriu-zisă înalță şi înnobilează ființa omenească. [...] În mijlocul dificultăților din ce în ce mai mari, de care se loveşte la fiecare pas, sau chiar, câteodată, în fața lipsei totale a mijloacelor de existență, omul cult îşi simte mai dureros ca alții mizeria şi ajunge să condamne mai aspru ca proletarii manuali o organizare socială care nu l-a ajutat să se dezvolte sufleteşte decât ca să-l facă să sufere mai mult. [...] **Îndreptarea neajunsurilor, atât de mari, de care suferă astăzi lumea, n-ar trebui căutată atât, cum se face de obicei, în schimbarea instituțiilor, cât, mai ales, în schimbarea oamenilor".** [313]

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viață guvernată de principii morale, în care se pune accent pe formarea şi tăria de caracter: „Dacă universitățile din Statele Unite consideră ca esențială *educația caracterului*, atât de neglijată de universitățile latine, este fiindcă ştiu că omul care ajunge a se domina pe sine însuşi nu mai are nevoie să fie guvernat de alții. Posedând o disciplină internă, care îl dispensează de orice disciplină externă, el este propriul său dictator." [314]

Câteva aprecieri, vin să contureze sfera culturii, în ansamblul ei. Dacă pentru George Călinescu, „cultura nu e sinonimă cu lectura", pentru Garabet Ibrăileanu, „cultura nu e un lux, este un strict necesar", iar „**fără cultură un popor nu poate rezista în concurența vitală dintre popoare**".

Se poate spune iarăşi, că în general cultura este suportul pe care ia naştere actul creator, generator de progres în societate. Progresul tehnic este adeseori stimulat de cultură. Prin urmare, cultura şi civilizația nu sunt noțiuni total inseparabile şi antagoniste. În acest sens, putem invoca şi opinia filosofului Petre Țuțea: „Omul este împletit din natură şi cultură [...] Cultura este zămislită de puterile sufleteşti, iar civilizația de rațiunea zămislitoare de bunuri materiale."

Asupra deosebirilor dintre cultură şi civilizație, se pronunțase şi Petre Andrei: „Cultura, care şi-a realizat toate posibilitățile sale în spațiu, înțepeneşte, devine civilizație. Astfel civilizația apare ca o totalitate de stări exterioare, ca o construcție de forme moarte, devenite, statice, ca un sfârşit al procesului de devenire culturală (de exemplu, filosofia lui Nietzche). **Cultura e dinamism, devenire, viață, civilizația este ceva devenit, încremenit, mort.** Cultura presupune o energie interioară, civilizația una exterioară. Se înțelege deci că secătuirea izvoarelor psihice interioare de creație aduce moartea culturii. [315]

Acelaşi filosof şi sociolog remarca astfel: „**Cultura duce la înțelegerea ideii de drept, de interes general şi de datorie, aşa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului şi înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conştiință puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual şi din cultură un scop principal al activității sale.**" [316]

---

[312] Cristian Tudor Popescu, *România abțibild*, Ed. Polirom, Iaşi, 2000, pp. 178 şi 27.
[313] P.P. Negulescu, *Destinul omenirii*, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pp. 63-64, 13-23.
[314] Gustave Le Bon, *Psihologia maselor*, Ed. Ştiințifică, Bucureşti, 1991.
[315] Petre Andrei, op. cit., pp. 199-200.
[316] Petre Andrei, *Filozofia valorii*, Ed. Polirom, Fundația Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1987, p.9 (comentariu în Prefață aparținând lui Nicolae Râmbu).

Observăm, prin urmare, legătura puternică pe care o poate avea cu morala, în condițiile în care statul sprijină acest lucru, acordând întâietate domeniului cultural, învățământului şi nu se arată indiferent nici față de spiritualitatea poporului său.

Nu trebuie să neglijăm nici distincția pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că „este absolut necesar să evităm confuzia care se face uneori între cultura totală a sufletului – ideal înalt şi ultim al efortului cultural – şi ceea ce se numeşte cultură generală”. Prin cultură generală „se înțelege mai degrabă o mobilare a minții cu cunoştințe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc.[317]

Într-o formă concisă este exprimată şi opinia preşedintelui (scriitorului) Václav Havel: „Instrumentul de bază al făuririi acestei conştiințe de sine a societății este cultura ei. [...] **Prin cultură, societatea îşi aprofundează libertatea şi descoperă adevărul**.” [318]

Un alt scriitor remarcabil – dl. Octavian Paler, face o succintă analiză comparată între civilizație şi cultură: „Civilizația doar «modernizează» bruta din noi, o învață ipocrizia şi bunele maniere, pe când cultura o ucide. Apoi civilizația se poate mulțumi să-l transforme pe analfabet în semidoct, pe când, în cultură, semidocții sunt chiar mai periculoşi decât analfabeții.” [319]

Spre final, îmi îngădui să rețin atenției şi două „formulări ortodoxe”. Astfel, părintele Teofil Părăian spune: „Ce este un om cult? Un om care învață tot şi uită tot! Dar, oricât ar uita, tot îi mai rămâne ceva. Cultura îl şlefuieşte, îl netezeşte, îl modelează. Aşa este şi cu credincioşii la biserică. Ei vin să asculte mai ales predica. Chiar dacă uită, tot le mai rămâne ceva”. Iar părintele Constantin Galeriu mărturiseşte pe marginea acestui subiect: „Astăzi sunt îmbrățişate tot mai des **cultul plăcerii (eroticului) şi cultul mâniei (violenței) prin intermediul mass-mediei**. Nu pofta plăcerii, neîmplinirea ei, voința de putere; nu acestea ne îmbolnăvesc, ci **vidul spiritual, lipsa de sens a existenței**”.

4. O palmă dată culturii române: demolarea lui Eminescu

Poate că titlul de mai sus ridică unele semne de întrebare, dar din nefericire acesta exprimă o crudă realitate şi un barometru al vremurilor tulburi în care ne scăldăm şi astăzi. O realitate tristă şi cutremurătoare, generatoare de reflecții profunde şi luări de poziție. **A lua atitudine pe acest subiect mi se pare un lucru firesc şi extrem de necesar, întrucât problema care se ridică este una foarte gravă.** Chiar dacă, în epoca de tristă amintire, cea a lui Ceauşescu, s-au făcut şi exagerări în privința lui Eminescu (pentru a fi pe placul puterii comuniste sau a sprijini indirect cultul personalității dictatorului Ceauşescu), aceasta nu înseamnă că marele poet şi jurnalist trebuie să împărtăşească aceeaşi soartă. Vinovați sunt acei scribi şi corifei, care au transformat imaginea lui Eminescu într-o caricatură („cel mai mare filosof”, „cel mai mare savant” etc. etc.). **Eminescu a fost şi va rămâne ceea ce este: un spirit incomensurabil, de „natură universală”, un gânditor şi poet genial, dar şi un jurnalist absolut remarcabil.**

Campania mediatică declanşată împotriva sa (televiziune, presă, radio) este prelungită în sfera învățământului de stat, prin unele manuale alternative (şi programe şcolare, probabil). Este întărită de articole, studii şi cărți apărute după 1989 (chiar de către unii autori evrei!), de întâlniri culturale şi chiar de sondaje, care şi ele încearcă să inducă o nouă imagine a lui Eminescu, falsă şi depreciativă.

[317] Tudor Vianu, *Studii de filosofia culturii*, Ediție îngrijită de Gelu Ionescu şi George Pană, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1982, p.159.
[318] Václav Havel,*Viața în adevăr*, Ed. Univers, Bucureşti, 1997, p.33.
[319] Octavian Paler, *Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală*, Ed. Albatros (Universal Dalsi), Bucureşti, 1995, pp.270-299.

Campania aceasta are ca susținători mai ales reprezentanții „valorosului” modernism sau postmodernism (din sfera poeziei), precum şi anumite cercuri evreieşti care îi reproşează „naționalismul” şi „antieuropenismul”, potrivit acuzei de „xenofobie”.

Dacă Eminescu a fost într-adevăr xenofob sau antisemit, acest lucru reiese din analiza operei sale publicistice. Şi reiese destul de clar că n-a fost astfel. Numai în mod tendențios şi răuvoitor, a putut fi etichetat ca „necorespunzător”, pesimist, romantic, visător, nebun etc. etc. În realitate, Eminescu a fost dimpotrivă, iar crizele sale de furie erau în mare măsură justificate şi scuzabile. Acea zi fatidică – 28 iunie 1883, când s-au întâmplat mai multe lucruri surprinzătoare, a însemnat începutul perioadei tragice din existența sa, a agoniei sfârşitului. Biletul trimis de soția lui Slavici lui Titu Maiorescu (chemat să vină să-l ia pe Eminescu, fiindcă era „rău” şi „înnebunise”), desființarea în aceeaşi zi a societății „Carpații”, al cărei preşedinte era (având circa 20.000 de membri şi simpatizanți; scopul ei fiind strângerea legăturilor cu românii din provinciile ocupate – Ardealul, Bucovina de Nord, şi Basarabia) şi arestarea sau exilarea apropiaților săi, trădarea lui de Grigore Ventura (redactor la un ziar la care colabora Eminescu, suspendat şi acesta) prin chemarea poliției (pentru a ridica „un nebun” de la baia Mitraşevschi), erau tot atâtea motive de a-ți pierde cumpătul. Din acea zi, i s-a pus astfel eticheta de „nebun”, şi potrivit convențiilor epocii, n-a mai putut accede la funcții publice şi a fost silit să trăiască din mila altora şi mai ales a celor care i-au înscenat nebunia şi i-au distrus cariera profesională şi reputația!

Ce motive avea Eminescu să-şi calce în picioare volumul său de versuri, scos de Titu Maiorescu la sfârşitul anului 1883? Nu este edificator acest lucru, ținând seama de faptul că Maiorescu insistase de atâtea ori să-şi dea doctoratul, că îi publicase în volum doar 64 de poezii (fără altele, din care ar fi rezultat patriotismul său curat sau naționalismul) sau că acest critic declarase că în tinerețe fusese francmason? (vezi cartea lui Alexandru Oprea, ***Pe urmele gazetarului Eminescu***). Eminescu luptase atât de mult pentru drepturile românilor din provinciile ocupate (cu forța sau „diplomația”), luase apărarea în dese rânduri unor societăți româneşti culturale (în care figurau printre mulți alții, Aron Pumnul, Ciprian Porumbescu) iar pentru acest românism sau patriotism al său, exprimat îndeosebi în poemul „Doina” şi participarea la Serbarea de la Putna (proiectată ca un congres anual studențesc), pentru pamfletele şi articolele sale politice, a fost în cele din urmă scos din joc.

Pe lângă înscenarea şi lovitura dată atunci, pe lângă fabricarea mitului nebuniei lui Eminescu (întărit şi de criza afectivă față de Veronica Micle), pe lângă nedreptățirea poetului (prin crearea unei imagini false, de care am mai vorbit, dar şi prin nepunerea în circulație universală a operei sale prin eventuale traduceri care se impuneau), pe lângă toate acestea (inclusiv nerecunoaşterea luptei sale politice pentru unirea românilor şi salvarea ființei naționale etc. etc.), astăzi se pune în discuție valoarea lui Eminescu (?!) şi gândirea sa în ansamblul ei. Deşi, sondaje făcute recent în „România literară” şi „Jurnalul Național” îl plasează tot pe primul loc în ierarhia preferințelor culturale.

Este suficient cred, să amintesc numai un singur citat în acest sens, din creația unui critic literar şi exeget al operei sale: *„Înmulțirea detractorilor lui Eminescu, după evenimentele din 22 decembrie 1989, este un fenomen care a produs un puternic impact cultural şi politic. [...] Ceea ce pare straniu astăzi este amestecul de nume care s-au «angajat» în demolarea eminiscianismului: Moses Rosen (ambasador SUA la Bucureşti, şi reprezentant al comunității evreieşti din România), Ion Negoițescu, Jean Ancel, Ştefan Augustin Doinaş, Mircea Berindei, Ion Bogdan Lefter ş.a. [...] Atunci a funcționat dictatul cenzurii (în 1944), astăzi se apelează la campania de presă, cu mijloace «intelectualiste», chiar dacă «demonstrațiile» nu trec pragul etichetărilor şi afirmațiilor apodictice. Ce-i drept, s-a propus şi interdicția publicisticii eminesciene, în numele „democrației” (de către Moses Rosen). [...] Principalul vinovat este găsit* ***Eminescu, întemeietorul patriotismului românesc modern*** *continuat – din «nefericire» - de către Nicolae Iorga, C. Rădulescu-Motru, L. Blaga, Mircea Eliade, Nae Ionescu, Liviu Rebreanu, Nichifor Crainic ş.a. Poetul, deşi a studiat la Viena şi Berlin, n-ar fi înțeles nimic din geniul Europei (?!) şi s-a întors în țară cu o «incompletă digerare a ideilor şi valorilor occidentului, o lipsă de curaj şi de luare de atitudine în ce priveşte critica societății româneşti». (?!) Aprecieri năucitoare, fiindcă noi ştiam că* ***nimeni n-a dovedit mai mult curaj (şi obiectivitate!) în critica***

societății românești de după 1870*. Greu de crezut că d-l Ancel n-o știe! [...]* ***Toate vizează, în ultimă instanță, românismul, care ar fi incompatibil cu democrația și spiritul european*** *(?!) [...] când – în realitate – democrația veritabilă este menită să ocrotească și să dezvolte liber geniul creator al unui popor (demos) [...]* ***Eminescu a înțeles că demagogia este groparul democrației*** *[...] Cu alte cuvinte,* ***«vinovăția» poetului n-a fost alta decât uriașa lui dragoste pentru poporul român****.* ***Și atunci, care este tâlcul somației de a ne despărți de Eminescu și de posteritatea lui culturală?****"* [320]

Actuala campanie de denigrare și devalorizare, prin demolarea lui Eminescu și trecerea lui în rândul anonimilor, nu urmărește altceva decât să șteargă din memoria românilor naționalismul eminescian și să prevină apariția unui astfel de naționalism (autentic) în prezent. Globalizarea nu poate suferi naționalismul, altădată folosit pentru dezagregarea imperiilor. Astăzi, prin excluderea și punerea la zid a naționalismului, se încearcă dezagregarea identităților naționale. Națiunile trebuie astfel să dispară în viitor. Privită în substratul său, gândirea eminesciană este contrară noii ideologii universale și Republicii Universale. Nu întâmplător, Eminescu s-a referit la „Alianța izraelită" și la planurile acesteia („croind charte și resbele" – Charta drepturilor omului, potrivit contractului social al lui J.-J. Rousseau). Nu întâmplător, a criticat atât de mult opera lui Rousseau și ideile comuniste (mai ales ale lui Saint-Simon).

Dar, ceea ce n-am precizat încă, este faptul că această campanie „anti-Eminescu" din toate sferele de activitate, unde și-a făcut apariția, reprezintă în fond un atac la adresa culturii române (atât de îndatorate față de personalitatea lui Eminescu). Este un act care lezează demnitatea națională, întrucât Eminescu este într-adevăr „expresia integrală a sufletului românesc" și „omul deplin al culturii românești". Este un act incredibil de barbarie culturală și de denaturare a adevărului istoric! Un adevărat act de sinucidere culturală și o profanare a memoriei sale, a geniului său. Denigrat și astăzi, de către unii, dar mai ales în propria-i țară, pe care a iubit-o nețărmurit, ne mai mirăm de ce nu a răzbătut modelul cultural eminescian în lume? Și totuși el, a răzbătut indirect, prin „complexul Orfeu", prin personalități precum Mircea Eliade, Emil Cioran, C. Rădulescu-Motru…

În cultura română, Eminescu a exercitat o influență covârșitoare și imposibil de cuantificat. Contemporanii, în general, doar l-au considerat un „geniu inexplicabil" printre ei, dar până și „prietenul" său , Titu Maiorescu, îl numise „rege al cugetării omenești". **Eminescu a influențat nu doar pe contemporanii săi, ci mai ales noile generații de intelectuali. Contribuția sa la formarea limbii literare românești a fost considerabilă, iar prin acțiunile sale îndrăznețe pe tărâmul publicisticii (și cu precădere, al politicii) a influențat însăși dezvoltarea societății românești, împiedicând transformarea României într-o colonie sau „Americă dunăreană", în care românii să ajungă o minoritate națională oarecare.**

Eminescu s-a impus drept un model cultural inegalabil, determinând nașterea altor modele culturale precum profesorul Nae Ionescu, care la rândul său (mai ales în domeniul filosofiei) a contribuit la formarea unei generații strălucite de intelectuali (Cioran, Eliade, Noica ș.a). Petre Țuțea s-a afirmat de asemenea ca un mare filozof creștin, iar amiciția cu Nae Ionescu a fost benefică pentru amândoi. În presă, Eminescu a fecundat gândirea unor personalități precum Mircea Vulcănescu, Nechifor Crainic ș.a. Ideile sale, au fost apreciate și continuate chiar de istorici precum Ioan Scurtu, A.D. Xenopol, Nicolae Iorga.

Ca și Eminescu, filozoful Nae Ionescu, a fost „un servitor al nației lui și al divinității" (V. Băncilă). **Religia și națiunea, au fost pilonii de rezistență ai poporului român dar și ai gândirii eminesciene (continuată admirabil de Petre Țuțea ș.a).**

Din păcate astăzi constatăm devalorizarea operei atât a lui Eminescu , cât și a tuturor celor care i-au continuat „din nefericire" ideile sale. Chiar filozofii români, sunt prezentați tendențios în dicționarele de filosofie (a se vedea cazul lui Petre Țuțea, Constantin Noica, în mod special).

[320] Theodor Codreanu, *Modelul ontologic eminescian,* Ed. Porto-Franco, Galați, 1992, pp.5-7.

Detractorii lui Eminescu sunt şi detractori ai naţionalismului românesc autentic. Demolarea vârfurilor culturii române nu este nici accidentală şi nici inconştientă. Culturile naţionale şi naţiunile trebuie să dispară, ca fiind inutile şi arhaice! Aceasta este intenţia internaţionalismului şi globalizării.

*„Eminescu e atât de mare fiindcă nu s-a lăsat în nici un fel «corupt» de gândirea altora. **Aceasta este adevărata cultură** [...] Cu toate acestea, moştenirea lui Eminescu n-a intrat convingător în circuitul de valori europene şi universale (a se căuta cauzele!) împărtăşind soarta culturii române, în general [...] Deja în 1936,Mircea Eliade putea scrie: «Marele noroc al lui Eminescu a fost că s-a născut încă destul de devreme; s-a născut într-un timp când nu era o crimă împotriva statului să predici cel mai îndârjit românism, într-un timp în care nu se făceau reclamaţii la Paris». De atunci se fac mereu reclamaţii, în toată lumea, împotriva **naţionalismului românesc** „ conştiinţă grea de păcate de care intelectualii acestui popor trebuie definitiv tămăduiţi!”.* [321]

5. Starea deplorabilă a comunicării. Rolul intelectualului şi a presei culturale.

La o analiză a întregului fenomen mass media, se conturează aceeaşi criză profundă, pe care o resimţim şi în alte domenii. Ca şi în zona „economicului”, şi aici se observă infiltrarea masivă a „politicului”. Întâlnim tot mai adesea informaţii false sau subiective, angajări pătimaşe ori patetice, ştiri neverificate în prealabil, manipulări ale opiniei publice în folosul unor politicieni şi grupuri de interese, ca să consemnăm doar unele fapte ce atestă starea comunicării şi a dialogului din România.

Prin „bombardamentul mediatic”, se creează „o structură mentală, o reprezentare a lumii «fabricată» de aceste medii atotputernice”, iar mass media are „puterea de a defini, eticheta şi construi realitatea”. Astfel „elementul cheie al medierilor care au loc în spaţiul public între putere şi societatea civilă, între individ şi opinia publică îl formează mass media, mai precis grupul comunicatorilor”, dar această mass medie ar trebui să fie „o piaţă liberă a ideilor, un fenomen al schimbului de opinii şi al criticii.” [322]

Dintre mijloacele de informare, ca audienţă se detaşează televiziunea ca principal mijloc, dar în care „informaţia devine divertisment” iar „educaţia este în pierdere”. Potrivit istoricului Dinu C. Giurăscu, „**televiziunea a devenit cel mai eficace instrument de modelare a opiniei publice şi de spălare a creierelor’’**. „Fiindcă omul «vede» pe ecranul TV nu realitatea în toată complexitatea ei, adesea contradictorie, ci **ceea ce realizatorul sau patronul TV sau regimul politic, fie el şi democratic, vrea şi urmăreşte să-i arate**”. Şi „fiindcă a «văzut» cu proprii săi ochi, omul este îndemnat să şi creadă că realitatea se prezintă potrivit imaginilor de pe micul ecran”. Astfel, „se oferă sutelor de milioane de privitori **iluzia obiectivităţii**, obiectivitate care de fapt, este foarte bine dirijată şi conturată.” [323]

S-a constatat deja conturarea unui nou sistem mass media global, ca „principal instrument al revoluţiei din lumea în schimbare rapidă a prezentului” (A. Toffler) **Televiziunea „şi-a instalat stăpânirea pe tot globul”**. Iată de ce, putem spune că în cazul manipulării, televiziunea este principala armă şi mijlocul cel mai eficace al acesteia. Se încearcă astăzi şi crearea unei opinii publice internaţionale, aflată deocamdată într-o fază incipientă.

---

[321] Ibidem, pp. 26-164.
[322] I. Maxim Danciu, *Mass media: comunicare şi societate*, Ed.Tribuna, Cluj-Napoca, 2003, pp.161-162.
[323] Ibidem,p.167.

O certitudine este însă faptul că „există o **luptă politică enormă** în legătură cu cine ar trebui să controleze mass-media şi ce fel de mesaje ar trebui ea să conţină” iar „tranziţia de la dictatură, cenzură, monopolul informaţiei şi reprimarea drastică a opiniei la o democraţie autentică a comunicării **necesită un drum lung, numai în aparenţă mai uşor de parcurs decât acela al reformei şi tranziţiei la o economie de piaţă** – sesiza Ioan Drăgan”. Iar „presa este absorbită total de partizanatul politic, de convulsiile, incertitudinile şi frustrările tranziţiei.” [324]

Nu trebuie uitat că, la noi în România, „televiziunea şi radioul naţional au fost, în primii ani posttotalitari, **instrumente ale puterii politice**”. Potrivit d-lui Emil Hurezeanu, „atât conflictele politice, cât şi manifestările de violenţă socială şi interetnică au fost provocate şi dirijate, în sensul puterii, prin radio şi televiziune”, în timp ce presa, substituindu-se acţiunii politice contrare, şi-a transformat discursul în „**denunţ**”. Astfel „informaţia propriu-zisă, analiza calmă, comentariul aplicat au fost subordonate unor pasiuni editoriale patetice.” De asemenea, domnul Peter Gross aprecia că „jurnalismul român este bazat pe opinie, senzaţionalism şi informaţie incompletă”, având ca dimensiuni structurale: „caracterul partizan şi polemic, prioritatea opiniei şi dezbaterii de idei, angajare pătimaşă, **stil jurnalistic dominat de intenţia de a convinge, şi nu de a informa**.” [325]

În opinia doamnei Valeria Guţu Romalo, se impune o constatare, care reflectă realitatea: „În goană după câştig, multe publicaţii actuale exploatează (şi cultivă) prin «ştirile» oferite interesele derizorii şi curiozitatea adeseori morbidă a cititorului, neglijând informaţiile social-constructive, necesare şi utile adaptării la exigenţele (şi posibilităţile) unui tip de organizare a vieţii sociale profund diferit de cel precedent”. De asemenea „România acestor ani de tranziţie nu excelează ca spaţiu de comunicare, susţine Ion Bogdan Lefter: «Circulaţia informaţiilor fiind precară, au - în compensaţie - o mare vitalitate zvonurile, bârfele, stereotipurile anecdotice care substituie realitatea de fapt. [...] Cultura dialogului, a comunicării dezinhibate, a transparenţei, a circulaţiei eficiente a informaţiei nu se poate dezvolta decât în societăţile unde există libertate de exprimare». Or, perturbaţiile comunicării pe scena publică indică şi ele, în chip fidel, problemele generale ale lumii româneşti şi ale tranziţiei convulsive.” [326]

Relevantă este şi opinia exprimată de dl. Nicolae Manolescu, actualul preşedinte al Uniunii Scriitorilor Români: „«Manipularea informaţiei se cunoaşte la noi mai ales sub forma intoxicării. Eu cred că, la ora actuală, dacă am încerca să stabilim un procentaj între informaţia corectă şi informaţia falsă, manipulată, tendenţioasă, mai bine de jumătate din cantitatea totală de informaţie vehiculată ar cădea în a doua categorie. La această situaţie contribuie, mai mult sau mai puţin, toate mijloacele de informare».’’

Fără să nege că există şi jurnalişti români foarte buni, care îşi fac meseria aşa cum trebuie, N. Manolescu crede că, din păcate, lipsa de pregătire este fenomenul generalizat. Ziaristul român nu reuşeşte să scape de efectele negative ale zvonisticii, pentru că **nu are nici cultură, nici educaţie de specialitate necesare**: „Ziaristul român nu este educat în spiritul meseriei pe care o practică. Câtă vreme el **publică ceea ce i se spune** şi nu simte nevoia să facă nici măcar un post-scriptum sau o simplă menţiune că sursa este incertă, neverificată, neverificabilă etc., înseamnă că acest lucru, de fapt, nici măcar nu îl interesează! De aici pleacă totul. Când am spus «cultura ziaristului», m-am referit şi la faptul că **noi nu avem încă ziarişti specializaţi**...” [327]

---

[324] Ibidem, pp.171-177.
[325] Ibidem, pp.178-179.
[326] Ibidem,pp.182-184.
[327] Ibidem, pp187-188.

„În asemenea condiții nici nu e de mirare, cum a subliniat de pildă Horațiu Pepine, şi nu numai el, că limbajul presei româneşti jurnaliere are o preferință foarte accentuată pentru **stilul colocvial** (atât de contestat de pildă de dl. Andrei Pleşu) dus până la exprimări argotice: «Sunt nenumărate exemple care pot ilustra tonul glumeț acolo unde se impune sobrietate, familiaritatea acolo unde se cere distanță respectuoasă sau ironia acolo unde mai potrivit ar fi tonul modest [...] Limbajul acesta pare să vorbească despre o lume fără ierarhii motivate, în care totul este arbitrar şi, prin urmare, contestabil. Guvernul este o gaşcă de hoți de buzunare, polițiştii şi judecătorii sunt lupi paznici la stână. Aşezarea lor socială nu poate inspira respect, ci doar batjocură sau chiar adversitate [...] Jurnalistul de tranziție **privează de demnitate** întreaga viață publică, opțiunile sale stilistice nefiind acelea care poartă amprenta jurnalismului de calitate, ci chiar «stilul unei societăți, care nu se respectă pe sine»". [328]

Criza mass mediei e indisolubil legată nu numai de pregătirea sau vocația comunicatorilor, în a prezenta informația nealterată, ci şi de starea ei materială. Astfel, „**mass media poate fi influențată cel mai uşor dacă are o situație financiară precară, iar în România se poate spune că cea mai mare parte a publicațiilor nu au tocmai o situație financiară comodă**; [...] «media se află pentru prima dată în cei 11 ani, într-o situație critică din punct de vedere economic, iar slăbiciunea economică o face foarte vulnerabilă [...] **Presa este puternică atunci când stă pe picioarele ei, fiind independentă economic**» (Stelian Tănase). Iar, „problema spinoasă rămâne în continuare nu atât adoptarea unui nou cod deontologic al jurnaliştilor (există cel adoptat de Clubul Român de Presă), cât **respectarea acestuia** în instituțiile de presă şi în activitatea de zi cu zi a jurnaliştilor. Faptul că ştirile trebuie să fie adevărate a început să-i preocupe pe jurnaliştii noştri de puțin timp, recunoaşte deschis Adrian Onciu: «Majoritatea ziarelor româneşti fac propagandă în aproape fiecare pagină: unele din ele promovează o anume linie de partid, altele reflectă interesele personale ale unui patron şi nu puține îmbină armonios cele două tendințe [...] **Trebuie să admitem că problemele de etică nu se regăsesc tocmai printre cele mai intense preocupări ale patronilor şi editorilor de mass-media, cel puțin în România începutului de mileniu.**" [329]

Ținând cont de cele afirmate până acum, se impune mai mult ca oricând afirmarea intelectualului român şi a presei culturale în mod special, a culturii autentice şi eticii în întreaga sferă a mijloacelor de comunicare. De aceea vom spune următoarele:

„«Nu e normal ca ziariştii să aibă pe mai departe sindicate controlate tot de patroni. E revoltător să nu existe nici astăzi un cod deontologic unitar al jurnalistului, iar binele şi răul să fie arbitrat de baroni ai presei, de o oligarhie patronală interesată mai mult de problemele sale politico-financiare decât de morală, de adevăr, de corectitudinea informării» (M. Coman) [...] S-a subliniat în repetate rânduri că în orice țară civilizată din lume statul subvenționează cultura scrisă, că **revistele de cultură** nu reprezintă nicăieri un lux pentru elitele momentului, că ele nu sunt publicații de partid şi nici nu trebuie să facă ceva în vreun scop propagandistic în favoarea unei politici sau a alteia, în fine, că ele nu sunt produse perisabile de consum ca alte bunuri, care să aducă un câştig imediat. S-a precizat, de asemenea, că ele sunt rentabile şi eficiente astfel şi pe bătaie mai lungă, pentru că **acționează formativ asupra omului, şi ca atare, sunt răspunzătoare de mentalități şi de schimbarea lor în timp** [...] Să recunoaştem totuşi că în presa culturală se face până la urmă jurnalism. Desigur, este unul ceva mai bogat în informații şi în acelaşi timp mai rafinat în expresie decât acela pe care îl întâlnim de obicei în ziare, fie ele centrale sau locale, sau în periodicele-magazin care oferă mai mult divertisment. Este un jurnalism practicat mai ales de scriitori, dar şi de o categorie destul de largă de oameni instruiți în multe alte domenii. Dacă am vrea să simplificăm puțin, am spune că presa culturală este scrisă de intelectuali. Bineînțeles, există multe păreri despre ce este un intelectual, dar s-a putut constata prea adesea - cel puțin la noi, la români - că este confundat cu simplul posesor de diplomă universitară ori cu autorul uneia sau mai multor cărți tipărite. O definiție

---

[328] Ibidem, pp 184-185.
[329] Ibidem, pp 202-208.

mai precisă - iar noi o preluăm pe aceea a lui Jöel Roman, filosof, fost director al revistei «Esprit» - ne spune că **intelectualul este «cel al cărui vocație este aceea de a se adresa societății»**. Nu cunoştinţele de expert în ceva anume îl fac pe cineva să fie intelectual, nici cărţile publicate, oricât de savante ar fi ele, ci o anume **angajare civică**, angajare care ţine atât de valori , cât şi de faptul că este o conştiinţă critică în raport cu societatea în care trăieşte. În esenţă, s-ar putea spune că funcţia intelectualului este aceea de a ajuta societatea să se înţeleagă pe sine însăşi. De fapt, el este acela care vine să organizeze «spaţiul public», care este prin excelenţă un spaţiu al interlocutorilor, al schimburilor de argumente, al dezbaterilor libere. Aici intelectualul ia cuvântul, dezvoltă anumite teze, produce anumite analize, face propuneri, într-un cuvânt: **este activ în cetate**. Ceea ce s-a mai putut constata este faptul că demonstraţia îi favorizează de regulă pe intelectuali ca agenţi civici şi îi face mai vizibili tocmai pentru că sunt mai buni comunicatori (Dacă intelectualul nu trăieşte într-o democraţie, funcţia sa este fie protestară, fie de auxiliar al puterii). Scurt spus: **doar într-o democraţie poate un intelectual să-şi joace până la capăt cu adevărat rolul său, anume acela de a lumina, de a urni, de a participa la dezbatere**. Dificultăţile care se ivesc pentru intelectuali într-o democraţie reală provin cel mai adesea din situaţia că toată lumea participă la dezbatere. De unde şi tensiunile obişnuite ce caracterizează dezbaterile publice [...] Avantajos ar fi ca presa noastră culturală să fie dinamică şi suficient de consistentă în aspectele sale formative. Din păcate, ea este astăzi mai mult statică. Totuşi o anumită speranţă există şi de ea trebuie să profităm. Ea este asigurată de tinerii studioşi care se angajează deja în spaţiul public şi care vor să se afirme ca autori responsabili în cultură. Avem convingerea că nu ne înşelăm asupra acestui fapt. **De aceea şi presa culturală trebuie susţinută de toţi aceia care nu ignoră acest important factor de schimbare. Pentru că tinerii vor da tonul în cultura română de mâine.”** [330]

Societatea actuală are nevoie de normalizarea raporturilor dintre participanţii la dialog sau comunicatori. Avem nevoie de o conştiinţă morală şi să identificăm cu claritate acest lucru – ce se întâmplă cu noi?; avem nevoie de acea capacitate de a ne privi în oglindă şi de a ne analiza personal. Este trist că am ajuns doar să supravieţuim, să nu mai trăim decent, spre deosebire de clasa politică izbăvită economic şi răsfăţată de soartă.

„Spaţiul politic a devenit - potrivit d-lui Dan Puric - un spaţiu care ne trage înapoi, reprezintă o gestionare nereuşită iar omul politic, dotat cu o altă fiziologie decât intelectualul este un exemplu nereuşit. La noi, intelectualii se retrag într-un turn de fildeş, amorţesc în discurs, mimează doar prezenţa. Noi avem nevoie de **un altfel de intelectual**, care să vorbească, concret şi la obiect, să găsească soluţii, să nu fie nici populist, dar nici elitist. El trebuie să fie cu adevărat un **trezitor al naţiunii**. Aşa cum i-am ovaţionat pe nemţi, pe ruşi şi mai recent pe americani şi aşteptăm acum pe cei din Uniunea Europeană, poate că ar trebui, mai mult ca oricând să-l aşteptăm pe Dumnezeu.’’

Aş vrea să cred că România nu e iremediabil pierdută şi că n-a secătuit de tot inteligenţa din neamul acesta, răstignit pe crucea istoriei sale.

[330] Ibidem, pp.196-216.

XIX. NAȚIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI

În societatea contemporană, asaltată şi răvăşită de extinderea globalizării, de mărirea decalajului între țările sărace şi cele bogate, de tot mai mari inechități sociale şi dezintegrări sociale şi ecologice, mai putem sesiza şi alte pericole la adresa umanității. Adepții globalizării nu se dau în lături, în a dezintegra acele «elemente», care-i stau împotrivă în chip firesc: cultura, naționalismul şi religiile mari tradiționale. Acestea sunt subminate, deturnate de la sensul lor originar şi înlocuite cu: cultura de consum, naționalismul de paradă şi «religia lui Mamona» (banul).

Salvarea acestor valori culturale, naționale şi spirituale revine ca sarcină capitală tuturor intelectualilor (de bună credință), acelor oameni «activi în cetate». Nu este o misiune uşoară dacă ne gândim la resursele uriaşe folosite în procesul de impunere a globalizării. Dar, este neapărat necesar ca să ferim omenirea de autodistrugere şi de asemenea, să educăm tinerele generații, actualele sau viitoarele, în spiritul adevărului şi numai al adevărului. Pacea lumii e doar aparentă, dacă observăm focarele de conflict din întreaga lume şi bătăliile nevăzute şi văzute, la nivelul tuturor valorilor (inclusiv în cadrul familiei, celula de bază a societății).

Naționalismul este un concept care trebuie clarificat şi reaşezat pe temelia durabilă a adevărului, de pe care a fost scos în mod forțat şi înlocuit cu alte forme excesive, mai ales în timpul comunismului. Naționalismul autentic este fără îndoială legat de ideea de națiune, de sentimentele de iubire față de țară şi datoriei sacre față de neam. Reprezintă în sine promovarea idealurilor comunitare.

Apariția naționalismului românesc a fost determinată de necesitatea salvării ființei naționale, a existenței însăşi a poporului român. El a fost sprijinit inițial şi din exterior, de anumite forțe interesate de dezmembrarea marilor imperii (forțe masonice). Formarea statelor moderne nu ar fi fost posibilă fără afirmarea doctrinei naționalismului în plan politic şi fără reunirea tuturor forțelor motrice ale națiunilor, în lupta lor comună pentru afirmare şi independență.

În România, se poate vorbi de naționalism românesc începând cu marii domnitori care au luptat pentru suveranitatea țărilor româneşti, continuând cu mişcarea de renaştere națională declanşată de Tudor Vladimirescu, preluată apoi de intelectuali precum D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu şi mulți alții. Se poate vorbi de naționalismul intelectualilor care au înfăptuit Marea Unire, precum şi de naționalismul interbelic, concentrat pe tema afirmării României în concertul națiunilor, mai ales pe tărâm cultural.

La Dimitrie Bolintineanu, întâlnim „prefigurarea problematicii majore a doctrinei politice eminesciene, deşi nu atinge complexitatea şi anvergura celei din urmă". În viziunea sa, „nu oamenii care guvernează sunt de vină, ci sistemul". Astfel, „din sistemul care favorizează satisfacerea intereselor de grup, vin toate nenorocirile țării, observă Bolintineanu: câştigul fără muncă, fără merit, împovărarea țării cu împrumuturi, corupția, desfrâul unei noi «clase» în care se recunoaşte imediat profilul inconfundabil al faimoasei «pături superpuse», cum o va numi Eminescu". [331]

Acelaşi intelectual român, constată cu amar, că pe lângă „spiritul de servilism" nou apărut, s-a introdus şi un „spirit de şarlatanism", într-o lume „unde mediocritatea are templu şi meritul este persecutat când nu este şarlatan, când nu este servil, când nu este fals". Ca şi Eminescu, el a condamnat statornic actul răsturnării lui Cuza, numit complotul «monstruoasei coaliții», de către Cezar Bolliac: „toate acestea lasă a se bănui că **străinii au avut mâna în nenorocita noapte de la 11 februarie (1866)**, care noapte va rămâne ca o funestă nenorocire în paginile istoriei acestei țări [...] 11 februarie dete acestei revoluțiuni naționale o lovitură teribilă". [332]

[331] Theodor Codreanu, *Promovarea valorilor*, Ed. Porto-Franco, Galați, 1997, pp. 14-16.
[332] Ibidem, pp. 17-18.

Ca şi Eminescu, Bolintineanu remarcase sistemul vicios de electivitate a domnilor, ca semn al unui rău mai profund, şi era îngrijorat de cauzele care ameninţau naţiunea şi o abăteau de la „marea misiune istorică ce o avea de îndeplinit". Pe lângă dezbinarea românilor cauzată de „trebuinţa de idei de civilizaţie" şi „modul electif al domnilor", el arăta că „certele între Brâncoveni şi Cantacuzini aduseră domnia fanarioţilor". Mai mult, „a urmat un secol de rezistenţă contra grecizării", iar „românii, mai cu seamă cei din Muntenia, au trecut prin cea mai primejdioasă tentativă de deznaţionalizare, egalată, probabil, doar în Ardeal şi, cu siguranţă, întrecută în zonele estice şi nordice". Mai târziu, „Grecii căzură, dar sămânţa lor rămase în aceste holde curate române, ca nişte bălării, datinile lor, dispreţul lor pentru România, pentru istoria românilor, pentru limba românilor, rămase moştenire în familiile române grecite". Apoi „cât de subtil au supravieţuit de-a lungul vremurilor aceste «sechele» insidioase ne-o arată întreaga serie de opoziţii la spiritul critic autohton, insinuându-se, între altele, într-un bizar «complex de inferioritate», de veşnică «întârziere» culturală, căci peste reziduurile fanariote s-au mai aşezat şi altele, în timp". [333]

D. Bolintineanu a fost şi un jurnalist excepţional care a anticipat „marele curent al *culturii critice* care va culmina cu Maiorescu, Eminescu şi Caragiale". De aceea, „opţiunea pentru *adevăr* dincolo de orice interese de partid", vin să *valideze* o dată în plus *adevărul* publicisticii poetului naţional." [334]

Mihai Eminescu s-a suprapus pe ideile precursorului său, deşi nu le-a cunoscut, pentru că altfel l-ar fi citat masiv şi le-ar fi invocat în apărarea şi promovarea concepţiilor sale. El a dezbătut problematica naţionalismului într-atât de mult, încât aproape toate mişcările naţionale ulterioare s-au revendicat a fi în spiritul ideilor eminesciene. Putem afirma astfel, fără teama de a greşi, că Eminescu este părintele naţionalismului românesc şi unul din marii patrioţi români.

Problema naţionalismului a condus adesea la analiza cauzelor „decadenţei" românilor, pentru a se găsi soluţii de revigorare a societăţii şi a sufletului românesc. Astfel, deşi există unele deosebiri de formă, naţionalismul eminescian transpare şi la Emil Cioran, care în tinereţe a scris celebra carte „Schimbarea la faţă a României". Această lucrare a fost oarecum repudiată de autor, la bătrâneţe, deoarece îi părea „străină de spiritul său''. În opinia mea, cred că o cauză importantă este presiunea tot mai mare făcută asupra sa din partea masoneriei, prin interpuşi şi apropiaţi ai săi din Franţa, care i-au condiţionat statutul său şi mediatizarea, de renegarea trecutului său „legionar''. Deşi, ştim că prin spiritul său autonom nu putea fi înregimentat în nici o mişcare, sau chiar şi după propria-i mărturisire.

Este meritul incontestabil al criticului Theodor Codreanu, de a sesiza mari deosebiri şi asemănări între cele două viziuni naţionaliste: cea a lui Eminescu şi cea a lui Cioran: „Principiile umanitare nu pot anula existenţa unui egoism etnic (firesc, desigur) care nouă românilor, ne-a lipsit într-o mai mare măsură decât altora, estompat de o generozitate şi o toleranţă recunoscute, de unde şi proverbiala omenie a românului. Această superioritate morală (semn al unei culturi străvechi şi spiritualităţii creştine) a incomodat şi a jignit narcisismul etnic agresiv al vecinilor. Paradoxal, robusteţea morală a poporului nostru a fost şi piedica ieşirii în văzul istoriei, deşi ea a făcut trăinicia latinităţii orientale, considerată «o enigmă şi un miracol». E aici o dramă adâncă pe care Eminescu o pune în poemul dramatic *Andrei Mureşanu*. E. M. Cioran, în disperare de cauză, vede în *omenia românească* principalul obstacol în calea ridicării poporului nostru în rândul marilor culturi şi civilizaţii. Andrei Mureşanu, din poemul citat, invocă o filozofie a istoriei similară: «Cine-a văzut vreodată popor de oameni buni / Să fie mare? Dacă e rău, e egoist,/ Vrea toate pentru sine, nimica pentru alţii;/ Dacă trăieşte bine, dar fără ca să lase / Ca şi-alţii să trăiască – e mare». În concluzie: *«Rău şi ură / Dacă nu sunt, nu este istorie»*. Şi *«Ce plan adânc şiret! / Cum în sămânţa dulce a răului s-a pus / Puterea de viaţă!»*. Dacă Eminescu s-ar fi oprit la acest tragism profund al istoriei, poate că ar fi optat, ca şi Cioran, pentru un titanism agresiv şi cinic al poporului său, ca singura cale de a ieşi în

[333] Ibidem, pp. 19 şi 25.
[334] Ibidem.

istorie. Cioran a fost foarte derutat de soluția eminesciană şi, neînțelegând-o, a confundat-o cu *resemnarea romantică* de iz paseist. De-aici, credea Cioran, ar izvorî «xenofobia» românilor. Pun tot răul pe seama străinilor şi nu-i pot ierta. În schimb, n-au văzut că răul le vine din omenia mioritică. Cioran voia o Românie agresivă, care să impună autoritate măcar în Balcani. **Cunoscând ca nimeni altul tâlcurile istoriei naționale, Eminescu n-a comis totuşi eroarea de a reduce cauza decăderii românilor la *omenie*. Dimpotrivă, aceasta a făcut trăinicia unui neam, originalitatea lui”.** [335]

În continuare, se arată: „Şi Eminescu, aidoma lui Cioran, va găsi că principala cauză a «decadenței» românilor nu e în străini. **În definitiv, egoismul etnic este natural în tendința lui de a elimina etniile potrivnice. Nestrunit însă prin cultură, duce la barbarie. Cultura începe cu depăşirea egoismului de orice soi.** Umanitatea e una singură în diversitatea (prismatică, zice Eminescu) a popoarelor şi națiunilor. «*Unul* / e în toți, tot astfel precum *una* e în toate» constituie fondul ontologic al înaltului umanism eminescian. Ajungi însă la universal prin «monogramul» etnic ce ți s-a dat. **Din acest punct de vedere, *«xenofobia» poetului e o poveste ticluită anume ca să abată atenția de la adevărul doctrinei sale*.** Dar dacă pricina «decadenței» care ne-a împins spre marginalizare istorică nu venea direct de la străini, totuşi infuzia de *străinism neasimilat* era simptomul acestei stări. Iar *străinism neasimilat* însemna de-a dreptul îngrădirea strânsă a *independenței* naționale – economic, politic, cultural. România risca să devină din nou cămara de provizii pentru străini, teritoriu de afaceri oneroase etc., partidele politice (cel «roşu» îndeosebi) fiind, de fapt, instrumente ale dominației din afară, cu prețul parazitismului unei «pături superpuse» alcătuite din elemente alogene (milionul de străini vizat de poet), cât şi din elemente degradate ale naționalității noastre – ciocoii endogeni. Fără aceste coordonate nu vom putea înțelege, în toată însemnătatea lui programul politic eminescian, sintetizat astfel: «**Cestiunea de căpetenie pentru istoria şi continuitatea de dezvoltare a acestei țări este că elementul românesc să rămâie ca determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul simț, c-un cuvânt geniul lui să rămâie şi pe viitor norma de dezvoltare a țării şi să pătrundă pururea această dezvoltare**». (*Timpul*, 17 decembrie 1881). E o adevărată prăpastie între soluția lui Cioran din 1936 şi aceea a lui Eminescu. **Cioran cerea sacrificiul «omeniei», renunțarea la geniul etnic, la «bunul simț», fiindu-i indiferentă calea de afirmare a românilor, numai rapidă să fie, o sincronizare tensionată şi generală cu marile civilizații spre a deveni cu adevărat o *civilizație*. Dar nu un destin mediocru voia Eminescu. Patriotismul său nu era mai puțin tensionat decât al lui Cioran. În schimb, infinit mai complex şi mai lucid, fiindcă nu paria pe aventură. Eminescu era în căutarea acelei slăbiciuni interioare a etniei noastre, dar a găsit-o cu totul în altă parte decât Cioran. Cu ochiul său ager, a zărit *golul* insinuat în sânul etniei noastre, gol pe care l-au putut umple străinii neasimilați, nu numai în secolul fanariot, dar încă din vechime, amenințând ființa neamului, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de violența armelor pe care domnitorii au ştiut s-o anihileze”.**[336]

În sfârşit, iată cauzele *golului etnic*: „Simptomul principal al acestei slăbiciuni a fost înțeles, înaintea lui Eminescu, de către Bolintineanu. Punând acelaşi diagnostic, Bolintineanu îl confirmă pe autorul *Luceafărului*: **electivitatea domnilor**, semn al unui rău mai profund. E o racilă ontologică, va observa Eminescu, manifestare a egoismului funciar al indivizilor umani şi care ne împiedică a «reintra-n natură», în armonia eurilor, condiție primordială a existenței unei comunități. De-aici definiția enigmatică a națiunii dintr-o însemnare timpurie: «Națiunea acest *complex* de *euri*». [...] **Ei bine, maladia ontologică a ființei umane româneşti este tocmai reversul *omeniei*, al robusteții morale a etniei noastre. Desigur, i-a fost dat mărului superb şi viermele interior care să-l roadă. În plinătatea ființei se ascunde *nimicul*. Un popor rodeşte civilizație şi cultură câtă vreme e sănătos, câtă vreme viermele lăuntric e neputincios. Geniul popular a încifrat «diferența**

[335] Ibidem, pp. 20-21.
[336] Ibidem, pp. 21-22.

ontologică» a fiinţei româneşti în capodopera lui absolută – *Mioriţa*, operă încă enigmatică, singura în măsură să dea dezlegarea destinului nostru naţional. Nici Eminescu şi nici Bolintineanu n-au corelat descoperirea lor cu «hieroglifa» mioritică, dar i-au stat pe-aproape. Pe de o parte – preaplinul *umanităţii* ciobanului moldovean (interpretată de neavizaţi ca pe o trăsătură negativă a etniei – *resemnarea*), iar pe de alta răul invidiei, creatoare de discordie, a consângenilor care complotează. **Acest «vierme lăuntric» i-a divizat politic pe români, creând un *gol* în sânul etniei pe care l-au umplut străinii. Eminescu elaborează o adevărată teorie a *golului etnic* pe care exegeţii au ignorat-o cu desăvârşire, după câte ştim.** [...] Or, această dezbinare e dublă: între Principate şi înlăuntrul Principatelor, ultima ilustrată fiind de nefericitul procedeu al electivităţii domnilor. De-aici tot răul, căderea în subistorie, pe lungi perioade, a uneia dintre cele mai înzestrate etnii ale Europei. Să se observe că Eminescu vorbeşte «fără părtinire, cu «minte foarte rece» şi «inimă foarte caldă», semn al unui înalt patriotism. Se mai poate oare susţine că poetul a *idealizat* trecutul?" [337]

Într-adevăr, o soluţie era renunţarea la electivitatea domnilor, cea care „crea teren favorabil şi unei *discordii* de la al doilea grad, încurajând luptele pentru putere între marii boieri pretendenţi la tron, pe de o parte şi între boieri şi domnitor, pe de alta." Prin abdicarea forţată a lui Al. I Cuza, această soluţie a fost impusă de autorii complotului iar Eminescu a fost nevoit până la urmă să o sprijine, deşi regreta mult domnia acestuia şi necontinuarea reformelor în spiritul naţional.

Naţionalismul eminescian s-a născut dintr-o opoziţie vehementă faţă de nedreptăţile şi suferinţele îndurate de români în provinciile ocupate cu forţa de marile imperii vecine. Iar spiritul său critic şi obiectiv s-a format prin apropierea dar şi desprinderea sa de junimişti şi de Titu Maiorescu, care îi fusese la început mentor. Lansând teoria „formelor fără fond", infirmată de structuralismul modern, care „a arătat, pe bună dreptate, că forma îşi este sieşi conţinut", exagerând lucrurile, „două serii de reacţii în lanţ, a trezit ideea – forţă a *obiectivităţii* maioresciene":

„A provocat stupoare, indignare printre adversari şi a ridicat o întreagă armată de polemişti împotriva *Junimii* şi a «noii direcţii». [...] **El a lansat la noi ideea că atacurile în presă au meritul, nesocotit de adversar, de a atrage atenţia publicului, de a-l dinamiza în *căutarea adevărului*.** Popularitatea «noii direcţii a fost asigurată, nu de junimişti, ci de rivali». [...] Îi îndemna, de pildă, pe contemporani să renunţe la pinacoteci, la Universitate, la Constituţie, la Academie. Şi o făcea cu un radicalism trecând marginile oricărei «obiectivităţi». De fapt, năzuia în taină să vadă Universitatea şi Academia demne de exigenţele sale, pregătindu-şi drumul spre ele. [...] În cazul criticismului junimist, urmarea cea mai parazitară a fost pseudoobiectivitatea, mimarea procedeelor maioresciene în polemică, bunăoară [...] Cea de a doua serie de reacţii pricinuite de spiritul critic este, în fine, împlinirea veritabilei *obiectivităţi*. Sămânţa aruncată de mentor a rodit în marii clasici, dobândind expresia cea mai înaltă în Eminescu, Creangă, Caragiale. Ne grăbim să precizăm că nu vrem a spune cum că marii clasici ar fi «creaţia» lui Maiorescu. Atraşi în sfera ideii – forţă maioresciene cu privire la *adevăr*, aceştia şi-au văzut în linişte de drumul lor, adesea în răspăr cu „mentorul". [...] **Eminescu este cel dintâi care intuieşte magistral pericolul alunecării în *neadevăr* a celui ce susţinea cu atâta vervă *adevărul*. Altfel spus, a sesizat esenţiala contradicţie maioresciană, acea *mască* de care aminteam, «forma fără fond», cu care lupta în contra «formelor fără fond».** Criticul era în primejdie de a rata *obiectivitatea* şi Eminescu o spune fără menajamente: «- Şi dacă e vorba cu masca jos!, apoi masca jos de la toţi şi de la toate astfel încât fiecare să-şi vadă în fundul puţinătăţii sale». (*O scrisoare critică*). Cu acest principiu, respectat statornic de poet, avea să întrunească cerinţele *obiectivităţii*, devenind, cum însuşi Maiorescu o va spune, culmea inteligenţei româneşti şi una dintre marile conştiinţe ale timpului. [...] T. Maiorescu, a manifestat o adevărată rezistenţă, dacă nu *obtuzitate*, faţă cu tendinţele moderne din poezia europeană. Una dintre probele forte, de o evidenţă

[337] Ibidem, pp. 22-23.

mult prea bătătoare la ochi, a fost statornică respingere a *simbolismului*. Maiorescu, iarăşi se ştie, nu l-a agreat pe Al. Macedonski." [338]

În lumina celor afirmate mai sus, putem înțelege poziția duplicitară a lui Maiorescu, care mărturisea într-o formă voalată că fusese în tinerețe francmason (deşi el pusese în 1865 bazele lojii masonice «L'Etoile de Roumanie» (Steaua României), alături de Petru Mavrogheni, Iorgu Sutzu şi Vasile Pogor!). Nu este nici lipsită de semnificație, atribuirea în presă a epigramei denigratoare la adresa lui Eminescu, de către Grigore Ventura (un „amic" al lui Maiorescu şi Eminescu), tocmai lui Al. Macedonski, un poet simbolist în plină afirmare, care a declarat ulterior că epigrama a apărut fără ştirea lui şi nici nu l-ar fi incriminat pe Eminescu. Se ştie, de asemenea, că şi reputația lui Macedonski a avut de suferit din pricina acestui «incident» nefericit.

Naționalismul se regăseşte în mare parte şi în opera filosofului român C. Rădulescu-Motru, un „gânditor de talie europeană", care „a căutat să întregească viziunea filosofică şi culturologică despre națiune cu una psihologică". O viziune în esență asemănătoare cu a sa aparține şi filosofului şi sociologului P. Andrei, care „a explicat că **dintre toate formele de comunitate, națiunea imprimă adânc caracterele şi conştiința individului**", şi „ea este diferită de comunitatea de sânge şi de rudenie, fără ca prin acestea să fie denumit etnicul". Potrivit viziunii lui P. Andrei, trebuie făcută „distincția între popor, definit ca un fapt natural, şi națiune, ca o comunitate civilizată".[339]

Potrivit lui C. Rădulescu-Motru, apariția naționalismului a fost o necesitate istorică în Europa: „Polemizând cu unele doctrine, C. Rădulescu-Motru demonstrează că **popoarele europene au trebuit să devină naționale pentru a-şi apăra existența**. Dificultăți specifice spațiului european au obligat populațiile de aici să se unească în structuri naționale. Națiunile sunt rezultatul luptei duse de popoarele Europei pentru «a-şi găsi stabilitatea şi continuitatea». Întrucât popoarele europene au fost prea divizate, procesul de formare a națiunii nu a fost generat numai de un singur factor sau de un grup de factori, aceeaşi pentru toate. La fiecare popor a acționat un element determinant specific (fie înrudirea de rasă, fie religia, fie limba şi tradițiile comune). Totuşi, ar exista un factor cu rol decisiv pentru orice națiune: conştiința apartenenței la un grup ce a cunoscut şi a trăit aceleaşi evenimente istorice, amintirea suferințelor şi luptelor comune. [...] «**Căci noi românii avem o menire pe lumea aceasta, cât timp Europa îşi păstrează vechile tradiții culturale. Din moment ce aceste tradiții vor dispare şi vor fi înlocuite cu o civilizație mercantilă materialistă, aşa cum este cea americană sau o civilizație comunistă cum este cea rusească, România îşi va pierde menirea sa**». [...] «Este drept că între cele două pericole – internaționalismul rus şi internaționalismul anglo-american – este de preferat acesta din urmă, fiindcă asta mai lasă oarecare nădejde românilor într-o eventuală renaştere națională», deoarece democrația americană tinde la o diferențiere în personalitatea umană. C. Rădulescu-Motru a echivalat comunismul cu nazismul: «**Comunismul rusesc este oarecum a doua ediție corectată şi mult adăugită a nazismului**»".[340]

De asemenea, se poate face o anume delimitare a națiunii de etnic, descriind „națiunea ca o comunitate bazată pe juridic şi spiritual, spre deosebire de etnic ce exprimă mai mult originea rasială şi condițiile geografice în care trăieşte o populație", sau „etnicul restrâns ar avea mărimea unui sat, iar cel extins s-ar identifica cu națiunea". Dar, „etnicul restrâns este mai bogat în manifestări tipice, pe când cel extins este mai sărac în asemenea gen de trăsături, dar conservă pe cele caracteristice". Referitor la transformările etnice, „procese naționale contemporane dovedesc cu prisosință rolul

---

[338] Ibidem, pp. 32-34.

[339] C. Rădulescu-Motru, *Etnicul românesc. Naționalismul*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1996, p. VIII-IX (*Introducere*, de Constantin Schifirneț).

[340] Ibidem, pp. XI-XXI (C. Schifirneț).

satului în conservarea trăsăturilor etnice în contextul unor împrejurări ce au acţionat şi acţionează încă pentru anularea specificului naţional prin integrarea forţată în comunităţi supranaţionale”.[341]

Nici raporturile etnicului cu religia nu sunt minimalizate: „C. Rădulescu-Motru s-a aplecat deseori asupra problematicii implicării religiei în viaţa socială şi naţională. Încă din «*Cultura română şi politicianismul*» sublinia rolul important al Bisericii ortodoxe pentru spiritualitatea românească: «**Dacă astăzi suntem într-o unitate politică, - şi atâţia câţi suntem -, apoi aceasta se datoreşte în primul rând Bisericii ortodoxe. Graţie acestei biserici a fost cu putinţă să ieşim de sub atâtea influenţe străine, fără ca sufletul nostru să fie prea profund atins**». [...] C. Rădulescu-Motru nu poate accepta exacerbarea elementului religios din raţiuni ce ţin de spiritualitatea timpurilor moderne. El susţine, deşi nu cu claritate, diferenţa între integrarea religiei în structura etnică şi crearea unui stat întemeiat pe ideologia religioasă. În acest sens, concepe românismul. Acesta «nu este nici xenofobism…, nici ortodoxism, este un naţionalism mai adâncit sau mai integralizat cu cerinţele vremii». [...] **Nu s-a luat în seamă că, în condiţii concrete, apartenenţa la religie este identică cu apartenenţa etnică. Epoca noastră nu este scutită de experienţe în acest sens, de conflicte interetnice ce au la bază conflicte religioase, dovadă a existenţei unei intercondiţionări a etnicului cu religia**”.[342]

C. Rădulescu-Motru a acordat o atenţie specială fenomenului cunoscut îndeobşte sub numele de naţionalism. Atitudinea şi concepţia sa, deşi cunosc unele variaţii, au „o constanţă în gândirea sa, şi anume pledoaria pentru un naţionalism moderat, tolerant, flexibil”. Fiind „înscris în orientarea ideatică a «Junimii», C. Rădulescu-Motru are ca deviză a concepţiei sale preceptul maiorescian «naţionalism în marginile adevărului»”, dar subliniază totuşi meritele lui Eminescu: „C. Rădulescu-Motru a delimitat spiritul patriotic de cel naţionalist excesiv. Patriotismul este sentimentul de solidaritate şi de ataşament faţă de valorile naţionale create de activitatea productivă sau ele însele sunt generatoare de comportamente productive. În acord cu concepţia sa generală despre consecinţele Revoluţiei de la 1848, el a formulat teza potrivit căreia naţionalismul excesiv ar fi de sorginte paşoptistă. [...] El a contrapus ideilor emise de Iorga şi A. C. Cuza gândirea eminesciană, afirmând «adevăratul înţeles al naţionalismului», care «are ca premisă majoră adevărul enunţat de Eminescu: la civilizaţie nu se ajunge decât prin muncă». [...] Studiul psihologic al etnicului este explicativ, dar şi normativ, având ca obiectiv reformarea societăţii. Naţiunea română poate progresa numai prin activităţi transformatoare ce au la bază studiul ştiinţific al realităţii româneşti. [...] **Un popor contribuie la dezvoltarea umanităţii numai prin păstrarea originalităţii sale.** C. Rădulescu-Motru nu a dizolvat naţionalul într-o realitate supranaţională, dar nu a exagerat unicitatea naţionalului (precum N. Iorga)”.[343]

În viziunea lui C. Rădulescu-Motru, Eminescu apare drept cel mai strălucit exponent al naţionalismului românesc: „Pentru a-l găsi pe acesta (înţelesul naţionalismului), în limba românească, trebuie să revenim la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu. **Cuvântul de «naţionalism» îl întrebuinţează Mihai Eminescu rar, în comparaţie cu acei cari au venit după dânsul, dar la el cuvântul este cu un înţeles precis şi profund, cum ar trebui să fie. Toţi naţionaliştii de după Eminescu, în cazul cel mai bun, n-au făcut decât să repete ceea ce a scris Eminescu, şi în cazul când ei au vroit să depăşească pe Eminescu, cum a voit d. A.C. Cuza, n-au făcut decât să exagereze concepţia lui.** Inteligenţa extraordinar de originală şi de limpede a lui Eminescu a desprins din jurul fenomenelor sociale pe acelea cari au adus mizeria morală şi materială a poporului român. [...] **Naţionalismul eminescian consistă mai ales în o critică nemiloasă a stării de fapt în care se găseşte societatea românească de astăzi. Mergem înspre pieire, ne zice Eminescu. Poporul român se stinge din viaţă înaintea ochilor noştri indiferenţi.** [...] O populaţie nesănătoasă, fără energie de

[341] Ibidem, pp. XXIII-XXVII (C. Schifirneţ).
[342] Ibidem, pp. XXXIII-XXXV (C. Schifirneţ).
[343] Ibidem, pp. XXXV-XLII (C. Schifirneţ).

caracter, fără energie economică, care îşi vinde munca pe băutură, o populaţie în care mortalitatea creşte în mod înspăimântător, iar sudoarea mâinilor ei se capitalizează în mâinile unui element fără patrie, fără limbă, fără naţionalitate. Nu este de mirare că influenţa austriacă «este mare» [...] «Cu cât mai mulţi indivizi se sustrag de la producerea brută (a avuţiei naţionale), cu atât mai mulţi trăiesc pe seama aceleiaşi sume de oameni». [...] «Clasele muncitoare trebuesc scăpate de paraziţi; paraziţii înşişi trebuesc prin o riguroasă organizaţie, siliţi la munca la care se pricep». [...] «Nu cerem şi nu voim, precum insinua *Românul* (ziarul lui C. A. Rosetti), exterminarea cu sabia a elementelor hibride. Dar ceea ce pretindem pozitiv e ca asemenea elemente să nu fie *determinante, domnitoare* în Statul român. Nu ne opunem dacă ele se vor hrăni prin muncă proprie, dar nu exploatând munca altora»". [344]

Obiectivitatea lui Eminescu nu este pusă la îndoială nici de C. Rădulescu-Motru: „Eminescu putea fi pătimaş în polemică, dar el nu era omul care să părăsească o metodă ştiinţifică, pentru a susţine o convingere dictată de interesul unui partid, fie chiar când acel partid era compus din prietenii săi. Naţionaliştii de astăzi pot face aşa lucru, nu însă şi Eminescu. [...] Dl. A. C. Cuza singur încearcă între aceşti naţionalişti o notă originală, exagerând până la absurd campania contra evreilor. [...] Înţelegem să creadă aşa ceva un bărbat cu fire de demagog, un N. Iorga bunăoară (după 1920), care pentru a cuceri aplauzele mulţimei este în stare să facă toate linguşirile şi să zică că neam mai nobil ca al nostru, al Românilor, nu există pe suprafaţa pământului; că virtuţi mai dumnezeieşti ca în sufletul nostru, traco-daco-roman, nu se mai găsesc nicăieri. [...] O încordare cerebrală cere, dimpotrivă, ideea care se găseşte în programul lumii culte europene: nu să goneşti pe străini, ci să pui pe străini în serviciul intereselor naţionale! Ca să goneşti pe străini nu poţi, şi chiar dacă ai putea, la ce folos? Prosperitatea popoarelor nu cade din cer, ca un fel de pomană dumnezeiască, aşa că singura ta grijă să fie să nu laşi şi pe străini alături de tine pe pământul pe care cade pomana; ci prosperitatea se cucereşte prin muncă! Cel ce munceşte prosperă; cel ce nu munceşte, sau *nu ştie munci*, acela nu prosperă [...]. Dar acest nou punct de vedere, pentru a propaga naţionalismul adevărat, iar nu pe acela al dlui A. C. Cuza, trebuie să ai încredere în puterea de muncă a poporului tău! Şi nu este dat oricui să aibă o asemenea încredere. [...] Idealul dlor Cuza şi Iorga este izvorât din descurajare, şi ca atare, el nu poate face aderenţi decât punând la contribuţie patimile cele mai puţin nobile ale sufletului românesc. România piere! Sunt însă gata dnii Iorga şi Cuza să o scape!!!... Ce la noi simţul ridicolului s-a tocit cu desăvârşire? ".[345]

Delimitarea propusă de filozoful român C. Rădulescu–Motru, între naţionalismul propriu-zis şi moderat, faţă de cel excesiv şi intolerant, este într-adevăr corectă şi în spiritul cercetării obiective a fenomenului. Prin urmare, **naţionalismul eminescian este strict autentic, faţă de exagerările aduse ulterior de epigonii săi**. Nu s-a spus însă nimic despre mişcarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu. Aceasta în ce spirit este? Este tot o formă exagerată? Am putea observa delimitarea faţă de profesorul A. C. Cuza şi faptul că, Codreanu s-a despărţit de fostul său mentor destul de devreme, aşa cum Eminescu s-a despărţit de Maiorescu. În plus, neimplicarea iniţială a mişcării pe plan politic şi caracterul însăşi a principiilor morale şi creştine adoptate, ne fac să credem că era o mişcare în spiritul ideilor eminesciene, o mişcare de renaştere şi de rezistenţă naţională şi în plus anticomunistă, la care nu întâmplător au aderat atunci foarte mulţi intelectuali şi care a fost prigonită mai tot timpul, de toate guvernările, inclusiv cea comunistă.

Însă, în cazul marelui istoric Nicolae Iorga, implicarea sa în viaţa politică n-a fost de bun augur, devenind corupt de putere şi de faima dobândită. Este cumva de neînţeles sprijinul său acordat dictaturii lui Carol al II-lea (căruia i-a fost profesor), precum şi înverşunarea sa împotriva tuturor celorlalţi naţionalişti, printre care şi C. Z. Codreanu, pe care iniţial îl inspirase. Exclusivismul (monopolul) său în privinţa naţionalismului, pe care nu-l putea admite nici la liberali, nici la ţărănişti

[344] Ibidem, pp. 146-155.
[345] Ibidem, pp.171-187.

.

sau la alții, este simptomatic şi revelator în privința caracterului său intolerant într-o mare măsură, începând din 1920 înaintea adoptării constituției (masonice) din 1923.

Nu întâmplător am insistat asupra concepției lui C. Rădulescu-Motru, deoarece acest filozof a căutat să contureze sfera naționalismului şi să-l delimiteze din punct de vedere obiectiv. Prin anumite lucrări el a continuat opera, rămasă neterminată (*Din psihologia poporului român*) a predecesorului său, profesorul Dumitru Drăghicescu, un psiholog remarcabil, fondator al psihologiei experimentale româneşti, şi cel care a analizat şi profilul psihologic al românului, în încercarea de a găsi «remedii» acestuia.

Nu în ultimul rând, prin conceptul de românism, pe care a insistat, a încercat să delimiteze clar naționalismul autentic de cel trucat de politicieni. Nicolae Georgescu scrie în acest sens: „Presa politică (mai ales de stânga) amestecă, ea însăşi, termenii şi aplică etichete false, pe care le menține, le strigă la megafon şi caută să le impună”, iar „naționalismul însuşi, ca doctrină, este considerat periculos, căci ar duce spre extrema dreaptă”. Prin urmare, **naționalismul nu înseamnă extrema dreaptă, aşa cum s-a acreditat ideea**, dar un național-fascism sau național-nazism sunt într-adevăr, după cum național-comunismul sau comunismul reprezintă extrema stângă. În acest spirit al adevărului, remarca şi Mircea Eliade următoarele: „Nu-l văd deloc pe Eminescu hitlerist. Nu-l văd pe Pârvan fascist. Oamenii aceştia au fost oameni vii şi, ca atare, au gândit şi au creat româneşte. Poate fără ştirea lor, dar au creat valorile noastre spirituale, au înălțat românismul la valoare universală. Orice român care vrea să participe conştient la viața spirituală sau socială a României trebuie să-şi asimileze valorile acestea, trebuie să-şi asimileze tradiția Eminescu-Iorga-Pârvan. Ar fi necomplet altminterea, ar fi anorganic”. [346]

*

Naționalismul a fost discreditat prin abuzurile care s-au făcut asupra lui şi prin îndepărtarea de el. Ultranaționalismul de astăzi sau pseudonaționalismul nu fac decât acelaşi lucru: să îndepărteze oamenii de naționalism: „Cei mai mari duşmani ai naționalism-creştinismului sunt pseudonaționaliştii. Nici masonii, nici evreii sau alți străini nu sunt mai mari denigratori ai acestei trăiri decât cei care apar la televizor, în ziare, pe stradă şi se bat cu cărămida în piept că ei sunt cei mai buni creştini şi români (precum C. Vadim Tudor şi alții), iar prin modul lor de viață, de simțire şi de exprimare atrag invariabil ridicolul asupra lor. Sunt mai mari duşmani aceştia, fiindcă, conştient sau inconştient, banalizează mesajul, îl transformă în ceva mărunt lipsit de profunzime sau sacralitate. Atunci când pui tricolorul – care a fost sfințit cu sânge în atâtea lupte – pe orice tomberon, ai comis o impietate. Nu ai reuşit să-l aduci în conştiința tinerilor, ci, din contră, l-ai adus în derizoriu şi pe el şi pe tine şi idealul pentru care militezi. *Atunci când te afirmi ca un mare creştin şi urli peste tot la televizor că tu eşti trimisul lui Dumnezeu pentru a salva neamul românesc, apoi aceeaşi țară te vede cum tu dai unui manelist într-o jumătate de oră peste 30 de mii de euro, nu faci decât să-i faci pe atei să se bucure că nu sunt creştini.* ***Oamenii se uită în primul rând la cel ce poartă un mesaj, şi dacă văd că trăieşte în lumina celor afirmate, se vor uita cu toată atenția şi asupra mesajului.*** *[...] Nu-mi plac multe din aşa-zisele valori europene şi americane, dar* ***nu ne putem apăra sau impune propriile valori decât printr-o conduită demnă şi o argumentație profundă.*** *Atâta timp cât vom continua să folosim lătratul şi scuipatul ca mijloc de propagandă naționalistă, vom face şi mai mult rău, iar percepția europenilor față de valorile ortodoxismului şi naționalismului va fi întotdeauna din cea mai proastă, în ochii lor fiind doar o relicvă a trecutului şi, nu o cale valabilă de urmat. În numele adevăraților naționalişti creştini din România, dragi frați maghiari, vă mulțumim pentru ajutorul dat”.*[347]

*

Este cert că naționalismul se confruntă cu o dublă criză: internă*, pe de o parte (handicapul exceselor istorice, disoluția curentă a sentimentului național, desuetudinea discursivă, disensiunile*

---

[346] Mircea Eliade, *Profetism românesc. România în eternitate* (vol. 2), Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990, p.20.
[347] Ionuț Băiaş, *Pompele naționaliste «Aversa»*, în Permanențe, Nr.5/Mai 2005, p. 20

între grupuri, mixajul etnic), şi externă, *pe de altă parte (inflaţia prejudecăţilor, diabolizarea mediatică, marginalizarea, provocările globalismului, eclipsa generală a tradiţiei). Singura lui şansă, prin urmare, ar fi aceea de a se redefini din mers şi de a găsi soluţii realiste de acomodare cu actualitatea, în măsura în care acestea mai sunt posibile şi oportune. Iar înainte de a se angaja în vreo ambiţioasă campanie politică, forţele naţionaliste autentice, atâtea câte au mai rămas, ar trebui să-şi concerteze eforturile* ***într-o inteligentă campanie de pedagogie naţională****, care la noi (ca şi în alte ţări din estul Europei) implică, în plus*, ***delimitarea fermă de pseudo-naţionalismul de sorginte comunistă*** *(concurent pervers şi încă redutabil, care ştie să profite, de pe poziţii populiste de stânga, tocmai de destructurarea naţionalismului propriu-zis, ca şi de lipsa mai generală a unei drepte credibile şi coerente).*

Am arătat în altă parte că în istoria modernă a României se pot identifica trei tipuri de naţionalism (dintre care numai al doilea e cu adevărat organic şi legitim): naţionalismul masonic *(de la Tudor Vladimirescu şi paşoptişti până la fondatorii junimismului),* **naţionalismul creştin** *(cu rădăcini în Haşdeu şi Eminescu, dar consolidat abia de marea generaţie interbelică) şi* naţionalismul comunist *(de la protocronismul ceauşist până la discursul curent de tip România Mare).* [348]

*

Orice discuţie despre naţionalism ar trebui să se raporteze, în mod principial, la fundamentul său ontologic: ''naţia'' sau ''naţiunea'' în sens originar, ''etnia'' sau ''neamul''. *[...] În general, s-a trecut dinspre extrema mai veche (şi puternic discreditată) a abordărilor de tip rasist (de la Gobineau la Chamberlain şi la ideologii direcţi ai nazismului, în frunte cu un Alfred Rosenberg) la o altă extremă (acreditată astăzi mai ales din conformism ideologic): aceea a relativizărilor psihologizante şi sociologizante, care au ajuns chiar până la contestarea realităţii obiective a entităţilor etnice, ca la E. Kedourie (în publicistica noastră recentă nu s-au stins încă ecourile tiradelor necruţătoare ale d-lui Patapievici, pe urmele lui K. R. Popper, împotriva oricărui determinism naţional, şi mai ales împotriva aşa-numitului ''esenţialism etnic''). Pe aceeaşi linie se înscrie şi demersul ''demitizant'' al istoricului* ***Lucian Boia*** *(''Naţiunea este unul dintre marile mituri ale epocii moderne''), tributar îndeosebi lucrării ''deja clasice'' a teoreticianului stângist Benedict Anderson,* Imagined communities. Reflections on the Origins and Spread of Naţionalism *(B. Anderson vede naţiunile ca pe nişte produse impure ale voinţei politice, impuse mai ales pe cale mediatică). Tendinţa este sintetizată în această afirmaţie a lui Gusztáv Molnár: ''…consider sentimentul naţional ca o marcă definitorie a personalităţii umane din epoca modernă, dar nu cunosc naţiunea ca substantiv.''*

Această ''desubstantivizare'' şi sociologizare a naţiunilor îşi are originile, oricât nu le-ar plăcea s-o recunoască adepţilor ei, în ***cea mai pură gândire marxistă****. Consecinţa este, desigur, discreditarea naţionalismului (care rămâne astfel oarecum fără obiect, sau cu o bază mai degrabă subiectivă şi spectrală), de unde încercările de a-l substitui cu diferite abstracţiuni ideologice, ca de pildă ''patriotismul constituţional'' (J. Habermas). Mai nou s-a inventat noţiunea de ''naţionalism civic'', opusă parşiv temutului ''naţionalism etnic''. Corolarul acestor dezvoltări ideologice şi conceptuale este decretarea falimentului definitiv al aşa-numitei ''ere westfaliene'' (statală şi naţională) şi proclamarea solemnă a unei ''ere post – westfaliene'' (supra – statală şi supra – naţională), ceea ce aduce neplăcut de mult cu ideile clasice ale francmasoneriei şi cu discursul ''spiritual'' de tip* new – age – ist. *[Antinaţionale şi anticreştine, vizând abolirea ordinii politice şi spirituale tradiţionale şi înlocuirea ei cu o''nouă ordine mondială (*Novus Ordo Seclorum / Saeculorum) *– cum citim pe bancnota de 1 dolar], păzită de un supra – guvern mai mult sau mai puţin ocult. Privind lucrurile din această perspectivă ''conspiraţionistă'' (*horribile dictu*), ''comunismul'' de ieri şi ''comunitarismul'' de azi par două trepte ale aceluiaşi proiect unitar de descreştinare, deznaţionalizare şi desuveranizare a statelor lumii. Noua politologie poartă o vastă*

[348] ***«Fiecare în rândul cetei sale». Pentru o teologie a neamului,*** **Nichifor Crainic, Dumitru Stăniloae, Răzvan Codrescu, Radu Preda**, Ed. Christiana, Bucureşti, 2003, pp.7-8.

campanie împotriva ''statului – națiune'', avansând fel de fel de alternative federaliste şi făcând loc conceptului – ispititor ca un cântec de sirenă – de ''cetățenie transnațională''; discurs de tip new - age – ist *care se întemeiază pe ideea trecerii de la revoluta ''Eră a Peştilor'' (identificată, în mare, cu creştinismul) la noua ''Eră a Vărsătorului'' (eclectică şi cosmicizantă). Dintre contribuțiile pe teren românesc la bibliografia problemei, merită în continuare toată atenția cartea lui Bruno Würtz:* New Age. (Paradigma holistă sau revrăjirea Vărsătorului*, Editura de Vest, Timişoara, 1992 şi reeditată în 1994)* [349]

*

Că, în ciuda atâtor destructurări, contaminări şi relativizări, **națiunile există** – *acesta e un fapt în jurul căruia nu poate să încapă discuție. Discuțiile încep atunci când se caută a se stabili natura şi notele definitorii ale acestei realități: este ea o realitate secundară, de ordin istoric şi subiectiv, sau este o realitate primară, de ordin metafizic şi obiectiv? Altfel spus, sunt națiunile (neamurile) entități necesare în ordinea firească a lumii (fie că o concepem ca determinism natural, fie că o concepem ca determinism divin), sau ele au un caracter aleatoriu, conjunctural? [...] Aşadar, înainte de orice altă tratare mai sofisticată (teologică, filosofică, istorică, etnologică, sociologică, psihologică, biologică etc.),* ***evidența bunului simț este cea care ne arată că națiunea, naționalitatea, naționalul țin de o realitate obiectivă, de un dat al firii (originea etnică este ceva la fel de imposibil de modificat ca şi condiția umană; îmi pot schimba religia, mentalitatea, patria, cetățenia, înfățişarea, ba chiar şi sexul – dar cu nici un chip apartenența etnică; în mod fatal, fie că-mi place, fie că nu, voi muri drept ceea ce m-am născut; şi, după expresia biblică, ''mă voi adăuga la neamul meu''.*** [350]

*

Diferitele denaturări ale naționalismului în istoria politică a secolului XX au dus treptat la o compromitere nedreaptă a înseşi ideii naționale, ba chiar la o abruptă echivalare a ei cu ceea ce se numeşte îndeobşte rasism, şovinism sau xenofobie.

Faptul acesta a convenit mai tuturor taberelor politice de stânga, care s-au grăbit să-şi scoată de aici argumente aparent îndreptățite în sprijinul promovării diferitelor internaționalisme*, mai mult sau mai puțin democratice.* ***Criza identitară a devenit una dintre mărcile ''omului recent'' şi principalul factor dizolvant al culturilor tradiționale.***

Se pune însă întrebarea dacă procesul tot mai accelerat de deznaționalizare a lumii (pavat poate, ca şi iadul, cu bune intenții) nu reprezintă cumva o violentare a ordinii fireşti a existenței istoric? Nu cumva se petrece, la nivelul ''națiunilor'' şi al ''patriilor'', un proces de **uniformizare** ***tendențioasă, foarte asemănător cu cel încercat la nivelul indivizilor în diferitele regimuri totalitare (şi mai ales în cel comunist)?*** *Nu este oare la fel de scandalos să pui între paranteze personalitatea istoriceşte consolidată a unor comunități ca şi pe aceea a unor indivizi umani? Dacă fiecărui om i se recunoaşte dreptul la personalitate proprie şi la liberă determinare, atunci de ce acest drept nu s-ar cuveni respectat şi în cazul comunităților umane? Cum să nu existe temeri, în fața acestor* tendințe nivelatoare *cu vădit substrat ideologic, că* internaționalismul democratic *al ''noii ordini mondiale'' (sintagmă adeseori grafiată cu majuscule) nu este decât* **o formă camuflată de totalitarism***, ale cărui victime nu vor mai fi atât indivizii luați izolat, cât comunitățile tradiționale?* ***Din acest punct de vedere, nu ne aflăm decât pe linia de continuitate a comunismului marxist (''Proletarul n-are patrie!''), deci a aşa-numitului*** **internaționalism proletar***, **ale cărui baze sunt, cum bine ştim,*** **ateismul** ***şi*** **materialismul***, **adică atentatul de tip luciferic la ordinea firească a lumii lui Dumnezeu'' (Orice refuz sau siluire a realității fireşti este ''partea diavolului'', negarea luciferică a***

[349] Ibidem, pp.9-11.
[350] Ibidem, p.12.

creației şi a ordinii ei divine). *Cea care se vede agresată, îndărătul ordinii politice, este însăşi ordinea religioasă, care în spațiul nostru european se identifică organic cu creştinismul.* [351]

*

De aceea, problema națională se cuvine rediscutată (şi) din perspectiva generală a creştinismului, cu toată responsabilitatea mistică şi morală pe care omul creştin o are în fața lui Dumnezeu, atât pentru sine, cât şi pentru aproapele. ***Trăitor în Biserică, creştinul are conştiința vie că nu se mântuieşte ''de unul singur'', ci că există cercuri concentrice de viață comunitară, pe care nu le poate eluda nepedepsit, căci până şi la marea judecată fiecare va da seamă ''în rândul cetei sale''*** *(*I Corinteni *15,23) [...] Nu absolutizăm ''lumea'', nici nu ne împătimim de ea, dar* ne pasă de rosturile ei*, căci tot ceea ce ne înconjoară este sprijin sau piedică pe calea mântuirii. [...]*

Mai întâi se cade arătat că naționalismul genuin n-are nimic de-a face cu şovinismul sau cu vreo altă formă de izolare ori agresivitate etnică. Tot aşa cum personalismul, la nivelul individual, nu este o formă de însingurare sau de negare a celorlalți. [...] **Adevăratul naționalism înseamnă deci păzirea şi afirmarea creatoare a ființei şi geniului național al unui neam, dar şi efort conştient de armonizare cu celelalte neamuri, în concertul universal al omenirii.** *Naționalismul acesta nu are doar baze materiale (biologice, istorice, politice), ci şi baze moral - spirituale, metafizice şi chiar mistice.* ***De aceea, cea mai pură formă de naționalism este naționalismul creştin, ca unul care stă sub marele imperativ al*** **Iubirii*****: iubire față de Dumnezeu, iubire față de propriul neam, iubire față de orice om ca făptură a lui Dumnezeu***. *Altfel spus, iubire* lucidă *(în sensul mistic al cuvântului) față de ordinea firească a Creației, în care neamurile/națiile, lăsate ca atare de Dumnezeu, sunt forme de existență metafizic legitime şi istoriceşte necesare.* [352]

*

În al doilea rând, se cuvine reamintit că ***fundamentul uman al naționalismului autentic nu este poporul, ci*** **neamul.** *Actualizez aici o distincție curentă în discursul interbelic de dreapta. Dincolo de imanența* poporului*, există o transcendență a* neamului*, conexată la Dumnezeu. Când spun ''popor'', înțeleg o ipostază actualizată a neamului, uneori fastă, alteori nefastă, în funcție de virtuțile sau păcatele liber exercitate de fiecare trăitor curent.* ***Iar când spun ''neam'', înțeleg comunitatea, deopotrivă istorică şi transistorică, a tuturor generațiilor trecute, prezente şi viitoare subsumate ontologic aceluiaşi ''model'' identitar de origine divină****, având o dinamică structurală complexă, a cărei evaluare definitivă este legată de misterul eschatologic, în raport tainic cu fiecare destin personal.*

Orice atitudine – politică sau de altă natură – care contravine temeiului dumnezeiesc al iubirii cuminecătoare este o formă de patologie istorică. ***Şovinismul (rasismul, xenofobia), tocmai pentru că se întemeiază nu atât pe iubirea de propriul neam, cât pe ura față de alte neamuri, nu este decât o formă de pseudo-naționalism, ce trebuie repudiată tocmai în numele naționalismului adevărat. A amesteca însă tendențios lucrurile, cultivând deliberat confuzia dintre naționalism şi şovinism, denotă o lipsă de probitate vecină cu infamia. (Continuă să circule în mod curent sintagma perversă de ''manifestări naționalist - şovine''. E un vechi procedeu al stângii, radicalizat de comunişti: se alătură ilegitim doi termeni, pentru ca unul [nevinovat] să fie compromis prin celălalt [considerat vinovat]; aşa au apărut şi s-au încetățenit sintagme precum ''național - şovin'', ''mistic - obscurantist'', ''idealist - burghez'', ''reacționar - extremist'' ş.a.) Din păcate, propaganda antinațională a reuşit să inoculeze adânc această confuzie în conştiința opiniei publice mondiale, transformând naționalismul în ''sperietoarea''de serviciu a lumii contemporane.*** [353]

*

[351] Ibidem, pp.175-176.
[352] Ibidem, pp.176-179.
[353] Ibidem, pp.179-180.

Un popor ticăloşit trebuie mustrat cu asprime, tocmai în numele neamului, de către ''drepţii'' lui. ***Poporul nu trebuie absolutizat şi iubit orbeşte. Dacă el periclitează, prin nedesăvârşirile clipei, existenţa veşnică a neamului, atunci*** **adevăratul naţionalist** ***are obligaţia morală şi istorică de a-l certa, trezindu-l din nemernicie, cum făceau proorocii din vechiul Israel şi cum a făcut-o Mântuitorul Însuşi*** *(''Neam [popor] păcătos''- le strigă El evreilor în mijlocul şi din sângele cărora s-a întrupat ca om). Dumnezeu Însuşi îi ceartă pe cei pe care-i iubeşte, dojana nefiind decât semn al iubirii care veghează.* ***Adevăratul naţionalist va fi, aşadar, cel care, iubindu-şi neamul până la sacrificiul de sine, va evita să-l mistifice sau să se mistifice. A vorbi necondiţionat numai în termeni superlativi despre poporul tău, oricât de rătăcit ar fi acesta, nu e atitudine de adevărat naţionalist, ci de jalnic demagog populist. Ca şi şovinismul, populismul este o formă de denaturare a naţionalismului ; el apare de obicei ca apanaj al retoricii politicianiste, dispuse oricând, pentru interesele sale imediate, să linguşească poporul, chiar în detrimentul destinului naţional. Este tocmai ceea ce au făcut în România ultimilor ani avortonii naţional – comunişti ai vechiului regim, dar şi anumite tabere ce s-ar dori sincer naţionaliste, fără a fi meditat însă cum se cuvine asupra temeiurilor mai adânci ale doctrinei şi atitudinii lor politice.***

Adevăratul naţionalist nu caută să-şi **în – cânte,** ***ci mai degrabă să-şi*** **des – cânte** ***poporul, spre a-l lecui de bolile sau infirmităţile curente. El va fi ''desfermecătorul'' poporului, de pe poziţiile absolute ale Tradiţiei neamului. Un astfel de ''desfermecător'' a fost, bunăoară, Eminescu (astăzi atât de puţin sau de fals cunoscut, din păcate, în această ipostază trasliterară a personalităţii lui;*** **Eminescianismul** ***poate fi înţeles şi ca formulă de rectitudine şi vrednicie românească).*** [354]

*

Prin urmare, au existat în istoria României trei formule de naţionalism: naţionalismul de sorginte masonică, naţionalismul de sorginte creştină şi naţionalismul de sorginte comunistă. *Ele nu trebuie confundate una cu cealaltă, nici judecate cu aceleaşi măsuri. Viabilă sau nu (viitorul o va dovedi, pe deasupra speculaţiilor noastre), singura formulă naţionalistă pur românească, având şi autentice temeiuri moral-spirituale, este cea de a doua (intuită şi parţial fundamentată de Eminescu, apoi adâncită de marea generaţie interbelică); în numele ei mărturisesc, de altfel, multele mii de martiri (din anii'30 până în anii'60), ca şi numeroasele personalităţi culturale care n-au ezitat să şi-o asume, mai cu seamă până în pragul anilor'40.*

Stânga – fie ea comunistă sau democratică – trăieşte cu un fel de psihoză a ''culturii de dreapta''. Marea piatră de poticnire a stângii democrate actuale, atunci când vine vorba de dreapta creştină românească, nu este atât principala şi controversata ei expresie politică (Mişcarea Legionară), cât consistentele ei expresii culturale (''şcoala'' lui Nae Ionescu, gruparea ''gândiristă'' etc.) Dreptei politice i se pot găsi mai uşor punctele slabe (fie reale, fie contrafăcute propagandistic); cu operele culturale adeseori remarcabile ale atâtor personalităţi de dreapta (unele de notorietate universală) nu se poate însă ''jongla'' la fel de uşor. Multe dintre aceste personalităţi nu numai că legitimează România modernă pe planul valorilor autentice, dar se constituie de la sine şi în puncte de fascinaţie pentru destui reprezentanţi ai generaţiei tinere (lipsite, în genere, de ilustre modele contemporane). Aici este miezul problemei: dreapta culturală legitimează, fie şi indirect, dreapta politică. *De aceea, anumite cercuri intelectuale ale stângii democratice au dus şi continuă să ducă o campanie susţinută împotriva lui Eminescu, a unor ''vârfuri'' ale culturii noastre interbelice (Nichifor Crainic, Nae Ionescu, Lucian Blaga, Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Petre Ţuţea etc.) sau a unor mari personalităţi ale exilului postbelic (cazul Mircea Eliade, iar în ultimii ani şi cel al ''apostatului''Emil Cioran). Confundându-se îndeobşte Ortodoxia cu ortodoxismul politic sau cultural, Biserica Ortodoxă Română este şi ea culpabilizată în mod curent ca fost – dar şi actual – bastion al ''reacţionarismului'' românesc.* [355]

---

[354] Ibidem, pp.185-186.
[355] Ibidem, pp.195-196.

*

Că ar fi fost de preferat ca sentimentul național să nu se politizeze, ci să fie trăit fără ostentație în firescul existenței, aceasta se poate spune; numai că evoluția lucrurilor a fost alta, iar astăzi stăm în bătaia consecințelor ei, fie că ne place, fie că nu. ***Oricât ar părea de paradoxal, ''naționalismele'', în ultimă analiză, nu sunt atât creații ale ''naționaliștilor'' (cum proclamă astăzi politologii de serviciu ai ''erei post-westfaliene'', care pregătesc opinia publică pentru proclamarea oficială a ''morții națiunilor''), cât ale acelor agenți dizolvanți care au târât, cu ''echerul'' și ''compasul'', lumea lui Dumnezeu spre cel mai mare deșert spiritual al istoriei (cu alte cuvinte, naționalismele „politizate''sunt creații masonice - n.a.).***

Dacă privim lucrurile prin prisma dialecticii provocare – răspuns*, dreapta naționalistă n-a făcut, în cele mai multe cazuri, decât să reacționeze la acțiunile provocatoare ale stângii antinaționale. Luând ca exemplu secolul XX (și lăsând la o parte cazul extrem al hitlerismului, deși există numeroase probe, puse în evidență de mulți dintre istoricii celui de-al treilea Reich, în frunte cu britanicul David Irving, că războiul mondial a fost mai dorit de viitorii aliați și de cercurile sioniste decât de Hitler însuși, care a fost într-un fel forțat să-l declanșeze), s-ar fi născut oare în România ''reacțiunea'' legionară în absența amenințării bolșevice (cu privire la care istoria a dovedit că legionarii n-au exagerat deloc), sau în Spania ''reacțiunea''franchistă'' în absența complotului cominternist (ce urmărea să asigure Sovietelor un cap de pod la cealaltă extremitate a Europei)?* [356]

*

În orice caz, naționalismul devine mai degrabă bun sau mai degrabă rău în funcție de cum este trăit și pus în lucrare, adică în funcție de calitatea umană, de rectitudinea interioară a celor care îl slujesc. Pe de altă parte, dacă națiunile*, așa cum am arătat, sunt realități deopotrivă necesare și legitime în ordinea firească a lumii,* naționalismele *– de data aceasta nu ca sentimente de apartenență, ci ca arme ideologice – sunt legitime fără să fie și necesare. Sau, mai bine zis, ele nu au fost necesare ca atare atâta vreme cât n-a existat o agresiune politică împotriva organicității vieții etno-comunitare. Din momentul în care această agresiune (comunistă sau globalizantă actuală - n.a.), a apărut și s-a extins, prin ideologiile dizolvante ale modernității, naționalismele pot reprezenta – și au ajuns să reprezinte – necesitățile vitale la nivel colectiv.*

Dincolo de toate incriminările mapamondului, știm bine cât de mult datorează Spania, Portugalia sau Chile regimurilor naționaliste autoritare ale lui Franco, Salazar și Pinochet, care și-au salvat efectiv țările de la dezastru (faliment economic, anarhie și comunizare) și au lăsat în urmă o prosperitate pe care regimurile socialiste succesive au reușit s-o risipească iresponsabil în doar câțiva ani! [357]

*

Ce e naționalismul ? *Să-i dăm deocamdată o definiție foarte generală, dar și deplin cuprinzătoare. El este* ***conștiința că aparții cutărui grup etnic, iubirea respectivului grup și activarea acestei iubiri în slujba binelui lui****. [...] E drept că uneori se ivesc împrejurări când, cu toată voința de a nu-ți interpreta naționalismul ca pornire împotriva neamurilor străine, ajungi împreună cu neamul tău în conflicte cu alte neamuri, și chiar la război.* ***Dar atâta timp cât ești în funcția de legitimă apărare a neamului tău împotriva unor neamuri acaparatoare, nu se poate spune că păcătuiești.*** *[...] Să fie un păcat să salvezi pe alți oameni, când aceia sunt de un neam cu tine? [...]*

Ne mântuim ***muncind la plug, în fabrică, la masa de scris, îngrijind de copii, slujind neamului și statului, silindu-ne să ne cultivăm mintea și să ne întreținem viața. Însă toate acestea făcându-le cu credință.*** *[...]* ***Există, prin urmare, naționalism și naționalism. Există un naționalism care poate fi o grea cădere în păcat - și de multe ori așa este -, dar antinaționalismul e prin sine, o***

---

[356] Ibidem, pp.197-198.
[357] Ibidem, p.197.

fugă nu numai de forma creştină a vieţuirii, ci şi de conţinutul ei firesc, o şi mai grea cădere în păcat. *[...]* ***Naţionalismul, în sine luat, nici nu mântuie, nici nu pierde. Dar în practică, orice naţionalism sau mântuie, sau pierde, după cum este sau nu este străbătut de credinţa creştină.***[358]

*

Cultul strămoşilor e cultul sufletului şi mult mai puţin al formelor. Iubim în ei ceea ce le supravieţuieşte şi se adaugă vieţii noastre, sporind-o în ceea ce numim ***conştiinţă naţională****, care e simbioza trecutului cu prezentul. [...]*

Principiul Ortodoxiei e spiritual şi deci apolitic. Nu antipolitic, ci apolitic. Pentru Ortodoxie, rasa şi naţionalitatea sunt date ale existenţei naturale pe care libertatea principiului spiritual nu le stânjeneşte. În Răsărit, de la începutul erei creştine, naţionalitate şi credinţă apar în conlucrare armonioasă (de pildă, poporul român s-a născut creştin - n.a.), în fuziune organică, asemenea sufletului şi trupului în aceeaşi fiinţă. [...]

Dacă evreii Talmudului stau deoparte de celelalte neamuri, aceasta nu se întâmplă fiindcă ar fi „popor ales'', ci fiindcă, liberi pe voinţa lor, s-au organizat în negaţie rasială a lui Iisus Hristos. În aceeaşi libertate le e dată posibilitatea de a se converti.

Dar această situaţie a evreilor pune logica rasiştilor germani într-o încurcătură uluitoare. Antisemiţi dogmatici, ei resping creştinismul ca pe un mit iudaic. În acelaşi timp, evreii îl resping fiindcă nu e un mit iudaic! De fapt, rasiştii care voiesc să fabrice o religie a germanismului (ca alternativă la creştinismul mereu contestat de ei - n.a.), anticreştină, se găsesc exact pe aceeaşi poziţie cu evreii! Logica noastră omenească, atunci când nu se fondează în adevărul revelat, devine haos şi nebunie.[359]

*

Ce e naţionalismul *în lumina concepţiei lui Paulescu? (renumitul savant român, descoperitorul insulinei - n.a.)* ***Naţionalismul e un instinct natural. Şi anume, instinctul social de mare amploare al iubirii de naţiune.*** *[...]* ***Naţionalismul e „iubirea naţională care leagă între dânşii pe membrii unei naţii.''*** *[...]* ***Baza naţionalismului este familia, iar suprema lui formă naturală este neamul. Naţionalismul e, aşadar, un instinct natural de iubire, înrădăcinat în fiinţa omenească.*** *[...]*

Bestialitatea nu constă din forţa instinctivă în desfăşurare, ci din abaterea pătimaşă de la funcţia normală a instinctelor. ***Bestial nu e naţionalismul încadrat în iubirea socială a neamului său; bestial devine cel care, rupt din această comunitate de iubire, alunecă în aventura revoluţiilor sângeroase împotriva familiei şi a neamului.*** *[...] Adversarii naţionalismului sunt tocmai patimile sociale născute din devierea instinctelor naturale de societate. [...]*

Patima de proprietate el o vede reprezentată în cele trei sisteme politice, care au anarhizat lumea modernă: liberalismul, socialismul şi bolşevismul. Liberalismul, prin capitalismul individualist şi cămătar, a întrecut măsura instinctului normal de proprietate, acumulând, pe seama câtorva, bogăţii în absurd. Socialismul şi comunismul, urmărind distrugerea sentimentului de proprietate individuală, nu tind în realitate decât la exproprierea popoarelor creştine şi la împroprietărirea lui Israel pe tot pământul. *[...]* ***Patima de dominaţie, al cărei izvor e orgoliul luciferic, Paulescu o vede întrupată în duel, în lux, în modă, în abuzul de putere, în tiranie, în demagogie, dar mai cu seamă în tendinţa de dominaţie universală specifică iudaismului (evreilor tamudişti - n.a.) Francmasoneria şi organizaţia cahalului – sunt formele acestei patimi funeste.***[360]

*

Ce e creştinismul în doctrina lui Paulescu? ***Creştinismul e remediul dumnezeiesc al tuturor patimilor.*** *Instinctele sunt legi divine ale naturii create. Doar omul, care e spirit liber, are facultatea*

[358] Dumitru Stăniloae, în op. cit., pp.151-168.
[359] Nichifor Crainic, în op.cit., pp.31-66.
[360] Ibidem, pp.72-74.

de a le călca şi de a degenera în patimi. Răul din lume, şi îndeosebi răul social, stă în voința noastră. Remediul lui e ***o întoarcere la educația voinței****. [...]*

Această răstălmăcire diabolică a Vechiului Testament a dat religia talmudică de azi. [...] ***Talmudul e negația totală a creştinismului din partea unui neam care s-a decretat singur mai presus de toate neamurile şi care nu admite mântuire dumnezeiască pentru nici unul dintre ele.*** *Tot ce e creştin e „spurcat'' şi evreul talmudic e liber să procedeze împotriva lui ca Irod, ca Anna şi Caiafa. Această ură obscură e infiltrată de rabini în copii, care trebuie să scuipe când văd crucea şi să întoarcă în altă parte capul când trec pe lângă o biserică. [...]*

Exclusivismul acesta al unei iluzii mesianice, sechestrate pe seama lui Israel, se vădeşte, pe de o parte, în prigoana fără îndurare a evreilor care se botează, iar pe de alta, în lipsa de prozelitism a religiei talmudice: nici o bucurie ca cineva din altă rasă să participe la Mesia cel rezervat iudeilor. ***Spiritul talmudic îi vrea pe creştini dominați ca*** **atei*****, iar nu ca mărturisitori ai credinței evreieşti. Talmudul e izvorul de unde porneşte în lume acțiunea masonică de discreditare a creştinismului şi acțiunea marxistă de ateizare violentă a popoarelor.*** [361]

*

Nu putem, sub nici un cuvânt, să fim indiferenți în ce priveşte rânduiala lumii din jurul nostru, nici să rămânem fără reacție la provocările ei insidioase. Căci după cum lumea este orânduită, religia însăşi se vede înlesnită sau îngrădită în lucrarea ei. *Iar dacă ordinea seculară se împotriveşte fățiş (ateismul) sau numai în subsidiar (laicismul) ordinii dumnezeieşti, îndrumând societatea în direcția rupturii de Tradiție şi de Biserică, îndepărtând-o tot mai mult de Dumnezeu şi de exigențele mântuirii, atunci conştiința creştină trebuie să se implice misionar şi chiar jertfelnic ''în mersul istoriei'', străduindu-se să oprească disoluția moral-spirituală, atât la nivel individual, cât şi la nivel comunitar.* ***Pentru creştin, politica nu e scop în sine, iar miza ei nu stă în bunăstarea lumească; ea e doar cadrul trecător al unor aspirații mai înalte, pe care n-are voie să le compromită sau să le zădărnicească, dizolvându-le în efemeritatea scopurilor imediate.*** *[...]*

Apariția sub Stalin a struțo-cămilei numite îndeobşte ''național-comunism'' (orientare preluată şi la noi, sub Ceauşescu, prelungită chiar şi după 1989) a alimentat şi a sporit confuzia. [...] Mai mult sau mai puțin agonic, acest naționalism gregar al avortonilor comunismului reprezintă astăzi cel mai perfid handicap pentru renaşterea unei drepte adevărate în țările fostului lagăr comunist. La sporirea confuziei au contribuit, probabil nu întâmplător, şi anumite forme de dreaptă caricaturală ivite mai târziu în sânul democrațiilor occidentale (cazul Chirac, în Franța; cazul Berlusconi, în Italia; cazul Aznar, în Spania etc.) Adeseori, prin eludarea originilor de stânga (''roşii'') ale liberalismului şi prin supralicitarea criteriului economic (moştenire astăzi generalizată a mentalității marxiste), anumite grupări liberale, pragmatice şi individualiste în sens capitalist, ajung să fie calificate (şi chiar să se declare ele însele) ''de dreapta'', în opoziție cu tendințele protecționist-populiste ale social-democrației (ca să nu mai vorbim de cele radical colectiviste ale comunismului de toate nuanțele). În realitate, avem de-a face, în astfel de cazuri, mai degrabă cu un fel de ''dreaptă a stângii'' decât cu o dreaptă propriu-zisă (astăzi aproape inexistentă în viața politică de prim-plan a lumii euro-americane).[362]

*

De altfel, dreapta autentică, de tip tradițional, este în mod egal dezavuată de toate aceste cercuri politicianiste, fie că ele se definesc de extremă stângă, de stânga, de centru-stânga sau de centru-dreapta. **Prin mass-media, *dar şi prin puternica ideologizare a sistemului educațional, s-a impus pretutindeni* o imagine diabolizată a dreptei, *redusă abuziv la* extrema dreaptă *(de unde***

[361] Ibidem, pp.75-81.

[362] Răzvan Codrescu, *Cartea îndreptărilor. O perspectivă creştină asupra politicului*, Ed. Christiana, Bucureşti, 2004, pp. 12-42.

cunoscutele etichete stigmatizante, aplicate adesea destul de abrupt: ''nazism'', ''fascism'', la noi – ''legionarism'' etc.)

În genere, pe când stânga este judecată cât se poate de nuanţat (găsindu-se scuze chiar pentru crimele şi ororile fără precedent ale comunismului!), dreapta este judecată aproape exclusiv prin excesele ei (discutabile şi acestea, mai ales când au fost provocate sau le-au fost înscenate de adversari - n.a.) şi considerată, în consecinţă, un fel de ''sumă a tuturor răutăţilor''. *[...]* ***Dacă privim lucrurile prin prisma dialecticii* provocare-răspuns, *dreapta n-a făcut, în cele mai multe cazuri, decât să re-acţioneze la acţiunile provocatoare ale stângii (în acest sens precis, nu-i greşit şi nici infamant să definim dreapta ca fiind ''reacţionară'').*** *[...]*

Chiar dacă supuse, mai mult sau mai puţin deliberat, atâtor confuzii şi relativizări, noţiunile politice de ''dreapta'' şi ''stânga'' rămân necesare şi perfect operante, cu condiţia de a fi corect redefinite *(cum se întâmplă, periodic, cu multe noţiuni politice, filosofice sau culturale, mai ales într-o cultură de uzură mediatică, precum cea contemporană).* [363]

*

Astfel, ***dreapta este principial spiritualistă****, raportând ordinea imanentă la o ordine transcendentă; ea nu dispreţuieşte valorile materiale, dar nici nu le absolutizează, recunoscând primatul valorilor spirituale şi, în consecinţă, primatul culturii asupra civilizaţiei.* ***Stânga, dimpotrivă, este principial materialistă****, în mod adeseori nedisimulat şi chiar ostentativ, ignorând sau chiar dispreţuind spiritualitatea, promovând o cultură laică şi chiar atee, în subsidiarul unei civilizaţii utilitariste (pragmatice - n.a.). Omul de stânga, pretins ''emancipat'' şi ''liber-cugetător'', există concurenţial faţă de Dumnezeu, idolatrizând umanul, de unde suspiciunea, dacă nu repulsia lui faţă de manifestările ''mistico-religioase'', identificate abrupt cu ''obscurantismul'' şi ''tolerate'' pe alocuri numai din considerente democratice sau populiste. Omul de dreapta, fără a fi neapărat religios în toată puterea cuvântului, are măcar o minimă deschidere metafizică, păstrează respectul faţă de Dumnezeu şi de ordinea religioasă, înţelege măcar funcţia socială şi etică a religiei (chiar şi când face greşeala de a o subsuma sferei generale a culturii). [...] Asemenea ''cavalerului'' de odinioară, omul de dreapta acceptă să se conformeze unui ''cod al onoarei'', pe care se poate întâmpla să-l calce conjunctural, dar nu să-l conteste principial. Omul de stânga, vulgar machiavelic, când nu-i de-a dreptul imoral, cultivă mai degrabă cu o poziţie amorală, convins că morala nu are de-a face cu politica şi că interesul este mai presus de onoare (sub scuza formală a ''pragmatismului'', împins nu o dată până la cinism). [...] E adevărat că politica obligă uneori la compromis, dar în timp ce stânga e adepta maximului de compromis, dreapta se străduieşte în direcţia minimului de compromis. [...]* ***Dreapta e tradiţionalistă sau conservatoare, în vreme ce stânga se vrea progresistă şi revoluţionară. Tradiţionalismul dreptei nu înseamnă, desigur, conservarea unor realităţi ''primitive'', nici vreo formă de regresivism romantic ori de protocronism delirant; altfel spus, el nu înseamnă nici nostalgie, nici stagnare, ci o dinamică vie şi constructivă pe linia unei tradiţii istorice şi spirituale corect evaluate. Dreapta refuză scenariul unei societăţi amnezice.*** [364]

*

Omul de dreapta refuză ''să-şi spele creierii'', să absolutizeze ''momentul istoric'' şi să adopte calea exclusivă a profitului politicianist: el se simte verigă într-un lanţ al generaţiilor, cu răspundere morală atât pentru trecut cât şi pentru viitor. *Omul de stânga, dimpotrivă, pare să creadă – vorba lui Eminescu – că ''ţara este jucăria şi proprietatea exclusivă a generaţiei actuale''. [...] Izvorâtă întotdeauna dintr-o tradiţie naţională şi erijându-se în apărătoarea ei, dreapta s-a definit, încă de la origini, dar cu deosebire în a doua jumătate a secolului al XIX-lea (''secolul naţionalităţilor'') şi prima jumătate a secolului XX (epoca marilor autoritarisme etnocentriste,*

[363] Ibidem, pp.42-44.
[364] Ibidem, pp.45-48.

înghesuite uneori abuziv sub eticheta de ''fascism''), ca o direcție politică naționalistă, opusă programatic (nu doar politic și cultural) stângii internaționaliste sau cosmopolite. Naționalismul dreptei autentice (D.Gusti îl numea, prudent, ''patriotism național'') nu reprezintă altceva decât o formă firească de păstrare și afirmare creatoare a ființei și ''geniului'' național (recunoscându-se, în acest înțeles, dreptul la naționalism tuturor *neamurilor pământului); orice naționalism rămâne legitim atâta vreme cât nu devine exclusivist și narcisist.* ***Naționalismul adevărat (cu o contribuție atât de însemnată și în câteva momente-cheie ale istorie moderne românești: paradoxalul pașoptism, marea unire, rezistența anticomunistă) n-are nimic de-a face cu ceea ce se numește în mod curent ''rasism'', ''șovinism'', ''xenofobie'', ''provincialism'', ''tribalism'' sau altele asemenea. Astfel de devieri nefirești ale firescului național nu țin, politicește vorbind, nici de dreapta, nici de stânga, ci doar de alunecările extremiste ale acestora.*** *[...]*

''Un remediu radical ar fi numai o mână de fier *(care poate a inspirat formațiunea politică legionară Garda de Fier, din anii'30 - n.a.), dreaptă și conștientă de țelurile ei bine hotărâte, care să inspire* tuturor *partidelor convingerea că statul român moștenit de la zeci de generații, care-au luptat și suferit pentru existența lui, formează moștenirea altor zeci de generații viitoare și nu e jucăria și proprietatea exclusivă a generației actuale.'' (M. Eminescu) (îndemn admirabil ilustrat în drama ,,Apus de soare'', când Ștefan cel Mare rostește răspicat: ,,****Moldova nu este a voastră, ci a urmașilor voștri și urmașilor umașilor voștri…****'' - n.a.)* [365]

*

Naționalismul, în fond, atunci când se ridică de la starea de afect la starea de conștiință (devenind **idee** ***fără a înceta să fie*** **sentiment*), nu-i nimic altceva decât limpezirea și stimularea*** **personalității** ***creatoare, a*** **încrederii** ***în propriile puteri și a*** **conștiinței de sine** ***a fiecărui neam. [...] Umanitatea abstractă este o marotă fictiv-idealistă a demagogiei cosmopolite; în realitate, umanul nu există nicăieri în afara unei determinări naționale. Stânga, în genere, refuză să țină seama de toate aceste aspecte, lucrând sistematic, de două veacuri încoace, la dizolvarea conștiinței naționale, în numele unui uniformism interesat și manipulatoriu (numit ieri ''cosmopolitism'' sau ''internaționalism'', iar azi ''globalizare'' sau ''mondializare''.*** *[...]*

Dreapta este realistă întrucât își propune, în general, să respecte ordinea firească a lumii lui Dumnezeu (''datul'' Firii), iar nu s-o re-formeze după măsuri și cu mijloace omenești. [...] Stânga este idealistă prin excesul ei teoretizant, prin transformarea abuzivă a unei idei, a unui model mintal, în grilă a realității. Omul de dreapta trăiește în lumea lui este*, recunoscându-L pe Dumnezeu ca garant absolut al Realității și al Adevărului, în vreme ce omul de stânga trăiește în lumea lui* trebuie să fie*, confundând realul cu empiricul și adevărul cu arbitrariul rațiunii omenești. [...] Rămânând în cercul vicios al stângii, noi riscăm să ducem la capăt linia sinuciderii naționale (chiar dacă dictatura civilizată a ''comunitarismului albastru'', de tip european, pe care suntem gata s-o primim necondiționat, e mult mai digerabilă în imediat decât dictatura sălbatică a ''comunismului roșu'', de tip asiatic).*

În virtutea realismului *ei, dreapta apără ordinea ierarhică, în vreme ce stânga, în virtutea* idealismului *ei, este zgomotos egalitaristă. Creația lui Dumnezeu este structurată ierarhic pe toate nivelurile, de la lumea îngerilor până la regnul mineral. Inegalitatea naturală a oamenilor nu-i o chestiune de speculație filosofică, ci una de observație curentă. Democrația nu poate face din neghiob geniu, dar îl sacrifică pe geniu neghiobului, înlocuind, în viața socială, criteriul calitativ cu cel cantitativ (''Proști, dar mulți!''), în numele unui ''umanitarism'' acefal. Stânga democratică tinde spre o uniformizare socială la nivelul de jos; în realitate, neputând anula ''vârfurile'' politice sau plutocratice, se mulțumește să le anuleze pe cele morale sau intelectuale, lăsând deschisă calea imposturii socio-profesionale și a lichelismului ''orientat''. Confuzia valorilor și a competențelor este o afacere ''sinistră'' (în dublul sens etimologic al cuvântului), cu consecințe destructurante pe toate*

[365] Ibidem, pp.49.

planurile vieții publice. Chiar cel care ''ajunge sus'' într-o astfel de lume poartă aproape fără excepție marca mediocrității; sfertodoctul şmecher devine lider conjunctural al unei societăți decapitate, făcând cel mult figura ''chiorului în țara orbilor''. [366]

*

Se înțelege că dreapta nu poate fi altfel decât elitistă, nu din lipsă de considerație față de popor, ci tocmai din răspundere față de acesta. Unui popor îi va merge cu atât mai bine cu cât va fi condus/călăuzit de oameni luminați, morali şi competenți, stimulați şi respectați ca atare. O elită națională este un dar pe care Dumnezeu îl face unui popor, iar poporul se înnobilează şi respiră prin ea ca Biserica prin sfinți. *[...] ''Elită'' şi ''popor'' îşi sunt reciproc necesare, asemenea capului şi membrelor într-un trup viu. Fără popor, elita nu are ''obiect''; fără elită, poporul nu are ''subiect''. Stânga, dimpotrivă, este ostentativ populistă, dar discursul ei demagogic şi lozincard trădează mai degrabă iresponsabilitatea civică decât considerația față de* demos. *Pentru stânga, poporul se preface în massă electorală sau în massă de manevră. [...]*

Din păcate, stânga (şi mai ales comunismul marxist) a încetățenit în societățile moderne divorțul orgolios dintre elite şi popor: pe de o parte fronda sau chiar ura ''masselor populare'' față de ''domni'' (''Noi muncim, nu gândim!''), iar pe de altă parte înstrăinarea şi disprețul acestora față de ''turmă''. [...] Un ultim aspect pe care aş ține să-l semnalez aici, strâns legat de cele anterioare, este faptul – atins deja în treacăt – că dreapta aduce o viziune personalistă, în contraponderea viziunii instigator individualiste a stângii (mentalitatea stângistă, mai mult decât teoriile filosofice sau curentele literar-artistice, a încetățenit în lumea modernă postiluministă individualismul cel mai deşănțat, împins adeseori până la manifestări anarhice). [...]

Individualismul *reflectă o umanitate statică şi elementară, paralizată sufleteşte şi non-participativă, înregimentabilă numai cantitativ, din mimetism sau din simplă instinctualitate gregară.* ***Omul politic de dreapta preferă să aibă de-a face cu persoane, cel de stânga – cu indivizi (pioni acefali şi interşanjabili). Primul construieşte omul, celălalt îl manipulează. Primul se vrea înțeles, celălalt doar urmat.*** *[...] În orice caz, individualismul – pe care stânga îl cultivă fără scrupule (ca şi actualele forțe aflate în umbra globalizării - n.a.) – are consecințe profund negative, atât la nivel individual (egoism cinic, alienare, indiferentism, perversiune etc.), cât şi la nivel social (societăți democratice ''atomizate'' sau societăți nedemocratice de tip colectivist), ducând, în genere, la disoluția umanului şi la agonia națiunilor.* [367]

*

Principial, toate *națiunile au dreptul să-şi apere şi să-şi afirme ființa identitară (iar poporul evreu, dincolo de câteva excese reprobabile, oferă, în această privință a conservării şi mândriei de sine, probabil cea mai pilduitoare lecție din istorie). Înțeles astfel, naționalismul, mai ales dintr-o asumată perspectivă creştină, e nu doar* un drept *, dar şi* o datorie*; el rămâne perfect legitim atâta vreme cât nu devine narcisist, agresiv şi exclusivist. Umanitatea nu este o masă amorfă, ci o simfonie de specificități (ca instrumentele muzicale dintr-o orchestră - n.a.); universalul creşte organic din național, iar naționalul autentic poartă în sine vocația universalului. [...] Dreapta, principial spiritualistă şi tradiționalistă, crede şi mărturiseşte că omul trebuie să respecte* ordinea divină a lumii*, căutând conformitatea, iar nu concurențialitatea cu Dumnezeu. [...]*

Un nou naționalism, dacă se vrea unul lucid şi onest, nu mai poate adopta nici o poziție izolaționistă (în sensul excusivist al lui ''prin noi înşine'' – gen de autarhism utopic şi decerebrat), nici o complicitate necondiționată cu Golemul devorator al imperialismului anglo-american (alergic la tot ce ține de tradiția Europei creştine), nici o orientare spre Răsăritul asiato-moscovit (oricât ne-ar îmbia afinitățile confesionale). Singurul lui drum plauzibil rămâne acela spre ***o (încă) posibilă***

[366] Ibidem, pp.51-54.
[367] Ibidem, pp.55-58.

***''Europă a naţiunilor''**, democratică şi ecumenică, echidistantă atât faţă de americanismul plutocratic, cât şi faţă de panslavismul neo/criptocomunist. [...]*

Eminescianismul *poate fi înţeles şi ca* formulă de rectitudine şi vrednicie românească. *Am scris cândva despre ''*crucialul *Eminescu''. Crucea este cuminicare a orizontalei cu verticala. În cazul lui Eminescu, am putea spune că se întretaie, în chip harismatic, verticala transfiguratoare a universalităţii cu orizontala creatoare a românităţii. Prin Eminescu, ''omul deplin al culturii româneşti'', românitatea îmbrăţişează lumea şi se înalţă o dată cu ea spre taina Împărăţiei în care* toate *sunt* una. *[...]* ***Prin urmare, adevăratul naţionalism, întemeindu-se pe realitatea eternă a*** **neamului*****, călăuzit de iubire, dar şi de luciditate, nu se poate confunda nici cu populismul, nici cu şovinismul.*** [368]

*

Dacă eu, ca român onest, îmi apăr personalităţile sau valorile naţionale consacrate, deconspirând cu firească indignare diferitele mistificări sau ireverenţiozităţi evreieşti pe seama acestora (cum a fost, la noi, campania anti-Eminescu iniţiată la începutul anilor'80 de rabinul-şef Rosen Moses…sau campania anti-Eliade…ca să nu mai vorbim de campania generală dusă în ultimii ani/Z. Ornea, L. Volovici, Vl. Tismăneanu etc, împotriva valorilor româneşti tradiţionale), de ce oare trebuie să devin automat ''fascist'', ''fundamentalist'' sau ''anti-semit''? Eu n-o fac decât strict în calitatea mea responsabilă de român *sau de* creştin.

[...] Există puţine cuvinte atât de lipsite de temei. Căci ''a fi antisemit'' vrea să zică literal, ''a fi împotriva a tot ceea ce este semit'' (aşa cum, când se spune ''antireligios'' sau ''anticomunist'', se înţelege de la sine o împotrivire generică faţă de tot ce înseamnă sau a însemnat cândva ''religie'' ori ''comunism''). Când spunem ''antisemit'', dacă ar fi să luăm cuvântul în serios, ar trebui să înţelegem o aceeaşi împotrivire generică, necondiţionată valoric, temporal sau spaţial. (Că termenul e ''greşit din punct de vedere ştiinţific'' se precizează şi în sursele evreieşti, cf. de pildă, Dicţionar enciclopedic de iudaism…*, dar cu toate acestea se uzează de el în mod deşănţat, fără ca nimeni să-i analizeze contradicţiile până la capăt.) [...] Dar chiar raportându-ne strict la contemporaneitate, termenul ca atare duce numai la absurdităţi. Va să zică, cine îndrăzneşte să se opună anumitor manevre evreieşti, este calificat îndată drept ''antisemit''. Dar un Yasser Arafat sau un Saddam Hussein, care numai asta fac, ce sunt ei? Semiţi sau antisemiţi? Iar dacă arabii sunt semiţi şi Israelul îi urăşte de moarte, atunci nu cumva Israelul este el însuşi…antisemit? Din ambele situaţii, s-ar putea trage concluzia că* semiţii *sunt cei mai straşnici* antisemiţi*!!! (n-ar fi ilogic dacă am da credit atunci teoriei lui B. H. Freedman, amintită deja, că evreii nici măcar nu sunt semiţi şi nu au rădăcini semite…- n.a.)*

Putem spune, cu mâna pe inimă, că-n România nu există antisemiţi. [...] ***Evreii nu greşesc când îşi apără fiinţa şi îşi afirmă specificitatea. Greşesc însă atunci când vor (unii dintre ei, bineînţeles - n.a.) să interzică altora să facă acelaşi lucru.*** *[...] Rămânând însă pe calea orgoliilor pătimaşe,* acţiunile *nesăbuite ale unora vor atrage în permanenţă* re-acţiunile *altora, iar lumea se va preface într-un haos incontrolabil, în care nu se va mai şti care sunt ''victimele'' şi care sunt ''călăii''…* [369]

*

Nici un istoric serios nu mai poate contesta astăzi rolul masoneriei în geneza Statelor Unite ale Americii sau în Revoluţia franceză, în revoluţionarismul ''paşoptist'' european (care a impulsionat crearea statelor moderne şi destrămarea imperiilor - n.a.) sau în culisele Revoluţiei bolşevice. Nici un om cu mintea întreagă nu poate eluda faptul că ''noua ordine mondială'' are puternice resorturi plutocratice ignorate de aşa-zisa ''opinie publică'', sau că România este, în mare măsură, manipulată dinăuntru de un cripto-comunism/neo-securism de tip mafiot (ce nu-i

---

[368] Ibidem, pp.67-123.
[369] Ibidem, pp.130-134.

lipsit, desigur, şi de anumite conexiuni externe). *Amestecul evreilor –* unor *evrei – în anumite evenimente majore ale istoriei moderne şi contemporane, documentat şi chiar mărturisit* post factum*, constituie o realitate complexă, dar incontestabilă, care se cere corect interpretată, iar nu negată aprioric sau visceral. Conspiraţionism politic şi economic a existat, există şi va exista cât lumea, chiar dacă el nu are întotdeauna proporţiile, determinările şi sistematicitatea pe care i le conferă deconspiratorii lui cei mai panicoşi. [...]*

Ba chiar se poate spune că esenţa (şi gravitatea) problemei este alta: evreieşti sau neevreieşti, autentice sau contrafăcute, prevederile acestor texte stranii, cinice şi neliniştitoare (controversatele* Protocoale ale Înţelepţilor Sionului*), ce au alimentat masiv febra conspiraţionistă de-a lungul întregului secol XX, s-au împlinit (sau sunt pe cale să se concretizeze) într-o proporţie îngrijorător de mare, atât în comunismul estic de ieri, cât şi în comunitarismul vestic de azi. Întreaga evoluţie a istoriei politice a lumii, vreme de un secol, le-a confirmat în spiritul şi adeseori chiar în litera lor! *Foarte bine, nu atât evreii (atât de des puşi, pe nedrept, în postura de ţapi ispăşitori, pe baza unor vechi prejudecăţi) au elaborat acest* plan *sau* profeţie*, dar iată că planul sau profeţia* s-au adeverit *şi* continuă să se adeverească *sub ochii noştri, aşa că îngrijorarea nu-i tocmai gratuită, nici neapărat ''antisemită''. E o provocare de proporţii, care ridică întrebarea legitimă: ''Poate că nu evreii, dar atunci* cine*?''* ***Ce minte diabolică sau ce forţă operativă a stat în spatele acestei afaceri de proporţii globaliste, prin atâtea fapte şi tendinţe – trecute sau prezente – se explică parcă de la sine, într-o incredibilă convergenţă?!*** [370]

*

Apartenenţa masonică a romanticilor noştri paşoptişti trebuie însă corect înţeleasă. E greu de stabilit dacă ei aveau conştiinţa unei manipulări; cert este că interesele masonice coincideau atunci cu aspiraţiile etnice ale momentului, astfel că ***paşoptiştii par a fi fost naţionalişti sinceri şi masoni prin conjunctură****. Naţionalismului românesc i-au trebuit câteva decenii ca să se emancipeze de faza lui masonică. Generaţia lui B. P. Haşdeu (denumită îndeobşte ''post-paşoptistă'', deşi delimitările nu pot fi decât relative) intuise deja necesitatea acestei emancipări (ideile naţionaliste ale tânărului Haşdeu le anticipează, în multe privinţe, pe cele eminesciene).* ***Adevărata trecere de la naţionalismul de obedienţă masonică la naţionalismul organic românesc s-a făcut mai ales prin Eminescu*** *(care a căutat să afle cât mai multe despre Alianţa Izraelită, pe care o menţionează destul de des în articolele sale - n.a.). Dar Eminescu n-a fost nici înţeles şi nici urmat imediat (de majoritatea intelectualilor - n.a.); ''Junimea'' era aproape în totalitate o societate masonică, Maiorescu însuşi era un amestec ciudat de conservatorism şi cosmopolitism (mason în tinereţe, după propria-i declaraţie - n.a.), iar un A. C. Cuza (n. 1857), viitorul antimason şi antisemit radical, trecut şi el pe la ''Junimea'', cochetase cu masoneria în prima lui tinereţe (fiind asemănător cu actualul lider al PRM, din multe puncte de vedere… - n.a.)*

Naţionalismul eminescian se va consolida şi se va extinde o dată cu generaţia lui Iorga, cel ce a vorbit pentru întâia oară de ''Cruciada românismului''. Mai târziu, Iorga va intra în conflict cu noua generaţie naţionalistă (aşa cum intrase şi A. C. Cuza). Deşi salutase, la începutul lui 1937, pilda de eroism jertfelnic a lui Moţa şi Marin (art. ''Doi băieţi viteji: Moţa şi Marin'', în Neamul românesc *din 19 ianuarie 1937), în 1938 va avea un rol important în acţiunea de ''decapitare'' a Mişcării Legionare (începută cu arestarea, parodia de proces şi asasinarea în stare de detenţie a lui Corneliu Codreanu); în 1939 va lovi cu piciorul în cadavrele legionare expuse '' pe caldarâmul Cotrocenilor după omorârea lui Armand Călinescu'' – fapte ce au condus, pe fondul tensionat al epocii, la oribilul şi inutilul asasinat comis în 1940 de un grup legionar rebel. (condus din fostul URSS, de către KGB - n.a.)*

Cu toate aceste antecedente, abia epoca interbelică va fi însă aceea care va da naţionalismului românesc o autentică bază spirituală, săvârşind nunta dintre naţionalismul eminescian şi creştinismul

[370] Ibidem, pp.136-139.

ortodox, fie prin ''ortodoxismul'' gândirist (tutelat de Nichifor Crainic), fie prin Mişcarea Legionară (aşa cum o gândise iniţial întemeietorul ei, Corneliu Z. Codreanu), fie prin ''şcoala'' lui Nae Ionescu (Vasile Băncilă, Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, G. Racoveanu etc.), fie prin sinteza strict teologică a lui D. Stăniloae (însă, cu toţii, legionari sau cu simpatii legionare - n.a.) [371]

*

Aşa cum odinioară naţionalismul românesc a trebuit să se scuture de balastul masonic (imoral şi anticreştin - n.a), tot aşa el trebuie să se scuture astăzi de balastul comunist. *[...]* ***În orice caz, naţionalismul devine mai degrabă bun sau mai degrabă rău în funcţie de*** **cum** ***este trăit şi pus în aplicare, adică în funcţie de calitatea umană, de rectitudinea interioară a celor care îl slujesc.*** *[...] Că ar fi fost de preferat ca sentimentul naţional să nu se politizeze (şi să nu fie deci manipulat - n.a.), ci să fie trăit fără ostentaţie în firescul existenţei, aceasta se poate spune; numai că evoluţia lucrurilor a fort alta, iar astăzi stăm în bătaia consecinţelor ei [...]* ***Când însă Dumnezeu e alungat din cetate, totul se surpă sau se perverteşte, mai devreme sau mai târziu.*** *[...]*

Unii zic că religia este exclusiv ceva din cer, iar naţiunea exclusiv ceva de pe pământ, aşa că între ele n-ar exista punct de întâlnire. Dreapta credinţă vede însă relitatea în mod teandric*: asta înseamnă că* ***cerul şi pământul comunică prin lucrarea harului dumnezeiesc; nu sunt două niveluri între care să fie o ruptură, ci două vase comunicante, prin voia înţeleaptă a lui Dumnezeu****. Religia cheamă la o existenţă mai înaltă, de* dincolo de lume*, dar ea, religia, lucrează* în lume *– şi impregnează lumea. Capătul e dincolo, dar* calea *e aici.* [372]

*

Nici un adevărat creştin nu va pune nu zic naţiunea, dar nimic altceva mai presus de Dumnezeu. Naţionalul se poate subsuma religiosului, dar nu i se poate supraordona, nici substitui. *[...] Eu aş zice că noi suntem cu certitudine* creştini*, dar încă şi mai precis –* creştini ortodocşi*. Căci ce înseamnă ortodox?* **Orto-doxia** ***este ''dreapta credinţă'', plinătatea credinţei adevărate şi neştirbirea ei, adică maxima fidelitate faţă de Revelaţia divină.*** *[...]*

Suntem, unii dintre noi, ca sălbaticii de odinioară: ne ignorăm propriile valori şi suntem gata să le dăm pe sticlele colorate ale altora! (cu referire, de pildă la băştinaşii înşelaţi de conchistadorii spanioli în America de Sud - n.a.) În timp ce alţii, epuizaţi spiritual de **rătăcirile modernităţii***, ştiu să preia şi să chivernisească aurul şi nestematele Sfinţilor Părinţi ai Tradiţiei răsăritene. În Occident, interesul pentru Ortodoxie este în creştere continuă. Sunt tot mai numeroşi teologi apuseni de marcă, mai ales catolici (i-aş cita măcar pe H. U. Von Balthasar, R. Waldenfels, G. Habra, B. Sesboiié), ce recunosc dreptatea Răsăritului în multe probleme teologice. Faptul e confirmat şi de enciclica papală* Orientale lumen*, în care se recunoaşte că Răsăritul este leagănul creştinătăţii.*

Se cuvine, pe aceste temeiuri, să nu precupeţim a ne cinsti numele de Biserică naţională, şi deci şi pe acela de popor ortodox, adică drept-măritor! Amin. [373]

[371] Ibidem, pp.148-150.
[372] Ibidem, pp.153-185.
[373] Ibidem, pp.186-199.

XX. CÂTEVA FRAGMENTE DIN CARTEA „RADIOGRAFIA DREPTEI ROMÂNEŞTI. 1927-1941'' DE GH. BUZATU, CORNELIU CIUCANU ŞI CRISTIAN SANDACHE (Bucureşti, 1996)

Motto:

- Ce înseamnă un om de dreapta?
- Român absolut, asta înseamnă.

Petre Ţuţea, *Ultimul dialog*, 1991.

Istoria mişcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluţiei României în veacul XX, ci şi unul dintre domeniile ştiinţifice ce presupune pe viitor investigaţii de amploare [...] istoricul de mâine îngăduindu-şi, desigur, să renunţe la şabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mişcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comunişti români (şi nu numai ei) au scăpat unei atari ''încadrări'', deşi realitatea istorică este una singură. [...] Nu încape îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul şi locul Mişcării Legionare în ţară şi într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităţilor, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari –isme ale veacului nostru: capitalism, fascism şi comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentaţiei de arhivă şi al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. [...] ***Este un fapt surprinzător că, şi după prăbuşirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea şi judecarea Mişcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste.*** *[...] Nu împărtăşim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari şi liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acţionat.*

*

Autorul (Ştefan Palaghiţă, în ,,Garda de Fier spre reînvierea României'') se explică: ,,...Faţă de prigoana lui Carol (din anul 1938), Căpitanul se fixase pe linia spirituală a Mişcării. [...] Horia Sima ori n-a înţeles ori n-a vrut să înţeleagă planul tactic şi strategic al Căpitanului. [...] El a lucrat împotriva dispoziţiunilor Căpitanului, contra liniei adoptată de Comandant ducând o acţiune personală în total dezacord cu dispoziţiile primite, cu realităţile şi nesocotind cea mai elementară noţiune de disciplină legionară.'' [...] Autori precum Erich Fromm, bunăoară, au atras atenţia asupra faptului că radicalizarea naţionalismelor s-ar datora şi unei reacţii psihologice la stressul generat de monopolul lumii capitaliste. Lipsa de sensibilitate a unei societăţi din ce în ce mai pragmatice [...] spectacolul nesuferit (mai ales pentru tineret) al coteriilor ''bătrânilor'', cinismul vechiului ''zoon politikon'' [...] conduceau la amplificarea resentimentelor şi la urgentarea apariţiei unui nou model etic şi istoric. Pentru prima dată asistăm la o creionare a unui discurs naţionalist care punea accentul pe componenta morală şi îndemna la o resurecţie a sinelui. [...] ***Omul nou legionar este, în fapt, omul creştin*** *(cf. d-lui Liviu Antonesei). [...]*

Într-o epocă a maşinismului european, opţiunea legionarismului pentru virtuţi devenite aproape elemente ale basmului (pentru psihologia comună) a determinat, fără doar şi poate, reacţii de iritare. Demagogie, obscurantism, spirit revolut sunt doar câteva din acuzaţiile ce le-au fost adresate. Cu articulaţiile sale simple (laconismul precizărilor codreniste a rămas antologic), naţionalismul doctrinei legionare [...] a statuat (condamnabil pentru mulţi) şi poziţia sa specifică faţă de elementul etnic evreiesc. De aici, acuza (banalizată deja) de antisemitism, xenofobie, rasism etc (afirmaţii absolut nefondate ale unor istorici, pseudo-istorici, analişti). [...] Dincolo de orice

statistică, este cert faptul că legionarismul i-a privit pe evrei ca pe nişte <u>agenţi potenţiali ai comunismului</u> (după cum s-a şi dovedit ulterior - n.a.). […]

***<u>Anti-comunismul</u> şi <u>anti-politicianismul</u> au fost ''polii'' de referinţă ai naţionalismului profesat cu atâta pasiune de către legionari**, anti-semitismul nefiind […] decât expresia (fără discuţie, exagerată pe alocuri) a constatărilor statistice, economice şi sociale româneşti.*

*

Aşa cum observa Ernest Bernea, ,,stilul legionar înseamnă simplitate, tărie, masivitate şi armonie''. […] respectul pe care un om politic de structură tipic democratică precum Iuliu Maniu l-a nutrit faţă de Codreanu şi, implicit, faţă de aspectele pozitive ale legionarismului. […] Putem considera că legionarismul interpreta naţionalismul în sensul fervorii de care credinciosul se simte cuprins în cursul comuniunii sale cu Dumnezeu. Ion Moţa o exprima clar: ,,Noi nu facem şi n-am făcut o singură zi din viaţa noastră politică (în sensul de politicianism sau guvernare - n.a.). Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. În focul ei ne consumăm.'' Această ''religie'', identificată în mod autentic cu naţionalismul (acelaşi lucru îl considerase şi Nicolae Iorga, socotind că naţionalismul nu este o ideologie, ci un temei al organicităţii unui popor), a fost considerată de unii analişti drept expresia unui fundamentalism ortodox generator spontan al modelului totalitar de guvernare. Subiectiv, Regele Carol al II-lea îl cataloga invariabil extremist, după ce iniţial îl sprijinise. […]

***Izvorul frecvent invocat de către legionarism era <u>publicistica politică a lui Mihai Eminescu,</u> personalitate în care Constantin Papanace vedea un precursor ideologic de prim rang.** […] Naţionalismul eminescian, prin radicalitatea şi consecvenţa sa, anticipează coordonatele naţionalismului Mişcării Legionare. **<u>Eminescu a dorit o Românie în cadrele căreia elementul autohton să aibă o poziţie economică şi socială proporţională cu preeminenţa sa etnică.</u>** […] Modelele exemplare aparţinând tradiţiei cultural-istorice au reprezentat întotdeauna axiome ale naţionalismelor. În cazul legionarismului aceste modele sunt, prin ele însele, expresii ale unui spirit defensiv, conservator. <u>Ştefan cel Mare (pentru care Codreanu nutrea un veritabil cult), Avram Iancu, Mihai Eminescu s-au manifestat întru apărarea fie a ortodoxiei, fie a etnicităţii însăşi.</u> […] Imaginile ostaşului, ascetului, haiducului răzbunător străbat iconografia misticii naţionaliste legionare, asociindu-se aproape obsesivei utilizări a cântecului drept mijloc de comunicare intimă cu diferitele straturi sociale.*

*

*Corneliu Codreanu n-a fost la guvern nici o zi şi toată viaţa lui a fost persecutat de cei ce deţineau puterea, indiferent de regim. […] Naţionalismul românesc nu este rasist. <u>Este Român oricine se identifică cu destinul poporului nostru şi îl serveşte cu credinţă şi dragoste, indiferent de originea lui etnică.</u> […] **Codreanu era un creştin convins**. […] <u>Omul nou conceput de Căpitan nu era decât omul creştin proiectat în aria vieţii publice.</u> […] El a rămas toată viaţa un om politic, preocupat de binele şi mântuirea neamului său. Înzestrând însă Mişcarea cu un substrat religios, el vroia să înnobileze viaţa politică, să o scoată din jungla intereselor şi ambiţiilor şi să o înalţe la un rang spiritual. **<u>Politica, adevărata politică nu e un joc de interese, ci trebuie să se subordoneze legilor divine.</u>** Corneliu Codreanu a ales ca patron al Legiunii pe Arhanghelul Mihail, pentru că lupta lui din cer contra lui Lucifer era un drum de urmat pentru toate <u>popoarele care trebuie să sară în apărarea lui Hristos când inamicii Bisericii vor să-i distrugă opera lui pământeană</u>. Arhanghelul Mihail mai reprezenta şi altceva pentru Căpitan: triumful final al puterilor Binelui contra Răului.*

Este greu să te consacri perfecţiunii interioare, devenind un imitator al lui Hristos. Dar este infinit mai greu, delicat şi anevoios ca să smulgi din apatie şi mizerie milioane de oameni, arătându-le drumul de urmat pentru a-şi împlini destinul lor istoric, hărăzit de Dumnezeu. Închisorile şi suferinţele lui Corneliu Codreanu, încoronate de martiriu, sunt consecinţa luptei lui pentru poporul nostru. Căpitanul vedea departe (era un vizionar - n.a.) şi şi-a dat seama că fără o schimbare politică radicală, fără o nouă orientare, naţiunea noastră va cădea în robia ateo-marxiştilor. […] Conflictul a început în momentul în care Antonescu (la iniţiativa lui Ică, ''prietenul'' său) a pretins să fie

proclamat şi şef al Mişcării Legionare. Era o pretenţie absurdă, deoarece el era străin de mişcare şi în nici un caz n-ar fi fost acceptat de masele legionare. Vroia să imite pe Franco, care însă avea justificarea unui război civil dus la victorie. Or, în România, generalul Antonescu a fost tributar sacrificiilor legionare şi nu invers. ***Fără acţiunea revoluţionară a Legiunii de la 3 Septembrie, Generalul n-ar fi ajuns Conducător al Statului.*** *[...] La 21 Ianuarie 1941, Antonescu a dat pur şi simplu o LOVITURĂ DE STAT, răzvrătindu-se contra ordinei constituţionale existente, pe când legionarii n-au făcut altceva decât să apere această ordine.*

*

Corneliu Zelea Codreanu, pusese pe primul plan ***revoluţia morală****, nu crearea omului nou, cum clama comunismul – ci dezvoltarea românului atât cât îi îngăduise vocaţia, ereditatea, zestrea naţională, atât cât se poate perfecţiona el prin străduinţă. Venea apoi* ***revoluţia naţională****, prin care Căpitanul înţelegea curentul de ascensiune socială a fiilor de ţărani (în spiritul gândirii eminesciene - n.a.). [...] După ce politica de persuasiune a lui A. C. Cuza s-a dovedit ineficientă, Codreanu a trecut la lupta ''corp la corp'': a început să strângă tineretul intelectual – elevii de liceu şi studenţii – şi să-l organizeze pentru ascensiune socială şi pentru crearea unui partid al ascensiunii sociale, care urma să lupte prin concurenţă cu evreii şi să-i elimine în acest mod, plecând de la ideea – justă, dar nu la modul absolut – că evreul prosperă în statul corupt şi fuge din statul incoruptibil. Deci, prin crearea în România a unui stat incoruptibil, moral, evreii pleacă de la sine. La întrebarea pe care i-a pus-o cineva: „Dar dacă nu pleacă?'', Corneliu Zelea Codreanu a răspuns: „Dacă nu pleacă, înseamnă că nu sunt aşa cum îi credem noi şi pot rămâne mai departe, pentru că noi avem nevoie de oameni cinstiţi.'' [...] Căpitanul a precizat că nu e antisemit: „Nu am avut scop de ură pentru rasă şi pentru religie''. Dar puteţi admite aşa ceva? Max Auschnit a venit din Galiţia cu un geamantan de rufe murdare şi în zece ani a devenit regele marii industrii din România! [...] E de neconceput ca aceşti câţiva oameni să devină vârfuri în numai câţiva ani. Asta voia să schimbe Căpitanul: defectul de organizare a societăţii [...] de* ***creare a caracterului în completarea dezvoltării inteligenţei****. Căci* ***şcoala românească e axată pe dezvoltarea inteligenţei şi subestimează importanţa caracterului***.

Este incredibil, dar după toate afacerile mai mult decât dubioase din timpul lui Carol al II-lea şi amantei sale evreice, astăzi rudele lui Max Auschnit şi ale altor magnaţi revendică bunurile naţionalizate de către comunişti. Ba chiar rudele lui Ceauşescu cer înapoi bunurile familiei…

Se vorbeşte mai sus şi de oameni care s-au îmbogăţit enorm numai în câţiva ani. Oare, în România de după 1989, n-avem destule cazuri dintre acestea? Şi, culmea, în urma verificărilor asupra averilor demnitarilor şi funcţionarilor mai importanţi, nu s-a constatat niciuna de provenienţă ilegală. S-au invocat fel de fel de motive pentru a le justifica, dintre care unele care sfidează orice logică normală (cum ar fi, de pildă miliarde sau zeci de miliarde obţinute din agricultură sau creşterea animalelor!).

Luându-se în considerare aceste aspecte şi multe altele de acest gen, ajungem să identificăm o mare asemănare între politicienii şi afaceriştii din timpul lui Eminescu şi cei din zilele noastre. Se speculează perioada tranziţiei (spre capitalism, respectiv cel corporatist de astăzi), când multe lucruri sunt în schimbare şi nu există respectul pentru lege şi stabilitatea necesară.

De aceea, consider că în România este timpul unei cristalizări şi unificări a dreptei, a tuturor oamenilor de dreapta. Este profund simptomatic faptul, că **noi n-am avut încă, după 1989, un partid de dreapta autentic şi puternic**. De aceea, foştii comunişti (activişti şi securişti, etc.) şi-au văzut de treabă nestânjeniţi, devenind stăpânii celei mai mari părţi a avuţiei naţionale. S-a născut noua clasă a oligarhiei transpartinice, adică întinsă în toate partidele, formată din „grupuri de interese'' locale, care colaborează tot mai strâns cu companiile transnaţionale. O adevărată caracatiţă, având ca tentacule aceste imperii financiare tot mai vaste, ameninţă independenţa statală a României şi a oricărui factor de decizie. Iar în fruntea ei stă Masoneria…

XXI. ISTORIA ROMÂNIEI ESTE FALSIFICATĂ PENTRU A FI PE PLACUL EUROPEI ŞI MASONERIEI

Acesta este un capitol asupra căruia aş dori să reflectaţi cel mai mult, ţinând seama de tot ce s-a scris până acum în volumul de faţă şi de alte date de care dispuneţi. Eu nu am autoritatea unui istoric consacrat, dar pentru simplul fapt că istoria României a fost şi rămâne o preocupare foarte importantă a vieţii mele, m-am simţit obligat să iau atitudine. Mai ales, în contextul actual al globalizării, în care mulţi istorici au fost practic cumpăraţi (iar acest lucru nu e prea greu de realizat astăzi) de către masonerie iar alţii nu au curajul să spună adevărul pe care îl cunosc, de teama unor represalii.

Pentru a argumenta aceste afirmaţii de mai sus, vă invit la un exerciţiu de analiză şi de comparaţie. Este necesar să analizaţi fiecare propoziţie şi fiecare mesaj pe care aceasta îl transmite. În contextul în care există multe inexactităţi, omisiuni şi distorsionări ale informaţiei în actualele manuale de istorie (poate nu toate), eu am ales unul dintre acestea, ceva mai „corect''. Şi totuşi, vom întâlni şi aici o promovare ostentativă a personalităţilor masonice, a oligarhiei financiare (a acelui grup restrâns de mari posesori ai capitalului financiar, care domină viaţa economică a unui stat dar şi alte domenii) şi a celor care au adus servicii masoneriei, tocmai în virtutea faptului că tinerii nu sunt documentaţi în acest sens. De altfel, trebuie să recunoaştem, nici în rândul oamenilor vârstnici nu întâlnim o categorie largă de populaţie bine informată şi bine intenţionată. Iar în acelaşi timp, veţi constata o denigrare în privinţa a tot ce ţine de Mişcarea Legionară, inclusiv a marelui precursor care a inspirat-o: publicistul, scriitorul şi poetul Mihai Eminescu.

Oare, toate aceste aberaţii şi omisiuni voite, trebuie să le înghită actualele şi noile generaţii de elevi şi studenţi? Acest ''adevăr'' îl vor transmite şi ei mai departe? Cui folosesc aceste denaturări ale adevărului şi ce se urmăreşte de fapt? Vă las pe dumneavoastră să trageţi concluziile de rigoare şi să găsiţi cele mai potrivite răspunsuri la aceste întrebări.

Iată ce susţin aşadar, autorii unui manual de istorie mai frecvent utilizat astăzi, **manual apărut la editura Humanitas Educaţional, la Bucureşti, în anul 2003** (Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Niţă, Adrian Pascu, Aurel Trandafir şi Mădălina Trandafir) din care spicuim:

FRANCMASONERIE, asociaţie internaţională cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri. [...] „OCULTA'', grupare în cadrul P.N.L. (de la sfârşitul sec. al XIX-lea), condusă de Eugeniu Carada, cu scopul de a-l aduce în fruntea partidului pe Ion I.C. Brătianu. (p.99)

*

Curentul de „extremă dreaptă'', promovat mai ales de unii intelectuali, nutrea convingerea că societatea românească de după război este bolnavă, construită pe o temelie putredă de oameni bătrâni şi incapabili să înţeleagă specificul naţional („Ne tutelează şi ne boscorodeşte o generaţie în care nimeni n-a gândit cu adevărat. În capul lor domneşte golul, un gol etern şi iritant, mascat de o vitrină de împrumut şi împrejmuit de colbul vechimii, al neaerisirii din casele părăsite. [...] Pe aceşti oameni, oneşti, blegi, jemanfişişti şi timoraţi îi chemăm [...] în faţa tribunalului grijii de onoarea naţională.'' *Manifestul Crinului Alb*, 1928). *Revendicându-se de la Sămănătorismul lui N. Iorga, Nae Ionescu, mentorul spiritual al extremei drepte, se considera exponentul generaţiei războiului, căreia îi revenea sarcina construirii noului stat român. De aceea, el aprecia că tendinţa unor forţe spre progres şi europenism este inutilă.* („[...] tendinţa noastră sau a unora dintre noi de a ne orienta înspre Apus pentru că acolo ar fi astăzi leagănul civilizaţiei este falsă, atâta vreme cât nu se dovedeşte că structura noastră spirituală, aş zice speţa noastră, ar fi cel puţin analogică cu a Apusului.'' Nae Ionescu, *Prejudecata civilizaţiei apusene*).

Astfel de concepţii au fost susţinute şi dezvoltate şi de mulţi alţi intelectuali, care erau influenţaţi de Nae Ionescu: Mircea Vulcănescu, în „Cele două Românii'', Dan Botta, în „Ţara analfabetă''.

Acest tradiționalism al înapoierii s-a împletit în ideologia legionară cu naționalismul xenofob, intolerant şi agresiv. În plan politic, acest curent a fost reprezentat de legionari. Ei pretindeau că întruchipează singura mişcare spirituală autentic românească, singura capabilă să asigure renaşterea noastră națională. (pp.152-153)

*

Antisemitismul a fost ideologia mişcării de dreapta. În perioada interbelică, un antisemit consacrat a fost Alexandru C. Cuza. În 1923, el a fondat Liga Apărării Național-Creştine, care urmărea expulzarea evreilor din viața economică şi culturală şi educarea tineretului în spirit creştin şi naționalist.

Unul dintre discipolii lui A.C. Cuza a fost Corneliu Zelea Codreanu. Acesta şi-a depăşit însă mentorul, de care era nemulțumit şi pe care îl acuza de moderație. C.Z. Codreanu şi-a creat propria organizație naționalistă în 1927 – Legiunea Arhanghelului Mihail. În 1930 a înființat o aripă militară a Legiunii, numită Garda de Fier, nume folosit ulterior pentru întreaga organizație.

Garda avea toate trăsăturile mişcărilor de extremă dreaptă contemporane ei. Dar originile şi ascensiunea legionarismului se explică în primul rând prin cauze interne. Ostilitatea tradițională față de cosmopolitism, raționalism şi industrializare şi-a găsit o expresie primitivă în ideologia legionarilor („Garda de Fier. Asemănări cu fascismul german sau italian: uniforma; salutul roman; glorificarea conducătorului; ierarhia, spiritul militar, disciplina cazonă; antisemitismul; iraționalismul. Elemente specifice/autohtone: ortodoxismul, negarea civilizației industriale, cultul țăranului ca personificare a omului pur, mesianismul, misticismul). Între alegerile din anii 1931 şi 1937, Garda de Fier a devenit o mişcare de masă, care de la 1% a ajuns să obțină 15,58 din voturi. Electoratul său era format din tineri de la oraş, țărani, preoți de țară, elemente ale muncitorimii şi ale burgheziei de la oraşe şi din cei aflați la periferia societății.

Alegerile din 1937 au reprezentat un test critic pentru democrație. P.N.L. a obținut 35,9% din voturi, P.N.Ț. s-a plasat pe locul al doilea, iar Garda de Fier a devenit al treilea partid ca mărime din Parlament. (p.155)

*

Domnia lui Carol al II-lea a fost o nouă etapă în evoluția monarhiei. Regele era un om cu o solidă pregătire inelectuală, abil, ambițios. El a sprijinit efectiv instituțiile culturale, a manifestat o preocupare constantă pentru modernizarea societății româneşti. În plan politic a urmărit preluarea efectivă a puterii în stat, căutând înlocuirea regimului bazat pe partidele politice. […] Carol a luat măsuri dure împotriva Gărzii de Fier pe care o considera drept principalul său inamic. Unele prevederi ale Constituției din februarie 1938 erau îndreptate evident împotriva legionarilor. Dreptul de vot pentru Adunarea Deputaților nu mai era acordat decât persoanelor care împliniseră 30 de ani, preoților li se interzicea să-şi pună autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice, inclusiv în lăcaşurile de cult. Persoanelor care nu erau autorizate de lege (art.8) li se interzicea de „a lua sau presta jurământ''.

Carol al II-lea i-a dat instrucțiuni lui Armand Călinescu, ministru de interne şi ulterior prim-ministru, să distrugă prin toate mijloacele Garda de Fier. Membrii Gărzii sau simpatizanții acesteia au fost arestați în număr mare şi internați în lagăre de concentrare. Forța măsurilor pe care Carol al II-lea le-a luat împotriva Gărzii de Fier în 1938 şi după aceea a pornit inițial de la faptul că o percepea drept o agentură a Germaniei. Astfel, guvernul a început arestarea masivă a membrilor Gărzii la puțin timp după ce Germania a anexat Austria, iar uciderea lui Codreanu şi a încă treisprezece legionari a avut loc imediat după vizita lui Carol în Germania (noiembrie 1938).

În timpul acestei vizite, Hitler îi ceruse insistent lui Carol să-i elibereze pe legionari şi să formeze un cabinet condus de C.Z. Codreanu. Campania regelui a distrus Garda ca mişcare politică. A rămas doar un nucleu, care opera ca organizație clandestină, angajată în acte de sabotaj şi asasinate. La 21 septembrie 1939, la ordinul lui Horia Sima, noul lider al Gărzii de Fier, un grup de legionari l-a asasinat pe Armand Călinescu.

Situația internațională extrem de gravă de la sfârşitul anului 1939 l-a determinat pe Carol al II-lea să inițieze o mişcare de ,,reconciliere națională'' cu scopul de a apăra națiunea împotriva pericolelor externe crescânde. Însă doar Mişcarea Legionară s-a arătat receptivă față de aceste chemări. ,,Reconcilierea'' cu Mişcarea legionară a marcat o deplasare spre dictatură şi totalitarism a întregului regim.

Dar această manevră nu a putut asigura durabilitatea regimului care s-a prăbuşit în primele zile ale lunii septembrie 1940. […] În total, România a pierdut în vara anului 1940 aproximativ 100 000 km^2 cu o populație de 6 800 000 de locuitori. Abandonarea fără luptă a teritoriului național a fost considerată o soluție total dezonorantă pentru clasa politică, şi în special pentru monarhie. În aceste împrejurări, Carol al II-lea a fost silit să renunțe la tron. (pp.158-160)

*

Antonescu a trecut rapid la înlocuirea vechii structuri politice cu una nouă, numită de el ,,statul național totalitar''.

El considera democrația românească un eşec datorat cultului libertății, care punea interesele indivizilor mai presus decât cele ale statului. Antonescu nu dorea în mod sincer cu o colaborare cu P.N.L. şi P.N.Ț., iar faptul că împărțea puterea cu Garda de Fier era o chestiune temporară.

Obiectivul principal al politicii externe – o alianță fermă cu Germania – a fost realizat prin aderarea României la ,,Pactul tripartit'' (23 noiembrie 1940). În schimb, cooperarea sa pe plan intern cu legionarii nu a reuşit să creeze liniştea publică şi progresul economic pe care le dorise.

Gardiştii au devenit rapid parteneri incompetenți şi iresponsabili. La rândul lor, aceştia erau nemulțumiți de generalul Antonescu. Ambițiile conducătorilor Gărzii nu aveau limite. Ei doreau să controleze economia, poliția, armata, aparatul de stat, presa etc. […] La întâlnirea din 14 ianuarie 1941 cu Hitler, Antonescu i-a acuzat pe conducătorii Gărzii de Fier că aduseseră țara în pragul dezastrului. El a cerut conducerea deplină a statului. Având acordul lui Hitler, Antonescu a revenit în țară hotărât să elimine Garda de Fier. A desființat comisarii de românizare, l-a destituit pe ministrul de ministrul de interne legionar, Constantin Petrovicescu, a înlocuit toți prefecții şi chestorii legionari. Reacția Legiunii a fost violentă şi a îmbrăcat forma rebeliunii legionare din 21-23 ianuarie 1941, care însă a fost înăbuşită de armată. (pp.161-162)

*

Cea mai importantă problemă în domeniul minorităților cu care s-a confruntat regimul antonescian a fost ,,problema evreiască''.

Apropierea României de Germania în vara anului 1940 a determinat agravarea situației evreilor. După înființarea statului național legionar, Antonescu şi Garda de Fier au trecut la românizarea economiei. Măsurile luate împotriva evreilor înaintea atacului împotriva Uniunii Sovietice au fost în primul rând de natură economică.

Au făcut excepție actele de violență comise de legionari împotriva unor persoane particulare. Deportarea evreilor a început după recuperarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord.

Un număr mare de evrei din aceste provincii, apoximativ 130 000, se refugiaseră deja în Uniunea Sovietică.

După unele estimări, în perioada 1941-1943, aproape 100 000 de evrei au fost deportați în Transnistria. Din cauza condițiilor groaznice şi a atrocităților comise au murit mii de oameni. Guvernul antonescian a pus sistematic în aplicare o politică antisemită. Ea urmărea să-i izoleze cât mai mult pe evreii cetățeni români din societatea, economia şi cultura țării. Dar regimul condus de Antonescu nu a participat la deportarea în masă a evreilor, pe care naziştii au organizat-o în cadrul ,,soluției finale'' a lui Hitler.

Deşi au fost supuşi unor repetate discriminări, confiscări, prestații, esențial este faptul că, prin decizia lui Ion Antonescu, 292 149 evrei au rămas în viață în România până în august 1944.

,,În nici o țară dominată de nazişti n-a supraviețuit o aşa de mare proporție a populației evreieşti'', *declara dr. Wilhelm Filderman în* Jurnalul de dimineață, *care apărea la Bucureşti în 1946. (p.164)*

Am dat aceste exemple de mai sus, pentru a se face o comparaţie cu adevărul istoric. Multe dintre aserţiunile prezentate sunt false sau trunchiate şi nu este uşor „a despărţi apele'' sau a separa adevărul de minciună. Este, fără îndoială, un procedeu des utilizat de masonerie, pentru a se bucura de credibilitate. Se pot spune atât de multe lucruri, din punct de vedere istoric, pentru a îndrepta lucrurile, dar spaţiul nu-mi permite din păcate acest lucru iar intenţia mea a fost de a vă lăsa dumneavoastră această sarcină.

Vreau să vă mai spun că, dacă veţi răsfoi manuale relativ recente de istorie sau cărţi şi articole privind acest domeniu, veţi descoperi multe inadvertenţe. Faptul că, regimul totalitar comunist a mistificat adevărul istoric, nu trebuie să conducă la o altă „rescriere a istoriei'', prin alte exagerări şi mistificări. Ambele sisteme, şi anume comunismul şi liberalismul (cu formele sale, îndeosebi radicale) au păcătuit prin extremism. Statul sau individul, au stat în centrul acestora. Adevărul este însă, după cum se spune, la mijloc, pentru că societatea are nevoie de armonizarea acestor relaţii şi punerea în valoare atât a valorilor colective, cât şi a celor individuale. Exacerbarea însă, a acestora este extrem de păgubitoare.

Să mai precizez că, Mihai Eminescu i-a criticat dur mai ales pe liberalii, care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza. Aceştia reprezentau în fapt, aripa radicală a partidului. În fruntea lor se aflau C. A. Rosetti (fondatorul ziarului *Pruncul român* şi mai târziu al cotidianului/oficiosului partidului liberal *Românul*, cu care a polemizat intens Eminescu) şi Ion C. Brătianu (cel care s-a ocupat personal de aducerea în ţară, pe ascuns, a prinţului Carol de Hohenzollern-Sigmaringen). Aceştia susţineau „organizarea rapidă a noului regim politic'' şi imitarea instituţiilor din ţări, precum Germania, Franţa, Belgia.

De ce credeţi că îi critica Eminescu? În principal, datorită apartenenţei lor la lojile masonice şi excluderii interesului naţional. Chiar în acest manual (la p.104) scrie: *„Mulţi dintre membrii elitei liberale au aderat la* ***lojile masonice****, mai ales în perioada paşoptistă. Sunt cunoscute şi cazurile lui C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Dumitru Brătianu, Ion Ghica, Ion Bălăceanu şi a multor altora. Însă, după 1866, aripa radicală reprezentată de I.C. Brătianu şi C.A. Rosetti s-a retras din această organizaţie, ca urmare a opoziţiei dintre caracterul naţional pregnant al ideologiei liberale şi internaţionalismul francmasonic.''*

Din păcate, şi aici este eludat un adevăr sau chiar mai multe. Din lojile masonice, nimeni nu se poate retrage fără a suporta consecinţe extrem de dure (moartea). De aceea, chiar şi Titu Maiorescu, cel care iniţial l-a sprijinit pe Eminescu iar apoi l-a trădat în mod incredibil, declarase că fusese francmason în tinereţe. Acum, când ştim cât de mult l-a „preţuit'' el pe Eminescu şi cât a profitat de posteritatea lui pentru a-şi clădi propria lui imagine publică, cum să-l credem pe cuvânt pe „onorabilul'' Maiorescu? Apoi, după trădarea sa, liberalii l-au recompensat cu funcţia de avocat al poporului…

XXII. AM AJUNS NOI – ROMÂNII – SĂ DECLARĂM (ÎN TIMPUL GUVERNĂRII PSD ŞI PREŞEDINŢIEI LUI ION ILIESCU) MASONERIA DREPT SOCIETATE DE UTILITATE PUBLICĂ, ADICĂ PE BANII NOŞTRI SAU AI STATULUI?!

Ceea ce veţi citi în continuare, mărturisesc că au fost şi sunt lucruri uluitoare într-o anume măsură şi pentru mine, deoarece n-am avut cunoştinţă de unele dintre ele. Poate că aţi avut prilejul de a urmări recent o emisiune denumită „Teoria conspiraţiei'', pe postul TVR 1. Spre deosebire de alte episoade, ea a avut acum ca temă „**Masonii**''.

În cadrul acestei antologii, în care cititorul s-a familiarizat cu acest subiect deosebit de complex, textul de mai jos vine să sintetizeze practic multe aspecte dintre cele care s-au spus şi veţi remarca probabil cât adevăr şi câtă minciună conţin depoziţiile a câtorva masoni, delegaţi din partea masoneriei de rit scoţian (masoneria neagră) ca purtători de cuvânt. Mă încred acum în puterea dumeavoastră de discernământ şi voi preciza că n-am găsit un spirit părtinitor din partea realizatorilor (poate doar prin faptul că există doar un singur contestatar al masoneriei şi nu este prezent nici măcar un preot ortodox, cunoscător al implicaţiilor vaste ale masoneriei în viaţa omenirii). Cu oarecare efort, ca şi în cazul filmului excepţioanal „Reţeaua'', voi încerca să redau cât mai exact tot ce s-a afirmat în această emisiune extrem de curajoasă (şi îmi pare nespus de rău că am ratat începutul ei).

Prezentatorul emisiunii: ***…În România a activat un nucleu destul de puternic al masoneriei. În afară de evenimentele majore pe care le-au declanşat sau în care s-au implicat, masonii şi-au lăsat amprenta şi în viaţa culturală şi socială a ţării. Simbolurile organizaţiei, cum ar fi de exemplu, coloanele, echerul şi compasul, ochiul încadrat de un triunghi, se regăsesc pe clădiri celebre. Un exemplu este chiar Ateneul Român.***

Horia Nestorescu-Bălceşti (purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României, a masoneriei de rit scoţian, după propria-i mărturisire, arătând ca un adevărat preot excomunicat): ***…unele clădiri publice, echerul, compasul, litera G, soarele, luna ş.a.m.d.***

Olimpian Ungherea (purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României): ***Priviţi aceste construcţii, edificii superbe din Capitală şi nu numai din Capitală. Nu numai din Capitală. Să vă duceţi la Curtea de Argeş, la mănăstirea Curtea de Argeş, zidită de Meşterul Manole, care a fost unul dintre marii masoni ai masoneriei antice (dacă acest lucru s-ar confirma, atunci un creştin ar înţelege atunci de ce se surpa mereu ceea ce se ridica peste zi şi de ce a fost zidită de vie Ana, soţia lui - n.a.). Deci, cu 200 şi ceva de ani înainte de masoneria modernă, la 1734, când s-a înfiinţat Loja de la Galaţi. Loja unde eu sunt maestru, da dragă (adresându-se prezentatorului - n.a.), aşa se cheamă –*** **Meşterul Manole***. Deci, nu numai în Bucureşti, ci şi în ţară. Mai dau un exemplu din ţară şi mă opresc. La Biserica Neagră din Braşov (revendicată de biserica protestantă - n.a.). Să vedeţi acolo simboluri masonice.***

Prezentatorul: ***Mai există astăzi masoni? Răspunsul este: da. Unii recunosc, alţii preferă să nu dea un răspuns concret unei astfel de întrebări.***

Olimpian Ungherea: ***Nu deconspir nimic, dacă am să vă spun dumneavoastră şi telespectatorilor că, marea Lojă Naţională din România, aceasta regulară şi recunoscută, cuprinde în rândurile ei aproape 6000 de membri şi recunoscuţi de peste 120 de mari obedienţe din toată lumea, din Japonia până în Oslo.***

Prezentatorul: ***Ei spun că se ocupă în principal de ajutorarea societăţii. Evident, există şi contestatari.***

Pr.dr. Antonie Iorgovan (despre care vă aduceţi aminte, că recent a acuzat anturajul lui Adrian Năstase de participare la masonerie, infracţionalitate şi homosexualitate - n.a.): ***Nici măcar ei nu pot să spună că sunt o formulă democratică. Ei zic că nu mai sunt o organizaţie secretă şi că au devenit***

discretă. Măi să fie! Nu, sunt în continuare o organizaţie secretă (pe ansamblu, pentru că faţa ei văzută nu-i decât un paravan şi e mult prea puţin cunoscută - n.a.), lucrurile sunt clare; şi, din punctul meu de vedere, în România, cum o fi în altă parte, ne raportăm la constituţiile din ţările respective, dar prin raportare la România, Constituţia spune următorul lucru. Articolul 40, alineatul 4: „Asociaţiile cu caracter secret sunt interzise.'' Merg pe ideea, că ei, vezi Doamne, au devenit discreţi din secreţi, ba mai mult un guvern al României a fost înţesat de masoni (şi cred că nu s-a referit la altul decât la cel al lui Adrian Năstase din 2000-2004), pentru că acesta e rolul lor până la urmă, ca să ajungă să controleze prin aceste mijloace oculte: şi Guverne şi Parlamente; şi Justiţie şi Poliţie; şi Jandarmerie şi Gardă de la Prefectură; şi orice, tot ce mişcă, tot ce zboară, tot trebuie să fie controlat de masonerie, nu scapă nici divinitatea: nu există Dumnezeu, există ceva – Ziditorul – sau cum îl califică ei.

Horia Nestor-Bălceşti: ***Masoneria nu mai este de foarte multă vreme o organizaţie secretă. Este o organizaţie discretă. Discretă doar, hai să spunem, în privinţa ritualului. Pentru că nu facem un ritual în public (cum fac creştinii ortodocşi sau catolici - n.a.). Ritualul nu este un spectacol de teatru, este o trăire (ca şi când creştinii n-ar trăi liturghia, ca „lucrare a poporului'', cum se exprima părintele Stăniloae - n.a.). Şi atunci, fără îndoială, că nu au acces profanii la acest ritual (o explicaţie total neverosimilă - n.a.).***

Ion Iliescu (fost preşedinte al României): ***Influenţa masoneriei este mult mai limitată. Viaţa publică a devenit foarte diversificată. O democraţie şi un sistem deschis de viaţă publică reduce influenţa unor asemenea structuri. În acelaşi timp nu putem să le ignorăm, există şi să folosim ceea ce ne poate fi util şi să limităm influenţele posibile…(chiar aşa, de ce n-am prelua şi părţile ei bune, fiindcă şi comunismul a avut părţile lui „bune''? - n.a.)***

Prezentatorul: ***Între timp, masoneria a devenit instituţie de utilitate publică. Asta înseamnă că are dreptul de a primi bani de la bugetul de stat, lucru contestat de oponenţii ei (şi mă raliez pe deplin opiniei lor - n.a.).***

Antonie Iorgovan: ***Am aflat şi se ştie, că un guvern al României a adoptat o hotărâre prin care masoneriei i-a fost recunoscut statutul de instituţie de utilitate publică. Îmi îngădui să spun că este o hotărâre de guvern clară împotriva Constituţiei şi chiar şi împotriva legii.***

Olimpian Ungherea: ***Adică, nu, nu ne place nici, nici când construim un cămin de bătrâni şi am construit zeci de cămine de bătrâni în România şi presa nu ştie că sunt construite de noi, nu ne place. Avem zeci de studenţi în străinătate pe banii noştri, ai masonilor, şi ăia nici nu ştiu, care studiază la diferite facultăţi din diferite ţări că sunt stipendiaţi de masoni. Nu ne place. Acesta e statutul nostru (dar când aceşti studenţi vor afla, vor putea întoarce spatele unor „rugăminţi'' ale masoneriei?; nu vor deveni oare ei înşişi masoni, forţaţi de împrejurări?; putem ignora faptul că aceste minţi luminate vor uita că sunt români şi poate vor practica chiar un anti-românism? - n.a.).***

Antonie Iorgovan: ***Daţi-mi voie să vă spun că acum e o batjocură. Deci, oamenii ăia de elită din cultura ţării cred că se întorc în mormânt când citesc, sigur metaforic vorbind, listele masonilor de astăzi. Este, pur şi simplu, această asociere cât am perceput-o eu în masonerie, când văd şi eu şi se laudă şi unul şi altul etc, că am clienţi, am tot felul de întâlniri în teritoriu, şi mă întâlnesc şi cu unul şi cu altul şi mi se atrage atenţia: „aveţi grijă, că acela e mason, e mare în grad'' etc. Eu percep că este un paravan la şmecherie această masonerie. De fapt, este un paravan la mafii, la asocieri până la urmă. Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.***

Radu Comănescu (scriitor şi purtător de cuvânt al Marii Loje Naţionale a României): ***Deci aceia care au acuzat masoneria că vânează fonduri guvernamentale, după părerea mea, erau ei înşişi pregătiţi să vâneze acele fonduri.***

Horia Nestorescu-Bălceşti: ***Noi, deci masoneria de esenţă scoţiană, nu admitem nici un fel de discuţii despre politică, despre religie şi despre afaceri în templu.***

Ion Iliescu: ***Dintr-o nostalgie a altora, Cuza şi Sadoveanu şi ştiu eu ce figuri, dau impresia că se menţin la o anumită cotă a unor asemenea predecesori. Dar nu mai poate fi acest factor un factor considerabil în viaţa societăţii.***

Prezentatorul: ***Este masoneria o organizaţie secretă? Unii zic că da, alţii că nu. Masonii spun despre ei că sunt doar discreţi. Poate la fel de discreţi precum sediul Marii Loje a României care se află în spatele meu. O parte a membrilor îşi arată apartenenţa la această organizaţie, ba chiar sunt dispuşi să vorbească despre asta.***

Olimpian Ungherea: ***Reţineţi ce vă spun. Nici nu-mi doresc vreodată să ne simpatizeze toată lumea. Pentru că e o absurditate. Unanimitatea nu există. Să ştiţi că şi în celelalte ţări e tot la fel. E câte un ziar de scandal (poate unul nesupus obedienţei masonice, care domină şi azi ziarele de mare tiraj - n.a.) care spune: „masonii se întâlnesc noaptea în pădure, în nişte grote…'' Poveşti.***

Antonie Iorgovan: ***Şi acum daţi-mi voie să vă fac următorul raţionament. Mergând pe ideea că nu intră masoneria în categoria organizaţiilor secrete. Bun, o fi ea discretă, dar este anticonstituţională, chiar şi aşa fiind. Pentru că tot un text din Constituţie spune următorul lucru tot la 40, alineatul 2. În primul rând, haideţi să vedem alineatul 1. Alineatul 1 spune aşa: „Cetăţenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate şi în alte forme de asociere.'' În alte forme, vezi Doamne, ar intra şi Masoneria. Bun. Dar în alineatul 2 se spune următorul lucru: „Partidele sau organizaţiile (deci n-am spus de care, organizaţiile în general), care, prin scopurile ori prin activitatea lor nu militează împotriva pluralismului politic…'' Odată ce, nu acceptă până la urmă că Parlamentele sunt create pe jocul politic şi vor să controleze Parlamente şi guverne, e clar că militează împotriva pluralismului politic. Apoi, a principiilor statului de drept şi ale suveranităţii. Haideţi să vedem de unde încep principiile statului de drept. Păi, principiile statului de drept în Constituţie încep cu articolul 1. Ce se spune în articolul 1? Că, România este stat de drept, democratic şi suveran, în care… Şi urmează o ierarhizare a valorilor supreme şi garantate de Constituţia României. Prima valoare care este garantată este demnitatea omului. A doua – drepturile şi libertăţile. A treia – libera dezvoltare a personalităţii umane.***

Radu Comănescu: ***În măsura în care statul acceptă masoneria, el trebuie să legalizeze într-un fel şi în Constituţie lucrul acesta. Altfel, este absurd (o asemenea cerinţă pare a fi de fapt, o mare dorinţă a masoneriei, un fel de condiţie premergătoare aderării la Uniunea Europeană, posibil a fi condusă de masonerie! - n.a.).***

Antonie Iorgovan: ***Cum este posibil pe baza acestei legi fundamentale a României să promovăm asemenea aberaţii inchizitoriale? Deci, este o reminiscenţă a Evului Mediu, care sigur într-un fel s-a menţinut şi în dreptul modern, legat de structura şi de cât am perceput eu din câte am citit că înseamnă această masonerie.***

Prezentatorul: ***Masonii poartă insigne la rever şi alte însemne, au o anumită uniformă folosită în timpul ceremoniilor şi de multe ori îşi fac cunoscute întâlnirile importante sau diferite acţiuni la care iau parte. Cu toate acestea, trebuie să admitem că în masonerie există unele secrete, cum sunt ritualurile de iniţiere sau semnele prin care se recunosc între ei.***

Olimpian Ungherea: ***Misterul de altfel, misterul nostru al masonilor, care nu poate fi divulgat niciodată, marele nostru secret, care nu poate fi divulgat niciodată e iniţierea. Veţi găsi, veţi descoperi în multe cărţi probele care se fac la iniţiere, cuvintele care se spun, după cum într-o carte de liturghie bisericească veţi găsi toată liturghia scrisă în cartea aia acolo. Aia nu înseamnă că te-ai iniţiat sau că ai ascultat liturghia. Nu înţelegi acest adevăr sacrosanct, decât când eşti consacrat în genunchi, în faţa altarului, în faţa maestrului venerabil, sub sabie, cu sabia pe creştet, cu sabia pe umăr, aşa în cadrul unui ritual extraordinar de captivant, şi de frumos şi de interesant şi de complex (ca într-o religie anticreştină, unde frica înlocuieşte taina Sfântului Botez - n.a.). Aici e marele mister.***

Antonie Iorgovan: ***Vreau să ştiu şi eu, ca profesor de drept public, ca om care vrea să fie liber, cum anume o organizaţie în care se promovează nişte ritualuri, nişte aberaţii până la urmă, şi care nu au nici un fel de legătură cu libera dezvoltare a personalităţii, ba dimpotrivă când toată***

lumea ştie că <u>din masonerie ieşi numai cu picioarele înainte</u> (ca de altfel şi din Mafie sau din marile afaceri ilegale - n.a.), unde e libera dezvoltare a personalităţii? Aşa-zisa intrare în adormire, cum să spun, înseamnă intrare în adormire până la urmă, adică te adorm ei, au grijă ei să intri în „adormire''. Cu alte cuvinte, <u>sunt în afara Constituţiei, sunt în afara spiritului democratic, sunt în afara valorilor care înalţă fiinţa umană</u>. Fiinţa umană trebuie să se dezvolte în spiritul a ceea ce ne înalţă ca oameni. A merge pe acele ritualuri, care până la urmă ne coboară, ne duc în catacombe şi ne îndepărtează de divinitate. De fapt, trebuie să ne raportăm foarte simplu la ce-a spus Kant: la „legea morală din mine'' şi la „cerul înstelat de deasupra noastră''. Deci, nu promovează aşa ceva Masoneria.

<u>Horia Nestorescu-Bălceşti:</u> ***Din punctul nostru de vedere, suntem foarte deschişi, foarte transparenţi, n-avem nimic de ascuns şi cu atât mai mult, de unde până unde, veţi întreba de teoria conspiraţiei. Din ignoranţă, din necunoaştere (adică, mai întâi trebuie să devii mason, ca să-ţi faci o idee despre ce înseamnă ea ?!; trebuie să fii mai întâi homosexual de pildă, ca să înţelegi cu adevărat homosexualitatea?!; înseamnă că toţi oamenii de mare cultură şi spiritualitate, pe care îi apreciem, care n-au fost, nu sunt şi nu vor fi masoni, sunt atunci nişte ignoranţi?! - n.a.).***

<u>Prezentatorul:</u> ***Şi acum este vremea de a dezvălui cele trei mari „secrete''(învăţături, dacă le putem numi astfel - n.a.) ale masoneriei. De fapt, acestea nu sunt chiar atât de secrete, de vreme ce pot fi descoperite în biblioteci sau pe Internet. Primul (marele secret) este <u>arta de a balansa forţele pentru a echilibra mişcarea sau mai bine zis de a aduce puterea divină în serviciul voinţei umane</u>. Al doilea (teribilul secret) este <u>conştientizarea propriei noastre prostii</u>. Şi ultimul (marele arcan) vorbeşte de <u>existenţa divinului în om</u>. Multora li se va părea probabil că marile secrete ale masoneriei sunt de fapt chestiuni de bun simţ, lucruri cunoscute de orice om raţional. Dacă este aşa, atunci sunteţi masoni fără să ştiţi (adică, imorali, folosind un cuvânt mai tranşant - n.a.).***

Despre masonerie se pot scrie desigur şi se pot discuta multe. Dar, indiscutabil rămâne faptul, că **ea a lucrat şi lucrează împotriva omului**. M-a surprins iniţial destul de mult poziţia curajoasă a d-lui Antonie Iorgovan, care a criticat masoneria, pentru că el însuşi face parte dintr-un partid în mare parte corupt şi astăzi. M-am gândit că domnia sa a fost şi rămâne totuşi un mare jurist. Altfel, nici nu cred că ar fi fost cooptat în echipa care s-a ocupat de elaborarea Constituţiei României. Am mizat deci, pe obiectivitatea sa, în momentul acuzaţiilor lansate la adresa lui Adrian Năstase şi a altor membri PSD, pentru că eu însumi am la bază o formaţie juridică şi apreciez spiritul critic.

Dar, să nu cădem în capcana unei judecăţi simpliste sau subiective. V-aţi pus întrebarea: oare de ce a fost lăsat să acuze masoneria? Ca să laşi o persoană publică să facă asemenea dezvăluiri (până la urmă senzaţionale), când în alte cazuri, pur şi simplu se întrerupeau parţial sau total emisiunile (mai ales pe postul TV Realitatea, la cele prezentate de d-l Robert Turcescu, care discuta la obiect cu câte un invitat etc.) mi se pare destul de suspect.

Având în vedere faptul, că toţi aceşti purtători de cuvânt (mai puţin Ion Iliescu) sunt masoni de rit scoţian, convinşi şi ei de „necesitatea'' integrării României în Uniunea Europeană (unde domină această masonerie comunitaristă în prezent) şi divergenţele dintre cele două mari ramificaţii masonice, am putea trage concluzia, şi cred că e cea corectă, că Antonie Iorgovan exprimă în fond punctul de vedere al masoneriei comuniste, speriată de pierderea posibilă a privilegiilor şi a organizării unui proces al comunismului, care nu doreşte să lase totul celeilalte masonerii şi ca atare preferă scoaterea din beneficiile legii care-i dă dreptul să primească bani de la bugetul de stat. Însă rămâne de văzut de ce a declarat totuşi că: „***<u>Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.</u>***'' *Pentru simplul fapt că acesta este şi adevărul...*

Ar fi interesant de analizat întreaga istorie a loviturilor de stat din ţările româneşti, şi mai cu seamă de când a apărut mai vizibilă masoneria la noi. Dau numai un exemplu. Căderea dictaturii ceauşiste, atribuită în mod greşit doar românilor de rând, care s-au unit în mod spontan şi cu mult curaj (deşi, se ştie că românii trăiau atunci într-o frică generalizată şi întreţinută abil de Securitate). Potrivit, iarăşi unei ''teorii'' conspiraţioniste, dintr-o emisiune cu acelaşi nume (Teoria conspiraţiei), turiştii

sovietici aflați într-un număr suspect de mare în prejma revoluției din decembrie'89 s-au implicat foarte puțin, pentru că Ion Iliescu reuşise să fie impus ca personaj-cheie al revoluției şi ca personalitate de prim rang, cu reale şanse de a fi un preşedinte pentru multă vreme (ceea ce s-a şi întâmplat, în pofida multor contestații şi acuzații care i-au fost aduse în toți aceşti ani postdecembrişti). Dacă, să presupunem, n-ar fi fost ales acest promotor al politicii gorbacioviste, atunci cu siguranță am fi asistat la o baie de sânge. Interesele erau mult prea mari, ca să nu se ajungă la acest lucru. Ori, vizionând un alt episod al aceleiaşi emisiuni, m-am convins, în sfârşit (deşi se putea anticipa, dar nu prea aveam dovezi palpabile - n.a.), că Ion Iliescu nu este doar un apărător şi susținător al masoneriei, ci un mason de-a adevăratelea!

Prin urmare, aşa-zisa revoluție română a fost de fapt o lovitură de stat autentică, în care rolul principal l-a jucat masoneria! Cine să-l mai creadă pe Petre Roman, care susținea că românii din stradă au făcut-o? Cine? Ion Iliescu sau Silviu Brucan, ei înşişi direct implicați în evenimentele sângeroase, soldate cu peste o mie de morți şi peste 3 000 de răniți? Istoria va clarifica până la urmă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile. Dacă nu va fi rescrisă din nou de către masonerie…

XXIII. PROCESUL COMUNISMULUI A INTRAT ÎN LINIE DREAPTĂ. MĂ ÎNTREB ÎNSĂ CUM SE VA SFÂRŞI EL...

Voi începe acest capitol al volumului de faţă cu un articol al d-lui **Constantin Ticu Dumitrescu**. Acesta a fost publicat în România liberă, suplimentul Opinii în aldine, p.IV, în data de 15 iulie 2005, sub titlul „Dacă adevăr nu e, nimic nu e!'' Apoi, urmează articolul „Procesul comunismului a intrat în linie dreaptă'', apărut în acelaşi ziar, în aceeaşi zi (la pagina 3), semnat de însuşi Petre Mihai Băcanu. Dintr-un respect desebit pe care îl port celor doi distinşi domni, voi reda aceste articole în întregime. Aş dori, de asemenea, să le adresez aici toate mulţumirile mele sincere pentru întreaga activitate a domniilor lor, depusă în slujba adevărului şi poporului român.

Lăsând modestia la o parte, afirm că poate nimeni mai mult decât mine nu s-a implicat, încercând tot ce era posibil spre a-l convinge pe Ion Iliescu cu activiştii şi securiştii lui, spre a reconstrui în ţara noastră ***statul de drept*** *şi* ***respectul ideii de dreptate, adevăr şi morală****.*

Astfel am început după revoluţie lupta în CPUN, depunând printre altele un amendament la Decretul privind Legea electorală, prin care ceream ca nici activiştii de partid şi nici membrii aparatului de opresiune să nu aibă dreptul să candideze. De asemenea, am cerut o lege privind arhivele Securităţii. Toate acestea l-au şocat atât de mult pe Ion Iliescu şi ai lui, încât nici nu le-au pus în discuţie. A urmat lupta pe care am dus-o în calitate de purtător de cuvânt al Alianţei Naţionale pentru Proclamaţia de la Timişoara, iniţiată de George Şerban, spre a-l convinge pe Ion Iliescu să accepte dialogul. Bolşevicul însă a refuzat, alegând calea violenţei şi a diversiunii. Era între 10-15 mai 1990, când, împreună cu George Şerban, Ana Blandiana, Gabriel Andreescu, Mihiţ, Stelian Tănase, Florin Gabriel Mărculescu şi Marian Munteanu, lideri ai acestei alianţe, stăruiam pe lângă Iliescu să accepte un dialog deschis. Însă bolşevicul din el a refuzat. A ales calea violenţei şi apelul la bandele de mineri, terorizând populaţia Bucureştiului şi îngrozind Europa. Aş mai reaminti faptul că am reuşit după o luptă tenace să provoc declanşarea acelui proces al comunismului *pentru ca apoi, nici după un an, să fie blocat în faza începerii urmăririi penale. Erau prea puternice forţele care se opuneau unui asemenea act.*

A urmat lupta legislativă, dar proiectele mele de lege au ajuns piese de arhivă în Senatul României. Fie mutilate, cum a fost cel al deconspirării Securităţii (devenit L. 187/1999). Fie respinse de Consiliul Legislativ, cum a fost proiectul Legii lustraţiei, denumit ''Accesul la funcţiile publice şi politice al foştilor demnitari comunişti sau membri ai aparatului de opresiune''. Fie deturnate cum s-a întâmplat cu cel privind ''Desfiinţarea condamnărilor şi a măsurilor cu caracter politic (din 1945-1989)'', ajuns o biată Ordonanţă de Urgenţă (nr. 214/1989).

Nimic nu ilustrează acum mai bine unde ne găsim, decât eşuarea încercării eroice a d-nei ministru Monica Macovei, de a reforma în sfârşit Justiţia. Pentru că, atâta vreme cât dreptate şi adevăr nu este într-o societate, nimic bun nu este! Decât corupţie, abuz, afaceri mafiotice, relaţii de cumetrie şi de interese şi, în final, sărăcie, nedreptate şi haos.

Ar fi suficient de edificator, dacă s-ar putea citi biografiile magistraţilor care deţin astăzi (la 15 ani de la o revoluţie care s-a vrut anticomunistă şi antisecuristă) funcţii de conducere de la cel mai jos nivel al aparatului de justiţie şi al parchetelor şi până la cel mai înalt nivel. Cred că presa noastră ar trebui să publice toate aceste biografii.

Atunci poate vom înţelege mai bine de ce merg lucrurile în justiţie aşa cum merg. Şi de ce Iliescu şi-a plasat din timp şi aici ''dinozaurii'', uneori chiar şi cu soţiile lor. Numai asemenea magistraţi pot sfida totul de la înălţimea şi inamovibilitatea robelor pe care le poartă (cumulând venituri care însumează peste 125 milioane lunar sau practicând cumulul de funcţii). Şi de ce este posibil ca un magistrat purtând roba elitei din justiţia română să poată judeca plângerile soţiei sale, sau să-i apere fără teamă şi ruşine interesele şi dosarele!?

Trecând acum la SRI, situaţia este şi aici tot atât de clară, pentru cei care vor să vadă. Chiar dacă dl. Timofte şi acei generali ai săi de sorginte securisto-comunistă au reuşit să-l convingă pe Preşedintele Băsescu cât de implicaţi şi utili sunt în lumea arabă. Mai ales în povestea răpirii celor trei ziarişti. Nimic nu dovedeşte însă mai bine cine sunt respectivii şi ce urmăresc decât acea ultimă diversiune a predării la grămadă a unei părţi din arhivele Securităţii. Astfel, după ce au distrus o arhivă perfect organizată (de la spaţii adecvate, la punerea ei pe calculator), pentru care s-au cheltuit bani grei şi 7-8 ani de muncă, acum au făcut-o ''tabula rasa''. Încărcată de-a valma în camioane, această arhivă a Securităţii este aruncată (ca şi deşeurile de hârtie veche trimisă la topit), în magaziile de la Popeşti Leordeni, făcând din CNSAS un ţap ispăşitor. Pentru că, ***după ce 5 ani de zile au blocat practic activitatea acestei instituţii, acum CNSAS va apărea în ochii opiniei publice ca vinovat pentru tot ce nu s-a realizat în acest timp şi nu se va realiza în viitor****. Deoarece, ca acest segment de arhivă să redevină operativă, le vor trebui celor de la CNSAS timp (ani de zile), bani şi cel puţin încă 2-300 de noi angajaţi.*

Deci securiştii au învins şi aici! ***Ei n-au predat şi nu vor preda dosarele decât după ce le-au verificat filă cu filă, selectând sau distrugând tot ceea ce ar fi dus la o mai bună cunoaştere a ororilor săvârşite de ''brava lor Securitate'' şi de securişti (unii astăzi în uniforme de generali). Au continuat să facă acest lucru şi după 1999, având de-acum acoperirea Legii 187/1999 (vezi sintagma ''siguranţă naţională'').***

De altfel, aşa cum s-a dovedit public, SRI s-a arătat vrednic urmaş al Securităţii, continuând să urmărească pe unii dintre cei care erau ''obiectivele'' fostei poliţii politice comuniste. Am figurat pe o listă cu 7-8 persoane (printre care Stelian Tănase, Ileana Mălăncioiu, etc.), fiind primul care a început să fie urmărit după Decembrie'89 (vezi documentele publicate în presă).

Sunt convins că ***tot acei oameni din Serviciul de Dezinformare urmăresc, prin agenţii lor mai vechi sau mai noi, ca şi prin cei care din diferite motive le fac jocul, să izoleze din ce în ce mai mult pe acei oameni care rămân intransigenţi în lupta şi atitudinea lor împotriva comunismului şi a securiştilor****.*

Aşa am aflat spre exemplu că, în ceea ce mă priveşte – sunt persoane cu o anumită credibilitate care afirmă că Preşedintele AFDPR (Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România) este prea radical. Şi că trebuie să terminăm odată să tot vorbim de securişti şi de nomenclaturişti comunişti.

Tot datorită metodelor Securităţii şi a infiltrării agenţilor ei, precum şi a greşelilor şi păcatelor unora dintre liderii săi, PNŢCD a fost adus de la măreţie la decadenţă. Mi-am dat seama de acest lucru şi l-am mărturisit şi în faţa opiniei publice, când, la acel ''moment de sinceritate'', în emisiunea lui Robert Turcescu, am spus: ''În situaţia în care a fost adus acum PNŢCD, dacă l-am învia pe Maniu nu cred că ar putea face minuni''. A urmat pasul făcut de mine, când de la poziţia de prim-vicepreşedinte al partidului, am refuzat propunerea lui Gheorghe Ciuhandu de a fi alături de el la noua conducere. Mă doare însă mult soarta acestui partid! Şi reproşez printre altele d-lui Ciuhandu faptul că a ales data de 5 februarie pentru dispariţia partidului (şedinţa C.N.C.). Fără să ţină seama că la 5 februarie 1953 a fost exterminat, la Sighet, Iuliu Maniu, iar la 5 februarie 1963 a căzut la R. Sărat, Ion Mihalache, au ţinut ca şi de data aceasta să fie aleasă tot ziua de 5 februarie (2005) pentru îngroparea PNŢCD.

N-aş putea încheia acest articol fără să-mi exprim nedumerirea şi amărăciunea pentru faptul că Preşedintele Traian Băsescu nu m-a înţeles şi n-a dat curs cererilor adresate în întâlnirea de la Cotroceni, de delegaţia AFDPR, rezumate în trei puncte: 1. Declaraţia Solemnă privind asumarea şi condamnarea genocidului comunist (în mod oficial, de către reprezentantul statului român, de la tribuna Parlamentului - n.a.); 2. Continuarea lucrărilor Monumentului Naţional al jertfei şi luptei împotriva comunismului; 3. Soarta foştilor deţinuţi politici.

La câteva luni de la această întâlnire de la Cotroceni, Preşedintele Bush a făcut acest lucru în faţa parlamentului leton, condamnând comunismul, pactul Ribbentrop-Molotov şi, totodată, trădarea de către Anglia şi SUA a ţărilor din centrul şi estul Europei (chiar dacă, poate a făcut-o în scop

electoral - n.a.). A făcut-o fără să aibă nevoie de dovezi, aşa cum ne-a cerut recent dl. Preşedinte Băsescu. Într-un interviu la BBC, spre consternarea mea, Preşedintele declara: ''Eu am avut o întâlnire cu dl. Ticu Dumitrescu, în care îmi cerea cu energie *să cer scuze victimelor comunismului''.*

Or, eu cerusem înainte de toate acea declaraţie solemnă făcută în faţa Parlamentului, prin care Preşedintele, în numele statului român să condamne genocidul comunist. *Această declaraţie spuneam eu, trebuie supusă votului parlamentarilor, spre a căpăta valoarea cuvenită.*

Sigur, cererea Preşedintelui privind ''dovezile'' poate fi luată drept o idee pentru ca în viitor un grup de istorici (ca prof. Alexandru Zub, prof. Papacostea, prof. Denis Deletant, tinerii istorici Marius Oprea, Stejărel Olaru şi alţii), precum şi reprezentanţi ai victimelor comunismului şi ai Societăţii Civile, să studieze perioada neagră a poporului român şi să întocmească un document privind genocidul comunist (1945-1989). Perioadă de fapt analizată cu documente şi probe în cele zece simpozioane ale Memorialului de la Sighet, comunicări (publicate apoi în Analele Sighet*). De asemenea, există dosare şi mărturii publicate în suplimentul* ***aldine*** *al ziarului ''România liberă'', cum şi în cele peste o sută de filme ale* Memorialului Durerii *(de la TVR 1); există* Caietele Rezistenţei *ale AFDPR,revista* Memoria *sau cărţi document cum sunt cele patru volume, ce descriu* Genocidul Comunist*, ale prof. univ. Gh. Boldur Lăţescu. Dar asta nu poate avea vreo legătură cu declaraţia de importanţă morală şi politică cerută Preşedintelui.*

Mai întâi pentru că nu este vorba de un proces penal unde nu se poate declanşa nimic fără un probatoriu corespunzător.

În al doile rând, trebuie avut în vedere că timpul se grăbeşte pentru foştii deţinuţi politici şi vor să audă această declaraţie cât mai sunt încă în viaţă. Şi peste toate, pentru că atunci când faptele capătă o anumită notorietate, nu mai sunt necesare dovezi. Deşi peste toate, cele mai bune dovezi le reprezentăm noi, victimele genocidului comunist care încă mai suntem în viaţă.

În fine, dacă am încerca să privim în oglindă cele două totalitarisme (nazism şi comunism), am putea prezenta următoarea situaţie:

La 30 septembrie 1946, Tribunalul Militar Internaţional de la Nürenberg a declarat drept criminale organizaţiile: S.D. (Serviciul Secret Nazist) şi Gestapoul şi criminali, toţi membrii acestora*. Ori,* ***în cazul României, Securitatea nu numai că n-a fost declarată criminală (ca şi securiştii), ci dimpotrivă se încearcă eroizarea ei, iar securiştii deţin funcţii şi demnităţi în stat, ori s-au îmbogăţit peste noapte****.*

2. Evreii au realizat la Washington marele ''Muzeu al Holocaustului''.

Avem şi noi în România, cutremurătorul Memorial de la Sighet – datorat muncii pline de dăruire a poetei Ana Blandiana şi a lui Romulus Rusan, care au reuşit să atragă aici şi Consiliul Europei. După cum şi foştii deţinuţi politici au ridicat în ţară, prin efortul lor propriu, zeci de monumente în jurul unora din cele 136 locuri de detenţie comuniste sau acolo unde s-au dus lupte ori au avut loc răscoale ţărăneşti.

Au apărut astfel adevărate Memoriale, cum ar fi cel de la Poarta Albă, cel de la Aiud, de la Gherla, Timişoara, Tg. Mureş, Buzău, Insula Mare a Brăilei ş.a.m.d. Altele sunt în construcţie.

3. Având ca temă Holocaustul nazist şi dispunând de putere financiară, sute de regizori occidentali au realizat nenumărate filme artistice. Dar şi în România, pe tema Genocidului Comunist s-au produs mai multe filme artistice şi documentare (regizorii Mihai Constantinescu, Nicolae Mărgineanu, Lucian Pintilie).

Cel mai important film documentar care a avut un mare impact rămâne însă **Memorialul Durerii***, al strălucitei realizatoare Lucia Hossu-Longin.*

De asemenea, despre Holocaustul nazist s-au scris nenumărate lucrări memorialistice. Şi despre genocidul comunist s-au scris câteva sute de cărţi memorialistice şi istorii ale acestei perioade, semnate de autori români şi străini (Stéphane Curtois, Vladimir Bukovski).

Nazismul n-a fost învins doar în tranşeele fronturilor, ci la Nürenberg, pe când comunismul a căzut în centrul şi estul Europei, dar comuniştii şi ofiţerii poliţiilor lor politice deţin demnităţi, putere economică ş.a.m.d., unii ajungând chiar şefi de state.

Ceea ce deosebeşte însă, spre exemplu, poporul român de poporul german, este faptul că în vreme ce în imensa lor majoritate germanii n-au rămas cu nimic tributari nazismului, la noi situaţia este alta. Pentru că ***o parte a poporului român, datorită acestor 15 ani de tranziţie trăiţi în sărăcie, lipsă de speranţă şi dezinformare bine lucrată de serviciile speciale, a rămas cu acea mentalitate comunistă, unii regretând chiar comunismul****. Aşa se explică de ce l-au votat până mai ieri pe Ion Iliescu şi partidele de sorginte şi componenţă securisto-comunistă. Nu este vorba numai de familiile activiştilor de partid sau ale membrilor aparatului de opresiune, dar şi de oameni simpli, a căror mentalitate nu poate fi schimbată, neavând putere de readaptare şi discernământ.*

În acest context mă tem pentru rezultatul alegerilor anticipate, declanşate de picătura care a umplut paharul, adică de decizia incalificabilă a Curţii Constituţionale.

Mătem şi pentru faptul că în cele şase luni de guvernare, cabinetul Tăriceanu, aplicând prevederile unui buget întocmit şi votat anul trecut de guvernul Năstase şi de parlamentul majoritar (PSD-PRM), a creat mari nemulţumiri, care, paradoxal, în loc să se îndrepte împotriva celor care l-au întocmit şi votat, se îndreaptă împotriva actualului guvern. La toate acestea s-au adăugat măsurile nepopulare, generate de FMI şi UE.

S-a cumulat astfel un bilanţ negativ, începând cu lipsa medicamentelor compensate, majorările succesive ale preţului la gaze, electricitate, benzină, întreţinere, etc., la care se adaugă şi catastrofele provocate de inundaţii, care aduc pagube incomensurabile.

După cum nu trebuie neglijat ***indiferenţa tineretului care-şi va spune cuvântul, începând cu absenţa la vot****.*

Dacă nu se va ţine seama de toate acestea şi se va ajunge la alegeri anticipate, guvernul şi parlamentarii Alianţei, ca şi cei ai UDMR trebuie să acţioneze intens şi convingător începând cu lumea satelor.

Oricum, ar fi un examen pe care l-ar da întreaga Dreaptă Românească.

În acest context cred că dl. Prim Ministru Tăriceanu a greşit într-un mod inexplicabil, căci nu a acceptat până acum o discuţie cu conducerea AFDPR. Pentru că în acest context alarmant, atât domnia sa cât şi dl. Preşedinte Băsescu nu trebuie să uite că lumea noastră, a foştilor deţinuţi politici şi deportaţi, înseamnă, împreună cu familiile noastre, un electorat deloc de neglijat. Şi care a votat întotdeauna împotriva partidelor de sorginte securisto-comunistă.

Am primit recent şi o Diplomă de Onoare de la Uniunea Internaţională a Foştilor Deţinuţi Politici şi Victime ale Comunismului, pentru contribuţia mea la lupta împotriva Comunismului şi pentru Drepturile Omului în Europa.

Ce păcat însă că eforturile depuse de mine şi de AFDPR sunt recunoscute internaţional, iar ***în România nu reuşim să sensibilizăm clasa politică de la Putere, pentru ca foştii deţinuţi politici să se bucure de atenţia şi stima pe care o au în celelalte ţări post comuniste****. De asemenea, nu reuşim să convingem clasa politică de la Putere pentru a demara* ***cu adevărat*** *schimbarea pe care au promis-o în decembrie 2004.*

Schimbare care nu poate să înceapă decât cu condamnarea comunismului, a structurilor sale şi a mentalităţilor şi practicilor inadmisibile ce se regăsesc astăzi, în mod deosebit, de la Curtea Constituţională la Parlamentul României şi în serviciile secrete.

*

Cazul născut sub semnul acestei sintagme (procesul comunismului - n.a.) rămâne unul de suflet: el este important pentru cei care au fost persecutaţi politic, dar şi pentru toţi cei care au suferit într-un fel de pe urma regimului comunist. Dacă mai prezintă importanţă până la urmă sufletul unei naţiuni, care poate fi purificat numai prin recunoaşterea greşelilor şi iertarea lor, atunci da, putem spune că acest caz este important.

Recurenţii-apelanţi-reclamanţi sunt foşti deţinuţi politici care au prezentat dovezi incontestabile cu privire atât la torturile fizice şi morale la care au fost supuşi de autorităţile regimului comunist, cât şi la sechelele pe care le prezintă şi astăzi. Ei sunt prezenţi în proces atât în nume propriu, cât şi reprezentaţi prin Fundaţia ''ICAR''.

Ceea ce s-a cerut este oricum un minimum minimorum față de ceea ce s-ar fi cuvenit. Dacă am fi trăit în America, şi nu în prezent, ci acum 50 de ani, n-ar fi ajuns degetele de la mâini pentru a număra zecile de milioane de dolari care s-ar fi plătit cu titlul de despăgubiri materiale şi morale. Dar de aceea America e America, iar România… nu e în Europa… decât geografic.

Intimații-pârâți au fost Preşedinția României, Guvernul României, Parlamentul României-Camera Deputaților, Parlamentul României şi Senat şi Ministrul Finanțelor Publice -, adică toate instituțiile statului care ar fi trebuit să respecte drepturile şi libertățile cetățenilor chiar şi în timpul regimului comunist, cum erau înscrise în constituțiile din anii 1948, 1952 şi 1965. Vina lor este aceea de a nu-şi fi îndeplinit obligațiile de serviciu şi constituționale de a respecta legislația în vigoare în acea perioadă şi de a fi permis ca cetățenii români să fie torturați, ucişi, furați de proprietățile lor şi anihilați profesional, moral şi social. Mai mult decât atât, au vina de a fi săvârşit toate aceste fapte care îmbracă forma infracțională (deşi în proces a fost invocată numai răspunderea civilă delictuală) în mod direct, prin organele de represiune, prin oamenii fostei Securități.

Reclamanții nu au chemat în judecată persoane care s-au aflat la conducerea acestor instituții ale statului şi care au săvârşit faptele ilegale, pentru că ei au acționat în calitate de reprezentanți ai instituțiilor de stat, în timpul şi în exercitarea atribuțiilor de serviciu, motiv pentru care ***au fost chemate în judecată instituțiile ca entități juridice.***

Acțiunea nu a fost promovată împotriva domnilor Iliescu sau Băsescu, ci împotriva Preşedinției ca instituții, cu atribuții şi competențe constituțional determinate. În aceste condiții, recunoaşterea abuzurilor şi prezentarea de scuze ar fi fost nu un gest nobil, ci o dreaptă şi târzie reparație morală, care le-ar fi permis reabilitarea în fața opiniei publice, inclusiv internaționale, pentru că ar fi demonstrat că o dată cu schimbarea preşedintelui ceva s-a schimbat cu adevărat în țara asta, că s-a înțeles măcar că ***fără a recunoaşte greşelile trecutului nu poți merge mai departe, fie şi numai pentru a nu repeta acele greşeli.***

Nici un om politic nu ar fi avut practic nimic de pierdut dacă ar fi făcut gestul pe care alte autorități din fostele state comuniste l-au făcut şi fără a fi date în judecată, dar ar fi avut de câştigat ***un imens capital politic*** *dintr-un asemenea gest. Păcat.*

Instanța de recurs a admis cererea de recurs a foştilor deținuți politici, a dispus casarea atât a sentinței instanței de fond, cât şi decizia instanței de apel, cu alte cuvinte a infirmat hotărârile judecătoreşti anterioare, apreciind că foştii deținuți politici au justificat interesul lor procesual. Inclusiv caracterul personal al acestuia. Fundația ICAR va continua lupta începută, intervenind în judecata pe fond a procesului în interesul foştilor deținuți politici, ale căror drepturi şi interese de altfel le promovează şi protejează conform scopului special al constituirii sale.

Aşadar, soluția obținută este fără îndoială un succes al justiției române, care a dovedit că există magistrați bine pregătiți profesional şi oneşti, dar şi liberi să judece şi să-şi exprime convingerea fără nici un fel de restricții sau ingerințe din sfera politicului sau a aparatului de stat.

Avocata Irina Gheorghe, care a susținut recursul, nu poate prevedea în proporție de 100% soluția care urmează a se pronunța pe fondul cauzei, dar are convingerea că ***procesul comunismului a intrat în linie dreaptă.***

D-na Irina Gheorghe: Acest caz poate deveni un semnal clar de redresare a justiției sau o pată pe obrazul României.

Dacă ''diagnosticul'' pozitiv va fi totuşi infirmat, fără îndoială că inițiatorilor nu le rămâne decât să parcurgă toate fazele procesuale interne şi apoi să se adreseze instanțelor internaționale, de data aceasta solicitând şi despăgubiri substanțiale atât pentru continuarea traumatizării victimelor, cât şi pentru gravul act de injustiție comis.

Bucură şi încurajează interesul constant al presei scrise şi al mass-media în general, al ONG-urilor, inclusiv internaționale, cât şi al altor organizații sau personalități care şi-au manifestat disponibilitatea de a susține acest demers. Înțelegând că acest război se poartă în justiție, şi nu în presă, implicarea activă **în proces** ***a celor interesați este esențială.***

În mare, hotărârea Curții de Apel Bucureşti ne bucură – declară d-na dr. Camelia Doru, preşedinta Fundației ICAR. Asta pentru că procesul poate, în sfârşit, să înceapă. Ar trebui ştiut că până acum dezbaterile instanțelor au fost mai mult pe probleme tehnice juridice ale procesului, lăsând judecarea problemelor de fond, aducerea martorilor şi a mărturiilor pe plan secund. În mai toate hotărârile de până acum s-a vorbit despre excepția calității procesuale active sau pasive, a lipsei de interes, a unuia sau altuia, a inadmisibilității cererii etc. Am înțeles că este greu ca acest proces să fie aşezat într-un cadru juridic corespunzător de vreme ce nu există instrumentele specifice şi a trebuit să fie folosit ceea ce există.

Poate ideea unui **tribunal național** ***special pentru acest proces, ultimul mare proces politic care ar trebui să aibă loc în România, s-ar putea relua de astă dată.***

Cei care s-au angajat în acest proces nu au avut pretenția utopică de a rezolva toate problemele care țin de comunism, începând de la apariția doctrinei, trecând prin experimentul început la 1917 în Rusia, ajungând la noi în 1945 şi sfârşind formal în 1989.

Atâta vreme cât comunitatea internațională nu dă nici pe departe semnele de solidaritate în privința denunțării regimului comunist, aşa cum a făcut-o în privința regimului nazist după război (când s-a implicat activ comunitatea evreiască mondială - n.a.), inițiatorii procesului au hotărât să se limiteze la ceea ce au considerat că este realist de obținut într-un context politic intern şi extern, fie ostil, fie neinteresat.

Indiferent cum a fost instalat regimul comunist în România, el a funcționat timp de 45 de ani ''cu acte în regulă'', pe care comunitatea internațională de la vremea respectivă nu le-a contestat. Singurii care au făcut-o au fost acei români care aveau să şi plătească scump pentru această îndrăzneală, sfârşind în închisori, lagăre, colonii.

Statul român nu şi-a protejat cetățenii împotriva abuzurilor şi a încălcării drepturilor lor, dimpotrivă, le-a produs deliberat. Crimele împotriva românilor au fost înfăptuite de români (fie ei şcoliți, supravegheați sau infiltrați de sovietici) sub forma unei politici de stat sistematice (vezi doar colectivizarea, deportările, detențiile, tortura, exterminarea prin lagărele de muncă).

Dacă nu acceptăm responsabilitatea statului român în această tragedie națională înseamnă că admitem amnistierea tuturor călăilor şi umilirea în continuare a victimelor.

Şi în Argentina s-a spus că tot răul vine numai de la americani, care erau în spatele regimurilor militare de la putere. Cu toate acestea, astăzi ei îi judecă pe acei argentinieni care au comis crime împotriva celorlalți argentinieini, chiar dacă îi consideră în continuare pe americani autorii morali ai dictaturilor militare.

În legătură cu acea comisie despre care a pomenit preşedintele Băsescu, pentru evaluarea perioadei comuniste, şi de la care ar aştepta un fundament ''ştiințific'' pentru a-i justifica un gest de onoare, sunt mai multe aspecte de discutat, pentru că ea ar putea avea un rol important, mai ales în procesul de reconciliere națională.

Pentru asta ar trebui să analizăm pe larg ce s-a întâmplat în alte țări care sunt pe drumul democrației după lungi perioade de conflicte şi abuzuri din cele mai grave şi de mare amploare împotriva cetățenilor lor. Africa şi America Latină au cele mai multe astfel de cazuri.

În mod spectaculos, în partea noastră de lume, în Ucraina s-a cerut anul acesta înființarea unei astfel de comisii pentru a se face lumină în trecutul recent.

Prezentarea de scuze oficiale înseamnă în primul rând recunoaşterea unor fapte şi exprimarea regretului față de segmentul de populație afectat de acele fapte. Scuzele pot fi nu doar ce e drept de făcut, dar şi ceea ce este inteligent de făcut. În politica internă, ele pot fi acel lucru necesar din punct de vedere politic şi social care să slujească unui scop mai larg, de exemplu reconcilierii naționale.

Din punct de vedere juridic, deşi ele nu afectează statutul legal al cetățeanului, contribuie la restabilirea autorității morale şi a imparțialității sistemului de justiție, profund compromis în timpul oricărui regim politic represiv.

Istoric, prin reexaminarea, reinterpretarea şi ratificarea unor capitole ignorate, manipulate sau falsificate, se produce o reaşezare a trecutului şi, prin aceasta se creează terenul pentru ca nedreptăţile să nu se mai repete sau să fie sancţionate la timp în viitor. Aceasta ar fi dimensiunea preventivă.

Din punct de vedere politic, efectul este cel mai evident, acela de delimitare de regimul dictatorial şi de promovare a unei linii politice noi, supusă regulilor democraţiei. Această delimitare prin asumare devine precondiţia pentru reconcilierea socială. Prin încărcătura lor afectivă, scuzele întăresc legăturile din interiorul comunităţii şi aduc victimele de la periferia societăţii la centrul ei, acolo unde suferinţele şi sacrificiile ar trebui să le plaseze de drept. Prin scuzele prezentate de la cel mai înalt nivel al statului, în mod solemn şi sincer se atinge dimensiunea morală, cea care redă victimelor demnitatea şi satisfacţia că meritele lor sunt recunoscute.

Pe de altă parte, reabilitarea morală nu exclude însă dreptul victimelor şi al familiilor lor la compensaţii, restituţii sau reparaţii materiale, aşa cum nu închide nici calea pedepsirii celor direct vinovaţi. Liniştea tranziţiei din Germania după unificare contrastează cu violenţa celei din fosta Iugoslavie şi din acest motiv. (Petre Mihai Băcanu)

XXIV. SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE DOMNUL PREŞEDINTE TRAIAN BĂSESCU

În actuala conjunctură în care se află România, mai degrabă nefavorabilă, vă rog în calitatea mea de tânăr „scriitor'' şi analist politic (poate amator) dar mai ales în calitatea de **român**, să vă aplecaţi asupra următoarelor rânduri, care pot fi de o importanţă aparte. Dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine faptul că suntem într-un moment de răscruce al istoriei noastre şi nu mă refer numai la integrarea noastră în Uniunea Europeană. V-am admirat sincer şi am considerat ca şi domnul Octavian Paler, că sunteţi persoana care poate să schimbe situaţia în bine şi „să ţină în şah PSD-ul''. Milioane de români s-au bucurat când aţi câştigat alegerile, când v-au acordat încrederea şi votul lor. Poate că voi încerca să vorbesc în numele lor, adică „să ţin loc de poporul român'' pentru câteva clipe. Îmi asum această mare responsabilitate, dacă pot să mă exprim astfel.

Mai întâi, îmi exprim îndoiala în privinţa primirii de către dumneavoastră a primului meu volum, în care v-am făcut unele comentarii favorabile, dar nepărtinitoare (eu nefiind nici atunci şi nici acum înregimentat politic), pe care vi l-am trimis prin cumnata dumneavoastră (bibliotecară la un liceu din Suceava, în oraşul meu natal). Dacă nu l-aţi primit, eu vă asigur că îl voi pune pe internet, ceea ce n-am făcut încă şi vă redau textual doar ceea ce am scris în el, la început, în loc de autograf:

,,Domnului preşedinte în exerciţiu - Traian Băsescu -,

Am plăcuta onoare să vă supun atenţiei, pentru câteva clipe, o carte de suflet (şi nu numai), pentru biblioteca d-voastră personală.

În primul rând, vă rog în mod respectuos să nu uitaţi niciodată greutăţile noastre, a acelor români care au grija zilei de mâine (pentru ei şi familiile lor). Mulţi şi-au pus speranţe, mai ales în D-voastră, şi în numele unora dintre ei, fac un apel să nu-i dezamăgiţi şi să nu împărtăşiţi soarta d-lui Constantinescu. România ar avea foarte mult de pierdut.

Având în vedere că Justiţia română, ca să iau doar un exemplu, n-a fost reformată IMEDIAT DUPĂ 1989 (cum se impunea), antrenând în degringoladă şi în lanţ grave crize de sistem, pot să vă aduc la cunoştinţă un simplu caz de injustiţie flagrantă: neacordarea moştenirii legale celor în drept să o primească, prin favorizare în faţa instanţei de judecată şi tergiversarea la nesfârşit a proceselor pe rol, pentru că…partea pârâtă a fost lucrător în Securitate (astăzi decedat).

Nu sunt un avocat al ţărănimii române (deşi am absolvit Dreptul), dar sunt întristat să constat atâtea doleanţe legate de pământul care le-a aparţinut de drept. De ce trebuie, ca atât de mulţi români să-şi caute dreptatea în afara ţării, tocmai la Curtea de la Strassbourg? Justiţia română nu e capabilă să facă dreptate? Eu însumi am avut de suferit, de pe urma unui om de afaceri şi a unui jurist cu care am lucrat ca debutant în domeniul juridic (fost securist şi comunist!). Cartea de faţă are ca punct de plecare poate tocmai această injustiţie (nedreptate), care mi s-a făcut, pentru exces de zel.

Nici până astăzi, n-au fost rezolvate cazurile de retrocedare a terenurilor, proprietarilor de drept, sau măcar a contravalorii acestora. E normal să îmbogăţim avocaţii cu aceste procese legate de pământ (şi probabil a unor magistraţi)? Onoarea Justiţiei este pătată. N-ar fi bine oare ca magistraţii să-şi desfăşoare activitatea în alte judeţe decât cele natale sau cele clientelare, tocmai pentru a împiedica în mare măsură corupţia din sistem?

*Fără a poza într-un apel patetic, **problemele României sunt foarte grave (puţini ştiu aceasta!) iar milioane de români se zbat efectiv să supravieţuiască**. Aceste inundaţii se datorează păcatelor noastre dar şi politicii iresponsabile a unor mari puteri, în domeniul economic.*

Primiţi, vă rog, expresia sentimentelor mele de respect, şi aleasă preţuire.

19 august 2005 ''

Mărturisesc că mi-aş fi putut alege cuvintele cu mai multă grijă în acel „autograf'', dar m-am gândit atunci să fiu **spontan** ca D-voastră. Totuşi, nu cred că am spus neadevăruri.

Mă tem că între timp, lucrurile n-au mai mers în direcţia cea bună. Deja, v-am pomenit despre ceea ce crede dl. Cristian Tudor Popescu, la care apreciez sinceritatea şi rectitudinea morală, deşi nu este, după propria-i mărturisire, un creştin şi nu crede în Înviere. Poate că, cine ştie, după ce va citi atent această antologie, îşi va schimba atitudinea şi relaţia sa personală cu Dumnezeu.

Ceea ce cred eu însă, este faptul că s-ar putea să fiţi în centrul unei manipulări abile şi al unor interese uriaşe, toate acestea venind din partea masoneriei. Altfel, nu-mi pot explica unele lucruri de o gravitate enormă, dar care sunt minimalizate sau nu sunt conştientizate. Nu v-aş fi scris această scrisoare deschisă, pe care s-o cunoască şi alţii, dacă nu s-ar fi petrecut în ultimele zile nişte evenimente neaşteptate, deşi eu în ultima vreme aproape nu mă mai mir de nimic. Am certitudinea că **masoneria lucrează intens pentru a domina în totalitate România şi de aceea au fost şi sunt mereu înlăturaţi cei care i s-au opus ori s-au dedicat interesului naţional real**. Mă refer la situaţiile de mai jos:

- Desemnarea recentă a şefilor SRI din partea preşedinţiei, a unui „civil'', din rândul opoziţiei (din PSD!), ceea ce potrivit unor analişti ar însemna „acoperirea'' greşelilor din trecut a tuturor liderilor şi membrilor PSD care au intrat în conflict cu legea şi urmau a suporta consecinţele (şi nu sunt chiar atât de puţini aceştia);
- Organizarea acestui Congres al Francofoniei, în aceste zile, dar şi a recentului Congres de istorie a religiilor (unde D-voastră aţi propus chiar înfiinţarea unei asemenea catedre şi la noi, deşi ştim că Mircea Eliade, în a doua parte a vieţii lui, a avut obsesia studiului privind yoga şi a murit ca necreştin…);
- Decorarea lui Andrei Oişteanu cu o înaltă distincţie a statului român pentru „meritele'' sale ca preşedinte al Asociaţiei Române de Istoria Religiilor (a unui om care respinge valorile tradiţionale româneşti şi le afirmă în schimb pe cele evreieşti; citiţi vă rog, cu atenţie, cartea sa - „Imaginea evreului în cultura română'' ş.a.);
- Tergiversarea la nesfârşit a condamnării oficiale, din partea statului român, a preşedinţiei, a comunismului, şi a unui proces al acestuia (măcar a unuia moral, dacă nu juridic!);
- Numirea lui Vladimir Tismăneanu în fruntea comisiei care să investigheze crimele comunismului (a unui teoretician, care în anii'70 aducea omagii lui Ceauşescu!);
- „Demolarea'' unor vârfuri sau elite din rândul partidului „rival'' (PNL) începând cu Dinu Patriciu (un personaj totuşi controversat încă, mai ales ca afacerist), Mona Muscă, Raluca Turcanu, Cristian Boureanu, Ioan Ghişe, fostul său preşedinte Theodor Stolojan, dl. Valeriu Stoica (excluşi din PNL şi probabil şi alţii) şi chiar a ministrului apărării naţionale Theodor Atanasiu (scandaluri, în care poate că nu sunteţi implicat direct, dar acceptaţi aceste mascarade şi linşaje mediatice la adresa lor, dând „undă verde'' oligarhiei financiare („grupurilor de interese din PNL) care fraternizează cu marile corporaţii transnaţionale, cu atât mai mult cu cât n-aţi fost şi nu sunteţi în relaţii normale sau cordiale cu premierul liberal Tăriceanu) etc. etc.

Eu cred că, până la urmă, chiar acest Congres al Francofoniei ar putea avea o anumită legătură cu masoneria şi presupun că au venit mulţi masoni pentru câteva scopuri foarte importante. Nu întâmplător, Adrian Năstase (care are probleme cu justiţia şi are încă o poziţie importantă în PSD) s-a întâlnit cu Tăriceanu „la o cafea'' şi i-a propus pentru anumite recepţii sau întâlniri vila „Nicolae Titulescu'' (el care l-a inclus de altfel pe acest politician adulat de Carol al II-lea şi de către comunişti, în rândul celor „100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii'', carte scrisă de Michael H. Hart). Ori, cred că ştiţi cine a fost Nicolae Titulescu, cel care la ordinul lui Carol al II-lea, mai precis al masoneriei şi al amantei sale evreice (pe numele ei românesc, Elena Lupescu), a

strâns relațiile cu sovieticii, relații pe care le-a cultivat ulterior şi fiul său, regele Mihai I, care s-a aliat cu ei împotriva lui Antonescu şi l-a trădat.

Masoneria comunistă este poate de acord să cedeze **acum** puterea sa celei de rit scoțian, care ne-a sprijinit şi doreşte atât de mult (în mod suspect, nu?) integrarea noastră rapidă (până nu ne răzgândim!) în Uniunea Europeană. Dar, contra unui serviciu bineînțeles. Şi acest serviciu este tocmai numirea unei persoane din PSD în fruntea SRI, care să blocheze reforma reală în această instituție atât de importantă! Aşa cum cei şase judecători pesedişti din cei nouă de la Curtea Constituțională au blocat nu o dată reforma în Justiție alături de Consiliul Superior al Magistraturii! Masonii au venit la Bucureşti tocmai pentru a clarifica acest lucru, pentru a ajunge la o înțelegere amiabilă şi a o impune preşedintelui şi guvernului României. Dar ei au venit şi ca să se asigure că această numire nu va întâmpina rezistență din partea clasei politice sau a poporului român. De aceea, s-a suprapus în modul cel mai suspect cu zilele Francofoniei, a celui mai mare congres organizat la noi până acum şi cunoaştem poate cu toții, ce măsuri drastice de securitate s-au luat în Bucureşti, ca şi când ar fi fost într-o stare de asediu!

Acestea sunt opinii personale şi tare mult mi-aş fi dorit să nu fie atât de reale şi atât de grave. Dar, cel mai mult aş dori să vă ştiu pe Dumneavoastră departe de jocurile de culise ale acestei monstruoase coaliții, care este Francmasoneria. Francofonia poate fi de fapt, o reuniune a Francmasoneriei de sorginte comunistă (nu întâmplător au venit atâția socialişti, în frunte cu Jacque Chirac, preşedintele Franței). Nu este prea semnificativ, dar până şi denumirea acestora se aseamănă, începând cu acest cuvânt „franc'', care are conotațiile sale.

Îmi exprim totuşi speranța că România nu va fi îngenuncheată din nou de către Masonerie (ca în timpul comunismului introdus de masoneria roşie, de Marele Orient al Franței) şi că, în spiritul jertfei marilor noştri înaintaşi, ne vom apăra cu toată ființa independența şi valorile noastre tradiționale, adică până la capăt. România nu a fost proprietatea cuiva decât în mod vremelnic şi nu va deveni sclava şi prada nimănui de acum încolo! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Cu respect, unul dintre acei români incoruptibili, purtând amprenta arheului național Eminescu.

XXV. EMISIUNEA-TOP (TVR 1) „MARI ROMÂNI'', PARTE DINTR-UN PROGRAM GLOBALIST, UN EXEMPLU DE MANIPULARE ÎN SERVIREA INTERESELOR MASONICE (DEMOLAREA UNOR VALORI ŞI PROMOVAREA/MARKETINGUL ALTOR VALORI – GEN CAROL I, RICHARD WURMBRAND ŞI ALȚII)

E o țară în care, nimic nu e ceea ce pare.
Te provoc să recunoşti adevărata valoare.
E vorba de putere, aberteizing şi manipulare,
Faptele, nu vorbele te fac să fii mare.

Am putea să ridicăm milioane de statui,
Putem să ridicăm statuie oricui, ăsta e statul nimănui.
Scoatem cui pe cui, până rămânem fără fier,
Alergăm în cerc şi visele pier.
Te provoc să gândeşti, ai grijă pe cine iubeşti,
Vezi pe cine respecți, pe cine crezi, pe cine vrei să urmezi.
Visezi bani verzi fără să lucrezi.
Nu poți să culegi fără să plantezi.
E timpul să ne redescoperim identitățile.
Nimeni nu vrea să ne recunoască calitățile.
Cultivăm prostia, întreținem isteria,
Uităm nume şi limbă când fugim din România.
Mentalitățile trebuie să se schimbe, schimbați imaginea.
Hai să fim lucizi, întoarceți pagina.
Istoria aruncă umbre lungi şi ne măsoară
Iar prezentul ne striveşte dacă vrem calea uşoară.
Mesajul e pus şi spus în trei cuvinte:
Alege un simbol să te reprezinte.

Arată-mi steaua ta, ce străluceşte dintre toate,
Mai mult decât aurul de douăzeci şi patru de karate.
Ai grijă ce alegi când arăți cu degetul,
Mulți au bani şi faimă, dar le lipseşte respectul, nu?
Nu desconsidera valorile reale,
Doar ele rămân modele în secolele următoare.
Orice analfabet cumpără diplome;
Nu-i purta stimă, în cel mai fericit caz e prost cu diplomă.
Banii sunt simple hârtii ce zboară repede,
În timp ce, faptele mari rămân păstrate-n suflete.
Sunt generații întregi din care poți să alegi - se poate - ,
Mii de personaje care-au lăsat ceva în spate.
E vorba într-o țară, de decenii şi genii,
De români ce n-au pierit de-a lungul vremii.
Ridicați pe postamente înalte, persoane neînsemnate.
Nu vă lăsați orbiți de vorbe, ci de fapte.

Mărturisesc că mi-au plăcut în general versurile trupei „Paraziţii''. Mă întreb însă la ce cine oare, s-au referit ei botezându-se prin acest nume? Oare la politicieni şi alţii asemenea? Iar, „alegerea unui simbol să te reprezinte'' nu ne trimite la gândul că li s-a cerut expres această „formă'' pentru un viitor concurs la nivel mondial (gen Miss Univers)?

Eu, cel puţin, nu mă număr printre manelişti, cei care nu au binevoit să participe la acest top. Dimpotrivă, am urmărit cu un viu interes tot ce s-a discutat în cadrul emisiunilor-dezbatere pe tema alegerii unui **„român al tuturor timpurilor''**. Dar, ţin să precizez că mă declar profund dezamăgit de încercările actuale ale unora, din mass-media românească, de a arunca în derizoriu valorile noastre naţionale. Şi nu oricare, ci chiar pe cele mai mari. Şi mă refer aici, mai întâi la unele spoturi publicitare care apar frecvent pe posturile TV, atât publice cât şi private, la disproporţia vădită în cadrul programelor TV, dintre filmele americane şi cele autohtone (inclusiv europene), la unele emisiuni TV imitând altele de acelaşi gen din alte ţări, îndeosebi din SUA, la multe din „sondajele'' efectuate şi care se referă la preferinţele şi modul de viaţă al românilor, la impunerea unor valori occidentale în mod forţat, etc. etc.

Aşa zisul „joc de televiziune'' (de fapt un spectacol sau show de televiziune în toată regula, divertisment până la urmă), botezat total neinspirat „Topul primilor 100 de mari români'', este de fapt o sondare reală a mentalului colectiv şi o manipulare discretă totodată. El nu urmăreşte altceva, în definitiv, decât înlocuirea treptată a principalelor valori din cultura română cu altele, desigur pe gustul masoneriei şi excluderea multora dintre ele. Numai aşa înţeleg de ce nu apar cum ar trebui, mulţi dintre scriitorii români valoroşi. Numai aşa înţeleg, de ce este adusă în prim plan, mereu şi mereu, de către mulţi dintre invitaţii „selectaţi'', tocmai personalitatea lui Carol I, considerat de către unii (a se înţelege în primul rând, masonii) fondator al României moderne. Oare, dacă Alexandru Ioan Cuza, iniţiatorul şi autorul celor mai mari reforme şi modernizări ale României, nu ar fi fost detronat în chip atât de umilitor şi apoi exilat (având domiciliu forţat într-o cameră umedă şi rece, în care a şi murit!), nu ar fi condus statul român către marile lui obiective, care au fost înfăptuite mai târziu? Dimpotrivă, eu consider că, fie şi prin tot ceea ce a înfăptuit în cei şapte ani de domnie, el l-a devansat cu mult pe Carol I, care a avut unele realizări notabile dar şi scăderi mai puţin cunoscute (cum ar fi alianţele făcute din politica externă, protejarea intereselor celor care l-au adus pe tron, a celor fideli şi a unor cercuri de apropiaţi ai Casei de Hohenzollern etc). Mă raliez opiniei exprimate de cineva, care sublinia faptul că Alexandru Ioan Cuza ar fi meritat cu prisosinţă o statuie în fiecare reşedinţă de judeţ a României, şi adaug eu, o prezenţă mult mai vie şi mai consistentă în manualele de istorie.

Din punctul meu de vedere, dacă aş fi participat la acest „joc'' de televiziune (şi nu sunt de acord, în principiu, cu acest joc, care pune de fapt pe tapet lucruri foarte serioase, improprii pentru dezbateri publice „de dragul jocului''), răspunsul meu fără nici un echivoc şi cât se poate de obiectiv (gândit şi nu „simţit'') ar fi fost: **Mihai Eminescu**, deşi nu pot să-l despart de alte uriaşe personalităţi, precum Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncoveanu şi alţii. Bineînţeles că avem foarte mulţi „mari români'', care au lăsat în urmă ceva durabil şi au pătruns în conştiinţa românilor, dar în acest proiectat „top'', regula e că nu poate fi ales decât unul singur…

De ce l-am preferat eu pe Eminescu? Referirile făcute asupra sa, în aceste două volume, a oferit deja un răspuns lămurit. Dar, în câteva cuvinte, aş putea sintetiza şi argumenta aici alegerea făcută. **Pentru că… Eminescu şi-a iubit ţara ca nimeni altul şi s-a sacrificat cu demnitate şi s-a luptat până în ultima clipă (ca un adevărat creştin ce era, întrecându-l poate chiar şi pe venerabilul Socrate) pentru naţiunea română. Pentru că a avut parte de o agonie dureroasă şi îndelungată, de mai bine de şase ani iar tragicul deznodământ a fost opera masoneriei, care-l voia discreditat total şi definitiv în postura de geniu neînţeles care „şi-a pierdut minţile''). Pentru că a luptat cu mult curaj şi chiar eficient pentru drepturile românilor din provinciile noastre asuprite de străini (în special din Transilvania şi Bucovina de Nord). Pentru că a năzuit şi a luptat efectiv pentru reunificarea ţării conform proiectului realizat, la un moment dat, de către Mihai Viteazul. Pentru tot ce a făcut pentru limba română şi pentru afirmarea culturii noastre naţionale.** Şi pot fi aduse şi multe, multe alte argumente. N-a fost, prin urmare, deloc

întâmplător, că multe din ideile sale doctrinare au creat o anume stare de spirit (eminescianismul), au stat la baza românismului şi a mişcărilor naţionaliste (dintre care, doar Mişcarea Legionară s-a ridicat la înălţimea exigenţelor sale), fiind preluate de către toate generaţiile care i-au succedat. Nu este întâmplător de ce a avut urmaşi vrednici, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Constantin Noica şi Constantin Rădulescu-Motru, care au impus în universalitate vocaţia spirituală şi culturală, profund creatoare, a României…

Şi acum, să încercăm împreună să vedem ce se ascunde sub acest top şi ce putem învăţa din el. Lăsând la o parte ideea potrivit căreia televiziunea publică (în speţă TVR 1) a nominalizat 6 000 de „mari români'' (o cifră care ne trimite puţin la simbolistica masonică şi nu ştiu cât este de reală) şi a selectat apoi 100 dintre ei, iar la final primii zece şi „ierarhia'' lor (cumva asemănător cu alegerile politice, cu cele două tururi de scrutin), vom accepta faptul că acest proiect de largă audienţă naţională a stârnit anumite pasiuni şi dezbateri, a „incitat şi a intrigat pe mulţi români'', după cum se exprima cineva. Dar, dincolo de toate acestea, el are meritul de a trezi din somnolenţă interesul unora dintre noi pentru cunoaşterea şi mai ales redescoperirea unor valori naţionale, care au modelat nenumărate generaţii de români. Acest lucru reiese pregnant din mesajele expediate televiziunii, din discuţiile născute peste tot, atât în ţară cât şi peste graniţele ei.

Dacă ar fi să analizăm fie şi superficial cumva „greşelile'' sau „scăpările'', desigur sunt mai multe. În primul rând, după cum au remarcat unii dintre invitaţi, această idee de „top'' sau clasament, lasă mult de dorit. Pare şi chiar este imoral să faci un clasament al valorilor româneşti şi să spui că unul e mai mare decât cutare ş.a.m.d. Apoi, sintagma aleasă, de „mari români'' ne aruncă în ceaţă pentru că lasă pe cel „intervievat'' sau votant (şi voluntar) să-şi aleagă singur criteriile, pe care de multe ori nici nu le are.

S-a invocat, în apărare, că acest top continuă un program de televiziune ce se derulează de mai mult timp şi în alte ţări, iar regulile sunt aceleaşi peste tot. Interesant. Că, urmează să se facă ulterior un top intitulat „**Cel mai mare om al planetei**''. I-auzi! Şi, m-aş mira şi mai tare, dacă, în condiţiile date, n-ar ieşi un compatriot de-al nostru, pe numele său Ghiţă Mureşan, cu cei 2,31 metri ai săi sau altcineva mai înalt! Gândul ne trimite mai curând către globalizare. Peste tot se sondează mentalul şi imaginarul colectiv, cu scopuri de natură psihologică bine definite. Manipularea este actualmente într-un proces de expansiune planetară iar implementarea globalizării se face prin mijloace moderne. Scopul este de a arunca în aer, treptat, a oricărei ierarhii reale a valorilor preexistente.

O altă deficienţă majoră constă în lipsa argumentaţiei din partea „alegătorilor'', ca şi când ar fi în postura obişnuită de votant. Pentru că nu era o condiţie obligatorie şi s-a cerut în schimb definirea cât mai pe scurt a opţiunii (mai ales în cazul apelurilor şi mesajelor telefonice), foarte puţini şi-au motivat alegerea făcută şi n-au reflectat prea mult, pentru că li se sugera că nu e decât un simplu joc… Au mai fost se pare şi aproape 30% de „glumeţi'', după cum îi numea regizorul Sergiu Nicolaescu, pe care eu personal nu-l apreciez în mod deosebit (pentru calitatea îndoielnică a multor filme populiste, dacă pot să mă exprim astfel, şi pentru concepţiile sale despre revoluţia din decembrie'89 şi apartenenţa la un partid corupt în mare măsură cum este PSD-ul). Numai astfel se explică prezenţa în top a unor personaje virtuale de genul eroului necunoscut, Bulă sau „ei înşişi''.

Dacă ţinem seama şi de opiniile categorice exprimate de către unii, cum ar fi Florian Pittiş (mason „pe faţă'', adică unul din reprezentanţii delegaţi ai masoneriei în mass-media), că un asemenea top „e bun dacă provocarea gândirii e însoţită de provocarea cunoaşterii'' (cum ar fi cunoaşterea personalităţilor masonice româneşti, a pastorului evreu protestant Richard Wurmbrand ieşit în primii zece! Etc.), atunci cu atât mai mult trebuie să profităm de ocazie pentru a nu deturna realitatea şi adevărul. Poate li se pare unora că, cunoaşterea este mai importantă decât gândirea, că diplomele spun totul, dar nu e chiar aşa.

Acesta e doar un joc de televiziune, dar pentru că e un fel de joc, aproape fără reguli, el are două tăişuri. Poate dăuna foarte mult sau poate ajuta foarte mult. Inconvenientul pentru masonerie este faptul că emisiunea stârneşte totuşi, nu atât interesul pentru cunoaştere (pentru cunoaşterea de tip agnostic, a „cunoaşterii de dragul cunoaşterii''), cât **interesul real pentru aceste valori naţionale.**

Faptul că apar de pildă şi personalităţi precum părintele Stăniloae, părintele Cleopa, Nicolae Steinhardt, Corneliu Zelea-Codreanu şi alţii, reprezintă o mediatizare nedorită, din punctul de vedere al masonilor. Nu putem admite că acest top nu îndeamnă şi la reflecţie, prin emisiunile-dezbatere pe marginea sa, cu care nu pare a fi de acord Sergiu Nicolaescu (care întreba de ce mai discutăm pe marginea lui, negăsindu-i sensul: „E un top şi ar trebui să îl luăm ca atare. Nu să îl discutăm.'') În definitiv, putem afirma că este într-adevăr şi **o provocare a gândirii**, şi o **provocare a schimbării mentalităţilor** comuniste şi „radical-capitaliste'', şi o **încercare de redescoperire a identităţii noastre naţionale, aceea de popor creştin-ortodox**. Aceasta reiese destul de clar şi din versurile inspirate ale melodiei trupei „Paraziţii'', care a însoţit fiecare emisiune şi pe care le-am prezentat cititorului de la bun început.

În opinia regizorului Laurenţiu Damian, „oamenii fac o confuzie între ideea de personalitate şi aceea de notorietate'' şi „nu discern aceste elemente, ce înseamnă între a fi o reală personalitate şi ce înseamnă a fi un personaj al vieţii publice''.

Deşi una dintre prezentatoarele emisiunii afirma că topul realizat nu încearcă decât să promoveze valorile româneşti şi nu notorietatea, realitatea infirmă acest fapt. Mai degrabă, el a contribuit la sporirea popularităţii românilor contemporani aflaţi în acest clasament. Întâlnim destule „vedete'', care marchează prezentul şi care au devenit chiar modele pentru tinerii români de astăzi. „Aici e într-adevăr o problemă'', când vedetele ajung modele, fără a avea acest merit. Pentru că a fi vedetă (adică pentru un timp oarecare, efemer) şi a fi model pentru alţii (pentru generaţii întregi sau pentru totdeauna, cum spunea chiar Gheorghe Hagi) sunt lucruri total distincte şi trebuie cunoscute de către tinerii care votează (prezenţi în număr mare la categoria 26-45 de ani). Alăturarea în acest top a unor personalităţi actuale şi din trecut, din domenii dintre cele mai diverse, acest amalgam, din păcate, desfiinţează şi mai mult orice graniţă normală dintre acestea. Este sporită, în acest mod, confuzia şi ignoranţa. În plus, cei aleşi în top riscă să cadă ei înşişi într-un sentiment perfid de mândrie personală, absolut dăunător din punct de vedere al vieţii creştine.

Nu putem să nu remarcăm **influenţa considerabilă a mass-mediei în conturarea şi dirijarea (direcţionarea) opţiunilor curente**. Dacă ne uităm cu atenţie la românii contemporani din top, vom avea surpriza de a constata că ele sunt efectiv „branduri mediatice'', adică „produse contrafăcute ale mass-mediei''. Sunt, din acest punct de vedere, foarte mulţi români valoroşi care nici n-au apărut în acest top al primilor 100 de români (cum ar fi bunăoară, Dinu Lipatti, Panait Istrati, Sergiu Celibidache, Nicolae Grigorescu, regizori români precum Liviu Ciulei, Andrei Şerban şi mulţi alţii, care au îmbunătăţit considerabil imaginea României peste hotare).

În opinia lui Horia Roman-Patapievici, am asistat doar la „un instantaneu'', la o fotografiere colectivă, la o „şedinţă de braimstorming'', adică la un „exerciţiu de terapie colectivă''. Avem nevoie de tratament, nu-i aşa? Trebuie să fim educaţi, nu? Pentru că noi suntem consideraţi barbari. Dar, aici este adevărata problemă: direcţia spre care este îndreptată această educaţie. Oricum, unii nu mai pot fi educaţi, dar mă refer la tinerii de astăzi. **Dacă vom privi acest top nerelevant în mare măsură, ca pe un exerciţiu de recuperare a valorilor naţionale, atunci sunt perfect de acord. Pentru că, noi toţi avem nevoie de o identitate comună, dar una naţională, şi chiar creştină, care ar fi ideală. Prin ce suntem noi - românii - legaţi unii de alţii? Asta trebuie noi să descoperim.**

Având în vedere prezenţa în top a lui Nicolae Ceauşescu (pe locul 11, un loc foarte bun, dar pe care n-ar fi ajuns desigur dacă topul era făcut în primii ani după revoluţie), a lui Ion Iliescu (pe locul 71), a lui Gigi Becali şi Gregorian Bivolaru (patronul adepţilor yoghini, propovăduitor al „băutului urinii'') şi a altor figuri triste ale istoriei noastre, putem să-i dăm crezare d-nei Ioana Lupea, care într-una dintre emisiuni afirma că „acest top spune ceva despre educaţia primită în ultimii ani'', adică din ultimele decenii şi mai ales din perioada comunistă. Într-adevăr, una dintre principalele concluzii care se desprind din acest top, este faptul îngrijorător al educaţiei precare, care relevă iarăşi criza actuală a învăţământului românesc. Este o realitate indiscutabilă pentru aproape oricine are ochi şi urechi să înţeleagă. După cum remarca Răzvan Penescu, **însăşi ministerele responsabile s-au opus şi se opun unor iniţiative lăudabile** (cum ar fi, de pildă reactualizarea poeziilor eminesciene, în sensul „trăirii''

acestora, iar nu în alte scopuri). Numai aşa se explică evocarea în interviuri (destul de numeroase, circa 20%, poate şi mai mare) a lui Nicolae Ceauşescu şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, un adevărat „scandal din punct de vedere etic'', după spusele lui Horia Roman-Patapievici.

Interesantă este şi opinia lui Liviu Mihaiu, care consideră totul drept „un abuz cultural'', în sensul că topul ar fi trebuit să fie adresat intelectualilor sau elitelor româneşti actuale, care erau în măsură să răspundă unei astfel de întrebări, pentru că ei sunt cei preocupaţi cu adevărat de naţiune şi de educarea maselor în sensul cel bun.

S-a constatat, examinând oamenii politici aleşi aici, că topul reflectă o nevoie acută de autoritate din partea românilor de pretutindeni şi faptul destul de evident că oamenii politici actuali, cu foarte puţine excepţii, sunt lipsiţi de valoare. S-a observat această cultură a autorităţii, pe care noi o asimilăm mereu, încă din familie şi şcoală. Radu Berceanu încearcă chiar să explice acest lucru: „românii vor mai multă ordine, claritate şi se gândesc că printr-o autoritate s-ar putea atinge acestea''. Din păcate, sunt foarte puţini politicieni dispuşi să se jertfească pe altarul public, în folosul comunităţii de care aparţin, ceea ce arată că nu mai au idealuri şi uneori, chiar le dispreţuiesc profund. **Dacă înainte politicienii îşi puneau la bătaie propriile averi, acum însă fac politică pentru a dobândi averi.** Este opinia tranşantă a unui cetăţean supus interviului, care dovedeşte că nu şi-a pierdut luciditatea şi demnitatea.

O anumită legătură se vede între acest top şi materialismul care domină această societate de consum. UNII ROMÂNI PREFERĂ SĂ AIBĂ VALORI DIRECŢIONATE SPRE TRECUT (VALORI SIGURE ŞI VERIFICATE) IAR ALŢII, SPRE ACTUALITATE (SPRE TRĂIREA CLIPEI, A PREZENTULUI, ÎN CEL MAI ÎNALT GRAD). Aceasta nu înseamnă în mod automat că, cei care preferă trecutul şi-l valorizează, sunt desprinşi de prezentul lor. Ei îşi trag doar energia din experienţa înaintaşilor. E o mare diferenţă. De aceea, societatea românească dovedeşte din plin că îi lipseşte o ierarhie stabilă în general a valorilor (care s-ar schimba necontenit, poate în mare măsură, ceea ce nu este firesc şi nici etic), că nu are criterii de valoare stabilite şi preţuite de cei mai mulţi (valori împărtăşite în comun, pe baza unor judecăţi de certă valoare) şi nu agreează un cult al eroilor neamului precum există în alte ţări. **Astăzi, primează altceva, şi anume bussines-ul (afacerismul şi oportunismul) în aproape toată mass-media, iar nu dorinţa de a crea o societate civilizată cu adevărat şi elevată.** Tendinţa generală este aceea de a amesteca şi complica lucrurile, într-un mod inutil şi chiar periculos. Cum să interpretăm opinia unui cetăţean, care scria emisiunii că **„patriotismul în sensul constructiv al cuvântului este anesteziat de mass-media?''**

Am apreciat şi confesiunea lui Mădălin Voicu, care preciza că există mari semne de întrebare asupra topului, pentru că „această reţetă a globalizării conturează două categorii de complexe: unele de inferioritate (a celor de peste ocean faţă de moştenirea culturală europeană şi cultura ei actuală) şi altele de superioritate'' (pentru că „au bani să cumpere totul''). Potrivit opiniei sale „vulgul nu prea gândeşte'' şi „media trebuie să educe populaţia, pentru că suntem superficiali şi uşor diletanţi''. Tot în opinia sa, **„patriot este în realitate cel care nu trebuie să spună, ci să facă''**, iar **„un profesionist devine persoană publică, prin ceea ce oferă societăţii.''**

Rămân la ideea, că acest top poate fi util totuşi tinerilor, dar cu condiţia de a-i incita la cunoaştere **şi reflecţie personală.** Chiar doamna psiholog Mirela Zivari, remarca tocmai faptul că „orice personalitate creată în mod artificial, poate să cadă într-o secundă'' (datorită imposturii, până la urmă), iar „**tinerii au mare nevoie să se identifice cu o personalitate**''. Altfel, vor alege ceea ce, unii au şi ales. „E firesc să ne căutăm modele, dar acestea din păcate, nu sunt''. Este vorba, fireşte, de modelele contemporane.

Comentând locul bun obţinut de Eminescu, sociologul-politolog Cristian Pârvulescu spune: „Poeţii au construit această naţiune în mai mare măsură faţă de alte ţări. Şi ar trebui să reflectăm la acest lucru. **Eminescu a avut un rol mai mare decât al politicienilor în construcţia naţiunii române, a imaginarului colectiv** (deci, şi faţă de „marele Carol I'', adulat astăzi de unii, precum Sandra Pralong, Dragoş Bucurenci, Tudor Octavian, istoricul Ion Bulei ş.a. - n.a.). Nu suntem suficienţi de maturi, încât să ne privim în oglindă şi să spunem cum suntem noi.''

Cu siguranță, veți aprecia şi depoziția unui disident important de după 1989, a doamnei Doina Cornea, din care spicuim: ,,Ceva a murit în noi, în cei 50 de ani de comunism. Să încercăm să redevenim oameni adevărați, adică să ne controlăm nu numai faptele, ci şi vorbele, gândurile. Nu faci ceva pentru recunoştinţa altora. Ce înseamnă să fii mare român? Ca toți românii să aibă curajul să-şi recunoască angamentul (față de Securitate). A fi român nu e un lucru pe care să-l trâmbițezi. Oamenii s-au schimbat în ultima vreme. Acum 50 de ani erau altfel. **Trădarea e mai mare acum. Frica a rămas în mentalul nostru colectiv. Suprema valoare nu mai este adevărul. Acum sunt realizările individuale, arivismul, egoismul, oportunismul. Să încercăm să refacem fibra morală care ne-a fost distrusă, să punem adevărul în centrul vieții noastre ca un ax pe care să clădim tot restul. Fiecare faptă, vorbă, gând s-o raportăm la adevăr. «Cunoaşte-te pe tine însuți», această formulă atribuită lui Socrate, în acest fel trebuie înțeleasă. Românitatea e zestrea noastră pe care trebuie s-o ducem cu cinste…**''

Poate, cheia înțelegerii clare în legătură cu acest top este legată de întrebarea unuia dintre promotorii campaniei din mass-media de la bun început, d-l Dan C. Mihăilescu: ,,Cu cine mă mândresc eu?'' Cu alte cuvinte: care este simbolul meu național? E o întrebare, care mă trimite cu gândul la necesitatea identificării unui ,,român al tuturor timpurilor'', care să intre în competiție la nivel mondial pentru stabilirea celui ,,mai mare om al planetei'', dar şi la o alta, celebră şi astăzi, aparținând marelui absent din topul celor zece mari români, Ion Luca Caragiale (asemănător prin fibra sa, criticismul şi talentul său cu marele Eminescu): ,,Eu cu cine votez?'' Cum spunea regizorul Andrei Zincă, până acum a votat doar cetățeanul turmentat... Depinde de noi, ca lucrurile să se îmbunătățească în acest sens.

Urmărind aceeaşi emisiune, care şi-a schimbat între timp formatul, deschizând ,,cea de-a treia etapă'', a unui şir de documentare, supuse apoi unor dezbateri (între realizatorii acestora!), organizându-se un fel de întrecere în direct, între două personalități din Top zece (dintre cele zece rămase pentru ,,marea finală''), am rămas şi mai dezamăgit şi revoltat.

Prima emisiune de acest gen i-a avut ca protagonişti pe Ştefan cel Mare şi Sfânt şi pe Ion Antonescu. Şi unuia şi celuilalt li s-a adus unele reproşuri sau chiar acuzații nemeritate. Acestea au venit mai ales din partea ,,istoricului'' Adrian Cioroianu, care deşi la începutul documentarului său privindu-l pe Ion Antonescu se întreba dacă ,,**suntem noi românii un popor condamnat să-şi uite eroii?**'', l-a descris pe distinsul mareşal în culorile cele mai sumbre, drept un personaj negativ, mai mult decât controversat, ,,lipsit de geniu şi mediocru ca om politic'', un antisemit şi un om care şi-a meritat soarta. Iar Ştefan cel mare şi Sfânt, în opinia sa ,,nu era chiar aşa de apropiat de cele sfinte'' şi ar fi trebuit mai degrabă să zidească universități în loc de biserici, pentru că în Europa acestea existau de circa 300 de ani (neglijând faptul, subliniat de istoricul Ştefan Gorovei, că statele occidentale aveau pe atunci o continuitate, pe când Moldova avea puțin peste 100 de ani de la întemeiere, iar biserica la noi era o adevărată şcoală). Dacă unul dintre prezentatori spunea la început că ,,adevărul sună altfel'', urmărind cele câteva ore ale emisiunii, m-am convins de această intenție de rescriere şi de mistificare a istoriei, pentru a fi pe placul Europei şi artizanilor din umbră ai globalizării.

M-a surprins desigur şi nonşalanța cu care Adrian Cioroianu ataca aceste două personalități reprezentative pentru istoria României şi deformarea adevărului istoric, în acord aproape deplin cu teza Holocaustului evreiesc de la noi (care susține că Antonescu a declanşat ,,pogromurile'' de la Iaşi şi Odessa, unde de fapt au fost executați evreii comunişti care au exercitat acțiuni în colaborare cu sovieticii, îndreptate împotriva statului român ş.a). De altfel, pe lângă imaginile şocante de trupuri omeneşti dezbrăcate, de bătrâni, de femei şi copii, au fost ,,consultați'' câțiva dintre reprezentanții acestei etnii sau apărătorii intereselor ei, printre care şi scriitorul Andrei Oişteanu, care s-au declarat satisfăcuți de filmul lui Cioroianu. În contextul cererii părții evreieşti de a fi despăgubită material pentru cei care şi-au pierdut viața în Transnistria (280 000!!!), acest demers al tânărului ,,istoric'' amintit, era binevenit, dacă nu chiar bine regizat şi premeditat…

Aş putea spune că, acest caz al lui Adrian Cioroianu se aseamănă mult cu cel al lui Vladimir Tismăneanu (sau chiar Silviu Brucan), care deşi şi-a construit o reputaţie de specialist în istoria comunismului (iar eu i-am citat în cărţile mele pe toţi aceştia trei; pe primul totuşi mai puţin) şi a fost desemnat şef al comisiei actuale de investigare a crimelor comunismului (!), este acelaşi Tismăneanu care – potrivit lui Gabriel Liiceanu scria în anii'70 texte linguşitoare la adresa lui Ceauşescu şi acelaşi Tismăneanu care a trăit multă vreme în America şi mărturisea într-una din cărţile lui că masoneria e o ficţiune, că e o teorie conspiraţionistă care prinde la mentalitatea balcanică…

Apoi, trebuie să precizez, că deşi s-a realizat un film foarte bun despre Ştefan (prezentat chiar de ziua Înălţării Sfintei Cruci, şi insistând, în mod firesc asupra drumului spiritual şi credinţei marelui nostru domnitor), că în ciuda „eforturilor'' (de denigrare) a d-lui Cioroianu şi a prezentatorilor emisiunii (nu tocmai imparţiali), votul exprimat de români era în final (în mod surprinzător şi pentru mine) de 51% pentru Ion Antonescu şi 49% pentru Ştefan cel Mare şi Sfânt. Să vă mai spun, dacă doriţi, că acest „top zece'' a ajuns să indice următoarea „ordine'' descrescândă: Carol I, Richard Wurmbrand, Ion Antonescu, Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare…

Chiar dacă prestaţia apărării lui Vlad Craioveanu (din emisiune) a lăsat de dorit, din cine ştie ce motive, poate şi fiind intimidat de adversarul său (istoric între altele), în film se spun totuşi lucrurilor pe nume. Acesta, din care voi reproduce unele afirmaţii, vorbeşte de la sine:

„Dacă el nu ar fi existat poate că sângele românilor ar fi curs altfel. Şi limba noastră ar fi fost alta. Şi credinţa. Şi nădejdea. Căci adevărul sună altfel. Dintre toţi cei zece mari români, doar unul singur ne mai poate ajuta astăzi pentru că ne putem închina şi ruga înaintea icoanei lui: Ştefan cel Mare şi Sfânt…De ce e încruntat chipul lui din acest bust? Pentru că n-am reuşit să păstrăm Moldova din timpul său…Şi cred că <u>trăia cu gândul morţii foarte aproape</u>. Nu pleca la război fără să se spovedească şi să se împărtăşească. <u>Trăia fiecare zi ca pe ultima</u>. Şi poate că şi din cauza acestui lucru a făcut atâtea lucruri extraordinare. Ironia sorţii este că Ştefan termină Putna (ca loc de veci al său) la 28 de ani iar el moare pe la 65 de ani…Ca şi Putna, era un spirit tare…

Cam puţin a rămas din cetatea Sucevei…Zidurile ei nu puteau adăposti mai mult de 3-400 de oameni. Vă puteţi imagina că ea a rezistat sultanului?…Ştefan a avut într-adevăr un ajutor divin. Marea oştire a lui Mehmet a avut parte de o invazie de lăcuste la traversarea Dobrogei. Corăbiile cu provizii au fost înghiţite de furtună pe Marea Neagră iar epidemia de ciumă a decimat oastea turcă. Căderea Constantinopolului a fost un eveniment care a marcat lumea creştină din vremea lui Ştefan. Transformarea Bisericii Sfânta Sofia în moschee vorbeşte despre această înfrângere a creştinilor. Ştefan preia lupta pierdută aici şi o continuă în mica sa Moldovă, cu oameni şi resurse mai puţine, dar cu ceva mai mult succes. Căsătoria cu Maria de Mangop, descendentă a împăraţilor bizantini, are loc într-o zi cu semnificaţii aparte. Este <u>ziua Înălţării Sfintei Cruci</u>. Acesta este unul dintre primele semne pe care le avem despre gândul lui Ştefan de a transforma <u>Suceava</u> într-un <u>centru al creştinătăţii ortodoxe</u>, cum fusese odinioară Constantinopolul. Din anul următor, el nu mai plăteşte tribut turcilor şi începe o serie de incursiuni în Muntenia pentru a înscăuna un domnitor care să-l susţină împotriva turcilor. Este şi anul în care este numit pentru prima oară ţar, adică împărat, în Tetraevangheliarul de la Humor, un apelativ care îl pune pe picior de egalitate cu cei mai mari conducători ai vremurilor…Zece ani de încercări perseverente. Se pare că ideea unirii Ţării Româneşti cu Moldova a fost o idee nerealistă pentru acele vremuri. Muntenii nu o puteau susţine pentru că ei erau controlaţi pe întreaga linie a Dunării. Ideea însă a existat…(Bătălia de la Vaslui) A fost cea mai mare victorie a creştinilor după căderea Constantinopolului. Însuşi Papa l-a numit pe Ştefan <u>atlet al lui Hristos</u>. Iar unii cronicari din acea vreme, îl considerau ca fiind <u>singurul bărbat demn de a conduce o cruciadă împotriva otomanilor</u>. Însă el, împreună cu armata lui a sărbătorit această victorie cu patru zile de post cu apă şi cu pâine. Spuneţi-mi, ce conducător ar proceda astfel?…

<u>El se consideră continuatorul luptei pierdute la Constantinopol de creştini</u>. Şi după cum vedem, îl are alături pe Sfântul Constantin (într-o pictură, în biserica din Pătrăuţi). Iar lupta lui se dovedeşte a fi câştigată astăzi. Doar dacă ne uităm la <u>salba de biserici pe care ne-a lăsat-o</u>

moştenire**…**Ştefan era un conducător foarte iubit, dar nu pentru că avea un şef de campanie electorală bun. Perioada comunistă a fost marcată nu numai de încercarea de a oprima credinţa creştin-ortodoxă prin demolarea unor biserici din patrimoniul naţional. Şi personalitatea lui Ştefan are de suferit, ca efect al acestei politici. Identitatea lui Ştefan… este ştirbită de elementul principal: credinţa…Ştefan era numit sfânt încă de pe vremea în care trăia. L-au sfinţit faptele sale, l-au sfinţit oamenii care l-au iubit. El a fost canonizat oficial de Biserica Ortodoxă Română abia în 1992. Mulţi s-au întrebat cum de a fost posibil ca un om care a omorât, a avut amante (!) şi a tăiat capete, să fie declarat sfânt. Puţini însă, s-au întrebat, care a fost drumul spiritual al lui Ştefan, de la omul plin de păcate (!) până la sfinţenie. Şi Sf. împărat Constantin a săvârşit lucruri îngrozitoare în viaţa sa. În cea mai mare parte a vieţii, el a fost un păgân, însă a fost sanctificat pentru ceea ce a devenit şi pentru faptele bune ce le-a săvârşit pentru ceilalţi. Important este finalul drumului şi ecoul acestui final în vieţile noastre. Pe Ştefan îl iubim pentru că a avut coloană vertebrală…Ştefan era hotărât şi sigur pe el. Pentru că îl avea pe Dumnezeu alături şi avea o credinţă de afirmat. El nu cerşea intrarea în Europa cum o facem noi azi. Moldova era Poarta Europei. El îndemna toate ţările creştine să se alăture lui în lupta contra păgânilor şi chiar dacă acestea nu au făcut-o, până la urmă istoria Europei se scrie altfel începând cu faptele lui.

Descoperim astăzi că suntem conduşi de oameni corupţi, în timp ce Ştefan îi tăia pe trădători. Poate că a fost un domn sângeros dar a ştiut să întreţină o igienă politică în slujba poporului său. Domnia lui Ştefan a fost mai lungă decât comunismul în România. A construit mai multe biserici decât a apucat Ceauşescu să dărâme. Şi chiar dacă Ştefan n-a reuşit să unească într-o singură ţară teritoriile româneşti, el a fost cel care i-a unit pe români într-o credinţă. O unire mult mai importantă. Nu a fost trădat, ci iubit…Şi a servit ca model celor care i-au urmat. Nu ştia să citească dar ştia să dicteze. Nu ştia să scrie, dar a pus pe călugări să copieze evangheliile iar pe cronicari să scrie ceea ce numim astăzi istorie…Acestea fiind spuse, poate că vom ajunge să înţelegem de ce dintre toţi cei zece, cel mai mare este Ştefan cel Mare şi Sfânt.''

Este până la urmă de înţeles, iritarea d-lui Cioroianu (şi reproşurile aduse lui Ştefan cel Mare şi Sfânt: că a fost dictator, că n-a avut geniu, că n-a zidit o universitate, că filmul a exagerat cu „credinţa'' domnitorului etc.etc.), din moment ce nu împărtăşeşte credinţa ortodoxă. Este vizibil acest fapt, din punctul meu de vedere cel puţin. Am să spun, ca şi dl. Gorovei că este problema şi opinia dumnealui (să considere domnia lui Ştefan, ca şi în cazul lui Ion Antonescu, drept o „aventură'').

Şi, întocmai cum dl. Oişteanu se simte „reprezentat'' de filmul Iepan-Cioroianu, tot astfel mă simt reprezentat de două mari personalităţi româneşti, care îşi au obârşia în zona Sucevei (Bucovinei), de doi români care au avut un destin excepţional şi o mare misiune de îndeplinit: Mihai Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Sunt întrutorul de acord, prin urmare, cu criticul şi istoricul Theodor Codreanu, care preciza că „reprezintă placa turnantă a românismului'', atât în România, cât şi în Basarabia. Sigur că, mai avem şi alte personalităţi de excepţie şi ele nu sunt chiar puţine. Avem conducători politici, teologi şi oameni de cultură cu totul şi cu totul remarcabili. Dar, rămân la ideea că aceste două mari personalităţi sunt inegalabile, întrunind toate cele cinci criterii, care stau la baza discuţiilor pe marginea susţinerii unui „mare român''(moştenire spirituală, geniu, curaj, abilităţi de conducător şi măreţie).

Ar fi mai interesant să ne gândim cum ar trebui să interpretăm absenţa notabilă în cadrul emisiunilor din tot acest ciclu, a unor prestigioşi istorici şi preoţi, a unor mari oameni de cultură actuali, a unor sociologi, ori chiar a membrilor trupei „Paraziţii''? În lipsa acestora (care poate că n-au îndrăznit, sau n-au fost lăsaţi!) aş zice că sunt mai demne de a fi luate în considerare unele gânduri ale unor români adevăraţi, care au lăsat deoparte, pentru o clipă, indiferenţa:

„Cel mai mare român al tuturor timpurilor va fi acela care va conduce România numai spre bunătate, pace şi încredere în Dumnezeu. Dacă le-am avea pe acestea… Un exemplu de jertfă uluitoare este Constantin Brâncoveanu, care nu s-a dezis de credinţa lui… Îmi face plăcere să vă răspund. Pentru mine, cel mai mare român este Constantin Brâncoveanu, pentru că a ridicat

neamul românesc la dimensiune cosmică prin jertfa lui. Dumnezeu, Unul Dumnezeu şi-a dat Fiul. Brâncoveanu şi-a dat patru fii. Nu există ţară care să aibă rege sau împărat, sau domn, care să fi făcut ce-a făcut domnitorul nostru…''

Şi totuşi noi, românii, nu trebuie să cădem într-un sentiment ridicol de mândrie. Nu exclud ideea de a fi reprezentaţi de un român, care a făcut pentru România ceea ce n-au făcut poate toţi ceilalţi la un loc şi mai mult nu s-ar fi putut. Chiar dacă eu îi admir şi nu văd mai „mari români'' decât pe Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, aprofundând subiectul, nu pot să spun decât că, am ajuns la aceeaşi concluzie împărtăşită de cineva, care a trimis emisiunii un SMS: *„Cel mai mare român este DUMNEZEU.''* Iată cum, în câteva cuvinte, este spus tot adevărul.

Ce înseamnă în definitiv a fi „mare român''? A fi un „mare român'' înseamnă de fapt, a-l iubi pe Dumnezeu şi a-ţi iubi neamul tău, într-atât de mult încât să contribui efectiv la mântuirea acestuia. Iar a afla cine este „cel mai mare român al tuturor timpurilor'' nu prea cred că stă în putinţa noastră. Şi nici democraţia sau majoritatea nu poate decide asta. Numai Dumnezeu ştie într-adevăr ce se ascunde în inima şi mintea fiecărui om, din toate timpurile şi numai El poate face o asemenea alegere şi ierarhizare. Cum să credem noi, că am putea şti, cu certitudine, cine va merge în fruntea „cetei'' sau neamului la Judecata de Apoi? Putem presupune, dar nu putem avea nici o garanţie în acest sens…

XXVI. ÎNCĂ O LECȚIE CARE NU SE ÎNVAȚĂ ÎN ŞCOALĂ: MAREA TRĂDARE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DE CĂTRE MONSTRUOASA COALIȚIE

Istoria românilor este, după cum bine ştiţi, plină de trădări mârşave şi asasinate din motive politice. Aşa cum, Eminescu protesta împotriva uciderii domnitorului Moldovei, Grigorie Ghica, decapitat de turci ca de altfel şi Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi (o monstruozitate fără precedent şi de neînțeles!), aşa se cuvine ca unii dintre noi, să protestăm împotriva perpetuării trecerii într-un con de umbră a meritelor şi sfârşitului tragic a unuia dintre cei mai mari eroi ai neamului românesc, Alexandru Ioan Cuza, cel atât de iubit de popor şi cel care a înființat prima universitate românească, şi anume cea de la Iaşi.

Nu voi intra în prea multe amănunte de ordin istoric, ci aş vrea să punctez doar câteva elemente mai importante, care sunt de natură să sublinieze distincția dintre adevăratul patriotism şi falsul sau fățarnicul patriotism, căruia i s-a mai spus şi patriotism de paradă. Totodată, intuim tot mai mult implicarea masoneriei în astfel de tragice evenimente pentru întreg poporul român. S-a invocat adesea în mass-media, dimpotrivă, că Al. I. Cuza ar fi fost mason. Dar, simplul exercițiu al logicii elementare contrazice o astfel de teză. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi fost nicidecum înlăturat şi se ştie cât de puternică este în general masoneria. Nu pentru asta a fost arestat în miez de noapte şi trimis forțat şi pe ascuns în exil, unde a murit în cele mai grele condiții de trai. Nu. A fost sacrificat pentru că era un mare patriot, care promova mari reforme în sprijinul românilor de rând şi României, în general.

Vă puteți imagina ascensiunea țării noastre, dacă acest om de stat (cel care a pus bazele României moderne şi principalele ei instituții) ar fi rămas la conducere mulți ani? Eu nu pot să nu remarc nici prezentarea sa tot mai trunchiată din manualele de istorie, în timp ce, toate meritele sunt pasate regelui Carol I, cel care de fapt, a venit cu scopul (printre altele) de a se îmbogăți (şi a reuşit să devină, într-un timp destul de scurt cel mai bogat din țară; el care venise fără nici o avere!). A confiscat realizările predecesorului său şi s-a considerat el însuşi artizanul României moderne, pentru simplul fapt că a patronat dobândirea independenței de stat. Mai târziu s-a invocat faptul că el ne-a racordat la valorile europene şi multe altele. Credeți într-adevăr, că un străin a putut deveni un „mare român'', mai mare chiar şi decât Alexandru Ioan Cuza? Credeți că Eminescu însuşi îl prețuia atât de mult pe Carol I, regele care se temea că-i va fi furată „moştenirea'' (după cum a sugerat la procesul de punere sub interdicție, marele critic Eminescu)?

Lovitura de stat din 11 februarie 1866, despre care am amintit şi în altă parte, a fost organizată de liberalii radicali conduşi de **Ion C. Brătianu** şi **C. A. Rosetti**, la care s-au raliat conservatorii. Primii îi reproşau „moderația'' iar ceilalți reformele agrară şi electorală. În realitate, s-a dorit un domn străin care să le protejeze tuturor interesele, dar nu şi claselor de jos (pe care le ajutase Cuza). Este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, critica foarte dură la adresa liberalilor. Caragiale va scrie şi el dur la adresa regelui Carol I, „uzurpatorul'' într-un fel al lui Cuza. Nu cred că aceste lucruri se datorează hazardului. În opinia mea, aceste critici vizează în primul rând detronarea lui Cuza şi exilarea forțată a acestuia, adică această „crimă'' comisă de **monstruoasa coaliție masonică**.

Istoricii actuali recunosc apartenența multor liberali la lojile masonice, în frunte tocmai cu cei doi menționați mai sus. Iar faptul că, domnitorul mai trăieşte până în mai 1873, adică şapte ani (de chin) iar Eminescu agonizează aproximativ tot atâția ani, demonstrează cu atât mai mult sadismul incredibil al ocultei, aplicat minților strălucite puse în slujba binelui public şi interesului național. Mai trebuie spus, că după abdicarea lui Cuza, s-a format o locotenență domnească, formată din Lascăr Catargiu (unul din liderii Partidului Conservator creat la 1880), generalul Nicolae Golescu (ajuns prim-ministru liberal în perioada mai-noiembrie 1868) şi **colonelul Nicolae Haralambie**.

*

Patriotismul foloseşte nu numai demagogilor, dar şi trădătorilor pentru a se justifica (atunci când e „folosit'', iar nu trăit în sens pozitiv - n.a.). E bun şi în caz de oportunism sau laşitate. ***Alexandru Candiano-Popescu*** *a jucat un rol însemnat în complotul militarilor pentru detronarea lui Cuza. E cel care-l câştigă de partea conspiraţiei pe* **colonelul Nicolae Haralambie**, *comandantul Regimentului de artilerie din Bucureşti. Viitorul personaj caragilian îşi asumă misiunea de a-i aresta pe generalii Savel Manu şi Ion Em. Florescu, loiali Domnitorului. Alexandru Candiano-Popescu n-are nici un motiv să conspire împotriva lui Cuza (şi totuşi a făcut-o! - n.a.). Cum el însuşi recunoaşte, Domnitorul îl „onora cu favoarea sa''. Urmare a unei audienţe la Palat, în iulie 1859, devine unul dintre preferaţi. [...] Şi cu toate astea, Alexandru Candiano-Popescu se număra printre militarii din conspiraţia pentru detronarea Domnitorului, încălcând nu doar jurământul militar, dar şi condiţia de loialitate. Cum se justifică autorul? Dându-se după aşa-zisul interes al ţării (sau al poporului ?!; popor mereu invocat de demagogii din toate timpurile, inclusiv de către comunişti - n.a.): „Politicienii, cum am zis mai sus, aveau şi interese de stat şi interese personale ca să răstoarne pe Cuza. Interesul meu personal însă era ca dânsul să stea pe tron cât mai mult. Dar interesul meu nu se potrivea cu cel obştesc (mai degrabă, cu cel al celor care au avut de «suferit» din cauza marilor reforme sociale introduse de Cuza - n.a.). Mie îmi mergea bine, ţării însă îi mergea rău'' (dar ţara era reprezentată de câteva persoane sau de milioanele de ţărani de atunci ? - n.a.). [...]*

Până la scrierea memoriilor, locotenentul devenise general şi aghiotant al lui Carol I (deci, fusese recompensat pe măsura contribuţiei lui la aducerea unui prinţ străin pe tronul celor două ţări româneşti unite - n.a.). Căpătase şi faima de erou al Războiului de Independenţă. Ipostaza asta îl face să dea opţiunii pentru Conspiraţie înfăţişarea unui zbucium de tip shakesperian: „Cu sufletul înecat în amărăciune şi în mâhnire, am intrat în conspiraţie, împins de cea mai desăvârşită dezinteresare (oare, îşi închipuie că am putea să-l credem? - n.a.) şi împlinind cea mai grozavă jertfă pe care un om poate să o împlinească (o adevărată blasfemie la adresa ideii de jertfă pentru binele general - n.a.). De o parte dragostea şi devotamentul meu către Domn, de altă parte, dragostea şi datoria mea către ţară. Dumnezeu, care cunoaşte curăţenia cugetării mele, a văzut că nu am fost un nerecunoscător, ci un patriot. Câte nopţi n-am dormit! (cuprins, poate ulterior de remuşcări, da! - n.a.) Ce chin, ce luptă înverşunată s-a petrecut în mine! Trebuia să mă hotărăsc. Am ales ţara!'' (pentru că, masonii l-au convins că ţara ar avea mai mult de câştigat printr-o alianţă cu Casa deHohenzollern! - n.a.) Şi uite aşa! În loc de, am ales trădarea, am ales ţara! O justificare care străbate întreaga istorie a patriei.[374]

*

Revenind la emisiunea „Mari români'', am urmărit cu interes deosebit a doua „confruntare'', cea care i-a avut ca protagonişti pe Alexandru Ioan Cuza şi Nadia Comăneci, adică întrecerea între ocupanţii locurilor 9 şi 10 din topul celor zece mari români, rămaşi în concurs. Dincolo de aceeaşi tactică a acestor documentare de a îmbina cu abilitate trecutul cu prezentul (prin evocarea trecutului în paralel cu imagini din prezent, cum ar fi tineri interpretând muzică rap, stadioane cu mulţimi în delir etc. etc.) şi prezentarea într-o notă de familiaritate a acestor personalităţi ale României (totul pentru a fi pe gustul celor avuţi de realizatori în vedere: **tinerii**), trebuie să recunosc că pledoaria pentru domnitorul Cuza a fost una poate prea convingătoare (recurgându-se intens la unele mijloace persuasive), chiar dacă s-a precizat că „nu s-a recurs la fardarea acestuia şi a fost prezentat într-o lumină pur omenească''.

Aşa cum am mai spus, personal nu mi-l pot închipui pe Cuza ca pe un mason veritabil. Aceasta rezultă din tot ce-a făcut el. Chiar dacă ar fi fost poate în tinereţe, ca atâţia alţi intelectuali, cu siguranţă el a demonstrat că s-a desprins de aceasta, pentru a îmbrăţişa puternic cauza interesului naţional şi modernizarea României. Există şi o mare ruptură, în mod logic, între el şi oculta internaţională, devreme ce a fost detronat şi exilat. Nu văd vreun alt motiv mai plauzibil.

---

[374] Ion Cristoiu, în art. Patriotismul bun la toate, apărut în Jurnalul Naţional, 21 mai 2006, p.14.

Documentarul amintit, realizat de regizorul Laurenţiu Rusescu şi prezentat de jurnalistul Ioan T. Morar, are meritul de a ne reîmprospăta memoria şi chiar a ne face cunoscute o serie de aspecte pe care, fie nu le-am ştiut, fie le-am trecut noi înşine cu vederea. În rândurile următoare, doresc a aduce astfel un elogiu sincer celui care îi suntem datori – domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Să menţionăm principalele realizări sau reforme a acestui tânăr, fost ofiţer de carieră dar şi magistrat, pe care eu unul l-aş putea compara oarecum cu împăratul macedonean Alexandru cel Mare (cel care a murit la numai 33 de ani), pentru că **a înfăptuit atâtea lucruri într-un timp atât de scurt**: a stabilit capitala la Bucureşti (deşi era de origine moldovean); a desfiinţat privilegiile de clasă (ţăranii devenind proprietari pe pământurile pe care le lucrau şi pe mijloacele de muncă, dar şi cetăţeni cu drept de vot; şi e vorba de 1 milion de români!); a stabilit egalitatea tuturor în faţa legii (dar şi drepturi şi obligaţii individuale); a făcut separarea puterilor în stat; a promulgat legea electorală, legea rurală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; a înfiinţat şi modernizat prima armată a României (care ulterior a obţinut independenţa de stat sub Carol I); a înfiinţat serviciul statistic şi Casa de Consemnaţiuni (actualul CEC); a stabilit învăţământul ca obligatoriu pentru toţi; a sprijinit înfiinţarea unor importante instituţii de cultură şi educaţie naţională (Muzeul de antichităţi din Bucureşti, Conservatorul de muzică de la Iaşi, Şcoala de arte frumoase de la Bucureşti, Universitatea de la Iaşi care îi poartă şi azi numele, Universitatea din Bucureşti, Arhivele statului etc.)

Potrivit realizatorilor filmului, cele mai multe dintre aceste realizări notabile au fost înfăptuite după dizolvarea Adunării legiuitoare care i se opunea cu îndârjire şi desemnarea lui Mihail Kogălniceanu în fruntea guvernului, dată de la care începe practic „modernizarea în forţă a României''. Ioan T. Morar îl aşează la baza României moderne de astăzi şi-l consideră iniţiatorul unor reforme care se văd şi acum, fără de care n-am fi cunoscut curând avantajele democraţiei. El descoperă cu această ocazie în Cuza un „personaj fabulos'', spunând de asemenea că, „Cuza a intrat în legendă şi a rămas acolo'' iar „puţine persoane au intrat în legendă, în imaginarul colectiv al românilor''. Cum s-a ajuns la aceasta? Pentru că, **Al. Ioan Cuza a fost „nu numai un om al reformelor, ci şi un domnitor iubit de poporul său''**. Împotriva tuturor greutăţilor de atunci, împotriva intrigilor, conservatorismului boierilor, ipocriziei liberalilor şi chiar împotriva mentalităţii compatrioţilor săi („cel mai mare duşman''), a reuşit să facă şi Unirea şi Reforma. Se pare că „se mişca prea repede după gustul prietenilor şi mergea prea departe după cel al duşmanilor''.

Ioan T. Morar explică naşterea monstruoasei coaliţii, ca pe una a foştilor prieteni şi duşmani care s-au unit împotriva sa, în „cel mai pur spirit românesc'', potrivit principiului „vorbeşte pe cineva de rău şi până la urmă lumea o să creadă''. Aceştia toţi l-au izolat politic şi l-au reclamat la Paris. Să admitem, că l-au trădat toţi (deşi e absurd să credem aşa ceva!). Şi totuşi, el se bucura de tot respectul şi dragostea românilor în general. De asemenea, resping teza autorilor care susţin că domnitorul „ştia ce i se pregăteşte şi i-ar fi putut aresta oricând pe complotişti'' şi „a acceptat să abdice (adică, fără a fi forţat!) pentru că armatele celor trei imperii înconjurătoare ar fi cotropit România şi s-ar fi dus toate reformele sale, punând interesul naţional peste interesul propriu''. De aceea, se şi întreba: cunoaşteţi mulţi bărbaţi ai istoriei care ar fi făcut acest lucru?'' O resping pentru că **nu conjunctura l-a dărâmat pe Cuza, ci masoneria**, cea care primea reclamaţiile din teritoriu (la Paris bunăoară), mai ales a călugărilor greci. În film, nu se subliniază faptul confiscării averilor mănăstireşti şi importanţa unirii mitropoliilor ţărilor româneşti.

Documentarul insistă în schimb, parcă prea mult asupra vieţii boeme a tânărului Cuza şi ascensiunea lui sinuoasă. Se pomeneşte faptul că ar fi iubit femeile, că ar fi avut doi copii cu o amantă (dar, cu precizarea totuşi că soţia lui nu putea naşte copii iar aceştia doi au fost adoptaţi ulterior de către familia domnească), că era frivol şi un om obişnuit ca mulţi alţi intelectuali paşoptişti, care în ciuda firii lor de petrecăreţi, au venit înapoi în România cu idei progresiste şi proiecte naţionale). Ioan T. Morar se întreabă prin urmare cum de-a fost posibilă o asemenea transformare, ca în urma desemnării sale de către unionişti „să devină opusul celui dinainte'' şi „un mare bărbat de stat''.

Fiind în dezacord cu realizatorii emisiunii „Mari români'' (Radu Naum – prezentatorul ştirilor sportive, Irina Păcuraru, Florin Iaru) şi susţinătorul Nadiei Comăneci (coalizaţi), Ioan T. Morar se

apără totuşi, explicând pe tonul său jovial pe tot parcursul, că domnitorul n-a modernizat Bucureştiul (pe care Carol I l-a găsit drept un oraş departe de a fi european, conform intervenţiei lui Radu Naum) pentru că el nu avea vocaţia de arhitect, ci de **reformator al instituţiilor statului**, că el a impus la noi pentru prima dată denumirea de „român'' şi „România'', că a impus grafia latină şi nu slavonă, că **pentru prima oară românii s-au simţit solidari prin apartenenţa lor la o singură patrie sau ţară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi)**.

Tot el subliniază faptul că, domnitorul a fost conştient de tranziţia domniei sale şi tocmai de aceea a accelerat toate reformele, „având visul de a rămâne în istorie'', că a fost un liberal moderat, un om înzestrat cu „geniul moderaţiei'', care a realizat un echilibru permanent între forţele politice într-o perioadă foarte dezechilibrată, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil. Cu alte cuvinte, i se subliniază diplomaţia de care a dat dovadă.

Pentru Ioan T. Morar, importantă este însă transformarea personală a lui Cuza (drumul său spiritual, ca şi în cazul lui Ştefan cel Mare) şi faptul că a rămas efectiv în legendă. El spune că „importantă este ocaua lui Cuza, pe care românii o evocă''. Şi, la fel ca şi Eminescu, care se întreba: „Unde eşti tu, Ţepeş Doamne…'', românii se întreabă: „Unde este un Cuza ca să vadă nedreptăţile de astăzi, să vadă cum se umblă cu două măsuri (ocaua mare şi ocaua mică), una pentru cei bogaţi şi alta pentru cei săraci''. Astfel, în Cuza, românii îşi descoperă propriile slăbiciuni, pe care el a ştiut în schimb să le înăbuşe, să fie „vultur pentru o oră''. De asemenea, spre deosebire de Carol I, care i-a succedat la tron, Cuza „a lăsat un întreg sistem de reforme care porniseră deja şi care au contribuit hotărâtor la schimbarea la faţă a României''.

A invocat în sprijinul pledoariei sale chiar şi cuvintele lui Laios Kosuth, conducătorul revoluţiei maghiare de la 1848, care nu poate fi acuzat de partizanat: „Un astfel de spirit e necesar să întemeieze o patrie sau dacă a pierdut-o să o recâştige'', dar şi ale lui Nicolae Iorga: „A fost un om vrednic de legenda sa şi în jurul său s-a făurit o legendă vrednică de dânsul''. În continuare, precizează că odată pus în fruntea ţării, a conştientizat datoria imensă faţă de poporul român, (popor „purtând amprenta corupţiei stăpânirilor străine'') şi „**a condus să se facă**'' tot ce s-a făcut, spre deosebire de Carol I, care doar a girat cu numele său realizările poporului român. L-a condus în direcţia cea bună (naţională). Dintr-o ţară înapoiată, agrară şi tributară Porţii Otomane (cucerindu-l pe sultan cu carisma sa), a făcut o ţară modernă şi racordată la instituţiile moderne ale Europei. A avut „norocul de a-i avea alături pe Mihail Kogălniceanu şi Vasile Alecsandri, colegi şi prieteni din copilărie''.

În încheiere, aş vrea să precizez unele aspecte. Dacă admitem faptul că Elena Rosetti s-a căsătorit cu el pentru a-l alătura intereselor masonice (fiind poate rudă chiar cu C. A. Rosetti, cu care a polemizat atât de mult Mihai Eminescu), precum şi faptul că Vasile Alecsandri condamna vehement atitudinea de exploatare economică a evreilor din epocă, atunci am mai putea adăuga că marele domnitor român s-a pus rău şi cu masoneria. Aşa se explică de ce n-a fost pur şi simplu ucis, nici el şi nici Eminescu (care a scris despre Cuza în termeni elogioşi şi l-a regretat profund) şi care l-a şi vizitat la Heildelberg. **Masoneria nu-i voia în nici un caz eroi naţionali. Ea voia doar răzbunare.**

Mai în glumă, mai în serios, în atmosfera destinsă a emisiunii, Ioan T. Morar se temea totuşi ca nu cumva Cuza „să fie detronat pentru a doua oară'' în această competiţie a valorilor naţionale româneşti, ceea ce dovedeşte (cred eu) o dată în plus posibila implicare a masoneriei în tot acest spectacol de televiziune. Nu pot să nu-mi amintesc de o emisiune anterioară, în care Irina Păcuraru, din „proprie iniţiativă'', asemenea celor care îi făceau reclamă lui Carol I, pentru a fi votat, îndemna să fie mai bine cunoscute personalităţi (masonice) de genul lui Basarab Nicolescu şi Ştefan Lupaşcu, care au îmbrăţişat după cum se ştie gnosticismul…

Mă îngrijorează faptul că, de pildă lui C. A. Rosetti i se face „publicitate'' în manualul de istorie (în ipostazele de ministru, deputat, primar al Capitalei şi mai ales „unul din marii ziarişti ai epocii'' pentru că era fondatorul şi patronul ziarului *Românul)*. Adică, îl recompensăm pe unul din capii monstruoasei coaliţii? Până şi istoricul Ion Bulei vorbeşte elogios la adresa lui şi a lui Carol I…

XXVII. ROMÂNIA NU VA FI ÎNGENUNCHEATĂ DIN NOU DE MASONERIE! NU PUTEM ACCEPTA SCLAVIA NIMĂNUI!

„Noi trăim într-o tragedie istorică, care a început în secolul nostru pe la mijlocul deceniului al patrulea'', afirma recent binecunoscutul scriitor Gabriel Liiceanu în emisiunea „Alb şi negru'', pe postul TV Realitatea. Discutând cu Andrei Pleşu, domnia sa remarca pe drept cuvânt unele puncte nevralgice ale societății româneşti postdecembriste: lipsa oricărei ideologii (idealuri), absența din prim planul vieții publice a persoanelor cu autoritate morală de necontestat, dezertarea unor asemenea persone de la obligațiile morale pe care le au, „mineriada'' împotriva reperelor/modelelor autentice din societate. Se regreta mai ales faptul că sunt prea puțini cei care se încumetă să emită judecăți de valoare, adică să separe binele de rău, albul de negru iar societatea a fost nevoită să se zbată în fel de fel de nuanțe de gri, în existența ei cenuşie.

Trebuie să recunoaştem, că noi românii am avut şi avem mulți oameni valoroşi, care au trăit sau trăiesc în condiții precare şi sunt destui printre aceştia care au şi sfârşit tragic. Unii dintre ei, precum Mihai Eminescu şi Alexandru Ioan Cuza au intrat în conflict direct cu interesele masoneriei. Tocmai de aceea am ales ca principali subiecți ai acestui volum **masonii**, pentru că în opinia mea, problemele pe care le ridică ei în fiecare stat sunt de o gravitate nebănuit de mare. **Masoneria şi sionismul mondial atentează la siguranța națională a României, ca şi în cazul tuturor statelor naționale. Cu toate acestea, autoritățile nu iau măsuri iar însăşi acest subiect al masoneriei se banalizează sau se minimalizează ori se muşamalizează cu totul prin cenzură.**

Analizând la rece toate datele de care dispunem până acum, putem trage concluzia, că în România am asistat de fapt, după 1989, la o rivalitate tot mai acerbă între masoneria comunistă („roşie'') şi masoneria globalistă (comunitaristă, „neagră'' sau de rit scoțian). Poate v-ați întrebat şi dumneavoastră de ce „este nevoie'' de două ramuri ale masoneriei. Există, din punctul meu de vedere, un răspuns cât de cât acceptabil şi anume că, diavolul a aplicat acel principiu al său „*divide et impera*'' nu numai pentru a le stăpâni mai bine dar şi pentru a-şi asigura continuitatea, de pildă în politică. A înlăturat adesea alternativa la guvernare, prin rotația partidelor susținute de el. Când interesele lor coincideau, s-au sprijinit reciproc (de exemplu, cum au procedat nu o dată la noi, PSD-ul şi PRM-ul).

Ce se doreşte în momentul actual în România? Am ajuns la cuvintele părintelui Ioanichie Bălan, care ne avertiza că „**dacă nu vom fi patrioți, în curând România va fi îngenuncheată din afară**''. România este în opinia mea pe cale de a deveni o colonie la discreția masoneriei mondiale, dacă n-a fost deja cucerită prin tot arsenalul de care aceasta dispune.

Eu cred, de asemenea, că a început la noi o vastă campanie în favoarea restaurării monarhiei, atât prin emisiunea amintită „Mari români'', cât şi prin noi cicluri de emisiuni, cum este şi „Dinastia. Rolul dinastiei Hohenzollern în făurirea României moderne.'' Se adaugă o bună parte a presei şi a altor mijloace. Mă îndoiesc de faptul că regalitatea ne-ar aduce vreun beneficiu substanțial în sens pozitiv. Ar strânge relațiile cu Uniunea Europeană şi atât. Am câştiga oare un prestigiu mai mare în lume? Îmi amintesc de admirația francmasonului Alexandru Paleologu față de regele Carol al II-lea, de trădarea lui Antonescu de către regele Mihai I aliat cu comuniştii şi de alte aspecte de acest gen şi nu pot să cred că regele Mihai I, care s-a implicat în integrarea noastră europeană, n-a intrat în contact strâns cu masoneria şi nu doreşte restaurarea monarhiei, fie şi pentru urmaşii săi.

Din punctul meu de vedere, al unui tânăr istoric, România avea şanse infinit mai mari să devină un stat puternic, total independent şi respectat, dacă n-ar fi existat acea monstruoasă coaliție **masonică**, care l-a detronat pe domnitorul Unirii Principatelor şi l-a exilat. A-l alege în locul său pe uzurpatorul Carol I, adus pe furiş în țară de câțiva politicieni români puşi pe căpătuială şi transformat în român, acest lucru mi se pare un lucru chiar strigător la cer!

Amintindu-mi de un îndemn absolut lăudabil al d-lui Dan Puric, şi anume ca noi „***să ne căutăm vecinătatea, să ne căutăm structuri de rezistență***'', aş dori ca spre finalul acestui volum să

aduc în discuție tocmai exemplul vrednic de urmat al unor intelectuali, care se străduiesc în emisiunile lor să-i determine pe români să gândească mai mult, şi în acest fel să se accelereze acest proces de desprindere față de mentalitățile comunismului.

Aş aminti aici, emisiunea „Cap şi pajură'' de pe postul TV Realitatea, unde la o oră ceva mai târzie se leagă un dialog interesant, pe probleme interesante, între ziaristul Cristian Tudor Popescu şi Emil Hurezeanu. De pildă, în emisiunea difuzată pe 21 septembrie a.c., primul oferea câteva exemple de colaboraționism strâns cu Securitatea, care n-au fost pedepsite de către colegii sau conducerea PNL-ului. Este vorba de cazul lui Alexandru Paleologu, care a desfăşurat o intensă activitate în relația cu Securitatea, „pe lângă care activitatea Monei Muscă era o copilărie''şi cel al lui Dan Amedeo Lăzărescu, cel care şi-a turnat cu uşurință şi pe bani grei colegii, având şi tupeul să dea din aceşti bani nevestelor celor trimişi la muncă forțată la Canal.

Dl. Cristian Tudor Popescu explică de ce societatea românească nu suportă acum deconspirarea „poliției politice''. Ca şi în cazul unui bolnav grav, ea trebuie mai întâi stabilizată la anumiți parametri vitali iar ceea ce ne-ar fi necesar acum, ar fi **să cunoaştem lucrurile petrecute atunci**, dar şi după 1989. Avem nevoie astfel, de cunoaştere înaintea recunoaşterii. El şi-a dat seama că mulți români nu sunt la curent cu perversitatea mecanismelor întrebuințate de activiştii şi securiştii comunişti. Pentru el, „au existat securişti, unii mai buni, alții mai răi, ca şi în alte domenii, dar ceea ce a fost cu adevărat malefic a fost Securitatea'' (iar „aceasta a fost o instituție rea''; „evident că era în slujba lui Nicolae Ceauşescu, cel care a încercat să croiască un popor după chipul şi asemănarea lui, adică de muncitori primitivi, pentru că el nu ştia să discute cu alte categorii sociale şi nu le înțelegea'').

Aducând ca un argument şi câteva secvențe memorabile din filmul recent „Cum mi-am petrecut sfârşitul lumii'', în regia lui Cătălin Mitulescu, d-l C. T. Popescu arată că „Securitatea nu era reprezentată de indivizi sobri, în costume de astronauți, pe ulițele României, ci, dimpotrivă era inserată natural în societatea românească iar oamenii îşi spuneau pe nume («nea Gavrilă», «nea Ion» etc.). Unii, chiar se mândreau cu relațiile la Securitate, alții se temeau şi îi îndemnau şi pe alții la supunere şi colaboraționism''.

În opinia sa, „**România trebuie adusă în starea morală responsabilă, pentru a înțelege într-adevăr ce i s-a întâmplat şi i se mai întâmplă**''.

El critică deschis atitudinea față de cultură şi instrucție a celor doi actori politici ai momentului: Gigi Becali şi Traian Băsescu. Să-i luăm pe rând. El invocă afirmațiile iresponsabile ale lui Becali, făcute în finalul unei emisiuni: „Dom'le, ia mai lasă-mă cu intelectualii ăştia. Vreți carte sau vreți să trăiți bine? (ultima sintagmă, apărută încă de la călugărul protestant Martin Luther) Dacă vreți să trăiți bine, votați Gigi Becali.'' Iată o opțiune, care nu corespunde tradiției şi moralei creştine, ci mai degrabă e pragmatism, care caută să manipuleze şi mai mult tinerii debusolați de astăzi.

Celălalt exemplu, îl are în vedere pe d-l Traian Băsescu, care în stilul său spontan şi necenzurându-şi afirmațiile, declara reporterilor că n-a fost el strălucit în şcoală, mai fuma şi el prin WC, că îl mai căutau profesori să-i dea câte un patru, dar…a ajuns preşedinte. Pentru C. T. Popescu, asemenea afirmații sunt cu atât mai grave în postura de şef al statului, cu cât ele sunt făcute în relație directă cu şcoala şi induc tinerilor o mentalitate de genul „măi băieți, dacă mai luați un trei sau un patru nu e nici o problemă'', adică se afirmă îndemnul „fiți băieți deştepți''. Este vorba despre un semnal negativ transmis tinerilor, lipsiți oricum de modele de urmat. Ziaristul de la „Gândul'' mărturiseşte el însuşi că regretă modul în care a trecut prin şcoală, că dintr-un teribilism stupid n-a zăbovit asupra operelor din şcoală, pe motiv că „profesorii ne cereau asta'' şi a trebuit ca pe la 25-26 de ani să reia studiul lor pe cont propriu.

Partenerul său de dialog, dl. Emil Hurezeanu remarca în contextul discuției, fenomenul straniu de amnezie foarte selectivă în privința faptelor petrecute în timpul comunismului, intransigențele morale iacobine din actualul PNL, precum şi faptul extrem de îngrijorător că „**9 din 10 tineri vor să părăsească România, iar cel care rămâne este, în cel mai fericit caz debusolat şi rătăcit**''. Atmosfera care domină societatea românească este o stare de confuzie absolut generală.

Aş aminti apoi emisiunea „Alb şi negru'' (sau „Altfel''), cu Andrei Pleşu şi Gabriel Liiceanu, de pe acelaşi post TV Realitatea. Voi prezenta unele afirmaţii remarcabile. De pildă, dl. Pleşu se arăta indignat pe bună dreptate de prezentarea unor filme româneşti pe un canal de televiziune care le difuzează frecvent, în care sunt prezentaţi în postura de golani şi bandiţi acei luptători ai rezistenţei anticomuniste, cei care de fapt au salvat demnitatea poporului român, cei care au oferit în acei ani vitregi singurul exemplu de rezistenţă şi solidaritate radicală contra regimului de exterminare comunist. Ori, **solidaritatea socială** (invocată atât de mult la polonezi şi la alţii) reprezintă o valoare culturală fundamentală indiscutabilă. Aceste filme regizate mai ales de Sergiu Nicolaescu (membru al PSD-ului şi susţinător fidel al lui Ion Antonescu, regizor al filmului „Oglinda'', în care se evocă procesul mareşalului), nu fac decât să demonstreze o dată în plus faptul că „nu s-a schimbat nimic în România''. Mentalităţile comuniste încă mai supravieţuiesc foarte bine.

Andrei Pleşu mai arată că în timpul comunismului a existat „o împrietenire cu frica''şi „o nevroză a fricii'', dar că **în situaţii dure ale istoriei trebuie să faci însă o alegere tranşantă între Bine şi Rău, între Alb şi Negru**. E un fel de recunoaştere a neputinţei sau a laşităţii pe care au demonstrat-o în trecut unii intelectuali. Tot în opinia sa, „ceea ce ne-a şubrezit pe noi, românii, a fost incapacitatea de a prevedea evoluţia lucrurilor'', adică instaurarea comunismului de tip sovietic.

În privinţa eroismului, demonstrat de românii curajoşi de astăzi, se vorbeşte de o relativizare a acestuia în România „prin băşcălie, ori prin scenarii''. S-ar părea că „la noi, eroismul s-a născut mai mult ca un pariu individual'' iar „când au apărut eroi, colectivitatea nu a avut nevoie de ei''. Se constată astfel, o insuficienţă naţională prin această lipsă de eroism sau prin faptul că „avem focul mai stins''. Eroismul a fost confiscat de comunism şi aşa se explică parţial atomizarea societăţii româneşti şi lipsa de aderenţă la orice proiect civil sau naţional.

Andrei Pleşu a avut curajul să mărturisească totuşi că a continuat rezistenţa prin cultură, preconizată de Constantin Noica. Dar, această întâietate acordată culturii, a mascat de fapt o neputinţă proprie şi acceptarea fricii induse de sistem. Chiar dacă frica nu mai e la fel de puternică ca înainte, o prezenţă cotidiană, domnia sa se întreabă şi ne întreabă pe toţi: **suntem oare noi, mai pregătiţi acum, în faţa unei dictaturi?** Mă gândesc că avea în vedere tocmai fenomenul globalizării…

Cunosc aspectul că foarte mulţi români nu sunt cred interesaţi de a afla mai multe despre masonerie, ca de altfel şi despre comunism. Îi solicită prea mult un asemenea subiect, îi plictiseşte de-a dreptul sau nu au timp pentru „fleacuri''. Dar, nu am scris acest volum neapărat pentru ei, ci pentru toţi aceia care vor să fie informaţi şi cărora nu le este indiferent ce se întâmplă în România şi sunt sigur că mai există asemenea români printre noi. De asemenea, le este util autorităţilor care veghează asupra suveranităţii noastre statale.

Prin urmare, fac un apel neîntârziat către toţi românii, care vor să trăiască şi să moară ca români dimpreună cu urmaşii lor, să se solidarizeze cum n-au făcut-o poate niciodată în viaţa lor şi să pună în dezbatere publică imoralitatea şi distructivitatea francmasoneriei, indiferent de care fel. Totodată, să ceară nominalizarea tuturor securiştilor şi activiştilor de partid, dar şi îngrădirea accesului lor la funcţiile publice. Să facem măcar un proces moral al comunismului, atât de necesar dacă stăm să ne gândim bine.

Mărturisesc că nu-mi stă gândul la faptul că aş putea deveni vreun erou naţional, cum a fost de pildă **Ion Gavrilă-Ogoranu**, luptător în rezistenţa anticomunistă şi care a scris că: „***Brazii se frâng dar nu se îndoiesc***''. Mi-aş dori, evident, nu faima personală, ci mântuirea noastră, a tuturor românilor adevăraţi. Pentru mine, Dumnezeu şi apoi naţiunea sunt şi vor fi coordonatele vieţii mele. Apoi urmează celelalte datorii. Dacă eu afirm răspicat că îmi iubesc ţara, cum se bat astăzi unii cu pumnul în piept, această iubire nu poate fi decât una îndoielnică sau uşuratică, este doar posibilă. Dar, când eu îmi propun să-mi concentrez eforturile, ca şi până acum, în direcţia cea bună, a informării celor din jur şi sublinierii importanţei spiritului viu şi critic, moralităţii creştine, educaţiei şi culturii, ca obiective prioritare pentru noi toţi, atunci e bine să las faptele să vorbească de la sine.

XXVIII. NU VĂ LĂSAŢI MANIPULAŢI NICIODATĂ! PĂSTRAŢI-VĂ MEREU INTACTĂ LUCIDITATEA ŞI DEMNITATEA!

Vizionând noua „confruntare'' a emisiunii „Mari români'' am avut senzaţia unei revelaţii, care confirmă şi mai mult acest experiment de manipulare la nivel naţional. Emisiunea este realizată anume pentru mase, îndeosebi pentru tineri (cei care utilizează frecvent internetul şi telefonia mobilă), în scopul de a-i educa „altfel''şi se recurge la **influenţarea lor**, chiar dacă se vorbeşte de opţiunile voluntar exprimate de aceştia. Iar această influenţare are sorţi de izbândă asupra tinerilor mai puţin informaţi sau dezinformaţi de asemenenea emisiuni partinice. Chiar şi aşa, dând credit sporit românilor interesaţi cu adevărat de valorile româneşti şi de acest top, cum putem şti noi că se contabilizează corect aceste voturi exprimate? La urma urmei, realizatorii şi prezentatorii vor spune că, de fapt, n-a fost decât un joc. Dar acest „joc'' este luat în serios, din păcate, de foarte mulţi români, pentru că subiectul ales este unul serios şi important, şi ca atare este firească atitudinea lor „nerelaxată''.

Chestiunea devine extrem de interesantă dacă vom aborda totul din perspectiva creştină. Mai întâi, hai să privim „meciurile'' organizate ale valorilor noastre, aşa cum au decis realizatorii:

Ştefan cel Mare – Ion Antonescu
Al. Ioan Cuza – Nadia Comăneci
Constantin Brâncuşi – Mircea Eliade
Mihai Eminescu – Richard Wurmbrand
Mihai Viteazul – Carol I

La prima vedere, nimic neobişnuit. Dar, dacă privim cu atenţie şi avem o imagine cât de cât clară despre aceste personalităţi, atunci putem remarca unele aspecte cel puţin surprinzătoare. Lăsând la o parte faptul, că topul celor 100 de „mari români'' are aproximativ 30% personaje care nu corespund defel acestui top şi prin urmare nici faza celor 10 rămaşi cred că nu face excepţie (şi se vede!; lipsind Constantin Brâncoveanu, Corneliu Zelea-Codreanu, părintele Dumitru Stăniloae, Emil Cioran, dar şi Ion Luca Caragiale), constatăm în partea stângă modele de conştiinţă autentică şi de patriotism, iar în partea dreaptă personalităţi care nu excelează prin valoarea lor intrinsecă, ci prin notorietatea dobândită (la care mass-media a avut desigur, un important rol de afirmare şi impunere).

Dacă, în cazul celorlalte patru personalităţi din stânga, reiese evident ceea ce am afirmat mai sus, în cazul lui Brâncuşi, se poate invoca în primul rând faptul, că multă vreme el nu a cerut cetăţenia străină, rămânând în Franţa în calitatea sa de român, până când a fost nevoit s-o ceară, în faţa respingerii sale în România condusă la acea vreme de către comunişti (George Călinescu şi Alexandru Graur, neconsiderând-ul nici măcar sculptor, deşi operele sale făceau vâlvă în străinătate!). Cât priveşte cele cinci personalităţi din dreapta, publicitatea făcută în jurul lor le-a creat o aură pe care cred că n-o meritau în întregime şi s-au făcut mai mult sau mai puţin exagerări voite.

Din perspectivă creştină şi aducând în discuţie implicarea masoneriei, în opinia mea avem în stânga pe cei care fac cinste neamului românesc şi care s-au opus, în mod conştient sau nu, masoneriei, pe când în dreapta constatăm personaje care s-au supus, mai mult sau mai puţin manipulării prestigiului lor, puterii şi influenţei masonice. Nu cred că greşesc dacă spun, că în partea stângă avem dovada unor creştini activi, care au luptat pentru neamul lor şi pentru afirmarea valorilor româneşti iar în partea dreaptă avem personalităţi devenite „mărci'' în mâinile altora (cazul cel mai elocvent fiind chiar al Nadiei; iar America a făcut cele mai mari astfel de promovări: de pildă, unele cărţi ale lui Richard Wurmbrand au fost traduse cu sprijinul comunităţii protestante la care a aderat activ ca pastor, în peste 80 de limbi! Iar Eminescu, multă vreme nici n-a fost tradus...).

Realizatorii-şefi ştiu sau nu ştiu probabil, că au opus astfel, câte un creştin unuia „mai puţin creştin'' (sau necreştin, avid mai mult sau mai puţin de faimă), că a aranjat mai întâi pe românii „valoroşi'' (exponenţi ai valorilor româneşti autentice, ai poporului român) în stânga, iar pe „marii români'' (celebri, cunoscuţi peste hotare) în partea dreaptă. Tot ei s-au gândit să-i avantajeze desigur

pe aceştia din urmă astfel, prin prezentarea lor la urmă, după ceilalţi, pentru ca documentarul de la sfârşit să fie mult mai proaspăt în memoria telespectatorilor şi să se bucure de mai multe voturi. Acest lucru „se vede'' până la urmă chiar şi din prezentarea lui Carol I, rămasă în mod suspect şi expres la urmă, şi poate că aţi observat cât de mult s-a făcut campanie în mass media pentru sublinierea figurii sale. Eu totuşi cred, că un intelectual adevărat nu s-ar lăsa amăgit, impresionat şi manipulat de o asemenea emisiune „doar provocatoare'', pe când însă, un tânăr ca atâţia alţii mai puţin informaţi (şi sunt normal, mai mulţi aceştia decât cei informaţi!), din categoria 26-45 de ani, cea care formează majoritatea participanţilor la top, ar ceda aproape fără să-şi dea seama şi „ar lua de bune'' desigur toate afirmaţiile acestea aşa-zis sau dorite a fi şi ''educative''.

Deşi, în momentul când scriu acestea, n-au avut loc ultimele două confruntări, fiind anunţată doar cea dintre Mihai Eminescu şi Richard Wurmbrand, mie mi se pare previzibil rezultatul. Cred că „marea finală'' va fi hotărâtă cumva între Mircea Eliade şi Carol I, iar acesta din urmă va dobândi mult râvnitul trofeu de „cel mai mare român al tuturor timpurilor''. Pentru mine cel puţin, manipularea este evidentă şi se subscrie logicii şi intereselor actuale ale globalizării şi implicit ale masoneriei.

Cel mai interesant aspect mi se pare această transformare a lui Mircea Eliade dintr-un legionar în cercetător şi susţinător înfocat în America, al istoriei religiilor. Susţinătorul său a făcut imprudenţa să spună că Alexandru Rosetti l-a ajutat pe Eliade să fie eliberat din închisoarea unde ajunsese graţie dictaturii carliste şi să înceapă o nouă viaţă la Londra. Cum să nu-l suspectăm astfel de apartenenţă sau colaborare cu masoneria, când mai cunoaştem şi marea pasiune a lui Eliade pentru yoga şi religiile orientale (pe care le cunoştea ca nimeni altul) şi când, chiar din filmul documentar reiese că din „fragedă'' tinereţe renunţă la trăirea ortodoxiei, care nu mai „corespundea'' aspiraţiilor sale „înalte''. Ambiţia şi lipsa de modestie din a doua parte a vieţii sale (comparându-se mereu cu Goethe şi alte personalităţi enciclopedice), insistenţa de a se introduce în şcoli studiul istoriei religiilor, ca un prim pas, de fapt, spre ecumenism (sau toleranţă disimulată), ne întăresc convingerea că în Eliade a avut loc o transformare în genul celei care s-a petrecut în Nicolae Iorga, tot o personalitate enciclopedică.

Interesante mi se par şi afirmaţiile lui Dragoş Bucurenci, potrivit cărora, datorită lui Eliade s-a evitat situaţia de a avea „habotnici'' precum preşedintele american actual şi am avut de-a face cu o re-sacralizare a lumii. De unde şi până unde a putut trage astfel de concluzii? Dacă realitatea este chiar opusă în ceea ce priveşte aceste susţineri neîntemeiate şi neargumentate? Pentru că, eu cel puţin cred în contrariul lor. Şi mai cred că, nu putem nega faptul că mare parte din opera şi filosofia lui Eliade a servit intereselor ocultei mondiale, aşa cum şi Nicolae Iorga a fost cumpărat la un moment dat. Amândoi ar fi rămas în panteonul marilor noastre valori naţionale autentice, dacă şi-ar fi păstrat intactă iubirea faţă de neamul lor. Aşa, ei nu sunt decât oameni de cultură, remarcabili fireşte, dar atât…

În continuare, voi vorbi puţin despre următoarea „confruntare'', pe care am aşteptat-o cu mult interes, pentru că Eminescu este în opinia mea personalitatea emblematică a României (sau aşa ar trebui să fie), cel mai mare geniu pe care, din fericire, îl avem noi românii. Aşadar, nu se poate afirma că n-am urmărit cu atenţie sporită şi cât mai critic cu putinţă, această competiţie cu Richard Wurmbrand, despre care aproape toţi românii (cel puţin în România) nu ştiau nimic până acum. Dimpotrivă. Doream să văd o nouă interpretare a lui Eminescu, diferită de cea din manuale şi cărţi.

Mai întâi, am înţeles cu această ocazie, cât de greu e „să cuprinzi'' o personalitate complexă, cum este mai ales cea a lui Eminescu, într-un documentar scurt de circa 30 de minute. De aceea, eu cred că aceste documentare nu pot avea pretenţia unei cunoaşteri profunde şi adecvate a personalităţilor evocate. Sunt până la urmă doar nişte viziuni reducţioniste şi, ca atare ele nu pot fi constructive decât dacă le considerăm doar simple invitaţii pentru studierea mai laborioasă a vieţii şi operelor lor. Sunt deci, în asentimentul lui Andrei Gheorghe, care recunoştea pe lângă aspectul menţionat şi „mândria'' sa de a fi apărătorul lui Eminescu.

Trebuie să mărturisesc, că nici eu şi nici mulţi alţii probabil n-ar fi putut să facă ceea ce a reuşit Andrei Gheorghe şi echipa cu care a lucrat la documentar. Apărarea lui a fost într-adevăr una de excepţie (sub aspect oratoric şi artistic), aşa cum se şi impunea de altfel în actualul context al

denigrării marilor noastre valori. Mă bucur că în mare parte s-a reuşit a se surprinde chiar esenţialul şi că, în ciuda „presiunilor'' amintite la început de prezentatori, Andrei Gheorghe a avut admirabilul curaj să se opună celor pe care i-a numit „partizanii'' lui Wurmbrand (începând cu istoricul Stejărel Olaru, desemnat să-l „argumenteze'' pe pastorul evreu, fost comunist înfocat, dar convertit la religia protestantă, realizatorii documentarului care au atras-o de partea lor pe d-na Lucia Hossu-Longin, autoare a multor filme documentare, printre care şi a impresionantului Memorial al durerii, fiind rudă chiar cu cardinalul Iuliu Hossu; şi desigur prezentatorii emisiunii, în frunte cu Radu Naum, cel care se ocupă la TVR 1 cu ştirile sportive şi care, nu ştiu dacă era potrivit pentru o asemenea emisiune).

Cât priveşte documentarul privindu-l pe Eminescu, el ar fi fost perfect dacă ar fi precizat cu acurateţe dimensiunile principale ale personalităţii sale. Adică, există unele omisiuni destul de importante ca să nu le trec cu vederea şi să nu se supere realizatorii pe mine pentru atâta lucru. De aceea, mai fac precizarea, că în al doilea volum al antologiei de faţă, veţi descoperi „un alt Eminescu de până acum'', nu cel învăţat la şcoală, nu acel „geniu neînţeles'' sau „poet nefericit'' pe care l-au cultivat manualele şcolare şi pe care îl expun în continuare şi astăzi! Cele cinci capitole despre **Eminescu** vin să completeze în chip fericit tot ceea ce au început să spună Andrei Gheorghe, eminescologul Dumitru Vatamaniuc şi d-na regizoare Camelia Robe. Consider că am ales texte dintre cele mai valoroase pentru a contura personalitatea reală a marelui scriitor român, poet de geniu dar şi un jurnalist absolut excepţional.

Am încercat să-l prezint mai ales în acele ipostaze mai puţin cunoscute:

- **erou al istoriei şi culturii moderne româneşti** (liderul din acel moment al mişcării de unificare a Regatului României cu Ardealul, Bucovina şi Basarabia; cel care a influenţat nu numai pe unii intelectuali ai timpului său ci şi pe foarte mulţi din rândul generaţiilor care i-au succedat; de la Eminescu, care n-a îmbrăţişat masoneria ca majoritatea junimiştilor, s-a produs o desprindere reală a intelectualilor români de masonerie, şi datorită faptului că ei au intuit sau au înţeles ce forţe l-au sacrificat);
- **creştin ortodox** (care s-a opus prin articolele şi acţiunile sale ofensivei catolice (maghiare) şi care a criticat multe din „păcatele'' sau bolile neamului său);
- **naţionalist desăvârşit** (dăruit în întregime ţării sale şi intereselor românilor de pretutindeni, mai cu seamă a celor asupriţi din Ardeal, Bucovina şi Basarabia, aflaţi sub stăpânire străină şi supuşi deznaţionalizării);
- **jurnalist de excepţie, perfecţionist şi plin de curaj** (care a criticat aspru politicienii timpului său; care a schimbat nu numai limba românească literară, prin poezia şi proza sa, dar până şi felul de a se scrie în presă!);
- **filosof şi gânditor absolut remarcabil** (chiar în spaţiul culturii universale, a filosofiei, având şi o înaltă erudiţie şi atracţie către multe domenii, inclusiv economia politică şi ceea ce numim astăzi politologie);
- **un istoric deosebit de competent** (apreciat şi continuat de alţii, printre care Nicolae Iorga);
- **poet naţional incontestabil** (care se considera, în modestia sa, precum Emil Cioran, dar în planuri diferite, „poet de ocazie'', pentru că adevărata misiune a lui era să scrie în presă, să apere interesele lezate ale românilor ca un veritabil avocat al lor, să critice slăbiciunile neamului său şi să-l înalţe pe cât îi stătea în putere pe locul meritat).

De aceea, nu pot prin urmare, decât să „condamn'' atitudinea lui Stejărel Olaru, care ca istoric recunoscut în prezent (ales şi în conducerea comisiei de studiere a crimelor comunismului, şi consilier al preşedintelui Băsescu pe probleme de securitate), n-a văzut în Eminescu decât poetul despre care s-a tot vorbit şi pe care l-a impus forţat Maiorescu, unul dintre trădătorii lui (alături de Grigore Ventura, Gheorghe Ocăşanu, Constantin Sîmţion şi alţii). Asta cred că este şi a fost mereu intenţia masoneriei, de-a lungul timpului, de a-l reduce la o singură ipostază, pe care însuşi Eminescu n-o considera definitorie în cazul său! Transformat în poet naţional, desigur ca în cazul altor poeţi, i se puteau lega astfel cu uşurinţă etichete, precum cele de „nebun'', „geniu neînţeles'', „romantic'', „visător'', „aventurier'', „nefericit'', „alcoolic'' (!), „sifilitic'' (ori autopsia a demonstrat clar că n-a fost aşa, şi

că injecțiile cu mercur i-au fost fatale!), „antisemit'' etc. etc. Apoi, a mai făcut o afirmație cel puțin bizară, şi anume că Wurmbrand n-a fost urmărit numai de către comunişti, ci şi de legionari! Incredibil! Ori, a fost o ocazie pentru a aminti oamenilor de aşa-zisul antisemitism al legionarilor.

Eu nu cred că Andrei Gheorghe n-ar fi vrut să spună adevărul până la capăt. După cum el însuşi preciza, că „acest joc de televiziune nu-şi propune să arate adevărul sau nedreptatea'' iar „dintre toți cei zece, Eminescu e cel mai greu de apărat'', pentru că el „a fost tocat atâta vreme în mințile noastre'' (mai ales în anii comunismului) şi datele despre Eminescu cam lipsesc (până şi data naşterii etc.), iar ele ne vin prin interpuşi. De aceea, eu vin şi spun (o expresie pe care Andrei o foloseşte frecvent), că mie în schimb nu mi-a lipsit timpul necesar şi dorința de a-l prezenta pe adevăratul Eminescu. Eu sper că tot aşa cum am decis să zugrăvesc realitatea şi adevărul, în privința comunismului, globalizării actuale, Francmasoneriei, Mişcării Legionare, tot astfel am procedat şi în cazul marii noastre conştiințe naționale, reprezentată de Mihai Eminescu. Meritul este de fapt, al autorilor pe care i-am studiat.

Mărturisesc că, poate cel mai mult m-au impresionat unele afirmații, precum cea din finalul documentarului („Mitul a înghițit creatorul'') dar şi mărturisirea d-nei Camelia Robe, jurnalistă de investigație, care spune că n-a intenționat să-l prezinte astfel pe Eminescu, pentru că „inițial voise să-l prezinte pe Eminescu perfecționistul'' dar investigațiile legate de momentul punerii în cămaşa de forță din acea zi fatidică de 28 iunie 1883, au schimbat traiectoria filmului. Şi, într-adevăr, se întreba dânsa, cum se explică faptul, că poliția chemată de cei trei „prieteni'' (G. Ocăşanu,V. Sihălescu şi C. Sâmțion) la Baia Mitraşevschi, vine neînsoțită de nici un cadru medical şi decide pe baza procesului verbal întocmit (de C. Nicolescu, nume care trimite spre masonerie!) şi în loc să-l conducă la poliție decid să-l interneze forțat la Casa de sănătate a doctorului Şutzu? Cum se explică că acest proces verbal avea data cu patru zile înainte?Apoi studiul unor documente autentice demonstrează clar că acest Ocăşanu era de peste un an de zile informator şi agent secret austriac iar Grigore Ventura făcea parte dintr-o lojă masonică.

Ori, se ştie că Eminescu ținuse discursuri înfăcărate pentru înfrățirea cu Ardealul românesc şi „avea un dosar consistent la autoritățile austriece, care nu-i mai dădeau dreptul să calce în Transilvania''! Eminescu condamnase de mai multe ori maghiarizarea forțată întreținută de Imperiul Austro-Ungar şi chiar ofensiva catolicismului, atât în Ardeal, cât şi în România! Ultimele articole dinaintea acestei zile, aduse la ştirea d-nei Slavici, gazda lui (dar o catolică înfocată) tratau chiar aceste subiecte! (acest lucru nu s-a spus în film). Iar, pe deasupra era iminența tratatului secret pe care Carol I intenționa (şi a reuşit în octombrie 1883) să-l semneze cu Austro-Ungaria. Să mai precizăm că aceasta (aliată cu Germania) amenința atunci cu ruperea relațiilor diplomatice şi „se şoptea prin saloane''despre telegrame cifrate care cereau invadarea României? Să mai desfacem acum afacerile la nivel înalt, cum a fost cea denumită afacerea Stroussberg („un prieten al cancelarului Bismarck, deci şi protejat al lui Carol I'') în care era implicat şi tatăl lui Carol I (acționar majoritar la acea societate de construcții), prin care statul român a plătit de circa trei ori prețul contractului real de construcție a unor căi ferate?

În film se analizează falsitatea declarațiilor ''amicului'' Grigore Ventura (care a răspândit zvonul că Eminescu voise să-l împuşte pe rege şi că „înnebunise'' ş.a.). Rămân nedezlegate multe alte aspecte, motiv pentru care trebuie să-i dăm dreptate d-nei Camelia Robe, realizatoarea documentarului, care a mai precizat, că a constatat că, de fapt, „Eminescu e necunoscut şi mai ales în datele lui esențiale şi cele mai dramatice'' şi că în delirul comunicării actuale, precum Eminescu a scris în general de 10 ori mai mult decât a publicat (el, ca un adevărat perfecționist, îşi cizela mereu poeziile sale, iar caietul său ferecat, pe care intenționa să scrie opera sa desăvârşită, a rămas cu toate paginile albe), tot astfel ar trebui să procedăm şi noi, în tot ceea ce facem. Este într-adevăr o recomandare înțeleaptă, de care ar trebui să ținem seama fiecare dintre noi.

Pentru că prestația lui Andrei Gheorghe, atât în filmul documentar, cât şi în emisiune, a fost una de un nivel foarte ridicat (fiind convingător ca un adevărat actor sau ziarist) şi ea îl onorează şi onorează în final pe toți românii, aş vrea să reproduc în continuare cele mai semnificative afirmații din film dar şi din discuția care a urmat:

„Sunt aici din mai multe motive…Şi pentru că, Eminescu e de departe cel mai dificil subiect din toţi cei zece. Oricare dintre ei, în comparaţie cu Eminescu, este mult mai uşor de apărat. Eminescu e imposibil, pentru că Eminescu a fost tocat în minţile noastre, violat, răpus. Lucrul cel mai groaznic care i s-a întâmplat lui e că a intrat în manualul de literatură şi prin urmare există deja un răspuns la Eminescu. Wurmbrand vine pe un teren oarecum virgin, pe când de Eminescu suntem sătui cu toţii. Şi atunci noi luăm instinctiv decizia asta, fără a ne mai gândi dacă avem sau nu dreptate. Noi luăm decizia asta datorită anilor când o programă nătângă a ridiculizat un om care ar fi meritat întotdeauna admiraţia noastră. Este patetic că trăim într-o ţară în care poetul naţional este un subiect de miştocăreală. Închipuiţi-vă toată povestea asta la Puşkin, în alte ţări…Şi uitaţi-vă la relaţia noastră cu poetul naţional. Nu cu altul…Dar datorită acestei continue treceri prin malaxorul pedagogic, noi ne-am săturat de Eminescu. Şi de-aia Eminescu este cel mai greu de apărat şi de-aia sunt mândru că-l argumentez pe Eminescu şi-mi pare bine…

Şi-ţi zic următorul lucru. Că nu e vorba de cine este produsul României sau pe cine România l-a produs. Este vorba de faptul, că la un moment dat, într-un act discutabil, cum este această emisiune, care nu propune adevărul sau nedreptatea, într-un act discutabil noi încercăm să facem nişte valori (să propunem). Şi despre aceste valori discutăm indiferent (indiferenţi), în binele şi răul pe care l-au produs atunci…Posteritatea s-a hrănit îndelung din opera lui. Lucrări, doctorate, cărţi. Toate scrise într-o limbă nisipoasă, care nu făceau decât să-l îngroape…Cel mai bun omagiu adus lui Eminescu e să-i citim opera…

28 iunie 1883. O zi neagră pentru el. Adevărul e că nici pentru România nu era una mai veselă. Trebuia semnat tratatul secret cu Austro-Ungaria iar articolul 4 al tratatului anula orice intenţie unionistă cu Ardealul. Cu două săptămâni înainte, în ziarul Timpul, Eminescu acuza furios politica de maghiarizare a românilor din Transilvania…Majoritatea junimiştilor erau masoni. Mai puţin Eminescu (Creangă şi alţii)…Austro-Ungaria ameninţa România cu ruperea relaţiilor diplomatice. Saloanele şopteau că Germania trimitea telegrame cifrate privind intervenţia armată…

Viaţa lui Eminescu are prea puţine date. Cea mai mare parte e povestită din surse indirecte, părtinitoare… Nu vă voi spune tot adevărul despre Eminescu şi nici nu veţi găsi în vreo carte (adică într-una singură). Adevărul deplin se află aici în palma mea, se află în opera lui… L-au băgat în cămaşa de forţă trei prieteni. Cei cu care el credea că luptă pentru unirea cu Ardealul…*(«Noi C. Nicolescu, fiind informat de domnii G. Ocăşanu şi V. Sihălescu, că amicul lor, Mihai Eminescu, redactor la ziarul Timpul ar fi fost atins de alienaţie mintală…am găsit pe nenorocitul Eminescu dezbrăcat. Am fost siliţi să-l îmbrăcăm în cămăşoiul de forţă şi astfel l-am condus institutului Caritatea cu concursul lui Ocăşanu şi Constantin Sîmţion»)…*iar Ocăşanu, un spion. Informatorul poliţiei secrete austro-ungare. De peste un an dădea rapoarte despre adunările unioniste, în care Eminescu era tare înflăcărat. Atât de înflăcărat că nu mai avea voie să calce în Transilvania…

Toată clasa politică îl voia cu căluşul în gură. Articolele lui deranjau coteriile interne şi aranjamentele ocultei externe. N-aveau cu ce să-l şantajeze. Nu se lăsa corupt. Spunea lucrurilor pe nume. Cu strălucire. Ce te faci cu unul care nu se lasă defel mituit? «A înnebunit Eminescu», aceasta era ştirea zilei purtată de Ventura în saloane şi gazete. Eminescu ironizase adesea producţiile lui Ventura din gazeta puterii şi-l demascase într-o afacere cu creditul imobiliar. Ventura se strecurase în societatea Carpaţii unde forţa o ruptură. Se infiltrase într-o lojă masonică şi-n tot felul de comitete şi comiţii. A fost răsplătit cu un loc în Parlament. Acest «nebun şi ticălos indiscret», cum îl numea Maiorescu era detestat de toată lumea şi folosit de toată lumea. A ţinut primul necrolog la înmormântarea lui Eminescu. Vorba lui Vlahuţă:* «Într-o ţară cu atâtea nulităţi triumfătoare, un poet atât de mare şi cinstit, nu putea să moară decât într-un spital de nebuni»…*Nu destul că amicii de la societatea Carpaţii însoţiseră poliţia ca să-l aresteze, dar aici la casa de sănătate a doctorului Şutzu, îl internează Maiorescu, care a rezolvat de la prima oră internarea. Da, Maiorescu, omul providenţial, cel la care cinase de nenumărate ori…

Din seara de 28 iunie 1883, începe intoxicarea cu doze uriaşe de mercur şi alte tratamente chinuitoare. Coşmarul durează şase ani, şase ani în care Eminescu învaţă să moară. Fişa lui de internare nu mai există. Nici cea de externare. Sunt foarte puţine date rămase despre Eminescu. De aceea viaţa lui este atât de controversată. Nu se ştie nimic nici despre starea sănătăţii sale, nici măcar data naşterii nu este cunoscută…La autopsie, creierul lui de un kilogram jumătate, exact ca a lui Schiller, nu era ros de sifilis. Asta probează eroarea medicală. Şase ani de zile îi fusese administrat mercur degeaba. Administrarea mercurului provoacă depresie printre altele, delir şi pierderea memoriei…Cele 4 grame de mercur injectate zilnic, adeseori 7, ar fi ucis un om mai slab de înger. Eminescu a rezistat însă 6 ani. Moartea lui s-a datorat de fapt, pietrei primite în tâmplă în curtea azilului Mărcuţa. După autopsie, creierul este abandonat pe un pervaz, la soare, într-o vară toridă. Apoi, este aruncat la coş tocmai de Gheorghe Marinescu. Se grăbea să plece din ţară. **Ai noştri tineri, la Paris învaţă...** ***În momentul în care creierul lui era azvârlit la coş, la Belu curgeau necroloagele. Convoiul funerar a fost condus de trei prim-miniştri. Vedeţi dumneavoastră, între doliul naţional şi creierul din coş, se cască această prăpastie, dintre cum mimăm că ne pasă de valorile naţionale şi ceea ce facem cu ele…***

Orice ar fi fost, nu bolile lui Eminescu contează. Mai degrabă, bolile neamului său. Ce contează cu adevărat e să-i citim opera poetică, publicistică. Dar s-o citim cu adevărat…

Astăzi să-ţi iubeşti ţara e atât de provincial, mai ales pentru lumea bună, cu paşaportul plin de vize, care nu vede graniţele din avion. Iar pe hartă nu caută România, ci Europa din dreptul Americii de Nord…Intelectualul subţire nu mai frecventează patriotismul… Şi atunci, ce ne mai trebuie nouă un român dedicat cu patimă cauzelor, limbii sale şi ţării sale. Ce ne mai trebuie un om dedicat unor cauze expirate? Ce nevoie mai avem de Eminescu?…

La momentul internării, Eminescu era puţin cunoscut ca poet. Publicase doar vreo treizeci de poezii. Celebritatea sa se clădise pe articolele sale din Timpul. **(«Cine au ajuns în Parlament? Ţărani? Nu sunt. Proprietari? Nu. Învăţaţi? Nici cât negru sub unghie. Fabricanţi numai de palavre. Meseriaşi? Nu. Ce sunt dar? Uzurpatori, demagogi, capete deşarte, leneşi care trăiesc din sudoarea poporului, fără a o compensa prin nimic, ciocoi boieroşi şi fuduli, mult mai înfumuraţi decât neamurile cele mai vechi ale ţării. De acolo pizma cumplită pe care o nutresc aceste nulităţi pentru orice scânteie de merit adevărat…Niciodată nu s-a văzut clasă guvernantă mai prosperă, mai gras retribuită şi mai îngrăşată ca clasa guvernantă de astăzi, pe când generalitatea oamenilor de muncă suferă de strâmtoare.»)** ***De parcă, politicienii de azi ar veni direct din România secolului XIX. Cam aceleaşi afaceri corupte. Pornise campanie împotriva gheşeftarilor politici. De exemplu, transporturile. Afacerea căilor ferate. Costase de trei ori preţul lor real. Finanţate pe bani publici, ajung proprietatea lui Stroussberg, un prieten al lui Bismarck, prin urmare protejatul lui Carol. Pentru Bismarck, România înseamnă mai puţin decât un pahar de bere Gold. Şi în plus, Anton de Hohenzollern era acţionar majoritar la firma lui Stroussberg…***

Iar Eminescu critica puterea liberală rău, dar rău de tot. Dar la fel de rău îi critica şi pe conservatori. Era dezamăgit de junimiştii care se lăsau miluiţi, mituiţi cu funcţii publice. Petre Carp, de exemplu. Da. A acceptat de la Brătianu funcţia de ministru la Viena. Iar Maiorescu, a primit şi el o sinecură, de avocat al statului. De la cine? De la acelaşi Brătianu. Junimiştii negociau la sânge portofoliile din guvern. Excepţional. Iar compromisurile conservatorilor îl înfuriau la culme. **«Şi mai potoliţi-l pe Eminescu, vă rog!»**, ***scria iritat Petre Carp lui Maiorescu. Maiorescu fusese atacat şi el frontal în pagina lui Eminescu. Aşa că îndepărtarea poetului din spaţiul public era convenabilă întregului spectru politic.***

După plecarea lui Eminescu, ziarul s-a dat cu puterea, mai ales după semnarea tratatului din octombrie 1883. Tirajul s-a prăbuşit. **Timpul** ***nu mai conta. Duse erau vremurile în care Eminescu, Slavici şi Caragiale plecau de la o şedinţă de redacţie împreună…Slavici povesteşte despre faptul că bune sunt vorbele şi formele gramaticale pe care le înţeleg toţi românii. Cei trei făuritori ai limbii caută ferecătura frazei, interpunctuaţia. Cum, nu ştiţi ce-i interpunctuaţia? Este***

gesticulația gândirii…Când trei minți de un asemenea calibru se-ntâlnesc la o masă ca prietenii, în istoria unei națiuni se petrec momente unice. De fapt, asta e istoria unei națiuni…

Eminescu a fost tălpaşul acestei țări. A căutat-o în toate cotloanele. A cercetat-o de la țăranii cei mai săraci până la casa regală. În 1878 regina i-a tradus câteva poezii… **«Când i-am lăudat versurile a ridicat din umeri»,** ***spune Carmen Sylva (pseudonimul de poetă al reginei). Regina însăşi îl serveşte cu o ceaşcă de ceai.*** **«A băut ceaiul cu sete. Trăsăturile feței trădau oboseala unei tinereți trăite fără bucurie. Mi-am dat foarte bine seama că din tot ce i-am oferit în timpul vizitei, ceaşca pe care i-am servit-o eu însumi a fost singurul lucru care i-a făcut plăcere. Ceva ce semăna cu sentimentul unui zeu servit de o muritoare»…**

Mai toți scriitorii români s-au raportat la Eminescu. **«Tot ce s-a scris până acum în România, stă sub semnul fragmentarului. În afară de Eminescu, totul este aproximativ.»** ***Cioran. Recunoaşteți tuşeul? L-au cercetat cu pasiune Călinescu, Iorga, Perpessicius, minți providențiale. Toți marii poeți români: Nichita, Blaga, Arghezi i-au recunoscut drepturile asupra limbii române…Iar manualele îl îngroapă, sunt scrise în păsărească pe care o detesta Eminescu… Dar, pe de altă parte, e un fel de eternă conspirație românească (asemenea celei din balada Miorița - n.a.). Tu ai văzut că e acelaşi lucru? Momentul în care vorbeam de afacerea lui Stroussberg şi transporturi. Momentele în care la noi autostrăzile sunt furate. Momentele în care el singur spune adevărul şi toți cei din jurul lor se prefac că nu înțeleg. ''Prietenii'', prietenii, prietenii lui. Deci toate aceste repere, sunt de fapt România, cu majuscule. De aceea, eu spun: nici măcar nu mai vorbesc de valori, ci vorbesc de marele român. În povestea asta se înglobează în bine şi rău tot românismul. Deci, avem de-a face cu talent nerecunoscut, avem de-a face cu îndrăzneală sabotată, avem de-a face cu curaj însoțit de laşitate, avem de-a face cu o seamă întreagă de contradicții care în final se unesc în România. Să moară toți oamenii admirabili şi doar atunci îi vom recunoaşte…***

Geniul e un cuvânt răsuflat (folosit frecvent în vorbirea noastră, deci demonetizat, banalizat)…La Eminescu poți să spui orice, orice şi oricând. Numai că nu poți să pui în discuție geniul. N-ai cum…În geniu, în afară de subiectivismul de care vorbeam, cred că avem de-a face la un moment dat, cu un consens colectiv inconştient, care nu trebuie argumentat. Dacă, la discuția geniu, normal a fost că n-avem ce să-i facem lui Eminescu, noi cu toți am fost de acord. Faptul că noi încercăm să-l argumentăm pe Wurmbrand, ne dă măsura inegalității acestei lupte…

(În privința abilităților de conducător) Sunt în defensivă. Un poet. Un publicist. Un scriitor. Pentru că vă dau un sfat. Nu, doamnelor şi domnilor! Poeții nu trebuie să ne conducă. Nu dați niciodată voturile unui intelectual. Pentru asta sunt alții. Pe ei trebuie să-i ascultați, să-i admirați, să-i iubiți…Ăştia până la urmă nu sunt luptători, nu sunt fotbalişti, nu sunt gladiatori. Dar eu vă pun o întrebare. Cum numiți voi omul care nu se lasă cumpărat?…Cum numiți voi omul care persistă în credința lui, neprimind răsplăți lumeşti? Omul care, în pofida tuturor prietenilor, în pofida tuturor amicilor, aduceți-vă aminte în film, nu se miluieşte, nu pretinde posturi, nu ajunge unde-ar fi putut să ajungă. Eminescu ar fi putut, cu siguranță, oricând, să-şi utilizeze poziția sa, chiar şi cea temporară de publicist, pentru a obține autoritatea pe care, cu siguranță, conservatorii i-ar fi oferit-o. Însă, obsesia, nebunia, prostia lui a fost că întotdeauna a crezut că trebuie să spună adevărul!… E jenant să nu spui adevărul (după ce Radu Naum îl întrebase „ce căuta Eminescu în politică, dacă nu ştia să facă compromisuri'')… Iar dacă o să citiți o să vă dați seama, că adevărurile lui au fost cele mai nemiloase împotriva oamenilor săi, împotriva propriului său partid (care, trebuie spus, încă n-avea o doctrină; şi nici nu există dovezi că ar fi fost într-adevăr politician şi încă, conservator). Perioadă extrem de dificilă, perioadă în care România se formează, perioadă în care tot ce vorbim din punct de vedere lingvistic noi, totul se face acolo, perioadă când oameni curajoşi, îndrăznesc să viseze (la unirea tuturor românilor, la proiectul început de Mihai Viteazul), cum rareori se întâmplă în istoria unei națiuni. Ăsta-i Eminescu, ăsta-i curaj!…

În cazul în care ai observat, Eminescu nu era un cetățean, care pur şi simplu, în întuneric stătea şi scria. Deşi deseori făcea asta. Deseori, în bezna îngrozitoare, bând 40 de cafele, scria. Dar viața lui socială s-a efectuat la un nivel extrem de ridicat. Eminescu a fost în centru. E vremea să

înțelegeți. Omul acesta n-a fost doar poet. A fost mai mult decât atât… (Dacă a fost conducător?; cf. întrebării lui Radu Naum) Societatea Carpații. Despre ce este vorba în ea? Lupta împotriva imperiului austro-ungar, lupta pentru eliberarea țării, participarea la întruniri secrete, participarea la toate cauzele vesele sau nevesele, în care adu-ți aminte ce se petrecea. O Europă întreagă stătea să pârâie pe la încheieturi. Puțini oameni în acele vremuri aveau curajul să-şi asume țara şi s-o transforme. Printre ei se afla şi Eminescu. Şi n-a făcut-o aiurea. Abilități de conducător? Tu vrei mie să-mi spui că un om care conduce, care produce pagină după pagină, la nivelul cel mai sofisticat al luptelor politice, nu are abilitatea de a conduce?…

Dumneavoastră sunteți partizanii domnului Wurmbrand, dacă pot să spun aşa, dacă nu folosesc un cuvânt aiurea. Şi e foarte bine. Şi vă onorează. Este minunat ce faceți. Faptul că acest om care înseamnă aşa de mult pentru dumneavoastră, dumneavoastră faceți atât de mult ca numele lui să ajungă să fie cunoscut (şi mai adăugăm o precizare anterioară, faptul că în cazul său are nevoie de argumentare - n.a.). Pentru că îi sunteți datori. Pentru că dacă numele lui ar dispărea, voi ați simți o ruşine. Dar eu vă pun vouă o singură întrebare, pe final de emisiune. Pe cine v-ar fi rugat Wurmbrand să votați astăzi la «Mari români»?''

Interesant este şi la cine s-a referit oare Andrei Gheorghe în finalul pledoariei sale. Oare s-a referit doar la realizatorii şi susținătorii filmului (Lucia Hossu-Longin, Ioan Panican, Dorin Dobrincu, Cristian Țepeş ş.a.)? Sau a avut în vedere comunitatea protestantă (penticostală) care l-a susținut şi îl susține în America pe pastorul Wurmbrand, tipărindu-i-se cu mult zel cărțile despre comunism şi experiența sa, după cum spunea dl. Țepeş în 80 de limbi? Comunitate care îl consideră desigur mai degrabă o valoare a întregii omeniri, decât românească dar care vrea, cu orice preț să-l impună în România. Chiar şi „vocea'' lor, dl. Stejărel Olaru, a ținut morțiş să precizeze că Mihai Eminescu este „poetul omenirii'', nevoind să renunțe la imaginea reducționistă care i-a fost aplicată marelui gânditor şi creator român în atâta timp (iar pentru Radu Naum, fiind „un produs al României şi al geniului popular''!). De unde, putem trage concluzia că pe lângă faptul că Wurmbrand, „cel care a deschis ochii lumii libere asupra ororilor comunismului din România'' (cf. d-nei Longin) şi „cunoscut în toată lumea'', a beneficiat anume de voturile masive din străinătate, el este de acum încolo, în centrul unei ample campanii de promovare, specifică **globalizării** şi supusă intereselor ei (iar cazurile Carol I, „marca/brandul'' Nadia Comăneci, Mircea Eliade, nu fac decât să se adauge şi să se impună forțat, prin dezinformare şi manipulare, în fața altor valori, pe care noi le considerăm pe bună dreptate autentice şi cu adevărat reprezentative). Nu trebuie să uităm nici faptul că însăşi emisiunea este făcută pe formatul BBC şi respectă întrutotul regulile impuse („aceleaşi peste tot'', cum spunea într-o emisiune prezentatoarea Irina Păcurariu).

Chiar şi Dumitru Vatamaniuc, cel care mărturiseşte că a primit sarcina de la Perpessicius să definitiveze ediția integrală academică a lui Eminescu (adăugând 10 volume la cele 6 ale predecesorului său), insistă asupra **publicistului Eminescu**, cu ale cărui gânduri din articole - ne spune domnia sa - ne întâlnim în viața noatră reală de zi cu zi. Eminescu este prin urmare mai actual decât oricând. Tot domnia sa a ținut să precizeze că a prezentat lista cu rufele duse la curățătorie de Eminescu pentru „a termina odată cu imaginea lui de om desculț şi dezbrăcat'' (creată de comunişti desigur, după chipul şi asemănarea lor).

Eu cred că unele omisiuni se datorează poate şi istoricului Ion Bulei (care s-a alăturat „echipei'' lui Eminescu, dar care s-a menținut rezervat, fără a rosti vreun cuvânt; iar pe Carol I l-a apărat destul de mult, după cum se va vedea în următoarea confruntare), care mie mi se pare o persoană mai puțin onestă, având în vedere şi faptul că este implicată în campania de promovare a lui Carol I (alături de istoricul Dan Berindei, în documentarul „Dinastia'', care aduce elogii nenumărate familiei Hohenzollern-Sigmaringen şi în mod special lui Carol I, documentar care ''întâmplător'' are mai multe episoade şi se difuzează în ultimele săptămâni tot pe TVR 1 şi poate nu numai…) De ce spun asta? Pentru că, în calitatea sa de istoric ar fi putut să contribuie mai mult, din anumite puncte de vedere, la prezentarea cât mai fidelă a lui Eminescu (aspecte pe care le-am tratat în volumul următor, folosind articole şi cărți-document revelatoare în acest sens, pentru a evoca în mod obiectiv

personalitatea lui Mihai Eminescu). Ar fi putut aduce date noi şi nu să-l determine pe Andrei Gheorghe să precizeze că ne lipsesc informaţii certe. Chiar dacă acestea nu sunt numeroase, dar plecând de la ele se pot trage concluzii tranşante. Ori, acest istoric Ion Bulei, se numără printre cei care încearcă să „reabiliteze'' imaginea lui Carol I, mai ales în manuale! Adică, cu ştirea lui sau fără ştirea lui este foarte frecvent întâlnit numele său, în paginile tot mai multe care apar în manualele de istorie, în care „demonstrează'' ceea ce i se par a fi realizările lui Carol I (cel care a fost aspru criticat de marele nostru dramaturg Ion Luca Caragiale). Ori, absenţa din Top 10 a lui Caragiale (care după Andrei Gheorghe ar fi trebuit să fie în primii trei) este într-adevăr stranie şi suspectă.

Acum vreau să vă vorbesc despre ultima confruntare, dintre Mihai Viteazul (susţinut în principal de actorul Mircea Diaconu) şi Carol I (apărat de d-na Sandra Pralong, o persoană cu mari funcţii de conducere în trecut, legate de mass media şi preşedinţia României!). După cum recunoştea la un moment dat chiar Mircea Diaconu, după filmul documentar, prestaţia sa era „patetică''. Da, e adevărat, era nevoie de o persoană asemenea lui Andrei Gheorghe, dar urmărind atent tot ce s-a „punctat'', mai ales de către domnia sa, lucrurile nu stau chiar aşa. Motiv pentru care voi reda unele afirmaţii din acest film şi din discuţiile care au urmat:

…Mihai Viteazul este primul care a strâns sub el întreaga suflare românească…<u>În mod cert, a pătruns în conştiinţa românească</u>…Este cel mai neobişnuit personaj al istoriei noastre…Domnia şi sabia lui glorioasă, Unirea Ţărilor Române sub stăpânirea lui românească, au rămas vie amintire şi veşnic imbold, pildă şi cale de urmat timp de 300 de ani, din veac în veac, până la marele război naţional, până când oştile lui Ferdinand I au mers la moarte şi la biruinţă pentru Unirea tuturor românilor. Iată de ce marele voievod şi domn a fost şi va rămâne pentru vecii vecilor vieţii româneşti, Mihai Viteazul…În ultimii 30 de ani i s-au ridicat 14 statui care îl reprezintă, ultimele patru chiar după revoluţie. Pe scurt, Mihai e prezent peste tot în viaţa noastră (pe lângă străzile din aproape toate oraşele României). Ar putea fi altfel? Nu. Pentru că Mihai Viteazul este cel mai neobişnuit personaj al istoriei noastre, un militar extraordinar, un strateg desăvârşit, o forţă de nestăvilit. El a reuşit, pentru prima oară, într-o perioadă foarte scurtă domnie să unească cele trei ţări. Să nu uităm. Cuza a fost ales domn al celor două ţări române. Carol le-a găsit reunite iar Ferdinand a folosit strălucit în mod evident primul război mondial. <u>Mihai a fost însă primul care a arătat românilor că Unirea poate fi realitate şi chiar simbolic a şi înfăptuit-o secole mai târziu</u> (prin Nicolae Bălcescu, care a scris o carte despre el şi paşoptiştii; politicienii Unirii din 1918 - n.a.). Lui îi datorăm ceea ce suntem astăzi. <u>Datorită lui suntem azi o naţiune.</u> Iată de ce, Mihai Viteazul este cu adevărat cel mai mare român…

Eu ţin foarte mult să spun un lucru. Cei doi, alegerea, nu ştiu pe ce criterii s-a făcut…S-a întâmplat foarte bine, pentru că <u>ei doi, practic, sunt la începutul şi finalul aceluiaşi drum</u>…«**Românii nu şi-au dat nici un proiect de la o generaţie la alta*****» (cf. Martei Bibescu)…Acesta e un proiect…Mihai Viteazul a propus un proiect. De ce? Din calcul, din metode sau motive militare sau politice, sau din intuiţie genială. N-are importanţă. Deci, a pus pe masa noastră un proiect…Şi din clipa aceea, el a devenit un proiect ca să zic aşa pus în practică cu sute de ani mai târziu. De aceea a fost nevoie ca prima statuie făcută de Carol să fie a lui (a lui Mihai Viteazul). Pentru că, de fapt, Mihai este peste tot, apare peste tot. În clipa în care se vorbeşte despre acest proiect, în care altă generaţie pune în discuţie din nou acest proiect, finalizat în timpul lui Ferdinand şi strălucit…***

Şi la intrarea în muzeu (Turnul Chindiei), este un tunel pe stânga…Pe stânga sunt trecuţi toţi domnitorii acelui locaş. Printre ei, Mihai Viteazul. Şi-am avut timp să citesc o sută de domnitori…Doar de Mihai ştim. Alţii au domnit douăzeci şi ceva de ani, poate cincisprezece, poate nu ştiu câţi mai mult decât el. Şi totuşi, şi, pe de altă parte, dacă luăm repede, pe oricine şi îl întrebăm despre domnitorii români, dacă zice zece-cincisprezece nume. Au fost atât de mulţi şi <u>atât de puţini dintre ei au izbutit să conteze</u>. De ce? Pentru că te întreb un singur lucru, Sandra. Cine a inventat avionul, cel care a inventat ultimul Boeing, care are nişte performanţe incredibile sau cel

care l-a ridicat trei metri de la pământ? Ei bine, Mihai Viteazul l-a ridicat trei metri de la pământ şi ţi-a arătat că se poate şi că aşa trebuie…Destinul lui Mihai Viteazul este ca o flacără şi arde…Mihai ne-a lăsat o poveste…Şi, ai o ascensiune fenomenală şi rămâi în istoria acestei naţii şi contezi pas cu pas, la fiecare o sută de ani iar e vorba despre tine, iar se fac poveşti despre tine, păi ce vrei mai mult moştenire spirituală?…Mihai Viteazul este lider din toate punctele de vedere…A fost un tip de geniu, cu adevărat. Din moment ce a izbutit să facă forma aceea, informă la vremea aceea, care s-a numit România sute de ani mai târziu…

Consultantul istoric, dl. Constantin Razachievici, remarca şi el, că geniul lui Mihai Viteazul consta mai ales în „a fi cu un pas înaintea adversarului, prin elementul surpriză şi altele'' şi că raportul dintre războiul dus de el în numele Ligii Sfinte a Creştinătăţii, cu concursul împăratului Rudolf al II-lea (uneori) şi cel de la 1877 condus de Carol I (speculând momentul greu al războiului ruso-turc, când ruşii pierduseră mulţi soldaţi la Plevna şi au cerut ajutorul armatei române), este net în favoarea primului. Condiţiile erau mult mai grele şi războiul său a îndepărtat efectiv pericolul care ameninţa atunci creştinătatea (de a fi cucerită de marea putere otomană), când mare parte din Ungaria era deja transformată în paşalîc. Curajul său a fost unic şi numele său a apărut atunci chiar şi în cărţi de peste ocean! Era cel mai cunoscut român al vremurilor sale! Iată un lucru într-adevăr remarcabil.

În film, se aminteşte că noi românii avem obiceiul de a uita proiectul altora. Vorbind într-o emisiune anterioară (Femeile din Top 100), d-na Aneta Bogdan spunea cam acelaşi lucru: „**noi, românii, avem o problemă în a continua proiectul altora**'' (referindu-se la produsele Gerovital create de Ana Aslan). Iată, că istoria însăşi a demonstrat că nouă ne-au trebuit 300 şi ceva de ani ca să ducem la bun sfârşit proiectul început cu îndrăzneală neobişnuită de Mihai Viteazul. Iar, dacă avem în vedere că în alte ţări au câştigat acest concurs oameni care au promovat un mare proiect naţional, în mod similar ar trebui poate să-l alegem pe el. Nu mai vorbesc de faptul că, în cartea lui Michael H. Hart (*100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii*, Ed. Lider, Bucureşti, 1992) singurul român care apare pe coperta acesteia, dintre cei zece prezenţi, este…Mihai Viteazul! La capitolele măreţie, abilităţi de conducător, geniu (militar), curaj, dar mai ales moştenire spirituală (proiectul său, nenumăratele creaţii artistice şi populare), care au constituit criteriile de discuţie ale acestor confruntări, Mihai Viteazul este într-adevăr imbatabil, ca şi alţi doi mari români: Ştefan cel Mare şi Mihai Eminescu. Iar Alexandru Ioan Cuza şi Constantin Brâncuşi îi urmează.

Realizatoarea documentarului a apreciat la Mihai Viteazul în special **curajul** şi a precizat că „**de un astfel de erou avem nevoie**''. A sugerat parcă, să luăm aminte la eroismul său şi să dăm dovadă de mai mult curaj în propria noastră viaţă, urmând pilda sa. Se pare că „aventurile'' (amintite doar, de dânsa, prin acest cuvânt), prin care au trecut cei care au contribuit la realizarea documentarului au fost de fapt nişte încercări de intimidare, lucru care i-a îndârjit pe toţi şi mai tare (dovada implicării „totale'' a actorului Mircea Diaconu, care ne recomanda să luăm acest „joc'' în serios şi să nu-l privim relaxaţi sau cu indiferenţă). Pe de altă parte, prezentatoarea Irina Păcurariu spunea în legătură cu Richard Wurmbrand, că i s-a reproşat ei şi colegilor ''blocarea'' acestuia de a ieşi în fruntea acestui top. Ori, din ultimele date reieşea dimpotrivă, şi că el ajunsese chiar pe locul 1, în timp ce Mihai Eminescu urcase doar pe locul 3. Desigur, statistica aceasta nu mă interesează. Nu se pot departaja în acest fel marile noastre personalităţi. Iar prezenţa unui pastor protestant în fruntea lor, mi se pare o mare aberaţie, un mare semn de întrebare (pe care ar trebui să-l recunoaştem cu toţii) şi un semn că noi nu ne iubim valorile naţionale şi ne-am îndepărtat şi de valorile creştine autentice (în primul rând, cele ortodoxe). Nici un mare teolog român în primii zece, ci dimpotrivă, un evreu convertit la o sectă protestantă? Şi încă, culmea, pe primul loc?! Asta da, manipulare! Cine s-ar fi aşteptat? Acesta trebuie să fi fost şi motivul pentru care actorul Mircea Diaconu, văzând la finalul emisiunii rezultatele votului, se declara trist şi n-a voit să-l divulge.

Dacă veţi arunca o privire măcar peste ceea ce învaţă acum elevii în şcoală, şi chiar studenţii, despre personajele istoriei noastre şi v-aţi aminti ce s-a spus despre fiecare, în toate emisiunile din acest ciclu „Mari români'', eu cred că aţi rămâne surprinşi. Cu atât mai mult, cu cât puteţi adăuga şi ceea ce cunoaşteţi dumneavoastră dinainte. Nu neg faptul că în comunism, figura legendară a unora

dintre ei a fost confiscată de regim şi „exploatată'', dar **adevărul istoric nu poate fi schimbat**, după cum bate vântul! Iar acum suntem în vizorul globalizării şi intereselor ei. Nu aţi remarcat că toţi aceşti eroi au fost „dezbrăcaţi'' în toate aceste documentare şi emisiuni, de naţionalism, poate doar Eminescu făcând excepţie?

Iată un doar un exemplu despre „istoria'' pe care o învaţă în prezent elevii. Într-un manual de istorie de clasa a XII-a (editat de Humanitas) iată ce se spune în puţinele rânduri (şi vor fi tot mai puţine, dacă nu va interveni nimeni!) care îi sunt rezervate lui Mihai Viteazul: *,,Mihai Viteazul este considerat primul unificator al Ţărilor Române („considerat'', de parcă n-ar fi - n.a.). El rămâne un personaj controversat (!), caracterizat de unii când un aventurier, când un condotier. [...] Cu ţara pustiită de război şi cu o boierime convinsă de importanţa acţiunilor sale, Mihai a adoptat o măsură nepopulară. Este vorba despre legarea ţăranilor de glie, care asigura astfel resursele militare şi fiscale ale ţării, absolut necesare după o campanie militară.''*

Ei bine, ce părere aveţi? Acum, când aţi urmărit probabil documentarul despre el ş.a.m.d. Cât priveşte ultimele afirmaţii din acest manual, adevărul este trunchiat. Nu se spune nimic despre lipsa ajutorului financiar promis de împăratul Rudolf al II-lea, cel care „conducea'' Liga Sfântă de apărare a creştinătăţii. Datorită acestui fapt, după Unirea celor trei ţări române, mulţi soldaţi din armata sa s-au retras la vatră. Unirea era ameninţată cu destrămarea pentru că nu mai putea fi apărată. Să mai spunem că, tot datorită întârzierii armatei generalului Basta (trimis de împărat), Mihai a fost obligat să lupte singur cu Andrei Báthory, în bătălia de la Şelimbăr, unde cu preţul multor vieţi omeneşti a reuşit totuşi în mod strălucit să învingă.

Cum se face că, în cartea amintită mai sus, a lui Michael H. Hart, el este văzut cu totul altfel, ca fiind unul din puţinii români care au influenţat evoluţia omenirii? Şi pentru că aş vrea să-mi fac din **reabilitarea adevărului** o cinste de onoare, reproduc doar câteva scurte fragmente din această carte:

,,Ca nimeni altul, domnitorul român Mihai Viteazul a cunoscut din plin şi bucuriile şi durerile vieţii. S-a lăsat îmbătat de euforia biruinţei, dar a gustat şi amărăciunea înfrângerii. A fost adunător şi stăpânitor de pământ cât nici un alt voievod român, pentru ca la ceasul urgisit să piardă totul. I-a văzut pe cei puternici şi trufaşi închinându-i-se şi a căzut răpus din cauza trădării lor. Contemporanii lui Mihai Bravul – admiratori sau adversari – şi-au dat seama că au de-a face cu ***o persoană de excepţie****; unii l-au proslăvit, alţii l-au urât de moarte, cu toţii însă impresionaţi de această «*rara avis*». […] Spre a-şi consolida tronul, voievodul a păstrat în primul an de domnie o suspectă linişte. […] Ulterior, cu sprijinul boierimii din generaţia sa, Mihai a hotărât să se alăture iniţiativei europene de scuturare a jugului otoman. „Liga Sfântă'', pusă sub epitropia papei, concentra multe forţe antiotomane, în fruntea cărora fusese numit împăratul Rudolf al II-lea al Austriei. Domnitorul Aron Vodă al Moldovei, principele Sigismund Báthory, precum şi domnitorul Mihai al Munteniei făceau parte din importanta coaliţie antiotomană. […] Biruinţa (de la Călugăreni din august 1595) n-a putut fi consolidată din cauza încetinelii cu care s-au îndreptat spre teatrul de luptă ajutoarele militare ale lui Báthory, dar şi a «vicleniilor» unor boieri din tabăra lui Mihai.*

La începutul lui octombrie 1595, Mihai şi-a refăcut forţele armate şi campania antiotomană a reînceput, cu sorţi de izbândă pentru români (ţara a fost eliberată de sub ocupaţia străină - n.a.). Dezamăgit însă de insuccesele militare ale Sfintei Alianţe, ca şi de aleatorul ajutor al lui Báthory, Mihai a decis să accepte propunerile otomane de pace, în aşteptarea unui alt moment prielnic, când un cap încoronat precum Rudolf al II-lea i-ar fi putut oferi un sprijin consimţit. […] Din păcate, nici Moldova nu era străină de uneltirile puse la cale de principii Báthory. […] Vecinii polonezi au pus la cale detronarea lui Ştefan Vodă, în favoarea lui ***Ieremia Movilă*** *– prea-supus polonilor şi tributar otomanilor. Acest nou domnitor nutrea o aversiune nedisimulată faţă de Mihai Viteazul, pe care avea de gând să-l omoare «cu otravă sau prin trădare». […] Din nefericire, după cum spunea cronicarul, oricât de glorios ar fi omul, el este sortit să stea sub vremi (de fapt, sub voia lui Dumnezeu, Care l-a pedepsit pentru anumite păcate ale sale, cred eu – n.a.). Iar vremile în schimbare începuseră a se precipita. Nobilimea maghiară din Transilvania nu putea tolera stăpânirea domnitorului «valah». Mândra armată a lui Mihai începea să se descompună în absenţa stipendiilor făgăduite de împăratul*

Austriei. Rudolf al II-lea va sfârşi prin a respinge vrerea Viteazului: «Şi hotarul Ardealului, pohta ce-am pohtit, Moldova, Ţara Românească». Duplicitatea Vienei a încurajat rezistenţa nobililor unguri. Curând ei s-au strâns la Turda şi s-au răsculat împotriva domnitorului român, reuşind să-l atragă de partea lor şi pe generalul Basta. Şi astfel, confruntat cu atâtea forţe vrăjmaşe coalizate, Mihai Viteazul a fost silit să guste din cupa amară a înfrângerilor la Mirăslău, apoi la Curtea de Argeş. În consecinţă, polonii au reînscăunat în Moldova pe Ieremia Movilă, austro-ungarii au pus stăpânire pe Transilvania, iar tronul Munteniei a fost uzurpat de filo-polonul Simion Movilă. […]

Principele Báthory (Sigismund) a fost înfrânt la Gorăslău (3 august 1601) dar…«Partea leului», recunoscută lui Mihai în luptă, a stârnit gelozia generalului Basta. Ba mai mult, acesta năzuia să păstreze Transilvania pentru sine. În plus, înverşunarea generalului imperial trebuie să fi crescut la auzul ştirii că boierii Buzeşti îl izgoniseră din Muntenia pe Simion Movilă. În aceste condiţii, cu aprobarea tacită a Curţii imperiale austriece, generalul trădător a urzit la ceas nenorocit din noapte uciderea concurentului său nepereche. În zorii zilei de 9/19 august 1601, sinistrul general a trimis un detaşament de 300 de germani şi valoni să-l aresteze pe Mihai, iar dacă s-ar opune, să-l ucidă. Ce a urmat stă scris în Cronica Ţării: «Şi căzu trupul lui cel frumos ca un copaciu pentru că nu ştiuse, nici se prilejise sabia lui cea iute în mâna lui cea vitează». Intrând în cortul domnesc, comandantul detaşamentului rostise: «Eşti prins!» Mihai a răspuns cu un singur cuvânt: «Ba!» şi a dat să pună mâna pe sabie. În aceeaşi clipă însă, un valon l-a împuşcat, un al doilea i-a străpuns pieptul, alţii l-au lovit cu halebardele. Ucigaşii i-au tăiat capul, pe care comisul Radu Florescu l-a dus la Mănăstirea Dealu, iar trupul i-a fost îngropat în Câmpia Turzii. «Şi rămaseră creştinii şi mai vârtos Ţara Românească săraci de dânsul – spune cronica*. Căci era ajutor creştinilor şi sta tare ca un viteaz bun pentru ei, cât făcuse pe turci de tremurau de frica lui».*

Şi într-adevăr, însuşi Mihai Viteazul a fost conştient de menirea sa istorică, fiindcă iată ce scria el polonilor în iulie 1595: ***«Ceea ce am făcut, toate le-am făcut pentru credinţa creştinească, văzând eu ce se întâmplă în fiecare zi cu bieţii creştini. M-am apucat să ridic această mare greutate cu această săracă ţară a noastră ca să fac un scut al întregii lumi creştine»****.*

Punct cardinal în istoria românilor, întruparea de o clipă a Munteniei, Transilvaniei şi Moldovei sub spada lui Mihai Vodă Viteazul s-a transformat, după monstruoasa crimă de pe Câmpia Turzii, într-un ***adevărat legat testamentar pentru generaţiile viitoare****. «Nici un român – releva istoricul naţional Nicolae Iorga – n-a mai putut gândi unirea fără uriaşa lui personalitate, fără paloşul sau securea lui ridicată spre cerul dreptăţii, fără chipul lui de o curată şi desăvârşită poezie tragică».''*

Să vă mai spun că, sunt unii istorici contemporani care nu-l preţuiesc pe Mihai Viteazul? Este cazul şi al prof. Ştefan Gorovei, care nu s-a sfiit a mărturisi că are rude în Polonia şi care se întreba recent, la ce a servit Unirea lui Mihai Viteazul. Asta în timp ce, a început un fel de „revalorizare'' (ca să nu-i spun rescriere a istoriei) a Movileştilor şi în special a domnitorului Ieremia Movilă, pe care nu-i consideră supuşi prea-plecaţi ai polonilor, ci dimpotrivă! Ori, din textul de mai sus reiese foarte clar ura acestuia din urmă faţă de Mihai Viteazul şi ca orice ură ne este greu s-o explicăm. Îmi pare rău că, un istoric ca domnia sa, care a scris recent o carte despre Ştefan cel Mare, gândeşte astfel şi nu recunoaşte nici un merit lui Mihai Viteazul, despre care a mai spus că a sărăcit ţara (în timp ce Movileştii, au sporit bogăţia Moldovei…)

Din fericire, a avut câştig de cauză tabăra din stânga, adică s-a impus valoarea şi nu notorietatea sau popularitatea. Dar, acest experiment a evidenţiat faptul indiscutabil, că mass media poate manevra, influenţa sau manipula valorile creştine şi naţionale ale unui popor, ceea ce nu-i puţin lucru. Au contat desigur informaţiile oferite de aceste „documentare'' dar şi mai mult cred, au contat prestaţiile prezentatorilor şi invitaţilor. Desigur, era loc şi de mai bine…

XXIX. FINALA CICLULUI DE EMISIUNI „MARI ROMÂNI'' DE LA TVR 1

Pentru românii care au urmărit acest concurs şi show de televiziune, măcar parțial, va fi mai uşor să înțeleagă ce s-a întâmplat „aici'' cu valorile naționale şi creştine. În această finală, intitulată **„Cel mai mare român''**, realizatorii emisiunii i-au reunit laolaltă pe toți cei zece susținători ai „marilor români'' rămaşi în competiție, dar şi echipele acestora, precum şi o serie de invitați din rândul jurnaliştilor, istoricilor ş.a.m.d. Pentru cei care n-au urmărit-o, precizez că ea a fost câştigată de către **Ştefan cel Mare şi Sfânt** iar dintr-un anumit punct de vedere, au câştigat desigur toți românii implicați în vreun fel sau altul în această „competiție''. Poate că nu contează în sine, dar precizez că ierarhia a fost în final următoarea:

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt; 2. Carol I; 3. Mihai Eminescu; 4.Mihai Viteazul; 5. Richard Wurmbrand; 6. Ion Antonescu; 7. Mircea Eliade; 8. Alexandru Ioan Cuza; 9. Constantin Brâncuşi; 10. Nadia Comăneci.

Din punct de vedere istoric dar şi creştin, sunt mulțumit că domnitorul Moldovei din veacul al XV-lea, care a dorit să transforme oraşul meu natal (Suceava) şi vechea Cetate de Scaun a țării într-un centru al creştinătății (după căderea Constantinopolului), i-a devansat pe alții care, s-au situat rând pe rând, vreme de aproape patru luni în fruntea acestui top. Chiar eu însumi, în ziua finalei mă gândeam că, pornind de la titlul acestui ciclu de emisiuni, singurul „mare român'' ar fi doar cel pe care îl cunoaştem cu toții sub numele de Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cu certitudine că Ştefan cel Mare şi Sfânt e singurul „mare român'' sau „cel mai mare român al tuturor timpurilor? Eu cred că avem mulți dintre aceştia, unii cunoscuți iar alții necunoscuți. Şi mă refer, în primul rând la Mihai Eminescu şi Mihai Viteazul, care au pătruns adânc în conştiința poporului român. Sunt întrutotul de acord cu dl. Mircea Diaconu, unul din marii noştri actori (şi un om interesat realmente de cultura română, de istoria şi tradiția noastră), care după încheierea votării mărturisea cu oarecare tristețe, că „panoplia românească este infinit mai mare'', incluzându-l pe Constantin Brâncoveanu („făcător de țară'' şi un om „de un sacrificiu incredibil''), Mircea cel Bătrân, țăranul român şi învățătorul român (adevărații făuritori ai României Mari, cu mintea şi sângele lor, cel puțin pe distanța ultimei sute de ani). Recomandarea domniei sale, este să luăm exemplu de la celelalte țări, care nu s-au limitat să închidă acest cerc, ci l-au lărgit.

Şi în opinia mea, consider acest experiment globalist de sondare a mentalului colectiv (şi manipulare), totuşi un exercițiu cultural util, de împrospătare a memoriei noastre istorice şi naționale, precum şi o invitație de a pătrunde mai adânc în tainele poporului român. Deşi desuet la început, acest ciclu de emisiuni a ajuns să captiveze publicul şi pe intelectuali, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre manelişti sau oamenii materialişti.

Analizând pe toate fețele această finală, am remarcat mai întâi prestația bună a d-lui **Mircea Diaconu**, „avocatul'' lui Mihai Viteazul, care de data aceasta a reuşit să schimbe poziția eroului său, devansându-l pe Richard Wurmbrand. O prestație bună au avut şi **Andrei Gheorghe**, **Dan C. Mihăilescu** şi **Vlad Craioveanu**, adică apărătorii lui Eminescu, Brâncuşi şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Întrebați spre finalul emisiunii de Radu Naum, pe cine preferă dintre Carol I şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, tot ei sunt cei care au optat pentru cel din urmă.

În schimb, la polul opus s-au situat Dragoş Bucurenci, Sandra Pralong, Adrian Cioroianu şi Ioan T. Morar, adică susținătorii lui Eliade, Carol I, Antonescu şi respectiv Cuza. Cât despre domnii Stejărel Olaru şi Bogdan Naumovici, eu cred că prestațiile lor au fost undeva la centru, dar totuşi opțiunea lor pentru Carol I ridică unele semne de întrebare.

De pildă, în mod surprinzător, Ioan T. Morar, care până atunci avusese în general o prestație care promitea, s-a pronunțat categoric împotriva câştigătorului finalei, afirmând că nu se justifică denumirea lui de Sfânt, că au fost unii plătiți ca să fie numit astfel şi că „drumul spre iad este pavat cu

bune intenții''. Adică, dacă el nu zidea biserici şi mănăstiri, destinul său ar fi fost cu totul şi cu totul altfel? Înseamnă că n-a fost creştin cu adevărat?!

Dar şi mai surprinzător (dar nu pentru mine, care mă aşteptam) a fost acest prezentator de la TVR 1, Dragoş Bucurenci, cel care în ianuarie a.c. era moderatorul emisiunii consacrate aniversării lui Mihai Eminescu! În această emisiune, tânăra doamnă Simona Popescu i-a adus reproşuri mari lui Eminescu iar istoricul Neagu Djuvara şi dl. Bucurenci au încuviințat, mai mult sau mai puțin aceste denigrări aduse într-o zi de sărbătorire a acestuia! Iar în această finală, a avut „curajul'' sau tupeul să-l atace el însuşi pe Eminescu, numindu-l printre altele „psihotic'' şi apreciind că imaginea lui actuală este rezultatul mistificărilor regimului comunist…De aceea sunt îndreptățit să spun şi eu, ca şi Andrei Gheorghe, că el nu l-a citit şi nici nu l-a înțeles pe Eminescu. Să-i recomand ca şi doamna Corina Drăgotescu (binecunoscuta jurnalistă) să-l citească pe Eminescu? Nu ştiu dacă ar ajuta cu ceva, la cât de înverşunat pare a fi. Mai grav este că, comparându-l cu Mircea Eliade (care „citea şi muncea enorm'') l-a ironizat pe Eminescu, cu „dulcea lui Românie''. Or, spuneți şi dumneavoastră dacă este vreun cuvânt mai vrednic pentru a-ți elogia țara? În fond, cred că, ceea ce îi reproşează Bucurenci lui Mihai Eminescu este **naționalismul/patriotismul**. Acest gest de „curaj'' eu cred că nu poate să-l onoreze, pentru că, la urma urmei, vorba lui Andrei Gheorghe, „oamenii inteligenți (a se citi chiar intelectuali adevărați) nu-l atacă pe Eminescu''. De unde rezultă că, fie este prost informat, fie este rău intenționat şi un partizan al globalizării. Să reamintesc faptul că una din vocile masoneriei din România, Florian Pittiş, considera acest clasament „o tâmpenie''? Care mai apoi, a îndulcit tonul precizând că, dacă promovează cunoaşterea, atunci i se pare acceptabilă…

În ansamblul ei, consider că emisiunea nu s-a ridicat deloc la exigențele sau standardele pe care consider că le-ar fi impus tratarea unui asemenea subiect de anvergură. Nu mă refer la chestiuni minore, cum ar fi explozia de confeti şi la artificiile din final, ci la chestiunile de fond. Era necesar mai mult adevăr, decât s-a reuşit a se prezenta. Era nevoie de fructificarea la maxim a timpului iar nu de crearea unei atmosfere cât mai plăcute de vacanță, pentru că lucrurile erau şi sunt foarte serioase. Nu ne putem juca cu istoria neamului românesc. În plus, s-a mizat pe lucruri secundare, care țineau de viața intimă sau personală, ba chiar pe cunoaşterea „scăderilor''. S-a mizat pe simpatie (vezi afirmațiile lui Ioan T. Morar, care spunea cu nonşalanță că viața amoroasă a lui Cuza, ni-l face „mai simpatic'' sau „mai român'') iar nu pe cunoaşterea rațională. Nu pot fi de acord nici cu prezentatorul Radu Naum, care înainte de final era mulțumit că ne-a oferit adevărul, citându-l pe Adrian Cioroianu. Şi cel mai grav lucru este că s-au acreditat în public destule neadevăruri, pe care tinerii în general le vor lua drept adevăr.

În ceea ce mă priveşte, toate aceste emisiuni au constituit pentru mine **o adevărată provocare pentru gândire**. Intuiția a funcționat. **Globalizarea doreşte într-adevăr să utilizeze mass-media ca pe un instrument de „educare'' a poporului, în interesul ei, la fel cum politica este folosită deja ca instrument important pentru a dobândi puterea economică.**

Revenind la emisiune, nu se poate trece cu vederea faptul că nimeni, dar absolut nimeni n-a îndrăznit să ia apărarea mareşalului Ion Antonescu, nici măcar „avocatul'' său, Adrian Cioroianu. Or, acest lucru este suspect, nu? Pentru că, sunt atât de mulți votanți ai săi şi o vreme a stat chiar pe primul loc. Coborârea lui Antonescu până la poziția finală de pe locul şase i se datorează desigur şi în mare măsură tocmai „istoricului'' Adrian Cioroianu. Distinsul „istoric'' explică chiar această preferință a unora dintre români prin faptul că „țările mici se orientează spre învinşi'' şi că el se adresează celor care l-au votat! A ținut să-i reproşeze lui Antonescu multe lucruri, dar mai ales faptul că „n-a crezut în democrație şi în egalitatea oamenilor'' şi „destinul eşuat''. I s-a imputat şi faptul că „am intrat în cel de-al doilea război mondial fără nici o înțelegere'' sau tratat, apoi că „s-a încrezut în geniul lui Hitler''. Dar, cea mai gravă acuzație este că „280 000 de evrei români şi ucraineni au fost exterminați ''.

Apoi, pledoaria împotriva lui Antonescu a fost susținută şi de alte persoane, precum istoricul Neagu Djuvara, „istoricul'' Lia Benjamin („Antonescu a dus o politică împotriva minorității evreieşti'', „a transformat Transnistria într-un lagăr de exterminare pentru sute de mii de suflete'';

dumneaei citându-l şi pe Nicolae Titulescu: „Un om de stat care duce o politică împotriva minorităților, în aceeaşi măsură duce o politică împotriva majorității''), Liviu Beriş (recomandat ca supraviețuitor al Holocaustului, care declara că „Antonescu avea şi alte alternative decât să intre în război de partea lui Hitler'' şi că „a intrat la propria lui insistență''). Acuzațiile aduse lui Antonescu sunt însă discutabile pentru că nici până azi n-au fost fost suficient elucidate (în condițiile în care regimul comunist l-a scos drept „criminal de război'' şi l-a executat împreună cu alți oameni apropiați. De aceea, într-o emisiune precedentă, un general în rezervă mărturisea astfel: „nu vreau nici să-l elogiez, dar nici să-l denigrez''.

Eu nu pot să constat decât, că toate aceste afirmații au un scop precis, acela de a obliga autoritățile române de a plăti despăgubirile uriaşe pe care le-au pretins şi le mai cer anumite organizații evreieşti statului nostru, pentru victimele „Holocaustului''din România, dar chiar şi pentru a aduce acest lucru la cunoştința tuturor românilor. Ele doresc recunoaşterea acestor „crime'' şi a sentimentului nostru general de vinovăție. Or, în timpul războiului, când atâția evrei din partea estică a României fraternizau efectiv cu comuniştii sovietici, nu trebuiau aceştia să fie expulzați? Iar istoria confirmă, chiar din surse evreieşti (Wilhelm Filderman) că la noi au supraviețuit cei mai mulți evrei, aproximativ 300 000. Apoi, evreii care au murit în timpul transportului, din cauza unor boli sau lipsei acute de medicamente se pot numi ei oare, evrei exterminați? Totuşi, chiar Adrian Cioroianu mărturisea cu satisfacție evidentă că prezența lui Antonescu în primii zece este benefică totuşi, pentru că „cel puțin se poate discuta'' pe marginea acestui subiect controversat al istoriei noastre.

Cât priveşte un alt subiect fierbinte pentru mine, reiterez suspiciunea mea privind legăturile Regalității din România cu masoneria. Ea se datorează multor observații şi e logic până la urmă să fie aşa. Aşa se explică de ce s-a hotărât aşa de repede un tânăr german precum Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, la numai 27 de ani şi care nu cunoştea nici limba şi în general aproape nimic despre viitoarea țară, să vină cu mâinile în buzunare şi să devină rege al românilor. Peste numai câteva decenii, devenea cel mai bogat om din România! Iar astăzi când scriu aceste rânduri, în ajunul aniversării regelui Mihai I (când împlineşte vârsta de 85 de ani), se difuzează cel de-al 15-lea film documentar despre familia regală, al Marilenei Rotaru. Şi unde credeți? La Ateneul Român, construcția cu cele mai multe simboluri masonice din România (dacă nu mă înşel) şi una din „operele'' regelui Carol I.

Să ne oprim apoi asupra „adevărurilor'' despre Carol I, căruia îi sunt rezervate tot mai multe pagini în manualele de istorie, asta în timp ce se subțiază textele despre Al. Ioan Cuza, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare şi alți iluştri domnitori. Cum aş putea accepta toate informațiile „avocatei''sale Sandra Pralong, jurnalistei Ileana Lucaciu şi istoricului Neagu Djuvara, cărora li se alătură Dragoş Bucurenci şi jurnalistul Liviu Mihaiu?

Să vedem ce ne spune mai întâi Sandra Pralong: „Carol I a fost înfăptuitorul României moderne…La 27 de ani, a făcut o treabă extraordinară…A moştenit o țară în haos…Nu era măreț dar avea o viziune măreață pentru România…Carol I moştenea un stat cu mari deficiențe. Cuza a avut o camarilă în jurul lui…şi în acest joc de interese a încercat să conducă de unul singur…Carol a ştiut să-şi facă o echipă de oameni foarte valoroşi: generalul Florescu, Cristian Tell…O meritocrație…Adevăratul merit este al celui care termină proiectul…Un geniu de talia lui Eminescu a avut totuşi micimea de a nu se uita la faptul că oamenii sunt egali indiferent de religia sau țara în care s-au născut…'' Nici doamna Lucaciu nu se lasă mai prejos: „Carol I a însemnat deschiderea României către civilizație şi modernizare…recunoaşterea României pe plan european…El a dat forță învățământului…Lui Carol i se datorează construcția multor aşezăminte (Ateneul Român, Banca României, podul lui Anghel Saligny de peste Dunăre…).

În sprijinul lui Al. Ioan Cuza s-a pronunțat istoricul **Cătălin Turliuc**, corectând mai întâi eroarea prin care Carol I era considerat înfăptuitorul României moderne, pentru că „el a venit la de-a gata''. **Cuza era cel care a pus bazele instituțiilor moderne, care a demonstrat „geniu juridic, geniu militar (organizând şi dotând prima armată română) şi geniu politic (pentru că a îmbinat liberalismul cu conservatorismul)'' iar „moştenirea pe care a lăsat-o Cuza, a lăsat-o împotriva**

clasei politice pe care a creat-o Carol I ''. Apoi, a dat chiar exemplul statuii care i s-a ridicat ulterior la Iaşi: „statuia lui Cuza a fost ridicată prin subscripţii publice şi împotriva liberalilor de atunci…''

În opinia lui Neagu Djuvara însă, Cuza nu a dat dovadă de curaj fizic precum Carol I, pe câmpul de luptă (văzând în aceasta un handicap serios) şi „el a fost răsturnat pentru că nu şi-a ţinut cuvântul'' (spre deosebire de Carol I, despre care Sandra Pralong spunea că îşi respecta întotdeauna cuvântul, era integru şi punea mare preţ pe onoare). Apoi, nu se poate uita depoziţia lui Liviu Mihaiu, care pe lângă apologia lui Mircea Eliade se pronunţa ferm împotriva „conducătorilor sângeroşi'' şi „bătăuşilor care dădeau bani la biserici'', alegându-l pe Carol I.

Este de apreciat un istoric precum **Constantin Razachievici**, care a ţinut să corecteze eroarea privind legarea de glie a ţăranilor de către Mihai Viteazul: „**Nu a introdus legarea de glie. Era un recensământ fiscal şi ţăranii care au fugit din faţa lui Sinan Paşa trebuiau supuşi regimului fiscal.''** Tot domnia sa sublinia faptul că pe plan extern, **Mihai Viteazul era în timpul său „cel mai cunoscut român din Evul Mediu**''. Spre deosebire de el, Ştefan cel Mare era mai mult cunoscut pe plan intern, decât extern.

În apărarea lui Eminescu s-a pronunţat chiar poetul **Nichita Danilov**: „**Eminescu a luptat cu o armă teribilă: cuvântul**'' şi „**a dus crucea cuvântului până la capăt**''. Apoi, Corina Drăgotescu. Şi nu în ultimul rând, susţinătorul său **Andrei Gheorghe**:

„Eminescu este cel mai mare român pentru că nu are nevoie de argumente… Ajungem noi să măsurăm geniul?… „Norocul'' lui Eminescu a fost Titu Maiorescu. Acesta a fost marele „noroc'' al lui Eminescu. Acelaşi om care apoi îl distruge. «Eu te fac, eu te omor!» Asta e România în esenţă… Omul providenţial care, deodată te descoperă, îţi oferă scena dar care doreşte însă, să-şi reţină asupra ta toată viaţa, toată influenţa şi puterea. Norocul perfid al celui care vrea să profite de pe urma gloriei tale şi care, când vede că nu mai poate, îţi ia beregata… Mi-e foarte ciudă. E nedrept. Toţi vrem conducători… E vina noastră… Eminescu trebuia să fie pe locul 1. Să vă fie ruşine!''

Nu întâmplător Andrei Gheorghe, care are emisiunea „Politică, frate!'' de pe Realitatea TV, comiţând „imprudenţa'' de a spune printre altele, că „deştepţii ajung în Parlament'' şi l-a ridicat în cap pe „istoricul'' şi politicianul Adrian Cioroianu, care în câteva rânduri i-a replicat „subtil'', simţindu-se în mod ciudat lezat tocmai în amorul său propriu. Ultima dată, îl atinge indirect acuzându-l de „tulburări de personalitate''!

Revenind la Mircea Diaconu, merită a-i sublinia aceste cuvinte**: „**Mihai Viteazul e o carte foarte bine scrisă, o carte scrisă chiar de el şi foarte scurtă din păcate…Un noroc pentru că l-am avut, îl avem şi-l vom avea…Mihai Viteazul este inventatorul României…Este cel care a ridicat acest aparat mai greu decât aerul trei metri de la pământ şi cu care au zburat alţii mai târziu…Cine este mai important? Cel care a inventat ultimul Boeing şapte sute şi ceva sau cel care l-a inventat?'' Şi, de ce nu, merită prezentată afirmaţia istoricului Stejărel Olaru: „Situarea lui Richard Wurmbrand pe acest loc, în primii zece, indică faptul că astăzi, la 16 ani de la Revoluţie, românii doresc un proces al comunismului**…''**

Interesant mi s-a părut momentul în care, fiind întrebată dacă este regalistă, doamna Sandra Pralong (despre care s-a spus în altă emisiune, că a fost consilieră „a unui preşedinte'' şi reprezentantă a mass-mediei din Estul Europei la un forum internaţional sau ceva de genul acesta) aproape că s-a pierdut pe moment, dar şi-a revenit, s-a eschivat să dea un răspuns direct şi la obiect, începând să vorbească despre Carol. Întrebată din nou, a răspuns nu prea convinsă, că este totuşi republicană…

Având în vedere campania de câteva luni bune din mass-media românească, de susţinere aproape ostentativă a lui Carol I, ar trebui să ne întrebăm în mod firesc, de ce s-a făcut toată această tevatură. Analizând ce se scrie în unele manuale de istorie despre Carol I, mi-am dat seama că regalitatea doreşte în prezent să recâştige teren şi adepţi în România. Nu întâmplător a fost aleasă doamna Pralong. Nu întâmplător, tot în ultimele săptămâni s-a difuzat un ciclu de emisiuni despre familia regală. Dar de ce este susţinut regele Carol I şi nu Ferdinand (nepotul de frate, care i-a urmat la tron, primul rege al României Mari de la 1918), iată o altă întrebare care are nevoie de un răspuns.

Reproduc în continuare numai câteva fragmente dintr-un manual de istorie (apărut la Ed. Humanitas Educațional, București, 2003):

,,Rolul monarhiei în istoria României moderne a fost fundamental…Simbolul monarhiei constituționale românești a fost Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen. A domnit aproape jumătate de secol, timp în care s-au petrecut evenimente istorice majore în care s-a implicat din plin…Personalitate echilibrată și cu o educație deosebită, integru din punct de vedere moral, disciplinat și riguros, regele Carol a reușit să modereze disputele politice dintre liberali și conservatori, a protejat sistemul bipartit, a încurajat modernizarea statului și a sprijinit mișcarea națională a românilor din afara granițelor…Cu stilul său ironic, Constantin Argetoianu nota că P.N.L. era obișnuit «să domnească în Țara Românească și să supună și pe rege voinței sale». Chemat pe tronul României pentru a consolida poziția țării pe plan internațional, Carol I a desfășurat o intensă activitate în politica externă; s-a dedicat cuceririi independenței (normal, pentru că își asigura tronul și dinastia! - n.a.); a alăturat România Triplei Alianțe (alături de Germania și Austro-Ungaria; murind în 1914, după supărarea ce i-a pricinuit-o clasa politică, care dorea neutralitatea României și a impus-o până în 1916 - n.a.) *și a implicat-o în războaiele balcanice. Titu Maiorescu aprecia că regele Carol I «duce singur politica noastră externă»…«Regele Carol era o adevărată personalitate…Cu o răbdare neobișnuită știa să urmărească ani de-a rândul gândurile sale, toate voințele într-adevăr stăruitoare, nu-și manifesta niciodată pe față intențiile…Dacă adăugăm la acestea o mare mândrie, un simț al datoriei cum rar se întâlnește și o nobilă concepție, nobil în cel mai înalt înțeles al cuvântului, a ceea ce datorează acestui stat și acestui popor, vom avea sinteza însușirilor caracteristice ale Regelui Carol.» (I.G. Duca, Amintiri politice)…«Regele Carol era unul dintre cei mai buni oameni și din cei mai înțelepți demnitari, pe care i-am întâlnit și eu am avut a face în viață cu mulți suverani…Tăria lui se întemeia pe răbdare, pe tenacitate, pe simțul datoriei ce dovedea chiar în amănunte, pe înalta concepție…ce o avea despre menirea sa de demnitar.» (Prințul Bülow, Din viața lui Carol I).''*

Observați că ultimele fragmente aparțin unor oameni apropiați de rege și ale căror elogii sunt părtinitoare sau subiective? Dacă ar fi fost ale unor istorici sau politicieni din tabere diferite, ar fi fost credibile. În completare, din același manual reproduc un text**:** **,,***Funcționarea mecanismului democratic în perioada interbelică a fost destul de complexă și dificilă. Cauza principală provenea din faptul că după 1918 s-a menținut vechea practică instituită de Carol I, ca regele să numească guvernul, după care urma dizolvarea corpurilor legiuitoare și organizarea alegerilor parlamentare. Astfel, se inversau raporturile dintre puterea executivă și cea legislativă. Deci nu guvernul era expresia parlamentului, ci invers, executivul «făcea» legislativul, generând numeroase abuzuri (mai ales cele sălbatice față de legionari, în general cunoscute acum - n.a.)…«Alegerile au fost foarte grele, cu atât mai grele cu cât asemenea urgie nu se mai dezlănțuise de la 1914 și agenții opoziției ''pierduseră școala'' și nu mai erau în măsură să pareze, cel puțin în parte, loviturile stăpânirii…Cu alegerile din 1922, s-au inaugurat nenorocitele metode care au asigurat tuturor guvernelor ce au urmat aservirea sufragiului universal pus în slujba intereselor de gașcă.» (Constantin Argetoianu, Memorii)…Ca urmare a acestor metode, alegerile au condus la majorități comode pentru partidul de guvernământ. Opoziția rămânea practic dezarmată, iar munca Parlamentului tindea să devină o simplă activitate guvernamentală.''*

În final, aș vrea să vă las dumneavoastră plăcerea de a interpreta notele acordate de votanți celor zece ,,mari români'', în funcție de cele cinci criterii de evaluare:

10. Nadia Comăneci (curaj 7,9 geniu 6,9 măreție **8,3** abilități de conducător 6,3 moștenire spirituală 6,8)

9. Constantin Brâncuși (curaj 6,9 geniu **8,1** măreție 7,7 abilități de conducător 5,6 moștenire spirituală 7,9)

8. Al. Ioan Cuza (curaj **8,1** geniu 6,8 măreție **8** abilități de conducător **8** moștenire spirituală 7,2)

7. Mircea Eliade (curaj 6,8 geniu 7,3 măreție 7,2 abilități de conducător 5,7 moştenire spirituală 7,5)

6. Ion Antonescu (curaj **8,1** geniu 6,7 măreție 7,1 abilități de conducător 7,7 moştenire spirituală 6,7)

5. Richard Wurmbrand (curaj **8,6** geniu 7,1 măreție 7,2 abilități de conducător 7,6 moştenire spirituală 7,7)

4. Mihai Viteazul (curaj 7,7 geniu 7,6 măreție **8,2** abilități de conducător **8,2** moştenire spirituală 7,8)

3. Mihai Eminescu (curaj 7,6 geniu **8,7** măreție 7,9 abilități de conducător 5,9 moştenire spirituală 7,3)

2. Carol I (curaj 7,5 geniu 6,6 măreție 7,8 abilități de conducător 7,3 moştenire spirituală 6,9)

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt (curaj **8,3** geniu 7,2 măreție 7,5 abilități de conducător **8,6** moştenire spirituală **8,5**)

Vă spun ceva aceste date şi cifre? Dacă nu, vă pot spune ceea ce am observat eu. Mai întâi, am remarcat o coincidență: Nadia Comăneci şi-a păstrat locul 10 în această „ierarhie'', în acord cu nota 10 obținută pentru prima dată în istoria gimnasticii mondiale (şi apoi, încă de câteva ori). Apoi, note de peste 8 nu au obținut doar două personalități: Mircea Eliade şi Carol I. Aceasta indică faptul că ei n-au strălucit prin ceva anume, că nu s-au remarcat în mod deosebit prin ceva şi ca atare, a fost rolul mass-mediei de a completa şi evidenția personalitatea lor. Poate că greşesc, dar nu prea mult. Apoi, avem trei personalități cu mai multe note de 8 sau peste 8, dintre care se detaşează net Ştefan cel mare şi Sfânt. Şi cu toate acestea, nota maximă aparține altcuiva: lui Mihai Eminescu (8,7 pentru geniu). De unde putem trage concluzia firească şi legitimă, că geniul eminescian, atât de blamat de către unii, nu poate fi contestat. Aviz celor care îl denigrează în prezent, în numele şi folosul globalizării!

XXX. PLEDOARIA UNUI ROMÂN ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ŞI «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Mulţi dintre noi, conştientizează tot mai mult faptul că trăim **vremuri dificile**, pe care unii chiar se încumetă să le numească apocaliptice şi eu cred că aceştia nu sunt chiar atât de departe de adevăr. Există fără îndoială destule semne divine în acest sens. Ceea ce este însă oarecum de neînţeles sau misterios, este faptul că, în acest început de secol şi de mileniu, în ansamblu societatea (aşa-zis „modernă'' sau pretinzându-se astfel) cultivă şi încurajează unele conduite sau acţiuni extrem de nocive, cum ar fi:

- apatia şi pesimismul (frustrarea tinerilor derivând în cazul românilor, din frustrările şi greutăţile interminabilei tranziţii);
- lipsa de informaţie reală (nefalsificată);
- lipsa de iniţiativă (inclusiv sau mai ales de spirit civic şi critic);
- lipsa de curaj, indiferenţa şi egoismul, violenţa (verbală şi fizică, încă de la cele mai fragede vârste!), vulgaritatea (pseudocultura), lăcomia, pragmatismul, oportunismul, alcoolismul şi consumul de droguri, prostituţia şi homosexualitatea, pedofilia, avorturile, traficul de copii, jocurile de noroc etc.

Trăim după cum se pare, într-o lume cu totul şi cu totul alienată (care nu-şi regăseşte normalitatea), nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Scara valorilor s-a schimbat, este cu totul alta. Asistăm cu toţii, la zorii naşterii unei noi civilizaţii (***globale***), unui nou tip de om (***homo*** **globalis**), unei noi ideologii (***„umanismul'' secularizat la nivel global***) şi unei noi formule de guvernare (promovate prin Noua Ordine Mondială, New Age, de către sionismul şi masoneria internaţională). Iar aceste realităţi dure ale existenţei, pomenite deja, sunt în sine agresive, subversive şi îndreptate într-un **atac concertat împotriva omului contemporan şi tradiţiilor sale şi împotriva ţărilor ortodoxe!** Un exemplu este atacul presei internaţionale (a unor ziare de mare tiraj şi televiziuni importante) dezlănţuit nu o dată asupra imaginii României, rămânând blocată pe tema copiilor străzii, copiii instituţionalizaţi, adopţiile internaţionale şi pe cetăţenii români de altă etnie (rromi, etc.) Aşa cum remarca scriitorul Matei Vişniec, problema lor era şi este la fel pretutindeni, doar că mass-media s-a focalizat asupra lor. Şi la ordinul cui credeţi?…

Tot domnia sa preciza recent, că spre deosebire de perioada totalitarismului comunist, în care noi puteam identifica răul relativ uşor, în societatea actuală acest lucru se realizează mult mai greu, atât în cazul celui care se ocupă de critica socială, cât şi în cazul convingerii cetăţeanului de rând în ceea ce priveşte manipularea care se exercită şi asupra lui. Pentru că, ea este disimulată şi vine din multe direcţii. De asemenea, se aprecia că delirul mondialismului şi societăţii de consum a atins în prezent cote de-a dreptul alarmante.

Trăim se pare, într-o societate tot mai superficială (datorită puternicelor ingerinţe ale globalizării culturale, pornite de peste ocean), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale autentice). Pe un astfel de teren, pregătit din vreme, este grefată astăzi ideologia extremistă a globalizării. Aceasta este susţinută din plin, de aproape toate **marile corporaţii şi companii transnaţionale** şi de **forţele politice ultranaţionaliste** (antinaţionaliste sau foste comuniste), care au acreditat un nou tip de materialism (în locul celui marxist, dialectic şi istoric, specific sistemului economico-social comunist): cel al societăţii de consum (consumerismul), o nouă religie – ecumenismul (marea erezie a timpului nostru) şi o nouă „pseudo-religie'': banul. S-a născut astfel şi o nouă „morală'': morala banilor şi succesului, pornindu-se chiar de la anumite idei iudaice, protestante şi neoprotestante, care susţin şi astăzi de pildă, că sărăcia este păcat iar bogăţia o virtute. Realitatea ne demonstrează aşadar, că **lumea modernă de astăzi este încă făurită de spiritul iudaic şi protestant**. Aşa se explică desigur şi înverşunarea conducătorilor comunităţilor evreieşti, care s-au opus punerii în scenă a piesei „Neguţătorul din Veneţia'', în care personajul principal al lui William Shakespeare este un cămătar evreu, care e în stare de orice pentru bani şi care îşi pierde până şi fiica,

din cauza iubirii sale de arginți. Aşa se explică intrarea recentă a partidului extremist şi ultranaționalist România Mare în „familia'' şi noul partid naționalist sau de „dreapta'' european, care chipurile ar lupta pentru identitatea națională a fiecărui stat, dar şi… pentru globalizare!

Din păcate, noi am fost „învățați'' (cu sprijinul desigur al mass-mediei, care are o mare influență asupra maselor) să urâm atât politica, cât şi pe politicieni, încât am devenit aproape cu toții indiferenți şi nu ne prea interesează aşadar, nici viitorul României. Nu e de mirare atunci că şi tinerii din ziua de azi sunt tot mai indiferenți față de ceea ce se întâmplă la noi, atât la nivel individual, cât şi colectiv. De ce? Pentru că ei nu ştiu să destrame confuzia generală şi nu le mai pasă în general de ceea ce li se întâmplă! Sunt de-a dreptul amețiți sau orbiți de **„lumina'' divertismentului** şi de **kitsch-urile mass-mediei (ale televiziunilor comerciale, ale artei postmoderniste…)**, de **agresivele spoturi publicitare sau cu substrat** (şi **panouri publicitare**, cum este de pildă, cel care ne vorbeşte printre altele de **avantajul „identității şi cetățeniei europene**''!; sugerând ideea că, prin urmare, ar cam trebui să renunțăm la identitatea noastră națională…), de schimbările care se petrec cu repeziciune în această lume, de bombardamentul mediatic (explozia informațională) şi de multe alte lucruri. De aceea, cred că subiectul globalizării le este necunoscut încă şi cumva inaccesibil.

Eu cred, că oamenii de astăzi şi tinerii mai cu seamă, au **dreptul să cunoască tot adevărul** şi au tot **dreptul la libertate**. Au **dreptul să-şi dezvolte neîngrădit gândirea şi personalitatea**, au **aceleaşi drepturi în fața legii** şi au **dreptul la o viață mai bună pentru ei şi pentru generațiile viitoare**. Iar dreptul sau libertatea de conştiință (de a avea orice opinie despre orice domeniu) nu trebuie să se confunde cu „libertatea'' de a impune majorității tirania minorității. Este şi cazul celor care cer statului român şi forurilor europene scoaterea icoanelor şi simbolurilor religioase din spațiul public, într-o țară care are o spiritualitate proprie, o tradiție ortodoxă milenară şi o comunitate creştin-ortodoxă covârşitoare.

Părerea mea în această problemă este, că intrăm într-o epocă a neoprotestantismului şi ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării şi în care secularismul occidental se extinde la nivel mondial. Altfel, nu-mi explic inițiativele din ultima vreme şi mediatizarea tot mai intensă a protestanților şi neo-protestanților. De pildă, am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualități, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituțiile de stat (mai ales din şcoli)**, apoi la emisiunea lui Liviu Mihaiu (Între Bine şi Rău) de la TVR 1, difuzată pe 9 ianuarie 2007, având ca temă de dezbatere şi dialog inițiativa unui „intelectual'' (profesor agronom, cu alura fizică şi temperamentul lui Cristian Tudor Popescu, cunoscut ca ateu) de prin părțile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puțin, a cerut, dimpreună cu câteva asociații (cum ar fi asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiință, etc…), scoaterea icoanelor şi crucilor din spațiul public, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului (libertății de conştiință?!), că sunt discriminatorii şi agresive pentru copiii atei sau de altă confesiune şi că ar cultiva… intoleranța! Deşi bunul simț îmi spune că nu-mi pot imagina cu adevărat copii care să fie deranjați de prezența acestor icoane. Deşi, sunt unii care au mărturisit că au umblat mult prin lume şi nu i-a deranjat nici un simbol religios. Deşi, până la urma urmei, minoritatea trebuie să respecte mai întâi majoritatea şi nu invers. **De când o minoritate (cum au fost şi comuniştii ş.a.) a devenit sau are pretenția de a se impune majorității?** Este, după părerea mea şi nu numai a mea, un tupeu fantastic din partea ei, bazat desigur pe sprijinul unor forțe din străinătate (în primul rând, unele organizații umaniste...). Este dacă vreți, preludiul unei tiranii, inspirate sau impuse de artizanii globalizării (compus dintr-un cerc foarte restrâns de mari capitalişti şi sionişti, masoni…), aplicarea în teritoriu a principiilor subversive ale acesteia.

Am rămas surprins puțin de faptul că „poetul'' Florin Iaru, unul dintre prezentatorii ciclului de emisiuni intitulate „Mari români'' a apărat cu patimă vădită punctul de vedere al acestor „iconoclaşti'' (în fond, unelte în mâna altora) şi a avut „curajul'' să spună că el este ateu. Puțin, pentru că oricum prestația lui în emisiunile acestea se încadra perfect în tiparul politicii globalizării (anticreştine şi antinaționale). Adică, a rămas consecvent acestor principii transnaționale şi „umaniste''.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie/doctrină, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanţă în acest caz. Din punct de vedere etimologic, **globalizarea** reprezintă un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dicţionarele păstrează şi ele în mod suspect, tăcerea. Dacă veţi întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, cred că veţi obţine un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune şi aşa), reprezintă în esenţa ei **un proces de unificare (politică, economică, culturală…) care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o strategie îndelung gândită de anumite forţe oculte, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puţin, decât dominaţia şi dictatura asupra întregii omeniri!** O spun cu toată convingerea, din postura unuia care am abordat această problematică până acum în patru volume (o carte şi o antologie în trei volume).

Am putea încerca să dăm totuşi şi o mică definiţie globalizării, definiţie pe care doresc să v-o propun: **Globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem şi doctrină, bazat pe ideologia globalizării (înglobării politice, economice şi culturale), promovat de anumite cercuri oculte, la nivel mondial, care militează pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale şi unui guvern mondial (supus sionismului şi francmasoneriei), prin unificarea treptată a tuturor statelor şi prin exercitarea controlului total asupra vieţii tuturor indivizilor.**

Promotorii celor două sisteme (celui capitalist şi celui comunist), sunt aşadar sioniştii şi masonii, care încearcă pe diverse căi, să obţină puterea totală, prin **desacralizarea lumii** (şi întoarcerea la păgânism sau semibarbarie), **decăderea dramatică a culturii** şi **desfiinţarea naţiunilor (statelor autonome) şi naţionalismului autentic** (adică a apartenenţei fireşti la ţara natală). Dintre aceste obiective, ultimul este vizat în mod special. Naţionalismul este practic pus la zid de către mass-media internaţională şi locală, înfierat ca extremism, fascism, xenofobism, antisemitism etc., deşi până şi aceşti termeni sunt denaturaţi în mod voit şi folosiţi în mod greşit. De pildă, xenofobia ar trebui interpretată ca frică de străini iar în realitate este folosită în chip acuzator de „ură faţă de străini'', antisemitismul nu este ostilitatea faţă de evrei, ci faţă de semiţi în general (arabi) ş.a.m.d.

De aceea, mi se pare absolut regretabil faptul că multe din dicţionarele uzuale interpretează astăzi naţionalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi **premeditată** (în România, având în paralel cu Revoluţia din 1989 o lovitură de stat militară organizată prin cooperarea unor forţe atât din interiorul ţării, cât şi din exterior) iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre **imperialism** (de altfel o acuzaţie venită tocmai de la comunişti!), spre **neocolonialism şi neoliberalism**, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradiţională şi democraţia autentică din întreaga lume. **Pretutindeni veţi vedea că, dreapta ca şi societatea civilă aproape că nu există. Oare de ce?**

S-a spus uneori că s-a abuzat de folosirea termenului de „naţionalism'' (după cum susţin unii intelectuali), dar mai important este faptul că **s-a denaturat în mod premeditat sensul (înţelesul) naţionalismului**, o doctrină altădată foarte apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp acestui concept, o conotaţie negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul (ba mai mult, „confundând-o'' cu **ultranaţionalismul, inventat desigur anume pentru a compromite naţionalismul şi chiar ideea naţională**), la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a îndeplinit rolul principal de factor dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri, imperii care îi stăteau împotrivă), că trebuie să se descotorosească de el şi că trebuie aruncat în lada de gunoi a istoriei.

Ori, să stăm şi să judecăm drept, noi înşine. Naţionalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în iubirea de ţară şi în tot ceea ce jertfim cu dăruire pentru ţara natală, în sentimentul şi dorinţa de a-ţi servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, **comunismul şi globalismul (capitalismul corporatist şi agresiv)– adevăratele forme de extremism ale istoriei noastre recente**

– sunt trecute încă, în general vorbind, sub tăcere. Nu vi se pare suspect? Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe ţări, foştii activişti şi securişti şi-au păstrat şi sporit chiar privilegiile şi averile, şi nici n-au fost pedepsiţi autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat **mondialismul sau supranaţionalismul** (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut **ca un rezultat firesc al modernităţii, al umanismului şi toleranţei** dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosinţă utopia şi absurditatea comunismului, falimentul său, **natura lui criminală** (începând cu crimele „Revoluţiei proletare'' şi terminând cu cele ale „Revoluţiei noastre'' din 1989, care se dovedeşte abia acum, cu probe, că a fost de fapt absorbită de **o lovitură de stat** bine regizată, **ilegitimitatea lui** (sub presiunea şi forţa armatei sovietice) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de „naţiune universală''şi de „suprastat''.

Înţelegând prin naţiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoriceşte constituită ca stat, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică, care se manifestă în particularităţile specifice ale culturii naţionale şi în conştiinţa originii şi a sorţii comune'', putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănţuit asupra ideii naţionale şi naţionalismului** (asupra patriotismului, termen şi el demonetizat, încă din „epoca de aur'') este concertat cu **atacul asupra naţiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur, trebuie neapărat să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naţionale şi nu se poate produce mai rapid **«omogenizarea indivizilor şi a naţiunilor»**, care să transpună în practică naşterea unei «naţiuni universale», a unei limbi şi a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al câtelea?!) – ***homo globalis*** –, sluga fidelă a globalismului şi a unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că acelaşi scop - sclavia omului, dar de tip „modern'', l-a urmărit insistent şi sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiaţi, alcătuită din mulţi activişti de partid influenţi şi impusă de către securişti.

Globalizarea nu poate fi înţeleasă deci, dacă nu este cunoscut mai cu seamă trecutul nostru recent, adică perioada comunismului. Pentru că, globalizarea sau globalismul este un sistem cu mult mai perfid decât comunismul (în locul atacului brutal şi direct, uzează de procedee mai silenţioase şi indirecte: psihologice, economice etc.) şi pe care l-a perfecţionat. Ea **oferă iluzia libertăţii tuturor şi al paradisului pe pământ**, dar în acelaşi timp supraveghează atent fiecare schimbare din societate şi fiecare individ (prin imensa bază de date, care se creează acum şi aparatura de urmărire tot mai perfecţionată) zdrobind astfel din faşă orice încercare de restabilire a demnităţii şi libertăţii omului. **Acţionează la nivel individual şi împiedică asocierea persoanelor în această direcţie!** Este un comunism restructurat sau cosmetizat şi un imperialism mascat, sub care se ascunde aceeaşi ideologie diabolică (profund anticreştină şi antinaţională) şi profund nivelatoare. Veţi vedea că doar actorii s-au schimbat iar piesa a rămas în general aceeaşi, doar cu mici retuşuri.

Adepţii globalizării au ambiţii foarte mari, ei se consideră în mod evident deasupra tuturor şi deasupra istoriei, sunt cinici şi diabolici. De aceea, ei nu trebuie văzuţi ca simpli infractori, pentru că ei comit un lucru extrem de grav: **ei sunt cei ce fură însăşi viaţa oamenilor**!…

Un exemplu preluat chiar din istoria noastră recentă, ar fi edificator. Aşa cum regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost tipul de comunism dur şi extrem de violent (conducând la moartea a sute de mii de români şi în care teroarea a fost directă şi maximă, sub controlul strict şi asistenţa consilierilor sovietici), iar regimul lui Ceauşescu a optat pentru **teroarea indirectă** (inoculând românilor **teama de Securitate** dar şi „naţionalismul'' său de paradă, care a dorit să compromită definitiv naţionalismul românesc), tot astfel putem spune că, experimentul comunist îl precede pe cel al globalismului pe care îl experimentăm astăzi, dar au în sine aceeaşi natură. Deosebirile dintre acestea două tipuri de experimente sunt insignifiante în comparaţie cu asemănările dintre ele.

Extrem de interesantă mi se pare totodată şi preocuparea „celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc. etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată. În realitate, legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui

A. C. Cuza, mult mai ponderați, realişti şi responsabili, datorită spiritului lor civic şi creştin, suportând după cum spun numeroase documente istorice, umilințe şi brutalități, care nouă, celor de astăzi, ni s-ar părea incredibile (cu mult mai grave decât scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş).

Atunci, cine are încă interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanțați şi conduşi chiar de către masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevărați eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice**. Acesta este adevărul, domnilor. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranță că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulți intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuți), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil (ajungând o forță redutabilă şi cu adeziuni atât de mari în rândul românilor), n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea (unul dintre conducătorii cei mai iresponsabili ai României, care în finalul „carierei'' a cedat fără luptă în 1940 aproape jumătate din teritoriul ei) şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, din moment ce comuniştii erau văzuți acum ca răi, şi că legionarii erau cei profund încrâncenați, fanatici şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

În opinia mea, tot ceea ce ține de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidența liberului acces la informațiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului. **Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorități cu hotărâre şi pentru totdeauna.** Aşa cum renunțarea la comunism şi la mentalitățile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustrației şi legea deconspirării „poliției politice''), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ, adică pentru fiecare dintre noi şi pentru toate națiunile în care democrația mai înseamnă ceva.

Merită să subliniem de asemenea faptul că, în esență, **comunismul şi globalizarea şi-au propus (în ceea ce priveşte individul, la nivel psihologic) acelaşi lucru: «spălarea creierului»**. Chiar dacă acest subiect este luat în derâdere, după cum am remarcat în ultima vreme, de către anumiți actori, pentru a preîntâmpina dezvăluirile de acest gen, sper că voi fi totuşi destul de convingător.

Ca să înțelegem mai bine despre ce este vorba, trebuie să pătrundem puțin mai departe în culisele ideologiei perfide a globalizării. În numele unor idealuri atât de nobile (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranța, libertatea şi drepturile omului, democrația, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepților globalizării nenumărate dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunțe la drepturile şi libertățile sale fundamentale. Adică, poporul nu mai contează în fapt.

Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înțelege poate unii în mod simplist şi greşit. Ea reprezintă **o operație foarte minuțios pregătită de alții, de pervertire a gândirii, de răsturnare a valorilor (în stilul filosofiei lui Nietzsche), o operație în sine diabolică, un adevărat atentat asupra libertății, culturii şi spiritualității omului**! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este desigur foarte probabil, cu mențiunea că poate într-o nouă formă, generalizată! Pentru că, asistăm la nivelarea sau uniformizarea gândirii şi comportamentului uman, la nivelarea statelor lumii, în scopul înglobării (absorbirii) lente a acestora într-un vast imperiu. Unde este atunci „unitatea în diversitate''?

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificități de structură a individului şi colectivităților umane, ştergerea oricăror diferențe, şi ceea ce este mai important, este faptul că **atentează la principiul diversității creației lui Dumnezeu**.

Nu întâmplător, ați observat poate, că sunt tot mai mulți cei care îşi pun în ultima vreme problema identității naționale. De ce? Pentru că sunt îngrijorați de ritmul accelerat de degradare

morală şi spirituală, de noua „cultură'' şi opinia lor este răspunsul onest şi responsabil faţă de încercarea **impunerii unui model de viaţă tuturor şi a unei gândiri de tip „şablon'' la nivel global**. Este rezistenţa omului **liber** în faţa distrugerii identităţii individuale şi naţionale, observând schimbările şi mutaţiile care se produc astăzi în toate domeniile. Ei sunt cei care observă fenomenul degradării omului sub toate aspectele vieţii sale, a culturii şi civilizaţiei noastre.

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluţia omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spaţiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între naţiuni, sau între civilizaţii. Nu este nici rezultanta ştiinţei şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forţa să trăim într-o lume atee sau imorală, izolaţi unii de alţii în fapt şi să acceptăm necondiţionat manipularea şi sclavia modernă**. Arhitecţii acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «naţiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepţii masoneriei pun astăzi la cale dominaţia absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, **ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toţi oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu**.

Politica a devenit pentru cei puternici (cu capital impresionant), un fel de joc de cărţi, în care cărţile sunt destinele oamenilor, consideraţi simple zero-uri. Săracii au devenit un fel de deşeuri sociale, cu care nu prea ştii ce să faci, unde să le mai arunci…Însăşi proiectul comunist a eşuat mai ales, datorită unor oameni importanţi care s-au opus masoneriei. Este vorba de preşedintele John Fitzgerald Kennedy, care a iniţiat programul ambiţios spaţial şi Ronald Reagan, care a supralicitat programul înarmării. Economia sovietică n-a mai putut ţine pasul şi n-a putut să reziste competiţiei cu americanii. Este atunci o întâmplare că primul a fost asasinat iar celălalt a trecut prin câteva încercări serioase de asasinare?…

Personal cred că nu întâmplător ne sunt devalorizate tradiţiile şi culturile naţionale, iar în locul lor ne sunt **inoculate** anumite opţiuni de viaţă şi orientări precum pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societăţii de consum. Studiaţi anumite filosofii, cum este pragmatismul, utilitarismul, materialismul, existenţialismul, pozitivismul şi altele, şi veţi vedea că ele au marcat şi continuă să aibă numeroşi adepţi sau tot mai mulţi adepţi în zilele noastre. Ca şi în cazul „supra-statului'' preconizat, cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - ***homo globalis*** -, sau individul:

- apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al «naţiunii universale»…);
- depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de iniţiativă, conformist);
- obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă);
- desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer);
- consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'' inoculat de cei care îşi permit să-i creeze «nevoile»);
- însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi ''comunică'' destul de mult cu ei).

Chiar şi numai aceste şase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele şi efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea şi intoxicarea informaţiei, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul şi altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naţionale, **uniformizarea gândirii tuturor oamenilor şi a modului lor de viaţă**, transferul centrului de greutate dinspre viaţa spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieţii sociale (disoluţia instituţiei familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material şi care eşuează în numeroase divorţuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale şi a adopţiilor de către aceşti homosexuali

şi lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viaţa economică a ţărilor îndatorate marilor instituţii financiare internaţionale; desfiinţarea companiilor mici şi mijlocii viabile şi care oferă angajaţilor lor drepturi fireşti şi o protecţie socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «piraţii corporatişti»), sprijinirea directă şi indirectă de către stat a masoneriei (adevărata Mafie) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăţi de utilitate publică, în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simţ al detaşării faţă de moralitate şi dreptate…

O întrebare-cheie se desprinde din actualul context: Vom accepta noi, cetăţenii de astăzi, să servim ca sclavi **noua tiranie (globală)** şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: reprezentanţii sionismului mondial, care se impun prin organizaţii de tipul Iluminaţilor, Masoneriei (masoni evrei) şi Francmasoneriei (masoni de altă etnie decât cea evreiască), la care se alătură numeroase secte religioase (mergând până la Biserica Satanistă), unele fundaţii „caritabile'', unele O.N.G.-uri etc.** Este vorba de o reţea imensă internaţională!

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de **unitatea noastră**, de **întărirea societăţii civile**, de **independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor** (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de **implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi** (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre, fie prin lucrările lor). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acţiune**. Fără acţiune, dialogul nostru constituie prin urmare doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm cu toţii, să fim pe cât ne stă în putinţă şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi. Să nu neglijăm nici relaţia noastră cu Dumnezeu.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui **proces de îndobitocire sau de spălare a creierului**, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?…

Imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică**. Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informaţiei reale şi culturii**, fără **credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului** (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viaţa cetăţii», adică în spaţiul public sau în comunitatea locală**. În opinia mea, aceste trei cerinţe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea naţională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experienţe personale, observaţii, reflecţii şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forţe mai mult sau mai puţin oculte, care **urăsc de moarte** toate valorile

moralei creştine şi lucrează intens prin toate mijloacele posibile pentru pervertirea şi anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentaţie minimă.

Suntem nevoiţi să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este **determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol)**. Această alegere nu este uşoară şi ea este vitală pentru mântuirea şi viaţa viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriţi sau mortificaţi sufleteşte („morţii vii'', indivizii fără conştiinţă, fără memoria trecutului şi fără personalitate proprie sau distinctă). În atitudinea lor neutră, aceştia tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi **«omul - robot» sau «omul - hibrid»**.

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanţi sau nehotărâţi, care nu sunt convinşi de existenţa Divinităţii. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'', dintre care se recrutează masonii, şi creştinii pe de altă parte. Avem astfel o confruntare teribilă (nevăzută) între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc permanent cu îngerii). Lor, ateilor dar şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare şi este trist să vedem cum mulţi care îşi zic creştini, sunt doar cu numele (autointitulaţi), căci ei se leapădă în realitate de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc…

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să îmbrăţişeze cenuşiul existenţei lor, să prefere cu alte cuvinte urâtul şi relativizarea adevărului, să nu mai vadă totul distinct şi clar, în alb şi negru (pentru că, chipurile ar mai fi multe alte nuanţe!…). Binele şi Răul să nu mai fie considerate două categorii opuse şi antagonice…

Această omenire, după cum putem observa şi noi înşine, devine într-adevăr tot mai incapabilă de a mai distinge clar între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le confunde adesea, să le amestece şi este chiar «ajutat», să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât **curajul,** cât şi **limpezimea minţii** (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalităţii sale, a voinţei sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învăţătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creştină este însăşi esenţa creştinismului!** Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viaţa noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii faţă de alţii, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuinţând ca principale „arme moderne'' **indiferenţa, individualismul şi raţionalismul**, în atmosfera dominantă a materialismului societăţii de consum.

Dar dincolo de denumirea sa prea vagă sau ambiguă, **globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare ameninţare la adresa umanităţii de până acum, deşi ea promovează în aparenţă valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranţa, umanismul, pacea, libertatea…** Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate naţiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominaţie a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie şi de influenţă uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaţionale) şi unele minorităţi (sexuale, naţionale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligaţiile (aspect evidenţiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influenţă, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autorităţile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public. Trebuie combătute toate confuziile şi dezinformările mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forță şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societății de astăzi. Acestea au impus crearea unei realități virtuale pentru cei bogați şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă…

Într-o lume influențată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, **cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizației şi lipsei capacității de analiză (de cântărire a lucrurilor)**. Încep să conteze tot mai mult diplomația şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind **o „cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiție, şi respingând cu aroganță cultura tradițională europeană)**. Totul capătă un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare). Analizați ori de câte ori aveți ocazia reclamele care se difuzează şi **mesajul lor ascuns sau profund**. Ce părere aveți de pildă, despre cea pe care am observat-o pe un panou imens, care înfățişează un trup de femeie cu un ciocan în loc de cap şi unul de bărbat cu un cui în loc de cap? Reclama aceasta se face pentru diverse materiale de construcții, dar să nu credeți că este singura de acest gen…

Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existență: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice. Cultura de cartier şi fotbalul, manelele şi viața de lux (fără griji) câştigă tot mai mult teren. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe **tineri** (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorității filmelor, emisiunilor şi reclamelor americane.

În fața acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulți intelectuali a fi unul extrem de negativ şi periculos, depăşind în amploare şi subtilități chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenții hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziție legitimă de apărare şi să luăm cu toții atitudine**. Amintiți-vă că, cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenția asupra pericolului reprezentat de **internaționalism**: „*Internaționalismul este o expresie a culturii de mase. […]* ***Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă.*** *Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conținut, pe atât de asemănătoare în formă.''* (în „Schimbarea la față a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98). El nu se referă la egocentrism, spunând că este „antiindividualistă'', ci are în vedere ştergerea identității sau anularea personalității individului, pierdut într-o masă.

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist (radical sau sălbatic) şi, în mod incredibil, un extremism deghizat în rolul de pacificator.

Indiscutabil, noi alunecăm astăzi tot mai mult pe panta globalizării, adică trecem dintr-o extremă într-alta, ceea ce este într-adevăr o mare şi adevărată dramă. O nouă tiranie (prima de o asemenea ambiție şi anvergură, transpusă în practică) se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri şi cu influență în toată lumea politică. Aceştia desigur nu-şi pot permite luxul sau decența de a suporta democrația reală şi ca atare nu sunt deloc interesați de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor (dar în scop propagandistic!). Ei sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor, precum şi mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiții, democrația reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar **ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat**.

Câteva întrebări se impun aproape de la sine. Unde este atunci mult trâmbițata libertate a omului? Unde este adevărul? Suntem constrânşi să respectăm cu toții, la nesfârşit, regulile impuse de

noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este dispreţuit atât de mult, încât nu însemnează un simplu „animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică? Numai aşa se explică necesitatea buletinelor electronice (conţinând semnul fiarei, cifra 666) şi preconizata **implantare a microcipurilor** în fiecare individ, ceea ce pe unii americani nu-i deranjează, optând pentru „siguranţa'' lor şi a copiilor lor (sau din alte interese pragmatice…).

Mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăţi excesive faţă de anumite minorităţi în detrimentul majorităţii, minorităţi care de fapt sunt manipulate, pentru a se realiza un obiectiv central: **desfiinţarea statelor naţionale**. Este posibil şi ca uniunile unor state să aibă acelaşi scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înţelege astăzi pretenţiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **dispreţul** celor «realizaţi» sau bogaţi, faţă de cei consideraţi «rataţi» sau săraci (defavorizaţi de soartă), precum şi dispreţul faţă de preoţi şi religie, faţă de valorile creştinismului în special şi cele cultural-naţionale, considerate astăzi depăşite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) şi este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoţi lipsiţi de chemare sau vocaţie pentru viaţa duhovnicească şi îndrumarea credincioşilor.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naţionale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «naţiunii universale»**. Dar, din fericire pentru noi, **nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină**, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că numai o viaţă trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevăraţii creştini nu tremură după viaţa lor în faţa morţii, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunţuri de genul: **FRANCMASONERIE** = asociaţie cu caracter **filantropic**, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înţelegem oare că filantropia afişată este un simplu paravan şi că n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepţi din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepţii aceştia ''liber-cugetători'', grupaţi într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obedienţă strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost el şi este încă Lucifer, îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunţat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi creaţiei Sale?

Omul este încununarea întregii creaţii divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanţi sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. **Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar ţările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiţiei creştine şi a dreptei credinţe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieţii noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenţia **cauzele** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta **soluţii**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea

contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului faţă de Dumnezeu şi semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulţi oameni (chiar ''creştini'') îmbrăţişează imoralitatea, materialismul societăţii de consum

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulţi oameni responsabili şi cu simţ civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolenţă colectivă în care au fost aduşi şi din somnul raţiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preţ toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naţionale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAŢIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am scris aceste rânduri cu speranţa unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puţin două realităţi crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult. În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenţi la **decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viaţă, a informării în deplin consens cu adevărul** şi observăm cu tristeţe sau cu dezamăgire că există tot mai puţini oameni care au curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm **o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism (la semibarbarie) tot mai accentuată şi cu consecinţe incalculabile**. Atacul concertat împotriva naţionalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creştinismului (ţinta principală). Rezultatul se vede: tot mai puţini preoţi vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puţini „creştini practicanţi'', adică creştini în adevăratul înţeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. **Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru naţiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.**

Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare naţiune să-şi revalorizeze trecutul şi tradiţiile, să-şi descopere energia şi optimismul în valorile perene ale umanităţii, să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identităţii proprii, a spiritualităţii şi culturii neamului său (naţiunii sale). **A sosit timpul ca toate naţiunile şi toţi indivizii să se trezească la viaţă din punct de vedere spiritual**, din inerţia lor şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie (ceea ce ar fi, până la urmă un semn de normalitate).

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr **un subiect complex, aflat abia la începutul unor investigaţii serioase**. Spre deosebire de comunism, ea nu face acum obiectul unor cercetări, inclusiv ştiinţifice, în mass-media. Ea ridică astăzi tot mai multe semne de întrebare şi semnale de alarmă, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni. Observaţi cât de mult suferă de pildă, cultura? Iar acest domeniu, în care putem include (sau la care putem adăuga) spiritualitatea este un obiectiv extrem de important în cadrul globalizării! Rezultatul acestui „război'' împotriva omului (persoanei) depinde de victoria globalizării culturale! Totul se desfăşoară prin voinţa unora (peste voinţa noastră adeseori), pentru a impune **individul**, adică omul desprins de Dumnezeu, plin de sine (egoist) şi plin de alte „calităţi''!

Eu m-am oprit, în tot ce-am „cules'' şi în scurtele comentarii făcute în legătură cu diverse subiecte care se leagă de globalizare, mai ales la **originile ei (promotorii – sioniştii, masonii, etc.)**, planurile acesteia vizând aspectele culturale, spirituale şi psihologice. Dar implicaţiile globalizării actuale sunt uriaşe, în plan politic şi economic, ba mai mult, după cum am mai scris (dezvoltând subiectul), ating însăşi întreg ecosistemul. **Încălzirea globală este domnilor, o tristă realitate a zilelor noastre!**

O informaţie recentă şi pe care nu văd de ce n-ar fi reală, ne spune că în circa 40 de ani – spun unii specialişti în domeniu – calota de gheaţă de la Polul Nord se va topi. Problema cea mare nu este

că va creşte nivelul apelor mărilor şi oceanelor, ci unde se va ajunge ulterior. O logică elementară în materie de ştiinţă, ne arată că acest fenomen al încălzirii planetei noastre va aduce în continuare modificări climaterice importante (diverse dereglări, care în 2007 sunt prognozate la „milioane de oameni''!) şi va amplifica numărul şi dimensiunile catastrofelor naturale (inundaţii, tornade, uragane, taifunuri, vijelii etc.), pe care noi oricum le observăm în ultima vreme tot mai dese pe mapamond şi cu consecinţe tot mai dramatice, chiar şi în … România! Amintiţi-vă de anumite vijelii cu efecte dezastruoase sau mai ales de inundaţiile din 2006. De ce apar ele tot mai frecvent şi cu consecinţe atât de grave? Creştinii din Evul Mediu (considerat „întunecat'' de protestanţi şi masoni) ar răspunde că datorită înmulţirii păcatelor şi fărădelegilor noastre! Dar acest răspuns nu va mulţumi, în mod evident, pe toată lumea. Reiau întrebarea. De ce? Pentru că, din punct de vedere ştiinţific, un volum tot mai mare de apă se va evapora în atmosferă datorită căldurii tot mai mari iar actualii curenţi marini şi de aer, care determină clima planetei, se vor modifica poate ireversibil. S-ar ajunge la haos şi autodistrugere, ceea ce niciunul dintre noi nu cred că şi-ar dori.

Omenirea se lasă târâtă în momentul de faţă de politica iresponsabilă a unor lideri politici şi popoare care nu vor să-şi reducă emisiile de gaze şi poluanţi, care determină în mare parte încălzirea globală. Sunt vinovaţi miliardele de oameni, care nu ştiu măcar sau nici nu bănuiesc acest lucru? Cu siguranţă că nu. Iar cei care sunt conştienţi de gravitatea acestei probleme, trebuie să ia în mod hotărât atitudine şi cu precădere la nivel colectiv! Globalizarea nu este un „joc'' al nostru, ci numai al celor care se joacă cu vieţile oamenilor! Este cred ultimul vis urât sau coşmar al omenirii!

De curând a murit fostul preşedinte al SUA, Gerald Ford. Nu îi vom întina memoria, spunând adevărul, atât cât avem la dispoziţie. Puţini ştiu de pildă, că el a fost…**mason**. Şi n-ar fi desigur primul şi ultimul preşedinte de stat, care a fost propulsat şi susţinut de masoneria ocultă mondială. Interesant este faptul că preşedintele de dinaintea lui (controversatul Richard Nixon, cel care a fost nevoit să demisioneze în urma celebrului scandal de spionaj în tabăra adversarilor politici) l-a înlăturat pe un înalt funcţionar, pentru a-l numi în locul lui. Iar ulterior, Gerald Ford (puternicul om de afaceri, patronul „uzinelor'' Ford, printre multe altele) a devenit primul preşedinte al SUA numit şi nu ales. Recunoştinţa lui s-a văzut: l-a reabilitat pe Nixon şi a pactizat cu preşedintele Brejnev al URSS, acceptând şi încurajând dominaţia sovietică asupra Europei de Est!…

Un film intitulat **„Numai dragostea''** mi-a atras iarăşi în mod deosebit atenţia. El este o metaforă a apostaziei actuale, a distrugerii familiei şi identităţii noastre. Scenariul său este parcă croit şi inspirat din tot ce s-a scris despre globalizare şi autodistrugerea civilizaţiei noastre. Deznodământul lui este tragic, acesta fiind de altfel o linie caracteristică a culturii apusene (am omis să precizez că este o coproducţie a câtorva mari puteri ale lumii). Filmul se încheie cu moartea tuturor pământenilor, sub vitregiile şi capriciile naturii, când zăpada şi frigul pun stăpânire absolută peste omenire…

În filmul acesta, se subliniază legătura puternică între ceea ce se întâmplă în interiorul omului şi ceea ce se întâmplă în exterior şi chiar la nivel global. Se spunea de pildă, că **„haosul lumii se oglindeşte în sufletul omului''**. Acest haos la care se face referire includea şi schimbările climaterice. Apare apoi aici o realitate dură şi cruntă, aproape incredibilă: **substituirea de persoană**. O vedetă din lumea patinajului de performanţă doreşte să se salveze şi să scape de interesul material al „patronilor'' ei. Iar ei au găsit o soluţie ingenioasă pentru a-şi proteja „afacerea'', deoarece fiind bolnavă destul de grav cu inima, oricum nu le mai era practic…de niciun folos. Şi atunci, ei au recurs la sechestrarea unor femei din Europa de Est care îi semănau fizic, la drogarea lor forţată şi la…spălarea creierului, fiindu-le introdusă **o nouă identitate** şi **un nou trecut**! Li s-au implantat la mână dispozitive sau cipuri pentru a nu le da nicio şansă de scăpare iar în final au fost ucise. Iată deci, unde poate să ducă globalizarea!…

«Spălarea creierului» (folosindu-se în mod special televiziunea) şi pervertirea moralei creştine (prin proză, poezie, teatru, muzică – gen hard rock…, pictură – gen cubism…) sunt două mari realităţi crunte ale „vremurilor de fier'' pe care le trăim. De pildă, impresionismul confunda arta cu însăşi realitatea vieţii! Nu mai conta stilul…

Vă voi oferi şi un alt exemplu. Am rămas profund uimit, după ce iniţial am dorit să citez din cartea „Melancolia democraţiei'', scrisă de Pascal Bruckner (un autor titrat, ca să zic aşa, în domeniul sociologiei şi politicii) şi în ciuda faptului că „opera'' sa era protejată „copyright'', când am răsfoit „la întâmplare'' dintr-un alt volum al acestui autor… M-a atras desigur titlul său: „Iubirea faţă de aproapele''. Când mă uit prin el, ce credeţi că am descoperit? N-o să vă vină să credeţi: cea mai mare blasfemie la adresa iubirii creştine. O iubire exact pe dos, o glorificare a „sexualităţii sacre'' (pentru care pledează gnosticii şi yoghinii de astăzi), un cult al eroticului fără frontiere…Nu cred că aţi putea găsi în orice altă carte de literatură (cărţile Sandrei Brown sunt „inocente'' în comparaţie cu aceasta!), expresii, perversiuni şi obscenităţi mai mari decât aici…Dacă aveţi îndoieli asupra acestei afirmaţii, aţi putea să vă convingeţi singur, doar dacă sunteţi sigur că puteţi risca şi suporta „şocul''. Sigur că aceste lucruri nu m-au interesat, nu m-au fascinat, dar ajungând pe mâinile tinerilor, sunt convins că ar avea în multe cazuri, **consecinţe extrem de grave asupra formării lor spirituale şi însăşi modului lor de viaţă şi de gândire**. Mai trebuie să precizez că unul din personajele principale ale romanului este tocmai o amantă, o femeie talmudistă, având deci concepţii profund anticreştine?…

Spaţiul nu-mi permite să demonstrez aici profunda imoralitate a apartenenţei la masonerie. Desigur, ea se deduce mai ales din antagonismul permanent dintre masoni şi creştini. Primii se închină Satanei şi sunt în general inconştienţi în această privinţă, iar creştinii îşi poartă crucea lor dată pe măsură de Dumnezeu şi se închină numai Lui. Primii se închină şi se supun legii urii, în timp ce creştinii dimpotrivă, au legea iubirii faţă de aproapele lor şi nu pot iubi umanitatea la modul abstract, ci îl iubesc pe Dumnezeu, îşi iubesc familia, comunitatea locală, patria şi neamul.

Un creştin se deosebeşte în mod fundamental de un mason, prin aceea că el nu-şi poate permite sau nu-şi îngăduie faptul de a urî şi de a dori răul altuia. El poate urî cel mult păcatul, orice fel de păcat. De pildă, deşi el poate avea multe informaţii despre masonerie sau oculta mondială (că ea a manevrat revoluţiile sângeroase din istoria omenirii, războaiele mari dintre naţiuni şi în interiorul lor, că ne-a adus modernitatea, Renaşterea, democraţia, drepturile omului ş.a.m.d.) şi o poate percepe el însuşi în evenimentele care au loc, totuşi nu este capabil de ură. Chiar dacă, în România există în prezent peste 189 de Ateliere şi alte grupări ale masonilor, cu peste 6000 de membri activi, creştinii ortodocşi (consideraţi inamicul nr.1 de către ei) n-au recurs la intoleranţă şi la măsuri drastice într-o ţară în care tradiţia ortodoxă face parte integrantă din fiinţa poporului român şi constituie specificul său naţional. Nu întâmplător, Bucovina (cu mănăstirile sale) a fost desemnată brandul României…

Numai masonii sunt capabili de ură şi ei se aseamănă izbitor atunci cu toţi fanaticii şi extremiştii, atât de stânga (comuniştii), cât şi de dreapta (ultra-liberalii sau capitaliştii globalişti). De ce se ating aceste extreme uneori, în ciuda deosebirilor? Datorită… intereselor comune ale celor două părţi: masoneriei „roşii''/comuniste şi masoneriei „negre''/de rit scoţian. Şi mă opresc aici…

Vă pot mărturisi că eu unul nu mă consider un erou, pentru simplul fapt că am continuat să trag un semnal de alarmă, în ceea ce priveşte pericolele globalizării şi bineînţeles că, nici nu mă pot afirma în această postură. Poate că am avut un oarecare curaj (conştiinţa fiind însă cea care m-a îndemnat să merg mai departe) să pun în lumină atâtea dezvăluiri despre protestantism, masonerie şi despre cei care s-au opus şi se opun lor. Nu cred că veţi găsi undeva, cel puţin adunate la un loc atât de multe informaţii reale în acest sens, ca în această antologie în trei volume, intitulată *Pledoarie împotriva globalizării şi «spălării creierului»*, din care face parte şi acest capitol.

Eroismul este în opinia mea, atitudinea tranşantă de a fi de partea adevărului sau de partea lui Dumnezeu, atitudinea de smulgere definitivă din masa inertă a celor care se mulţumesc să stea pe margine şi să privească liniştiţi şi cât se poate de indiferenţi ceea ce se întâmplă grav în jurul lor. Nu întâmplător am debutat în 2005 cu un volum intitulat chiar **„Ce se** întâmplă în România?'' (cu subtitlul *„Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum. Criza de morală a conducătorilor.''*) Şi după cum spunea cineva, **eroismul cel mai nobil îl veţi găsi în creştinism**. Şi este un mare adevăr. Fiecare creştin adevărat este până la urmă

un erou, pentru că el se identifică cu modelul său, care este Hristos. Este cred un adevăr care nu poate fi nici înfrânt, nici falsificat.

Prin urmare, privind şi analizând toate aceste lucruri mai cu seamă dintr-o perspectivă creştin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât şi proiectul malefic al Globalizării, noi trebuie să devenim mult mai vigilenţi şi lucizi, mult mai activi, dar…fără a ne tulbura sufleteşte, adică aşa după cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu neliniştea cea bună''.

Trebuie să fim convinşi, că această **nouă şi mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi - şi eu cred că este - o nouă încercare a credinţei noastre. Ca şi în comunism, astăzi ni se oferă din nou **o mare şansă de mântuire pentru mulţi dintre noi**, pentru ca … să se „umple cerul de sfinţi''. Aceasta nu poate în definitiv, decât să ne bucure, cel puţin pe noi, creştinii de astăzi, sau pe noi cei care suntem pe cale să devenim adevăraţi creştini.

În fond, singura teamă pe care o poate accepta un creştin este numai **frica de Dumnezeu şi de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor şi frica de consecinţele sale. Nu de moarte trebuie aşadar să ne temem noi, adică de trecerea la cele veşnice (în fond, cel mai important moment al vieţii fiecăruia, pe care trebuie să-l întâmpinăm cu deplină demnitate şi seninătate), ci ar trebui să ne temem doar de imposibilitatea mântuirii sufletului şi comuniunii noastre cu Dumnezeu.

Nutresc speranţa că salvarea lumii va veni prin **Ortodoxie**, care va reuşi să spiritualizeze Occidentul, aflat astăzi într-o mare criză morală şi cu un vid existenţial nemăsurat…

Apoi, pentru că după Dumnezeu urmează în chip natural şi firesc neamul şi naţiunea, sunt întrutotul de acord cu cei care au afirmat că **soluţia eminesciană** este puntea care va lega trainic răsăritul creştin cu civilizaţia şi cultura occidentală. Sunt deci, împotriva celor care îl denigrează astăzi tot mai mult şi îi aduc acuzaţii nedrepte şi nefondate. Citiţi-l vă rog, pe cont propriu pe **Eminescu**, reflectaţi asupra filosofiei sale şi patriotismului său activ, citiţi articolele sale îndeosebi sau chiar diverse studii care amintesc despre ele şi nu veţi avea ce regreta. De altfel, în antologia de care am pomenit deja, i-am rezervat acestui mare gânditor şi creator, dar şi creştin, nu mai puţin de 7 capitole, care încearcă să-l prezinte şi în alte ipostaze, pe care programa şcolară nu le-a atins.

Aceasta ar fi, foarte pe scurt, pledoaria mea împotriva globalizării şi «spălării creierului».

18 ianuarie 2006

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. AGHIORITUL, Hristodulos, ***La apusul libertății***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006.
2. AGHIORITUL**,** Paisie**,** ***Viața de familie.*** *Cuvinte duhovniceşti**,*** vol.IV, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2003.
3. ANDREI, Petre**,** ***Filozofia valorii***, Ed. Polirom, Fundația Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1987.
4. ANDREI, Petre, ***Sociologia revoluției***, Ed. Polirom, Fundația Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1998.
5. ANTON, Fabian, ***Mihai Eminescu. Ortodoxia***, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2003.
6. AVRAM, Tiberiu, ***Interviuri cu Jupâni***, Grupul editorial Crai Nou, Muşatinii şi Bucovina Viitoare, Suceava, 2005.
7. BAŞTOVOI, Savatie, ***Două conferințe despre curaj şi libertate în ortodoxie şi alte întrebări fără rânduială***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2002.
8. BERG, I., ***Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre***, Ed. Vestala, Bucureşti, 2004.
9. *** - ***Biblia sau Sfânta Scriptură***, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1994.
10. BOGHIAN, Vasile Constantin, ***Românii – între Păcală şi Miorița***, Ed. Accent Print, Suceava, 2006.
11. BON, le Gustave, ***Psihologia mulțimilor***, Ed. Anima, 1991.
12. BOTIŞ, Gheorghe, ***Inițiere în filosofie***, Ed. Moldova, Iaşi, 1997.
13. BRĂILEAN, Tiberiu, ***Grădinile lui Akademos***, Ed. Junimea, Iaşi, 2005.
14. BUZATU, Gheorghe; Ciucanu Corneliu; Sandache Cristian, ***Radiografia dreptei româneşti. 1927-1941***, Bucureşti, 1996.
15. *** - ***Carte de rugăciuni***, Ed.Agapis, 1999.
16. CÂRLAN, Nicolae, ***Mihai Eminescu în context bucovinean***, Grupul Editorial Muşatinii şi Bucovina Viitoare, Suceava, 2000.
17. CERNAT, Paul; Manolescu I.; Mitchievici A.; Stanomir I., ***Explorări în comunismul românesc***, vol.I, Ed. Polirom, Iaşi, 2004.
18. CESEREANU, Ruxandra, ***Gulagul în conştiința românească. Memorialistica şi literatura închisorilor şi lagărelor comuniste. Eseu de mentalitate***, Ed. Polirom, Iaşi, 2005.
19. CINAMAR, Radu , ***Viitor cu cap de mort. În culisele puterii***, Ed. Daksha, Bucureşti, 2004.
20. CODREANU, Corneliu Zelea, ***Pentru legionari***, vol.I, Ediția a IX-a, Colecția Document, Ed. Scara, Bucureşti, 1999.
21. CODREANU, Corneliu Zelea, ***Cărticica şefului de cuib***, Colecția «Europa», München.
22. CODREANU, Theodor, ***Promovarea valorilor***, Ed. Porto-Franco, Galați, 1997.
23. CODREANU, Theodor, ***Basarabia sau drama sfâşierii***, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2004.
24. CODREANU, Theodor, ***Modelul ontologic eminescian***, Ed. Porto-Franco, Galați, 1992.
25. CODREANU, Theodor, ***Dubla sacrificare a lui Eminescu***, Ediția a doua revăzută şi adăugită, Ed. Serafimus, Braşov, 1999.
26. CODREANU, Theodor, ***Transmodernismul***, Ed. Junimea, Iaşi, 2005.
27. CODREANU, Theodor, ***Modelul ontologic eminescian***, Ed. Porto-Franco, Galați, 1992.
28. CODREANU, Theodor, ***Numere în labirint***, vol.1, Ed. Opera Magna, Iaşi, 2007.
29. CODRESCU, Răzvan, ***Cartea îndreptărilor. O perspectivă creştină asupra politicului***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2004.
30. COJA, Ion, ***Legionarii noştri***, Ed.UMC, Bucureşti, 2001.
31. COJA, Ion, ***Protocoalele Kogaionului***, Ed. Țara Noastră, Bucureşti, 2004.

32. *COMĂNESCU, Radu; Dobrescu, Emilian M., ***Francmasoneria***, vol. I: O nouă viziune a lumii asupra istoriei lumii civilizate, Ed. SAMIZDAT. (AUTORI MASONI)
33. ** - Comentar la Evanghelia de la Matei. 90 omilii de Sfântul Ioan Gură de Aur***, Editat de Mănăstirea ''Portărița'', Satu Mare, 2003.
34. ** - Corneliu Zelea-Codreanu. 100 de ani de la naştere***, Ed. Fundației „Prof.Gheorghe Manu'', Timişoara, 1999.
35. COSMA, Doru, Socrate, ***Bruno, Galilei în fața justiției***, Ed. Sport – Turism, Bucureşti, 1982.
36. CRIŞAN, Radu Mihai, ***Testamentul politic al lui Mihai Eminescu***, Ed. Cartea Universitară, Bucureşti, 2005.
37. ** - Cum să biruim deprimarea. 153 de sfaturi practice din învățătura Sfinților Părinți***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2003.
38. DAMASCHIN, Joana, ***Pasiuni şi crime regale***, Ed. Junimea Română, Târgovişte, 1998.
39. DANCIU, I. Maxim, ***Mass media: comunicare şi societate***, Ed. Tribuna, Cluj-Napoca, 2003.
40. DANION, Vasile, ***Dărâmarea idolilor***, Ediția a II-a, Ed. Bunavestire, Galați, 2002.
41. DANION, Vasile, ***Despre înaintemergătorii Antichristului***, Ed. Cartea Ortodoxă, 2004.
42. DANION, VASILE, ***Despre horoscop, cutremure şi ghicirea viitorului***, Ed. Bunavestire, Galați, 2003.
43. DAVID P. I., ***Călăuză creştină – sectologie. Pentru cunoaşterea şi apărarea dreptei credințe în fața prozelitismului sectant***, Ed. Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş, 1994.
44. ** - Dicționarul explicativ al limbii române***, Ed. Univers enciclopedic, Bucureşti, 1998.
45. ** - Dicționar al limbii române actuale***, Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 1998.
46. DINGER, Şerban, ***Prețul supraviețuirii***, Ed. Occident, Bucureşti, 1999.
47. ** - Duhovnici români în dialog cu tinerii***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999.
48. DUKE, David, ***Trezirea la realitate***, Ed. Antet XX Press, Filipeştii de Târg, SAMIZDAT.
49. DUMITRU, Laurențiu, ***Hristos şi tinerii***, Ed. Bunavestire, Galați, 2003.
50. ELIADE, Mircea, ***Profetism românesc***, vol.2 - România în eternitate, Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990.
51. ELIAS, Norbert, ***Procesul civilizării. Cercetări sociogenetice şi psihogenetice***, vol.I şi vol. II, Ed. Polirom, Iaşi, 2002.
52. *** EMINESCU, Mihai, ***Opere politice***, vol.II, Ed. Timpul, Iaşi, 1998.
53. ENĂCHESCU, Constantin, ***Socrate. Descoperirea omului şi cunoaşterea de sine***, Casa editorială Odeon, Bucureşti, 1994.
54. FICEAC, Bogdan, ***Cenzura comunistă şi formarea «omului nou»***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1999.
55. ** - «Fiecare în rândul cetei sale». Pentru o teologie a neamului; Nichifor Crainic, Dumitru Stăniloae, Răzvan Codrescu, Radu Preda***; Ed. Christiana, Bucureşti, 2003.
56. FREEDMAN, Benjamin H., ***Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiți evreii de azi?)***, Ed. SAMIZDAT.
57. GARAUDY, Roger, ***Miturile fondatoare ale politicii israeliene***, Fundația FRONDE, Ed. Alma Tip, Oradea, 1998.
58. GARAUDY, Roger, ***Procesul sionismului israelian***, Ed. SAMIZDAT, Imprimeria de Vest, Oradea, 1999.
59. GHIȚULESCU, MIRCEA, ***100 cei mai mari scriitori români***, Ediția a II-a revizuită, lucrare elaborată sub egida Uniunii Scriitorilor din România, Ed. Lider, Bucureşti, 2005.
60. GUSTI, Dimitrie, Ion Zamfirescu, ***Elemente de etică***, Ed. Scrisul Românesc S. A., Craiova – Bucureşti, 1939.
61. * HART, Michael H., ***100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii***, Ed. Lider, Bucureşti, 1992 (o lucrare controversată).
62. HAVEL, Václav, ***Viața în adevăr***, Ed. Univers, Bucureşti, 1997.

63. HELSING, Jan van, ***Cine conduce lumea?***, Cartea a 2-a, Ed. Samizdat.
64. HOLBAN, Eugen, ***Pe marginea apariției: «Cartea neagră a comunismului»***, Ed. Căpriana, Paris, 1998
65. IACOBOAIE, Radu, ***Ce se întâmplă în România? Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societății de consum. Criza de morală a conducătorilor***, Ed. Pim, Iaşi, 2005.
66 IANOLIDE, Ioan, **Întoarcerea la Hristos**, Ed. Christiana, Bucureşti, 2006.
67. * - *Intelectualii şi Mişcarea Legionară. Mari conştiințe româneşti***, Ed. Fundației Culturale Buna-Vestire, 2000.
68. * JULIA, Didier, ***Dicționar de filosofie***, Colecția Larousse, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999. (o lucrare controversată)
69. KAPOYEOY, K., ***Noile Buletine Antihrist 666***, Atena, 1993.
70. KORTEN, David C., ***Corporațiile conduc lumea. Raport asupra marii finanțe internaționale: FMI, Banca Mondială, BERD, PHARE, G 7***, Ed. Antet, Oradea, 1995.
71. LARSON, Charles U. Larson, ***Persuasiunea. Receptare şi responsabilitate***, Ed. Polirom, Iaşi, 2003.
72. MACHIAVELLI, Niccolò, ***Principele***, Ed. Minerva, Bucureşti, 1995.
73. MANTZARIDIS, Georgios, **Globalizare şi universalitate. Himeră şi adevăr**, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2002.
74. MATSOUKAS, Nikolaos, ***Teologie dogmatică şi simbolică***, vol.IV - Demonologie, Ed. Bizantină, Bucureşti, 2002.
75. MAXIM, Sorin Tudor, ***Conştiința morală***, Ed. Junimea, Iaşi, 1999.
76. MĂTRESCU, Florin, ***Holocaustul roşu***, Editura Gerom-Design, Bucureşti, 1993.
77. MURĂRAŞU, Dumitru, ***Naționalismul lui Eminescu***, Ed. Pacifica, Bucureşti, 1994.
78. NEDELCEA, Tudor, ***Eminescu, istoricul***, Ed. Fundația „Scrisul românesc'', Craiova, 1998.
79. * - *Ne vorbeşte părintele Serafim Rose. Scrisori***, Ed. Biserica Ortodoxă şi Ed. Egumenița, Galați, 2003.
80. NEGULESCU, Petre P., ***Destinul omenirii***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994.
81. * OIŞTEANU, Andrei, ***Imaginea evreului în cultura română***, Ed. Humanitas, Bucureşti, 2004. (o lucrare controversată)
82. OPREA, Alexandru, ***În căutarea lui Eminescu gazetarul***, Ed. Minerva, Bucureşti, 1983.
83. OPREA, Marius, ***Banalitatea răului. O istorie a Securității în documente. 1949 – 1989***, Ed. Polirom, Iaşi, 2002.
84. PALER, Octavian, ***Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală***, Ed. Albatros (Universal Dalsi), Bucureşti, 1995.
85. PHAROS, Philotheos, ***Înstrăinarea ethosului creştin***, Ed. Platytera, Colecția Logos şi Ethos, Bucureşti, 2004.
86. PLEŞU, Andrei, ***Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului***, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1998.
87. PLEŞU, Andrei, ***Despre îngeri***, Ed. Humanitas, Bucureşti, 2003.
88. POPESCU, Cristian Tudor, ***România abțibild***, Ed. Polirom, Iaşi, 2000.
89. POPESCU, Traian, ***Experimentul Piteşti. Reeducarea prin tortură în închisorile Piteşti, Gherla, Tg.Ocna, Canal. Atacul brutalității asupra conştiinței***, ed. a II-a, Ed. Criterion Publishing, Bucureşti, 2005.
90. RACHIERU, Adrian Dinu, ***Bătălia pentru Basarabia***, Ediția a II-a, revăzută şi adăugită, Ed. Augusta, Timişoara, 2002.
91. RĂDULESCU, Constantin-Motru, ***Etnicul românesc. Naționalismul***, Ed. Albatros, Bucureşti, 1996.
92. RĂDULESCU, Constantin-Motru, ***Revizuiri şi adăugiri. 1950 şi 1952***, Ed. Floarea Darurilor, Bucureşti, 2001.

93. ROŞCA, Nicolae, ***Ce este Frăţia de Cruce. Origini – organizare – doctrină***, Ed. Mişcării Legionare, Madrid, 1987.
94. ROSE, Serafim, ***Semnele sfârşitului lumii***, Ed. Biserica ortodoxă şi Ecumeniţa, Galaţi, 2004.
95. ROSE, Serafim, **Ortodoxia şi religia viitorului**, Ed. Cartea Ortodoxă şi Ed. Egumeniţa, Galaţi, 2004.
96. ROSE, Serafim, **Nihilismul. O filosofie luciferică**, Ed. Egumeniţa (Biserica Ortodoxă), Galaţi, 2004.
97. SABATO, Ernesto, ***Înainte de tăcere***, Ed. RAO, Bucureşti, 2000.
98. SCVOZNICOV, Al., ***Psihologia sectelor religioase. Studiu analitic asupra cauzelor şi fondului mişcării sectare***, Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului, Imprimeria Chişinău, 1939.
99. SIMA, Horia, ***Doctrina legionară***, Ed. Metafora, Constanţa, 2005.
100. SORESCU, Vasile, ***Biserica Ortodoxă, stâlp şi temelia a Adevărului***, Ed. ''Pelerinul'', Iaşi, 2002.
101. SPINOZA, Baruch de, ***Tratatul despre îndreptarea intelectului şi despre calea cea mai bună care duce la adevărata cunoaştere a lucrurilor***, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1979.
102. STAMATE, Marin, ***Educaţia creştină în*** *opera* ***Sfântului Ioan Gură de Aur***, Ed. Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi, 2003.
103. STREJNICU, Flor, ***Mişcarea legionară şi evreii***, Ed. Imago. Sibiu, 1996.
104. STURDZA, Mihail, ***România şi sfârşitul Europei. Amintiri din ţara pierdută***, Ed. Fronde, Petreşti.
105. STĂNILOAE, Dumitru, ***Reflecţii despre spiritualitatea poporului român***, Ed. Elion, Bucureşti, 2001.
106. * - *Şcoala memoriei 2005 (Prelegeri şi discuţii de la a VIII-a ediţie a Şcolii de Vară de la Sighet; 11-18 iulie 2005)***, Ed. Fundaţiei Academia Civică, Bucureşti, 2005.
107. THEODORU, Radu, ***România ca o pradă***, Ed. Lucman, Bucureşti, 2005.
108. TOPOR Rodica, Florica Diaconu, Georgeta Marinescu, ***Cultură: Termeni şi personalităţi. Dicţionar***, Ed. Vivaldi, Bucureşti, 2000.
109. VELIMIROVICI, Nicolae, ***Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi***, vol.1 (Scrisori misionare), Ed. Sophia-Press, Bucureşti, 2002.
110. VIANU, Tudor, ***Studii de filosofia culturii***, Ediţie îngrijită de Gelu Ionescu şi George Pană, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1982.
111. VICOL, Mihai, ***Un deceniu în interviuri (1990-2000). De la Gorbaciov la Cezar Ivănescu***, Ed. Junimea, Iaşi, 2003.
112. VLIANGOFTIS, Arsenie, ***Ereziile contemporane. O adevărată ameninţare***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006.
113. ZĂGREAN, Ioan, ***Morala creştină***, Ed. a IV-a, Ed. Renaşterea, Cluj-Napoca, 2004.
114. WŰRMBRAND, Richard, ***Marx şi satan***, Ed. Stephanus, Bucureşti, 1994.

Reviste, broşuri şi alte publicaţii:

Bulletin informativ (FRFDP), Nr. 3 (17) / 14 septembrie 2005.
Convorbiri literare, Nr. 5 / 1984.
Cotidianul, noiembrie 2006.
Document, februarie 1996.
Episteme, nr.1/2005.
Evenimentul, februarie 2006.
Evenimentul zilei, martie-ianuarie 2007.
Gândul, mai 2005.

Idei în dialog, ianuarie 2007.
Jurnalul Național, martie 2004-septembrie 2006.
Memento, Nr. 14 (90) / august 2005.
Memoria, Nr. 4 / 2004-Nr.3 / 2005.
Monitorul de Suceava, ianuarie 2007.
Ortodoxia, revista Patriarhiei Române, iulie-septembrie 1950.
Permanențe, octombrie 2004 - octombrie 2006.
Puncte cardinale, noiembrie 2004 - septembrie 2005.
Î. P. S. **P**imen, Arhiepiscop al Sucevei şi Rădăuților, ***Mihai Eminescu. Cuvinte de suflet***, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei şi Rădăuților, Suceava, 2006.
Î. P. S. **P**imen, Arhiepiscop al Sucevei şi Rădăuților, ***Fragmente din publicistica lui Mihai Eminescu***, Ed. Arhiepiscopiei Sucevei şi Rădăuților, Suceava, 2005.
România liberă, iunie 2005-noiembrie 2006.
Rost, februarie 2005-noiembrie 2006.
7 Plus, Iunie 2005.
Studii teologice, revista Institutelor Teologice din Patriarhia Română, martie-aprilie 1967.
Ziua, decembrie 2006.

CUPRINS

PENTRU COPERTA FINALĂ:

Istoria mişcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluției României în veacul XX, ci şi unul dintre domeniile ştiințifice ce presupune pe viitor investigații de amploare [...] istoricul de mâine îngăduindu-şi, desigur, să renunțe la şabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mişcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comunişti români (şi nu numai ei) au scăpat unei atari ''încadrări'', deşi realitatea istorică este una singură. [...] Nu încape îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul şi locul Mişcării Legionare în țară şi într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităților, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari –isme ale veacului nostru: capitalism, fascism şi comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentației de arhivă şi al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. [...] Este un fapt surprinzător că, şi după prăbuşirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea şi judecarea Mişcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste. [...] Nu împărtăşim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari şi liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acționat.

GH. BUZATU; CORNELIU CIUCANU; CRISTIAN SANDACHE